

تصویر ابو عبدالرحمن کردی

رومان

ENGESE

مەسەڵە ئێزێدی و ئێزێدی

ئێوارەیی پەروانە

بەختیار عەلی

Babaw 2013

PDF 4 KURD

بۆدابه زاندى جۆرهها كتيب: سهردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

براي دائلود كتايهاي مختلف مراجعه: (منتدى اقرأ الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

رومان

ئێوارەى پەروانە

بەختیار عەلى

PDF 4 KURD

ئىۋارەى پەروانە

بەختيارەلى

PDF 4 KURD

ناوهندی روشنبیری و هونه‌ری له‌ندیشه
به‌پنوه‌بری چاپ و بلوک‌دنه‌وه: دانا مه‌لا‌حه‌سه‌ن
به‌پنوه‌بری هونه‌ری: باسم ره‌سام

ناوی کتیب: ئیواره‌ی په‌روانه

ناوی نووسەر: به‌ختیار عه‌لی

بابه‌ت: پۆمان

قۆبه‌تی چاپ: شه‌شه‌م ۲۰۱۴

"ته‌نیا نه‌و چاپانه‌ ئه‌ژمارکراون که به‌ سه‌ره‌رشتی نووسەر بوون"

چاپخانه: رجایی / تاران

تیراژ: (۲۰۰۰) دانه

نرخ: (۱۰۰۰۰) دینار

ژماره‌ی سپاردن: له‌ به‌رپنوه‌به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه‌ گشتیه‌کان

ژماره (۲۲۲۳) سی سالی (۲۰۱۳) سی پێدراوه.

ISBN: 978-1-63068-944-5

ماهی نهم به‌ره‌مه‌ پارێزراوه. به‌ینی رهما‌ندی نووسەر، هیچ کەس و کتیبخانه و چاپخانه‌یه‌ک له‌ ناوه‌وی ولات و دهرمه‌یدا ما‌هی کۆپیکردن یان له‌ چاپدانه‌وه نهم کتیبیه‌ی نییه‌. هه‌روه‌ها کەس ما‌هی نه‌وه‌ی نییه‌ بێ رهما‌ندی نووسەر نهم به‌ره‌مه‌ یان به‌شیکێ بخاته‌ سه‌ر تۆری ئینته‌رنێت یان له‌ شیوه‌ی CD و کتیبی خوێنراوه‌دا بۆ مه‌به‌ستی بازرگانی تۆماریکات. به‌ پێچه‌وانه‌ شه‌وه‌ بوو به‌ پووی به‌رپرسیاریتی یاسایی ده‌بیته‌وه.

ناوه‌ندی روشنبیری و هونه‌ری له‌ندیشه/ ئه‌ندیشه‌ بۆ چاپ و بلوک‌دنه‌وه

سلیمانی-شه‌قامی مه‌وله‌وی-ته‌لاری سه‌روانی نوێ-نه‌ۆمی چواره‌م

www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com

<http://www.facebook.com/Andeshacenter>

07501026400

پیشکشه به سناء

من «خەندانی چکۆله» چەندین ساڵ لەمەوبەر هەموو ئەو پووداوه سەیرانە ژیاوە کە دواجار ئەستەم بوو تا کە مێک گەورە نەبم بتوانم لە هەموو ماناگانیان تێبگەم و بیاننوسمەوه، ئەو پووداوانە ئیستا وەک یەکە یەکێ لە یەک نەترازاو لێیان دەپوانم، نەک تەنها لە بەرئەوهی هەموو ئەو شتانە ئێ کە پوویندا پەییوەندییەکی گەورەیان بە یەکەوه هەبوو، بە لێکو لە بەرئەوهی واتێدەگەم قەدەری مۆفەکانیش بە ئاسانی لە یەكدی جیا ناکرێنەوه. «نەسرەدینی بۆنخۆش» ئیستاش پێدەلێت: «پەلەمەکە»، فەتەنەش لەو باوەرپەداوە کە هێشتا ناتوانین لە راستی ئەو پۆزانە و ئەو پووداوانە تێبگەین... هەردووکیان گومانیان هەیە ئەم چیرۆکە چیرۆکیکی تەواو بێت، نەوهک تەنها لە بەرئەوهی ئەوانە کە لەو پۆزە سەیرانەدا ژیاوە، ئەمڕۆ مردوون یان سەفەریان کردووە یاخود لە لوچیکێ ئەم ولاتە ماندووەدا ونبوون، بە لێکو لە بەرئەوهی زۆریە ئێ و جیگایانەش کە من و پەروانە «هەریەک بە جیا» ئەو پۆزگارەمان تیا بردەسەر شوێنە واریشیان نەماوە. لە گەڵ ئەوهشدا وەسواسێکی نەزانراو و تاریک پالێم پێوە دەنێت ئەو چیرۆکە بگێرمەوه، پەنگە ئەوه وەسواسی تێپامانی ئینسان بێت لەو جیهانانە کە تیا یاندا ژیاوه و نەیتوانیوه تێیان بگات، وەسواسی تێپامانی ئینسان بێت لەو پۆزانە کە بە جێماندە هێلێن و دواجار لە پێگە چیرۆکەکانەوه نەبێت بۆمان ناگێردێنەوه، وەسواسی

به خشینه وهی شیوه یهک بیټ بهو مهمله که تانه ی که وه کو سهراب یان غویار ته ماشامانکردون، به لام له گه ل هه موو نهو وه سواسانه شدا من به پوونی هه موو شته کانم له یاده . نهو شهوه دور و دریزانه ی له گه ل مه عسومه دا له قوتابخانه ی «خوشکه تۆبه کاره کان» بردمه سهه، گه لئ نهینئ قوولیان ده رباره ی دواهه مین پۆژه کانی ژانی «پهروانه» بو ناشکراکردم. راسته نه مرپۆ مه عسومه مردووه، بهر له مردنی به منی گووت که نهو هه موو نهو شتانه ی بینیه که مرپۆئیک ده بیټ بیبینیت و دواتریش ههچی دیکه نه ماوه شایسته ی بینین بیټ، به لام نهو ده بایه ناوه ها زوو نه مردایه تا شاهیدی راست و دروستی نه م چیرۆکه بیټ، جگه له مه عسومه ش دۆزینه وهی نهو سه ره پۆشه سپیه ی «میدیای غه مگین»، نهو سه ره پۆشه ی پرپوو له هه موو ده ستنوسه کانی میدیا له و جهنگه لئ ناومیدیه دا، هانده رتکی سه ره پوو تا سه ره له نوئ بیر له گه پانه وهی چاره نویسی خۆمان بکه مه وه، که هه لبت به نه ندازه یهک بیره حمانه و تاریکبوو بو و چانئکی چکۆلانه ش لیمان نه گه را تا دواچار به ناو ناگر و غویار و ده ستخه پۆبووندا ئیمه ی گه یانده نهو ئیواره غه مگینه ی که ئیستا به سه سه ره ته وه پئیده ئیین «نئوارهی پهروانه».

هیشتا زوهه باس له نئواره یهکی سارد و به فراوی بکه م له ناو نهو چیا عاسیانه دا... چونکی پریشه ی پووداوه کانی نهو نئواریه ده گه پئته وه بو چه ند وه رز پئشتر، هه موو شته کان لهو نئواره فینکه ی به هاره وه ده ستیان پئکرد که من «خه ندانی چکۆلانه» و «پهروانه» ده بوایه له سه ره سینیه کی گه وه ره گۆشتی نهو قوربانیه مان ببه شیایه ته وه که سالانه باهم بهر له «قوربان» ده بیه شیه وه. ئیستاش هه موو شتیکم له بیره، سه ره تای گه پانه وهی پۆژه سه وز و پر له شادیه کانی سال بوو، خه لکی له هه موو کون و قوربینکی شاردا قوربانیان سه ره ده بری. پئده چوو ده مئیک سال بیټ وه کو نه م قوربانه نئچیر بهو نۆزیه نه خرابیټ،

پۆله بائنده كان به كو له باشووره وه دهگه پانه وه و به مهستی به سه ر
 ئه و كه رنه قالی خوينده دا ده فرين كه له و به هاره دا شاری وه جوشه يتابوو،
 ئاخو ر زور جار ترس يا خود خوين به زمانىكى نه ينى نيچيره كانى خويان
 بانگده كهن. له و پوزانه شدا كوچه و كو لان و شه قامه كانى شار هه مووى
 بو نى خوينيان لى هه لده ستا، ماوه يه كيش بوو په روانه به پيچه وانه ي
 عاده تى هه ميشه يى خويه وه مه يلئكى سه يرى به لاي بينينى قوربانويه كاندا
 په يدا كرديبوو، من له وه ويه ر په روانه م وه ها نه دييوو، په روانه م نه دييوو به
 ساعات له به ر ئه و په نجه ره يه دا پاره ستيت و چاو له و مه يدانه نه تروكيتين
 كه پياوانى زه به لاح زه به لاح گاي قه ترانيان بو ده يئا، پيكي شه وه
 ده مانبينى كه كرپاره ساده و ساويلكه كان به نه شاره زايى خويان به ناويان
 ده كه وتن و دوا جار له ده رگايه كى چكولانه ي ته خته وه كيشمه كيش «گا»
 يه كيان پاره كيشايه ده ري و كولانه و كولانه به و شارى ته پوتوزده دا، تا به ر
 ده رگاكانى خويان ده يانبرد.

ئيمه ده من سال بوو له وي ده ژياين، به رابه رى باله خانه كه مان
 مه يدانى جه له بچى و چيوار و قه سابان بوو، به لام ئمه يه كه مين سال
 بوو به ر له «قوربان» به و جو ره مه يدان وه ها گرپستين و بازاري
 بيته فروش. چه ندين پوز بوو شار يه كپارچه خوين بوو... هه ر جيگايه ك
 ده چوو يت، هه ر خوين بوو... هه ر كوچه يه ك ده چوو يت، هه ر خوين
 بوو... بو نى خوين له كه وه و بچوكى ئه و شاره هه لده ستا. من و
 په روانه كه ده چوو ين بو قوتابخانه حالمان گه لى خراپ بوو، له به ر
 ده رگاي ماله وه تا ناو پۆله كانى خويندن، گوميجكه له دواى گوميجكه و
 جوگه له به دواى جوگه له خويتمان ده بينى. من ده مگوت «ته حا، ئه و
 هه موو خوينه چيه ؟»، په روانه سه يرى نه ده كردم و هه ر ده رپويشت،
 به لام كه من ئه و رسته يه م چه ند جار ئى له سه ر يه ك دووباره ده كرده وه،

ده‌یگوت: «بڼده‌نگبه و ناگاداربه خوڼناوی نه‌بیت». ناگاداریوم نه‌و له‌و دووباره‌کردنه‌وه بڼوچانه‌ی من بۆ نه‌و رسته‌یه ته‌واو بڼزاربوو. نه‌و پوژه که ده‌ستمناکرد به به‌شینه‌وه‌ی به‌شه قوربانییه‌کان، پڼده‌چوو له‌هه‌موو پوژه‌کانی دیکه قوربانی زیاتر سه‌رپر‌درا‌بیت، نه‌و نڀواره‌یه من گووتم شار خوڼن ده‌بیات، من گووتم گایان له‌سه‌ر عه‌رد نه‌هښتووه، هه‌موویان کردۆته قوربانی. من گووتم جارڼکی دی نه‌و خوڼنه له‌دار و دیواره‌کانی نه‌م شاره‌ نابڼته‌وه، به‌لام په‌روانه ده‌یگوت: «هه‌موو شته‌کان کاتڼن، هه‌موو شته‌کان ته‌نها بۆ ساتڼک عومریان هه‌یه و به‌سه‌رده‌چن و له‌یاده‌چنه‌وه، هه‌موو شته‌کان هه‌ر بۆ چه‌ندانڼک ناوا دیار و به‌رجه‌سته ده‌بڼرڼن، نه‌گڼنا دواتر شت نڼیه نه‌بڼته ته‌پوتۆز... هه‌موو شته‌کان ده‌بنه ته‌پوتۆز»...

په‌روانه خوڼی سڼی قوربانییه‌که‌ی له‌سه‌ر سه‌ری هه‌لگرتبوو، به‌لام خوڼن به‌جوړڼی گو‌میچکه‌ی به‌ستبوو، نه‌مانده‌زانی چۆن له‌نڀویدا بڼوڼن و بازبازڼن بکه‌ین... هه‌نگاوڼی ده‌پوښتڼن و پوڼگاویکی دیکه‌ی خوڼنمان ده‌بڼنی، لامانده‌کرده‌وه کۆلانه‌کانی دڼش هه‌موو هه‌ر ده‌ریاچه‌ی چکۆلانه‌ی خوڼن بوون. نه‌وه‌ی من و په‌روانه‌ی توپه‌ده‌کرد دڼه‌نی نه‌و مندا‌لانه‌ بوو که ده‌ستیان ده‌خسته خوڼنه‌که‌وه و ده‌یاندا له‌دارو دیواره‌کان، ده‌یاندا له‌له‌ش و ده‌موچاوی خوڼیان یان له‌له‌ش و ده‌موچاوی هاوړڼکانیان، من به‌دڼه‌نی نه‌و کۆلاره خوڼناو‌بڼانه‌ش که هه‌موو ناسمانیان سوورکردبوو ته‌واو په‌ستبوو‌بووم. په‌روانه‌ش هه‌روه‌کو پوژانی پڼشوو، ده‌بوڼست تکه‌یه خوڼن چڼبه به‌رگیانی نه‌که‌وڼت. نه‌که‌رچی گه‌لڼ شه‌رمی به‌حالی خوڼی ده‌هات که ده‌بایه له‌ژڼر فشاری باوکدا و به‌بڼوڼستی خوڼی له‌م نڀواره‌پوناک و فڼنکه‌ی به‌هاردا به‌سڼڼیه‌که‌وه به‌ش به‌ش گوشت به‌مالاندا دابه‌شبکات، به‌لام له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا هه‌ر سووړبوو تکه‌یه‌ک خوڼنی لڼنه‌که‌وڼت، نه‌و خوڼنه‌ی خه‌لگی بڼیاکانه تڼیده‌که‌وتن و پڼاده‌پوښتڼن،

ئەو خۆینەى بە پێلۆ و جلەکانى خۆیانەو کیشیاندهکرده ناو هەموو شوینەکانى دیکەى ژيان، کیشیاندهکرده ناو مالهکانى خۆيان، ناو دارستانە پاکەکان، ناو گازینۆ و سینەما و سەيرانگا چکۆلەکانى شار.

ئێوارەىەکى فیتکى بەهار بوو، بەلام ئەو گۆشتە هیشتا بۆنى هالۆیکى ترسناکى ژيانى لى هەلدهستا، بۆنى هەناسەىەکى جیماوى دواى مەرگ، من تا ماوہىەکى زۆر درەنگ دواى ئەو پۆژەش دیمەنى ئەو پیاوانەم لەیادبوو کە لە حەوشەکەدا، لە ناوہراستی جیمەنەکەدا ئەو گا زەبەلاحیان دەگوری، دیمەنى ئەو شۆقە شکا و زمانە پەش و درێژە لەتەک حەسرەتى خەمیکدا کە لە چاوە دەرپەریوہەکانى ئەو گیاندارەدا بوو، گەلێ ترسناک بوو. بابم سەرتاپای خۆین بوو، براکانم سەرتاپایان خۆین، قەسابە چکۆلانەکەش کە جارجار وەکو مندالیک پیدەکەنى هەموو گیانى لە خۆیندا شەلال بوو. لەو دەقیقەىەوہ کە گاکیان سەریپى، دایکم کە نافرەتیکى کەپولال و چکۆلانە و نەخۆش بوو، لە جیگاگەى خۆیدا بەو دەنگە ترسناکە، دەنگى مەخلوقیکى توپە و نەخۆش، مەخلوقیک کە ناتوانیت بدویت، دەقیقیزاند. پەروانەش سەرەوتى نەبوو، لە پەنجەرەکەوہ دەپروانى، دەچووہ ژوورى خەوتنەکە و دەگەپایەوہ بەر پەنجەرەکە، دەچوو بەلای نرکە غەمبارەکانى دایکمەوہ و دووبارە دەگەپایەوہ بەر پەنجەرەکە، قاپەکانى نامادەدەکرد و چاویکى لەسەر ئەو خۆینەش بوو. دواجار بە حەسرەتیکى کوتوپرەوہ گووتى: «خەندانى چکۆلە، دەزانیت من جەژنیکى دیکە لێرە نابم؟».

باوکم قوربانىیەکانى دابەشکرد، من و ئەو سینی خیراتى ئەو وەرزەمان خستە سەرسەرمان و پیکەوہ لەمال دەرچووین، لە سەفەرى سێھەمدا بوو لە کۆلانیکى دووردا، کۆلانیک لەوہوبەر نەماندیو، لە کوچەىەکى کپ و داخراودا، کوچەىەک بۆنى بەھارى لیدەھات، کوچەىەک لە ناکاو لەو بەحرى خۆینەدا پڕبوو بوو لە پەپولە، کوچەىەک کە جیا

له هه‌موو کۆلانه‌کانی تری نه‌و شاره له‌و به‌ره‌جه‌ژنانه سه‌یره‌دا خوینی تیانه‌بوو، کوچه‌یه‌کی پاک و ئاسایی، له‌وئ له‌ ده‌رگایه‌کی قوبه‌دار و گه‌وره‌ماندا، ده‌رگایه‌ک یه‌ک پارچه به‌ میرووله‌ داپۆشرا‌بوو... چه‌ندین جار له‌ نه‌لقه‌پیزنکی کۆن و له‌ زه‌نگی پال قاپییه‌که‌مان دا، پاش تۆزیک گه‌نجیکی باریک ده‌رگاکی لیکردینه‌وه، نیمچه سه‌رسام و چه‌په‌ساو گووتی: «چاوه‌پروانم ده‌کردن»، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی ماندووی گرت و سه‌ریله‌قاند و به‌ ده‌نگیکی غه‌مگین گووتی: «خۆشها‌تن، خۆشها‌تن... نه‌ها، سه‌ره‌تای وه‌رزی قوریانییه، من له‌یادمچوو‌یوو‌وه، هه‌ر له‌خه‌یا‌لدا نه‌بووم که سه‌ره‌تای وه‌رزی قوریانییه...». نه‌وه «فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک» بوو که دواتر من ته‌نها له‌ شه‌وزه‌نگ و به‌ربه‌یان و ته‌پوتۆزه سپییه‌کاندا ده‌یبینم.

دوای مردنی پورم و دوای ئەو گۆپانکارییه سهیرانهی که ژیان و جهنگ و نیشتمانی ههژاند، پۆژیک من و فهتانه و مهعسوم له ده‌رگای ئاسنینی قوتابخانهی ئەو خوشکه ئیماندارانه هاتینه ده‌رێ و ئیتر هه‌رگیز نه‌گه‌رپینه‌وه، مه‌عسومه که ترسیکی کوشندهی له‌خودا و بالنده‌کان تیا‌دروستبوویو که‌وته کارگه‌یه‌کی درومان‌کردنه‌وه... من ئەو کات براکانم سه‌فه‌ریان‌کردبوو، بابیشم و دایکیشم له‌ میژبوو مردبوون، ده‌بایه‌ به‌ ته‌نها له‌ مائه‌ چۆل و هۆل و گه‌وره‌یه‌دا بژیم و هه‌ر له‌ویدا ئەو ژیان و زینده‌گییه‌ سه‌یرانه‌ پێکه‌وه‌بنی‌مه‌وه که له‌ سالانی ترس و ته‌نهايمدا، به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌یر هه‌موو به‌ره‌و کاره‌سات و تاریکی داگه‌رپابوون، میدیاش به‌ هه‌مان شیوه‌ له‌ خولیای دروستکردنی چیرۆکیکی بیکۆتاییدا بوو...

«مه‌عسومه» که چه‌ندین سال ئەو نه‌ینییه‌ی بۆ من پاراستبوو، هه‌ر خۆی به‌ گومانه‌وه‌ ده‌یگوت که «فه‌تانه» حکایه‌تخوانیکی باشته‌، به‌لام «فه‌تانه» ته‌نها حکایه‌تخوانیکی زاره‌کی بوو... من به‌ ناو‌می‌دی‌یه‌وه سه‌یری مه‌عسومه‌م ده‌کرد و ده‌مگوت: «ده‌بی‌ت هه‌موو حکایه‌ته‌کان بچه‌سه‌ر کاغه‌ز، ئەگینا ده‌مرن»، ده‌مگوت: «بۆ من ئەم چیرۆکه‌ چیرۆکیک نییه‌ و به‌س، به‌لکو هه‌نانه‌وه‌ی په‌روانه‌یه‌ بۆ ئەم جیهانه‌».

ئاخه‌ر که‌س نه‌یده‌زانی مه‌رگ لای په‌روانه‌ له‌یادکردنی خۆشه‌ویسته‌کانی بوو بۆ ئەو. من وینه‌کانی په‌روانه‌م نیشانده‌دا، ئەو وینه‌یه‌ی هه‌ندیکیانی

پێشکەش بە خۆشەویستە بێشومارەکانى کردبوو و هەمیشەش لە پشتهکەى نوسیویو: «بۆ تۆ، بەمەرجى دواى مەرگ لە یادم نەکەیت». من دەمزانی تەنھا لە پێگای ئەو چیرۆکەو پەروانە دەهێنمەو بۆ ئەم جیهانە، پەروانە دەکەمە مەخلوقیکى راستەقینە، بەلام فەتانە بە تورەبیەو دەیکووت: «تۆ دووبارە دەیکوژیتەو، دەیکوژیت... پالەوانى چیرۆکەکان جگە لە سێبەرێکى تارىک جگە لە تارماییەکى سەرابى هیچى تر نین». بەلام من پۆژ لە دواى پۆژ زیاتر فشارم بۆ مەعسومە دەهێنا، بە تەنھا ئەو دەیتوانى بپێتە دەلیلى من بۆ ناسینى ئەو پیاو... دواجارىش هەر ئەو «نەسرەدینى بۆنخۆش»ى پێناساندم، کە لە دواى نۆوارەى پەروانەو گەرابووو شار و لە دونیای وێنەى ئەو کێژە شوخانەدا دەژیا کە لە ئاھەنگەکاندا لەسەر ئیقاعى ئەو مۆسیقا خێرایانە هەلدەپەپین. «بۆنخۆش» پیاوى زەردەخەنە شەرمەن و کچانەکان، دواى ئەوێ لە سوپا ھاتبووو دەری، گەرابووو بۆ ژیان، لە ناو شەراب و شەوقى فلاش و تارىکى سوورباوى لابورەکاندا، نیوێ ژيانى خەریکى شتەوێ ئەو فلیمە سەیرانە بوو کە وەکو خۆى دەیکووت: «وێکو سەفەرى گەشتن بە حەقیقەت وەھایە، سەرەتا لە تارىکییەکى تەواووە دەست پێدەکات، دواتر وەکو جامیکى لێل و دواتریش بە نىگارێکى پەنگاوپەنگ و قەشەنگ دواپێدیت». ئەوێ منى لەگەڵ ئەو پیاوودا تووشى دەردکرد ئەو سەیرکردنە سەیرەى بوو بۆ ژیان و ئەوین و مەرگ، ئەو ھەموو شتەکانى لە شتوێ شتەوێ فلیمێکدا دەبینى، لە ھەموو شتێکدا بۆ سەرەتایەکى تارىک دەگەرا و بۆ کۆتاییەک عوداڵبوو کە وەکو ئەو وێنانەى خۆى پوون و ساف و بریقەدارپیت، ھەر ئەوێش وای لێدەکرد نەتوانیت بىر لەو تەلیسمە گەورانە بکاتەو کە لەو کۆتاییە ترسناک و سەیرەى فەرەیدونى مەلەک و پەروانەدا دەرکەوتن، ئەو دەیکووت: «حەقیقەت ئەگەر وەکو وێنەپەکى قەشەنگ پوون و بێخەوش

نه بێت، حهقیقهت نییه».

منیش هه ر له یاداشتهکانی میدیادا ئه و دێپانهی پهروانه م بۆ دهخوێندهوه که دهیگوت: «ژیان غوبارێکه، پاستیش به یهکهوه نانی گهرده وردهکانی ئه و غوبارهیه»... من ئه و دێپه م بۆ دهخوێندهوه و بێوچان و بێسه بر ده مگوت: «بهلام کوا، کوا گهردهکانی ئه و غوباره؟ کوا ئیغه هه موویمان بۆ دهگیریت، ئیغه دهتوانین چی بزاین؟ له چی دنیابین؟ نا، ئیغه هه رگیز ناگهینه دنیایهک، که مایه ئارامی دهرون بێت، له بهرئه وه ده بێت به و وینه نیوه ناچلانه پازیبین که هه میسه بۆشاییهکی ترسناکی بۆ گومان و دوودلی تیا ده مینێته وه».

ئه و بهردهوام به و پالتۆ درێژه وه، به و نیگا شه رمنه یه وه که سیمای نێره موکیکی نازکی پێده به خشی، له ژبانی ئافره تهکانی شاردا ده رده که وت، یه که م شه و که له گه لیدا دوام له ئاههنگی شه وو کردنی کچیکی هاو پێمدا بوو. «مه عسومه» که پشتیکرد بووه دره ختهکانی باغهچه که «نه با بالندهکان ببینن»، نه یده و یست ئاو پیداته وه و پێمبۆ: «ئه وه خۆیه تی، ئه وه نه سه ر دینی بۆنخۆشه»، به لکو به وه سفیکی ساده پێیگوتم: «پیاویکه به کامیرایهکی کۆنه وه له دهستی جلی کوردی شینکیدا». من که له ناو ههرا و به حه ری بێسه روبنی هه لپه رکێکه راندا بینمه وه، له گه ل چه پکیک چی ئیجگار نازکدا سه رقالی قسه و پێکه نین بوو، یه ک یه ک له گه لیاندا ده دوا و کارتیی چکۆلانه ی بۆ وه رگرتنه وه ی وینه کانیا ن ده دانن، به هه رحال من له نیگا و سه رنج و په یوه ندی و پێکه نینه کانیدا وامه سه سترکد پیاویکی به ختیاره. بۆنی ئه و عه تره بۆنخۆشانه ش که له خۆیده دا پتر کچان و ژبانی مه سته ده کرد و وایده کرد زیاتر ئاپۆره ی لیبه ستن، به لام من تینه ده گه یستم که ئه و به و نیگا ژبانه و نیگاره نه رمین و بۆشناخیه کچانه یه ی خۆیه وه، چۆن سالانیک له و چیا سه ختانه، وه کو جه نگا وه ریکی ئازا ناویانگی ده رکرد بوو. که

لێی نزیکبوومه‌وه، ئۆرگه‌که‌ به‌ جوړی باغچه‌که‌ی هینابووه سه‌ما، که‌س گوێی له‌ ده‌نگی نه‌وی دی نه‌بوو. مه‌عسومه‌ ده‌یگوت: «له‌و ژاوه‌ژاو و هه‌یاهوی شه‌هوه‌ته‌دا، هه‌یچت لیتیناگات». من ده‌مکوته‌وه «هه‌یاهوی شه‌هوه‌ت... هه‌یاهوی شه‌هوه‌ت»، نه‌وه‌ پسته‌ی خۆی نه‌بوو، به‌لکو پاشماوه‌ی وشه‌کانی زه‌ینه‌بی کوێستانی بوو که‌ سالانیکی درێژ ئێمه‌ی له‌ «هه‌یاهوی شه‌هوه‌ته‌کانمان» پاکه‌کرده‌وه. که‌ نه‌سه‌ره‌دینی بو‌نخۆش منی بینی ده‌ستی درێژکرد و گووتی: «پێز و حورمه‌تی زۆرم بو‌ ئێوه‌ خاتوونی ئازیز»، به‌لام که‌ پێمگوت: «من خه‌ندانم، خه‌ندانی چکۆلانه‌... نه‌و که‌چی به‌ درۆ ده‌لێن گوایه‌ ده‌توانی په‌شه‌با دروستبکات» په‌نگی تیکچوو، ده‌یویست خۆی وابخاته‌روو که‌ نامناسیت. من ده‌مزانی که‌ «مه‌عسومه‌» هه‌موو شتیکی بو‌ گێژاوه‌ته‌وه‌... نه‌و کاته‌ی که‌ شه‌پۆلیکی هه‌له‌په‌رکێ له‌ یه‌کتري دوورخستینه‌وه‌ و بردینی، نه‌و به‌ په‌شو‌کاوی ته‌ماشایده‌کردم، له‌سه‌ره‌وه‌ دوور له‌ ده‌نگی ئۆرگه‌که‌ و دوور له‌ فزۆلی هه‌ندێ ته‌ماشاکه‌ر یه‌کتريمان گرته‌وه‌، پێمگوت: «من خوشکی په‌روانه‌م... په‌روانه‌»، نه‌و به‌ سه‌رسامیه‌یه‌ سه‌بیرکردم و زیاتر شله‌ژا و پرسى: «تۆ نابیته‌ گه‌رد؟». من گووتم: «گوێیگره‌، من نابمه‌ گه‌رد، به‌لام پێویستیم پێته‌». نه‌و هه‌یچی نه‌گوت، لێوی نه‌بزواند، به‌ هه‌منی پشتی تیکردم و له‌ ناو قه‌ره‌بالیغیه‌که‌دا ونبوو، بێته‌وه‌ی له‌ شه‌وه‌دا جارێکی دی له‌و ئاهه‌نگه‌دا دووباره‌ ده‌ریکه‌وتنه‌وه‌.

بو‌ پۆژی دواتر له‌ به‌رده‌م ستۆدیۆکه‌ی خۆیدا گرتم، دنیا باران و شه‌سته‌یه‌کی سه‌بیربوو، له‌ ناكاو هه‌وا به‌ جوړی شیتانه‌ وه‌رگه‌رابوو، نه‌و له‌ ژێر چه‌ترێکی گه‌وره‌دا خۆی گه‌رمۆله‌ کردبوو، نه‌با پێژنه‌ و باران و په‌شه‌باکان بۆنی عه‌تره‌کانی بفرێنن، که‌ منی بینییه‌وه‌، جارێکی دی په‌شو‌کا و ویستی به‌لامدا تێپه‌ریت و هه‌یچ نه‌لێت. دواتر به‌ ناشکرا گووتی: «خه‌ندانی چکۆله‌ لێمگه‌رئ... من چیتر بیه‌ر له‌ پابوردوو

ناکه مه وه». پابوردوو بۆ ئه و دنیایه ک بوو تئینه دهگه شت، ژیا ئی له و
چیا و به فر و زه و ییه عاسیانه دا، له و ئیواره سارده ی په روانه وه کۆتایی
هاتبوو، ئه و چیتر ژیا ئیکێ تر ده ژیا، له زه تی له شتته وه ی و ئنه ی
کچه کانی شار و ه ده گرت، له زه تی له شتته وه ی و ئنه ی یاریکه ره کانی شار
وه ده گرت، ئیوارانی ش له چایخانه یه کی تاریک و چکۆله دا له گه ل سهرۆک
تیپه کانه دا، جگه له باسی ژیا ئی ناو یاریگا و ژیا ئی ناو ژووره کانی
خه و تن، هیچی دیکه ی باس نه ده کرد. من دره نگ زانیم که ئه و له
ژیر نازاریکی ویزدانی قوولدا ده ینا لاند، دره نگ تیگه ی شتم له سیپه ری
چ غه میک هه ل دیت، به دریزایی ئه و سالانه ئه و له ژیر وه حشه تی ئه و
هه سته سه یرانه دا ژیا بوو که مردنی په روانه له ئه سته ی ئه وه، گونا می
ئه وه فه ره یدون له و خه رنده وه گلا، گونا می ئه وه عه شقه کان کالبو نه وه.
به لئ، که له نزیکه وه ناسیم، ئه و کات ئه و غه مه سه یره م تیا بی نی که
به رده وام فرییده دایه دنیا ی ئه و نا هه نگه جه نجا ل و یاریگا سار دانه وه،
خه میکی شار درا وه و نه ی نی که نه سه ره دین هه موو ژیا ئی بۆ ونکردن و
دا پۆشین و یاد بر دنه وه ی ته رخا نکر دبوو. پۆژی ک گووتی: «من به دریزایی
ژیا ئم هه له بووم و هیچ یه کی له و شو ی ئانه دونه یی راسته قینه ی من
نین». ستۆدیۆکه ی پهبوو له چرا و پروجیکته ر و گلۆپی په نگا وره نگ،
له پشتیشه وه و ئنه ئا فره ت و یاریکه ران، دیواره کانیان دا پۆشی بوو. ئه و
په نگه سه یرانه ی له ستۆدیۆکه دا تیگه لبوو یوون مو چرکیکی سه یریان به
جه سته م دا ده ه ئنا، بۆ ساتیکش که چاوانی ناسک و کچانه ی ئه وم
بپه تروش بی نی و ته ماشای ئه و دنیا یه ی ده وره یه ریم کرد، خه ریک بوو
جان تا که م هه لگرم و دووباره بگه رپمه وه و واز له هه موو ئه م حکایه ته
به یتم. بۆ که میک ئه و په نجه باریک و دریز و ژنانه ی ئه وم، وه کو
په نجه ی پیا ئو ژه نیکی شه ی تانی هاته به رچا و، به لام نه سه ره دین به خیرایی
و نیمچه تو په ییه وه پروجیکته ر و چرا کانی هه موو دا گیر سان و گووتی:

«خەندانی چکۆله چیت دەوێت؟». راستە و راست بێ ئەمسەرۆسەر گووتم:
«دەفتەری یادداشتەکانی میدیای غەمگینم دەوێت».

هەلبەت نەسره دینی بۆنخۆش ئەو کات منی باش نەدەناسی، وەکو
غەریبە یەک سەیری دەکردم، پزیش نەبوو هەر و ئاسان ئەو دەفتەرانەم
بخاتە بەر دەست که دەیگووت «بەحرێکن لە نەینی ترسناک». نەسره دین
خۆی پاش هەول و ماندووبوونیکێ چەندین سألە، دەفتەرهکانی لە کەسیکی
«پیرموسای خەزاناس» وەرگرتبوو وە. من دەبایە هەموو زیندەگی
خۆمی پۆژ بە پۆژ لائاشکرا بکەم... هەموو نازارەکانی خۆمی بۆبگێرم وە.
من چەندەها پۆژ بە یانیان لە گەڵ خۆره لهاتندا دەچوو مەستۆدیۆکی
و لەسەر تیکە لاویوونی چاره نوسەکان قسە مەدە کرد، لەسەر لە یە کترنجانی
قەدەرەکان دەوام... من لەو پۆژانەدا پیمدە گووت که تاریکییەکانی ناو
زیندەگی من، ویرانبوونی ژیانم لەسەر دەستی ئەو ژنە تۆبەکارانەدا
هەمووی درێژکراوەی هەمان قەدەرە که لە عەشقهکانی پەروانە وە دەست
پێدە کات. دەمگووت سەربوردی من و ئەو یەک سەربورده، جیهانە کانیان
یەک جیهانن، هەمیشەش من لە سالانی گۆشەگیری قوولی خۆمدا جگە
لە بیرکردنە وە لە پەروانە خولیا ی ترم نەبوو. دەمگووت هەموو ژیان
من سزای عاشقه ناکامەکانی ئەو، هەموو دۆزەخی من سووتانی که لە
بری ئەو. دەمگووت ئەگەر ئەو نەپۆیشتبایە من دەپۆیشتم، ئەگەر منیش
نەکە و تبا مایە ناو ئەو چاره نوسە وە که تێیکە و تەم ئەو دەکەوت. دەمگووت
ژیان من و ئەو ئەندازە یەکی ئالۆزە، هیندە هەیه که من سالانیک
درەنگتر لە دایکبووم، چکۆلانە تر و دزیوتر بووم، من ئەو سیبەرە
پەپولە ئاسایە ی ئەوم لەسەر دلی پیاوان نەبوو، بەلام ئارەزووێ کانم
هەمیشە لە ئارەزووێ کانێ ئەو خراپتریوون. دەمگووت من چەندین سأل لە
بری ئەو هەموو نازارەکانم قبۆل کرد، چونکه ئەو زیندەگییە راستە قینە ی
ئەو هەر زیندەگی من بوو، بەلام بە خەیاڵ، من هەمان ژیان ئەو

ژیانوم، به لَام به وههم. ده مگوت نه گهر یاری قه ده ر و چاره نوس نه بیته، ده توانیت له بری من په روانه فرییده یته ناو نه و خوشکه تۆبه کارانه و منیش فرییده یته ناو نه و خه رهنده .

«نه سره دین» له ناو په نگی پرۆجیکته ره کاندایه سهریاده دا و ده یگوت: «هه رگیز... هه رگیز... تازه په روانه مردووه... نه و مردووه». نه و ده یزانی من و نه و چاره نوسمان به جوریکی سه یر پیکه وه گریدراوه... ده یزانی ژبانی من جگه له سیبه ریکی ژبانی نه و زیاتر هیچی تر نییه، ده یزانی من بیگونا هم له و گونا هانه ی که ده مه ویت بیده مه پال خۆم، به لَام ده شیزانی که من و چهنده ها کیژی غه مگینی دیکه ی وه کو من، چه زده که یین له بری خۆمان، له بری نه م پۆحه جله و کراوه ی خۆمان، ژبان و مه رگی نه و بژبا یینایه و بمردبا یینایه .

دواتر که ده فته ره کانی له و له چکه سپییه دا نیشاندام، ده یزانی نه ینی حکایه تیکم ده خاته به رده ست که پال ه وانه کانی یان مردوون یان سه فه ریان کردوه یان له شو یینیکی نه م و لات ه دا خۆیان شار دۆته وه... ده یزانی من په لاماری نوسینه وه ی قه ده ریکم داوه که به بی نه و و به بی نه م ده فته رانه و به بی نه و گپ رانه وه ترسناک و تالانه ی مه عسوم هه رگیز نابیته چی رۆک. من پیمده گوت: «له یادت نه چیت، دوا جار نه مه چی رۆکی شه تره نجی نه و ژبانه سه یره ی منیشه... من که ده مه ویت به ر له مردن تیبگه م، نه وه چ ژبانیک بوو نیمه ژبا یین... من که له و ماله خالی و په تییه دا جگه له م چی رۆکه هیچی دیکه نییه بۆی بژیم... هیچی دیکه...». نه و پشتیده کرده وینه ی یاری که ره به هه بیته کانی شار، پشتیده کرده نیگار و زه رده خه نه ی نه و کچه عه یاران ه ی ژبا نیان پرکردبوو له بزهی کاغه زین... ده فته ره کانی ده دایه ده ستم و ده یگوت: نه و حکایه ته ی تۆ ده ته ویت بیگپ رته وه، پارچه یه کی له م ده فته رانه دایه... پارچه یه کی تری له ژبان و شکست و ته نهایی مندایه . چاوی ده نو قاند

و پشټیده‌کرده نه‌و دنیا سه‌یره‌ی، مه‌ستانه تیا ویل‌بوو‌بوو و ده‌یگوت: «له یادت نه‌چیت که منیش ژیا‌نی خۆم داناو، پاشه‌پۆژی خۆم دۆراندوه، مالاوایم له بیروباوه‌ره‌کانم کردوه». من ده‌ستم ده‌خسته سر ده‌فته‌ره‌کان و ده‌مزان‌ی نه‌و حکایه‌ته، چیرۆکی ئالۆزکانی قه‌ده‌ره‌ دور و له‌یه‌ک‌جودا‌کانمانه، حکایه‌تی پارچه‌ شکاوه‌کانی عومری خۆمه، کۆکردنه‌وی چاره‌نوسه‌ په‌نهان و ترسناکه‌کانی هه‌موومانه، چیرۆکێکه به‌قه‌ده‌ری تاریکی نه‌و خانمانه‌شه‌وه به‌ستراوه که ژیا‌نیان له زۆلمه‌تی تۆبه‌کردندا برده‌سر، هه‌روه‌ک چۆن پابه‌ندی ژیا‌نی به‌با‌چووی هه‌موو نه‌و که‌سانه‌شه که شه‌ویکی به‌فر له‌ جه‌نگه‌لێکی تاریک هاتنه‌ده‌ری و به‌زه‌ویدا په‌خشبوونه‌وه و ئیدی ئاسه‌واریکیان دوا‌ی خۆیان جینه‌هیشت. به‌لام گ‌رنگ نه‌ویه ئیستا من نه‌و حکایه‌ته ده‌خمه‌ سه‌ر کاغه‌ز نه‌وه‌کو «فه‌تانه». من دل‌نیام «فه‌تانه» نه‌م چیرۆکه به‌جۆریکی سی‌حراو‌یت‌ر و کاریگه‌رت‌ر ده‌گ‌یژێته‌وه، به‌لام من سه‌لانیکی دور و درێژ نه‌مه‌هیشت مه‌عسومه ناو‌نیشانی بۆ‌خۆش لای فه‌تانه ئاشکرا‌بکات که تا‌که کلیلی گه‌یشتن بوو به‌سه‌رچاوه‌ تاریک و ئالۆزه‌کانی نه‌م چیرۆکه ... نه‌گه‌رچی فه‌تانه هه‌موو فی‌ل و ته‌له‌که نازکه‌کانی خۆی ده‌خسته‌کار تا بگاته سه‌ر شوینه‌واری پاسته‌قینه‌ی نه‌م سه‌ر‌بو‌رده، سه‌ری‌وردیک که قه‌ده‌ری من و چاره‌نوسی من بوو بیگ‌یژمه‌وه. من له قوولایی ده‌رو‌نیشما هه‌ستم به‌گونا‌هێکی گه‌وره ده‌کرد ده‌ره‌ق به‌و کچه‌ نه‌شمیله‌یه‌ی به‌رده‌وام خۆی ماندووده‌کرد حکایه‌تی قه‌شه‌نگم بۆ‌یگ‌یژته‌وه، خۆی ماندووده‌کرد دیواره‌کانی ترس و وه‌حشه‌تی نه‌و قوتا‌بخانه‌یه‌م به‌ چیرۆکه درێزه‌کانی بۆ بشک‌ینیت، کات‌ی پیک‌یشه‌وه له‌ گ‌روه‌ی خوشکه ئیمان‌داره‌کان هاتینه‌ده‌ری، نه‌و به‌شه‌وقه‌وه بۆ پاشماوه‌کانی نه‌و خوشکه‌ی ده‌گه‌را که ده‌یگوت: «شه‌ویک له‌ شه‌وان به‌دوا‌ی مانگدا عه‌ودا‌ل بوو، وه‌کو شیت له‌ ما‌ل چووه‌ده‌ری، به‌لام له‌ بری مانگ، کتیبیکی دۆزییه‌وه و نه‌و کتیبه‌ش نه‌خۆشی خست».

له كۆتایی نه وهرزه دا كه فهرهیدونی مه له ك به كه مین نامه ی
 بۆ په روانه نوسی «نه گه رچی سه ره تای وهرزی خه یالات بوو»، به لام
 دلته نگییه کی کوشنده بالی به سه ر ژیا نی هه ردوو کماندا کیشابوو.
 په روانه به رده وام ده گریا و ده یگوت «سه فهرده كه م»، نه مده زانی
 ده یه ویت بچیت بۆ كوئ، به لام له میژیوو من ده مزانی، باز نه ی
 په یوه ندییه کانی به جوړیکی سه یر گه وره ده بیت. ئیواران كه مجار
 له گه ل مندا له قوتابخانه ده گه پایه وه، له پاسه کانی شدا به و کراسه
 شینه ی قوتابخانه و به و بلوسه سپییه ملدار و قردیله كه تانه وه به جیا
 و زۆر جاریش دوور له من داده نیشته، به رده وام سه یری دهره وه ی ده کرد
 و خه یال ده بیبرده وه، كه مجار ئاوپی له من ده دایه وه. هه ندیجار تکی
 لیده کردم له گه لیدا نه پۆم، هه زیده کرد هه میشه دوور له چاوانی من
 و به ته نها بپوات. من ده مزانی له پښگای گه رانه وه یدا له قوتابخانه
 ده چیت بۆ جیگای دیکه، ده مزانی ده چیت بۆ كوگا و قه یسه رییه کان،
 ده چیت بۆ لای ئه و به رگدرووانه ی ده یانناسیت، یان له گه ل به کیکدا له و
 عاشقانه ده پوات بۆ پیاسه یه کی قه راغ شار. به لام دواچار هه مووشی له و
 بیزارییه وه هه لده قوولا كه هیدی هیدی ژیا نی ویزانده کرد. هه مووشتیکی
 له بیزارییه وه بوو، هه ندیک پۆژ به جوړی خوی ده گوپی هه بیه تی

شاژنێکی هەبوو، شاژنێک هیچ پیاویک بە ئاسانی جورئەت ناکات لێی نزیکبێتەو، بە ئەندازەیەک مامۆستاگانیش لە قوتابخانە زمانیان لە ئاستیدا دەگیرا. دەبێت بڵێم ئەو هەمیشە قوتابییهکی زیرەک بوو، بە ئەندازەیەک زیرەک بوو مامۆستاگان نەیاندهتوانی چاوپۆشی لە هەلەکانی نەکەن. ئەو پۆژەش که نامەی ئەو پیرەمێردە دەوله‌مەندهی پێگیرا که لە سەرێکەو هاورپێی باوکم و لە سەرێکی دیشەو دەستێکی ناسراوی لێپرسراو بەلاکاتی دەولەت بوو، کەس لە پەروانەی نەپرسییەو و کەسیش بە وشەیک چیبە برینداری نەکرد. ئیستا که بێردەکه‌مه‌وه، دەزانم «پەروانە» لە بازنەئێ و ژیا نە تاریکه‌یدا بەردهوام بۆ تیشک دەگه‌را، ئەو تونێله‌ ره‌شەئێ ژووره‌ تاریکه‌کان و پارەو دەریژ و ترسناکه‌کانی ماله‌وه‌ دروستیانده‌کرد، ژیا نە گۆرپیووه‌ سەر گه‌پان و عه‌ودالییه‌کی بێگۆتایی لە دواي پوناکییه‌کی نه‌ینی و نه‌زانراو، دواتر ئەو کۆلانه‌ درێژ و پڕ لە باراناو و لیتە ره‌شانه‌ئێ زستان، ئەو ره‌شەبا هەمیشەییە که هەرگیز خۆشی نەده‌کرده‌وه، ئەو گه‌رما ترسناکه‌ئێ هەتاوی هاوینان، ئەو لیکه‌ئێ براکان لەسەر جینگاگان جیاندەهێشت، زریکه‌ و هاواره‌کانی دایک که بە شته‌کانی ئەو ماله‌وه‌ نووسابوو... هەموویان باعیسی ئەو بێزارییه‌ کوشنده‌یه‌ بوون که پەروانەیان لە پۆچه‌وه‌ هه‌لته‌کاند. لەو ساله‌وه‌ئێ که بۆ یه‌که‌مجار که‌وته‌ ناو جیهان و گێژەنی په‌یوه‌ندییه‌ جۆرا و جۆره‌کانه‌وه، جگه‌ له‌ شه‌وان، جگه‌ له‌ و کاتانه‌ئێ گۆپه‌کانمان ده‌کوژانه‌وه‌ و له‌ ژێر جینگاکه‌وه‌ ده‌که‌وتینه‌ چرپه‌چرپ هه‌ستم به‌ سوژه‌ گه‌رم و خوشکایه‌تییه‌ پاکه‌که‌ئێ نەده‌کرد، هه‌ستمه‌ده‌کرد که ده‌مناسیته‌ و خۆشییده‌وێم و به‌ خوشکم حسێبده‌کات. به‌ یانیانیشت که خۆره‌لده‌هات به‌ خێرای هه‌لده‌ستان و خۆمان ده‌گۆپی، حه‌رفیک چیبه‌ له‌ گه‌ل یه‌کدیدا نەمانده‌گۆپییه‌وه، له‌ قوتابخانه‌ش به‌ردهوام له‌ گه‌ل

ئەو كچه جوانانه دا دەسورپایەوه كە پێكەوه دەستەبەك لە جوانترین، لە خۆبایترین و پێكپۆشتترین كچانی شاریان دروستدەكرد، ئەو كچانەى تێكەلەبەك بوون لە نازكى و غرور، لە دلپەقى و تەماحكارى، ئارەزوویەكى سەبیریان هەبوو بۆ پەلاماردانى ژیان و خۆنوواندن، لەگەڵ حەزىكى سوتینەر بۆ داگیرساندنى عەشق و حەسودى و دلپەراوكیى پیاوان و جۆشدانى گومان و ئێرەبى بەكتر، هەریەكەشیان تێكەل بە دەبەها چیرۆكى بەبەكداچووى سیاسەت و عەشق و سامان بوویوون. من دەمزانی هەر ئەو كچانە كەنالى پەبوەندى پەروانەن، بە برێكى زۆرى ئەو گەنجانەوه كە دەیانناسی، هەر ئەو كچانەش پراوكەرى بێپەحمى ئەو بوون، هەریەكەیان بە شیۆهى خۆى و بە پێگای خۆى و بۆ كەسى خۆى پراویدەكرد، ئەویش دواى هەموو داوەكان دەكەوت، هەموو ژەهرەكانى دەخواردەوه، لە بەككاتدا دەچوو ناو دەبەها پەبوەندییەوه كە خۆى سەروىنى لە بەكدى جیانەدەكردەوه. دلنیاشبوو كە هیچ بەكەن لەو پیاوانەى لەو پێگایەوه دەیانناسی نە پیاوى خەونەكان و نە پیاوى چارەنوسیشین، بەلام دواچار هەر كەسیكى ناسیبی، دواى ئەوهى لێكردو، دەریبكات و بیبات بۆ ولاتیكى دوور، بیبات بۆ زەویەكى تر و لەم شارە بێپێنئى... بازنەى پەبوەندییەكانى لەو گەنجە مندالكار و نەفامانەى قوتابخانەوه تیایدا بوو كە بوون و ژيانى خۆیان تەنھا لە پێگای عەشقى پراگوزەرەوه دەسەلماند، تا ئەو دەولەمەندانەى دەیانویست كچىكى وەكو پەروانە بخەنە سەر ژمارەى عاشقەكانیان و شانازى پێوەبەكەن لە بەردەم مەعشوق و دۆست و ناحەزانیاندا. بەلام لە هەركەس زیاتر خۆى دەبزانى لە چ بازنەبەكەى پوچدا دەسورپیتەوه. شەوان درەنگ لە جیگاكدەدا دەگریا و چیرۆكى جیاواز جیاوازی بۆ دەگێرپامەوه، من هەموو ساتەكانى ترس و گومان و گریانى لەگەڵدا

ده‌ژيام... هه‌ر له‌و شه‌وانه‌شدا هه‌ستمکرد، قه‌ده‌ری من به‌ جو‌ریکی سه‌یر و بێمانا به‌ ژيانی په‌روانه‌وه گری‌دراوه .

من پێمده‌گوت: «ده‌تکوژن... ده‌تکوژن، بۆ واده‌که‌یت، خۆ تۆ سو‌زانی نیت». ده‌یگوت: «نازانم، به‌لام ترسی نه‌وه‌ی له‌م شاره‌دا، له‌م ژيانه‌ وێرانه‌دا به‌ زیندوو‌یی زینده‌به‌چال بېم، ده‌مکوژیت». ... ده‌مگوت: «بۆ کو‌ریکت خو‌شناو‌یت و ته‌واو... بۆ خۆت ده‌خه‌يته گێژاوی ناوه‌ها شه‌یتانییه‌وه». فرمیسه‌که‌کانی ده‌سپ‌ری و به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه که‌ سیمای په‌پوله‌یه‌کی بێگونا‌هی پێده‌به‌خشی ده‌یگوت: «خه‌ندانی بچۆله‌، له‌بیرت نه‌چیت، من له‌ تۆ ناچم، من له‌ که‌س ناچم، من یه‌کیکی ترم». هه‌ندئ شه‌و جانتا‌که‌ی ده‌پێچایه‌وه و جله‌کانی ناماده‌ده‌کرد و ده‌یگوت: «زۆری نه‌ماوه... ده‌پۆم... ده‌پۆم». من له‌سه‌ر لی‌وا‌ری جیگا‌که‌ی خۆم داده‌نیشتم و سه‌یرمه‌ده‌کرد، هه‌مووشتیکی ده‌پێچایه‌وه، وێنه‌کان، قوتوی مه‌کیا‌جه‌که‌ی، قردیله‌ سه‌یره‌کانی، یادگاری نه‌و کو‌په‌ بێوه‌فایانه‌ی ژیانیان گه‌مارۆ‌دابوو، ده‌فته‌ری چکۆلانه‌ی یاداشته‌کانی، هه‌ندئ پارچه‌ ئالتونی چکۆلانه‌، هه‌ندئ ورده‌شتی خۆی که‌ هه‌ریه‌که‌یان حکایه‌تیکی هه‌بوو، وه‌کو گۆله‌ بچوکه‌کانی یه‌خه‌، مه‌مکدانه‌ شی‌فۆنه‌کان، چه‌ند په‌ریکی سه‌پی کۆتر، تالی قزی چه‌ند کو‌ریک و هه‌ندئ شتی دیکه‌ .

هه‌ندێجار نیوه‌شه‌وان هه‌لده‌ستام و ده‌مبینی خه‌ریکی کۆکردنه‌وه‌ی شته‌کانی، ئاو‌ریکی ده‌دایه‌وه و ده‌یگوت: «خه‌ندان ده‌مبوریته‌ له‌وانه‌یه‌ بپۆم، ده‌بیت خۆم ناماده‌بکه‌م». هه‌ندێجار من ده‌گریام و ده‌مگوت: «په‌روانه‌ ده‌بیت له‌گه‌ل خۆتدا بمبه‌یت، په‌روانه‌ من لی‌تره‌ چیبکه‌م». هه‌ندێجار وه‌لامی نه‌ده‌دامه‌وه و هه‌ندێجاریش ده‌ستی به‌ سه‌رمدا ده‌هینا و ده‌یگوت: له‌گه‌ل مندا ده‌فه‌وتییت، تۆ به‌خته‌وه‌ریت، تۆ وه‌کو من

نیت، به لآم سویندم بۆ بخۆ گەر چوم بۆ ولاتیکی دور، یان گەر مردم له یادم ناکهیت». وهکو شیت به هه موو ئهوانه ی دهووپشتی خۆی دهگوت: «که مردم له یادم نه کهیت». وهکو بایهکی خیرا بهناو زیانی دهیهها خه لکدا هه لیده کرد و ده پویشت و تاکه وتهشی که دوا ی خۆی جییده هیشت ئه وه بوو که ده یگوت: «که مردم له یادم نه کهیت». من باوه شم پیاده کرد و ده مگوت: «هه رگیز یادت ناکه م، هه رگیز». به لآم ده ترسا سهیری چاوی ده کردم و گومانیکی قوولی هه بوو، خۆی ده دا به سه ر ئه و قه نه فه کۆنه دا، سه ری ده خسته سه ر ئه و میزه بچوکه ی له سه ر فهرشه فارسیه گولداره که دانرابوو و ده یگوت: «چه نده له سه رمای مردن ده ترسم...». من پیمده گوت: «کی ده لیت، مردن سارده ... کی ده لیت؟» سه ری به رزده کرده وه و به هه مان ئه و گومانه سهیره وه ده یروانییه هه وای پونگخواردو و سه نگی نی ژوره که و ده یگوت: «ده که ویته سه ر ئه وه ی له کویدا ده تنیژن». به لآم دوا جار ئومیدی هه بوو بپوات بۆ دنیا یه کی گهرمتر و پر له زنده گیتر. هه موو جار یک دوا ی کۆکردنه وه ی شته کان، چه ندین شه و به بیده نگ ی و له چاوه پروانیدا ده ژیا، هیچی نه ده گوت، به بیده نگ سهیری من و چوارده وری خۆی ده کرد و هیچی نه ده گوت، هه ندیک شه و، کتیبیکی به دزیه وه له جانتاکه ی دهرده هیئا و ده یخوینده وه، هه ندیک شه و ژۆر ده یخوینده وه، من سه رسام ده بووم که چون ده توانیت نه خه ویت و هه ر بخوینیته وه و بخوینیته وه. هه ندی جار دیاریوو ده یویست خۆی له یادکات، هه ندی جار ی دیکه ش کتیبه کان له گه ل خۆیاندا ده یانبرد و هه ستمده کرد که ئه و ژۆر به قوولی تیده فکریت و راده مینیت، نه مده زانی ئایا بیر له ناوه پۆکی کتیبه کان ده کاته وه، یان بیر له شتی دیکه ده کاته وه؟ به لآم هه میشه گومان و چاوه پروانی و نا ئومیدییه کی قوولم تیاده بینی.

زۆر درهنگ باوه پیکرد هه موو ئه و پیاوانه ی نښو ژیا نی ده یخه له تښن، سه ره تا ئومیدی وابوو له گه ل سه عاتجیبه کی ده ول مه نددا بروت و نه گه پښته وه، ئه و پیاوه ی که به فه نتازیا و خه یاله کانی خو ی سویندی بو خوار دبوو که ده توانیت کاتژمیره کانی دویا پاش و پیشبخت، ده توانیت به ره و زه مه نه دږینه کان بیرفینئ، بیباته وه بو پوژگاری ئیماره ته کان و له ویادا دوور له کاره ساته کان پیکه وه بژین. په روانه ده یگوت: «ده پووم بو جیگایه ک نیشانه یه ک و هیما یه کی ئه م دویا یه ی تیا نه بیئت... بو شاریکی بچوک له ژیر هه تاوئیکی نه به دیدا، شاریک ئاده میزاده کان ده توان به نازادی له کیلگه کانیدا بژین». «کیلگه کان» ئه و وشه یه زینگه یه کی زۆر سحرای هه بوو له ده نگیدا، خویشی زینگه ی ئه فسوناوی ئه و جوړه وشانه ی ده ناسی و پښان مه سته ده بوو. ئه و شه وه له هه موو شه وی دلشاد تریوو، ده ستیکرده ملم و گووتی: «باوه پیکه خه ندان، ئه و ده توانیت یاری به زه مه ن بکات». من به ئه سپایی پښمه گووت: «په روانه له گه ل خو تدا بمبه»، ئه و ده یگوت: «نا، نا، تا ئیستا نازانم چی ده بیئت... نازانم». چه ندین شه و چاوه پروانیکرد، نه ده خه وت، به رده وام له و بالکونه وه ته ماشای مه دیدان و شه قامه کانی ده ورو به ری ده کرد، به لام جگه له و چه رچی و چپوار و پیره میزدانه ی دوی مه لاپانگدان ده رده که وتن که سی تر دیار نه بوو. دوی هه فته یه ک هات و هه موو گیانی ده له رزی، گووتی: «خه ندان، خه ندان، خو ی کوشتووه... خو ی کوشتووه». ئه و کوپه سه عاتجیبه نیوه شه و چو یبووه باغه که ی خو یان و له بن توویه کی پیردا به گولله یه ک مالاوایی له هه موو شتی ک کرد بوو. له پوژی داهاتوودا من و په روانه خو مانگوپری و چووین بو پرسه که ی، هه موو دار و دیواره کان بو نی خوینی ئه و کوپه یان لیده هات، سه ده ها سه عاتیش به دیواره کانه وه هه موو له و

ساتەوهی ئەو خۆی کوشتبوو وەستابوون، پەروانە بە جۆریکی زۆر مندالانە سەیری سەعاتەکانی دەکرد، بەلام نەیدەتوانی زۆر بەرگی ئەو بۆنی خۆینە بگرت کە لە توووەکەو بەنیو ئەو مائەدا پەخشەبوووە. پەروانە نەگریا، بەلام خەم و تەنھایی و ترس بە شیوہیەکی ترسناک بەسیمایەو دیاریبوو. دواي خۆکوشتنی سەعاتچییەکە، لە بازنەي ژيانی پەروانەدا کەسانی سەیرتر دەرکەوتن، ئەو پیاوہ دەرکەوت کە شەویک وینەکەي نیشاندام، «پەروانە» باوہپی وابوو بەردەوام شەبەنگیکی نوور بەسەر سەریوہیەتی، دەیگوت کە توانای ھەيە لەگەل پیتفەمبەرەکاندا قسەبکات، لەگەل پۆحیانەتی مردووہکاندا نامە بگۆریتەوہ. دواتریش ئەو گەنجە شەرمەنە دەرکەوت کە دەیتوانی پەشەباکان پراوہستیتنی و بە چواردەوری خۆیدا بازنەيەکی ھیمن بەرقەراریکات، ئەو باززگانە دەرکەوت کە ھیندە بەرەو خۆرەلات و خواروی خۆرەلاتی ئاسیا سەفەریکردبوو سیمای پەبەنیکی بودی وەرگرتبوو، ئەو گەنجە کە تەنھا دواي ھەفتەيەک لە ناسینی پەروانە گوللەيەکی ویل لە ناوہپاستی بازاردا کوشتی. شەویک من پیمگوت: «ئەو جانتایە فڕیدە... واز لەو جانتایە بەینە، تۆ ھەرگیز سەفەرناکەیت». ئەو شەوہ ماکسییەکی نیللی لەبەردابوو، بە ئەسپایی گووتی: «بەلام پۆحم وام پینالیت، ھەستدەکەم سەفەردەکەم و ئیدی ھەرگیزیش ناگەرپمەوہ». ئەو بازنەيەي گەمارۆي ژيانی پەروانەي دەدا تا دەھات بچوکتەردەبووہ. ئەو کچانەي لەگەل پەروانەدا شوخترین کچانی قوتابخانەیان پیکدەھینا، ھیدی ھیدی سەفەریاندەکرد و دەپۆیشتن، ئیواران بە سیمایەکی ماندوو و ھەسەاووہ دەھاتوہ بۆ مأل و بەچرپوہ پیندەگووتم: «خەندان، نەزاکەتی چاوشین پۆي و سەفەریکرد... خەندان، مەندانە ئیستا لە ئەستیرەيەکی ترە... خەندان، پورھان پۆي، خەندان فریشتە

بۆی... خەندان... خەندان... خەندان». چیرۆکی کۆچی ئەو کچانە دوایی نەدەهات کە بە شیوەیەکی کوتوپەر و ناوخت لە سالتۆنەکانی قوتابخانەدا وندەبوون و نەماندەبینینەوه... بەلام لەگەڵ ئەوەشدا لە ئاسۆکانی ژیانی پەروانەدا هیچ کۆچێکی کوتوپەر دیارنەبوو. من ئەمرۆ کە بێر لە سەرچەمی ئەو بەسەرھاتە سەیرانە دەکەمەوه، دەلێم: گەر پەروانە لە فەرەیدونی مەلەکدا هەمان ئەو خەونە ئەفسانەییە تەبیینیایە بۆ سەفەر لەوانەبوو ئەویش ھەر پۆحێکی پارگوزەر و تێپەربوویە لە ژیاویدا، ئەویش ھەر تەنھا قەترەییەکی دیکە نائومێدی بوویە، بەلام کێ چووزانییت؟... بەھرحال دواي ئەم چیرۆکە غەمگینانە دەتوانین بڵێین ئەو سەفەرانە لە خالێکەوه دەست پێدەکەن، چەندە ھاوڕێگا و ھاوئەمەکان لەیەکدی نزیکن، مەرج نییە پێکەوه و لە یەک جێگادا کۆتاییان پێبێت.

نیوه شه ویکی فینکی به هاریوو که دواچار خه ونی هه لهاتنی په روانه بوو به پاست، ههفته یه ک بوو شه وان نه ده نووست، بیخه وییه کی گه وره و ترسیکی کوتوپر هه موو ژیا نی داگرتبوو، چهند پوژیک له وه ویه ر منی برد و گووتی: «خه ندانی چکۆله، له گه لئا وره نه مرپۆ ده چین و کوتایی به م نازار و نیگه رانییه گه وره یه ده هینین و هه مووشتنی ده برینینه وه». من له وه ویه ر چهند جاریک له چهند ئیواره یه کی تاریک و چهند به ره به یانکی ته ماویدا فه ره یه ونی مه له کم بینبوو، به لام هه رگیز له گه لیدا نه دوابووم، ئه و کات له نانه واخانه یه کی گه وره دا کاریده کرد. من و په روانه له کۆلانیکی ته سکدا له ده رگای مالیکی دا پوخاوماندا و به پاره ویکی چکۆلانه و تاریکدا چووینه ژورئی و به هه وشیکی پر له قیره قیری قاز و قه له موندا پویشتنین و له به ره یه یانکیدا له سه ر کورسییه کی شکاو و شه پرزه دانیشتنین. له ژوریکی ئه و دیودا که به سه ر نانه واخانه که دا ده کرایه وه، فه ره یه دن به جله نارداویه کانیه وه هاته ده ری و به سیمایه کی غه مگینه وه نامیزی به په روانه دا کرد. پیاویکی ناسایی دیاریوو، سیه ریکی چکۆلانه له چاویدا بوو، به لام جیاوازییه کی ئه وتوی له گه ل ئه و پیاوانه ی تردا نه بوو که من له کۆلان و شه قامه کانداهه مبینین، به لام ئه و پوژه له ناو ئه و ته پوتۆزه سپیه دا که له ده وری خوی ده یخولقاند، ترسیکی سه یرم له نیگا کانیدا بینن... ئه و وه رزه سه ره تای ئه و په شه کوزیه ترسناکانه بوو که ده ولته پوژ دوا ی پوژ بازنه کانی

گەرەتر و خۆیناویتەر دەکرد. بە یانیان هەڵدەستاین و شەقامەکان هەمووی خۆین و شوشەى شکاو و پاشماوەى ئاگرىوون. پۆڤى پێشتر دوو هاوپیى فەرەیدون، بە دەستى مەفرەزەکانى دەولەت تیریارانکرايوون. پۆڤگاریكى سەیریوو، هەموو بە شێوەیەکی بێمانا و نااسایى دەترساین، هەتا من کە شتێکم نەبوو لێى بترسم دەترسام. لەگەڵ ئەو هەموو ترسەشدا نەسرەدینى بۆنخۆش تا ئەمڕۆ سەیری لە هەموو رووداوەکان دیت، چونکە فەرەیدونى مەلەک ئەگەرچى لە پۆڤگاریكى پەر لە گێژاودا ژیاوو، بەلام هەرگیز بە حەرفێک باسى لە سیاسەت و خەبات نەکردبوو. تاکە خولیاى ئەو سەفەر بوو لەو دەشتە کاکی بەکاکیانەدا کە دەیگوت: «جگە لە خۆم و پەپولەکان، جگە لە خۆم و دەریای بێپەیی جوانییەکان، ئازادە لە هەر ئازار و خولیا و خەیاڵێک». من لەبیرمە ئەو پۆڤە فەرەیدون بە جلە ئارداویەکانییەوه بە هیوانەکاندا دەگەرا و ناوومیدانە دەستى بەرزەکردەوه و دەیگوت: «هاوپیگانم لە دوو مەقامبێژى مەست زیاتر هیچى تر نەبوون». ئەو ئیوارەیه من چووویومە ناو کورسیەکە و بە شەرمەوه سەیری ئەو دوو عاشقەم دەکرد کە بوونى منیان لەیادکردبوو، کە فەرەیدون باسى مەرگی هاوپیگانى دەکرد پەروانە تیا دەپاراپەوه کە بپۆن، دەیگوت: «ئەو پۆڤەى کە دەگەنە سەر تۆش و دەتکوژن نزیکە ... من دڵم دەلیمە، فەرەیدون من لەگەڵتام تا ئەوسەرى دونیا». فەرەیدون سەرى بەرزەکردەوه و دەیگوت: «هیچ کەس ناتوانیت تا ئەوسەر لەگەڵمدا بیت، من خۆم هەموو شتەکانم لەپێشچاوه، لەپێشچاومە کە تەنها دەمیتنەوه». ئەو ئیوارەیه فەرەیدون چەند جار ئەو پرستەیهى دووبارەکردەوه و هەموو جارێکیش پەروانە بە جۆرێ تەماشایدەکرد وەکو گویى لێ نەبوویت... هەموو جارێک بە شێوەیەکی سەیر ئاراستەى قسەکانى دەگۆری، سەیری جینگایەکی دیکەى دەکرد، بەشتى دیکەوه خۆى سەرقالدەکرد. کە فەرەیدونمان بەجێهێشت، پەروانە لە غەمدا خەریکبوو دەمرد، بەدریژایی هەفتهکەش حالێکی پەریشانی

هەبوو، بەلام من لە میژیوو بەو هەفته و مانگ و سالە درێژانەی چاوه‌پوانی و پەڕیشانی ئەو پراهااتبووم، هەستم نەکرد شتیکی ترسناک بە پێوهیە .

هەر لەو هەفتهیەدا بوو کە لە لادییەکی نوورەو شۆفیترێکی پیر ئەو نامەیی نەسرەدین بۆنخۆشی گەیانده فەرەیدونی مەلەک، ئەو نامەییە هەموو ژیا نامانی سەرلەبەر ئاوه‌ژوو کردەو ... ئەمڕۆ نەسرەدینی بۆنخۆش ئەو نامەییە بە سەرەتای هەموو گوناھەکانی خۆی دەزانیت، بەلام ئەو کات پێیوابوو هاوڕێیەک لە میحنەت و عەشقیک لە دۆزەخ ئازاد دەکات . بەلام ئەمڕۆ کە باس لەو پۆژگارانه دەکات، شەرمێکی قوول لە چاوانیایەتی . کە دواجاریش پێکەو ئەو نامەییەمان لە نابەینی کۆمەڵی نامەیی کۆنی دیکەیی فەرەیدوندا دۆزییەو، ئەو بە پەشیمانییەکی قوولەو گووتی: «هەموو شتەکان لەم نامەییەو دەستیپێکرد، کە شەوێکی بەهار لە ژێر چادریکی پێشمەرگانەدا لە ناو ئەو چیا ساردانەدا نوسیم و بەگەمزی خۆم پێم وابوو عاشقیک پزگاردەکەم» .

«پەروانە» و «فەرەیدون» دواجار لە شەویک لە شەو قەشەنگەکانی بەھاردا بپاریاندا بپۆن . پەروانە وەک هەمیشە جانتاکەیی نامادە کردبوو، من دەمویست دواجار شتیکی بۆ بکەم، شتیکی بۆ ئەو کچە بکەم کە وەک تارمایی لە تەنیشتمەو دەژیا و وەک سیبەریکی نازک بە ناو مالددا هاتوچۆی دەکرد و وەپزیی ژیا ن لە نیو چوار دیوارەکانی مالددا پالسی پێو دەنا، رقی لە بۆنی ئەو خواردنەش بیست کە پۆژانە دەبایە سەر سفرەیی باوک و براکانی پێبپازاندایەتەو . ئەو لە میژیوو نەهاتبوو سەر سفرەکان، ئەو سفرەییە من و باوک و براکانم لە دەوری کۆدەبووینەو و بیئەوێ کەسمان سەیری ئەو دیکەمان بکات نانمان دەخوارد . ئەو دوور لە هەموومان بە تەنھا دادەنیشست، هەتا دوور لە دایکیشم کە وەک و جانەوهرێکی دەرکراو لە کونجێکدا خواردنەکەیی بە دەوری خۆیدا دەپشت و

به چاوڼكى دلږه‌قانه سه‌يرى هه‌موومانى ده‌كرد و ده‌يقيزانده... نه‌و شه‌وه كه جانتاكه‌ى كۆكرده‌وه و گووتى: «ئيدى نه‌مجاره ده‌پرۆم». شه‌وڼك بوو پوناكتر و ئارامتر له شه‌وه‌كانى تر، باغچه‌كه‌مان قوولتر له هه‌ر كاتىكى تر خه‌وتبوو. ديواره‌كان له هه‌ر كاتىكى دى بڼده‌نگتر بوون، پرخه‌ى برا و باوكان نه‌بڼت كه له‌ره‌يه‌كى چكۆله‌يان له هه‌واى تاساوى نه‌و ماله‌دا دروسته‌كرد، شته‌كانى دى هه‌مووى كپ و خامۆشبوون. من نه‌و خامۆشيه‌م ده‌گڙاپه‌وه بو نه‌بوونى هيچ په‌يه‌نده‌يه‌ك له نڀوان په‌روانه و نه‌و شتانه‌ى نزىكماندا، له نڀوان په‌روانه و نه‌م ماله‌دا، په‌روانه و نه‌م ژوور و پارهو و هه‌يوان و باغانه‌دا. نه‌و به‌هه‌سه‌ره‌ته‌وه شته‌كانى ده‌پڢچاپه‌وه و ده‌يگوت: «په‌پوله‌كان مولكى هيچ جڳايه‌ك نڀن». نا هه‌تا داىكيشم له‌سه‌ر ده‌نگى ها‌توچۆكانى په‌روانه به‌ئاگانه‌هاته‌وه، به‌درڙايى نه‌و شه‌وه په‌روانه به‌خۆى و پڼلاه‌كانيه‌وه به‌ناو ماله‌كه‌دا ده‌هات و ده‌چوو، ده‌چوو به‌ر بالۆنه‌كه و سه‌يرى نه‌و شه‌قامه خامۆشانه‌ى ده‌كرد كه ده‌بايه‌ فه‌ره‌يدون ده‌مه‌وبه‌يان به‌اتايه و له ماشينى ها‌ورڼيه‌كيدا هه‌لبڳرتبايه و به‌ره‌و ناديار بږۆيشته‌بانايه.

شه‌و ته‌واو ئارام و هڀمن بوو، جار جار ده‌نگى تڼپه‌پڼى كامپۆنكى سه‌ريازى يان وه‌پڼى سه‌گڼكى وڼلگه‌پ يان مردنى نه‌يزه‌كۆك شته‌كانى كه‌مڼك راده‌چله‌كانده... به‌لام هه‌ستمكرد، هه‌موو شته‌كان خه‌وتوون... ئاسمان و خودا و شته‌ بچوكه‌كانيش خه‌وتوون... هه‌تا بو ساتيڼكىش له‌و پاستيه‌يه كه‌وتمه‌ گومان كه ئايا ده‌بڼت من خۆم وريا بم يان خه‌وتوو؟. من له تاريكى ژووره‌كه‌دا له‌سه‌ر كورسيه‌ك نا‌ئارام و ترساو دانيشته‌بووم و سه‌يرى نه‌وم ده‌كرد كه له‌به‌ر بالۆنه‌كه‌دا ته‌ماشاي دونياى ده‌كرد، ته‌ماشاي نه‌و چرا كز و ئارام و سه‌يرانه‌ى شارى ده‌كرد، نه‌گه‌رچى دونيا بو خۆى ساردنه‌بوو من هه‌ستم به‌ سه‌رمايه‌كى كوشنده‌ ده‌كرد، هه‌موو شته‌كان بڼده‌نگ و بڼباك بوون، شتڼك له‌ پۆحمدا ده‌يگوت: «نه‌و به‌ ئاسانى ده‌ريازنا بڼت». كڼشه‌ى گه‌وره‌ى په‌روانه نه‌وه‌بوو نه‌يده‌زانى نه‌و

جیهانه‌ی چواردهوری تا چ نه‌دازه‌یه‌ک ته‌نراوه، زوزوو ته‌ماشای سه‌عاته‌که‌ی ده‌کرد و بزه‌یه‌کی نه‌ینی ده‌که‌وته سه‌ر نیگای، بزه‌یه‌کی تال و ته‌لیسماوی، هه‌ستمده‌کرد نه‌ویش سه‌رمایه‌تی «به‌لام دونیا خو‌ی سارد نه‌بوو». نه‌مده‌زانی بو نه‌و بیده‌نگییه سه‌نگینه‌ی گه‌ردون، نه‌و نارامییه قوول‌ه‌ی ئینجانه‌کان، نه‌و خه‌ونه ترسناک و بیباک و بیسنووره‌ی گول‌ه‌کانی باغ، به‌و جووره ده‌یانترسانم؟ نه‌و شه‌وه په‌روانه کراسیکی په‌ش و ته‌نووره‌یه‌کی خوول‌ه‌میشی له‌به‌ردابوو، قژی به‌ په‌رۆیه‌کی سپی باریک له‌ دواوه گزیدابوو، هه‌ر زوزوو ده‌گه‌پایه‌وه ژووری و ده‌یگوت: «دلنیام دیت... هیشتا زوه، وانیه‌؟». هه‌ر جاریکیش که ده‌هاته ژووری به‌ نازکی باوه‌ش ییدا ده‌کردم و ده‌یگوت: «وه‌عدم به‌ری عاقل ده‌بیت، وه‌عدم به‌ری نه‌گه‌ر نامه‌م بو نوسیت وه‌لامده‌ده‌یته‌وه، وه‌عدم به‌ری که هه‌والی هاوړیکانم بو بنیترت، وه‌عدم به‌ری نه‌گه‌ر مردم له‌یادم نه‌که‌یت». من به‌ بیده‌نگ سه‌رم ده‌له‌قاند و به‌ دلکی پر له‌ گریان‌وه ده‌مگوت: «وه‌عد... وه‌عد». نه‌و به‌یانیه ده‌مزانی ده‌روات، دلنیاشبووم شته‌کان چاوی لیخافلده‌که‌ن تا بېروات... باوک چاوی لیخافلده‌کات تا بېروات... نه‌ستیره‌کان خو‌یان له‌ ناساییترین شیوه و هیمنترین نیگادا ده‌رده‌خه‌ن تا بېروات... باغچه‌ خو‌ی ده‌کات به‌ خه‌وتوو تا بېروات... هه‌موو ده‌یانه‌ویت چون په‌پوله‌یه‌ک له‌ باغیک ده‌فریت و فرینی هیچ له‌ یه‌کانگیری گه‌ردون تیکنادات، ناوا بفریت... به‌لام من له‌ دل‌ه‌وه ده‌مگوت: «ناکریت مروفتیک وه‌کو په‌پوله‌یه‌ک ته‌ماشابه‌کین... ناکریت». نه‌و له‌و کاتانه‌دا ده‌هاته ژووری و وه‌کو هه‌موو ترس و ناوومیدییه‌کانی من بخوینیت‌ه‌وه زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی سه‌یری ده‌گرت و ده‌یگوت: «خه‌ندان... منت له‌یادنه‌چیت، په‌روانه‌ت له‌یادنه‌چیت... بزانه، من په‌روانه‌م، په‌روانه». نه‌و به‌ درژیایی ژیا، له‌و کاتانه‌دا که هه‌موو شته‌کان له‌به‌رچاوی من وه‌کو ته‌لیسمیان لیده‌هات، به‌و پرسته ته‌لیسماوییه وه‌لامیده‌دماه‌وه... نه‌و هه‌تا له‌ مه‌رگیشدا به‌و پرسته پر نه‌ینی و سه‌یره وه‌لامیده‌دماه‌وه، به‌ جووری من

نه‌مه‌زان‌ى سنوره‌كانى مرؤف و سنوره‌كانى په‌پوله له ژيان و قه‌ده‌رى نه‌ودا چؤن چؤنى تىكه‌لاويووه . نه‌و ته‌ماشايده‌كردم و ده‌يگوت: «بىر له چى ده‌كه‌يته‌وه؟»، من ده‌گريام و ده‌مگوت: «بىر له به‌يانيانى زستان ده‌كه‌مه‌وه كه به په‌له پىكه‌وه چايه‌كمان ده‌خوارده‌وه و ده‌چويىن بؤ قوتابخانه، بىر له عومره ده‌كه‌مه‌وه كه له تهنىشت به‌كتره‌وه ژيان، بىر له پىكه‌نینه‌كانت ده‌كه‌مه‌وه له‌گه‌ل هاورىكانتدا له قوتابخانه، بىر له سىبه‌ره‌كه‌ت ده‌كه‌مه‌وه له ناو نه‌م ژورانه‌دا». نه‌و سارى ده‌خسته نىوان ده‌سته‌كانىبه‌وه و پىنده‌كه‌نى و ده‌يگوت: «خه‌ندان... چه‌نده مندالىت... چه‌نده مندالىت».

به‌ر به‌يان ده‌هات و له‌ناكاو فه‌ره‌يدونى مه‌له‌ك له نزيك مه‌يدانه‌كه‌وه ده‌رده‌كه‌وت، په‌روانه كه جانتا چكولانه‌كه‌ى به ده‌ستى فه‌ره‌يدونه‌وه ده‌بينى ده‌په‌شو‌كا و خه‌رىكبوو له‌يادىده‌چوو مالاوايم لىپكات، هه‌ستم نه‌كرد كه زؤر زؤر دلشاده، به‌لام ده‌ويست بىرات، مه‌سه‌له‌كه ته‌نها كامه‌رانى نه‌بوو، ته‌نها نازادىش نه‌بوو، به‌لكو خو‌فريدانه ناو خه‌ويك بوو. «فه‌ره‌يدون» له بوللى نه‌و به‌يانىبه‌دا سىمايه‌كى سه‌يرى هه‌بوو... سىماى رېنوارىكى راسته‌قىنه. من تا به‌ر ده‌رگا جانتا‌كه‌م له‌گه‌ل په‌روانه‌دا هه‌لگرت، سه‌ير بوو كه كه‌س به‌ئاگا نه‌هاته‌وه، كه‌س نه‌يگوت: «په‌روانه مه‌پؤ»، به‌بيده‌نگى له به‌رده‌رگا‌كه‌دا ماچىكردم و من گريام، سه‌ده‌ها جار ماچىكردم و من گريام. دواچار گوتى: «هه‌ر ده‌بايه برؤىشتمايه... هه‌ر ده‌بايه»، به‌هيمنى سه‌يرى باغه‌كه‌ى كرد و ده‌ستى بؤ ناو مال درىزكرد و گوتى: «چه‌هه‌نه‌مه...». دلنبا‌بووم ده‌ويست شتى دىكه بلت، دلنبا‌بووم ده‌ويست چه‌نده‌ها رسته‌ى خنكاوى ناو رؤحى نازادىبكات و قسه‌بكات، به‌لام كات گه‌لى دره‌نگ بوو... ئىدى رؤىشت و هىچى ترى نه‌گوت...

هىچى تر.

شار چه شنیکه له گه مارۆ، هه ر بۆیه چوونه دهروه له ههچ شارێکی ئه م دونیایه ئاسان نییه . کاتێ له ئیوارهی پۆژی دواتردا نامه که ی په روانه م پێگه یشته به ر له وه ی بیکه مه وه تیگه یشته که په روانه هیشته لێزه یه و نه یه توانیوه ئه و گه مارۆیه بشکینیت . من ده مزانی شکاندنی ئه و بازه یه ی ده ولت به ئاقاری شاره کاندا کیشاویتی ئاسان نییه ، په روانه له پارچه کاغه زێکی چکولانه دا نوسیویوی : «خه ندانی چکوله مه ترسه ، من هیشته لێره م ... له پۆزانی داهاتوودا هه ولده ده یه ن ده ریا زبین» . من له به یانییه وه هه ستمه کرد که هیشته لێزه یه ، له ئیو گوله کاندا هه ستم پێده کرد ، له نزیک ئینجانه کانه وه هه ستم پێده کرد ، که ده چومه به ر په نجه ره که و شنه باکان هه لیا نه کرد له هه و و ئاسمان و هه تا وه کاندا ده مبینی ، نه مه زانی ئه و هه سته له چیه وه هه لده قوولیت ، به لام دلنیا بوم په یوه ندییه کی قوولی به په روانه وه هیه . ئه و هه سته به نزکی په روانه ما وه یه کی زۆر جوړه تیکی زۆری ده دامی بۆ ژیان ، دوا ی مردنی په روانه ش ، سالان و مانگانێکی بێشوومار ملکه چ و بێخه ون ژیا م ... له دوا ی نه مانی په روانه باعیسیکم نه ما بوو بۆ شه پکردن ، ئه مرپۆش که سه ر له نوێ به سه ر ساته کانی ئه م چیرۆکه دا ده چمه وه ، ده مه ویت بۆ هه تا هه تایه و به یه کجار په روانه زیندوو بکه مه وه و سه ر له نوێ ئیلهامی ژیا نێکی دی لێوه رگرمه وه .

ئهو پۆژه تا ئێوارێ کەس له مأل نه‌یزانی په‌روانه پۆیشتوو. «باوک» وه‌ک هه‌میشه له بازاری زهره‌نگه‌ره‌کاندا سه‌رقالی بازن و ئه‌نگوستیله و لاگیره‌کانی خۆی بوو، براکانم به‌یانی خۆیان گوپی و پۆیشتنه‌ دهره‌وه، کەس نه‌پیرسی «په‌روانه کوا؟»... له ئێواریدا که‌ گه‌رانه‌وه، یه‌که‌مجار با‌بم پرسى «په‌روانه له‌ کوێه؟»، من گوتم: «ئه‌مپۆ نه‌مبینیوه، به‌یانی هه‌ستام و ئه‌و له‌ جیگا‌که‌یدا نه‌بوو، ئیتر نه‌مبینیوه»... هه‌ر ئه‌و شه‌وه «باوک» به‌ده‌م گریان‌وه هه‌موو په‌نجه‌ره‌کانی شکاند، ده‌رگا‌کانی شکاند، هه‌موو شته‌ جوان و ئه‌نتیکه‌کانی مالى ورد و خاشکرد. براکانم منیان به‌ قز کیشکرده ژێزه‌مینه‌که، به‌ پله‌که‌کاندا رایانکیشام و وه‌ک شیت که‌وتنه‌ لیدان و وێرانکردنم، سالانیکی درێژ خوینی ئه‌و ئێواره‌یه‌ی من به‌ دیواره‌کانی ژێزه‌مینه‌که‌وه بوو، خوینی ئه‌و ده‌سته‌ ماندووانه‌م که‌ ویستبووم خۆم به‌ دیواره‌کانه‌وه بگرمه‌وه، خوینی ئه‌و ددانه‌ زامدارانه‌م که‌ به‌ قوولپ ده‌پژایه‌ نابینی سندوقه‌کان و سه‌ر ئه‌وفه‌رده و نوینه‌ کۆنانه‌ی به‌ جوړیکی نارێک له‌ ژێزه‌مینه‌دا هه‌لچنرابوون. ئیستاش هه‌رکاتییک ده‌چمه‌ ئه‌و ژێزه‌مینه‌، گویم له‌ قریشه‌که‌کانی خۆمه‌، گویم له‌و هاواره‌ زه‌لیلانه‌یه‌ که‌ به‌ ناکامی به‌ر ئه‌و ئاسمانه‌ ژه‌نگرتوو‌ه‌ی میژووی مأل ده‌که‌ون، میژوویه‌ک که‌ له‌ سه‌ر خوسان و پهنۆل پهنۆلبوون و هه‌لوه‌رینی ژیانمان نوسراوه‌ته‌وه. باوک ده‌گریا و براکانم له‌ منیان ده‌دا و ده‌یانگوت: «چوو بۆ کوێ؟». گریانی باوک سه‌بیرترین شتی ژیا‌نی ئیتمه‌ بوو، ئه‌و له‌ هه‌موو ساته‌ نازکه‌کانی ژیا‌نیدا جگه‌ له‌ گریان و به‌سه‌رخۆدا کیشان و شت شکاندن هه‌چی تری نه‌ده‌کرد، به‌ کلۆیکی پڕ له‌ نه‌خش و نیگاره‌وه له‌و نێوه‌دا ده‌سوپرایه‌وه به‌سه‌ری خۆیدا ده‌کیشا و ده‌گریا. هه‌ندێ جار ئه‌و سوپخواردنه‌ سه‌یره‌ی ئه‌و، ئه‌و سه‌رکوتانه‌ی به‌ دیواره‌کاندا براکانمی گێژده‌کرد و ئه‌وانیش ده‌که‌وتنه‌ شه‌قه‌ل‌دان له‌ کورسی و میزه‌کان، ده‌که‌وتنه‌ بۆکسدان له‌ دیواره‌کان، به‌لام ئه‌و به‌

هیچ ئارام نە دەبوووه . ئەو کینه و نا ئارامی ناو پۆخی خۆی بەسەر خۆیدا خالیدە کردووه . هەندیک بەیانی بە بیجامە خەت خەت و کلاوێکی سەریووه دەچوووه باغچەکە و بێ هۆیهکی دیاریکراو دەکەوتە مستکوتان بە سەر و سینەیی خۆیدا . هەستم نە دەکرد ئەو کەسمانی خۆشبویت، زۆر جار دڵم بەو تەنهاییه گەورەیهی دەسووتا، ئەو لە هەموو ژیاویدا هاوڕێیهکی راستەقینەیی نەبوو . پۆزگاریک گەلی تەنهابوو، بە خۆی و مراخانیه شۆرەکه یهوه بە کوچە و بازارەکاندا دەگەرایهوه و هیچ کەسیک نەبوو سلاویکی لێبکات . تا دواجار پورم، خوشکە سۆفیلکەکی خۆی، کە لە ژێرەوه پرا جیهانی هەموو خاتوونە ئیماندارەکانی شاری بەپێوه دەبرد، پوووه جیهانی پیاوانی مزگەوت پالیپێوه نا، ئیستا سالانیک بوو لە جیهانی ئەو مزگەوتە جەنجال و عارەقاویانەدا چەند هاوڕێیهکی چکۆلانەیی هەبوو کە هەموو بە ملکەچی و شەرم و ترسەوه گوێیان لە یه کتر دەگرت، سەریان بۆ یه کتر دەله قاند . بەردەوام شەوان چەند سەعاتیک بە نەعلە ئیسفەنجەکه یهوه لە بەردەرگا، لە ژێر مانگەشەودا، لە ژێر باراندا، لە ناو پەشەباکاندا دەوهستا و قسەیی لەگەڵ ئەو هاوڕێ چکۆلانەدا دەکرد، هەندێ شەو کە دەهاتە ژوورێ سەرتاپای تەپبوو، یاخود لە سەرماندا هەلده لەرزێ، بەلام گوێینه دەدایه هیچ شتێ ... ئەمشەویش ونبوونی پەروانەیی بەو ئابوچوونە ترسناکە دەزانی کە لە میژوو لێی دەترسا، ئابوچوونیک دەشیا دووبارە فرییداتەوه نێو تەنهاییه ترسناکەکی جارانی خۆی .

دەبیت ئەوه بلیم کە سالانیکی درێژ کەس سەرنجی ئەو ژیاوێ سەیر و وێرانەیی پەروانەیی نەدا . سالانیکی درێژ ئەو وه کو تارماییهکی بێدەنگ ئیشی ئەوه بوو دیوار و حەوش و فەرشەکان پاکبکاتەوه، ئەو کرمانه کۆبکاتەوه کە دایک لە ژێر خۆیدا هەلیده هێنان، ئەو سفراوێ پرازینتیته وه

که خوځی له سهري نه ده خواردن، نه و ژورانه بوځو شېبکات که پزینی دایک له کونجه تاریکه که ی خویدا بوځه که ی ده شتواندن. عومریک که س په روانه ی نه ده بیینی که پوژ له دوی پوژ ژیا نی ده بووه نه و گه رده ورده «گه ردی په پوله کان»، نه و گه رده ی من ده میک سال یو ده مبیینی، له سره جیگای خه وتنه که ی ده مبیینی، له نزیک نه و گولانه وه ده مبیینی که ناویده دان... به لام هه رگیز باس م نه ده کرد. لی م نه ده پرس ی «نه و گه ردی په روانه چیه که جار جار له ده ورت ده بیینم؟»، نه و یش هچ ی نه ده گووت... نه و ده یزانی نه وه ی که هه لده وه ری ت ژیا نی خو یه تی، نه وه ی ده بیته گه رد سات و کاتژمی ره ناکامه کانی ته مه نی خو یه تی، بو یه بژ ژیا نی تیک و بو شتوه یه کی خو گرتز و نه گو پتر ده گه رپا، هه ر له دوی نه و خه ونه ش ده بویست نابلقه ی ناسنی نی نه و شاره بشکیتیت که ناوی ده نا شاری «خوین و ناین و ته پوتوژ»... له و نیواریه وه که هه له اتنی فه ره ی دونی مه له ک له گه ل په روانه دا نا شکرابوو، هه موو شتیک له ژیا نی مندا گوپا. نه و شه وه دوی نه وه ی براکانم ناومیدبوون له لی دانم، خه لتان له خوین و نازاردا، له ناو نامی ره شکاو و قه ره ویله کون و کورسییه هه لوه شاوه کانی ژیزه مینه که دا جیانه تیشتم. من کاتیکی دوور و دریز له نیوان هوشیاری و بیهوشیدا له هاتوچووندا بووم... له ناو مته که و خولیا په شه کانی بیهوشیدا وینه یه کی دو یاره بووه وه ی په روانه م ده بیینی که له سره زنجیره یه ک ده رگای په ش و داخراو ده رده که وت و ناواده بوو... په روانه م ده بیینی له سره نه سپیکی خویناوی به ناسمانیکی ناسنیندا ده فری... له ناو باغیکی سووتاودا به خه وتووی ده رده که وت و دوکه ل و کلپه کان دایانده پووشی و له چاوان ونده بوو. که به ناگاش ده هاتمه وه ده مزانی نه م خولیا یانه خولیا ی ترس و نازار و بیهوشییه. نیوه شه و زانیم که باو کم له و په ری ناومیدیدا په نایبردوته بهر خوشکه سؤفیلکه که ی تا په روانه ی بو بدوژیتته وه، نه و به و شه وه تاریکه به

فرمیتسکه خویناوییه کانی خۆیه وه له بهرقاپی نه و خوشکه دا که وتبوو، دهسته کانی بهرزکردبووه و گووتبووی: «فریامکه وه، خوشکم فریامکه وه، به هیمه تی شهیتان بووه یا به هیمه تی خودا، فریامکه وه». پورم به چرپه یه ک که چرپه ی ترس و وه حشه تیکی قوول و خودایی بوو گووتبووی: «هر ده مزانی شهویک له و ماله ی تۆدا شهیتان به ره لاده بییت... ده مزانی کار له کار ده ترازیت و نه و کچه هه موومان به ره و دۆزه خ و ویرانی و کوفر پاده کیشیت». هر نه و شهوه ژنه ده فبه دهسته کان کۆبوونه وه... نه و ژنانه ی پور له تاریکترین و ترسناکترین شه ویشدا دهیتوانی کۆیانباکاته وه، هه موو وه کو پۆلن له عه باپۆشی بیده نگ، به هیمنی تیکه لآوی شه و ده بوون و به کوچه کانی شاردا ده رگا به ده رگا له قاپی یه کترین ده دا، به ده فه کانیانه وه به ره و لای یه کدی ده کشان. ژنانی هه مه پهنگ... ژنانی که له گه ت و نه سمەر، ژنانی چکۆلانه و نه خۆش، ژنانی لاواز و زه رده له گه پاو، ژنانی گۆشتن و داکه وتوو. شه ویکی ژۆر دره نگ بوو که هه موو له گه ل پورمدا دابه زینه ژێرزه مینه که وه و له ده ورم ئاپۆره یان به ست. من له وه و به ر دیمه نی له و جۆرم نه بینبوو، ساتی له و چه شنه نه ژیا بووم... سیماکان هه موویان درێژتر و باریکتر له حه قیقه تی خۆیان ده هاتنه پیشچاوم، ده نگه کان دوورتر و نزمتر، په نگه کان کالتر و خۆله میشتیر. سه ره تا ته نها دۆعا یانده کرد و سوهره تی جیاوازیان ده خویند، دواتر پورم بینی به و چاوه سارد و تیزانه ی خۆیه وه به و قامه ته درێژ و نه ستوره یه وه به و پرچه درێژ و لولدراو و په شان یه وه، به هیمنی لیمزیکبووه وه و ده یگوت: «په روانه کوا؟ په روانه له کوپیه؟... نه و شهیتانه زینابازه له کوپیه؟». من بریارمدا بوو هیچ نه لیم، ده مزانی بیدۆزنه وه ده یکوژن، ده مزانی چاره نویسی په روانه ئیستا له دهستی مندا یه. له و ساته دا به جیا له و نازاره ی که ده مچه شت، خۆشییه کی سه یر به هه موو گیانمدا ده گه را، بهختیاربووم که قه ده ری من به و جۆره به قه ده ری نه وه وه گرێدراوه...

ئاگاداریبوم له دەورم هه‌ڵده‌سوپان و ئایه‌ته قورئانییه‌کانیان دووباره‌ده‌کرده‌وه، له خۆم نه‌ده‌ترسام، به‌لام ده‌زمانی ئه‌و ژنه توپێکی تاریک و شه‌یتانی له هه‌موو کۆلانیکی شاردا هه‌یه، ده‌زمانی ئه‌و ژنه په‌یامه‌ئینی تایبه‌تی خۆی له هه‌موو سوچیکی ئه‌م شاردا بلاوکردۆته‌وه. ئه‌وان چه‌ندین سه‌عات باسی گه‌وره‌یی ئه‌و گونا‌هه‌یان بۆکردم، باسی ئه‌و ئاسمانه‌یان بۆکردم که به‌سه‌رماندا ده‌پوخیت، باسی ئه‌و کوره‌ ترسناکانه‌ی ئاگریان بۆکردم که له هه‌موو کونجیکی زه‌وییه‌وه هه‌ڵده‌قوولیت، باسی ئه‌و ئه‌ستیره‌ پر له ئافاته‌یان بۆکردم که ده‌که‌وێته‌ خوار و زه‌وی له‌گه‌ڵ خۆیدا نفرو ده‌کات... به‌لام من هه‌چم نه‌گوت ته‌نها له کونجیکدا ده‌ستم گرتبوو به‌و خۆینه‌وه‌ی که له لیوم ده‌هاته‌ده‌ری و ده‌گریام. نه‌ تیااندا پارامه‌وه، نه‌ شه‌رم له‌گه‌ڵ کردن، به‌لکو له راستیدا له پشت په‌رده‌ی جیهانیکی تره‌وه ده‌مبینین، چاوانم هه‌نده لێلبوون زۆرجار ته‌نها سێبه‌ره‌که‌یانم ده‌هاته‌ پێشچاو، ته‌نها ئه‌و بۆنه کوشنده‌یه‌یان ده‌گه‌یشه‌ من، بۆنی بوگرد و شه‌و، بۆنی به‌رمال و خۆین، ئیدی دوا‌ی چه‌ند سه‌عاتیک به‌ خۆیان و ده‌فه‌کانیا‌نه‌وه مانیان به‌جیه‌پشت. دیاریبوو له چه‌ند سه‌عاتیکدا هه‌موو شار له به‌سه‌ره‌اتی په‌روانه ئاگاداره‌که‌نه‌وه، ده‌زمانی ئه‌مرۆ هه‌موو ئه‌م مه‌مله‌که‌ته هه‌ڵده‌گێڕنه‌وه تا ده‌یدۆزنه‌وه. من پۆژی دواتر، دوا‌ی ئه‌و شه‌وی مۆته‌که و حه‌قیقه‌ته‌ ساردانه. دوا‌ی ئه‌وه‌ی چه‌ندین سه‌عات گویم له‌و بیده‌نگییه ترسناکه‌ گرت که با‌لی به‌سه‌ر ما‌لدا کیشابوو، ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ به‌ برینداری و خۆیناری به‌ په‌که‌کاندا سه‌رکه‌وته‌وه، ما‌ل چۆل و هۆل بوو، دایک نه‌بیته‌ که له سوچی مردنی خۆیدا هاواریده‌کرد، هه‌موو شتیکی دی ئارام بوو. ئه‌و ئیواره‌یه‌ له‌سه‌ر جیگا‌که‌ی په‌روانه دانیشتم و هه‌ستم به‌و بۆشاییه‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌کرد که له دەورم گه‌وره‌ ده‌بوو، هه‌ڵده‌ستام و ئه‌و فرمی‌سک و خۆینه‌م ده‌شت به‌ گونا و لیومه‌وه، به‌لام نا‌ئارامییه‌کی

قوول و بیسنوور، ترسیکی گه وره له هه موو ئه و پۆزانه ی که به پۆوه ن دایگرتم. هه ر زووش ده رکه وت که ترسه کانم ته نها خه یالاتی کچیکی ترسنۆک و مندالکار نین. ده نگیکی نه یئی له پۆحمدا پییده گوتم ئه و ژنانه وازناهیتن، چند دووریکه ونه وه، دووباره ده گه ریئه وه... من له میژیوو ئه و ئه زموونه له گه ل پورمدا ده ژیام که به رده وام به شیوه یه کی کوتوپر ونده بوو و له ناکاو ده رده که وته وه و هه موو جاریکیش منی تووشی په شیوه یه کی گه وره ده کرد. نا، من ئه و ئیواره یه پیشبینی ئه و شه وی ترس و بارانه م نه ده کرد، به لام شته کان به خیراییه کی له ئه ندازه به ده ر پوویندا. به ر له خۆرئاوابوون ژنه ده فبه ده سته کان به جوړیکی سه یر و کوتوپر ده رکه وتنه وه... وه کو ئه وه ی ئیره مائی راسته قینه ی خۆیان بیټ، بیټرس له حه وشه، هه یوان، ناو ژوو و بالکۆنه کاندایه که وتنه هاتوچۆ، ئیستا ژماره یان زۆر زیاتریوو. من له نزیک ئینجانه کانه وه خۆم نووساندبوو به دیواره که وه و نه مده زانی چی به پۆوه یه؟ نه مده زانی ئاخۆ په روانه په پیره ته وه و پزگاری بووه یان هه ر له شاردایه؟ ژنه ده فبه ده سته کان به لامدا پاده بووردن و سه یریان نه ده کردم... من له ته نیشت ئینجانه ژاکاوه کانه وه وه ستابووم، که س نه یده بینیم، تینه ده گه یستم ئاخۆ سه یرم ناکه ن یاخود نامبینن. له ناو ئه و جه نجالییه دا که له ناکاو دونه یی مائی پرکرده وه، باوکم و براکانم به پرتاو ده رکه وتن و تیکه ل به وه موو ژنانه بوون که بوئی جیهانیکی دوور و نه ناسراویان، له ناو ژوو و پارپه و هه یوانه کاندایه بلۆده کرده وه. من به هیمنی... وه کو مه خلوقیکی نه بینراو به دواياندا ده پۆیستم، هه موویان تووره، تیکشکاو و ده سته پاچه دیاریوون، براکانم بینی که بوخچه کانیان کرده وه و ئه و خه نجه رانه یان ده رهیتا که له میژیوو له نیو جله کاندایه خه وتبوون. بینینی خه نجه ره کان به س بوو بو ئه وه ی تیبگه م ده یانه ویت په روانه بکوژن، من به ناو ئه و ژنانه دا وه کو شیت پامکرد و خۆم گه یانده به ر ئه و بالکۆنه،

خەریکبوو بگرم... لە بەلکۆنە کەوێ و ئەو گەردبوونە وە سەیرەم بینی کە تا ئەو کات نەمدیوو، سەدەها کەسانی نەناسراو و سەیر لەبەر دەرگای مالدئا وەستابوون و چاوەڕێی شتیکیان دەکرد... من دەمویست تییگەم، کە گویم لیبوو پورم دەیگوت: «ئەو مندالە لە کوێیە؟... کەس ئەو مندالە ی بینیو؟». من توندتر خۆم دەنا بە سوچی ئەو بەلکۆنە وە نەمدەویست دەریکەوم. پورم بە براکانمی دەگوت: «ئەو فاجیرە یە لە نانەواخانە یە کدایە... ئەو فاجیرە یە لە ناو گەنم و ئارد و زەخیرە ی نانەواخانە یە کدا خۆی شار دەۆتە وە». گویم لیبوو بە باوکم دەئیت: «هەموو مەلاکان، هەموو شیخەکان، هەموو دەرویش، سوڤی و ئیماندارەکان فەتوای پاکتیت دەدەن». سیمای پیر و ماندووی باوکم دەبینی لە ژێر زەبری وشەکانی ئەودا هیندە ی تر تیکدە شکیت. ئەو دەگە پایە وە ناو خوشکە دەفبە دەستەکان. لە ماوێ یەکی کورتدا سەر جەمی ئەو مالدئا دەکەوتە جموولتیک ی سەیر، من کە سەیری چوار دەوری خۆم دەکرد، نەمدەتوانی بە یە کجار لە و هەموو پراکە پراکە و شپەزەییە تییگەم کە ناو مالدئا پڕ کردبوو. ئەو هاواری دەکرد: «ئەو مندالە لە کوێیە؟». من دەمویست لە شوینتیکدا خۆم بشارمە وە، بەلام لە چاوتروکانتیکدا ژنە دەفبە دەستەکان گەیشتنە سەرم و وەکو داھۆلتیک منیان بەرز کردە وە. گویم لیبوو ئەو لە ناو هات و هاواریکی گەورە دا، لە ناو ژاوە ژاویکی ترسناکدا دەنگی بەرز کردە وە: «ئەو مندالە بگۆڕن». ئاگاداریووم یە کیکی هە ئیدە گرتەم و چەندان دەستی دیکەش بەرەو پووم درێژ دەبوون، سیمایانم نە دەبینی، بەلام یاری پەنجە و نینۆکە کانیاانم هەست پیدە کرد. ئاگاداریووم دەستەکان دەگۆڕا، دەنگەکان دەگۆڕا، بەلام ئەو بەردەوام دەیگوت: «بیھینن... بیھینن... بیھینن». دوا جار من، ئەو و سێ دەفزەنی پیر لە و ژوورە دا خۆمان بینیو، بە پە لە دەرگاکانیان داخست و پەردە کانیاان دادایە وە و بەرامبەرم وەستان. ئەو دەیگوت: «کراسیکی رەشی قەترانی

له بهریکه ن». له چاوتروکانی کدا پووتیان کردمه وه، پووت و قسووت له ناو
 نه و ژنانه دا وه کو بالنده به کی نه خووش و ترساو وه ستام، ده مویست خووم
 به متیلیکی سپی دا پووشم، نه یانه هیشته هر خویمان به خیزیایی جلیان
 له بهر کردم و له کراسیکی قه ترانیان هه لکی شام. من وه ک پووله بهریکی
 ته خته، وه ک پارچه یه ک له دار جو له م نه کرد، هیچم نه گووت. به نیگایه کی
 سارده وه سهیری چاوانی پورم کرد که په لی گرتم بو ناو نه و
 قه ره بالغییه... بو به ره و نه و به رده رگایه ی که باوکان و براکانم به
 خه نجه ره کانیانه وه وه ستابوون، ژنه ده فبه دهسته کان به و ده فه گه ورانه وه
 چاوه پوانیانه کرد، نه و شارهش به هاوار هاوار و دنگه دنگ و
 له عنه ته کانیانه وه ده پیروانی. «پور» له گه رمه ی ده فزه نینه کاندایا
 هاواریده کرد: «خوداتان له گه لدایه... فریشته کانتان له گه لدایه... نه سحابه
 و پیاو چاکانتان له گه لدایه». خه لکی ده رگا کانیان ده کرده وه و سهیری
 نیمه یان ده کرد، سهیری نه و خیزانه یان ده کرد که له پشتی نه م که ژاوه ی
 تو له یه وه بو کرپنه وه ی شه ره فی خو ی ده گه رپا، سهیری نه و ژنه
 ده فبه دهسته یان ده کرد که «لا اله الا الله» یان ده خویند و زیکر یان ده کرد،
 سهیری نه و مندالانه ی شار یان ده کرد که هاتبوون کون و قوزین و
 پینگاکان بگرن و نه هیلن نه و دوو عاشقه ده ریازین. من نه و کات له هیچ
 تینه ده گه یستم، ده مپرسی: «چییه؟» به لام که س وه لامی نه ده دامه وه.
 ده بایه پیش نه و په وه سهیره بکه وم، براکانم به خویمان و خه نجه ره
 پووته کانیانه وه له چواره ورم وه ستابوون، نه وانیش هیچیان نه ده گووت،
 من سهیری ناسمانم ده کرد، سهیری به ریپی خووم ده کرد و ده مگووت:
 «بو کوئی؟». باوک په لی کیشده کردم و ده یگووت: «برۆ». من
 ناو پمده دایه وه و له ناو ریزی نه و له شکره سهیره دا سیمای خزمان و
 کوپه داخ له دلله کانیانم ده بینی که له میژیوو هه موو به ناواته وه بوون
 په روانه به مردووی بیینن، نه و عاشقه دیرینه نام ده بینی که هاتبوون و

حەزریانە کرد دواھەمین ساتەکانی چارەنوسی ئەو کچە ببینن کە پۆژی
 لە پۆژان خۆشیانویستبوو. لە ساتیکدا وام ھەستکرد ھەموو ئەو شارە
 لە پشتمانەو دەروات، ھەموو ئەو شارە لە دەنگی ھاواری ئەو ژنانە و
 لە دەنگی دەفەکانیان وریابۆتەو و ھاتۆتە دەری. گویم لێبوو لە بلندگۆی
 مزگەوتەکانەو جاپدەدەن، لەسەر بالەخانە بەرزەکانەو ھاواری کەن.
 ئیمەش بە ھەماسەو بە شەقامەکانی شاردا دەھاتینە خوار، بە کۆلانە
 تەسک و باریکەکاندا دەپۆیشتین، ئەو شارە سەرپای تۆزێکی سەیر و
 کۆنی لێ ھەلدەستا. ھەستمدەکرد ئەو پەنجەرانی کە دەیەھا سالا
 نەکرانەتەو ئیستا دەکرێتەو، ئەو پەردانە دەیەھا سالا لانە براون
 ئیستا لادەبرێن، لە پشت ھەموو پەنجەرە و دەلاقە یەکیشەو سیمای پیر
 و ماندوو و توپە سەریان دەردەھینا و دەیانگوت: «بیاندۆزەو». گویم
 لێبوو ئەو پیریژنانە دەیەھا بە بێدان قەپ لە شتەکان دەگرن،
 بەو لەفرە بریندارە دەیانگوت: «بیانلۆزەو». پیرەمێردەکان
 بە گۆچان، مراخانە شل و سەبیلی کوزاوەو لە بەردەرگاگان دەردەکەوتن
 و گۆپالەکانیان ھەوادەدا. لە ھەموو کۆلانێکیشدا خاتوونێکی دی، کچێکی
 لە چکپۆش، کورێکی خەنجەر بە دەست دەھاتە پیرەکانەو. کە لەو
 نانەواخانە یەزیکبووینەو دەفرەنەکان بازنیەکی گەرەیان دروستکرد،
 باوک و براکان و دەیەھا خەنجەر بە دەستی تر کە من پێشتر نەمدیبوون
 خۆیان کرد بە ناو نانەواخانە کەدا، من نەخشە ی نانەواخانە کەم دەھینایە
 پێشچاوی خۆم، دەمزانی بە ئاقاری تەنورەکاندا دەپۆن، دەچنە ژووری
 ھەویرشیلانە کەو، دەچنە ناو فەردە ئارەکان، لە ویادا لە ھەیوانی
 خانووە کە ی پشتەو دا کیشیان دەکەن دەری و بە ھەیاھوو یەکی ترسناک، لە
 ژێر یەکی لە درەختەکانی ئەم شەقامەدا سەریان دەپۆن. دیمەنی پەروانە
 بە سەرپراوی، دیمەنی ئەو بە کوزراوی گێژیدەکردم. دەمویست شتەکان
 نەبینم، بەلام دەمبینی. دەنگی دەفەکان و ھەی ئەلای پیرەکان تا

دههات بهرزده بووه وه، له نیوان تهکانی ئهواندا بۆ ناو نانه واخانه که و هاتنه دهروهه یاندا من جگه له پهروانه هیچی دیکه م نه دهبینی، جگه له چاوه ماندوو و خه والوهکانی پهروانه هیچی دیکه م نه دهبینی. بۆ یهک ساتی چکۆلانه ئاورمه دایه وه ههستمه کرد که پهنجهی دهفرزهکان سستده بیت، ههستمه کرد هاوار و خودا خودایان هیمنترده بیته وه. گویم لیبوو دهنگیک به چرپه وه پیمده لیت: «خه ندان، خه ندانی چکۆلانه مه ترسه»، من ئاورده ده مه وه ببینم کئیه، به لام که س نابینم، له هه مان کاتدا باوکم دیاره که به شکستی و که ساسی دیته ده ری و ده لیت: «پۆیشتوو، که سی لیتیه». دهنگیکی تر له دواوه ده لیت: «یه کئیکی تر پیش ئیمه ئاگاداری کردونه ته وه، یه کئیک فریای زیناکه ران که تووه و پزگاری کردون». ئه و پیاوه مه ست و ژنه بیهۆشانه بیده نگ ده بن، نه عه ره ته ی ده فه کان بیده نگ ده بیت، خامۆشییه کی کوتوپر و تیپه پ بال به سه ر ئه و شه قامه دا ده کئیشیت، هه سته که م شته کان بۆ ساتیک کرژده بنه وه و ده چنه وه ناو خۆیان، بۆ ساتیک ئاسمانیش ئارام ده بیته وه، پورم که له ناوه پاستی ژنه ده فه ده سه ته کاندایه ستاوه سه یری من ده کات، یه کئیک ده لیت: «نا ئومیدمه بن، ئه مشه و ده یاندۆزینه وه». ئه و ژنانه دووباره به خۆیان و ده فه کان یانه وه ده که ونه وه هاوار کردن، ده که ونه وه بانگ کردنه وه ی خودا، ده که ونه وه خواستنی هیمه تی پیغه مبه ره کان، منیش به و کراسه په شه وه له ناوه پاستیاندا وه ستاوم، نازانم ده یانه ویت چیبکه ن، نا... من له قوولایی پۆحمدا شادومانم، سه یری ئه و قه ره بالغییه ده که م و دلنیام هه ر ئه و ده نگه هیمنه ی که چپاندی به گویمدا: «خه ندان مه ترسه»، هه ر ئه و ده نگه په روانه ی پزگار کردوه. به لام کئ بوو؟... نه مه زانی. شه و تاریک داده هات ده مزانی ئه و ژنانه به ئاسانی ده سته به ردارنابن، له ناکاو په نگی ئاسمانیش ده گوپا و بارانیکی ناوه خت دایده کرد، ده نگی بارانه که له سه ر ده فه کان یقاعیکی سامناکتر، سه یرتر

و گەرمتىرى لە پەنجەى ئەو ژنانە دەخولقاند. بەو شەقامە تەرپانەدا دووبارە منیان دەدايەو پېش خۆيان. باران تەك تەك لە پىرچم دەتەگا، من دەپۆيشتەم و ديسان ئەو حەشاماتە لە دووم دەپۆيشت، وردە وردە ئەو كراسە تەرە زياتر و زياتر بە جەستەمەو دەنوسا، تا دەهاتيش پتر چكۆلانە دەبوومەو... بۆ يەكەمجار هەستەمە كرد ئەو كراسە زۆر گەورە يە بەبەرم، بەلام تەكان و گوژمى شيتانەى ئەو مەحشەرگە لە خيراتر بەرەو خوار دەيبەردم و كاتم نەدەما بيريكەمەو، كاتم نەدەما سەيرى خۆم بكم، ئەو پياوانەى كە دياربوو هەستيان بە شەرەف ئىجگار نازكۆتەو، دەگريان... ئەوانى ديش بە ليشاوە لە ناو دەنگى باران، بانگى يەزدان و هەپەشە كردندا دەهاتنەپيش. من وەكو هيمای ئەو بەشە لە شەرەفى خيزان كە لكە ناگریت دەبووایە هەميشە لە پيشەو بەپۆيشتبامايە، وەكو هيمای ئەو پاكيبەى كە دەبیت لە بەرامبەر گوناھەكانى پەرۋانەدا داينریت، دەبووایە لە پيش هەمووانەو بوومايە. كە گەيشتینە مەيدانى گەورەترين مزگەوتى شار، باران هەموومانى تا سەر ئىسقان تەركردبوو، شەويش بەرەو نەخشكردنى پەشترين تۆنەكانى خۆى دەپۆيشت، بەلام ئەو ژنانە ئىستا لەو مەيدانەدا بيسرەوتترين ساتەكانى خۆيان دەژيان. باران و شەو و ديمەنى منارەكان جۆرە جۆرئەتیکى دپندانەى تيا دروستكردبوون، منيان دەدايە پيش خۆيان تا نوپژيگەين، من سەرم بەرزەكردەو و ئاسمانم لە پەنگيكي ترسناكدا دەبينى، پيشتر ئاسمانم بەو جۆرە نەبينبوو. نزىكى منارەكان ترسيكى سەيران خستبوو دلم، لەووبەر لە ژياندا بەمجۆرە لە هېچ منارەيەك نزىك نەكەوتبوومەو... لە ناو حەوشى مزگەوتەكەدا سيبەرەكان، دەنگەكان و سيمەكان شيوەيەكى پەقتەر و بەردىنيان هەبوو، دەرويشەكانيش، ئەوانەى دەنگى بروسەكان و دەنگى ئەو هەموو مرقفە تورپەيەى ئەو نۆوارەيە پشوووى لیتكدابوون، پيەدەچوو لە دەريايەكى شينەو هاتبیتنە دەرى. من لە ژياندا حەوشى

به و جوړه گه وره نه بینیبوو. پوځله به ره کانی ده و رو به رم نیستا زرنکه یه کی فه له زیان لیده هات، بالنده کانی ناو مزگه وت زرنکه ی میتالیکی نازکیان هه بو، نه و ماسیبه بچو کانه ی ناو حه وزی مزگه وتیش وه کو مه خلوقاتگه لیک له میتالی شین ده هاتنه پیشچاوم. پورم که سیمای وه کو چرایه کی شینی کال، کالتر له هه موو په ننگه کانی دیکه ی نه و نیواره یه ده دره وشایه وه، له ناو ژنه ده فبه ده سته کاندا ده وه ستا و ده نگی به سه ر بروسکه و ده ف و چوراوگه کاندا بلنده کرده وه و ده یگوت: «نویژیکن تا ده یاندوژینه وه، نویژیکن تا نه م نابروومان پاکده که ینه وه». ده وه ستاین و نه و په وه سهیره له مه خلوقاتی نه ناسراو، نه و هه زاره ها ده ست و چاو و لیوه ی له ناکاو پڑابوونه ناو ژیانمانه وه به هه موولایه کی نه و مزگه وتهدا دابه شده بوون، هه موو به یه ک شه پوولی سهیر له ژیر کوله که کاندا، له ژیر مناره کاندا، له ژیر چه تری ده رویشه کاندا، له پارپوی نیوان هوله کانی پرسه و سالوئی نویژه ده سته جه معیبه کاندا بلاوده بوونه وه. پورم به ده نگیکی وه کو نه وه ی له که رووی نه و گومه زه که ورانه وه بیته ده ری هاواریده کرد: «نویژی پاکبوونه وه بخوینن، دوعایه ک بخوینن، خودا یارمه تیمانبدات گریکویره ی شه ی تانه کان بکه ینه وه». نه و ای ده گوت و ده ریایه ک له مه خلوقات پیکرا داده نه وین و نویژیانده کرد، ژنیک که سیمایه کی چویتی هه بوو به په وه په لیگرتم و بردمیبه ژیر هه یوانیکی گه وره، من ناویکی په ش له جه ستم ده پوی، هه ستمده کرد هه رچی په شیتیه له قزدا بارانه که شتویتییه وه و به له شمدا دیته خوارئ، وه کو پارچه خه لوژیکی ته په ده وه ستام، ژنه که له نریک پایه یه که وه و له سه ر به رمالیک دایده نام و فه رمانی پیده کردم نویژیکه م. من له و په نایه ی خومه وه یه که مجار سهیری ناسمانم ده کرد که وه کو له خشتی شین چنرابیت تاریک و نزم ده هاته به رچاوم، سهیری قه راغی نه و هه وره نریکانه م ده کرد که پوناکییه کی ئیجگار دووری مانگ قه راغی هه ندیکانی

پۆشنکردبووه، سهیری سووتانی هه‌ندیک په‌له‌ه‌ورم ده‌کرد که به گه‌ری بروسکه‌کانه‌وه به‌سه‌ر ئاسمانی مزگه‌وته‌که‌دا به‌خه‌یرایی ده‌فرین، به‌ ترسه‌وه سه‌رم ده‌خسته سه‌ر به‌رماله‌که و نوێژمه‌کرد، به‌لام له‌ قوولایی پۆحمدا ده‌نگیک ده‌یگوت: «بپۆ پەروانه، بپۆ به‌ره‌و جیگایه‌ک نه‌تدۆزنه‌وه». ئه‌وه شه‌وه من یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک نوێژمه‌کرد، دوا‌ی هه‌موو نوێژیکیش هه‌لده‌ستام و سه‌یری ئه‌وه ناگره‌م ده‌کرد که هه‌ستمه‌کرد له‌ ئاسمان، له‌ پشت هه‌وره‌کانه‌وه ده‌سووتیت. ئه‌ستا ئه‌وانه‌ی ده‌وره‌به‌رم به‌رماله‌کانیان کۆکردبووه‌وه و به‌ جیجکانه‌وه له‌نیوان شه‌یلمان، پایه‌، سه‌کۆ، قاده‌مه، جه‌وز و مناره‌کاندا دانیه‌شتیون، هه‌ندیکیان هه‌یج چه‌تریکیان به‌سه‌ره‌وه نه‌بوو و به‌رده‌وام باران لێی ده‌دان، هه‌موویان سه‌یری منیان ده‌کرد. من چاوم ده‌نووقاند و له‌ ناو گووتنه‌وه‌ی توتیناسای ئه‌وه حه‌رفانه‌دا که هه‌یجی تینه‌ده‌گه‌یستم خۆم که‌نه‌فته‌ده‌کرد، ده‌مویست نه‌ گویم له‌ ده‌نگی بروسکه‌کان بێت، نه‌ گویم له‌ چه‌په‌چه‌پی ئه‌وه ژنانه‌ بێت که به‌ په‌سه‌ک په‌سه‌کی باسی ژبانی من و په‌روانه‌یان ده‌کرد، ده‌مویست گویم له‌ ده‌نگی ئه‌وه چه‌راوه‌گانه‌ نه‌بیت که به‌ر کانه‌زای تاریکی شه‌وه ده‌که‌وتن و خۆپه‌یه‌کی ئاسنینه‌یان دروستده‌کرد، هه‌تا ده‌نگی دلێ خۆم که ترس و بیه‌خۆشی و تینه‌گه‌یشتن ده‌یگوشی وه‌کو ده‌نگی مه‌عه‌ده‌نێکی شکاو ده‌هاته‌ گویم. هه‌ندێجار چاوم به‌رزده‌کرده‌وه و چه‌نده‌ها بالدارێ خه‌یاڵیم له‌سه‌ر مناره‌کان ده‌بینی، بالدارێ ئه‌وتۆ که تیکه‌له‌یه‌ک بوون له‌ سه‌یبه‌ری گومه‌زه‌کان، دانه‌وینی هه‌وره‌کان و شه‌ینایی شه‌وه... هه‌ندێجار له‌نزیکه‌وه ده‌فره‌نه‌کان ده‌ستیانده‌کرد به‌ کووتانی ده‌فه‌کانیان و ده‌رویشه‌کان له‌ ژێر چه‌تره‌که‌دا ده‌ستیانده‌کرده‌ سه‌مایه‌کی ناگراوی، به‌لام هه‌موو شه‌ته‌کان گه‌لێک دوور ده‌هاتنه‌ به‌ر چاوی من... له‌سه‌ر ئه‌وه به‌رماله‌ سه‌رم ده‌خسته‌ نابه‌ینی ئه‌ژنۆکانم و به‌یرم له‌ په‌روانه‌ ده‌کرده‌وه. پور به‌ چه‌رايه‌که‌وه ناو حه‌شاماته‌که ده‌گه‌را، چه‌رايه‌که‌ وه‌کو هه‌موو په‌روانه‌ی

و تاریکیه کانی نه و شهوه پهنگیکی شینی هه بوو، یه که یه که ته ماشای ده موچاوه کانی ده کرد، یه که یه که سهیری نه و کچ و ئافره تانهی ده کرد که بو پاک کردنه وهی گوناھیکی نه زانراوی خویان، به شداری تۆلهی نه م شهوه تاریکیان ده کرد. دواچار منی له پال نه و پایه دا ده دۆزییه وه و له پشتمه وه ده وه ستا. نه وان چاوه پوانی شتیکیان ده کرد، چاوه پوانی هه والئیکیان ده کرد... شه و پاده کشا و ههچ دهنگیک نه بوو، که س له ده رگای نه و مزگه وه نه ده هات به مدیودا، باوکم له ژیر مناره کاندای ده هاتوده چوو، براکانم به پیز له ژیر یه کیک له قوبه شینه گه وره کاندای پیزبوویون، له ئیواریه خه نجه ره کان له مستیاندا بوو. به دریزای شه و باران له و خه نجه رانهی ده دا، بروسکه کان پوناکیده کردنه وه، له پال براکانیشمدا سه ده ها خه نجه ره به دهستی دیکه به بیده نگ به ناو پایه و شیلمانه کاندای ده سورانه وه، هه ندی جار یه کیک خه نجه ره که ی ده دا له شیلمانیک و زرینگه یه کی سهیر هه موومانسی پاده چله کاند، یه کیک له مه لاکان هه موو جاریک ده نگی به رزده کرده وه و ده یگوت: «ئاگاتان له پایه کان بیت». تا ده مه و به یان پور وه کو چاوه دیری زیندانیه ک بکات، له پشتمه وه وه ستا بوو... نه گه رچی شه و تیده په پی، به لام دنیا تۆزیکیش چییه پوناک نه ده بووه وه. ده مه و به یان ژنیکی په شپۆش له ده رگای مزگه وه که هات به مدیودا و به نه سپایی به ناو پیاوه کاندای تیپه پی و له ژیر چه تری ده رویشه کاندای هه ندی وه ستا و که میک نه و عه بایه ی پراوه شاندا که دیاریبوو به دریزایی شه و باران لیتی داوه و دواچار به ره و پووی ئیمه هات... له ناو ژنه کاندای چه ند پرسیار ئیک کرد و دواچار پووی کرده پورم، ژنیکی په شپۆشی که له گه ت بوو. له پشت منه وه وه ستا و چه ند شتیکی چپاند به گوئی پورمدا، من جورته تم نه کرد ئاوپیده مه وه... هه ستمکرد هه وره کان به گه والهی گه وره گه وره به ره و زهوی به رده بنه وه، هه ستمکرد پورم و هه موو ژنه کانی دیکه ده وه ستن و سهیری نه و هه ورانه ده که ن،

بەلام ئو بە هێمنى هەلدەستا و بە بەردەمى مندا تێدەپەپى، يەكەيەكە شتێكى بە گوێى ژنە دەفبەدەستەكاندا دەچرپاند و ئەوانیش بە دەنگێكى نزم دەيانگوت: «شوكر بۆ خوا». دەچووە ژێر بارانەكە و باوكمى بانگەكرد، ئەویش براكانمى بانگەكرد، ئەوانیش خەنجەر بەدەستەكانيان بانگەكرد، ئەوانیش ئو پياوانەى لە نێوان شىلمان و منارەكاندا چاوەپوانيانداكرد. لە ناكاو دەنگى زىكر و حەينەلایەكى گەورە لە پشتمانەو بەرزەبوو، سەر لەنوێ دەفەكان دەكەوتنەو ژەنين. من بە بێدەنگ خۆم لەسەر بەرمالەكەم گرمۆلەدەكرد، دواى سێ شەو نەخەوتن، حەزەمەكرد بمرم... حەزەمەكرد لە ژێر ئو بارانەدا و لە ناو شينايى ئو شەو دا نوقمى ناو تاريكى و بىرچوونەو بەيم، بەلام باوكم دەبينى بەو مراخانايى تەپەى خۆيەو بەرەو پووم دەهات، بێتەوێ پىرسم پىبكات بێرەحمەنە بە حەوشەكەدا كێشیدەكردم، من دەكەوتم و سەرئەرتۆكانم دەدپان، دەكەوتم و وردە زىخى سەر پىگاکان زامداريانداكردم، وەكو بوكەشوشەيەكى شكاو هەليانداكردتەو و بەناو ئو باران و شينايى ترسناكەى بەرەياندا پايانداكەشام. دەنگەدەنگێكى گەورە لە هەموو لایەكەو بەرزەبوو، لىشاوێكى سەير لە مەخلوقات بە خىزايى گەورە بەرەو دەرگاكان دەكشان، مەخلوقاتى نەبينراو لە گومەزەكانەو بە پەيژەى دريژ دريژ دادەبەزىنە خوارى... لەناكاو من دەستم لە دەستى باوكم بەردەبوو، دەكەوتە ناو مەلا كوێرەكان كە بە خۆيان و گۆچانەكانيانەو دواى ئو گەلە توپەيەكەوتبون، ئو گەلەى كە خىزەيەكى سەير و پىر لە ژان لە سينەيەو دەهات. خۆم لە بازنى ئو گۆچان و كەواو ميژەرە ئالۆزكاوانە ئازاددەكرد و شەپۆلى بەيەكداچووى خەلك كە كىبىرکيتيانداكرد لە دەرگاكان بچن بەودىودا، دەيبىردم... تىكەل بە سواڵكەرەكان دەبووم كە لەو بەرەبەيانە تەپوتوشەى بەهاردا پالەپەستۆيەكى گەورەيان لە بەردەرگاكان دروستكردبوو... سوپمەدەخوارد

و تیکه‌ل به و ژنه په چه پۆشه تازانه ده بووم که به لیشاو له قسنه کان دههاتنه ده‌ری... بارانیکی قایم دایده کرد، دووباره هه ستمده کرد باران هه موو په شیتی قژم به سهر جه سته‌مدا ده شواته وه. خه ریکبوو ده که وتم، خه ریکبوو په نگی ئالتونی و له ناکاوی ئه و بروسکانه کویریده کردم که له ناو ئه و ده نکه ده‌نگ و باران و بروسکه یه‌دا ده‌نگیکی هیمن چپاندی به‌گویمدا و گووتی: «خه‌ندان، مه ترسه من پرزگاریانده که‌م»... ده‌نگیک بوو به خیرایی هات و تیپه‌ری، ئاوهمدایه وه، به‌لام نه‌مبینی، هیچ شتیکم چاونه کرد دارشه‌قه‌که‌ی نه‌بیت. پیاویکی دارشه‌ق به‌ده‌ست بوو له قه‌مه‌سه‌له‌یه‌کی په‌شدا، به‌ده‌نگیکی نامۆ ئه و وشانه‌ی چرپاند به‌گویمدا و تیپه‌ری و لیشاوی تاریکی و باران به‌خیرایی بردی. من له ناو هه‌شاماته‌که‌دا... له نزیک ته‌قی ئه و گۆچان به‌ده‌ستانه وه که به‌ئه‌نقه‌ست ده‌یانکیشا به‌ده‌رگاکانی مزگه‌وته‌که‌دا هاوارم کرد: «برۆ پیشکه‌وه... پیشکه‌وه، فریایانکه‌وه». نه‌مزانسی گوئی لیم بوو یاخود نا. که‌دواتر پیکه‌وه له‌گه‌ل‌خاوه‌نی ئه و ده‌نگه‌غه‌مگینه‌دا له شه‌ربه‌تخانه‌گه‌وره‌که‌ی خۆیدا به‌دیار په‌رداخیک شه‌ربه‌ته‌وه دانیشتین، به‌حه‌سره‌ته‌وه لیم پرسی: «ئایا ئه و شه‌وه گویت له‌هاواره‌که‌م بوو؟». ئه و به‌ئارامی وه‌لامیدامه‌وه و گووتی: «نه‌وه‌ک ته‌نیا گویم لیبوو، به‌لکو تا چه‌نده‌ها سال ئه و هاواره له‌گویمدا ده‌زرنگایه‌وه». هیشتا هاواره‌که له‌گه‌رومدابوو که ده‌ستیکی دیکه‌رایکیشام و له‌ولیشاوه هینامییه‌ده‌ری و گووتی: «کچم تو خۆت پیشکه‌وه... خۆت، پاشه‌پۆژی تو له‌سهر ئه‌مشه‌وه‌ستاوه». ئه‌وه ده‌ستی «مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌وان» بوو که دواتر زۆرشتی ترسناکی له‌دونیای چاره‌نوسی مندا دیاریکرد... ئه و ده‌ستانه به‌ئه‌ندازه‌یه‌ک ساردبوون له‌گه‌ل‌ساردی شه‌وه، ساردی باران و ساردی گه‌رده‌لوله‌کاندا به‌راورد نه‌ده‌کرا. من تووشی کۆکه‌یه‌کی له‌ناکاو بوویوم، جارجار ده‌بوویه‌یه‌کیکی دیکه‌ش په‌لم پاکیشیت تا بتوانم برۆم، له‌هر

جی‌گایه‌کی‌ش بو‌ه‌ستا‌بامایه‌ پورم له‌ نزیکمه‌وه ده‌وه‌ستا و به‌و چاوه‌ سه‌یرانه‌ی ته‌ماشایده‌کردم. سه‌رله‌نوێ به‌ کۆلانه‌کانی شاردا تیپه‌رینه‌وه، سه‌رله‌نوێ ده‌فه‌ژنه‌کان دونه‌یا‌یان به‌ ده‌نگی زی‌کره‌کانیان ئاوه‌دان‌کرده‌وه، به‌لام ده‌نگه‌کان کپ‌تر و بیده‌نگ‌تر ده‌هاتنه‌گویم... ده‌پۆش‌تین و شه‌و ده‌رگا‌کانی خۆی زی‌اتر و زی‌اتر ده‌کرده‌وه، له‌نا‌کاو گه‌یش‌تینه‌وه سه‌ر ئه‌و شه‌قامه‌ی که‌ من گه‌لیک ئاشنایی‌بوم، ئه‌و شه‌قامه‌ی رێگه‌ی گه‌رانه‌وه‌ی من و په‌روانه‌ بوو له‌ قوتابخانه‌وه بو‌مال... له‌ویادا بۆنی دره‌خته‌کان، بۆنی ئاسمان، بۆنی دیواره‌کان هه‌مووی دۆستی من بوون. سه‌یرم لیده‌هات و ده‌مگوت: «ده‌بی‌ت ئه‌م په‌وه چ کاریان به‌م شه‌قامه‌ هه‌بی‌ت... که‌ له‌ هه‌ر شه‌قامه‌یکی دیکه‌ی دنیا جوان‌تره‌». به‌لام له‌نا‌کاو له‌به‌رده‌م کتیب‌فرۆشییه‌کدا وه‌ستاین... پورم خۆی ده‌ستی به‌رز‌کرده‌وه و گووتی: «لیره‌ن... ئه‌و دوو زیناکه‌ره له‌ ناو ئه‌م کتیبه‌ شه‌یتانیانه‌دان». به‌ خێرایی و به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌یر ئاب‌لوقه‌ی کتیب‌فرۆشییه‌که‌یاندا، ده‌نگه‌کان هاواریانده‌کرد: «وه‌رنه‌ ده‌ری!» به‌لام هه‌یچ ده‌نگ نه‌بوو. یه‌که‌مجار قفلی ده‌رپا‌هه‌که‌یان شکاند و هه‌لیاندایه‌وه، من دالم وه‌کو کۆترێک له‌ ناو گێژه‌لووکه‌یه‌کدا ده‌له‌رزی، ئاگادار‌بووم هه‌موو له‌ ده‌رگای ئه‌و کتیب‌فرۆشییه‌وه نزیکه‌بنه‌وه، هه‌موو له‌پیش ده‌م ئه‌و ده‌رپا‌هه‌یدا ئاپوره‌ ده‌به‌ستن، من له‌ سوچی‌کدا خۆم گه‌رمۆله‌ده‌کرد و سه‌رم ده‌خسته‌ ناو ده‌ستمه‌وه و گوچی‌که‌کانم ده‌گرت، نه‌مه‌وه‌یست هه‌یچ ببینم و هه‌یچ ببیستم، ده‌مویست هه‌مووشته‌کان به‌ مۆته‌که‌یه‌ک بشو‌به‌ینم که‌ دوا‌جار ده‌رپات و به‌ ئاگادایمه‌وه، به‌لام شته‌کان به‌ جو‌ریکی ترسناک درێژه‌یان ده‌کیشا، گویم لیب‌وو شو‌شه‌ی کتیب‌فرۆشییه‌که‌یان ده‌شکاند، به‌ لیشاو به‌ ده‌م بانگ‌کردنی خوداوه، به‌ده‌م هاوار‌بردنه‌وه بو‌پیاوچا‌که‌کان هوروزمیانده‌برده‌ ژوروی، به‌لام جگه‌ له‌ په‌فته‌یه‌کی چکۆلانه‌ی په‌روانه و تاکێ ده‌ستکێشی کۆنی فه‌ره‌یدون هه‌یچیان نه‌ده‌دۆزیه‌وه. له‌ ناو ئه‌و هه‌را و هه‌یا‌هوه سامنا‌که‌دا

چاومده کرده وه و هاوارمه کرد: «سوپاس... سوپاس»، به لام سیما گرز و تورپه کانیان دهیترساندم و دووباره چاوم لیکده نایه وه. پورم پهفته که ی هه لده گرت و یه کیکی نه ناسراویش دهستکیشه که ی ده برد بۆ خۆی. «مه لا که وسه ری باغه وان» سه ری ده له قاند و به دهنگیکی پر له حکمهت ده یگوت: «ئه وه نیشانه ی ئه وه یه وه کو دوو جانه وه ری بریندار پریان کردوه... وه کو دوو جانه وه ری خه تاکار و بریندار». به لام دهنگی مه لا که وسه له ناو هات و هاواری ژنه ده فبه دهسته کاندا ده خنکا که له گه رمه ی ناوومیدیاندا، ده فه کانیان دادنا و ده که وتنه په لاماردان و تورپانی کتیبه کانی کتیبه فرۆشییه که... سهفته سهفته کتیبه کانیان ده هیتایه ده ری و تورپه یانده دایه ناو بارانه که، پیز له دوی پیز کتیبه کانیان که له که ده کرد، جار جار مه لا که وسه و چه ند فه قییه کی چکۆلانه ی تیکه لاو به مه حشه رگه له که، کتیبیکیان هه لده گرت و ئه مدیوه ویدیوان ده کرد و فرۆیانده دایه وه سه ر کتیبه کانی دی. ئه و شتانه ی که کیش نه ده کرایه ده ره وه، له ناوه وه ناگریانده دا، له چاوتروکانیکدا هه موشتیک بلێسه ی سه ند. من له و سوچی ته نهاییه دا ته ماشامده کرد سه رمایه کی کوتوپر و له ناکاو، له رزیکه ی ناوه خت دایه گرتم، به لام که میک دلنیا تر به چاویکی ماندوو و پۆحیکی تا سه ر ئیسقان کوژاوه وه سه یری ئه و ناگره م ده کرد که به خیرایی پالی به ئیمانداره کانه وه ده نا بۆ ده ره وه. ئیمانداره کان هه ندیکیان پیز دوی پیز کتیبیان ده هیتایه ده ری و له سه ر شوسته کانی ئه و شه قامه که له که یانده کرد و ده یانسوتان، بۆ یه که مجار من هه ستمده کرد پیوستیم به گه رمییه کی زۆره، ناگره کهش به و شه وقه سه یر و ئه فسانه بییه ی خۆی بانگیده کردم. هیدی هیدی دونیا پوناکده بووه وه، هیدی هیدی ئه و بارانه بیتوچانه ی شه و راده وه ستا، من هه لده ستام و به زه رده خه نه یه کی سه یره وه له و ناگره نزیکده بوومه وه، هه لده ستام و له به رده م ئه و مه شخه لانه سه یره دا ده وه ستام، ئه و هه لمه سه نگینه ی که

له جله‌كانم هه‌ڵده‌ستا منی ده‌كرده پارچه‌یه‌ك غوباری چر، به‌لام من ده‌ستم خستبووه بنه‌نگه‌وه و سه‌یری سووتانی كتیبه‌كانم ده‌كرد كه تاگر و شه‌مالی ده‌مه‌وه‌یه‌یان پێكه‌وه یاری پێده‌كردن، خودایه ... ئه‌وان كتیبه‌كانیان ده‌هینا و تو‌پیانده‌دایه سه‌ر ئه‌و تاگره، من له‌و كلیانه پاده‌مام و په‌پوله‌ی چكۆلانم ده‌بینی له‌ ناو تاگره‌كه‌دا ده‌سووتیت، كتیبه‌كانیان فری‌ده‌دا و له‌ نێو په‌ره‌كاندا په‌پوله‌م ده‌بینی هه‌ڵده‌وه‌ریت و ده‌كه‌ویتته ناو ئه‌و تاگره و ده‌بیتته تو‌ز... په‌پوله‌ی تو‌ز، په‌پوله‌ی گه‌وره گه‌وره كه له‌ نێو كتیبه‌كاندا ده‌هاتنه‌ده‌ری و وه‌كو بیان‌ه‌ویت بفرین كه‌مێك به‌زده‌بوونه‌وه و خێرا كلیه‌كان ده‌یانخواردن. له‌ ساتی‌كدا هه‌ستمه‌كرد ئه‌و به‌یانیه‌ له‌ بری خۆله‌میش، گه‌ردی ئه‌و په‌پوله‌ سووتاوانه به‌ با ده‌كات... هه‌ستمه‌كرد كه په‌پوله‌كان دین و به‌ سووتاوی له‌سه‌ر سیمام ده‌نیشنه‌وه، به‌گه‌روه له‌سه‌ر سه‌رم ده‌وه‌ستن و خۆیانده‌دن به‌ سینه‌مدا، منیش تا ده‌هات زیاتر چاوم له‌و بلیسه‌ گه‌ورانه ده‌بهری و زه‌رده‌خه‌نم ده‌گرت... ئاو‌پرده‌دایه‌وه و ئه‌و سیبه‌ره خامۆشه‌ی به‌یانی نه‌بیت كه له‌ پشتمه‌وه به‌ هێمنی ده‌كشا، هه‌چی دیکه‌م نه‌ده‌بینی، به‌لام له‌ ژووره‌وه، نزیک له‌ كلیه‌ی ترسناکی ئه‌و تاگره، باوكم و پورم هه‌ردووکیان به‌ترسه‌وه ده‌هاتن و سه‌یری ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه و پێكه‌نینه له‌ناكاوه‌ی منیان ده‌كرد، ده‌مبینی به‌ جووته هێدی هێدی به‌ده‌وری تاگره‌كه‌دا پێچه‌كه‌نه‌وه و به‌ ترسه‌وه له‌و زه‌رده‌خه‌نیه‌ پاده‌مینن كه له‌ ناو هه‌لم و دوکه‌ل و بارانی ئه‌و به‌یانیه‌وه سات له‌ دوا‌ی سات به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌یر، به‌ شیوه‌یه‌ك كه چیدی له‌ ژێر ده‌سه‌لاتی مندا نه‌بوو، له‌سه‌ر سیمام گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر ده‌بوو، زه‌رده‌خه‌نیه‌ك تاماوه‌یه‌کی درێژ له‌گه‌لمدا ده‌بیت و ته‌نها دوا‌ی هه‌سه‌رتی سووتانیکی دیکه‌ جێمه‌هێلت.

ئەستەمبوو دوای پووداوهکانی ئەو شەو، ژبانی هێمنی و لەسەرەخۆی جاران دەستپێکەمەوه، هەر ئەو شەو، دوای ئەو هی باوکم ئەو زەردەخەنەیی لەسەر لیۆم بینی، ئەو زەردەخەنەیی تیکەل بە هەلم، ناگر، باران و تەنهایی ئەو بە یانییە بووبوو بە پورمی گووت: «ئەو کچە ببە بۆ خۆت... لەگەڵ کچەکانی خۆتدا گەورەبیکە و فێری هەموو ئەو شتانەیی بکە کە دەبێت ژنیکی باش بیزانیت». ئیستا دەبێت بڵێم، من ئەو کاتیش دەمزانی کە تازە گەلێ درەنگە، چونکە چیتەر جورنەتیکێ مندالانەم تیا دروستبووبوو، ئیدی دەمتوانی کەمیک تەماشابکەم و زەردەخەنەبگرم... بە تورپیی سەیری تاریکی و زۆلمەت، ناگر و پوناکی بکەم و زەردەخەنەبگرم... سەیری دلپەقی، ترس و تیکچوونەکان بکەم و زەردەخەنەبگرم، بەلام درەنگ تیکەیشتم کە ئەو بزە بچوک و نەینیی و مانادارە تا چ ئەندازەیک دەتوانیت پیاوان و یاساکان و ئارامی دنیا تیکبەت و سیستمی ژبان و حیکمەتەکانی برینداریکات.

«بیبە بۆ خۆت»... دەمزانی ئەو وشەیی چی دەگەیهنیت... دەمزانی ئیدی دەبێت چی بکەم و دەگەومە چ دونیایەکیە. هەر ئەو بە یانییە کە لە ناگرە کە دووریانخستەوه، کەم تا زۆر شیۆهی ئەو ژبانە تازەییەم لەبەرچاویوو... پورم و مەملەکەتی دەفە سامناکەکان... شانشینیی زیکرە بیکۆتاییەکان... نوقمبوون لە بۆنی هەتاھەتایی بوگردهکاندا، مەسەلە کە

ته‌ها ده‌نگی ده‌فه‌کان و بێهۆشبوون و حال له‌ خۆهێنانی ناو زیکره‌کان نه‌بوو، به‌لکو ئه‌و ترسه‌ سه‌یره‌ش بوو له‌ نیگا‌کانی ئه‌و ژنه‌ که به‌ جه‌سته‌ ئافره‌تیکی نیمچه‌ که‌ته‌ و به‌سه‌ر مه‌خلوقیکی چکۆلانه‌ بوو. هه‌رگیز باریکی ده‌موچاوی له‌گه‌ڵ ئه‌و له‌شولاره‌ گه‌وره‌ و ترسناکه‌یدا نه‌ده‌گونجا، گه‌وره‌یی و بێهه‌می چاوه‌کانیشی له‌گه‌ڵ لاغری ده‌موچاویدا ته‌با نه‌ده‌هاته‌وه‌ ئه‌مه‌ جگه‌ له‌وه‌ی که‌ هه‌میشه‌ ترسیکی گه‌وره‌م له‌و ددانه‌ سه‌ده‌فییه‌ وردانه‌ی هه‌بوو که‌ لچیکی ئیجگار باریک دایده‌پۆشین. له‌وه‌یه‌ر یادم نییه‌ که‌ من و په‌روانه‌ زۆر قسه‌مان له‌گه‌ڵدا کردبیت، ئه‌و به‌رده‌وام به‌و چاوه‌ عاجباتی و له‌چکه‌ سه‌پی و ته‌زیحه‌ درێژه‌یه‌وه‌ ده‌یترساندین. ئه‌و به‌ چیرۆکی دلدارییه‌ بێشوماره‌کانی په‌روانه‌ی ده‌زانی، ئاگاداریش بوو په‌روانه‌ چه‌نده‌ بێباک ته‌ماشایده‌کات، من له‌ منداڵیه‌کی زووه‌وه‌ ئه‌و شه‌پی بوغزاندنه‌ سه‌یره‌ی نیتوان په‌روانه‌ و ئه‌و ئافره‌ته‌م ده‌بینی... که‌ ئه‌و ده‌هات، په‌روانه‌ بێحیسه‌تترین جلی خۆی له‌به‌رده‌کرد، وه‌کو خراپترین ئافره‌ت مکیا‌جیده‌کرد، به‌ غوروترین شیوه‌ سه‌ری به‌زده‌کرده‌وه‌ و لێی ده‌روانی، به‌لام ئه‌و خاتوونه‌ سه‌بریکی بێوێنه‌ی نیشاندده‌دا و ئارامیه‌کی زیاتر له‌ توانای خۆی ده‌رده‌خست. په‌روانه‌ ده‌یه‌ویست ئه‌م ژنه‌ له‌ ژيانمان دوورکه‌وتیه‌وه‌ و تیکه‌لای زینده‌گیمان نه‌بیت، ئاگاداریش بوو ئه‌و ژنه‌ چیتر ده‌ستی له‌وه‌ شتوه‌، په‌روانه‌ کێشباته‌ دنیاکه‌ی خۆیه‌وه‌، له‌به‌رئه‌وه‌ ته‌ماحی گه‌وره‌ی له‌ من بوو، ئه‌و له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ده‌یویست من نه‌که‌ومه‌ ناو دنیا‌ی په‌روانه‌وه‌... ده‌یویست من له‌ ژێر سیبه‌ری گونا‌هه‌کانی په‌روانه‌دا گه‌وره‌نه‌بم. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ شه‌پکی ژێره‌وانکی و نادیار له‌نیتوان ئه‌و ژنه‌ و په‌روانه‌دا له‌سه‌ر من هه‌بوو، که‌ ئه‌و ده‌هات په‌روانه‌ به‌ په‌لکێشی ده‌کردمه‌ ژووره‌که‌ی خۆمان، ده‌رگا‌که‌ی له‌سه‌ر قه‌لده‌کردم و ده‌یگووت: «لێره‌ نه‌جولبیت، خه‌ندان... تو نازانیت ئه‌م ژنه‌ چه‌نده‌ ترسناکه‌... نازانیت». من ده‌مزانی ئه‌و ژنه‌ چۆن

ته ماشامدهکات، دهمزانی چ هیژتکی ئەفسانهیی بهکاردههینتیت تا من وهکو پهروانه دهرنهچم، چ هیژتکی له بننههاتوو دهخاتهگه پ تا من بهرو و ئەو جوړه زیندهگییهی خوئی پاکیشیت، ئیستاش دواى ئەو شهوی باران و ناگره من له بهردهستیدا بووم... ژۆر به ئاسانی له بهردهستیدا بووم.

پوژانی داهاتوو له تهنهها خوشییهکی ژیانم که قوتابخانهیه مهحرومدهکریم، بهلام ئەو هیوایهی که پهروانه له بازنهی ئەو نابلوقهیه دهریازبووبیت خوشییهکی سهیرم تیا دروستدهکات، پورم له وه دلنیایه که منیش مهخلوقیکم له جنسی ئەو خوشکه نهفرهت لیکراوهم. بهلام وهک سهههتا هیچ نالیت، بهلکو لیدهگهپیت ئەو پستهیهی «باوک» زیاتر و زیاتر له ژیانمدا بزرنگیتهوه و له ماناکانی تیگم «بیبهن بۆ خۆتان». شتهکان واپوویاندا که له ههمان بهیانی و به ههمان ئەو کراسه پهشهوه، منیان برد بۆ مائی پورم. من له وهویهر چهند جاریکی کهم ئەو مالم بینیبوو، بهلام ئەمپۆ له دواى ئەو دوو شهوه ترسناکهی پیشوو، دهمتوانی دنیا به شیوهیهکی تازه ببینم، دهمتوانی به دوو چاوی دیکهوه لهو زولمهت و ناگر و بارانهی بهربهیان بپوانم، بۆیه ههر که چاوم به دیمهنی ئەو ژووهره تاریک و داخراوانه کهوت، که چاوم بهو دهف، شمشیر، تهزییح و پرچه بپاوانه کهوت که به شیوهیهکی سهیر له ههموو جیگایهکدا ههئواسرابوون، ترسیکی کوشنده دایگرتم. ماله که له شهبهقیکی چکولانهوه نهبیت که دهکهوته نیوان پهنجهرهی یهکیک له ژووهرهکان و دیواری پشتهوهی خانوهکهوه له هیچ جیگایهکی ترهوه خوئی تینهدهکهوت. له پشتهوه بهسهر کۆلانیکی بهرهووت و غههگیندا دهپوانی که خوئیکی زهردی وهکو خوئی بیابان دایپوشیبوو، مزگهوتیکی چکولانهش له ناوهپاستی مالهکاندا بوو، له پشتیشهوه دهچووهر سهر کیتلگهیهکی خالی، بهلام پپ له پاشماوهی ماشینی کۆن و

ئاسنی ژهنگرتوو. له یه کهم پۆژه وه ههستمکرد ئه و چاوانه ی ده وروبه رم نینگایه کی تیا نییه که من دۆستانه سهیره مبات. پور که ههشت کچی هه بوو و له ژیانیشیدا نۆرینه یه کی نه خستبووه وه، بیوه ژنیکی توندوتیژ بوو، ئه و ده سه لاته گه وره یه شی که له ناو ژنه سوڤیه کانی شاردا هه بیوو، شه وقتیکی ته لیسمای له ناو کچه شه رمن و ترسنۆکه کاندای بو دروستکردبوو، ئه و کچانه ی هه ر ههشتیان شه وان جینگاکانی خۆیان ته رده کرد و هه ندیکیان لال بوون و هیچیان جگه له هه ندی وانه ی مزگه وت نه بێت، سه ردانی جینگایه کی تری ئه م دونیا گه وره یه بیان نه کردبوو، هه موو له زۆلمه تی ئه و خانوه دا له دایکبوو بوون و له و یادا گه وره بوو بوون و ده شیانو یست له و یادا به رن.

«په روانه» به ر له من یه کجار ئه م جیهانه ی تاقیکردبووه وه ... هه ر ئه و ماوه کورت و دۆزه خیه ش ئه و په یوه ندییه سه یر و تاریکه ی له نۆیان ئه و و پورمدا دروستکردبوو، ئه و کات «په روانه» دوا ی ئاشکرا بوونی یه کئ له دلداریه کانی نۆردار بوو تا له مه مله که تی پوردا و له ناو کیژه خواناسه کانی دا بیته وه به مرفۆتکی ئاسایی. به لام پور دوودل له و پۆجه سه رکه شه ی په روانه، دوودل له و خه ونه سه یرانه ی په روانه له خه یالی کچه کانی دا چاندبووی، به باوکمی گووتبوو: «شه یتانیک له قوولایی پۆچی ئه م کچه دایه، به هیچ ده رویش و وه لی و پێغه مبه ریک ده سته مۆ ناکریت». من درهنگ زانیم شه یتان له وشه کانی ئه ودا و له تیگه یشتنی ئه ودا مانایه کی مه جازی نییه، به لکو ته واو مه به ستی له شه یتانه، مه به ستی له خودی شه یتان خۆیه تی به هه مان ئه و شیوه یه ی که له به هه شت ده رکه راوه. پورم له و باوه رده دا بوو که من ماوه یه کی زۆر دریز له گه ل شه یتاندا ژیاوم، ئه و شه وه ش که هه له اتنی په روانه ئاشکرا بوو که هه موو ده فبه ده سته کانی هاو پیتی و هه موو خه لیغه کانی شاری ئاگادار کرده وه، هه ر به و زمانه قسه ی کردبوو که شه یتان له هه موو

پتوهه و زنجیره کانی خۆی به ره لآبووه و ده بیته بگیریته وه . «گرتنه وهی شهیتان» له و شه وهه بو بووه خولیا ی گه وهی ئه و، توانایه کی گه وهه شی هه بو که مه لاکان، خلیفه کان و ده رویشه کان بانگبگاته ناو ئه و ماراسۆنه سهیره وه بۆ گرتنه وهی شهیتان ... به بیته وهی به خۆمان بزاین، ئیمهش سالانکی درێژ که وتینه ناو بازنه ی گه مه که یه وه . من به حوکمی ئه وهی عومریکی درێژ له ته نیشته شهیتانه وه هه ستابووم و دانیشتبووم، ده بایه زیاتر له هه رکه سیکی دی نرخ ی ئه وه وه دوو که وتنه بیوچانه ی شهیتان بدهم، به تایبه تی من وه کو په روانه جهسته یه کی سه رکهش و غورویکی کچانه و پۆحیکی یاخیم نه بوو ده لیل مبیته بۆ ده ره وهی ئه م دونیا یه . من له شهوی یه که مه وه که جیهانی ئه و پیریژن و کچ و ژنه سهیرانه م بینی که به کۆمه ل ده هاتنه ئه و ماله، ههستم به گه وهی ئه و بازنه یه کرد که چوارده وری منی له هه موولایه که وه ته نیوه، بپارمدا ملکه چی ئه و گه مه یه بم . به هه رحال من پێگایه کی ترم نه بوو پیایدا ده ریازیم . له یه که م شه ودا پورم چند سه عاتن قسه ی له گه لدا کردم، باسی گه وهی ئه و گونا هه ی په روانه ی کرد، باسی ئه و ژنه ئیماندارانه ی کرد که له م شاره دا پارێزگاری ئیمان ده که ن، باسی ئاههنگه ئاینییه کان و خه تم و زیکر و فیهستیفالی نویژه گه وه کانی هه ینی کرد که پۆحه کان له یه کدی نزیکه که نه وه و پیکه وه گرێانده ده ن . به دهنگیکی هه یمن ده ودا، به لام ساردی و دلپه قیهی کی قوول له نیگاکانیدا بوو، به جوړیکی سهیر خۆی به هه ق ده زانی . دوا جار گووتی: «هه موو موسلماننیک بهرپرسیاره له هه مووان، من چه ندین ساله به ده ست په روانه وه ده نالینم، من ده مه ویته پزگارتبکه م، من له بهرده م خودادا لیتان بهرپرسیارم، من به تایبه ت له بهرده م خودادا له تۆ بهرپرسیارم .» ... دوا هه مین پسته ی به جوړیکی هه ینده توند و سهیر دووباره کرده وه که ئیدی ئاشکرا بوو تا قیامه ت به دوامه وه ده بیته .

له‌و شه‌وه‌دا من به‌ خنده‌یه‌کی نه‌ینسی و داپوش‌راو ته‌ماشامده‌کرد، له‌و ساته‌دا که نه‌و ده‌یگوت: «من له‌ تو به‌رپرسیارم»، بزه‌یه‌کی تاریک ده‌موچاومی پوناکده‌کرده‌وه. نه‌و قسه‌یده‌کرد، به‌لام ده‌زمانی خه‌یالی لای نه‌و بزه‌یه‌ی سه‌رلیومه، له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا هیچی نه‌درکاند، وا خوی ده‌رنه‌خست نه‌و خنده‌یه سه‌رنجی راده‌کیشیت، به‌لام دلنیا‌بووم ده‌زانیته که قه‌ده‌ری په‌یوه‌ندی من و نه‌و، په‌یوه‌ندی من و شته‌کان، په‌یوه‌ندی من و خودا به‌و بزه‌یه‌دا تیده‌په‌ریت. بو پوژی دوا‌یی جلکیکی وه‌کو کیژه‌کانی خوی له‌به‌رکردم و له‌گه‌ل ده‌سته‌یه‌ک له‌ کچه منداله ده‌فبه‌ده‌سته‌کاندا بردمی بو پرسه‌یه‌کی گه‌وره... نه‌وه لای نه‌و شه‌ره‌فیک بوو به‌ ناسانی به‌ که‌سی نه‌ده‌به‌خشی، چه‌نده‌ها سال بوو نه‌یه‌یشتبوو کچه‌کانی خوی پی‌بخنه ناو جیهانی زیکر، ختم، نو‌پژی ه‌ینی و فیستیقاله ناینیه‌کان، من زوو تیگه‌یشتم که هوی نه‌و حاله‌ته ده‌گه‌رپته‌وه بو زمانی لالی نه‌و کچه ترسنوکانه و بو نه‌و بون میزه کوشنده‌یه‌ی لیان ده‌هات، به‌لام نه‌و بو نه‌وه‌ی ناره‌زویی کچه‌کان بمرینیت ده‌یگوت: «بالترین پله‌ی نیمان، عیباده‌تی به‌رده‌وامی خودا نییه، به‌لکو دووره‌په‌ریزیه له‌ جیهان». له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا عه‌شقی نه‌و بو نه‌و جیهانه سه‌یره‌ی له‌ کچه‌کانی حه‌رامده‌کرد، عه‌شقیکی که‌م نه‌بوو... من له‌ یه‌که‌م پوژی زیکره‌وه له‌و پرسه گه‌وره‌یه‌دا هه‌ستمکرد که په‌یوه‌ندی نه‌و به‌ ده‌نگی نه‌و ده‌فه سه‌یرانه‌وه، خالی نییه له‌ شه‌هوت، به‌لام شه‌هوه‌تیک هه‌رگیز دان به‌ حه‌قیقه‌تی خویدا نانیته.

نه‌و ژیا‌نه کورته‌ی من وه‌کو کچیکی ده‌فبه‌ده‌ست، ژیا‌نکی سه‌یریوو. برپارمدا‌بوو هه‌موو نه‌و شتانه جیبه‌جیبکه‌م که نه‌و پیم ده‌سپیریت. له‌گه‌ل هه‌موو نه‌و ژنه ده‌فبه‌ده‌ستانه‌دا ده‌چووینه پرسه‌کان، ده‌چووینه خه‌تمه‌کان، له‌ویدا هه‌موو مه‌مله‌که‌ته به‌رینه‌کانی لاواندنه‌وه، له‌خودان، خورنینه‌وه و حال له‌خوه‌یتانم بینی. چه‌نده‌ها شه‌وه‌پامه‌وه و

قربشکهی ئه و ژنانه له گویمدا ده زرنگایه وه ... وینهی ئه و مردوانه له خه یالمددا سه مایانده کرد، به لام له گه ل هه موو ئه و خه مه گه وره یه دا به رده وام ئه و زه رده خه نه یه له گه لمدابوو، له پیزی کچه چکوله ده فبه ده سه ته کانددا داده نیشتم و سه یری مه وجی ئه و ته عزیزکه رانه م ده کرد که وه کو شیته له خویانده دا و ئه و زه رده خه نه یه ش له سه ر لیوم بوو، سه یری ئه و شیوه نکه رانه م ده کرد و خه نده م ده هاتن، وایلیهات شه وان له خه ویشدا ئه و خه نده یه لیتم جیانه ده بووه وه . به یانیان هه لده ستام و ئه و خه نده یه وازی لیته ده هینام . پورم ده یزانی که هه تا ئه و زه رده خه نه یه ش به مینیت، من پۆله به ریکی مه له که ته کانی په روانه م ... ئه و به لامدا راده بوورد و هیچی نه ده گووت به لام پۆز دوی پۆز پتر کیشیده کرده ناو ئه و دنیایه ی که تیا ده ژیا . له کلاسه تاییه تیبیه کانی قورئان و ته فسیره وه بۆ ئه و وانه سه یرانه ی مه لایه کی نیمچه موزمه عیل له سه ر قیامه ت ده یگووته وه ، له ویشه وه بۆ فیروونی نه ئینه کانی حه رام و حه لال، له ویه بۆ موعجیزه ی سو فیه کان و دواتر بۆ خویندنی سزاکانی عه شق و زینا . هه ندیک به یانی کچه کانیشی هه لده ستان و به کومه ل ده چوینه ئه و مزگه وته سپیه که له ناوه پاستی کۆلانه که دا بوو، ئه وه دوورترین جیگایه ک بوو کچه کان بتوانن پوی تیبکه ن، هه موویان جوانترین له چکی خویان ده به ست و به بیده نگیه کی سه یره وه ئه و ماوه کورته یان له نیوان ده رگای مال و ده رگای مزگه وته که دا ده بری . ئه و ماوه یه ش لای ئه وان، له سه فه ریکی ئیجگار دریز و نه فسوونای گرنگتریوو . ئه و ماوه یه نه من حه رفیکم له گه ل ئه و کچه شه رمن و دلپه قانه دا ده گزپه وه و نه ئه وان، هه ر وه خت به مو یستبایه قسه یان له گه ل بکه م، هه ر هه شتیان سه ریان ده نا به سه ری یه کتره وه و ده که وتنه پسکه پسک، زۆر جار بیته وه ی هیج بلیم، له نا کاو هه ر هه شتیان به رامبه رم داده نیشتم و به جۆریکی سه یر و بیژه حمانه پیده که نین، منیش به و زه رده خه نه شه یتانییه وه ته ماشامده کردن و هیچم نه ده گووت ...

ژووری خه‌وتنی من له‌گه‌ڵ ژووری خه‌وتنی چوار کچه‌گه‌وره‌که‌یدا بوو که ده‌بیت بلیتم نه‌مه‌ده‌توانی گه‌وره و بچوک له‌ ناویاندا جیا‌بکه‌مه‌وه، هه‌موویان بالاییان به‌ نه‌دازه‌ی یه‌ک و قه‌واره و شیوه‌شیان وه‌کو یه‌ک بوو. هه‌ر چواریشیان شه‌وان موشه‌مايه‌کیان له‌سه‌ر نوینه‌کانیان پاده‌خست تا به‌رده‌وام دۆشه‌که‌کان ته‌پنه‌که‌ن، پێشیان سه‌یربوو من پتووستیم به‌و موشه‌مايه‌ نییه و میزن‌ناکه‌م به‌ خۆمدا، به‌یانیا‌نیش هه‌ر هه‌شتیان به‌پیز به‌دیار نه‌و جوپنه‌ چکۆله‌یه‌ی هه‌مامه‌که‌وه ده‌وه‌ستان تا جلکه‌کانی ژێره‌وه‌یان بشۆن.

نه‌وان هه‌میشه‌ شه‌وان زوو ده‌خه‌وتن، ژبان لای نه‌وان له‌ هه‌شتی نێواره‌دا ته‌واوده‌بوو، منیش بۆ نه‌وه‌ی ماوه‌یه‌کی زۆتر له‌گه‌ڵ خۆمدا بژیم و بیریکه‌مه‌وه، هه‌ر زوو له‌ چاوه‌کانی پور هه‌لده‌هاتم و ده‌چوومه ژێر جیگا. شه‌و ته‌نیا کاتیک بوو بتوانم بیریکه‌مه‌وه. من هه‌رده‌م نه‌و شه‌وانه‌ بیرم له‌ چاره‌نوسی په‌روانه‌ ده‌کرده‌وه، ده‌مزان‌ی که‌ ماوه و ده‌ژی، نه‌و شه‌وانه‌ زۆر بیرم له‌ مندالی‌مان ده‌کرده‌وه، بیرم له‌ قاقا‌کانی ده‌کرده‌وه له‌ ناو کچه‌ شو‌خه‌کانی هاو‌پێیدا، بیرم له‌و بێده‌نگی و غه‌مه‌ کوتوپ‌ر و سه‌یرانه‌ ده‌کرده‌وه که‌ دایده‌گرت، هه‌ستیشمه‌ده‌کرد تا زیاتر بیهێنمه‌ پێش چاوی خۆم زیاتر نه‌و په‌یمان ده‌هێنمه‌دی که‌ گووتبووم: «هه‌رگیز له‌یادتناکه‌م». هه‌ر له‌و شه‌و سه‌یرانه‌شدا من نه‌یتی گه‌وره‌ی نه‌و ماله‌م دۆزیه‌وه، نه‌تیه‌ک که‌ نه‌ده‌بایه‌ بمزانیا‌یه. من له‌ شه‌وی یه‌که‌مه‌وه فیژیووبووم که‌ هه‌ستم و له‌سه‌رنوکی پێکانم برۆم و که‌س هه‌ستم پێنه‌کات... له‌و شه‌وه‌ درێژانه‌دا من تارمایی نه‌و پیاوانه‌م بینی که‌ پورم له‌و ژووره‌ ترسناکه‌ی پشته‌وه‌دا ده‌یشاردنه‌وه. یه‌که‌مین پیاو له‌ شه‌ویکی باراناوی نه‌نگوسته‌چاودا هات، له‌گه‌ڵ دوو ژنی دیکه‌دا بوو که‌ نه‌مزان‌ی کێن، پورم ده‌رگای نه‌و تاکه‌ ژووره‌ی پشته‌وه‌ی بۆ کرده‌وه و له‌ویادا هه‌شاریدا. من له‌ چرپه‌چرپی پورم و نه‌و ژنانه‌ وا تینگه‌یستم

کە ئەو پیاووە ژنەکەی خۆی سەرپرێووە و لە ترسی تۆڵە پێویستی بە حەشارگەیک هەیە... شەوانی دواتر ئاگاداریبوم کە ئەو دەرواتی و پیاوانی دیکە دین. ئەو خۆی بە دەستی خۆی خواردن و ئاوی بۆ دەبردن و بە پۆزیش کەس دەرگاکانی نەدەکردووە. من لە چاوانی ئەو هەشت کچەدا دەمخویندەووە کە هەموویان بە حکایەتی ئەو پیاووە غەریبانە دەزانن کە لەم مائەدا دەخەون. زۆر شەو، کاتێ لەو ژوورە خنکاوە دەهاتنە دەری و لە حەوشەکەدا کەمێک هەوایان هەلەدمژی، من نەوێک تەنھا هەستم پێدەکردن، بەلکۆ لە دوورەووە بۆنی جەستەیانم دەکرد، لە دوورەووە بۆنی ئەو خەو و عارەقەیانم دەکرد. ئیدی بەردەوام یەک لە دای یەک ئەو پیاووە شەوشینە سەیرانە دەردەهەوتن و چەند شەوێک لەویدا دەمانهەو و پاشماووەیک دەپۆشتن و ئیدی سەروشوینیان نەدەما. هەندێکیان ژنەکانی خۆیان کۆشتبوو، هەندێکیان خوشکەکانی خۆیان سەرپرێبوو، کەسانێکیان تیزاییان کردبوو بە کچانی قوتابخانەدا، یاخود فتاویەکی مەلاکانیان لە کۆشتنی زەندیقێک یان زیناکەرێکدا جێبەجێکردبوو. هەر هەفتەیە و یەکێک دەردەهەوت. هەرکات هەستم بە ونبوون و پۆشتنی یەکێک دەکرد دڵنیابوم قافلەکە بێکۆتاییە و یەکێکی دیش لە بری ئەو دەگات... شەوان گۆیمدەنا بە دەرگاکانەووە و گۆیم لیبوو، لەگەڵ ئەو ژن و کچە لەچکپۆشانەئێ تردا لە ناو دەف، موفەپک و پرچی خەلیفە مردووەکاندا باسیان لە کۆشتنی کیزێکی زیناکەر یان کورپێکی خراپەکار دەکرد، باسیان لە سووتانی مائێ یەکێک دەکرد، کە بۆتە کولانەئێ بەدکاری. لەو شەووە درێژانەدا هەستمکرد و دەوێ دەوێ ئەو هەوا پرزیو و نەگۆڕادراوێ ئەم مائ و مزگەوت و پرسانە دەمخنکێتن، بۆنی ئەو ژنە دەفبەدەسقانە تووشی گێژێ و گەمژەبیەکی گەورەم دەکەن. ئەو چەند مانگە درێژەش دوور لە هەر هەواییکی بەروانە ئیجگار پەڕیشانبوم. لەگەڵ دەفرزەنەکاندا دەچومە پرسەکان،

پاش ماوویەک هەستەمکرد هیدی هیدی منیش وەکو ئهوانی دیکه ئه
هه لچوون و ترسهی ناو ناخم لهو دهفانهدا خالیده که مهوه، لهزه تیکی
گه وره شم لهو گه مه کردنه دا دهبینی به دهفه کان. له پشت دهفه کان و له
دوو ره وه هاو پیکانی قوتابخانه م دهبینی، به لام نه یانده ناسیمه وه. ده مزانی
به جوریکی کوشنده لهو دونیا به دوور که وتومه ته وه. له گه ل ئه وه شدا هیچ
یه کئ لهو خاتوون و کچه ده فبه ده ستانه ی تر که شیتانه ده فه کان یان
لیده دا و یاریان به پر چیان ده کرد، قسه یان له گه ل نه ده کردم... ده مزانی
به هوی ئه و زرده خه نه یه ی سه رسیمامه وه، وه کو شه ریکی هه تاهه تایی
شه یان سه یرمه ده کن. پوژیکیان یه کئ لهو کچانه پینی گوتم: «تا که ی
ده بیته شه ی تانیکی گلوی وه ک تو له ناوماندا بیته». منیش پوژ دوا ی پوژ
پتر ههستم به و شه ی تانه ده کرد له پوچمدا گه وره ده بیته، پتر بوئی
ئه و پیاوانه له تاریکی دا پایده کیشام، بوئی ئه و پیاوه غه ربیانه ی بو
هه لمزینی هه وایه ک له شه وان و مانگه شه و و په شه با دا ده هاتنه ده ری، من
له و شه وه گه رمانه ی ئه و هاوینه دا، له تاریکیه که دا گویم له هه ناسه یان
ده گرت، خیزه ی سینگیان وه کو جانه وه ریکی بریندار ئه و حه وشه یه ی
پرده کرد، به لام ما ل به نه ندازه یه ک تاریک بوو چاو چاوی نه ده بینی.
من له و شه وه زه نگه دا هه لده ستام و ده مزانی ئه و کیژانه ی تریش له
ژیر جیگا کانیانه وه به خه به رن و بیر له هه ناسه ی ئه و پیاوه غه ربیانه
ده که نه وه که شه و له و حه وشه چکولانه یه دا، خو یانده دا به سه ر ئه و
دیواره دا و چاویان ده برییه ئه و زو لمه ته هه تاهه تاییه ی گه ردون، ده مزانی
هه موو به خه به رن و خو یان له جیگا کاندایه قایم کردوه و گوئ له و هه ناسانه
ده گرن که هه وای پزیوی ما لیان ده هینا یه جوش. ئاره زوویه کی شه ی تانی
منی هه لده گرت و هه لده ستام، زو رجار له شه وان مانگه شه ودا له درزی
په رده کانه وه تارماییه که یانم ده بینی که سه یری ئه و ده شتاییه گه وره یه یان
ده کرد، جگه ره یان ده کیشا، غه میکی قوول و تاریکیان ده دایه به ر ئه و

بای زولمه ته. پیشتر سه ده ها جار بیرم لیگردبووه وه که ئیستا ده توانم برۆم، ده توانم ده فه که م فریبدەم و بلایم: «ها تو، ژنه به شه ره فه که، نه گه ده ست له یه خه م به رنه ده یته، به چه هه نم، ئابروته ده به م. ده ست له یه خه م به رنه ده ی چیروکی نه و پیاوانه ئاشکراده که م که له و ژوره دا ده یانشاریته وه، چیروکی نه و غه ربیانه ده گێڤمه وه که دالده یان ده ده یته». به لام له قوولایی پۆحمدا شتیگ پێگای لیده گرتم، که بیگومان هه ر هه مان نه و شه یتانه بوو که هه ستمده کرد له له شمدا هه لده سستیته سه رپێ. دوا ی چه نده ها شه وی بیخه وی، شه ویکیان نه و هات، نه و پیاوه ی بوئی پێخانه ی لیده هات. له هه مان زولمه ت و هه مان بیده نگه ی و هه مان نه یینییه وه پێچرابوو، به لام ته نها تیپه رینی به ژوره کاندای مائی پرکرد له و بوئ پێخانه یه. نه ویش وه کو پیاوه کانی تر ته نها شه وان که زولمه ت ده گاته ره شترین و چرترین پله ی خوئی بوئی هه بوو بیته ده ری. به لام له شه وی یه که مه وه هه ستمکرد که پیاویکی بزێوتر و پامنه کراوتره، نه و کئی بوو، چی بوو، ناوی چی بوو، په نگه ی له چی ده چوو؟ ... نازانم. هینده هه یه پیاویک بوو له زولمه ت، پارچه یه ک تاریکی بوو و ده جولایه وه، به شیک بوو له خودی نه و شه وه زه نگه ترسناکه، جیا ده بووه وه و ده ستی له شته کان نه دا و ده گه پایه وه بوئ ناو زولمه ت. یه که م پیاو بوو بیبینم جوړنه تبکات بیته ناو تاریکی نه و ماله، بیته له هه مان نه و مه رکانه یه ئاو بخواته وه که له هۆلی کیژه خه وتوه کاندای بوو، بیته ده ست بکیشیته و ده ست له و ده فانه بدات که به دیواره کانه وه بوو، به و پێپیلکه چکولانه یه دا سه رکه ویته و له هه وره بانه که وه سه یری مانگ بکات، سه ری سنه ووقی به فره که هه لبداته وه و کلۆ به فر بخاته ده میه وه و خوئی فیتنکبکاته وه. ژۆر شه و به ئارامی ده هات و به ناو نه و جیگایانه دا تیده په ری که یه ک له ته نیشت یه که وه له سه ر زه ویه که پامانخستبوون. له سه ر سه رمان ده وه ستا، له و زولمه ته قوولده ماوه یه کی ژۆر لیمان

پادما و هيدي هيدي دورده كه وتوه . هه ندي شه وپش گويم لييوو به ناو ماله كه دا ده مات و ده چوو، ئاهي زور قوولي هه لده كيشا . له به كيڪ له و شه وانه دابوو، له ناو زولمه تدا وه ستام و چاوه پروانم كرد . ئه و شه و دونيا به نه نذازه يه ك تاريك بوو تا نه گه يشته نزكم هه ستم پينه كرد . پنده چوو خوي سووسه ي شتيكي كرديت، به رله وه ي بگاته به رده مم به چند هه نكاويك وه ستا، گويم لييوو دلي خيرتر لتي ده دا، هه ناسه كاني خيرتر و قورستر ده بوون . منيش له و تاريكيه دا زه رده خه نم بو ئه و مه خلوqe په شه ده گرت، زه رده خه نه يه ك كه دلنيا بووم ده ببينييت . بينيم هه نكاو به هه نكاو ليم نزيكه بيته وه، به لام دواي هه موو هه نكاويك ماوه يه ك ده وه ستا، دواچار گه يشته به رده مم . به ده ستيك كه بوني رپخانه ي ليده مات ئاميزي پيا كردم، ئه وه به كه مين به ركه وتني من بوو له گه ل پياويكدا ... چپاندي به گويمدا: «تو له كوييت». نه مزاني به كيم تيده گات، نه مزاني له گه ل منييتي يان له گه ل نافرته تيكي خه يالي ناو خه ون و ناره زووه كانيتي . ده مزاني ئه و تاريكيه هيته چره كه نامبينييت، ده مزاني گه ر له م ماله ش چوووه ده ري نازانيت له گه ل كيدا خه وتووه . به لام يه ك له سه ري هك ده يگوت و ده يگوتوه: «تو له كوييت ... له كويي؟»، به چپه كاني، به بوني، به هه ناسه كاني زوري بو ده هينام، تا له ئاستيكا ته واو هه موو شته كان هه ره سيانه ينا و ته واو كه وتمه ئاميزي . من له و تاريكيه نه به دييه ي مالد له ناو ده فه كاندا و له ژير پرچي ئه و خه ليفه مردوانه دا كوتاييم به ژيانتيك ده هينا و ده چوومه ژيانتيكي تر .

نه مزاني ئه و شه وه له خويدا چه نده دريژه، به لام بو من به به رته قاي هه موو عومرم بوو . ئه و پياوه كي بوو؟ له كي ده چوو؟ ... نازانم . هيته ده زانم به شيك بوو له په نكي ره ش و بيسنووري شه و . به شيك بوو له خودي زولمه ت، جگه له تاريكي په نكي تري نه بوو، جگه له بوني ئه و رپخانه په شانهي كه دياربوو هه مان شيوه له زولمه تدا گوره بوون

بۆنی تری لینه دهات، جگه له و سروه کز و ترسناکهی شه و کزه یه کی دی له لهشی هه ئنه دهستا، به لام پیاویکی راسته قینه بوو، له گه ل خۆیدا هه موو ئه و جیهانهی ده جولاند که دیاریوو به چهنده ها پتهی نهینی پیوهی به ستراره ته وه . هه ستمده کرد له گه ل جولانه وهی جهسته یدا هه موو دنیا له پشت خۆیه وه ده جولئینی ... دیواره کان ... هه وا ... نه ستیره کان ... ئه و شاره خه و تووانه ی دور ... مناره کان ... حوچره کان ... مزگه وته کان ... چیاکان ... ده ریا ... مه له کوت . دوا جاریش بهر له وهی ئه و جیهانهی که وه کو بيشکه یه کی رهش ده له ريبه وه نارامبیته وه، سه ری نا به و دیواره وه و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا، هه ناسه یه کی پیده چوو له تاریکترین جیگای ناو پۆحی ئه و مه خلوقه وه بیه ته ده ری که ئیستا بیده نگ دهستی خستبووه سه ر دیواره که و به نارامی تیکه ل به و تاریکیه ره ها و بیسنوره ی شه و ده بووه وه .

من نه مزانی که ی گه راومه ته وه ناو جیگا که م و که ی خه و تووم ... به لام به یانی که هه ستام بۆ پرخانه یه کی سه یرم لیده هات . نه مه زانی ئایا پور به به سه رهاته کانی شه و ده زانیت یا خود نه ؟ به لام به شیوه یه کی سه یر ته ماشایده کردم، کیزه کانیشی یه ک له دوا ی یه ک له هه مامه که دههاتنه ده ری و جله کانی ژیره وه یان ده گووشی و ده یانته کاند و به ته نافه که دا هه لیانده واسی و به رده و امیش به و چاوه پر له گومان، کینه و هه سودیبه وه سه یریانده کردم . من بیته وه ی هیه بکه م خۆم به و ده فه چکولانه یه وه سه رقاله کردبوو که پلپله کانی، وه کو زهنگه کانی قاپی دۆزه ده زپینگان و ده له رزین . تا زیاتر سه یریان بکردبامایه، زیاتر بۆنی پرخانه م لیده هات . پورم له هه یوانه که دا گهنمی هه لده خست و کشه ی له و پاساریانه ده کرد که له گه نمه که یان ده خوارد، به لام به رده وام به و چاوه بیره حمانه سه یری ئه و گه مه یه ی منی ده کرد به ده فه که و هیهی نه ده گووت . له نا کاو شته کان بۆنی بیده نگیه کی ترسناکیان ده گرت، منیش

به‌و خه‌نده‌یه‌وه هه‌ڵده‌ستام، ده‌فه‌که‌م هه‌ڵده‌واسییه‌وه و له‌چکه‌که‌م له‌ گه‌ردنمدا شلده‌کرده‌وه و تال‌ه قژه‌کانم له‌ ژێره‌وه دره‌ده‌هێنا و ده‌مگوت: «گه‌رمه، ئه‌م به‌یانیه‌ ئیجگار گه‌رمه». ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو له‌ به‌یانیه‌ی ئه‌و ماله‌دا ده‌نگ به‌رزیکه‌مه‌وه و شتی‌ک بلێم، هه‌ستمه‌ده‌کرد ئامی‌زی ئه‌و پیاوه‌ جوورنه‌تیکی گه‌وره‌ی پێیه‌خشیووم، پرچی خه‌لیفه‌کانم ده‌گرت و ده‌مگوت: «خوایه‌ چه‌نده گه‌رمه... ئاه، ئه‌م گه‌رمایه له‌ کوپوه‌ دیت، تۆ له‌ کوپوه‌ دیت ئه‌ی گه‌رما، تۆ له‌ کوپوه‌ دیت؟». ده‌سته‌کانی ئه‌و پیاوه‌ پالیا‌ن پێوه‌ده‌نام به‌ره‌و جیگایه‌کی فینکتر برۆم. پور کشری له‌ پاسارییه‌کان ده‌کرد و عاجباتی له‌ قسه‌کانم ده‌هات، به‌ کچه‌ پوره‌کانم ده‌گوت: «بۆ ئه‌و جله‌ زستانه ئه‌ستورانه له‌ به‌رده‌که‌ن... ئیستا هاوینه‌؟» که‌وام ده‌گوت شتی‌ک به‌ خێرا له‌ هه‌وا، له‌ ئاسمان و له‌ پۆحمدا ده‌جولایه‌وه، ده‌مزانێ ئه‌وه سه‌ره‌تای په‌شه‌بایه‌کی گه‌وره‌یه، من زیاتر خه‌نده‌م ده‌گرت و زیاتر به‌ کچه‌ پوره‌کانم ده‌گوت: «بۆ له‌ هاویندا ده‌بیت جلی زستانه له‌ به‌ریکه‌ن...؟ جلی هاوین هه‌میشه ته‌نکتره... جلی زستان پیاو ده‌خنکێتی، ئیوه جلی هاوینه‌تان هه‌یه؟...». له‌گه‌ڵ هه‌موو رسته‌یه‌کیشدا ئیقاعی جولانه‌وه‌ی هه‌وا و ئاسمان ده‌گۆردرا. باکه‌ یه‌که‌مجار په‌ره‌ی ئه‌و قورئانه‌ جۆرا و جۆرانه‌ی هه‌ڵده‌دایه‌وه که‌ به‌ شیوه‌یه‌کی ئه‌ندازه‌یی سه‌یر له‌سه‌ر ده‌یه‌ها په‌فه‌ی جیاوا‌ز دانرابوون، تا زیاتر قسه‌مه‌ده‌کرد زیاتر گویم له‌ ده‌نگی هه‌ڵدانه‌وه‌ی په‌ره‌کان ده‌بوو. ئه‌وان هه‌موو سه‌راسیمه‌ وه‌ستابوون و گوێیانده‌گرت، له‌ یه‌ک کاتدا بایه‌ک ده‌هات و هه‌موو قورئانه‌کانی پێکه‌وه‌هه‌ڵده‌دایه‌وه، هه‌موو پلپله‌ی ده‌فه‌کانی ده‌له‌رانده‌وه، یاری به‌ هه‌موو پرچه‌کان ده‌کرد، په‌رۆی مو‌فکه‌کانی ده‌خسته‌ شه‌کانه‌وه. من ئاو‌په‌مه‌دایه‌وه ئه‌و بایه‌ قایمه‌رده‌بوو، ئیدی به‌ لێشاو ئه‌و گه‌نمه‌ هه‌لخراوه‌ی ده‌هێنا و ده‌یدا به‌ ده‌موچاوماندا، په‌رداخه‌ مو‌باره‌که‌کانی ده‌خسته‌ خواره‌وه، کچه‌ پوره‌کانی ده‌دا به‌ دیواره‌کاندا، ئه‌و

پهفته نازک و شلهی لهسه‌ری من ده‌کرده‌وه و قرژم نازادانه له‌و بایه‌دا ده‌که‌وته فرین، من له ناو بایه‌که‌دا ده‌مقیژاند: «چ جوانیه‌کی تیا به له‌م هاوینه‌دا به‌و جلانه‌وه بزین...». له‌گه‌ل هاواره‌کانی مندا گیزه‌لووک‌که زیاتر به‌ره‌و قوولایی ژووهره‌کان ده‌کشنا. پورم ده‌بینی له‌نیوان لی‌شاوی نه‌و گه‌نمه‌ فریوانه‌دا ده‌ستیگرتوو به له‌چکه‌که‌یه‌وه و به‌و چاوه ترسناکانه‌ی سه‌یرمه‌کات. سات دوا‌ی سات په‌شه‌باکه شیوه‌ی ترسناکتری به‌خویه‌وه ده‌گرت، قورئانه‌کان وه‌کو هیزکی بی‌دین و نه‌هریمه‌نتاسا په‌په‌په‌یانبکات هه‌لده‌وه‌رین و په‌په‌کانیان له‌و گه‌رده‌لووله‌دا با ده‌بیرد، پورم و کیزه‌کانی ده‌یانویست نه‌و ده‌رگایانه دابخه‌ن که گه‌رده‌لووله‌که وه‌کو هیزکی شه‌رانی ده‌یکرده‌وه، به‌لام نه‌یانده‌توانی. قورئانه‌کان با ده‌بیردن... نه‌و قورئانه پیروژانه‌ی نوسخه‌ی ناوازه‌ی نه‌ولیا و شیخه گه‌وره‌کان بوون، نه‌و نوسخانه بوون که پور و هاوړیکانی ساه‌های سال کویانکردبووه. نوسخه‌ی «شیخ ماری نودی»، نوسخه‌ی «کاک نه‌حمه‌دی بچکوله»، نوسخه‌ی «شیخی سیراجه‌دین»، نوسخه‌ی «شیخ محمه‌دی عه‌والان». باکه له‌ناکاو پرچی ده‌سککراوی خه‌لیفه‌کانیشی برد و له ده‌رگای پشته‌وه‌ی ماله‌وه به‌ره‌و ده‌شتاییه‌کان فراندنی. ده‌فه‌کان به ده‌یه‌ها له ناو‌ه‌وای توپه و یاخیووی مالداسه‌مایانده‌کرد، به‌ریه‌کدی ده‌که‌وتن و پارچه‌پارچه‌ده‌بوون. پورم ده‌یقیژاند، منیش ده‌مبینی باکه خه‌ریکه ده‌مرفینتی، ده‌ستمده‌گرت به ده‌رگا‌که‌وه و ده‌مقیژاند: «بو به‌م هاوینه گه‌رمه واز له‌و کیزانه ناهینیت؟ بو لیناگه‌پیتت چه‌زیان له چیه بیپوشن؟ تاکه‌ی لی‌ره‌دا دانیشن و بمزن؟». پورم وه‌کو په‌لاماری شه‌یتان بدات ده‌یویست شالوم بۆبه‌ینیت، به‌لام باکه ده‌یگتپایه‌وه، ده‌یویست له‌و په‌شه‌با کوشنده‌یه‌دا ده‌ستبه‌ریت و کتیبه پارچه‌پارچه‌کان، ده‌فه فریوه‌کان، پرچه‌لوول و کاکوله په‌رشوبلاو و تیکه‌لاوه‌کان بگرتیه‌وه. له ساتیکدا ویرانبوونی نه‌و شانشینه‌ی به‌چاوی خوی ده‌بینی، هه‌ره‌سی

ئەو مەملەكەتە تانەى دەبینى كە ژيانى لە دروستكردنیدا سەرفكردبوو. كیژەكانى «ئەوانەیان كە لال نەبوون» دەیانقىزانند: «ئاه دایە بورجى ئەو شەیتانەىە ... بورجى ئەو شەیتانەىە»، «دایە ئەو ئاگر تیبە ریسووت بۆ دەرنەكرد»، «دایە نەتە زانى ئەو شەیتانە بە تۆ دەستەمۆ نابیت، نەتە زانى ئەو نایە ویت پاكیته وه؟». «من لەو بایەدا گویم لەو هاوارانە دەبوو و تەزوى خوشییه كى گەورە بالى پیدەگرتم، خوشى بەرە لآبونی كینه یه كى گەورە، خوشى ئازادكردنى رقیكى بیسنوو. هاوارمەكرد: «ئۆه، خودای گەورە ... با ... با. ئەى رەشەبا خیرا و بیسره وتەكان ئارام مەبنه وه ... ئارام مەبنه وه»

ئاشكرابوو ئەو رەشەبایە تا هەموو ئەو ماله بەسەر یەكدا تیکنەدات، ئارام نابیتە وه. من سەراسیمە و شادومان لە ناو ئەو دەف و كتیب و تەزییحە فریوانەدا پیدەكەنیم. هەستیشمەكرد تا ئەو جیهانە زیاتر خاپورییت، باكەش زیاتر خاودەبیته وه، لەگەڵ هەموو ئارامبوونە وه یەكی زیاتری گێژە لۆوكە كە شدا پتر قریشكەى ئەو كچە پورانە دەگەیشته گویم كە با لەچكەكانى فراندبوون و بە قژی بژ و ئالۆزكاو و هەرگیز شانە نەكراوه وه لە بۆ رەفته كانیان دەگەران.

بایەكی لەناكاو بوو، بایەك بوو لەوسەرى دونیاوه دەهات، بارەشێك بوو ئەو هەرگیز حسابى بۆنەكردبوو، وایزانیبوو ئەو دیوار و پەنجەرانە دەپیاریزیت، وایزانیبوو ئەو تاریکییه دەپیاریزیت، بەلام ئەو تەباكان دەتوانن بیته ژووره وه و لە دەرگاكانیش بچن بەودیوا. من شادومان بەو قره پەشۆكا و ئالۆزكاوه كە پرپوو لە خۆل و دەنكە گەنم، لەویادا بە خەندەیه كە وه وەستا بووم، پور بە غەمگینییه وه سەیریدەكردم و دەیگووت: تۆ خوشكى شەیتانیت ... خوشكى شەیتانیت ... خوشكى شەیتانیت.

من بهرپرسیار نیم له و په شه بایه، من هه میسه رقم له په شه باکان بووه، به لام ده زانم له مندالییه وه ئه وانیه ده ورو بهرم ده یانه ویت په یوه ندییه کی سهیر له نیوان من و باکاندا بدۆزنه وه. ئه و حکایه ته ش که ده لیت له پۆژی له دایکبوونمدا په شه با نیوه ی شاری وێران کردوه جگه له خورافه تیک زیاتر هچی تر نییه، درۆیه که دروستیان کردوه تا په یوه ندیه کی قوولتر و نهینیت له نیوان من و په روانه و شه یاندا دروستبکه ن.

به لام ده بییت دانی پیا دابنیم که حکایه ته کان هه موویان سه رله بهر درۆنین، په روانه هه ندی جار پیی ده گوتم «تۆش بییه رینیت له چاکه و فه زلی شه ی تانه کان»، ئه و باسی ئه و پۆژانه ی شیره خۆری منی ده گێرپه وه که دوی و پرگرتنه بییه هانه کانی من، باکان مانی نیمه یان به سه ریه کدا هه لگێرپه وه. خۆشم هه ندی شتی سه یرم له یاده، له یادمه له پۆلی پینجی سه ره تاییدا بووم که مامۆستایه ک به ناهه ق له بهر چاری هه زار قوتاییدا به تۆمه تی درزیه ک که ئاگام لینه بوو منی فه لاقه کرد، راسته وخۆ دوی ئه وه بایه کی ترسناک نیوه ی قوتا بخانه ی وێران کرد، بایه کی توپه و له ناکاو که په رده ی هه موو په نجه ره کان و وینه و دروشمی هه لئاسراوی سه ر هه موو دیواره کانی برد و پارچه پارچه یکردن. له شه شی سه ره تاییشدا کاتیک تاقیکردنه وه ی به که لۆریم ده دا، بیته وه ی له شوینی خۆم فزه مکرد بییت، بیته وه ی سه رم هه لبریییت، مامۆستایه کی

پښور و بوغزایو به خوځی و چاویلكه‌یه‌كی ژه‌نگاوییه‌وه له خوځا منی له سالوڼه‌كه كرده‌ده‌رئ، له‌یادمه هښستا قاچم نه‌خستبووه نه‌و دیو سالوڼه‌كه، نه‌و ناوه بووه مه‌یدانی گڼژه‌لوكه‌یه‌كی توږه و ترسناك، با هه‌موو ده‌فته‌ره‌كانی تا‌قیركردنه‌وه و هه‌موو پرسیاره‌كانی فراند و ته‌نوره‌ی سه‌ده‌ها كچ و ده‌یه‌ها ماموستای به‌ جوړیكی حه‌یابه‌ر هه‌لدایه‌وه . له هښچ یه‌كئ له‌و جارانه‌شدا من به‌رپرسیار نه‌بووم، نه‌م شاره‌ خوځی شاریكی ترسناكه، شاریكه‌ باكان تیا خوځشناكاتوه، به‌لام من به‌رپرسیار نیم . نه‌وانه‌ی ده‌وروبه‌رم ده‌لښن كه من په‌شه‌باكان دروستده‌كه‌م، به‌لام من هښچ كات هه‌ستم نه‌كردوه په‌یوه‌ندییه‌ك له نڀوان من و باكاندا هه‌بوویت، من هه‌رده‌م كچی هښمنییه‌كان بووم .

پووداوه‌كان دوا‌ی نه‌و په‌شه‌بایه‌ی ناو مائی پوریش، سه‌یر و فرمښكاوی كه‌وتنه‌وه، دوا‌ی وڅراښوونی مه‌مله‌كه‌ته‌كانی پور، دوا‌ی نارامبوونه‌وه‌ی نه‌و بایه، دوا‌ی دادراندنی متیله‌كان و دروستكردنی له‌چكی تازه بو نه‌و هه‌شت كچه، پورم نه‌هيكرد له‌وه‌ی كه‌س په‌نجم تیوه‌بدات، نه‌وه‌ك له‌به‌رئه‌وه‌ی من بیگونا‌هم، به‌لكو له‌به‌رئه‌وه‌ی ده‌ترسا نه‌و شه‌یتانه‌ پاپه‌ریوه‌ی ناو پوچم، جاریكی دیش په‌لاماریانبداته‌وه . له‌و به‌یانیه‌وه پورم نیدی دلنیا‌بوو كه‌ شه‌پری نه‌و له‌ گه‌ل شه‌یتانكی خه‌وتوو و پاسته‌قینه‌ی ناو پوچم‌دایه . پورم زوډ ناو‌میدانه له نڀواره‌ی هه‌مان پوژدا دامیه پښخ خوځی و گڼپرامییه‌وه بو لای باوك، گڼپرامییه‌وه بو نه‌و ماله‌ی سن مانگ پتربوو نه‌مدیبوو، گڼپرامییه‌وه بو نه‌و حه‌وشه و باغه چكولانه و ژاكاوه‌ی له‌ دوری په‌روانه سښبوویوون . له‌ پڼگا هښچی نه‌گوت نه‌وه نه‌بیت كه‌ وازناهښت له‌ شه‌پركدن له‌گه‌ل نه‌و شه‌یتانانه‌دا كه‌ ده‌یانه‌ویت بنه‌ماله‌كه‌ی گلاویكه‌ن، منیش هښچ نه‌گوت نه‌وه نه‌بیت گوتم: «وازمه‌هښنه، كئ ده‌لښت وازبه‌هښنه . وازه‌یتانی چی؟» دواتر نه‌مزانی نه‌و چوڼ چوڼی چیروكه‌كانی بو باوكم گڼپراوه‌ته‌وه؟ نایا

باسی ئەو پیاوێی بۆ کردبوو کە شەو لەگەڵیدا خەوتبووم یان تەنھا باسی ئەو بارپەشەیی بۆکرد کە لەویاوەرەدابوو شەیتانەکانی نیو دای من دروستیانکردو؟

گەرانیەم بۆ مەل بێدەنگ و ساردوسر بوو، تەنھا خۆشییەک بینیویت زەردەخەنە و شەوقێک و قریشکەیک بوو لە دایکەوێ کە وەک هەمیشە لە کونجی پزینی خۆیدا هەڵدەوێ و دەبوو کرمی ورد. باوکم بە حەرفێک چیبە لەگەڵمدا نەدوا، براکانیشم لەیەکەم شەووە کەوتنە دوویارەکردنەوی ئەو فەرمان و داواکاریانەی جارێ پەرمانە بۆی چیبە جێدەکردن. ناوھێنانی «پەرمانە» قەدەغەبوو، نەشەدەزانی کە دەبێت چی لێھاتبێت؟. ئاسان نەبوو دوا ئەو وەرزی دوور و درێژەیی ناو مەلێ پور وەک جارێ بۆم. شەوقێک بەرێکەوت لە دەنگەدەنگی نیوان باوک و براکانم تێگەیشتم ئیستاش بۆ «پەرمانە» دەگەرێن. لەگەڵ گەرانیەمدا بۆ مەل، دەبایە خۆم بە شتیکی و سەرقالبەکەم، بۆیە دەستمکرد بە پاککردنەوی مەل، بە سپیکردنەوی دیوارەکان، بە ئاودانی گۆلەکان، بە شتی حەوشە و ھەیان، بە بایەخدان بەو چرپا چکۆلانانەی سەریان کە براکانم لە ھاویندا لەسەری دەخەوتن. من بە پێچەوانەی پەرمانەوێ لەزەتێکی زۆرم لەو خۆ سەرقالکردنە دەبینی بە شتەکانی مەلەو... ھەموو پۆژی سەرتاپای ئەو پەرداخانەم دەشت، سەرتاپای ئەو قاپ، بەلەم و کەوگیرە کۆنانەم دەردەھێنا و پاکمەکردنەو، دانیاشبووم ھەندیکیان دە سەل زیاترە کەس نانی تیانەخواردوون. کاتیکی زۆرم لەگەڵ پاککردنەوی دایکدا دەبردەسەر. ئەو چەندین سەل بوو لەو ژوورە نەچوو بوو دەری. من تەمەنم شەش سەل بوو کە ئەو کەوتەخواری و ئیفلیجیوو و زمانی شکا، جگە لەو قورسکە سەیرانەی دەنگی نەما. بەخۆی و سەتلیکی پەر لە جەووە لەو سەر پەیزە بێندە بەریوووە... من ئیستاش لەیادەم، سەتلیک بوو پەر لە شەپۆلەکانی باوک، دەریکانی برا

و کراسه کورته‌کانی من و په‌روانه . سالانتيک له‌مه‌وبه‌ر ويستماني بيکوژين، به‌لن هموماني پڼکه‌وتين که بيکوژين، له‌يادمه که کيشيانکرده ده‌ره‌وه‌ی ژووره‌که . من و په‌روانه هه‌ردووکمان ته‌ماشامانده‌کرد... هيچمان نه‌کرد، نه‌مانگوت مه‌يه‌ن، نه‌مانگوت مه‌يکوژن، له‌به‌رپه‌نجه‌ره‌که‌دا وه‌ستايان تا له‌ده‌رگا‌که‌وه برديانه‌ده‌ري، من و په‌روانه ده‌مانزاني ده‌يکوژن که‌چي بوي نه‌گريايين، غه‌ممان بوي نه‌خوارد . دواي سه‌عاتيک هيټايانه‌وه و له‌ناو يه‌کتردا جنپويان به‌يه‌کدي ده‌دا . که‌سيان غيره‌تيان نه‌کردبوو بيده‌نگيکه‌ن، همومويان ده‌ستيان که‌وتبووه له‌ريزين، دواچار وه‌کو پارچه په‌پويه‌ک کيشيانکرده‌وه و فرپيټاندايه‌وه کونجه‌که‌ي خوي . من له‌دواي گه‌رانه‌وه‌م پتر هه‌ستم به‌ماناي هاوار و قريشکه‌کانی ئه‌و مه‌خلوقه سه‌يره ده‌کرد، پتر سوژم بوي ده‌جولا . به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا مرد و نه‌متواني وه‌کو دايميک خزمه‌تبيکه‌م .

ئه‌و ماوه کورته‌ی که له‌ماله‌وه ژيام، که‌م که‌م خوم له‌گه‌ل شته‌کاندا ده‌گونجاندا، به‌لام ئه‌و هيټينييه کوشنده‌ی مال به‌بي په‌روانه قورس بوو... زور قورس بوو به‌بي په‌روانه بژيت و بخه‌ويت و له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دا بوه‌ستيت و سه‌يري باغچه‌که بکه‌يت . نيواران کورسييه‌که ده‌برده ئه‌و بالکونه و له‌ويوه سه‌يري ئه‌و مه‌يداني جه‌له‌به‌م ده‌کرد، سه‌يري ئه‌و شه‌قامه نيچه‌ هيټنانه‌ی ده‌وروبه‌رم ده‌کرد، سه‌يري ئه‌و پيواره غه‌مگينانه‌م ده‌کرد که زوريه‌ی کات به‌ته‌نها به‌و پڼگايانه‌دا ده‌پڼيشتن، چه‌نده‌ها سه‌عات داده‌نيشتم و بيده‌نگ سه‌يري جوله‌ی باکان و په‌پوله‌کانم ده‌کرد، گويم له‌ده‌نگي هيټني ئه‌و هه‌وايه ده‌گرت که خروشانتيکي سه‌يري تيا‌بوو . هه‌نديچار وامده‌زاني ئه‌و فاسيله‌يه‌ی من له‌و سالانه‌ی په‌روانه و ئه‌و پوژه سه‌ير و کپانه‌ی مالي پور دوورده‌خاته‌وه که‌لن دريژه، ده‌شمگوت له‌وانه‌يه ژيان تا هه‌تا هه‌تايه به‌و کپي و هيټينييه بمينيټه‌وه . که داده‌نيشتم، هه‌رده‌م په‌رداخني چام له‌به‌رده‌م

خۆمدا داده‌نا و بیرم له پابوردوو ده‌کرده‌وه، هه‌رگیز په‌روانه‌م فه‌رامۆش نه‌کرد، به‌لام په‌یوه‌ندییم به‌ نه‌دازه‌یه‌ک به‌ دنیاوه پچه‌رابوو که‌سێک نه‌بوو هه‌وآلی ئه‌وی لیپپرسم، که‌س هه‌وآلی په‌روانه‌ی نه‌ده‌زانی، که‌س نه‌یده‌زانی په‌روانه‌ له‌ کوێیه. من له‌ وشه‌وه‌وه که‌ باوکم سپاردمی به‌و ژنه‌ ده‌فزه‌نانه‌ له‌ هه‌موو دونیا دا‌پرابووم، هه‌تا هاوپی ئیزیکه‌کانیشم وایانده‌زانی من سه‌فه‌رم‌کرده‌ بو شارێکی دوور، منیش نه‌مه‌ده‌زانی چۆن په‌یوه‌ندییان پتیه‌بکه‌م، دواجاریش بو ئه‌وه‌ی خۆم له‌ هه‌موو گێرمه‌ و کێشه‌یه‌ک ئازادبکه‌م، وازم له‌ هه‌موو ئومیدی‌ک هینا و ئیواره‌ فینک و دل‌په‌ینه‌کانی هاوینم به‌ چا‌ خوارنه‌وه‌ له‌و بالکۆنه‌ بچوکه‌دا ده‌برده‌سه‌ر... تا ئیواره‌یه‌ک له‌ ئیواره‌کان «شیرین» ده‌رکه‌وت.

شیرین تاکه‌ کچه‌یک بوو له‌ گروهی ئه‌و کیزه‌ جوانانه‌دا که‌ نه‌ وه‌کو ئه‌وان جوان، نه‌ وه‌کو ئه‌وان هه‌وا به‌رز، نه‌ وه‌کو ئه‌وان په‌یوه‌ندی دل‌داریبانه‌ی زۆریوو. له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا به‌ش‌تیه‌یه‌کی سه‌یر و بیهۆیه‌کی دیاریکراو له‌ یانه‌ی ئه‌و کچه‌ شو‌خانه‌دا جیگای بوویوه‌وه. ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ له‌ ده‌رگایدا، من له‌و باغه‌دا چووویومه‌ سه‌ر ته‌پله‌کیک تا که‌ من له‌وه‌نجیره‌ گه‌یوانه‌ لیپکه‌مه‌وه‌ که‌ هه‌رده‌م ده‌وه‌ری و که‌س نه‌یده‌خوارد. کاتی‌ک ده‌رگام لی‌کرده‌وه‌ و بۆنی ئه‌و هه‌نجیره‌ تازانه‌ چوو به‌ سه‌ریدا، گووتی: «خوایه‌، کتومت وه‌کو خه‌وه‌که‌ ده‌تبینم، دوو مانگ پێشتر خه‌وم پتیه‌بینی به‌ کراسیکی سپییه‌وه‌ له‌ باغیکی گه‌وره‌دا هه‌نجیرت ده‌چنی». باوه‌شی پیاکردم و گووتی: «تۆ له‌ کویتیت، جنۆکه‌؟». بینه‌وه‌ی ئارام‌بگرم باوه‌شم پیاکرده‌وه‌ و گووتم: «هی‌کاتیکی دوور و درێژه‌... وه‌ره‌ ژووری». شیرین ئه‌لقه‌که‌ی نیشاندام و گووتی: «شووم‌کرده‌، مه‌یمن. نه‌تزانیه‌وه‌؟ سه‌یرمه‌که‌، بوکیکی جوانم؟». بیگومان نه‌مزانیوه‌ له‌ کوپوه‌ بزاتم، من له‌و تاریک‌ساتانه‌ قوولانه‌دا چ خه‌به‌ریکم له‌ دونیا نه‌ما‌بوو، شیرین پتیه‌ابوو که‌ هه‌موو دونیا به‌ حکایه‌تی ئه‌فسانه‌یی شوو‌کرده‌که‌ی ده‌زانیت. من

پىمگوت: «من جيام، من له جيگايه كى تر بووم... گەلى دور». ئەو بە چپەوه پىكەنى و گوتى: «هەوالى پەروانەم پىيه؟». خودايە ئەو زەرەخەنە و چپە چكۆلانەيه بەس بوو بۆئەوهى سەر لەنوئى ھەموو ئەو ئارامىيەى كە چەندىن پۆڭبوو بە كاركردن و چاخوارنەوهى ئىوارانى بەلكۆنەكە بۆ خۆم دروستكردبوو بىرمىت و ھەستىكى قوولى پەشۆكان جيگاي بگرتەوه. شيرين جانتاكەى لەسەر كورسىيەكە دانا و گوتى: «خەندان، ھەوالى پەروانەم پىيه... ھەوالى ئەو». ھەستمەرد ناوھەكەى ميوھەكان رادەچلەكىنى، ئەو پاسارىيە چكۆلانەيه سەر درەختەكان وريادەكاتەوه... ئەو پەپولانەى باغ لە خەو ھەلدەستىنەت كە پىكەوه ھەموو لە گەلا و گولەكان ھەلفرين. شيرين لە خۆشيدا خەرىكبوو دەفەرى، دەيگوت: «شپشپت دەزانىت لە كوئى دەژين... دەزانىت؟ لە دارستانىكدا، لە دۆلىكى چىدا، لە جيگايەكى سەير». دەستبىرد و ھەنجىرىكى لە و قاپە حەپەساوھ ھەلگرت. كچىكى نۆر بزىو و زىندوو بوو بىئەوهى وچانبدات گوتى: «حەياتچىت... تۆ لە كوئى؟ لە كوئى؟». ئەو و ايزانىبوو مردووم، من بەو زەرەخەنە ماندووهى خۆمەوه گوتم: «لێرە بووم، لەم بەلكۆنەدا... ئىواران ھەميشە لێرەدا دادەنىشم و سەيرى ئاسمان دەكەم». باوھشى پىاكردم و گوتى: «خەندان، لە جەنگەلىكى سەيردان، جەنگەلىكى دوور دەست و عاسى، بەلام كەس بەتەواوى نازانىت ئەو جەنگەلە دەكەوتە كوئىوھ... كەس شى نازانىت ئەوان لەوین». بە ناوئەمىدييەكى گەرەوه گوتم: «چىدەكەن لە جەنگەلا، جەنگەلى چى، تۆ باسى چىم بۆ دەكەيت؟».

شيرين ئەو ئىوارەيه قاتىكى سەرتاپا سەپى لەبەردابوو، جووتى پىلاوى سەپى لەپىكردبوو و پەفتەيهكى پەشى دابوو بە شانيدا، جانتاكەشى دياربوو جانتاي ئەو بوكە تازانەيه كە دەبىت ھەموو ئىوارەيهكى ھاوین پىاسەبەكەن. لەو جانتا نازكەى بوکىنىدا كە بۆنى عەتر و مەكياجى

جله قه شه ننگه کانییه وه جیپه یشتیم، جلی تازه بوکیکی پڼکپوش، نه مده زانی جاریکی تر نایبینه وه، نه مده زانی که نه وه نجیره دوا هنجیری هاورپتییه که له گه ل هاورپیه کی پوژانی قوتابخانه دا دهیخوم. نیستاش دوی نه وه موو ساله که نه وه په یکه ره چکولانه یه ده گرم به ده ستمه وه، سیمای هه موو نه وه نئوواره فینک و سهیرانه ی ته نه ایم دپته وه یاد... نه وه نئوارانه ی که دوا هه مین نئواری ژانی من بوو وه کو مو فیکسی ناسایی، بهرله وه ی که نه وه ساله دوور و درژانه ی سزا بمبات. نه مپو من جگه له وه په یکه ره هیچی دیکه م بو نه ماوه ته وه، ته نها شتیک له وه رابوردوو درژه مابپته وه نه وه په یکه ره چکولانه یه یه که هه میسه په نجه کانی فوره یدون و په روانه و زهرده خه نه پاکه که ی «شیرین» م ده هیئتته وه یاد... من نه وه ماوه دوور و درژه ی که دوور له مال ژیا م، له وه باوه په دا نه بووم نه وه په یکه ره له ناو نه وه هه موو کاره سات و گورانکارییه دا مابپته وه، من ده مزانی که هه موو که لوپه ل و شت و مه که کانی من و په روانه سووتینراون و توپردراون، به لام دواچار که گه یستمه وه نه وه ماله چول و هول، که گه یستمه وه نه وه ماله ی که نه پرسه ی دایکم و نه پرسه ی باوکی تیاکرا، که گه یستمه وه نه وه ماله ی براکان ده رگا کانیان کللیکردبوو و سه فوریانکردبوو، پاره وه کان چولبوون، ژوره کان چول، له ناو نه وه هه موو چوله وانیه دا ته نها ئینجانه یه کی چکوله به جیمابوو، ئینجانه یه کی مردوو، که ئینجانه که م لابرده له پشتیه وه نه وه په یکه ره چکوله یه م دوزیه وه... په یکه ریکی توژاوی که دیاربوو ده ستیکی ماندوو و توپه فرییداوه ته نه م کونجه وه... نه مپوش جگه له وه په یکه ره هیچی دیکه م نییه، هیچی دیکه... که به ته نها له پیشانگایه کی چکوله دا له ژور سره ی خو مه وه هه لمگرتوو و هه میسه ش جگه له بوئی نه وه جانتا عه تراوییه ی شیرین، بوئی جه ننگه ل و عه شق و مردن و ته نه ایی به ژانی مندا په خشده کاته وه.

شار پریوو له عهشقی ناموراد، شار به عهشقی ناکام قاندرابوو. له ناو ئه و شاره چکۆلانه و تاریکه دا نه سره دینی بۆنخۆش به کۆلانه کاندای ده پۆیشت و ده یگوت: «ئۆه خوایه، ئه م هه موو عه شقه ناکامه چیه؟ ئه م هه موو عه شقه بیئامانجه چیه؟». ئه و بهر له وهی هه ست به م ناکامیه بکات، پیاویکی فزۆلی نۆد ئاسایی بوو... پیاویک، له وانیهی چه زده کهن هه مووشتن ده رباره ی ژیا نی کچه ناسراو و دیاره کانی شار بزانی، هه ر ئه و فزۆله کوشنده یه ش کردی به وینه گرێکی گه پۆک، چونکه ته نها وینه گرێکی گه پۆک ده توانیت بچیته ئه و جیگایانه ی که خه لکانی دی به ئاسانی ناتوانن بیگهنی... ئه و به مۆی ئه و کامیتره گه وره یه ی ملیه وه، ژیا نیکی سه یر ده ژیا، ده چوو هه موو ئاهه نکه کان، ده چوو هه موو قوتابخانه کان، ده چوو هه موو یاریگا کان... له ناکاو بۆ پێپێوانه ده وله تیه کانیش بانگیانده کرد، بۆ کۆبوونه وه نه ئینه کانیش ده یاننارد به دوایدا، خۆشی وه کو جنۆکه یه کی شه رمن به و زه رده خه نه ژنانه و نیگا کردنه نێره موکنا سایه یه وه له هه موو شوینیکدا ئاماده بوو، له کۆپه کاندای، له سه یرانگا کاندای، له هاوینه هه واره کاندای وینه یده گرت، جگه له وهی هاوینان هه موو نیوه پۆیه ک له سه ر قه راغه کاشیکراوه کانی ئه و چه وزی مه له یه ی شاردا به شۆرت و کامیرا که یه وه ده رده که وت. ئه و فزۆله نا ئاساییه ی وای لێده کرد بچیته بنج و بناوانی سه رپورده

سهیر و تاریکه کانی ژیا نی شار... گریکو پیره ی دهیه ها عه شقی کرده وه . به کچانی دهگوت: «نهها، تۆ فلانی، دهزانی کئ شهیدات بووه ؟... دهزانی کئ شهو له تاوت ناخهوی؟ ... نهی... تۆ فیساری ئاگات لئیه کئ بۆت دهسوتیت... ئاگات لئیه کئ خهریکه بۆت دهمریت؟ نهی تۆ خه بهردارنیت کئ مهراقی لئداویت، کئ له سه ر پئگا بۆت ده وه ستیت؟» . دهچوه ناو مه له وان، یاریکه ر و شاعیره گه نه کانه کانی شار یه که یه که پییده گوتن: «کابرا گه مژه به، من دلنیام فلانه کچ شیتت بووه» . «نهی تۆ بۆ خه وتویت، بۆ نیگا کانی نه و خانمه ناخوینیته وه؟» «توره مه به، ژنی میژداریش بیت حه زی لئته ... دهزانی حه زی لئته یانی چی؟» ... سالانیکی دریز، ژیا نی نه سه ره دینی بۆنخۆش له ناو نه و بازنانه دا ده سو رپا یه وه، تا پۆژیک هه ستیکرد له بری نه و فزوله سهیره ی جاران بۆ دۆزینه وه و ئاشکرا کردنی چیرۆکه کانی عه شق هه بیوو ، ئیستا سۆزکی گه وره ی بۆ پزگار کردنی نه و عه شقه ناکامانه لا دروستبووه . تا پۆژیک نه و له شار ده ژیا، شته کان به جۆریکی ئاسایی و بی هیچ نه فه سیکی نه فسانه یی ده چونه پیشی، زۆر جار خۆی نامه ی عاشقانی له نیوان قوتابخانه کانی کچان و کورپاندا ده گوازه وه، زۆر جار ستۆدیۆ چکۆلانه که ی خۆی ده کرد به جیگای ژوانی نه و قوتابییه ناکامانه ی شوینکیان نه بوو له م مهمله که ته دا یه کتری تیا بیینن . هه میشه بۆ هه مووان پیده که نی و به ئارامی دلنه وایسی هه مووانی ده دایه وه .

«نه سرین» له قه راغ نه و حه وزی مه له یه دا «گۆفه ندی مه له وان» ی به هۆی «قه ره یه ونی مه له که وه» ناسی . «گۆفه ند» کوپی ئاسنگه ریکی پیر بوو نیوه ی ژیا نی له بازاری ئاسنگه راندا برده بووه سه ر . سه ره تای ژیا نی به شیوه یه کی نه خۆشانه خولیا ی دابووه یاری ئاسن، دواتر وه رگه رابووه سه ر مه له کردن، به لام دوا جار ئیواران له په نه ره کانی نه و یانه وه رزشییه بچکۆلانه یه وه ده بیینرا، له گه ل «مامۆستا ئیسماعیل»، پیرتین

شەترەنجبازی شار، نوqm له بیرکردنەوہیەکی قوولدا شەترەنجی دەکرد. «گۆفەند» کورنکی کەلەگەت بوو کە هەر لە زگی دایکیەوہ بە قژکی ماش و برنجەوہ هاتبووہ دنیا، خۆی ئەو قژە درێژە بە نیشانەییەکی پیغەمبەرایەتی دەزانی. دایکی سەردەمانن بە فشاری دایکانەیی خۆی، مانگانە لەسەر کورسییەک دایدەنا و بە جووتن دەستکێشی نایلۆنەوہ قژی بۆ پەشە کردەوہ. بەلام لەو هاوینەوہ کە چووہ پەیمانگای هونەری لە پایتەخت هەموو شتەکان گۆردران. لەو سالەوہ ئیدی بەو قژە ماشوبرنجییە درێژەوہ، لەسەر شەقام، لە چایخانە و لە لیواری حەوزی مەلەکردنەکەدا دەردەکەوت، لە هەموو جیگایەکی شەوقی شکۆیەکی سەیری پەخشە کردەوہ. سالانی خۆیندن لە پایتەخت فێریانکرد وەکو هەموو هونەرماندەکانی دیکە مەیی ژۆر بخواتەوہ، بە دەنگی بەرز قسەبکات، بە بیترس باسی ئافرەت و هونەر بکات، لە بازارەکاندا بوتل بەاویت، فیل لە ساقییەکان بکات و هەندێ شەویش لەسەر جادەکان بخویت. بەلام لەپال ئەو شەو ئەو چوار سال ژیانەیی پەیمانگا، فیری ژۆر لە نەینێەکانی پەیکەرتاشینیان کرد.

دەبیت بلتین کە «گۆفەندی مەلەوان» و «فەرەیدونی مەلەک» یەکەمجار، لە ناو درەختەکانی یەکن لە باغچەکانی قەراغ شاردا بەیەکدی گەشتن. گۆفەند دواي هاتنەوہی لە پایتەخت مەیلنکی سەیری تیا دروستبوو بوو لە ناو دار و درەختەکاندا بە تەنھا دابنیشیت و تا پادەیی بیھۆشبوون بخواتەوہ. ئەگەرچی ئەو وەکو شیت وەرزش و مەلە و شەترەنجی دەکرد، بەلام دەبایە هەموو کوتایی هەفتەیک بەو شیوہیە خۆی مەستبکات. یەکەمجار فەرەیدون «گۆفەند»ی لە حالەتیکەیی لەو جۆردا بینی... ئیوارەییەکی درەنگی هاوین بوو، فەرەیدون لەو باغەدا بۆ پەپولەکان دەگەرا، بەلام لەبری پەپولەکان گۆفەندی بە سەرخۆشی لە ئیوان دوو سنەوہیری بەرزدا دۆزییەوہ. یەکەمجار وایدەزانی دەرویشیک

كوژراوه، چونكه قزى به جوړى هاتبووه سەر ده موچاوى ، پووخسارى نه ده بېنرا، به لّام كاتيك فەرەيدون قزەى له سەر چاوى لادا و ئه و سيما گەنج و سمیلە نه ستورره قەترانیانەى دیت خەيالئى بۆ غەریبه یهك چوو كه به مهستی له جیگایه كى دووره هاتبیت. «گۆفەند» به جوړىكى سەیر له ناو گەلا و گزگلى سنه و به ره كاندا كه وتبوو، به لّام فەرەيدون دلنیا بوو ئەگەر تا چەند سەعاتىكى ديكه به و جوړه بمتینتەوه، هیزه تايبه تيبه كانى ده ولت كه بۆ بۆسه نانه وەى ئیواران ده چنه ئه و جیگایه، ده گە نه سەرى و ده پيچنه وه و دوورنیه تووشى موسیبه تىكى گەرهى بكن. «فەرەيدون» له يه كەم ده قيقه وه به جوړىكى سەیر گيرۆدهى سىحرى دیوانه ناسای گۆفەند بوو، به ماندو بوونىكى گەره كيشكرده سەر شه قامه كه و له ماشينى كدا گە ياندييه مالى خويان، مالى فەرەيدونى مه لك... ئه و شه وهش يه كه مین شه وى يه كتر ناسينى گۆفەند و فەرەيدون بوو.

گۆفەند ئه و كات سەر قالى دروست كردنى وه رشه يهك بوو له ژيزه مینى مالى باوكه ناسنگره كه يدا، وه رشه يهك بۆ ئه و كاره هونه ريانەى له خەيالیدا بوون. به لّام جگه له وه مەراقىكى ديكەى سامناك له ژياندا هەبوو. راسته هەموو ئەوانەى، ئیواران له پەنجەرەى يانه كه وه ده يانبينى به قوولئى له و روقعه كۆنەى شه ترهنج راده مینتت، به پياوئىكى به ختیاران ده زانى، به لّام ده بیت بلتین كه ماوه يه كى درژبوو گۆفەند تەنها له بهر يارى ئاسن و شه ترهنج پووى له و يانه يه نه ده كرد، به لكو به كورتى شه يداى ئه و كچه بارىكه له يه بووبوو كه ئیواران به جینزىكى تەسك و قزىكى خاوه وه ده هات بۆ يانه و له گەلّ ده سته يهك كچى ديكه دا بۆ هەلبژاردهى بالەى كچان ياریده كرد. ناوى «دلّارام» بوو. ئه و كات به ئەستەم تەمەنى سەرو هەژده كه وتبوو، كه يه كه مجارىش هەستى به و عەشقهى گۆفەند كرد خەرىكبوو له خوښيدا بفریت، چونكه له و پۆژه وهى فامى كر دبووه وه،

دیمه‌نی پیاویکی وا قژ دریز و ده‌رویشناسا، به‌لام وه‌رزشه‌وان خه‌یال و خه‌ونه‌کانی داگیرکردبوو. له‌و پۆژانه‌دا بوو ئیدی دواي مه‌شق هیدی هیدی کچانی باله پیکه‌وه دزه‌یان ده‌کرده هۆلی شه‌تره‌نجه‌که و به‌ده‌سته به‌رابه‌ر «گۆفه‌ند» داده‌نیشتن... شته‌کان به‌گشتی مایه‌ی پیکه‌نین بوون، به‌لام هه‌ر ئه‌و په‌فتار و نیگا و سه‌رنجه مندالتاسایانه، بووه هۆی ئه‌وه‌ی گۆفه‌ند دوو هه‌فته له‌سه‌ریه‌ک هیچ ده‌ستی له‌مامۆستا ئیسماعیل نه‌باته‌وه، مامۆستا له‌سه‌ری پازده‌هه‌مین پۆژدا شه‌تره‌نجه‌که‌ی کۆکرده‌وه و به‌ئه‌سپایی گووتی: «گۆفه‌ند به‌پراستی پتیمبلی... حه‌زت له کامیان کردوه، سه‌نه‌ویه‌ر یا په‌روا؟». گۆفه‌ند به‌قوولی ده‌ستی به‌قژیدا هینا و هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و گووتی: «موسیبه‌ته‌که ئه‌وه‌یه حه‌زم له دلّارام کردوه». دوو هه‌فته دواي ئه‌و ئیواره‌یه «گۆفه‌ند» و «دلّارام» پیکه‌وه له یاریگا چکۆلانه‌که‌دا پیاسه‌یانده‌کرد، به‌لام به‌وه‌دا که شو‌رای یاریگا‌که ده‌که‌وته سه‌ر شه‌قامیکی زۆر قه‌ره‌بالغ و گشتی هه‌ر زوو ده‌بایه‌ وازه‌بێتن و بیه‌ر له جینگایه‌کی تر بکه‌نه‌وه یه‌کتیری تیا بیه‌ینن، ئیدی له‌و پۆژه‌شه‌وه موسیبه‌ته‌کان ده‌ستپێک‌کرد، دلّارام نه‌ به‌وه‌ پازی بوو بیه‌ته مائی گۆفه‌ند و نه‌ به‌وه‌ش پازی بوو له‌گه‌لیدا بچیه‌ باغه‌کانی قه‌راغ شار، هه‌ر دوو جینگاکه‌شی به‌ترسناک ده‌زانی. ئه‌و ئیواره‌یه‌ش کاتیک فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک، گۆفه‌ندی له‌ ناو دا‌ره‌کاندا هه‌لگه‌رته‌وه، ئه‌و له‌و گه‌ژاوه ئه‌زه‌لییه‌ی عاشقاندا ده‌ژیا، گه‌ژاوی بیه‌شوینی. گۆفه‌ند که خۆی له‌جنسی په‌یامبه‌ره‌کان حساب‌ده‌کرد، توانایه‌کی سه‌یری له‌سه‌ر قسه‌کردن هه‌بوو، توانایه‌ک ئه‌و کاته له‌ زه‌په‌رینه‌ترین ساته‌کانی دره‌وشانه‌وه‌ی خۆیدا ده‌ژیا، له‌ هه‌موو جینگایه‌ک به‌ده‌نگی به‌رز باسی بیه‌مانایی ئه‌م شاره‌ی ده‌کرد، ده‌یگووت: «ئه‌مه‌ چ شارێکه، جینگایه‌ک نه‌بیه‌ت برۆیت و له‌گه‌ل کچیکدا چایه‌کی تیا بخۆیه‌وه، ئه‌مه‌ چ ژیانیکه‌ بستی‌ک زه‌وی نه‌بیه‌ت به‌ دلّانیی هه‌ناسه‌یه‌کی تیا هه‌لکیشیت». گۆفه‌ند له‌ خه‌یا‌له‌کانیدا دوورتر

دەپۆیشت و باسى دۆزىنەوەى زەویبەكى دەکرد بۆ عاشقان، باسى لە خولقاندنى ئىمپراتۆرىيەتیک دەکرد کە عاشقیك فەرمانرەوايیکات بەپینگاکاندا دەپۆیشت و شەقى لە شتەکانى بەردەمى خۆى هەلئەدا و دەیگوت: «مرۆف بۆ ئەو نەکراوه، گیرۆدەى شارزىكى لەمجۆرە بىت کە تیکەلەیهكى بێمانایە لە قەلا و حوجرە».

یەكەمجار کە «فەرەیدونى مەلەك» بە «نەسرەدینى بۆنخۆشى» ناساند، هەستیدەکرد جۆرە لیكچوونىكى نەینى لەنیوان ئەم دوو پیاوهدا هەیه، ئەگەرچى بەشێوہ زۆر لە یەكترى جودابوون. ئەو وەكو نیرزىكى تووكن و چاوقایم دەینواند، ئەمیش پیاوینكى نیمچە كۆستە بوو بە نیگای خانمىكى شەرمەنەوہ، بەلام ئەو ناكۆكییه پووگەشە و ئەو دوو شێوہ ژيانە جیاوازه نەبووہ ماى پێكەوہ نەگونجانیان، بەلكو بەپێچەوانەوہ، هەر لەگەل یەكەم پێكە عارەقدا بوونە دوو هاوپیى نزیك. ئەمڕۆ كاتیک بىر لەو پەيوەندییە سنى قۆلییە سەیرە دەكەینەوہ، بەناسانى ئەو جیاوازییە گەورانە دەبینین کە جیھانى ئەو سنى پیاوہى بەشێوہیەكى بێرەحمانە دابەشەکرد، بەلام لەوکاتەدا کە یەكتریان ناسیبوو، هەریەكەیان بەهانەى خۆى هەبوو هەولبەدات پەيوەندییەكەیان قوولتەر و قوولتريكاتەوہ. فەرەیدونى مەلەك ئەو كات بەیانیان سەموونى دەفرۆشت، لە دواى هەشت و نیوى بیانیشەوہ تا نیوہرۆ وەكو وێلگەریك لە چایخانە بچكۆلە و تارىكەكانى شارددا تاوڵەیدەکرد، نیوہروانى هاوین دەچووہ مەلەكرن و نیوہروانى زستان لەبەر شیشى ئەو كتیفرفۆشییەدا دەوہستا کە شەوى هەلئەتسى لەگەل پەروانەدا، خوشكە دەفبەدەستەكان و خەلكانى ئیماندار سووتاندىان... ئیواران زۆریەى كات لە دەشتایبەكانى قەرەاغ شارددا، ئەو پەپولانەى راوہەکرد کە هەر وەرزه و پەنگیكيان هەبوو... هەلبەت فەرەیدونى مەلەك هەمیشە بەم ئیقاە نەژابوو، ئەو پۆزگارزىك چكۆلانەترىن كۆلانگەر و چەقووەشینی شاربوو، بەلام دواى ناسینی بۆ

گۆڤه‌ند وازی له‌وه هینابوو، ئیواران له‌به‌رده‌م سینه‌ما و چایخانه‌کاندا یان له‌ کۆلانه‌ تۆزاییه‌کاندا یان له‌ یاریگا جه‌نجالانه‌ی فوتبالدا وه‌کو سالوکیکی یاخی و بیسه‌ره‌ویه‌ره‌ بسورپه‌ته‌وه، به‌لکو زۆریه‌ی کات وه‌کو کریکاریکی به‌رده‌ست له‌وه‌رشه‌یه‌دا یاریده‌ی گۆڤه‌ندی ده‌دا که‌ هه‌ر مانگه‌ و کلێشه‌ی په‌یکه‌ریکی ده‌تاشی و قالبی بۆ ده‌پشت، زۆرجاریش له‌بیزاریدا چی بکردبایه‌ ده‌یشکاند و دواتر ده‌بایه‌ به‌ چه‌ندین کریکار پاشماوه‌ی گه‌چ و بۆره‌ک و ته‌خته‌کان فێیدرانایه‌. فه‌ره‌یدون له‌و ماوه‌یه‌دا شتیگ له‌ په‌یکه‌رتاشی فیزیوویوو... به‌لام جگه‌ له‌وه‌سه‌نه‌ته‌ «که‌ باوه‌ری و ابوو هه‌رگیز سوودی لێنایینت» کارکردن له‌گه‌ڵ گۆڤه‌نددا ئارامیه‌کی پۆخی قوولی پێده‌به‌خشی... ئه‌و کات گۆڤه‌ند به‌ عه‌شقیکی به‌جۆش و سووتینه‌ره‌وه‌ کاریده‌کرد، به‌لام له‌ هه‌مووشته‌کان گرتگر ئه‌وه‌بوو که‌ جیهانی وه‌رشه‌که، فه‌ره‌یدونی فیزی تێپامان و بێده‌نگیه‌کی قوول کرد. نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش ده‌یگوت فه‌ره‌یدون کوپی هێمنیه‌کان بوو، به‌لام سالانی دوور و درێژی تیکه‌لاری له‌گه‌ڵ گه‌نجه‌ شه‌په‌رپۆشه‌کانی شاردا، سالانی ژیان له‌ ناو هه‌راوه‌ریای سه‌مونفروشه‌کاندا، پۆخی هێمنی ئه‌و گه‌نجه‌ی شیواندبوو. ئه‌و ماوه‌یه‌کی درێژ به‌ته‌نها ژیاوو، له‌ ده‌ سالیه‌وه‌ وه‌کو مندالکی ته‌نها و بیکه‌س له‌ مالکی چۆل و هۆلدا خۆی خۆی گه‌وره‌ کردبوو. دوا‌ی مردنی دایک و بابی له‌ده‌ست مامه‌کانی هه‌له‌تابوو و گه‌رپاوه‌وه‌ بۆ ئه‌و خانوه‌ی ده‌که‌وته‌ یه‌کیگ له‌ کوچه‌ کۆن و داخراوه‌کانی شار، ئه‌و کات هه‌رچه‌نده‌ ته‌مه‌نی ده‌ سالانه‌بوو، به‌لام قیافه‌تی گه‌نجیکی پازده‌ سالی هه‌بوو. له‌و ماله‌ هێمن و گه‌وره‌یه‌دا شه‌وانی دوور و درێژی بێده‌نگی و ئارامی مه‌یلیکی قوولیان به‌ره‌و په‌هه‌نده‌ بێده‌نگ و نه‌ینیه‌کانی ژیان تیاچاندبوو، به‌لام ده‌بیت بلیم هه‌موو پۆژیک به‌ر له‌ هه‌له‌اتنی خۆر ده‌بایه‌ له‌ به‌ر سه‌مونخانه‌کاندا ئه‌و هێمنیه‌ له‌یادبکات و خۆی به‌اوپه‌ته‌ ناو ده‌نگه‌ده‌نگ و هه‌یاوه‌ی ئه‌و منداله‌ سه‌مونفروشه‌انه‌وه‌ که‌ به‌رده‌وام

نوخشهي دهسٽپيڪردني پڙڙاني به دتر و به دتريان ليدهدا. ٺو شهوانه ش
 ڪه پوره ڪاني دهاتنه لاي هيچيان له بيدهنگي مهمله ڪه ته ڪاني شه و
 نه ده شڪاند، ڪه به چوريڪ هيمن و فريوده ريوو، زورچار فهره يدون به رگهي
 ٺو بيدهنگيهي نه ده گرت، هر ٺو به رگه نه گرتنه ش پالي پيوه ده نا
 هندی شه و له گه ل هاورپيڪانيدا تا ده مه ويه يان گوراني بلين و هه راوزه ناي
 مندالانه سازڪن، ره فتاريڪ هه نديچار پوره ڪاني ده ره نجانده و هه نديچاريش
 ده بهينانه بيڪه نين.

نهره دين ٺه مڙو ڪه باس له فهره يدون ده ڪات، باس له گه نجیڪي
 باريڪي به قيافت ده ڪات ڪه پيش له وادهي خوي پيشي هاتوه
 و زور زوو سيمای مندالانهي فريداوه و بوته گه نجیڪي چاپوک، به لام
 له ويته ڪانيدا من وه ڪو گه نجیڪي لاواز و چڪولانه ده بيبنم، پنده چيٽ
 هه ميشه ش ٺو ريشه تنڪ و چڪولانه يهي هه بوپيٽ. له زوريهي
 ويته ڪاندا، له گه ل تيپي فوتبال ڪه یدا سيهم ڪه س له لاي چه په وه به
 چيچڪان دانيشتوه و هه ميشه ش سن په نجهي خستوته سر زه وييه ڪه
 و جولهي ڪي ڪردوه، وه ڪو ٺه وهي بيه ويٽ له شويتني خوي هه سٽيٽ...
 به لام دواچار هه رچيڪ بيت ٺو له وه گه نجه سه يرانه بوو ڪه له
 په راويزي گه ره ڪه ڪاني قه راغشاردا گه وره ده بن. له ده سالييه وه بي
 سه ره رشتيڪي راسته قينه ژيابوو، وه ڪو هه موو گه نجاني ٺو سه رده مه،
 زوو فيري چه قوه شاندين بوو بوو، له ماوه يه ڪي ڪه ميشدا بوو بووه يه ڪي
 له ترسناڪترين چه قوه شيته ڪاني باڪوري شار ڪه ده بابه چه قوڪيشه
 به ٺه زمونه ڪان حيسابي بو بڪن. له باغه ڪاني قه راغ شار و له وه ده شتايه
 به رينانهي ده وره ريدا فيري شه راب خوارده وه يه ڪي سهخت بوو بوو. نيواران
 به مه ستي و به توماريڪي چڪولانه وه ڪه هه ميشه «نه مردم من ٺه گه ر
 ٺه مجاره بي تو» ي شاروخي ليدهدا، خوي و هاورپيڪاني ده گه پانه وه و له
 چڪولانه ڪاندا ده يانڪرده دهنگه دهنگ و هه راوهوريه يه ڪي گه وره. مهمله ڪه تي

عەشقەکانی پێشووشی ئەو کچە شەرمەن و خەنکاوانە بوو کە ئیواران دەهاتنە بەردەرگا، ئەو کچانەی زۆربەیان تازە لەو گوندە پاگویتزاوانەو دەابەزیبوونە شار و هێشتا بۆنی سروشتیان لێدەهات. «فەرەیدون» هەمیشە بە تۆزی دەشتەکانەو، بە تۆزی باکانەو، بەو جلە کوردییە پەشانە و بەو چەقۆ چکۆلانانەی گیرفانییەو، لەگەڵ ھاوڕێکانیدا کە ئەوانیش دەستەبەک بوون لە منداڵانی وێلگەر و سەرەپۆ، لەتەک ئەو دەستە و تاقە چەواشانەی دیکە سەر سوچەکاندا، لەگەڵ ئەو دەستە گەنجە گەپۆکانەی دیکە کۆلانەکاندا دەکەوتنە شەر. سەردەمانی ئەو بەناوبانگترین چەقۆکێشی ئەو کۆلانە تاریک و چکۆلانانە بوو، بەردەوام جینگایەک لە جەستەی لەزگە برینێکی پێوەبوو. تا دواجار پۆژیک کار گەیشتە ئەوێ لەسەر ئەنجامی یاریەکدا کە بەسەختی دۆراندبوویان هەشت چەقۆ بوەشیتن، لە کێش؟ لە برادەرێکی نازیزی خۆی... ئەو پۆژیکێ سامناک بوو لە ژبانی فەرەیدوندا، کە لە خەستەخانە و بە دیار چاوەدێری پزیشکەکانەو، پەڕێشان و نیووە مردوو، خۆیدا بەسەر جەستەی زامداری ھاوڕێکەیدا و ماچیکرد، هەموو ئەوانە کە لەو ساتەدا لەوێ بوون پەشیمانییەکی گەورە و دوو دڵۆپ فرمێسکیان لە چاودا بینی کە سەرەتای دوورکەوتنەوێ «فەرەیدون» بوو لە دنیای ئەو چەقۆکێشە کوشندانەی ژبانی شاریان کردبوو دۆزەخ. ئەو پۆژە کە لە خەستەخانە هاتە دەری دەنگێک لە ناوێ پێیدەگوت: «ئەم شارە بەجیبەیتلە، بەرلەوێ ببیتە جانەوهرێکی راستەقینە... ئەم شارە بەجیبەیتلە». لەو پۆژەو خولبای سەفەرکردن بەرەو عەرەدێکی دیکە و دنیایەکی دیکە پەڕییە پۆچیەو. لەو ئیوارەیهو کە چەقۆکە ی فرێدا، خولبای سەفەرێکی دوور و درێژکەوتە سەری، بە کۆلانەکاندا دەپۆیشت و لەبەر خۆیهو دەگوت: «دەپۆم بۆ زەوییهکی دوور، بۆ عەرەدێک کەس نەمناسیت، کەس ناوی منی نەبیسیت، باشتەر وایە مرۆفی لێنەبیت،

باشتر وایه به ته نهها بمیتمه وه ... چ شتیگ له ته نهها مه وه جوانتر نییه له خاکیگدا که خۆت هه لیبژێریت». دهستی دهخسته گیرفانه خالییه کانی و پیاسه ی دوور و درێژی دهکرد، به هه موو کۆلانه کانی شاردا له مسه ره وه بۆ نه وسه ر دهگه را، هه میسه ش بیر ی لای شارێکی دیکه و عه ردێکی دیکه بوو.

له و گه شته دوور و درێژانه دا ده یه ها کیژی خۆشویست، هه موو عه شقه کانی شی خێرا، کورت، بێه یوا و بێتامانچ کۆتایانده هات و له ودیو ده رگای داخراوی ژیا نی کچانه وه ده کۆژانه وه، ته مه نی درێژترین ئه وینی شی به نه ندازه ی پێگای قوتابخانه ی ئه و کیژانه بوو که به جله شینه کانی قوتابخانه و به چاوی پێ له تر سه وه سه یری هاتن و ئاوا بوونی ئه ویان ده کرد له نێو ژیا نیاندا. گه وه ترین موسیبه تیش ئه وه بوو که فه ره یدون، له و کچانه دا بۆ کچیک ی دیکه و له و ئه وینانه دا بۆ ئه وینیکی دیکه ده گه را.

ئه مرۆ نه سه ره دینی بۆنخۆش که ئه لبومی وینه نازداره کانی خۆی ده رده هی نیت، ده یه ها وینه ی فه ره یدونی تیا به، له سه ر حه وزی مه له که، له یاریگا کاندا، له کاتی یاریکردندا، له و سه رشه قامه جه نجالانه ی شار، له کۆلانه کاندا به خۆی و جله کوردییه په شه کانییه وه. هه میسه ش سه رده له قینی و ده لیت: «هه مووی پێکه وت بوو هه مووی پێکه وت ... ئه گه ر پێکه وت نه بووایه نه مده ناسی، ئه گه ر نه شمنا سی یایه گۆفه ندیم نه ده بینی، گۆفه ندیشم نه دیبایه ئه م چیرۆکه به جوړیکی دیکه ده بوو». له پشت هه موو ئه و په شیمانیه شه وه هه ستیکی تال هه بوو به و قه ده ره ی هه موومانی وه کو زنجیره یه کی به د و نه فره تلێکرا و پێکه وه به ستۆته وه. «نه سه ره دین» ئه مرۆ ده لیت: «ئه و شتانه ش که بێمانا دینه پێشچا و، زۆر جار ده ره نجامی کوشنده یان هه یه». کێ له و با وه په دا بوو ئه و نێواریه ی که به پێکه وت نه سه ره دین به زه رده خه نه یه کی شه رمنه وه ئه و وینه یه ی دایه

فهره‌یدون و گووتی: «بئی ئه‌وه‌ی نه تۆ بته‌وئیت و نه من به‌وئیت تۆ لهم وئینه‌دا ده‌رچوویت...»، ئه‌و هه‌موو بووداوه سه‌یرانه‌ی به‌دواداییت که ده‌بایه من سائه‌های سال خه‌ریکم، تا پیکه‌وه گرئیانبده‌مه‌وه. خودایه... هه‌موو شته‌کان له‌به‌رده‌م ئه‌و کتییفرۆشییه‌دا ده‌ستیپیکرد، ئه‌و کتییفرۆشییه‌ی ئیستا ده‌زانم، بۆده‌بایه له‌و شه‌وه‌دا بسووتینرابایه... له‌و ده‌مه‌دا شاعیر و هونه‌رمه‌نده گه‌نجه‌کانی شار له‌به‌رده‌م ئه‌و کتییفرۆشییه‌دا ده‌وه‌ستان و رۆژنامه‌کانیان پانده‌کرده‌وه، به‌ده‌نگی به‌رز پیده‌که‌نین و گالته‌یان به‌دوینا ده‌کرد، گالته‌یان به‌نوسه‌ر و هونه‌رمه‌نده هاورپیکانیان ده‌کرد. له‌هه‌ندئ ئیواره‌شدا، نه‌سه‌رده‌ین له‌ناوه‌پاستیاندا قوتده‌بووه‌وه و له‌گه‌لئاندا ده‌که‌وته باسکردنی دوا شیعەر، دوا کورته چیرۆک، دوا نمایشی شاتۆ. له‌و ئیوارانه‌دا فهره‌یدون وه‌کو گه‌نجیکی باریکه‌له و پيشن به‌چاویکی مه‌ست و غه‌مگینه‌وه بئنه‌وه‌ی شتیکی دیاریکراو بکات له‌سه‌ر شیشه‌کان داده‌نیشت و سه‌یری ریبوارانی ده‌کرد، پینه‌ده‌چوو له‌ویکانه‌دا مه‌به‌ستیکی تایبته هه‌بیته، به‌لکو ته‌نها داده‌نیشت و هه‌چی تر. ئه‌و جله‌کۆن و تۆزاویانه و ئه‌و نیگا که‌میک په‌شوکاوه‌ی دوو هۆی گرنگ بوون گه‌نجانی ئاپۆره‌به‌ستووی به‌ر کتییفرۆشییه‌که نرخیکی نه‌وتۆی بۆ دانه‌نین. به‌لام هه‌تا نه‌سه‌رده‌ینی بۆنخۆشیش که دوو چاوی ئیچگار فزولیانیه‌ی هه‌بوو، زۆر دره‌نگ نه‌وی بینی. نه‌سه‌رده‌ین ئیواران زۆر جار له‌به‌ر ئه‌و کتییفرۆشییه‌دا وئینه‌ی گه‌نجه‌کانی ده‌گرت و به‌پیکه‌نینه‌وه ده‌یگووت: «پۆزینک له‌رۆژان ئه‌م وئینه‌هه‌ نرخیکی گه‌وره‌یان ده‌بیته». له‌یه‌کئ له‌ئیواره‌کاندا سئ موسیقاری تازه‌پینگه‌یشتوو که هه‌رسیکیان به‌شئوه‌ی سه‌مفونسته به‌ناوایانگه‌کان قژیان هئینابوه سه‌ر چاویان، تکایان له‌نه‌سه‌رده‌ین کرد وئینه‌یکیان بگرت، به‌رێکه‌وت له‌و وئینه‌یه‌دا فهره‌یدون، وه‌کو تارماییه‌کی ره‌شپۆش به‌سیمایه‌کی که‌میک غه‌مگینه‌وه ده‌رچوو. وئینه‌که بۆ سئ موسیقاره‌که ئیچگار قه‌شه‌نگ ده‌بوو

گه‌رېهاتبايه و فهره‌يدون ئه‌و پووبه‌ره سه‌يره‌ی نه‌گرتبايه . مؤسيقاره‌كان ده‌يانگوت: «وښه‌يه‌كی جوانه، به‌س نه‌گه‌ر ئه‌و به‌رازه په‌شه‌ ناله‌ويدا نه‌بووايه...خوايه چي ئه‌مه‌ی وه‌ك سه‌گ لږه‌دا هه‌لټرووشكاندووه؟». به‌لام نه‌سره‌دين له‌و ده‌قيقه‌يه‌وه كه ئه‌و وښه‌يه‌ی له‌ ناو وښه‌كاندا جياكرده‌وه و به‌وردی ته‌ماشايكرد له‌ ديمه‌نی ئه‌و گه‌نجه‌ چه‌په‌سا كه له‌ناكاو به‌شيوه‌يه‌كی زوړ غه‌مگين سه‌يري كاميراكه‌ی كرده‌بوو.... سالانی دوور و دريژي مامه‌له‌كردن له‌گه‌ل وښه‌دا، نه‌سره‌دينان كرده‌بووه پياوړيكي شاره‌زا له‌ خوښندنه‌وه‌ی مروښدا له‌ پړنگاي وښه‌وه، ئه‌و هه‌ندې جار به‌و بزه‌ كچانه‌يه‌ی خزيه‌وه ده‌يگوت: «وام لښاتووه گه‌ر وښه‌ی يه‌كټيك نه‌بينم، ناتوانم تښيگه‌م. ته‌نيا له‌به‌ر كاميرادا درو و پاستيم له‌ مروښدا بو جياده‌كريته‌وه». هه‌ر ئه‌و شاره‌زاييه‌ قووله‌ش واي ليكرد، مه‌يلتيكي سه‌يري بو ناسيني فهره‌يدون لا دروستبښت.

ئه‌و پوړه‌ كه فهره‌يدون وښه‌كه‌ی له‌ نه‌سره‌دين وه‌رگرت دواي سوپاسيكي سارد وه‌كو له‌ قه‌ده‌ريكي په‌ش هه‌لبښت به‌ خيړايي به‌رده‌م كتښفروشييه‌كه‌ی جيپه‌شت و ئيدي چه‌ندين پوړ ده‌رنه‌كه‌وته‌وه، دواچار له‌ نيوه‌پوړيه‌كی گه‌رمدا «نه‌سره‌دين» له‌ه‌وزي مه‌له‌كه‌دا بينييه‌وه، به‌ هيمنی له‌ ته‌نكاوه‌كه‌دا پاليدابوو به‌ ليواړي چه‌وزه‌كه‌وه و سه‌يري شه‌پولانی ناوه‌كه‌ی ده‌كرد كه مه‌له‌وانه‌كاني ديكه به‌ شلپ و هوپ تښيكه‌وتبوون. چه‌ندپوړيكي دواي ئه‌و نيوه‌پوړيه‌، نه‌سره‌دين بو يه‌كه‌مجار فهره‌يدوني له‌ ناوه‌وه‌ی كتښفروشييه‌كه‌دا بينی، به‌ هيمنی له‌به‌رده‌م په‌فی كتښه‌كاندا وه‌ستابوو و چاوي به‌ناو كتښه‌كاندا ده‌گيړا. هه‌نديچار كتښيكي ده‌رده‌هيتا و سه‌يري پيړست و پښه‌كبييه‌كه‌ی ده‌كرد، ئه‌و پوړه‌ نه‌سره‌دين به‌ نارامي ليی نزيكبووه‌وه و ليی پرسى: «بو چ كتښيكي ده‌گه‌ پښت؟» فهره‌يدون گوتی: «بو كتښيكي كه پښناچيت لږه‌ هه‌بښت...». پوړزانی دواتر فهره‌يدون يه‌كه يه‌كه سه‌يري ديوانه‌كاني ده‌كرد و ده‌يگوت: «بو شيعريكي

دەگەر پێم لەم دیوانانەدا نییە...». کتێبەکانی چیرۆکی ھەڵدەدایەو و دەیگوت: «بۆ چیرۆکت دەگەر پێم بەداخو و لەم کتێبانەدا نییە...» لەو پۆزانە بەدواوە فەرەیدون کاتیکی زۆری لەو کتێبفرۆشییەدا دەبردەسەر، ھەمیشەش بە جۆریکی نااسایی لە ناو ئەو کتێبانەدا بۆ کتێبێک دەگەر پرا کە ھەرگیز نەیدۆزییەو، ھەر ئەو گەرانی سەیر و درێژانەش فەرەیدونیان کردە ھاوڕێی ئەو خاوەن کتێبفرۆشییە کە لەبری ئەوەی وەکو شاعیر و ھونەرمەندە مێوانەکانی دیکە گالتهی پێکات، بە ئارامی گۆیی لێدەگرت و لە دڵەو دەیویست یارمەتییدات، بەلام ئەویش ھەرگیز تێنەگەشت فەرەیدون بەدوای چ کتێبێک و چ شیعریک و چ چیرۆکیکدا وێڵە.

تیکە لاوبوونی «فەرەیدون» لەگەڵ گۆفەندا زۆر لە عادەتەکانی ژانی گۆپی، ئیدی کەمتر لەو شوێنانەدا دەردەکەوت کە جاران تیا دەبینرا، زۆری کاتەکانی خۆی لەگەڵ گۆفەندا دەبردەسەر، بەدەم ئیشکردنەو گۆیی لەو چیرۆک و بەسەرھاتە دوور و درێژانە دەگرت کە گۆفەند لەسەر ژانی خۆی لە کوچەئێ ئاسنگەران و لە ناو ھونەرمەندەکانی پایتەختدا دەگێرانیو. ھەندێ جار باسی لە ئازارەکانی خۆی دەکرد لەگەڵ دلارامدا، ھەندێ جاریش قژی لەسەر چاوی لادەدا و دەنگی بەرز دەکردەو و دەیگوت: «فەرەیدون باسی ژانی خۆتم بۆ بکە». فەرەیدون دەیگوت: «ھیچی تیانییە شایەنی باسبێت... ھەندێ شەپەچەقۆ و ھەندێ یاری و ھەندێ پەپولە کۆکردنەویە و ھیچی تر»، بەلام کە گۆفەند زۆری بۆ دەھینا، فەرەیدون بە درێژی لەسەر خەونی خۆی بۆ سەفەر دەدوا و دەیگوت: «دەمەوێت بڕۆم بۆ ولاتیکی تر، ھەر ولاتیکی بێت گرنگ نییە... گرنگ ئەویە مەزۆف لێرە نەژی». فەرەیدون لە ئیوارەکانی کتێبفرۆشییە کە شادا ھەندێ جار بێتەوێ کەس لەوبارەو ھیچی گوتبێت لەناکاو دەیگوت: «دەمەوێت سەفەریکەم...»، شاعیر و نیگارکێش و پۆزنامەنوسەکان بە بێدەنگی سەیری یەکتریان دەکرد و کەس

هیچی نه‌ده‌گوت. ته‌نها که‌سیک ئه‌و خه‌ونه‌ی زۆر به‌لاوه گ‌رنگ بوو بر‌ای خاوه‌ن ک‌تێب‌فرۆش‌یه‌که‌ بوو که‌ گ‌نج‌یک بوو له‌ ته‌مه‌نی فه‌ره‌یدوندا، به‌لام که‌م‌یک له‌ فه‌ره‌یدون من‌دال‌تر دی‌اری‌وو. پ‌ۆژیک ئه‌و گ‌ه‌نج‌ه‌ی که‌ به‌ «پ‌ه‌زای د‌ل‌خ‌ۆش» بان‌گیان‌ده‌کرد، له‌ پ‌یچ‌یک‌ی ک‌تێب‌فرۆش‌یه‌که‌دا فه‌ره‌یدونی گ‌رت و به‌ ئه‌س‌پ‌ایی گ‌وتی: «من‌یش ده‌مه‌و‌یت سه‌فه‌ری‌که‌م، له‌ می‌ژه‌ ده‌مه‌و‌یت سه‌فه‌ری‌که‌م، به‌لام نازانم چ‌ۆن؟... تۆ ده‌توان‌یت یارمه‌تیم‌ده‌یت؟». فه‌ره‌یدون گ‌وتی: «ئه‌گ‌ه‌ر من سه‌فه‌رم‌کرد هه‌موو ش‌ت‌یک‌ت پ‌ێ‌ده‌ل‌ێم، د‌ل‌ن‌یابه‌ له‌ هه‌مووش‌ته‌کان ناگادارت‌ده‌که‌مه‌وه، ئه‌گ‌ه‌ر پ‌ۆیش‌تیش‌م بۆ و‌لات‌یک‌ی دی‌که‌ نام‌ت بۆ ده‌نوس‌م». فه‌ره‌یدون دواتر ده‌ب‌ێ‌ته‌ د‌ۆست‌یک‌ی نزیک‌ی په‌زای د‌ل‌خ‌ۆش، پ‌یکه‌وه له‌ چای‌خانه تاریکه‌کاندا ده‌رده‌که‌ون، پ‌یکه‌وه له‌سه‌ر ش‌یشه‌کان داده‌ن‌یشن، هه‌م‌یشه‌ش ج‌گه‌ له‌ قسه‌کردن له‌سه‌ر سه‌فه‌ر، ج‌گه‌ له‌ گه‌پ‌ان به‌د‌وای ش‌اری خه‌یالی و‌ و‌لات‌ی نو‌یدا باسی ه‌یچی دی‌که‌ ناکه‌ن... پ‌ۆژگاریک به‌ ئه‌ندازه‌یه‌ک خه‌یالی سه‌فه‌ر له‌ خه‌یالی په‌زای د‌ل‌خ‌ۆشدا گه‌وره‌ ده‌ب‌یت که‌ ئیدی وه‌کو مۆته‌که‌یه‌کی ترس‌ناکی ل‌ید‌یت، ئیدی ده‌ب‌یت باوک و بر‌اکانی له‌ پ‌یگای پ‌زیشک، ده‌رمان‌ی ک‌یوی و هه‌توان‌ی تاییه‌تییه‌وه بیکه‌نه‌وه به‌ م‌رۆف‌یک‌ی ئاسایی.

له‌و پ‌ۆژه‌وه‌ی که‌ فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک به‌پ‌یکه‌وت له‌ حه‌وزی مه‌له‌که‌دا گ‌ۆفه‌ندی مه‌له‌وانی به‌ نه‌سه‌ره‌دینی ب‌ۆن‌خ‌ۆش ناساند، نه‌سه‌ره‌دین ده‌رکی به‌و ژیا‌نه‌ فره‌ چه‌م‌ک و سه‌یره‌ی فه‌ره‌یدون کرد‌بوو، به‌لام له‌پ‌استیدا ب‌ۆن‌خ‌ۆش نه‌یده‌زان‌ی چ‌ۆن سه‌یری فه‌ره‌یدون ب‌کات، ئه‌و له‌ یاریگا‌کاندا ناوی فه‌ره‌یدونی وه‌کو یاریزان‌یک‌ی ل‌یها‌توو بیست‌بوو، له‌ تیپی فوت‌باله‌که‌شدا حوره‌مه‌ت‌یک‌ی زۆری هه‌بوو، له‌ حه‌وزی مه‌له‌که‌شدا ح‌یسا‌بی مه‌له‌وان‌یک‌ی شاره‌زای بۆده‌ک‌را، له‌پ‌ال ئه‌وانه‌شدا له‌ نێوارانی ناو ک‌تێب‌فرۆش‌یه‌که‌دا به‌ش‌یوه‌یه‌کی سه‌یر سه‌رقالی ک‌تێبه‌کان بوو، به‌لام له‌پ‌استیدا فه‌ره‌یدون

هیچیان نەبوو، نە یاریکەریکی تەواو بوو، نە مەلەوانتیکی تەواو، نە خوێندەواریکی تەواو... بەلکو لە هەموو ئەو چالاکییانەدا بۆ شتیکی دەگەرا کە خۆی نەیدەزانی چییە. ئەو ویسگە ویسگە بەناو شتەکاندا تێدەپەری و نەیدەزانی چی لەو دونیایانە دەوێت.

هەفتەیکە دوای ئەوەی گۆفەند و نەسرەدین یەکتریان ناسی، نەسرەدین داوەتییکی دەشتەکی فەرەیدون و پەیکەرتاشەکی هاوڕێی کرد بۆ ناو باغییکی قەراغ شار. ناسینی گۆفەند بۆ ئەو شتیکی سەیریوو، چونکە نەسرەدین کە هەموو شاعیران و هونەرەندان و ئەکتەرەکان و مۆسیقارەکانی شاری دەناسی، لەو باوەرەدانەبوو لە دەرەوێی ئەو بازنییەیی ئەو دەیناسی هونەرەندیکی دیکە هەبێت نەیناسی. جگە لەوەش دیمەنی گۆفەند بەو قژە درێژ و سمیڵە سەیرانەوێ بیجگە لە فزۆل، هەموو غەریزە دڕێژەکانی وێنەگرتنی لە نەسرەدیندا زیندووکردبوو. ئەو نیوهرۆیە نەسرەدین قاچی خستبوو ناو حەوزی مەلەکە و دەیکووت: «عەجەب پەیکەرتاشی هەبێت من نەیناسم». فەرەیدون لە ئاوەکەدا بەئارامی مەلەیدەکرد و تەماشای دەستەکانی گۆفەندی دەکرد کە دەیکووت: «حەزم لە مەعشەری هونەرەندان نییە». ئەو زیاتر حەزی لە مەجلیسی شەرابخۆرەکان و یاریزانە پیرەکان بوو. هەر لە یەکەم ئیوارە و لە یەکەمین پێکی شەرابەوێ کە بەخۆشی یەکدی فریاندکرد، ئولفەتیکی سەیر لە نیوان نەسرەدین و گۆفەندا دروستبوو، بە جۆری فەرەیدون لە نابەینیاندا هەستی بە نامۆییەکی قوول دەکرد. ئەمڕۆ نەسرەدین دەلیت هەمووشتەکان لەو ئیوارەییوە دەستیان پێکرد کە من ئەو داوێتە دەشتەکییەم سازکرد، فەرەیدون وەک بووبێت بە تەلەییکی کوشندەوێ چوار دەوری خۆی دەگەرا و سەیری پەپۆلەکانی دەکرد، گۆفەند بە کراستیکی درێژی قاوەییەوێ نیو درەختەکان بۆ چیلکە دەگەرا، نەسرەدینیش سفرەکەیی دەپازاندەوێ و جارجار وێنەیدەگرت.

ئەو لە ژيانیدا لە هیچ جىگايەك هيندە وىنەى نەگرتبوو، ئىستاش دەيەها وىنەى جياوازجياوازى ئەو نۆوارەيە لە ئەلبومەكانيايەتى، لە ھەموو وىنەكانىشدا گۆفەند بەو شىئو ھەسەيح ئاسايەى خۆيەو ھەماشاي كاميراكەى كوردو و پىدەكەنى، بەلام فەرەيدون بەگشتى پەشوكاو و نامۆ دىتەبەرچاو... لەو نۆوارەيدا كە ئاسمان ئىجگار شىن بوو، گۆفەند بەدەم شەرابخواردنەو ھەو ئازارەكانى خۆى ھەكو عاشقىك بۆ نەسرەدين باسكرد، نەسرەدين پىدەكەنى و دەيگوت: «قسە بەكە... قسە بەكە من بەحرى نەيتى عاشقانم...». ئەويش سەرلەنوئى ئەو وتارە درىزانەى سەبارەت بە بىشويىنى و ناكامى و بىمانايى ژيانى عاشقان لەم شارەدا بۆ دەگووتەو. ھەندى جار فەرەيدون سەيرى لەو دەھات چۆن گۆفەند دەتوانىت بەردەوام ئەو قسانە دووبارەبكاتەو و بىزارنەبىت، بەلام ئەو نيوەپۆيە ھەموو قسەكانى بۆ نەسرەدين نوئى و سىحراوى بوون... نەسرەدين ھەر ئەو نۆوارەيە بە نىگا ژنانە و زەردەخەنە شەرمەكەيەو لە ناو درەختەكاندا چەندىن جار پىكەكەى بەرزەكردەو ھەموو جارپىكىش دەيگوت: «ئاسانە... ئاسانە، لەمپۆ بەدواو دەتوانىت لە ستۆديۆكەى مندا دلارامى ئازىز ببىنەت». لە دواى ئەو بەلئىنەو، پۆژ لەپشتى پۆژ پەيوەندى گۆفەند بە بۆنخۆشەو بەھىزتر دەبوو، ئەو ھەندى جار لەگەل دلارامدا لە ستۆديۆكەدا يەكتريان دەبىنى، كاتپىكىش ژوان دوايىدەھات، بە سەعات لەگەل نەسرەديندا پىكەو قسەياندەكرد، باسى سىياسەت و عشق، ھونەر و ھەرزىش، فۆتوگراف و پەيكەرتاشيان دەكرد. نەسرەدين ئەمپۆ دەلئىت: «قسەكانمان ھەموو بۆنى ئەو سوپانەو گەورەيەى لىدەھات بەدەورى ھىچدا. ھەمىشە قسەماندەكرد، بەلام نەماندەويست بگەينە شتىكى ديارىكراو، زۆرچار چەندەھا سەعات قسەماندەكرد و دواتر ھەلدەستايىن، و نەماندەزانى لەسەر چى دواوين. زۆريەى كات فەرەيدون بەرامبەرمان بىدەنگ دادەنىشت و قسەى نەدەكرد يان گەر قسەشى

بکردبایه باسی شار و ولاته فهنتازیاکانی ناو خه یالی خۆی ده کرد. سالانێکی درێژ نهو ستۆدیۆیه بوو به شوینی ژوان و خواردنهوه و یه کدی بینینی نهو سن پیاوهی که هه میسه دوا ی گه شتی پۆژانه یان ده گه پانه وه بو نهوئی.

نهو ده مانه فه ره یدون هه موو پۆژیک چهند په پوله یه کی پاوده کرد، په پوله ی رهنگاوپه نگ، په پوله سپیه کانی زستان، په پوله سه وه کانی به هار، نهو په پولانه ی وه کی پشکو هاوینان له گه ره ی نیوه پۆدا له نابه یینی پووش و په لاشی پاوانه کانداه سووتان، په پوله زه رده کانی پایز که له گه ل گه لا وه ریوه کانداه وه رین و ده مردن... فه ره یدون هه رگیز به که سی نه ده گووت له کوئی و چۆن نهو په پولانه ده گریت، به لام له مندالییه وه نهو خولیا شیتانه یه له پۆحیدا ده ژیا، خولیا ی ویلبوون له ده شته کانداه، خولیا ی دوورکه وتنه وه له ناوه دانی، نزیکبوونه وه له قه دپالی چیاکان، گه یشتن به پاوان و ده غلی گونده نزیکه کانی ده ورپه ری شار، دواتر که هه ندی له په پوله کانمان له نه لبومه تاییه تیه کانداه دییه وه، له ژیر هه ره په پوله یه کدا پۆژ و سه عات و شوینی پاوکردنه که مان خوینده وه... بو من بینینی نهو په پولانه نه زمونێکی ئاسان نه بوو، من و نه سره دین پیکه وه نه لبومه کانمان له و پوره غه مگینانه ی فه ره یدون خواست که سه الهه ی سال بوو هه موو یادگارییه کانی فه ره یدون یان وه کو خۆی پاراست بوو، سه یر نهو پرسته یه بوو که فه ره یدون به ده سته ی خۆی له سه ره برگی هه موو نه لبومه کان نوسی بووی... پرسته یه کی توخ و گه وره که هیدی هیدی به ره و کالبوونه وه پۆیشت بوو. فه ره یدون نوسی بووی: «تکایه... نه گه ر منت خو شده ویت، ته ماشای نه م نه لبومانه مه که». من و بو نخۆش که هه ردوو کمان فزولیکه شه یتانی له ناوماندا په پکه یه ده خوارد ده بایه ته ماشای نه لبومه کان بکه ین، به لام له گه ل هه لدانه وه ی دوو سن لاپه ره ی یه که مدا بینیمان په پوله کان ده بنه توژ، هینده ی جارێکی دیکه

لایە پەکانمان هەڵدایەو پەپولەکان بوونە گەردیکی ورد و بە هەوای ژووڕە کەدا بڵاوبوونەو، پەپولەکان بە پوانین، بەتین و تاوی نیگاکردن دەبوونە غوبار. ئێمە دەبایە هەر دواى کردنەوێ چەند لایەپەری یەکم بە خێرایى ئەلبومەکە داخەین و بیدەینەو دەست پورەکانى کە دەیانگوت: «عەزیزم، پێمانگوتن ئەو ئەلبومانە بۆ تەماشاکردن نین». ئەمڕۆ پەزای دڵخۆش کە چەند سالیکە لە دەردى سەفەرکردن پزگاری بوو و لە جیگای کتیبفرۆشییە سووتاوە کەدا، شەربە تفرۆشییەکی گەورەى کردۆتەو و خۆی بە پادشاهی شەربەتی هەموو شار دەزانێ، دەلێت کە فەرەیدون پەپولەکانى تەنها لەو ئەلبومانەدا هەلنەگرتوو کە ئێستا لەلای پورە ناشادەکانى پارێزراو، بەلکو فەرەیدون ئێواران کە لە دەشتەکان گەپاوەتەو نۆرچار هەندێ پەپولەى لە ناو ئەو کتیبیانەدا داناو کە لەسەر پەفە بڵندەکانى کتیبفرۆشییە کە بوون. نێوارەیک پەزای دڵخۆش بە دەنگیکى غەمگین کە تیکەل بە بۆنى میوژ، پرتەقال و کالە کە سەوزە چکۆلانەکان بوویو، بۆیکێرپامەو کە فەرەیدون ئێواران دەهاتەو و لەسەر شیشەکان ئەو پەپولانەى نیشانەدا و دەیکوت: «دەبیست لەنیو دیوانیکى شیعرا هەلیانگرن». من کاتی ک ئەو پستە یەم گوێ لێدەبوو هەموو یادگارەکانم دەوروزا، سات بە سات هەموو ئەو بەیانییەم دەهاتەو یاد کە پەپولە مەست و سووتاوەکانم تیابینى، وە ک شیت پەلامارى یەخەى پەزام دەدا، وەکو باوەرپنەکم دەمگوت: «بەپراست، کە فەرەیدون پەپولەکانى دەخستە نیو ئەو کتیبیانەو... بەپراست؟». ئەویش بیئەوێ کتیبگات پادەما و دەیکوت: «بێگومان... بێگومان، چۆنت بۆ دەگێرەو و ابوو، درۆت لەگەل ناکەم». من هاوارمەکرد و دەمگوت: «کەواتە خودایە ئەو پەپولانەى من لە سپیدەى سووتانى کتیبفرۆشییە کەدا بینیم تەنها فەنتازیا و خەیاڵى خۆم نەبوون، ئەو پەپولانە پەپولەى پاستەقینە و هەلۆریوی ئەو پۆزگارنە بوون کە

فهره‌یدون له ده‌شته‌کانه‌وه ده‌هاته‌وه بۆ شار و له‌گه‌ل تۆدا به هیمنی به‌که‌یه‌که ده‌یخستنه نێوان کتێبه‌کان». په‌زای دلخۆش به‌حه‌په‌ساوی سه‌یریده‌کردم و ده‌یگوته‌وه: «بێگومان... بێگومان، هه‌روابووه». من هه‌لده‌ستام و به‌ دلخۆشییه‌وه ده‌مگوت: «من له‌و به‌یانیه‌دا په‌پوله‌کانی فهره‌یدونم بینی که تیکه‌ل به‌ باران و ناگر و ته‌م بووبوون... بینیم، خوای گه‌وره، من په‌پوله‌کانی فهره‌یدونی مه‌له‌کم بینی».

نه‌سه‌رده‌ین تا نه‌مڕۆش له‌ حکایه‌تی ئه‌و په‌یوه‌ندییه سه‌یره‌ی نێوان فهره‌یدون و په‌پوله‌کان تیناگات. گه‌لێک ئێوارێ له‌گه‌ل کۆفه‌نددا به‌ فهره‌یدونیان گووتبوو: «له‌م په‌پولانه گه‌پێ و به‌دوای کچیکێ پاسته‌قینه‌دا بگه‌پێ، کچیک له‌م دلداریه‌یه بێسوودانه‌ی سه‌ر کۆلان و ناو کوچه قوراوییه‌کان ئازادتبکات». فهره‌یدون هه‌میشه به‌ غه‌مگینی وه‌لامیده‌دایه‌وه: «تا ئیستا ئه‌و په‌پوله‌یه‌م نه‌دۆزیوه‌ته‌وه که بۆی ده‌گه‌پیم». هه‌ندی جار کۆفه‌ند به‌ ده‌نگیکێ به‌رز و نا‌پازیی که ستۆدیۆکه‌ی ده‌له‌رانده‌وه، گووتبوو: «تۆ چ ده‌ردیکته، ئه‌م عیله‌ته‌ چۆن عیله‌تیکه تووشته‌تووه، چ نه‌خۆشییه‌کی سه‌یرو نا‌ناساییه به‌رۆکت به‌رنادات؟». فهره‌یدون به‌وپه‌پێ هیمنییه‌وه گووتبوو: «ده‌رد نییه، عیله‌ت نییه، هینده هه‌یه ده‌بی‌ت ئه‌و په‌پوله‌یه بدۆزمه‌وه که بۆی ده‌گه‌پیم».

ئه‌و ده‌مانه فهره‌یدون هیشتا په‌روانه‌ی نه‌ده‌ناسی، کاتێ په‌روانه هاته ژیانیه‌وه شته‌کان هه‌مووی گۆراپوون... په‌روانه له‌ پۆزانی ته‌نهایدا ده‌رکه‌وت، له‌ پۆزانی‌کدا ژیانی به‌رهووتیکێ گه‌وره‌بوو، به‌لام وه‌رزێ به‌رینی خه‌یالات، ئاوات و ئومیدی گه‌وره‌ی تیاچاندبوو، به‌جۆرێ ماوه‌یه‌کی زۆری ده‌ویست تا بیابانه‌کانی ژیانی خۆی ببینیت و تیبگات له‌ چ وێرانه‌یه‌ک و له‌ چ پوچییه‌کدا ده‌ژی. ئه‌و کات فهره‌یدون جگه له‌ دانیشتنی ئێوارانی سه‌ر شیشه‌کان له‌گه‌ل په‌زای دلخۆشدا و قسه‌کردن له‌سه‌ر وڵاته خه‌یالییه‌کان و ته‌ماشاکردنی نه‌خشه‌کان هه‌چی دیکه‌ی نه‌بوو.

کەس نەیدەزانى شتەکان چۆن بەوشیۆه یە گۆرپدان، لە ماوه یە کدا گۆفەند چەندین جار خوازیبىنى دلآرامى کرد و سوودى نەبوو، هەر جارەى بە دەستە یەک خوازیبىنیکەرى بەهەببەتتره وه دەچوو پىشى، بەلام باوکى دلآرام هەمیشە یەک وه لأمیدەدا یه وه و دەگوت: « گوى لە ههچ تپوهاتیک ناگرم... دواى چەند هەزار سال لە شکاندى حەزەتى ئیبراهیم بۆ بەتەکان، تازە بە تازە کچى خۆم بدەم بە بتاشیکى قژ درێژ و ئۆفیک و حیز؟». لە و سەر دەم دا شەوان هەرسىکیان لە ستۆدیۆکە دا یان لە وەر شە کە دا یان لە ژورە کە ی فەرەیدونى مە لە کدا پیکە وه دادە نیشتن و تا بە یانى دە یان خوار دە وه و دە گریان، پلانیان دادە نا، نە خشە ی تازە یان دە کیشا، بیریان لە پیاوانى بە شکۆتر و بە دەسە لاتتر دە کردە وه بیکەن بە گژ باوکى دلآرامدا... بە لام ههچ شتىک سوودى نە بوو.

لە گەرمە ی ئە و وەرزی نا ئومید ییە شدا شتىکی سەیر و ترسناک پوویدا، شتىک کە کاریگەرییە کى گە وەرە ی لە سەر چاره نوسى هەموومان جیهیشت. بە یانییە ک فەرەیدونى مە لە ک و گۆفەند هەموو شار بە دواى نە سەرە دینى بۆنخۆشدا گەران و نە یاندۆزییە وه... نە سەرە دین لە نا کاو وه کو زهوى قووتى بدات ونبوو، ونبوونیک کە سەرە تای هەموو ئە و کە و تن و لیکترازانە ترسناکانە بوو کە یە کە یە کە هەموومانى لە یە کتر جیا کردە وه.

سهرتا هه مووشته كان به شیوهیهکی زۆر تاریک و ناو میدانه ده ستیان نیی کرد .

له دواى ونبوونى نه سره دینی بوخۆش گۆهه ند بۆ ماوه یهک وازی له هه موو پرۆژه کانی هیئا و خۆی له مهی تۆشیدا نوقم کرد . فه ره یدونى مه له ک به بیده نگى هه ره س و مردنى به کاوه خۆی گۆهه ندی له گیتاوی نازاره کانی په شیمانی و عه شقدا ده بیینی، به لام نهیده توانی ههچ بکات . ئه و ماوه یه گۆهه ند بووه پیاویکی زۆر که مدوو که زۆریه ی کات به جگه ره یه کی درێژ و بالایه کی به رز و له شیکی لاواز و نیگای هونه ر مه ندیکی غه مباره وه له شه قامه کانی شاردا ده رده که وت . یه که مجار وه لامی سلاری ئه و پیاوانه شی نه ده دایه وه که ده یانویست له گیتاوی دالفه دوور و درێژه کانی خۆی ده رییه ئین... له هه موو ئه و شتانه ش سه یرتر ئه وه بوو که گۆهه ند چیترو هه کو جارن ده رگا کانی ژیا نی خۆی بۆ فه ره یدونى مه له ک نه کرده وه و به ده گمه ن له وه رشه که دا پیشوازی ئه و که نه جیه ی ده کرد که ئیستا کئ دووری له نه سره دینی بوخۆش و گۆهه ندی مه له وان ژیا نی گۆریبوو بۆ بیابانیکی راسته قینه .

پۆژیک، پاش ماوه یه کی زۆر له گه پان و عه ودالبوون فه ره یدونى مه له ک، گۆهه ندی به جۆریکی سه یر و بیمانا له ناو کۆمه لئ مه یخۆری زۆر بازا ریدا له باغیکی قه راغ شاردا بینیه وه، هیند لاوازیوو، مه له ک

له قوولايي دلي خويدا بهحه سرته وه گووتى: «سه يريكه، خهريكه ده بيته چيلكه، ده بيته پارچه يهك چلوچيو». هه موو نيشانه كانيش ده يانگووت كه گوڤه ند ٲياويكه هيدي هيدي به ره وه دواهه مين خه رهندي خوئ داده گه ٲيت وه كه ويته ناو ٲيزي نزم ترين شه رابخوره كاني شار. نه و نڀواره يه «گوڤه ند» كه به كو لانه هيمن و خاموشه كاني شاردا له تهك فه رهدوندا كه ٲرايه وه، ٲيگوت: «من ٲياويكي بيچاره نوسم، ٲياويكم ٲاشه ٲوژم نييه، وازم لي بيته، به و ٲيگايه دا مه ٲو كه من ده ٲوم... من ده زانم ٲيگاك ان هه مووي هه لن، ٲوو له هه ر جيگايه ك بكه يت هه ر هه له يه، به ره و خوره لات ٲرويت يان باكوور، خورئاوا يان باشوور... هه موويان هه لن، به لام به شوين مندا مه يه... من نه وسه ري هه مووشته كان ده بينم، تو ٲرو و ژيانكي ديكه بو خو ت بزي». فه رهدوني مه لك به حه سره تيكي قووله وه له دليدا ٲييده گووت: «خهريكه ده بيته زيخ... ده بيته لم... ناخر دواچار ٲوژنيك ديت كه ئيدي خو تت بو كو ناكريته وه». گوڤه ند به مه ستي چاوه كاني ٲتر سوور هه لده گه ٲرا و خيراتر ده ٲويشت و بيته وه ي سه يري فه رهدون بكات ده يگووت: «چاوه ٲرواني چي ده كه يت؟ ده ته وي ت بيم به چي... بيم به چي له م شاره بو گه نه دا؟ بيم به بولبولي زي و يان چوله كه ي ياقووت... چيت ده وي ت؟ تري مو راي ت بو بگرم يان خه ياري ئالتون. له م شاره ٲوخله دا، له م شاري زي راب و ليتاو و ٲه شه با و درويه دا، هه ر شه رابخوريكي ٲوخلم لي ده رده چيت». نه وه ي له و نڀواره تاريكه دا گوئي له گوڤه ند بو وايه، هه رگيز نه يده گووت كه هه مان نه و ٲياوه، له گه ل سه ره تاي وه رزي خه يالاتدا به جو ري ده گوڤي ت، تا دوا ٲوژه كاني ژياني به ئوميديكي گه وره وه باس له هه مووشته كان ده كات.

نه و نڀواره يه، گوڤه ند به شيك له وه رزه ٲه شه كاني خوئ ده ژيا، نه و ماوه يه هه موو نڀواريه ك له و سه يرانگا ژاكاو و چولانه ي قه راغ شاردا،

یان له یهکن له باره تاریکه کاندا، له گه ل دهسته یهک له گۆرانیبیژ و مه یخۆرانی زه مانى ساقى و پیا له دا مه سته ده بوو. فه ره یدونیش که ناو پى له بازنه خالییه کانى ژيانى خۆى ده دایه وه جگه له په زای دلخۆش که سى دیکه ی نه ده بینى شایسته ی نه وه بیته پیتیلبیته «هاو پیم»... فه ره یدون که هه میسه به هه سو دییه کی قووله وه سه یری گو فنه ندی کردبوو، هه میسه له قوولایى پۆحیدا به پیاوی «ته نهاییه جوانه کان» ناوینابوو، نه مپۆ له دووره وه مردنی نه وه پۆحه ی ده بینى که له نازاره کانى نه ویندا به ره و شوینی نه وه له ده هات که خۆى و جوانى و ته نهاییه کانى تیا ده ناشت. فه ره یدون زۆریه ی ئیواران به ناچارى ده گه پایه وه سه ر شیشه کانى پیشده م کتیبفرۆشییه که و به خۆى و کراس و شه روا لیکى په شه وه له سه ر شیشه کان، له ته نیشته په زای دلخۆشه وه داده نیشته. هه ردووکیان، وه کو جووتی بالنده ی نه خۆش له سه ر شیشه کان خۆیان هه لده خست و باسى زه وییه نه فسانه ییه کانیان ده کرد... له وه سه رده مه دا، له وه سه رده مى ته نهایی و دوورییه دا، کاتى نه سه رده ینى بۆنخۆش بیسه روشوین زه وی قووتیدابوو، گو فنه ندیش له دونیا ی مه ی و مه قاماتى گۆرانیبیژه مه سته کانى ژیر نه وه دارو دره ختانه دا ونبوو بوو. فه ره یدون جگه له خه یالاتى سه فه ر، جگه له بیرکردنه وه له کیشوه ریک که تیایدا ببیته پیاویکی ته نها و قه شه نگ بیری له هیچى تر نه ده کرده وه. خه یالاتى نه وه سه فه ره نه فسانه ییانه ش په زای دلخۆشى نه خۆش خستبوو، زۆریه ی شه وان تابه کی کوشنده ی لیده هات و تووشى پێشکه وپێشکه ی سه یر ده بوو، ئیواران که ده هاته به ر کتیبخانه ی براکه ی و له سه ر شیشه کان داده نیشته، به هه مان سۆزى کوشنده ی ناو پۆحیییه وه چاوه پوانى فه ره یدونى مه له کی ده کرد که ئیستا نه ویش بوو بووه پارچه یهک له تیرامان و عه وداللى بۆ خاکیکى دیکه و عه ردیکى دیکه. تیکه لاوبوونى خولیاکانى فه ره یدونى مه له ک له گه ل نه وه خه یالاتانه دا که وپینه به رده وهامه کانى په زای دلخۆش ده یخو لقا ند،

دەرگای چەندەها کیشوهری نوێ و دهریای نەدۆزراوە و خاکی خورافیانە ی لێخستنه سەرپشت... لەسەر ئێو شیشانەو بەرەو ناو ئێو دهریایانە سەفەریانکرد، کە لە شەپۆلەکانیدا پەرییە پازاوەکانی دهریا بە غەمزەو بەرەو دوورگە سەوز و بەهەشتییەکان دەیانبردن، ئێو خاکە عاجباتیانەیان بینی کە بالەندەکانی بەهەموو زمانەکانی دونیا قسەیان دەکرد، چونە ناو شاری ئێوتۆو کە مۆشەکان لەبری جلوبەرگ پەنگەکانی شەبەنگیان دەپۆشی، دەرگای باغچە ی ئوتۆیان کردەووە کە لە ژێر درەختەکانیدا کچانی هەمەچەشنە، بەبیماندوبوون لەگەڵیاندا دەخەوتن، شاریان بینی شوراکانی لە دەنکی زەیتوون دروستبوو، عەرشیان بینی پاشاکانیان سەریان لە گێلاس خۆلقابوو، هەرکاتیکیش لە گەرمە ی ئێو خەیاڵانەدا کە چاویان دەکردهو، دووبارە خۆیان لەسەر شیشە پەق و ساردەکانی ئێو شۆستەیدەدا دەبینییەو. لەوکاتەدا پەزای دڵخۆش هەموو شەوێ تاییکی کوشندە ی لێدەهات، بەلام نەیدەهێشت کەس پێبزانیت، دەچوو زۆرەکی خۆی و دەرگاکە ی دادەخست و بیری لە پێگایەک دەکردهو بیگە یەنیت بە عەرە نەفسانەییە دوورەکان... دەشیا هەموو شتیکیش بە ئارامی رابوو، دەشیا ئێو خەونە بەجۆشانی سەفەر هەر بەراستی بە سەفەر دواپهاتبایە، بەتایبەت فەرەیدون لە گەشتە بەردەوامەکانیدا بە چایخانە و بازار و گەپەکەکاندا، گەیشتبوو ناسینی هەندێ لێو قاچاغچییانە ی دەیانگوت: «بەمسۆگەری، تا ناوهراستی بەهەشت دەتەین»، بەلام دواچار شتێ پوویدا فەرەیدونی مەلەک چاوه‌روانی نەدەکرد. عەسریکی دەرەنگی پۆژیکێ پایز، پیاویکی سەیر لە بەردەم «کتیڤفرۆشییەکە» دا دەرکەوت و بە هیمنی گوتی: «دەمەوێت فەرەیدونی مەلەک ببینم...». دەرکەوتنی ئێو پیاووە بالەندە ی و بەو شیۆه کوتوپرە لە ناو شاعیر و پۆژنامەنووسەکاندا شتیکێ سەیریوو، ئێو وەکو بالەندە یەکی غەمگین بێدەنگ بوو، بەلام ئاشکراوو کە نەتێییەکی قوول

و سهیری پتیه . که یه که مجار له ناو کتیبه کاندایا دهرکهوت، پیده چوو له ژیانیدا کتیبخانهی نه بینیبیت، ئاشکراشبوو خوینده واری نییه، له گه لئوه شدا ئه و نیگا سهیرانهی کاریکیانده کرد به هیزتر و به هه بیه تتر له هه موو ئه و پۆشنبیرانه دهرکهویت، که له پالتۆ درێژه کانیاندا سه راسیمه ته ماشایانده کرد . که فه رهیدونی مه له ک له بهر شیشه کاندایا دهرکهوت و ئه و گه نجهی بینی ههستی به بۆنیککی سهیرکرد، بۆنی گه لاکانی درهخت دوا ی یه که م پیزنه ی پایز، ئه و چاوه سهیرانهشی که بیلبله کانی چه ندین جار له سه پینه که ی گه وره تر بوون، ههستیکی سهیریان به نهینی و بیدهنگی و ترس، به جیده هیشت... که فه رهیدونی مه له کی بینی به په نجه درێژ و باریکه کانی، ئه و په نجانیهی به چه ند نینۆکیکی قوولآپی کۆتایانده هات، مه چه کی فه رهیدونی گرت و به ره و کۆلانیکی زۆر هیمن و ئارام رایکیشا، کۆلانیکی ده که وته ئه و به ری کتیبفرۆشییه که وه . فه رهیدون هه ر له یه که م نیگاوه ههستی کرد ئه م پیاوه له خاکیکی دووره وه هاتووه ... نیگا کانی، هه ناسه کانی، وردبوونه وه ی، جله کانی، هه موو شاهیدی نامۆیه تی بوون، له و به ریش له کۆلانه که دا گووتی: «من ناوم سیامه ندی بالنده یه ... له لایه ن نه سه ره دینی بۆنخۆشه وه هاتووم». فه رهیدون ئه و کات له و باوه ر په دا نه بوو نه سه ره دین مابیت، زیاتر وای بۆده چوو حکایه تی مه رگیکی په ش، کوشتنیکی نهینی، زینده به چالکردنیککی سیاسی له پشت ونبوونه که یه وه بیت . به ئارامی پالیدیاه وه به دیواریکه وه و هه ناسه یه کی دلنایایی هه لکیشا و گووتی: «مه به ستت ئه وه یه که بلّیت، نه سه ره دین نه مردووه ... بلّیت نه سه ره دین ده ئی». گه نجه که دیاریوو وه کو بالنده کتیبیه کان نا ئارامه ، به جۆریکی سهیر نیگای ئه ملالوای کرد و گووتی: «نه سه ره دین له و پتیه ، نه سه ره دین له و چیا و جه نگه له دوورانه یه ، له جیگایه کی ئیجگار عاسی که ئیمه و بالنده کان پیکه وه تیا ده ئین...». فه رهیدون که کوپی بهر سه موونخانه کان و ناو کۆلانه کانی شار بوو به عاجباتیه وه سهیری ئه و

پیاووە بەلێندەییەکی کرد کە بۆنی درەختەکانی لێدەهات، گووتی: «تۆش بۆنی باغیکی تازەت لێدیت». سیامەندی بەلێندە، لووتیکی قولاپی چکۆلانەیی هەبوو، قزئی بە ئەندازەیەک چرپوو تەنھا فاسیلەییەکی زۆر بچووکی بۆ ئەو ناوچاوانە چکۆلانە و تەسکەیی جێهێشتبوو، بە چەناگەییەکی باریکەو تەماشای فەرەیدونی مەلەکی کرد و گووتی: «یەکەمجارە شار ببینم، هەرگیز پێشتر هیچ شارێکم لە ناوێوە نەبینیوە، لەوێوەر تەنھا لە دوورەوێوە سەیری شارەکانم کردووە». ئەو کات فەرەیدونی مەلەک بە هێمنی سەیری چنگە قولاپییەکانی دەکرد و گووتی: «هەوڵبە بە هەوا و دیمەنەکانی شار پانەییەت، هەوڵبە زۆر لە ئاوی ئێرە نەخۆیتەو، زۆر سەیری ئاوفرەتەکان نەکەیت... شار وەکو تلیاک وەهایە، کە پێی پاهاتیت بە ئاسانی لەبیرناکریت». گەنجەکە وەکو شەهینیکی غەمگین سەری دەلهقاند و دەیگوت: «ناهیێلم شارەکان فریوم بەدەن، تا ئیستا نەمەهێشتوو، بەلام نەسەرەدینی بۆنخۆش پێیگووتم کە بێم و کەمیەک دۆنیا ببینم، بێم و هەوای شار هەلمژم، ئیستا دەزانم تووشی ئالۆشم دەکات... ئیستا تێدەگەم، نەسەرەدینی بۆنخۆش بۆ منی ناردوو بۆ ئەم شارە؟». «فەرەیدون» دەستی سیامەندی دەگرت و دەبەینایەوێوە بۆ سەر شەقامەکە، دەیگوت: «بۆ تۆی ناردوو؟... بۆ؟». پیاووە بەلێندەکە دەیگوت: «خۆی بۆ ئەو منی ناردوو، تۆ و پیاویکی تر ببینم، ناوی گۆفەندی پەیکەرتاشە، یان گۆفەندی مەلەوان... بەلام بۆ ئەوێش کە کەمیەک ئازام بیمەو. هەموو دەلێن، من دەبیت کەمیەک دەستەمۆ بکریم. دەلێن، من زۆر زیاتر لە پێویست کتویم».

فەرەیدون بە هێمنی سەیریدەکرد و دەیگوت: «تۆ بۆنی درەختەکانت لێدیت». گەنجەکە دەیگوت: «هەلبەت کە بۆنی درەختەکانم لێدیت، هەلبەت... من بە درێزایی دوتنی شەو لە نابهینی گەلاکاندا ماومەتەو». فەرەیدون ئیستا گەلی دڵشادبوو، بەلام خۆی وا دەرنەدەخست، لەناخەوێ

پێدهکەنی، هه‌وآلی نه‌سره‌دین له‌ خۆشترین ئه‌وه‌ه‌والانه‌ بوو که له‌ ژیا‌نیدا پێیگه‌یشتبوو، به‌لام‌ دیمه‌نی ئه‌م‌ گه‌نج‌ و نیگا‌کانی که‌میک‌ په‌شۆکان‌دبوویان . پاش ئیستیک‌ له‌ هیمنی، پاش نیگایه‌کی خه‌لک، پاش پوانینیکی له‌ شه‌قامه‌ جوانه‌ی نیوه‌ی ژیا‌نی له‌سه‌ر شۆسته‌کانی بر‌دبووه‌سه‌ر، به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه‌ سه‌یری ئه‌وه‌ جله‌ درژانه‌ی به‌ری سیامه‌ندی با‌لنده‌ی ده‌کرد و ده‌یگوت: «که‌واته‌ نه‌سره‌دینی بۆنخۆش زیندوو‌ه ... که‌واته‌، ئیستاش ده‌ژی». بێنه‌وه‌ی گوئی له‌ وه‌لامی سیامه‌ندیش بگرت مه‌چه‌کی ده‌گرت و به‌وه‌ شه‌قامه‌ دوور و درێژه‌دا پایده‌کیشا و ده‌یگوت: «خوایه‌، ده‌بیت‌ گوڤه‌ندی مه‌له‌وان له‌کوئی بیت؟ ده‌بیت‌ ئه‌وه‌ مه‌لعونه‌ له‌کوئی خۆی شار‌دبیت‌وه‌، باوه‌رناکه‌م، به‌م ئیواره‌یه‌ که‌ هه‌ور ئاسمانی گرتوو‌ه، خۆی و به‌دمه‌سته‌کانی هاو‌پێی چوو‌بیتنه‌ قه‌راغ شار... ئاه ... «سیامه‌ند» با‌برۆین مه‌یخانه‌کانی بۆ بگه‌رپین». که‌میک‌ ده‌وه‌ستا و ده‌یگوت: «ببوره‌ ده‌لیم، مه‌یخانه‌کان، مه‌یخانه‌ وشه‌یه‌کی کۆنه‌، به‌لام‌ من... من تازه‌ به‌وه‌ جو‌ره‌ پاها‌تووم». دیاریوو سیامه‌ند نازانیت ئه‌وه‌ باسی چی ده‌کات، به‌لام‌ بێده‌نگ به‌ شه‌قامه‌کاندا دا‌یده‌که‌وت، مه‌یخانه‌ مه‌یخانه‌ ده‌گه‌ران، کوچه‌ به‌ کوچه‌ ده‌پۆیشتن... هه‌ر شو‌ینیکیش که‌ ده‌چوون له‌ سه‌رخۆش و مه‌سته‌کانیان ده‌پرسی: «گوڤه‌ندی په‌یکه‌رتاش‌تان نه‌بینیوه‌؟». ئه‌وه‌ خاوه‌ن با‌رانه‌ش، ئه‌وه‌ به‌دمه‌سته‌ بێره‌حمانه‌ش، به‌رده‌وام به‌گالته‌ و لا‌قرتیکردنیکی تاله‌وه‌ وه‌لامیانه‌دانه‌وه‌. فه‌ره‌یدون که‌ وه‌لامه‌کانی ده‌بیست تیده‌گه‌یشت، گوڤه‌ند به‌ماوه‌یه‌کی که‌م هه‌بیه‌تی خۆی زۆر بریندارکردوه‌. ئه‌وه‌ هه‌میشه‌ پیاو‌یکی به‌دمه‌ست بوو، به‌لام‌ ئه‌م‌ پیره‌مێرده‌ قه‌ره‌ج و قوما‌رچییه‌ تا‌قم له‌ده‌مانه‌، ئه‌م‌ مه‌سته‌ شه‌رفرو‌شانه‌، ئه‌م‌ تلیاک‌فرو‌شه‌ ددان زێرانه‌، هه‌یج له‌ فرمیسه‌که‌کانی ئه‌وه‌ پیاوه‌ تینه‌ده‌گه‌یشتن... دوا‌جار له‌ مه‌یخانه‌یه‌کی تاریکدا له‌ حالیکه‌ی زۆر شه‌ردا بینانه‌وه‌، به‌مه‌ستی له‌نیوان میژه‌کاندا گزرا‌نی ده‌گوت: «بریا هه‌ر نه‌مدیبا... که‌ دیم نه‌مناسیبا... ناسیم به‌دلی

خۆم با... با... با... با... هێندە مەست بوو کەسی نەدەناسیبیوه، کە پەلکێشیا نکرده دەرەوه بارانیکی خەست دەباری، لە ژێر بارانە کەدا فەرەیدون یەخە ی گرت، پێیگوت: «گۆفەند بڕوانە، بڕوانە ئێو پیاوه لەلای نەسرەدینی ھاوڕێمانەوه هاتوو... لەلای نەسرەدینی بۆنخۆشەوه». بەلام ئێو بەزەحمەت چاوی بۆ هەڵدەهات، بە دەنگێکی مەست پێدەکەنی و دەیگوت: «نەسرەدینی بۆنخۆش چیبە؟ زەلامە؟ گۆلە؟ فلیمە؟... من نەسرەدینی بۆگەنم بیستوو... نەسرەدینی پۆخل... نەسرەدینی شیاکە... نەسرەدینی پشقل... نەسرەدینی تەرسەقول، ئێوانە هەموویان برادەرم بوون... هەموویان بە شەرەفم دۆستی گیانی بەگیانیم بوون، بەلام نەسرەدینی بۆنخۆشم نەبیستوو». ئێو شەوه بە مەستی گێراپایانەوه بۆ مائێ، بە جلە تەرپەکانییەوه، بەو قژە درێژە سەیرەیهوه لە ناو پاشماوێ چەندەها پەیکەری شکاودا لە ناو جیگا کەدا خەوت. فەرەیدون بەردەوام بەو گەنجە سەراسیمەیهی دەگوت: «سوودی نییە، تا سبە ی بەیانی بە ناگانایەتەوه... سوودی نییە، تۆش بخەوه». سیامەندی بآلندە لەژانییدا شوێنی وەکو ئێم وەرشیەیی نەبیینی بوو، شەو پادەکشای و فەرەیدونیش لە کونجیکی وەرشیە کەدا دەخەوت، بەلام سیامەند تا بەیانی لەسەر کورسییەکی تەختە ی درێژ دادەنیشت و سەیری شتەکانی دەکرد، دەپروانییە ئاسکە پارچە پارچەکان، هوماکان بە ناگرەوه، کە رویشکە مەپەرەکان، لەقلە قە برۆنزه کان، مندالە مۆمەکان، ریشۆلە تەختەکان، سیمرخە شوشەکان.

گۆفەند لە تەنیشت قالدی شکاوی نەسپیکەوه خەوتبوو. بەرەبیان کە هەڵدەستا و سیامەندی بە دووچاوی گەشی بریسکە دارەوه دەبیینی، سەرەتا وایدەزانی نیگای شوشەیی یەکی لە کونەپەپووه کانی خۆیەتی کە جارجار بۆ رازیکردنی یەکیک لە خزمە دوورەکانی دروستیدەکرد، بەلام کە زیاتر وردەبوووه و ئێو گەنجە ی بەتەواوی دەبیینی، بەسەرسامییەوه دەیگوت:

«تۆچ مەخلوقئیکیت، تۆ ئادەمیت یان بالئندە، وەکو مرقەکان لە گۆشت و ئیسک دروست بوویت، یان وەکو پەیکەرەکان لە شوشە و مۆم و میتال؟». ئەو بەیانییە سیامەند وەلامی گۆشەندی نەدەدایەو، بەلکو هەلەستایە سەرپێ و دەیگوت: «نەسرەدینی بۆنخۆش سلاوت لێدەکات، دەلێت پێویستە ببینم». گۆشەند بۆ ساتن دەحەپەسا و دواتر دەیکیشا بەسەری خۆیدا و دەیگوت: «بۆ خاتری خودا، بۆ خاتری شەیتان، بۆ خاتری پێغەمبەر، نەسرەدین ماو؟... نەسرەدین نەمردووه؟». سیامەندی بالئندە دەیگوت: «من پێتدەلێم، نەسرەدینی بۆنخۆش، دەیهوێت بتانبینیت... دەیهوێت سبەی شەو لە قەراغ شار بتانبینیت». ئەو بەیانییە فەرەیدونی مەلەک لەسەر هاوار و تریقی شادییەکانی گۆشەند بەخەبەرەت، گۆشەند لە خۆشی هەوالەکە وەختەو بوو دەفری، سەمایدەکرد، باوەشی بە پەیکەرە شکاوەکاندا دەکرد، لەسەر قاچیک دەووستا و بەدەوری خۆیدا دەسوراپایەو، وەکو هەلپەپکی کرمانجەکانی باکوور چەقۆیەکی چکۆلانی هەلەگرت و سەمای جەنگی دەکرد، سەمایەک نە هەییەتی تیاوو، نە جوانی، بەلام بەجۆرێکی سەیر دەرونی ئەو پیاو قۆردرژەیی خالیدەکردەو، کە ئیستا باوەشی بە فەرەیدوندا دەکرد و دەیگوت: «ئیدی هەموو ژيانی خۆم دەگۆپم، ئیدی کەی حەزتکرد وەرە وەرشەکەمەو». لەو بەیانییەدا و بەرلەوێ نەسرەدینی بۆنخۆشیش ببینن گەشبینییەکی کوشندە هاتە ژيانی گۆشەندی مەلەوان و فەرەیدونی مەلەکەو. پۆژی دواتر، ئیوارییەکی تاریک، سیامەندی بالئندە هەر لەبەر کتێبفرۆشییەکەو پێشی فەرەیدونی مەلەک و گۆشەند کەوت بۆ باغیکی چکۆلەیی قەراغشار، بۆ کۆلیتیکی فەرامۆشکراو لە ناو پاستی کێلگەییەکی پووتەندا کە پێوو لە قاوگی گەرە گەرەیی گولەبەرۆژە. لەو کۆلیتە چکۆلەیدا هەرسێن هاوڕیکە جارێکی دی یەکتریان گرتەو و دەستیانکردە ملی یەکتەری و بەسەر شانی یەکدا گریان، سیامەندی

بأئدهش له په نجه ره یه کی چکۆله وه به چاوه سهیره کانیه وه، به و لوتته کورت و قولابییهی خۆیه وه هه وای فرمیسکاری کۆلیته که ی هه لده مژگی و سهیری دهره وهی ده کرد، نه سه ره دین هه تاوی پینگاگان سووتاند بوویان، که میکیش لاواز تر و غه مگینتر دیاریبوو، په فته یه کی سووری له ملدا بوو، ده مانچه یه کی چکۆلانه به لای پشتینه که یه وه بوو، که مه کن قژی له جاران دریزتر بوو، زه ده خه نه کانیشی هه ندئ په قتر ده ینواند، به لام وه کوتر هه ره وه کو خۆی بوو. دیاریبوو خه یالاتی جیهانیکی سهیری له گه ل خۆیدا هیناوه ته وه... به دریزایی ئه وه شه وه باسی له عه شق ده کرد. ده یگوت:

«هه موو جیهان به عه شقی ناکام قاندراره، ئه و چیا دوورانه پره له عه شقی ناکام، ئه و گونده فه رامۆشکراو و بچوکانه هه مووی پره له عه شقی ناکام، هه رچی شاریک یان شارۆچکه یه ک دیته سه ر پینگام، جگه له عه شقی ده ستخه رۆ و بیتامانج، هیچی دیکه ی تیا نییه». ده یگوت:

«من ئیستا خه باتگیتێکی ناسراوم بۆ ولاته که م، به لام ئه وه تا ئه م نیشتمانه له عه شقی بیسوود و کوژراو دروست بووه، من هاتومه ته سه ر خه یالێکی سهیر، هاتومه ته سه ر ئه و بره یه ی که له جینگایه کدا هه ندئ عه شق ئازاد بکه م، هاتومه ته سه ر ئه و خه یالێی پارچه زه ویه کی عاسی بکه مه مه لبه ندی هه ندئ له و عاشقانه ی که جینگایه کیان نییه پیکه وه تیا بزین».

دیاریبوو که نه سه ره دینی بۆنخۆش له رۆژانی بیسه روشوینیدا، بۆ ساتیکیش له خه یالێی ئه و عاشقه به سه ته زمانانه دانه بره وه که له هه موو جینگایه کدا ده بیینین، له چیاکانیش یاریده ده ری ئه و عاشقانه بوو که له و به رزایی و به فرو هه له مووتانه دا ده ژیان... هه ندیجار، وانه ی عه شقی به و پیاوه ته نه یانه ده گووته وه که ته نها شوانکاره یی و شه پریان ده زانی، هه ندیجار گه نه جکانی فیزده کرد، به چ نازکیه ک له دلداره کانیا ن نزیکبینه وه، هه رکانێکیش عه شقه کان به ویسأل دوا یی به اتایه ئه و خۆی

به بهخته‌وهر ده‌زانی. وه‌کو‌تر ژبانی وه‌کو پیشمه‌رگه‌یه‌کی له‌خۆ‌بور‌دوو و شه‌پکه‌ریکی زیره‌ک، هه‌یه‌یه‌تیکی بۆ دروست‌کردبوو که کاری ئه‌و خنده ژاننه و شه‌رمنه‌ی سه‌ر سیمای سه‌رپه‌بووه.

ئه‌مه‌رۆ نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش ده‌لێت: «گرنگ ئه‌و یه‌کدی بینینه سه‌یره نه‌بوو له‌ کۆلیتیکی بچوکدا، له‌ ناو کێلگه‌یه‌کی فه‌رامۆش‌کراوی گۆله‌به‌پۆژه‌دا، به‌لکو ئه‌و وه‌رزه سه‌یره بوو که دواتر ده‌ستی پێ‌کرد». گۆشه‌ند دوا‌ی گه‌پانه‌وه‌ی له‌و یه‌کدی بینینه سه‌یره، ئارامیه‌کی ده‌رونی قوولی وه‌ده‌سه‌ته‌ینایه‌وه، له‌و ماوه‌یه‌دا دووباره ده‌سته‌تیکرده‌وه به‌نوسینه‌وه‌ی نامه‌ دوور و درێژ و پر له‌ سۆزه‌کانی بۆ دلّارام که له‌ میژبوو سه‌سه‌ره‌ته‌کانی عه‌شقیکی بی‌ناکام تووشی به‌ده‌ختیه‌کی گه‌وره‌ی کردبوو. گۆشه‌ند له‌ نامه‌ تازه‌کانیدا، له‌گه‌ڵ بڕوایه‌کی گه‌وره‌دا به‌ عه‌شق به‌ دلّارامی ده‌گوت: «ده‌بی‌ت پێکه‌وه هه‌لێبین، ده‌بی‌ت ئه‌م شاری ترس و دوودلییه به‌جێهێلین». ئیستا ماوه‌یه‌کی زۆریوو دلّارام وازی له‌ تپسی باله‌که هێنا‌بوو، کچانی مندالتر له‌بری ئه‌و به‌خۆیان و بانه‌ده سه‌پیه‌کانی ناوچه‌وانیانه‌وه له‌وێ یاریانده‌کرد، ماوه‌یه‌ک بوو په‌یوه‌ندییه‌کی دوور به‌ دووریشی له‌گه‌ڵ گۆشه‌ندا هه‌بوو، به‌لام بۆ ساتیک چیه‌ ئه‌وینی گۆشه‌ندی فه‌رامۆش نه‌کردبوو. گۆشه‌ند له‌و مانگه‌ دوور و درێژانه‌ی دوا‌ی ونبوونی نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆشدا، به‌ده‌گه‌ن له‌ دلّارامی ده‌پرسییه‌وه و له‌ هه‌موو جێگایه‌کیشدا خۆی وه‌کو شه‌هیدیکی عه‌شق نیشانده‌دا. حکایه‌تی قه‌له‌نده‌ریتی گۆشه‌ند و ته‌سه‌لمی‌بوونی وه‌کو هه‌موو ده‌رویشه‌کانی دیکه‌ی غه‌زهل به‌ پیا‌له و مه‌ی، وای له‌ دلّارام ده‌کرد زیاتر خۆشییوت، کچه‌کانی هاو‌پیی به‌رده‌وام حکایه‌تی ئه‌و پیاوه‌یان بۆ ده‌هێنا که به‌ بالایه‌کی به‌رز و قژیکی درێژ و غه‌میکی قوول‌وه به‌ شه‌قامه‌کاندا ده‌گه‌پئ، حکایه‌تی پیاویک که پاشماوه‌ی مه‌سته‌تیه‌کی عاشقانه له‌ چاویایه‌تی و له‌گه‌ڵ هه‌چ رێبواریکیشدا ناوه‌سته‌ت و وه‌لامی سه‌لوی که‌سه‌ش ناداته‌وه. دلّارام باوه‌ری

نەدەکرد تا نئواریه کیان خۆی به چاوی خۆی گۆفەندی بینی، ئەو کات ئەو لە بەردەم شەرابفروۆشی کدا وەستا بوو، بە کزییه وە بوتلیکی پێچراوهی خستبوو بێدەستی و چاوه پوانی هاو پێیه کی دەکرد که له ژووره وە تامی شەرابیکی تازە ی تاقیده کردە وە . سەیرترین شت له گۆفەندی ئەو نئواریه دا ئەو خیرقه شەری بەریبوو که تەواو له گەڵ ئەو جوانیه ماندوو و پەر شکستی سیمایدا دەگونجا . دلارام ئەو نئواریه خۆی نەگرت و هەر له پاسه که دا دایه پرمە ی گریان . بە هەر حال ئەو کات گریان بوو بوو شتیکی پۆژانە ی ژیا نی دلارام، دوا چاریش که له گێژاوی ئەو غەمە قوولانە دا یه که مین نامە ی گۆفەندی پێگە یشتە وە ، چە ندین پۆژ له حە سرت و خۆشیدا دەگریا، دواتر، بێ ئە وە ی بیر له هیچ بکاتە وە ، بۆ گۆفەندی نوسی: «بۆ جە هە نە م، بۆ مەرگ، بۆ قیامە ت، له گە لندا دیم». هەر له وەر زە دا گۆفە ند له یانە که ، بە رامبەر مامۆستا ئیسماعیل له سەر روقعی شە ترە نجه که دە رکه و تە وە ، مە سه له که هەر ئاسایی بوو نە وە یه کی له نا کا و کو تو پیری پیا و ئکی مە ست نە بوو، بە لکو ئیستا بە هەر جیگایه کیشدا برۆ شتبا یه ئارامییه کی قوولی جیدە هیشت، ئارامییه ک که نیشانە ی دە ستپێ کردنی وەرزی خە یالات بوو . ئیستا تە نها به سیما و شیویدا له پێغه مبه ره کانی نە دە کرد، بە لکو به هە لسوکه وت و قسه کانیشیدا، به دە نگ ی بەرز له هە موو شو ی ئێکی دا دە که و تە با سکردنە ئی مپراتۆریه تە کامی ئە فین، دە که و تە وتاردان دە ربارە ی دامە زرا ندنی دە ولتە تی عە شق، هە ندی جار به زمانیک که کە س تێنە دە گە یشت بە گالته یه تی یان بە راست، دە یگوت: «نایه تی ئە فینی بۆ ها تۆ تە خوار، خە لکان دە بیئت چیتەر نوێزی عە شق بکن، دە بیئت فەر زه کانی خۆ شه ویستی جیبه جیبکه ن». پیره میردی مە ستی مە یخانە کان قاقا به قسه کانی پێدە که نین، ئە ویش به هەر شه وە دە یگوت ئە و هە میشه تیکه له یه کی سە یر بوو له پێغه مبه ر و مە یخۆر ... بە لام خە لکی چاویان نە بوو ببینن .

وەرزى خەيالات لە چەندەها شىۆەى جياوازدا دەرکەوت، هەر لەو وەرزەدا نەسرەدينى بۆنخۆش لەناپەينى دەيهەا لوتکە و خەرەند و جەنگەلى عاسييدا ئەو زەوييه ئەفسانەيى و گۆشەگيرەى دۆزييه، وە هەر لەو وەرزەدا فەرەيدونى مەلەک و پەروانە يەکديان خۆشويست، لەو وەرزەدا خەيالاتى سەفەر، سەدەها پياو و گەنجى بەرەو بەهەشتە ئەفسانەييهکان هەلگرت. خەيالاتى عەشق، سەدەها ژن و پياوى لە ژيانى چکۆلە و نارامى خۆيان دەرھيئا، کوپرەکانى خستە سەر خولياى بينين، کەرەکانى لەسەر فەتازياکانى دەنگ ھيئاپە سەر شەقامەکان و خستنيە سەر سەما، ژنە نەزۆکەکان زگيان بە مندالى وەھمى پەپو، پياو ھيھليجەکان يەکى چەندەها دەست و قاچى خورافييان لێپروا، مندالاتى بيزمان کەوتنە ھۆنينەوہى ھۆنراوہى ئەفسانەيى. وەرزى خەيالات لە ھەموو شوپيئەکاندا ژيانى دەگۆپى بۆ واهيمەيەکى سەوز، لە ناو ئەو واهيمە سەوزەدا پيرەميئردە پەککەوتەکان لەسەر سەکۆکانى بازار، لەبەر خۆردا خۆيان ھەلدەخست و باسى ئوميديان دەکرد، ژنانى تەنھا و نەخۆشى بەر تەشتە ژەنگاوييهکانى جلشتن، لەبەر دەرگاگان يەکتريان دەبينى و دەيانگوت: «گرنگ ئەوہيە، داھاتوومان، بە ئيزنى خوا، خۆش و شيرين و گەشاوہيە». سۆلکەرەکان لەسەر شۆستەکان دەکەوتن و خەون وەکو فوارە لە ناوچاوانيانەوہ پەرشنگيدەدا، شاعيران لە وەسفى جوانييهکانى داھاتودا وەستايان دەنواند، چيرۆکنوسەکان دەيانگوت دەبيت کۆتايى ھەموو چيرۆکەکان وەکو خودى داھاتوو بە شادى بدرەوشيتتەوہ. پيشانگاگان پەپوون لە تابلۆى سەير سەير کە لافاوئکى قەشەنگى رەنگ ھەموو فيگور و ھيئل و ماناگانى داپۆشيبوو. لەو وەرزەدا ھەموو خەونيان بەوہ دەبينى کە جيھان بەرەو باشتر بروت.

نەسرەدينى بۆنخۆش لە ناو دەشتى واهيمە سەوزەکاندا، دەيگوت: «ھەموو ئەو عاشقانەى کە جيگايەکیان نييه، کە زۆلمى خيزان و

قەبیلە و شەیتان لە یەكدی جیا بکەردونەتەو، دە بیئت باغچە یەکی ئازادیان هە بیئت... عەشق دە بیئت زەوی خۆی هە بیئت». لە یادمە پەروانە لە وەرزه‌دا بە منی دە گووت: «یە کێک دە دۆزمەو دە لای لە گول نەر مەر بیئت، هەستی لە گە لای گولە باغ ناسکتر بیئت، خە یالی وە کو شە و بۆ و نە سڕین و یاسە مین پازاوه بیئت». من کە گویم لە و پرستانە دە بوو دە مەدایە قاقای پێگە نین، چونکە لە وە وەر ئە و پرستە پەر پووتانەم تە نها لە و پادیۆ کوردییە شەر پەو گوی لیبوو بوو کە هە ندی جار پەر وانە دە یکردەو، لە گە ل ئە وە شدا د لایابووم کە و شە کانی پەر وانە لە د لایەو دینە دە ری و جیا وازن لە و شە کانی ئە و خاتوونە حە پۆ لە ی ناو پادیۆ کە.

نە سەردینی بۆنخۆش دە لیت، وەرزه‌کانی خە یالات هاو پیتی هە می شە یی مڕۆ فن، جۆرە وەرزه‌کەن هە رگیز ناوانابن و دوا یینایەن، بە لام هە ندیک جار بە ئە ندازه یە ک لە گە ل وەرزه‌ ئاساییە کاندای تیکە ل دە بن لە یە کدی جیا نا کرێ نەو، بە لام هە ندی جار ییش بە شیۆ یەکی سە یر فاسیلە لە شتە ئاساییە کان وەر دە گرن... دە لیت، کە سانیک هە ن کە جار یک چوونە ناو وەرزه‌کی لە و جۆرە سە و زەو هە رگیز لای نایە نە دە ری، کە سانیکیش یە ک جار پێ یان تیختست جار یکی دی لیتی نزیک نابنەو.

لە سە رە تای ئە و وەرزه‌دا بوو من و پەروانە ئیوارێک لە ئیوارە خویناوییه‌کانی قوربان لە دە رگای مالی فەرەیدونمان دا، پێنە دە چوو پەروانە ئاگاداری ئە وە بیئت کە فەرەیدونی مە لە ک، پراوچی پەرپۆلە کان، ماو یە کە خۆشیدەو بیئت، بە لام لە و سەر کە سینییە بە تالە کانمان گرت بە دە ستمانەو و گە راینەو، پەروانە بە جۆریکی نا ئاسایی بە ختە وە ریوو، بە جۆریکی لە گە ل بێ تاقە تی و تو پە یی یە کە مجاریدا نە دە گونجا، دە پۆ یشت و زە رده‌خە نە ی دە گرت، بیریدە کردەو و پێدە کە نی، بە جۆری من گومانێکی گە ورم لا سە و زیوو. سالا ئیکی دوور و درێژیش من هەروا مە زانی، ئە و ئیوارە یە یە کە م ئیوارێکی یە کبیینی ئە و دوو عاشقە بوو، بە لام زۆر

درهنگ بۆمده ركهوت كه ئه و پۆژه خویناوییهی قوربان تهنها لای من وهكو سه رهتا كه وتۆته وه و پالّه وانه كانی دیکه زۆر پیشتر سه ره تاکانی ئه م چیرۆکه ژیاون كه ئیستا به دلنیاوییه وه ده توانم بلّیم: چیرۆکیکه هه رگیز، سه ره تای نه بووه .

ئهمرۆ که پارچه پارچه نیگاری هه لاهه لای ئه و پۆژانه پیکه وه ده نیتمه وه، تیده گه م که فه ره یه دونه مه له ک له ئیواره فینکه کانیه ئه و به هاره دا، له به رده م ئه و کتیبفرۆشییه دا په روانه ی بینیه وه، که هه ندی جار من و په روانه بۆ کپینی هه ندی قه له م و ده فته ر و کاغه زی به رگ خۆمان پیاده کرد، هه ر جار یکیش که ده هاتینه ده ری، په روانه ده یگوت: «نازانم بۆ چه زم له چاره ی ئه م پیاوه به ده سه لانه ی ناو ئه م کتیبفرۆشییه نییه». من یادم نییه جار یک له جار ان فه ره یه دونه مه له کم له وی بینیه ییت، به لام په زای بۆنخۆش ده یگوت: «ئه و به رده وام له وی بووه، هه میسه له سه ر ئه و شیشه نه بووه، هه ر ئه و نیگایانه ی ئه ویش په روانه ی به ره و ئه و کتیبفرۆشییه راکتیشه وه».

فه ره یه دونه مه له ک له یه کێ له ئیواره کانیه عه شقه دا به په روانه ی گوتبوو: «من هه موو ئیواره یه کی فینک تۆم ده بینیه، به لام خۆشمنه ویستیه، تا ئیواریه که هه ستمکرد هه و سه رتا پای پرپوه له گه ردی په پوله، هه ستمکرد جله کانم، ده ستم، سه مام، برۆم هه مووی تۆزی نازکی په پوله کانه، تۆزکی نه رم که هه یچ که سه یکی دی نه یه ده بینیه من نه ییت، من له و باوه ره دا نه بووم مرۆفیک هه بیته وه کو په پوله کان غوبار و گه ردیکی وه ها نازکی هه لگرتیه ییت، تا دووریش که وتیه وه هه ر گومانم هه بوو که ئه م گه رده له چه سه ته ی مرۆفیکه وه بیته، که هیدی هیدی دواتکه وتم له پاستیدا دوا ی ئه و تۆزه نه رم و ئاوریشه مییه ده که وتم که تۆ له دوا ی خۆت جینه ده هیشت». ئاشکرایه که په روانه و فه ره یه دونه مه له ک هه ر دووکیان هه ر له سه ره تاوه کوشته ی ئه و خه یالّه سه یرانه بوون که به رپگایه ک له رپگاکان ئه و

وه‌رزه له‌گه‌ڵ وه‌مه‌کانی دیکه‌دا خولقاندبووی. که‌یه‌که‌مجار فه‌ره‌یدون له‌به‌رده‌م نه‌و کتیبفرۆشییه‌دا په‌روانه‌ی گرت، له‌بری نامه‌کتیبیکی دایه‌که‌ نابه‌ینی په‌ره‌کانی پهبوو له‌ په‌پوله‌ی قه‌شه‌نگ، کتیبه‌که‌ش خۆی وه‌کو کۆکراوه‌یه‌کی بیمانا ده‌ینواند له‌ نه‌خشه‌ی جیاواز جیاواز و نیگاری باغ و باغات و وینه‌ی په‌یکه‌ری نه‌فسانه‌یی. من ئیستاش نه‌و ئیواره‌یه‌م له‌یاده‌ که‌ په‌روانه‌ به‌په‌له‌ گه‌راپه‌وه‌ و به‌رله‌وه‌ی جله‌کانی قوتابخانه‌ی بگوریت، خۆیدا به‌سه‌ر چه‌ریاکه‌دا و نه‌و کتیبه‌ی له‌ جانتاکه‌ی ده‌ره‌ینا و که‌وته‌ گه‌رپان به‌دوای نامه‌یه‌ک، قسه‌یه‌ک، چه‌رفیک، نیشانه‌یه‌کی عه‌شقه‌دا، به‌لام هیچی نه‌دۆزیه‌وه‌، به‌ نه‌دازه‌یه‌ک سه‌ره‌تا واتیگه‌یشت که‌ ده‌شیت نه‌و گه‌نجه‌ خۆینده‌واری نه‌بیت، به‌لام دیمه‌نی نه‌و هه‌موو په‌پوله‌یه‌، دیمه‌نی په‌روانه‌ مردووکه‌کان له‌و کتیبه‌دا، دیمه‌نی نه‌و هه‌موو جوانیه‌ بیده‌نگه‌، ترساندی. دواتریش بو‌ی ده‌رکه‌وت نه‌و نه‌خشانه‌، جگه‌ له‌ نه‌خشه‌ی کۆمه‌لێک ولاتی وه‌همی هیچی تر نین. په‌روانه‌ کتیبه‌که‌ی به‌ په‌یامیکی پهل ته‌لیسم و پهل له‌ هیمای زۆر ئالۆز ته‌فسیرکرد، به‌لام هه‌ر له‌ شه‌وی په‌که‌مه‌وه‌، له‌و تیکه‌ل‌او‌کردنه‌ ئالۆزه‌ی نه‌خشه‌ و په‌پوله‌ و باغ و په‌یکه‌ره‌کاندا، ده‌نگدانه‌وه‌کی نه‌ینی خه‌ونه‌ شاردراره‌وه‌کانی خۆی ده‌بینی بو‌ ونبوون له‌ مه‌مله‌که‌ته‌ نادیار و نه‌ناسراوه‌کانی دیکه‌دا. بو‌ پۆژی دوایی عه‌ودالانه‌ له‌به‌رده‌م هه‌مان نه‌و شیشانه‌دا به‌ فه‌ره‌یدونی گووت: «ئیتیر نه‌و په‌پولانه‌ مه‌کوژه». نه‌و پۆژه‌ فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک هیچی نه‌گووت، به‌لام دواتر که‌ پێیانخسته‌ په‌که‌مینه‌ پۆژه‌کانی عه‌شقه‌وه‌، پۆژیک به‌ په‌روانه‌ی گووت: «په‌پوله‌کان ته‌نهما پردی منن له‌گه‌ڵ سروشت و ته‌نهما پردیشن له‌گه‌ڵ خه‌یالاته‌کاندا». ئاخۆ نه‌و دوو وشه‌یه‌ ته‌نهما دوو وشه‌ی سه‌رزاره‌کی ناو کتیبیک بوون و فه‌ره‌یدون به‌بێ هیچ بێرکردنه‌وه‌یه‌ک ده‌یدرکاندن، یان دوو وشه‌ بوون له‌ قوولایی ده‌رونی پیاویکی ته‌نهماوه‌ ده‌هاتنه‌ده‌ری؟ په‌روانه‌ نه‌یده‌زانی. فه‌ره‌یدون له‌و ئیواره‌وه‌ که‌ په‌روانه‌ی

بینی چیتەر هیچ په پوله به کی پاونه کرد... ئیدی له و ئیواره به وه تا مردن وازی له راوی په پوله کان هینا.

هر له به که مین ههفته کانی عه شقه وه، ههستیکی سهیر پالی به سهیر په روانه دا کیشا، ههستیکی وای لیکرد فه رهیدون وه کو پیاویکی پراگوزه سهیریکیات، که له جیهان و نه تمؤسفیره جیاوازه کاندایا دهرده که ویت و بینه وهی جیگیریت دهرپوات... ته نها شتیکی جیدی له ژیا نی فه رهیدوندا بیدهنگیه قوولێ کان و خه یا لات هه سهیره کانی سه فه ر بوو. کۆی شته کانی دیکه ی ژیا نی وه کو یاریکردن، سوپاندنه وهی بیهوده له چایخانه کاندایا مه جلیسه کانی مهی، دانیشتنی ئیوارانی بهر کتیبفرۆشییه که، هه مووی پروکه شی پر له هه یا هو ی پیاویکی بیدهنگ بوون. شتیکی که په روانه ی بۆلای فه رهیدون پاده کیشا، نه و کپییه قوولێ و بینه ی ناو گلێنه کانی بوو، که کپییه کی له کپی قوولاییه تاریکه کانی گهردون سامناکتر بوو. من نه و چهند جاره که مهی فه رهیدونی مه له کم بینیبوو، نه و جۆره کپییه له چاوانیدا نه بینیبوو، به لام په روانه دهیگوت: «تۆ کو پیریت، تۆ مندالیت، نه و جۆره شتانه نابینیت». به هر حال په روانه نه و کپییه ی به کپی پیرواریک دهزانی که دهیه ویت تا نه و سهیری شته کان به بیدهنگی بروات. دهیگوت: «ژیان له گه ل قه له نده ریکی گه پۆکدا، جواتر هه له ژیا ن له گه ل نه و پیاوانه دا که به جیگایه که وه دهگیرسینه وه و ئیدی ناتوانن بیگۆپن». کاتیکی له شه وه تاریکه کاندایا له ناو جیگا که دا پیکه وه ده که وتینه قسه، هه ستمده کرد رقی له هه موو نه و پیاوانه یه که نایانه ویت نه م شاره جیبهیلن، دهیگوت: «نه م شاره چی تیا به، له دیوار و زیراب زیاتر؟». نه و له ههفته ی به که مه وه که وتبووه دووباره کردنه وهی هه موو نه و قسه و داواکاریانه ی له وه و بهر له گه ل عاشقه کانی دیکه شدا باسیکرد بوون، دهرباره ی سه فه ر و دوورکه وتنه وه له م شاره که به شاری «عاشقه بیوه فاکان» و «پیاوه خیا نه تکاره کان» ی دهزانی، به شاری نه و

هه‌موو شکسته یه‌ک له دواى یه‌که‌ى ئەفینى ده‌زانى که ژيانى تووشى گێژاویکی بیسه‌روین کردبوو.

سه‌یر له‌وه‌دایه که فه‌ره‌یدونیش له هه‌فته‌ى یه‌که‌مه‌وه ده‌ستیکردبووه باسکردن و وه‌سفکردنى مه‌ل‌به‌نده خه‌یالییه‌کان و دوورگه دووره‌کان و شاره بلورییه سه‌یره‌کانى قه‌راغ ده‌ریا. هه‌ر له هه‌فته‌ى یه‌که‌مه‌وه له‌برى باسى خۆشه‌ویستی و جوانى، که‌وتبووه باسى هه‌رێمه سه‌یره دووره‌کان. فه‌ره‌یدون که ئیواره دوور و درێژه‌کانى دانیشتن و بیرکردنه‌وه له‌به‌ر کتێف‌فرۆشییه‌که‌دا، ئاسۆکانى خه‌یالى فراوان‌کردبوو، ده‌یتوانى به‌رده‌وام له‌سه‌ر زه‌وى ئەفسانه‌یى ولاته عاجباتیه‌کان قسه‌بکات، توانایه‌ک هه‌ر له سه‌ره‌تاوه پەروانه‌ى پاده‌کێشایه ناو بازنه‌ى سیحرێکه‌وه، پۆژ دواى پۆژ پتر به‌ره‌و ئەو کورپه‌ى پاده‌کێشا که به‌پێچه‌وانه‌ى هه‌موو عاشقه‌کانى دیکه‌وه، جله کوردییه هه‌میشه تۆزاوییه‌کانى نه‌وه‌ک پۆمانسیه‌تى تیا نه‌بوو، به‌لکو به‌رده‌وام سیمای ئەو گه‌نجه شه‌رفروشانه‌یان وه‌بیر پەروانه ده‌هینایه‌وه که هه‌ندى جار بێهوده له کۆلانه‌کاندا شه‌ریان به پەروانه و دلداره‌کانى ده‌فرۆشت که تا ئەو کات زۆربه‌یان کورپى پێکپۆشى ناو کۆگا و قه‌یسه‌رى و ئۆتۆمبیله گرانبه‌هاکان بوون.

من ئەم‌پۆژ دلنیام ئەوه‌ى یه‌که‌مجار دلنى پەروانه‌ى بۆ فه‌ره‌یدونى مه‌له‌ک نه‌رمکرد ئەو کتێبى په‌پوله و نیگارانه بوو که که‌س نازانیت چ شه‌یتانێکى زۆرزان ئەوه‌ى خستبووه خه‌یالى فه‌ره‌یدونه‌وه به‌و جۆره له پەروانه بێته‌پێشنى... دواتریش ئەوه‌ى به‌رده‌وامى به‌خشیبوو به په‌یوه‌ندییه‌که‌یان و خستبوویه سه‌ر پێگای خۆى، ئەو وپینه سه‌یره و قوولانه‌بوو ده‌ریاره‌ى جیهانێک که هه‌ردووکیان دلنیا‌بوون له‌سه‌ر ئەم زه‌وییه‌دا نییه، به‌لام دلنیا‌شبوون به‌بێ ئەو خه‌یالانه ژيان مانایه‌کى

نییه .

له و وهرزه دا، وهرزی بهرینی خه یالات، په روانه ش وه کو هه مووان له به حری ئه و خه یال و ئومیدانه دا نو قه مبوویوو، به لام ده بیته بلیم خه یال له پوچی ئه ودا هه ر له سه ره تاوه نزیکیه کی سه یری له گه ل ئه و کیشوهره سه یر و ته لبه ندکراوانه ی غه مدا هه بوو، که له هه موو قوناغه کانی ژیانیدا له قسه و نیگا و هه لسوکه وته کانیدا ده مبینی . له ناو مالددا ده هات و ده چوو، له قوتابخانه له ناو ده سته ی کچه جوانه کانددا ده وه ستا، به تراکسووتی وهرزه وه له گۆره پانه که دا له گه ل کیزه بالا به رزه کانی دیکه دا پایده کرد، هه میشه ش ئه و غه مه له چاویدا بوو .

من ئیستاش سه یرم له و بیئاگاییه ی خۆم دیت، هه رگیز له بهر کتییفرۆشییه که دا سه رنجی هه چ شتیکی نا ئاساییم نه دا بوو، له به یانی سووتانی کتییبه کانیشدا تینه ده گه یشتم کئ فره یدون و په روانه ی خزانده ته ناو ئه و کتییفرۆشییه ؟ ... خویه، هه زاره ها جار به به رده م ئه و کتییفرۆشییه دا رابوردبووم و هه چم نه بینیبوو، به لام ده بیته بلیم له و وهرزه دا په روانه به شیوه یه کی زۆر بیمانا خۆی لیده دزیمه وه، زۆر جار ماوه یه کی دریز له بهر قوتابخانه دا چاوه پواننده کرد و دوایی ده رده که وت که به جییه یشتووم . هه ندئ جار زۆر توپه ده بووم، هه ندئ جاریش خه ریک بوو له سه ر ئه و شوسته یه ی به رده می قوتابخانه دا، له نابه ینی گوله به پۆزه فرۆش و مندالانی مه حله بی و عه ره بانه کانی پاقله دا ده سته که مه گریان ... هه ستمده کرد زولم لیده کات، که چی ئه و تاچه جار یکیش چیه خۆی ماندوونه ده کرد داوای لیبوردنم لیبکات . ئیستاش هه ندئ جار هه ستمده که م که ئه و زۆر جار دلره قیبه کی سه یری به رامبه رم ده نواند . ئه و پئی نه گووتم که فره یدونی مه له کی له به رده م ئه و کتییفرۆشییه دا ناسیوه . سالانیک دواتر که ئیواران له به رده م شه ره تخانه که ی په زای دلخۆشدا بق شه ریه ت خواردنه وه یه ک ده وه ستام، ئه و پارچه پارچه

چيرۆكسى ئه‌و پۆزانه‌ى بۆ ده‌گيرامه‌وه . ئه‌و پڼيگوتم كه په‌روانه چه‌نده‌ها ئيوارئ، له‌و ژووره چكۆلانه‌يه‌ى مالى فه‌ره‌يدوندا له‌سه‌ر ئه‌و كورسييه پاكشاهه و بيري له‌ سه‌ر زه‌مىنى فه‌نتازياكان كردۆته‌وه «كه‌چى من ئه‌و كات وامده‌زانئ، كه‌ ئه‌و هه‌ر له‌ كۆلانه‌كان و له‌ ته‌له‌فونى مالى كچه‌ هاوڤڤيكانيه‌وه قسه‌ى له‌گه‌ل فه‌ره‌يدوندا كردوه». به‌لام نه‌مرۆ په‌زاي دلخۆش به‌خۆى و پڼكه‌نين و دارشه‌قه‌كانيه‌وه ده‌ليئت، په‌روانه چه‌ندان ئيواره له‌و ژووردا له‌گه‌لياندا بووه، چه‌ندان ئيواره پڼكه‌وه سئ قوولئ نه‌خشه‌يان داناوه، پڼگيان هه‌لبژاردووه، بيريان له‌ سه‌فه‌ر و كوچ و به‌هه‌شت و ولاته بينگانه‌كان كردۆته‌وه، به‌لام هه‌ميشه و هه‌ميشه خه‌يالگه‌كانيان له‌به‌رده‌م بڼپاره‌يدا بئ قه‌ره‌بوو پوچبۆته‌وه، هه‌ميشه و هه‌ميشه‌ش درۆى قاچاغچيه‌كان ده‌سته‌خه‌رۆيكردون. په‌زاي دلخۆش زۆرچار به‌شه‌رمه‌وه ده‌ليئت نه‌گه‌ر ئه‌و كاره‌ساته نه‌بايه كه له‌ ناوه‌پاستى وه‌رزى خه‌يالآندا له‌وه‌وما، له‌وانه‌بوو پڼكه‌وه چاره‌يه‌كيان بدۆزياه‌ته‌وه . چونكئ له‌وه‌رزدا هڼشتا سنووره‌كان به‌ته‌واوى نه‌گيرابوون، هڼشتا پاسه‌وانه دپنده‌كانى گاردى كۆمارى نه‌گه‌يشته‌بوونه سه‌ر هه‌موو لوتكه و سنوورئكى ولات، تا به‌ر به‌ ليشاوى ئه‌و پياوانه بگرن كه تفيان له‌ نيشتمان ده‌كرد و پووينانده‌كرده به‌هه‌شته وه‌هميه‌يه دووره‌كان... له‌وه‌رزدا و له‌وپه‌رپى خه‌يالآندا، شتئكى ديكه پوويدا كه ماوه‌يه‌كى دريژ په‌روانه و فه‌ره‌يدونى ئيفليجكرد .

له‌وه‌رزدا كه فه‌ره‌يدونى مه‌لك وازى له‌ پاوكردى په‌پوله‌كان هڼئا، پڼيوابوو خودى په‌روانه ئه‌و تڼكه‌له خورافيه‌يه له‌ مرۆف و په‌پوله كه له‌ مندالييه‌وه به‌داياده‌گه‌رپت... ئه‌و شه‌ويك له‌ شه‌وان كاتئ له‌گه‌ل په‌زاي دلخۆشدا پڼكه‌وه به‌ كۆلانيكدا به‌ره‌و مال ده‌گه‌رانه‌وه، به‌ په‌زاي گوتبوو: «من له‌ مندالييه‌وه، له‌و پۆزانه‌وه كه له‌ مالى مامم و له‌ ژيهره‌برى جنيوه‌كانى نامۆزندا گه‌وره‌بووم، خه‌يالَم لاي مرۆفئيك بوو،

وێكو پەپوله وه هابیت... من له زه مانه وه بۆ یه كێك ده گه پێم دیویکی مرۆف بیت و دیویکی پەپوله». هه مان ئه و قسانه شی له وه رشه كه دا بۆ گۆفهنه دووباره كرده وه. گۆفهنه به جۆریك دلشادبوو، له یه كه مین فرسه تا كه یه كه مین نامه ی بۆ نه سره دینی بۆنخۆش نارد، هه ر له سه ره تا وه نوسیبوو: «بۆنخۆشی برام، دوا ی پێز و سلۆ، سه یرترین هه وائی شار ئه وه یه كه فره یدونی هاو پێمان، ئه مجاره به پاستی عاشق بووه...». گۆفهنه له یه كه م ئێواره دا، له ناو په یكه ره كانیدا پێکی هه لده دا و ده یگوت: «شتیكی باش ده كه یت، له وه عه شقه خۆلایه ی ناو كۆلانه كان خۆت پزگاره كه یت و حه ز له كچێكی شیک و پێكپۆش ده كه یت». به لام له گه ل هه موو ئه و دلخۆشییه دا «گۆفهنه» باوه پێ به سروشتی پەپوله ئاسای په روانه نه بوو، ئه و مه سه له یه شی به خه یالێك له وه خه یالانه داده نا كه خۆینده وه ی هه ندێ له دیوانه شیعه ره كانی كتیبه فرۆشییه كه له سه ری فره یدوندا دروستیان كرده. به لام په زای دلخۆش پایه کی دیکه ی هه بوو، په زا ده یگوت: «فره یدون... فره یدونی مه له ك، هاو پێم، عه زیزم، په پوله چیه؟ پێمانا ئییت په پوله چیه؟ هه ر یه كێك له ئیمه بگریه، نیوه مان مرۆفه و نیوه كه ی دیکه مان په پوله یه». په زای دلخۆش كه ته واو باوه پێ به وه به شه په پوله ئاسایه ی په روانه هه بوو... هیدی هیدی ده كه وته سه ر بره یه کی سه یر و ترسناکی دیکه، هیدی هیدی خه یالات زۆر بۆ دوور ده یبیرد، شه وان له به ر ئاویته یه كدا خۆی پووتده كرده وه و له جهسته ی خۆی وردده بووه وه، تا پۆزێك به ته واوه تی باوه پێ به وه هینا، له ناو جهسته ی خۆشیدا په روانه یه کی خه وتوو هه یه. سه ره تا خۆیشی باوه پێ نه ده كرد، گومانی هه بوو، به لام به ئاشكرا فرین و هاتوچۆی ئه و په روانه یه ی هه ست پێده كرد، شه و و شه و گاریکی زۆر گینگلی ده دا، بیریده كرده وه و سه رنجی گه وره بوونی ئه و په پوله یه ی ده دا له جهسته یدا، به لام ترسی هه بوو چیرۆكه كه لای فره یدونی مه له ك

و په‌روانه ئاشکرابکات. ده‌شیا نه‌و هه‌سته‌شی هه‌ر وه‌کو هه‌ستیکێ نه‌ینێ و شاردراره‌و و کپکراو بمایه‌ته‌وه‌ نه‌گه‌ر پۆژیک له‌ ناو کۆمه‌ڵێ کتیبدا، که‌ تازه‌ به‌ تازه‌ براه‌کی به‌سته‌کانی ده‌شکاند و به‌سه‌ر په‌فه‌کاندا دابه‌شیده‌کردن، نه‌و کتیبه‌ سه‌یره‌ی له‌سه‌ر میژووی فرین نه‌بینیایه‌... په‌زای دلخۆش که‌ جگه‌ له‌ کوردی هیچ زمانیکێ دیکه‌ی نه‌ده‌زانی، کاتێ کتیبه‌که‌ی کرده‌وه‌ و نه‌و وینه‌ سه‌یرانه‌ی ئیکارۆس و عه‌باسی کوپی فه‌رناسی بینی، ته‌واو حالێ تیکچوو. نه‌و که‌ پێی وابوو په‌پوله‌یه‌کی بالدار له‌ پۆحیایه‌تی، وینه‌ی پیاوه‌ بالداره‌کان به‌جۆریکی سه‌یر و بێرهمانه‌ هه‌ژاندیان... شه‌ویک له‌ شه‌وان بینه‌وه‌ی جوړه‌تبه‌کات نه‌ینێ خۆی لای هیچ که‌سه‌ی ئاشکرابکات، بریاریدا بفریت.

نه‌مرۆ په‌زا له‌ وچانی کاردا، جارجار قسه‌م بۆ ده‌کات، ده‌لێت: «خولیای فرین له‌سه‌رما، چنده‌ په‌یوه‌ندی به‌و وینه‌ سه‌یرانه‌ی ئیکارۆس و پیاوه‌ بالداره‌کانی دیکه‌وه‌ هه‌بوو، هینده‌ش په‌یوه‌ندی به‌ دۆزینه‌وه‌ی سروشتی په‌روانه‌ناسای خۆمه‌وه‌ هه‌بوو که‌ بینیی په‌روانه‌ له‌ خه‌یاڵمدا سه‌وزیکردبوو». نه‌مرۆ که‌ بیر له‌و پۆژانه‌ ده‌کاته‌وه‌ به‌ جۆریکی هینده‌ سه‌یر پێده‌که‌نیت که‌ زۆر جار حه‌رفه‌کان له‌ قورگی ده‌گیرین و ده‌بیته‌ ماوه‌یه‌کی زۆر درێژ بکوکی و ده‌ست به‌ سنگی خۆیدا بکیشی تا ئارام ده‌بیته‌وه‌. هیچ که‌سه‌یکش له‌و سیما نیمچه‌ ماندوو و پیره‌یدا ناتوانیت سیه‌ری پیاویک ببینیت که‌ پۆژیک له‌ پۆژان ویستویتی بفریت... به‌لام من، من که‌ به‌ هێمنی ته‌ماشایده‌که‌م، که‌ له‌ ده‌ره‌وه‌ی که‌ش و هه‌وای نه‌و شه‌ربه‌تخانه‌یه‌ ده‌یه‌نمه‌ پێش چاوی خۆم، که‌ وه‌کو گه‌نجیک له‌به‌ر نه‌و شیشه‌نه‌دا وینای ده‌که‌مه‌وه‌، به‌دلنیاپیه‌وه‌ نه‌و په‌پوله‌ چکۆلانه‌یه‌ی ناو ناخی ده‌بینم که‌ ئیستاش سیبه‌ریکی چکۆلانه‌ی له‌ سیمایدا ماوه‌... په‌زای دلخۆش ده‌لێت، من له‌و باوه‌ره‌دابووم هه‌له‌ی گه‌وره‌ی ئیکارۆس و عه‌باسی کوپی فه‌رناس نه‌وه‌بوو که‌ باله‌کانیان وه‌کو بالی بالنده

دروستکردوه، له کاتیځدا مرؤف بؤشهوی بفرپیت ده بیټ بالی وه کو بالی په پوله کان له خوی ببهستیت. هر له سهر ئه و برپوایه شه وه نه رمترین و نازکترین و سورمه بیترین قوماشی په یادکرد، قوماشیک شه وان له بهر مومیکی کزدا و به دزی براکانییه وه به نه خش و زه خره فه و نه ته مین ده پرازانده وه، تا پتر له بالی په روانه بچیت، ئیدی ئه و برپاریدابوو چیتر خوی نه خاته بهر په حمی قاچاغچییه کان و چاوه پوانی پاره یه ک نه کات که تا ده مریت نابیته خاوه نی، له بهر نه وه فرین باشترین چاره بوو.

باله کان زور گه وره نه بوون، به لکو هر به په چا وکردنی پرژه ی نیوان بالی په پوله کان و به راوردکردنی به خوی دروستیکردبوون، به جوریکیش نه اندازه یکردبوون که بتوانئ له هه وای ژورده که ی خویدا تا قیباته وه. «په زای دلخوش» که زور باوه پی به موعجیزه نه بوو، له یه کم تا قیکردنه وه دا سه رنجیدا که باله کان ده توانن به شی ئه وه ی چند بستیک له زه وی به رزیبکه نه وه و ستوونی خوی بگریټ و بفرپیت، هه لیبگرن. چند شه ویکی دیکه ش له سه ریه ک باله کانی تا قی کرده وه و هه مو هه وله کانیشی سه رکه و توو بوون، ئیدی په زا ئیجگار دلخوش بوو، پیو ابوو ریگایه کی راسته قینه ی به ره و ئازادی دوزیوه ته وه.

ئه و شه وه ی که باله کانی له دوو کارتونی گه وره دا کیشکرده سه ر به رزترین باله خانه ی شار، له و باوه په دانه بوو تووشی چاره نویکی له و جوره بیټ، نه مرپو په زه له وه سفی ئه و ساتانه دا ده لیت: «ئه و چند سه د مه تریه ی له نیوان لیواری باله خانه که و کوتایسی باغچه ی گشتیدا بریم، خوشترین ساتی ژیانم بوون، من دو سه د مه تری یه کم زور ئاسایی فریم، به نه اندازه یه ک گوتم تازه تا نه وسه ری دونیا ده فریم، به لام که گه ی شتمه سه ر داره کان، له نگه ری خوم گوپی و که مئ خوم لار کرده وه تا ئاسویی بفریم و بتوانم له ژیره وه سه یری ناو دره خته کان بکه م، ئه و له نگه رگوپینه به جورئ ه اوسه نگی تیځدام نه متوانی خوم

بگرمهوه، که لهوسه‌ری باغچه‌کش بو ناو سنه‌وبه‌ره‌کان به‌ربوومهوه، هیشتا له‌زه‌تی فرینه‌که له ترسی مه‌رگ له‌لام گه‌وره‌تر و زآلت‌ر بوو، کاتیکیش وه‌کو پیاویکی له‌خاچ‌دراو به‌ دوو قاچی شکاوه‌وه له‌نابه‌ینی سنه‌وبه‌ره‌کاندا شو‌رپوومهوه، هه‌ستمه‌کرد ئه‌و په‌پوله‌یه‌ی ناو ناخم هیشتا هه‌ر ده‌فریت».

ده‌شیا که‌وتنه‌خواره‌وه‌ی په‌زای دلخۆش له‌ ناوه‌پاستی دره‌خته‌کانی باغچه‌ی گشتیدا، سه‌ره‌تای کوتایی وه‌رزنی خه‌یالات بی‌ت. به‌لام رووداوه‌که هاوکات بوو له‌گه‌ل نامه‌یه‌کی نه‌سه‌ره‌دینی بو‌نخۆشدا بو‌گۆفه‌ند، نامه‌یه‌ک سه‌رله‌نوئێ کۆی واهیمه‌کانی به‌شێوه‌یه‌کی ترسناک‌تر زیندووکرده‌وه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌و پۆژه‌وه‌ی که‌ داره‌وانه‌کانی باغچه‌ی گشتی په‌زایان به‌ گوریسیک داگرته‌خوارێ و به‌ ماشینیکی چکۆلانه‌ی فه‌رمانبه‌ریکی باغچه‌ گه‌یاندیانه‌ بیمارستان، فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک تووشی غه‌مباری و نا‌ئومیدییه‌ک بوو که‌ ته‌واو له‌ نیگا و هه‌ناسه‌ و قسه‌کانیدا ده‌بینرایه‌وه. گرفته‌که هه‌ر دوورکه‌وتنه‌وه‌یه‌کی له‌ناکاوی هاو‌پێیه‌ک نه‌بوو که‌ ماوه‌یه‌کی درژپوو به‌بێ یه‌کتی نه‌ده‌ژیان و جه‌راحه‌کان پێیان گووتبوو، تا مردن ده‌بی‌ت به‌ دارشه‌ق به‌روات، به‌لکو ئه‌و گۆرانه‌ سه‌یره‌ش بوو که‌ فشاری دین و خیزان و پزیشکه‌کان له‌ ناو په‌زادا دروستیانکرد. په‌زا که‌ پزیشکه‌کان، دۆعانووسه‌کان، ناسیاوه‌ دوور و نزیکه‌کان هه‌موو له‌ویاوه‌په‌دابوون که‌ خولیاکانی بو‌سه‌فه‌ر نه‌خۆشییه‌کی نا‌ئاساییه‌ و ده‌بی‌ت چاره‌بکری‌ت، ده‌بایه‌ چه‌نده‌ها مانگی دوور و درژ له‌ قه‌ره‌نتینه‌ی دکتۆر و فالچی و مه‌رقه‌ده‌کاندا به‌ زنجیر به‌سه‌رتی‌ته‌وه‌ تا بی‌ته‌وه‌ به‌ مرو‌ثیکی ئاسایی، ده‌بایه‌ چه‌ندین مانگ له‌سه‌ر یه‌ک له‌ ژێر ده‌رمان و هه‌توان و شوکی کاره‌بادا بی‌ت، چه‌ندین مانگ پزیشک و ده‌روناس و جه‌راحه‌کانی ئیسک و نووشته‌نوسه‌کان خه‌ریکی‌ن تا خه‌یالاته‌کانی سه‌فه‌ریان له‌سه‌ریدا سه‌رییه‌وه. که‌ دواجاریش له‌ زۆلمه‌تی ئه‌و قه‌ره‌نتینانه‌ هاته‌ده‌ری به‌جۆریک بوو‌بوو

بە پیاویکی شەرمەن و بێخەیاڵ و ترسنۆک، دەبایە فەرەیدون پۆژانیکی زۆر لەگەڵیدا خەریکبێت تا بە هەندێ شتی ئاسایی راپدەهێنێتەوێ. لەگەڵ ئەوەشدا دەتوانم بڵێم پەزا لە تارکییەکانی پۆژیدا هەمیشە عەشقیکی قوولی بۆ فەرەیدونی مەلەک و پەروانە پاراستبوو، ئەگەر ئەو عەشقی ش نەبووایە لەو پۆژی قیامەتەدا، لەو پۆژەدا کە هەموو شار بەدوای فەرەیدون و پەروانەدا دەگەران، بە خۆیی و دارشەقەکە یەوێ پیش هەمووان نەدەکەوت و دوو جار ئەو عاشقانهی لە مردن پزگار نەدەکرد. ئەمڕۆ کە دوای تێپەڕینی ئەو هەموو سائە غەمگینە کاتی بێر لەو هەموو پووداوانە دەکەینەوێ «ئەو پووانەیی کە دواجار ئیوارەیی پەروانە سنووریکی بۆ دانان»، هەستدەکەین کە دوورکەوتنەوێ پەزا بەیەكجاری ژیانی فەرەیدونی ئاوەژووکردهوێ، وای لێکرد ئیدی وەکو پیاویک سەیری خۆی بکات کە قەدەرێتی هاوڕێکان بەجیببێلن... قەدەرێتی تەنها لەوسەری هەموو تەنهاییەکاندا بێنێتەوێ. چونکە هەر لەو هەفتانەدا گۆفەندی ش لە بەیاننێکی ساردی پایزدا، بە یارمەتی شۆفیترێکی پیر لەگەڵ دلارامدا لە شار هەڵهاتن و پویانکرده جیگایەک لە ناو ئەو زنجیرە چیا دوورانەدا. لەوێ نەسەرەدینی بۆنخۆش، بە خۆی و دەمانچەییکی چکۆلانە و دووربینیکی سەوزەوێ لەسەر بەردێک لەتابەینی دەیهەما رێگا و جەنگەڵ و بەرزایدا چاوەپوانیدەکردن. گۆفەند لە ئیوارێتی پۆژی بەر لە کۆچکردنەدا بە هەموو شوینەکاندا گەرا، چووێ یانەکە، چووێ مەیاخانەکان، هەندێ لە هاوڕێ کۆنەکانی گەنجی بەسەرکردهوێ، لە هەموو جیگایەکیشدا کەمێک دادەنیشت و بە غەمەوێ سەیری شتەکانی دەکرد و بە هیمنی هەلەدەستا و دەپۆیشت، دواجار کە فەرەیدونی لە بازار بێنی پێگوت: «دەبێت لە سەرەتاوێ دەستپێکەینەوێ، لە سەرەتای سەرەتاوێ... دەبێت وای بیریکیەینەوێ کە ئەو هەموو سالانەیی بەسەرچوون، ئەو هەموو سەدە دوور و درێژانە، ئەو هەموو شارە گەورە

و شارستانییه‌ته نەروۆیانه هیچ نەبوون... هیچ». لە دوا‌ی کۆچی گۆفەند و دلّارام، فەرەیدون بە ئەندازە‌یه‌ک تووشی قەهریوو که پێدە‌چوو هە‌موو وەرزه‌کانی خەیاڵ و ئومێد لە ژیا‌نیدا کۆتاییان پێهاتبێت، ئەو هەفته‌یه بۆ یه‌که‌مجار لە ژیا‌نیدا خۆی لە‌نیوان دیواره‌کانی ماڵدا دی‌لکرد، نە دەرگای لە په‌روانه کردووه نە لە پوره‌کانی، دوا‌ی تێپه‌رینی ئەو هەفته‌یه‌ش شه‌ویکی پایز، که باران و بروسکه یارییان به پاشماوه‌ی هە‌موو وەرزه‌ مردووه‌کانی تر ده‌کرد، خۆیکرد به یه‌کێ له هه‌ره قه‌بزترین و تاریکترین با‌ره‌کانی شاردا و له‌وێ له‌ نزیک چەند مه‌قامبێژێکی غه‌مگینه‌وه دانیش‌ت، وه‌کو ئە‌وه‌ی بیه‌وێت دوا‌ی هه‌مان سووپی زینده‌گی گۆفەند بکه‌وێت. شه‌وه‌کانی داها‌تووش کاتێ با‌زنه‌کانی ته‌نهایی، دووری، بێ هاو‌پێی، خه‌مه‌کانی عه‌شقی په‌روانه «که تا ده‌هات وه‌کو عه‌شقی ئه‌فسانه‌ییتر و خورافیتر ده‌هاته پێشچاوی» ته‌نگتر و ته‌نگتر و ته‌نگتر ده‌بوونه‌وه، فەرەیدون زیاتر و زیاتر له‌ مه‌جلیسی ئە‌و مه‌قامبێژانه‌ نزیکه‌‌بووه‌وه که هیدی هیدی، له‌گه‌ڵ تێپه‌ر‌بوونی پۆژان و هه‌فته‌کاندا بوونه‌ نزیکترین هاو‌پێی، دواجاریش هه‌ر ئە‌وان له‌و نانه‌واخانه‌یه‌دا کاریان بۆ دۆزیه‌وه... له‌و پۆژانه‌دا فەرەیدون تا ده‌هات باوه‌ری به‌ دوو شت زیادیده‌کرد، باوه‌ری به‌ عه‌شقی بیسنووری بۆ په‌روانه و باوه‌ری به‌ ته‌نهایی... ناکۆکیه‌ک هیدی هیدی تا سه‌ر ئیسقان به‌‌ناو پۆچیدا ده‌چوووه‌خواری و ژیا‌نی وێرانده‌کرد.

له گه ل کۆتایی وه رزی خه یالاتدا، وه رزیکی ترسناک و خویناوی دهستی پیکرد... وه رزی تاریکی قه سابخانه کان. هیشتا ماوه یه کی ژۆد به سه ره لهاتنی گۆشه ند و دلارامدا نه رۆیشتبوو، که سیبهره سه نگین و کوشنده کانی ترس به لیشاو هاتنه ژیانمانه وه. له وه رزه دا کۆره وی عاشقه کان و کۆچی پیاوه ته نهاکانیش دهستی پیکرد. که پیاوه ئاینیه کان، تۆبه کاره کان، ئه و کۆچه یان ده بیینی، له توره پیددا شه پریان به درهخت و ئاسمان و کوچه کان ده فروشت. له وه رزه دا ئه و پیاوانه ی که تا دوینی به هیمنی له سه ره به رماله کانیا ن نوژیانده کرد خه به ریانبووه وه و ته ماشایانکرد پیاوانیکی دیکه دهستکاری جیهان ده که ن. بۆ ماوه یه ک شته کان هیمن بوون، ماوه یه ک وامده زانی هیچ پوونادات. ئه وانه ی له وه رزی خه یالاته کانی خۆیاندا خه ونیا ن به بال، دهست، قاجی زیاد، ولاتی تر و ئاسمانی دیکه وه ده بیینی به هیمنی ده چوونه سه ر کاری خۆیان و هه موو شتی ک ئاسایی بوو. پیاوه کانی دیکه ش، له گۆشه تاریکه کانی خۆیان وه سه یری سه ره له دانی غه ریزه تازه کانیا ن ده کرد، سه یری ئالوگۆره پر له باق و بریقه کانی دونیا یان ده کرد و بیده نگ بوون، پینه ده چوو پۆزگاریکی وه ها خویناوی به رینگاوه بییت. تا به یانییه ک به ناگاهاتینه وه و بۆ یه که مجار سه ری دوو عاشقمان بیینی وه کو دوو

زەنگى خويىناوى بەملاولاي دوو فولكەى گەورەدا لە ناوھەراستى شاردا
 ھەلوا سەرابوون. ئەو ھەم بەگەمىن دەستپىكى ئەو ھەرزى خويىنە بوو كە
 مەن و پەروانە نەماندەزانى چۆن چۆنى تىيىگەين، لەو دەمانەشدا شەپ
 لە ھەموو سنوورەكانى ولات گرىسەندبوو، لە ناويشەو ھەرى نيوان
 دەولەت و خەلك نيشتمانى ويرانكردبوو، ھەندئ شەو لەبەر دەنگى
 گولە و موشەك نەماندەتوانى بخوين، لە ترسدا بە خيىزايى دەچووينا
 ژىزەمىنەكە و تا بەيانى لەوئ دەماينەو... لەوھ ترسناكتر، باسى
 ئەو قەسەباخانە بوو كە ھىدى ھىدى پۆزانە دووبارەدەبوونەو. پەروانە
 لەو پۆزانەدا ئىجگار ماندوو بوو، لەوكاتەدا ئىواران لەبرى ئەوھى
 لەگەل عاشقەكانىدا بېروات، دەچووھ سۆراغى ھەوالى ئەو پەشەكۆزىيە
 سامناكانە كە لەملاولاي شاردا پوياندا، ھەموو شەويك دەگەرايەو و
 چيروكى ترسناكى بۆ دەگىرامەو، چيروكى ئەو عاشقانى بەزىندويىتى
 كۆياندەكەنەو و دەيانسووتىنن، چيروكى ئەو كچانەى لەبەردەم
 سەراچاھى پويارەكاندا سەريانەبېرن، چيروكى ئەو سىدارانەى لە
 كىلگەكانى دەوربەرى شار و لە شاروچكە دوورەكاندا بۆ خەلكى
 ھەلدەخەن، سەربوردى ئەو خيىزانانەى بە گوناھى جۆرا و جۆر بە
 تەور پارچەپارچە دەكرىن. ھەندئ شەو دەگريا، زۆر دەگريا. ھەندىچار
 سەيرم لىدەھات چۆن دللى بەرگەى ئەو ھەموو ئازارە دەگرىت، دەگريا
 و دەيگوت: «دونيە بۆ وھا خويىناوى و ژيان بۆ وھا ناخۆشە؟»
 مەنیش بە ترسەو گويەدەگرت و دەمگوت: «پەروانە، بەسە، بەسە،
 چيتر ناتوانم گويىگرم». پۆزىك كچىكيان لە بەردەمى قوتابخانەكەماندا
 كوشت، شەويكيان دراوسىيەكەمانيان بە درەختىكدا لەنزىك مەيدانى
 جەلەبجىيەكانەو ھەلواسى، لە يەكەك لەو شەوھ تاريكانەشدا
 بوو كە ھەستمانكرد مەترسىيەكان بە ئەندازەيەكى گەورە لىمان

نزیکبونه ته وه ... شهویک بوو پورم هات و په روانه ی برد. په روانه به هیمنی ده گریا، جله کانی ده پپچایه وه و ده گریا، من ویستم تیښگم، به لام نه و هیچی نه گووت، هر دهیگووت: «هیچ نییه خندان ... هیچ نییه، تو بنوو». دواچار بهرله وهی بروت به بیانوی شتیگ که پایه وه ژوروی و به نه سپایی به منی گووت: «نه گره فراهیدونی مه لکت بینی، پتیبلی ده گه پیمه وه، دلنیا بیت ده گه پیمه وه». به لام من فراهیدونی مه لکم نه بینی.

له و ورزه دا بوو که یه که مجار ژنه ده فبه ده سته کان له کوچه و کولانه کانی شاردا ده رکه وتن، پیاوانی سهیر سهیر به خویان و شوشه تیزابه کانیانه وه له ده وروبه ری قوتابخانه کان ده بینران. هر له و ورزه شدا پورم وه کو ده سته لاتداریکی گه وره له له شکری خاتونه ئیماندار و خوداناسه کاندا ده رکه وت، له و ورزه دا زور کچ وازیان له خویندن هیئا و چیدی نه گه پانه وه بو قوتابخانه، که به قوتابخانه ی کوفر و نه زانیان ناوده برد، له چکیان ده به ست و ده یانگووت: «ده بیت له درئی بیتا برویی و پیسی و پووزه ردییه کانی ئینسان جیهاد بکه ین». به یانییه که نه و ژنانه به خویان و له چکه سپییه کانیانه وه هاتنه قوتابخانه و کچکیان له پؤل ده رهینا و به قز به شه قامه کاندا رایانکیشا، سالتونیکي چکولانه ی قزپینیان له به رامبه رمان سووتاند، کورپکی به رگدروویان کوشت که کچکیکی حجاب به سه ری فریودابوو. له و ورزه دا که هیشتا من ته واو له یاساکانی دنیا و له حیکه تی نه وه موو خه یال و خویته تینه ده گه یشتم، ناخوشتترین شت لای من مردنی به لیشاوی بالنده کان بوو، نه و بالندانه ی زوریه ی شه و له په نجه ره ی شکاوی ژورره کانی قوتابخانه وه ده هاتنه ژوروی و له نابهینی میزه کاندا ده مردن. هر له و ورزه دا له ناکاو درهختی باغچه کان سیس بوون، پیاوانیکي سهیر به

خۆیان و شمشێره درێژه‌کانیان‌وه، به‌ خۆیان و پرچی درێژه‌وه له‌سه‌ر شه‌قامه‌کان ده‌رکه‌وتن، به‌رده‌می مزگه‌وته‌کان پرپوو له‌ هه‌زاره‌ها پیاو که له‌ سه‌رده‌می خه‌لیفه‌ کۆنه‌کانه‌وه نه‌بینه‌رابوون. په‌تای سه‌یرسه‌یریش ب‌لابوووه، کچان له‌ قوتابخانه‌ یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک ده‌که‌وتن و بیهۆشده‌بوون، ژنان له‌کاتی نوێژدا به‌ ده‌سته‌چه‌می ده‌بورانه‌وه. له‌ وه‌رزهدا هه‌زاره‌ها ده‌سگه‌روه و فالچی هه‌موو شه‌قام و کوچه‌کانی شاریان پرکرد، له‌ ده‌وربه‌ری شار پیاویک ده‌رکه‌وت که ده‌یگوت: «من مه‌حه‌دی مه‌هدیم». پێغه‌مبه‌ریکی تر سه‌ریه‌لدا که ئایه‌ته‌کانی به‌ زمانیکی تیکشکاوی عه‌ره‌بی و کوردی بۆ ده‌هاته‌خواری... هه‌ر له‌ وه‌رزهدا ده‌ولت شه‌قامیکی سه‌یری به‌ ده‌وری شاره‌که‌ماندا دروستکرد و زۆریه‌ی کێلگه‌کانی ده‌وربه‌ری به‌ مین چاند... من نه‌و کات له‌و به‌روایه‌دابووم که چیتر په‌روانه له‌ چنگی نه‌و خاتوونه‌ خودابه‌رستانه‌ پرزگاری نابیت، به‌لام نیوه‌شه‌ویکی تاریک پورم ناوهمیدانه‌ په‌روانه‌ی هێنایه‌وه و به‌ باوکمی گوت: «ئه‌م کچه‌ی تو، زه‌ په‌یه‌ک نوری خودا له‌ دلیدا نییه... دۆعابه‌که، خودا به‌زه‌یی به‌ خۆت و پیری‌که‌تدا بێته‌وه...».

په‌روانه له‌ دوا‌ی هاتنه‌وه‌ی سه‌رسه‌ختتر و دل‌په‌قانه‌تر هه‌لسوکه‌وتیده‌کرد، کراسی زۆر کورتتری ده‌پۆشی، به‌ غورویکی زیاتر و پقاویتره‌وه به‌ شه‌قامه‌کاندا ده‌پۆشیت، له‌و پۆژانه‌شدا به‌ نه‌ندازه‌یه‌ک بیده‌نگ بوو هه‌یچ ده‌رباره‌ی ژیا‌نی نه‌ده‌زانای. ئیستاش نازانم په‌روانه و فه‌ره‌یدون له‌و پۆژگاره‌ سه‌یره‌ی مردن و خوێندا چۆن یه‌کتریان ده‌بینی. فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک له‌و ماوه‌یه‌دا شه‌وان تا به‌یانی له‌ ناو گۆرانیبیژه‌کاندا ده‌مایه‌وه، شه‌وان که‌سانیک بوون که ته‌نها گۆرانییان ده‌گوت، جیهان له‌ چواره‌وریان وێران ده‌بوو و شه‌وان ته‌نها گۆرانیان

دەگوت، لە بازارەکان، لە ژێرزەمینى ماله کاندا گۆرانىيان دەگوت، هەندى شەو پەتای گۆرانىگوتن هەلیدەگرتن بەرەو شەقامەکان. هەندى جار پیاوانى نۆد سەیر و نامۆ لە کۆرەکانى گۆرانیدا دەرەکهوتن، گۆرانىبیژە شەیداکانىش لە مەقامەکانى عەشقهو تا سرۆودەکانى شۆپش تیکە لاویاندهکرد، هەر ئەو جۆش و خرۆشەش دواچار هەموویانى بەرەو دەهلیزه تارىکەکانى مردن برد... ئەوان لە شەوانى مەستیدا لە چریکەى «پاوانەکانت دەزرنگیتەوه» دەیانگواستەوه بۆ «خوایە وەتەن ناواکەى». لە «لە سیلەى قەبرانەوه» دەچوون بۆ «ئەى پەقیب»، لە «دېسان شەو هات بۆ حالى من» «وه بۆ «وا وەتەن خەملىووه»، لە «عومریکی درێژە بە خەيالى سەرى زولفت» «وه بەرەو «دەمى پاپەرىنە... دەمى پاپەرىن». دواچارىش کە هیزەکانى دەولت کەوتە گەپان بەدوای کۆمەلى گۆرانىبیژدا کە مەستانە سرۆودە قەدەغەکانى ولاتیان دەگوتەوه، یەكەم کەس دوو لەو هاوپیانیەى فەرەیدون بەرکەوتن کە هیدی هیدی بووبوونە دوو کەسى نزیك لەوهوه... ئەو ئیوارەیهى دەولت لە ناھەنگىكى گەرەدا هەردوو گۆرانىبیژەکەى تىربارانکرد، فەرەیدون تىگەیشت کە چیدی ناتوانیت لەو شارەدا بژی. لەو هەفتەیدا بوو من لەگەل پەروانەدا فەرەیدونى مەلەکم لە نانەواخانەکیدایى بینى... لەو هەفتەیدا بوو کە هەموو ژيانمان گۆردرا و پەروانە پۆیشت... پۆیشت و لە جیھانىكى دیکەدا، لە ناو جەنگەلە دورەکاندا، نەسرەدینى بۆنخۆش وەکو ژمارەیهكى تر لە عاشقان بەرەو بنى خەرەندىكى قوول بردنى... لەوئى بە پەیزەیهكى هەزار بە هەزاردا دابەزىن... من ئەمڕۆ دلنایام کە ئەوان هەرگیز جارىكى دیکە بیری ئەم شارەیان نەکردوه، بیری ئەم ژيانەیان نەکردوه کە بە هەموو ترس و تەنھایى و غەمەکانىیەوه بۆ ئیتمەیان بەجێهێشت، ئیتمە

خوشکه ترسنۆک و چکۆله کانیان . دلنیام نه و پۆزه ی که له و خه رهنده هاتنه ده ری، خه یالیان لای سه فه ریکی تر بووه به ره و عه ردیکی با شتر و ژیانیکی جیا و از تر . نیدی نه وه دوا هه مین سه فه ری په روانه بوو، به رله وه ی نیواریه کی به فرین و سارد جاریکی دی هه موومان له ده وری مالا وایه کی هه تاهه تایی کۆبکاته وه ... مالا واییه ک که دونیای پرکرد له که ردی په پوله کان .

فهرهیدونی مه‌له‌ک که دابه‌زینی دور و درێژ به‌و په‌یزه‌ هه‌زار به هه‌زاره‌دا، دیمه‌نی ئه‌و هه‌ریمه‌ سه‌یرانه‌ی ده‌هیتایه‌وه‌ یاد که له‌ خه‌یالدا بینیبوو، ئازادانه‌ سه‌یری ئه‌و جه‌نگه‌ له‌ بیقه‌راره‌ی خواره‌وه‌ی ده‌کرد و ده‌یگوت: «له‌ خواره‌وه‌، له‌و جه‌نگه‌ له‌دا حه‌تمه‌ن ژیانیک هه‌یه جیاواز له‌و ژیانه‌ی که له‌ شار و گونده‌کان بینیومانه‌، من دلنیام کزه‌یه‌کی سه‌یری سه‌رمای زستانان له‌و دۆله‌ ته‌نگانه‌ی باکووره‌وه‌ دین و پزیسکی ساردی ئه‌و ئاوه‌ ته‌زیوانه‌ هه‌لده‌گرن و ده‌یدهن به‌سه‌ر ئه‌م دارستانانه‌دا». نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆشیش که به‌ جه‌که‌که‌یه‌وه‌ له‌ ناوه‌پاستی ئه‌و و په‌روانه‌دا داده‌به‌زی، ده‌یگوت: «باکان زۆریه‌ی وه‌خت له‌ خۆره‌لاته‌وه‌ دین، به‌لام به‌وه‌دا که ئه‌م جیگایه‌ شوینی پاله‌په‌ستۆیه‌کی نزمه‌، هه‌وا به‌ هورۆژم له‌ هه‌موو ده‌ربه‌ند و دۆل و به‌رزاییه‌کانه‌وه‌ دیته‌وه‌ناوه‌وه‌». په‌روانه‌ که دوو پله‌ له‌سه‌روو ئه‌وانه‌وه‌ داده‌به‌زی و له‌گه‌ل هه‌موو پله‌یه‌که‌دا ده‌بایه‌ به‌ دلنیاییه‌وه‌ قاچی له‌سه‌ر ئه‌و ته‌ختانه‌ گیرکردایه‌ و ئینجا خۆی بۆ هه‌نگاوێکی دی ئاماده‌بکردایه‌، بیته‌وه‌ی سه‌یری ئه‌و هه‌زار به‌ هه‌زاره‌ بکات ده‌یگوت: «بیته‌نگبن، گه‌ر قاچم بترازیت، ده‌بم به‌ هه‌زاران که‌رته‌وه‌». له‌کاتیکه‌دا هاوپی چاوشینه‌که‌ی نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش، ئه‌و ورده‌واله‌ فرۆشه‌ پووخۆشه‌ی که به‌ خۆی ده‌گوت چاوساگی عاشقان، ده‌یگوت: «خانم، مه‌ترسه‌،

تا ئیستا هیچ کەسێ لێرە نەکەوتۆتە خوارێ... بەدڵنیایی سەیری ئەو دارستان و هەور و پووبارانە بکە، لەوێ چەندەها خانمی وەکوتی لێیە، هەموویان وەکوتی تۆ هاتونەتە ئەو جەنگە».

نەسرەدین پێیوابوو کە چەند سەعاتیکە بەناو تەم و غوباریکی گەرما کە لەو دەریاچانەی باکوورەو هەڵدەستا دادەبەزن. فەرەیدون هەندێ جار سەیری ئەو پۆلە بالدارانەی دەکرد کە بەلایاندا پادەبوردن، سەیری ئەو هەزارەها پەپولە پایزییە دەکرد کە بە هێمنی و بە لەنجە بەلایاندا تێدەپەڕین و بە قژ و جلەکانیانەو دەگیرسانەو، سەیری ئەو گولانەی دەکرد کە با بردوونی و لەو هەواوەدا وەستان، سەیری پاشماوەی هەندێ عەرشی پماوی ئاسمانی دەکرد کە هێشتا لەو مەودا نەبیزاوانە هەوادا مەلەدەکەن. فەرەیدون هەندێ جار لەنیوان دوو چینی هەوادا هاواریدەکرد: «پەروانە سەیری پەپولەکان بکە». فەرەیدون دەستیکی بەرەدا و بۆ پەپولەکانی درێژدەکرد کە بەسەر شانییەو دەنیشتنەو، بۆنخۆش دەیگوت: «زۆر خۆت بە پەپولەکانەو سەرقالمەکە». بەلام ئەو کۆرە چاوشینە دەیگوت: «نا، دیتنی پەپولەکان لەم وەرزدەدا دلخۆشکەرە، ئەمە یەکەمجارە ببینم پەپولەکان هێندە بەرزبینەو، چونکە هێندە ی من بزاتم پەپولەکان لە شوێنی بەرز دەترسن». پەروانە کە چاوی نوقاندبوو و توند خۆی بە قەرագەکانی ئەو پەپولەو گرتبوو دەیگوت: «من پەپولە نابینم، پەپولە ی چی؟».

دابەزین بەو پەپولەو یەدا پۆخی فەرەیدونی مەلەکی پڕکردبوو لە هەوا و بادەیهکی سەیر، خۆشی و زیندویتییهکی نوێی پێیەخشیبوو. بە ماوەیهک بەر لە دابەزین جریو و هاواری بالندەکان بە ئەندازەیهک بەرزبوو بە زەحمەت گوتیان لە یەکتەر بوو. هەزارەها پاساری دەیانجریواند، سەدەها بالندە بەیهکەو دەیاندا لە شەقە ی بال، نەسرەدین ئەگەرچی

لهوه و بهر چندهها جار بهم په یزه یه دا دابه زیوو، به لام هرگیز دیمه نی
 بالنده کانی شو به یانییه ی له یادنه چوووه که به سر جهنگه لدا ده فرین و
 ئیقای زهنگیکی خه یالییان به سر شو هریمه دا بلاوده کرده وه، سه دهها
 بالنده که پیده چوو له و ساته دا له هه ناوی خه لیکه ته وه هاتبیتنه ده ری و
 هه موو ترسی له دایکبوونیان له گه ل خویندا هه لگرتب و بیثامانچ پوووه
 ده به ندیکی رهش برین. فره یدون له سر دوا پله که په روانه ی داگرت
 و گووتی: «نازیم چاو بنوقینه و بونی هه تاو بکه، سه یرکه شته کان
 لیره جوړیکی ترن». په روانه که زوربه ی شو و پیگا دریزه به هه واوه
 چاوی نوقاندبوو که له نامیزی فره یدوندا چاوی کرده وه و چاوی به و
 درخته زه به لاحانه کهوت، چاوی به په رنگی نالتونی شو هه تاوه کهوت،
 شو سه وزیبه توخه ی بینی که وه کو شله یه کی چر له درخته کان
 ده تکا و تنوک تنوک ده که وته سر به رده کان، گووتی: «ناه، خویه،
 نه مه چ مانایه کی هه یه؟». له و به یانییه دا هیچ یه کی که له و سن پیاوه
 تینه گه یستن، نایا په روانه له خو شیدا یان له ناومیدیدا وا ده لیت،
 به لام ناشکرابوو دیمه نی شو قارچکه زه به لاحانه ی له بنی درخته کاندا
 وشکبوونه ته وه، دیمه نی شو هیلانسه سه یرانه ی له سر درخته کان
 ده بینرا، نیگاری شو و توله پیگا باریکه ی به گیا په رزینکرابوو، بو شو
 نامازه ی شتیک بوو شو کات تینه ده گه یشت.

هر چواریان به ناو شو و چرستانه دا ده پویشتن و ده لیله چاوشینه که
 به و زه رده خه نه ساده و پاکی خویوه ده یگوت: «یه که مین که س که
 پیخستوته ناو شم دار و چرستان و بیشه یه وه، عاشق بووه، په نگه
 حکایه تی په یوه ندی شم دارستانه به عاشقانه وه بگه ریته وه بو سه ده یه ک
 له مه و بهر، کاتی عاشقیکی نه تاسراو به ته نها و به نه تینی و دور له
 ناگاداری هیچ که سن ده ستیکرد به په هیلکردنی شو په یزه نه فسانه ییه ی
 که له و زه مانه دا له گوریسی کارخانه ئیرانییه کان دروستیکردبوو، له

هه‌مان ئه‌و گوريسانه‌ی ده‌ریاوانه‌ فارسه‌کان له‌ به‌نده‌ره‌کانی باشوور بۆ هه‌ڵکردنی چارۆکه‌کانیان به‌کارباندەهه‌ینا، هه‌لبه‌ت په‌یژه‌که‌ی بۆیه‌ داده‌هه‌یلا، بۆئه‌وه‌ی له‌گه‌ڵ ده‌ستگیرانه‌ به‌دبه‌خته‌که‌یدا دابه‌زنه‌ ناو ئه‌م خه‌رنده‌وه‌، تا خۆیان له‌ چاره‌نوسی ره‌شی عاشقه‌کانی پێش خۆیان ده‌ربازبکه‌ن، که‌ سه‌ربروردیانان له‌ ده‌می حکایه‌تخوان و لاکبێژه‌ گه‌ڕۆکه‌کان بیستبوو».

گه‌نجه‌که‌ بوارێکی چکۆلانه‌ی دایه‌ بالنده‌ نزیکه‌کان بۆ چریکاندن و توپه‌بوون، دوا‌ی هه‌ڵکێشانی هه‌ناسه‌یه‌ک و ئیستیک و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک گووتی: «له‌ دوا‌ی ئه‌و عاشقه‌، که‌م که‌م عاشقی بیکه‌س و بپه‌نا هاتوون و سالانیک ئه‌م بێشه‌یه‌یان کردۆته‌ هه‌شارگا، هه‌ندیکیان جارێکی دی سه‌رنه‌که‌وتونه‌وه‌ بۆ جیهان، به‌لام هه‌ندانیکێ دیکه‌یان دوا‌ی چه‌ندین مندال، دوا‌ی گۆرانی دنیا و کۆنبوونی یادوه‌رییه‌کان گه‌راونه‌ته‌وه‌... به‌لام به‌گه‌شتی ئیتره‌ خاکیکی چۆل و فه‌رامۆشکراوبوو».

نه‌سه‌ردین به‌ناو گیاکاندا ده‌پۆیشت و به‌ ده‌نگیکێ به‌رز که‌ گۆله‌ چکۆله‌کانی ده‌رووبه‌ری ده‌ترساند، ده‌یگوت: «ئه‌مڕۆ زه‌وییه‌کی چۆل و فه‌رامۆشکراو نه‌ماوه‌... سه‌یره‌که‌ سه‌ربازه‌ هه‌له‌هاتووکه‌کان له‌م چیا و ده‌ربه‌نداندا هۆبه‌یه‌کیان بۆخۆیان دۆزیوه‌ته‌وه‌، ئه‌وانه‌ی له‌ ده‌وله‌ت هه‌له‌هاتوون هه‌وارێکیان ئاوه‌دانکردۆته‌وه‌، ده‌رویش و دینداره‌کان کونجیکیان له‌م هه‌ردانه‌دا کردۆته‌ مزگه‌وت و مال، هه‌تا پیاوکۆژه‌کانیش هه‌ر پوو له‌م ده‌شت و کێوانه‌ ده‌که‌ن... ئیتر بۆ ده‌بیت پارچه‌یه‌ک زه‌وی به‌ عاشقان هه‌لال نه‌بیت؟». ده‌لیله‌ چاوشینه‌که‌ ده‌یگوت: «ئاخره‌ عشق له‌ هه‌موو شته‌کان ترسناکتره‌، عه‌شق واده‌کات مرۆف له‌بری ئه‌وه‌ی بۆ خودا بگه‌ریت بۆ دیتنی مانگ و ئه‌ستیره‌ و جوانی بگه‌ریت... کێشه‌ی عه‌شق ئه‌وه‌یه‌ که‌ هه‌ینده‌ خه‌ون ده‌بینی، خۆی له‌یاده‌کات، دنیا له‌یاده‌کات... هه‌میشه‌ش به‌ حوزنیکێ ترسناک دوا‌ییدیت، چونکه‌ من

دەزانم عەشقی بەختەوەر بوونی نییە... عەشقی بەختەوەر هەمیشە عەشقیکی مردووہ». نەسرەدین بە دەستەسپێک ناوچاوانی خۆی دەسپری و دەیگوت: «عەشقی بەختەوەر چۆن بوونی نییە؟ عەشق خۆی بەختەورییە». گەنجە وردەوآڵە فرۆشەکە کە چەندەها پارچە شیعری کلاسیکی لەبەریبوو، کاریگەری ئەو شیعەرانش لە زمانیدا پەنگی دابوووە وەلامیدەدایەو: «نا، نەسرەدینی بۆخۆش، عەشق خەیاڵە... عەشق خەیاڵکی سەیرە دەربارەی مەعشوق».

هەمووان بە بێدەنگی سەیری یەکتریان دەکرد و بەناو جەنگەلەکاندا دەپۆشتن، نیدی کەس هیچی دیکە نەدەگوت... تاڤگە و چەمەکان بە سەرسامییەو پێشوازییان لێدەکردن، لە قوولایی دارستاندا بەسەر پردیکی دارینە چکۆلانەدا دەپەڕینەو و دەگەیشتنە یەکەمین مەنزڵگا، لەوێکانە دەیهەا عەشقی پاکردوو لە ژێر کەپەر و لە مائی چکۆلەدا لە نیشتەجێیەکی پەرتوبلۆدا، دوور لە یەکدی دەژیان. دیاریبوو ناوێ داناییەکی نووییە، ئەم خاکەش تازە بە بینینی مرۆف پاهاتوو. لەووبەر عاشقەکان لەگەڵ قافلە و قەتارچییەکاندا بەرەو ئێران و توران، پوو و چین و ماچین هەلەهاتن، لە سایە ئیمپراتۆرێکەو دەچوون بۆ سایە ئیمپراتۆرێکی دیکە، لە ئیمارەتێکەو هەلەهاتن بۆ ئیمارەتێکی دیکە، بەلام ئەمرۆ بستێکی ئەمین لە زەویدا نەماو، بەدریژیایی سنوور سوپا گەورەکان بەرامبەر یەکتەری وەستاوان، زەوی بەشتیوێهەکی ئەندازەیی ئالۆز لەنیوان هەزارەها سەرکرده و تیپ و گروهدا پارچەپارچەبوو. ئەو ماوێه «نەسرەدین» وەکو تەتەرێکی برسی هەریمە و هەریم گەرابوو مەکری خۆی لەگەڵ سەرۆکی خێلەکان و بەگە گەمژەکان و سیاسیه حیلەبازەکان بۆ دۆزینەوێ حەشارگەیک بەکارهینابوو، بەناو دوند و دەریەند و هەوراز و سەرەوژێرەکاندا هاتوچۆیکردبوو، هەر بەو چەشنە ی کە لە کۆلانەکانی شاردا ناھی حەسرەتی هەلکیشابوو، لەویش بەو

زهمینه ئاسنئاسایه دا پوښتنبوو و گووتنبوو: «چ سووکایه تیبه که عاشقان له م مهمله که ته دا که ولاتی هزار خیل، هزار باب و هزار پیغه مبهری پاست و درۆن بووه، هه وار یکیان نه بیت... ئه م عه رده، ناوی چیه که دهره ندیکی بۆ مه حه بهت نه کرد بیته وه؟... وای چ سووکایه تیبه که... چ شهرمیکه نیشتمان به م گه وره ییه... نیشتمان، سه ریکی تاقه کانی فه رهاد بیت و سه ریکی کیله کانی مه م و زین بیت حه شارگه یه کی بۆ عاشقان تیا نه بیت... وای له م ئابروچوونه».

دواجار پیره میردیکی کۆنه عاشق، پیره میردیک که هه موو ژیا نی له شاردنه وهی خوئی و مه عشوقه که یدا له م چیا یانه دا بردبووه سه ر، دوا ی شه و پوژیک پوښتن، نه سه ره دینی گه یاندبووه به ر ئه و په یژه یه و گووتنبوو: «پوژگاریکی دور، من هه له اتووی ئه م چپوزه به نده بووم». نه سه ره دین که له بینینی ئه و خا که حه په سا بوو، گووتنبوو: «ئیره له دهره وهی زه مه نه، له دهره وهی دونیا یه، خه یالی خودایه کی پاکردو له ئاسمان خولقاندویتی... په ح، له م قه لایه، په ح، له م هه موو لیڤه واره بینه، له م خه رنده ی که شه ی تانیش به بی چاوسا غیکی شاره زا نایدۆزیته وه». پیره میرده که گووتنبوو: «نه سه ره دین هینده گه مژه مه به و بزانیته ئه م عه رده به که س نادۆزیته وه، هینده ولاغ مه به و تیبگه یته که قه لایه کی عاسی و نه سه تمه ت دۆزیوه ته وه... ئیره ش زه ویه که وه کو هه ر زه ویه کی تر، بشزانه پارچه خاکیک له م دونیا یه دا نییه مرۆف نه یگاتیت... من ئاگادارته که مه وه، ئاگادارته که مه وه».

نه سه ره دین سه یری ئه و پیره میرده ی ده کرد، که عومری له حه شارگه کانی عه شقدا بردبووه سه ر، به حه شارگه کانی ده گووت: «کونه عاشقان»، به لام هیچی نه ده گووت، له دلێ خویدا ده ینا لاند: «ئهی ئه و هه موو عه شقه ناکامانه بۆ کوئی بچن؟ ئهی ئه و هه موو نه فینه کوژراوه پوو له کوئی بکن؟».

له گه پانه وه دا، سیامه ندی بالنده وه کو واشه یه کی ماندوو له
 بهرده لانتیکی شیندا چاوه پروانیده کرد، که حکایه تی نه و خه رنده قوول و
 دوورده سته ی له ده می نه سره دینه وه ده بیست، ده یگوت: «نه و زه وییه م
 نیشاننده، من یه که مین که س ده بم که ده پۆم... هر ئه م شه و ده پۆم...
 هر ئه مشه و مه عسومه ده هینم».

سیامه ند بالنده یه که مین که س بوو که هاته ئه م چپرستانه،
 دوابه دوا ی نه ویش هه ندی له عاشقانی شه رمن و بیخه یالی دیکه
 پوو یان کرده ئه م هه ریمه، هه ندی له و عاشقه ناکامانه ی نه سره دین له
 ده می زه مانه وه ده یناسین، بزۆریه یان نه و کچ و کورپه ناکامانه بوون که
 پیشتر له نه شکوت و بن بهرده گاندا خۆیان شار دبووه وه.

که په روانه و فره یدون ی مه له ک دابه زینه نه و خاکه، فیلی گه لاکان
 و مهستی ئاوه کان ماوه یه ک سه راسیمه ی کردبوون، له یه که مین که پردا
 گۆفه ندی په یکه رتاش به خۆی و نه و قژه ماشو برنجیه وه «که ئیستا له
 جاران درێتر بوو» پیشوازی لیکردن. فره یدون، له یه که مین ساته وه
 ههستی به گۆرانیکی قوول کرد له گۆفه نندا. ئیستا پیاویکی جیدیتەر
 و چالاکتر ده هاته بهرچاو، ئاشکرا بوو فاسیله یه کی به رینتری له نیتوان
 خۆی و هه موو دونیادا دروست کرده، جگه له جۆخه یه کی شوپ که
 به سه ر شه پوالتیکی درێژدا به ریدابووه وه هه چی له بهردانه بوو، ئاشکرا بوو
 به دیتنی فره یدون خۆشحال، به لام هۆیه کی نادیار وای لیکرد خۆی
 وانیشانه دات، ئیستا پتر خۆی به و خرپه بهردانه وه سه رقالدده کرد که له
 کاتی بێنیشیدا په نگیده کردن، نه و بهردانه ی که خانوی چکۆله چکۆله ی
 لێ دروستده کردن، بورجی په نگا وره نگ، قولله ی درێژ، قه لای بازنه یی،
 هه موو نه و شیوانه شی به شیوه یه کی نه ندازه یی ئالۆز به قه راغ نه و
 چه مه دا دابه شکردبوو. فره یدون ی مه له ک و هاو پێکانی تا زیاتر به ره و
 ناوه وه برۆیشته بانایه، زیاتر بهر هه موو نه و شیوه سه یرانه ده که وتن

کە گۆفەند لە مەلاولای دارستانانەدا هەلیچنیبوون، دەیه‌ها جانەوهری سەیر سەیر، چەقەلی مۆری بآلدار، بەرازی پەنگاوپەنگ، ورجی تیکەلاو لە پەرتەقالی و سوور، بزەکیۆی سەپی، کونەپەپوی پەش، کۆتری نەرخەوانی، دەلەکی زەرد، قەلەموونی سوور. گۆفەند هاوڕێکانی دەبرد و زوو زوو پێیدەگوتنەو: «بەخێرین، بەخێرین بۆ ئەم ولاتە».

نەسرەدین بە دنیاییه‌کی زۆرەو سەیری کەپەرەکانی دەکرد، سەیری ئەو مالانە‌ی دەکرد کە ئیستا عاشقان دروستیانکردبوو و حەسرەتی بۆ ئەو هەلەدەکیشا کە خۆی عاشق نییە.

دەلیلە چاوشینە کە خۆشحالانە دەپروانییە ئەو لەقلە زەیتونییە پیرانە‌ی لە ناو دارەکاندا وەستا بوون و بە گۆفەندی گوت: «هەر جارێک کە دیم شتیکی نوێ زیادیکردو، جاری پێشوو ئەم لەقلە زەیتونی و حوشرە خالدارانە‌ی لێنەبوو. من کە چاوم بەم گیانلەبەرە پەنگاوپەنگانە دەکەوێت کە تۆ لە بەرد و درەخت و گەلا دروستیانەدەکەیت، هەستدەکەم ئادەمیزادەکان زۆر جار لە وەحی پێغەمبەرایی تیناگەن... ئاخەر مەرج نییە پێغەمبەرەکان تەنها لە شیۆه‌ی کتێیدا، یانی بە وشە، وەحییان بۆ بیتەخوار، لەوانە‌ی پێغەمبەران وەحییان لە شیۆه‌ی دیکەدا بۆ بیتەخوار... وانیه‌؟».

هەمووان بێدەنگدەبوون، سەیری گۆفەندیان دەکرد کە لەپیشیانەو دەپویشت و بە دەنگێک کە زڕینگە‌یەکی خودایی تیا بوو دەیگوت: «زۆر سەیری ئەو پەیکەرە مەکن... زۆر سەیرکردنی ئەو پەیکەرە وادەکات خەیاڵتان بەشیۆه‌یەکی سەیر و ترسناک هەوبکات، خەیاڵتان تووشی دەردێک بیت کە چیتەر پاستی و درۆی بۆ لەیەکدی جیا نەکرێتەو... ئەوانە پەیکەری من... ئەوانە پەيوەندیان بە هیچ کەسەو نییە، بە منەو نەبیت».

پەروانە ئەو کات تێنەدەگەیشت گۆفەند مەبەستی چییە؟ بەلام

تپه‌پینی کات و شاره‌زابوون له ژيانی ئه‌و دارستانه، مانای هه‌موو شته‌کانی بۆ ئاشکراکرد.

گۆڤه‌ند ئه‌و به‌یانیه به‌خۆی و گۆچانیکی گه‌وره و درێژه‌وه به‌ره‌و ناوه‌وی ئه‌و هه‌رێمه پێشیانکه‌وت، ده‌پۆشتن و ئه‌و ژن و پیاوه عاشقانه‌یان ده‌بینی که له‌به‌رده‌م ماله‌کانیاندا، یان له‌ ناو که‌پره‌کاندا یان له‌ ژێر به‌تانییه‌کانیان‌وه سه‌ریانده‌رده‌هینا و سه‌یری ئه‌و میوانه‌ تازانه‌یان ده‌کرد، نه‌سه‌ره‌دینیش هه‌میشه به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی شه‌رمن و کچانه‌وه وه‌لامیده‌داوه. دونه‌یه‌ک بوو په‌روانه له‌ ساته‌وه‌ختی یه‌که‌مه‌وه، تووشی ترس و سه‌له‌مینه‌وه‌یه‌ک بوو له‌گه‌ڵیدا. که‌س نازانیت له‌به‌ر چ هۆیه‌ک په‌روانه له‌ یه‌که‌مین ساته‌وه‌ ئه‌و پیاوه‌ی قه‌بوول نه‌کرد که خۆی وه‌کو پێغه‌مبه‌ریک نیشانده‌دا. گۆڤه‌ندیش سه‌یری چاوی ئه‌و کچه‌ی نه‌کرد که گه‌لێ چیرۆکی له‌سه‌ر سیح‌ر و جوانی بیستبوو... به‌لام دیاریبوو ئیدی هه‌مووان له‌وێن و له‌و جێگایه‌ش ده‌مێننه‌وه. له‌سه‌ر ته‌نووڕێکدا به‌دیار ئه‌و ژنانه‌وه وه‌ستان که نانیان له‌ گه‌نمه‌شامی و به‌پوو و جۆ دروستده‌کرد، له‌به‌ر ئه‌و ناگره‌دا، گۆڤه‌ند چیرۆکی پۆژانی سه‌ره‌تای بۆ گێڕانه‌وه، حکایه‌تی هاتن و دابه‌زینی خۆی له‌گه‌ڵ دل‌ارامدا بۆ ناو ئه‌م دۆله‌ فه‌رامۆشکراوه. که قسه‌یده‌کرد، فه‌ره‌یدون ده‌نگی ئه‌و گۆڤه‌نده‌ی جارانی تیا نه‌ده‌دۆزیه‌وه که له‌ چایخانه و سه‌یرانگا‌کانی ده‌رووبه‌ری شارد‌ا سه‌رخۆشده‌بوو، جنیۆیده‌دا، بوتلی ده‌هاوێشت و سه‌مایدده‌کرد. ئیستا پیاویکی ده‌دیت شیوه‌یه‌کی نورانی به‌ خۆی ده‌به‌خشی، یه‌کیکی ده‌بینی له‌شیوه‌ی شیخێکدا ده‌بینواند، گۆڤه‌ند ده‌یگوت: « کاتیک ئێمه‌ هاتین، هه‌موو پله‌کانی ئه‌و په‌یژه‌ مه‌لعونه‌ له‌قبوون، ده‌ترساین له‌ ژێر پێماندا بترازین و به‌ربینه‌وه، چینیکی ترسناکی هه‌ور که ئه‌ستوراییه‌که‌ی به‌ ئه‌ندازه‌ی بلندی بالامان بوو له‌گه‌ڵماندا ده‌نیشته سه‌ر زه‌وی... تا گه‌یشتینه‌ خوارێ هه‌چمان نه‌بینی، ته‌نها ئه‌و هه‌وره

نه‌بیت که له ناویدا سیبهری چه‌نده‌ها گۆلم ده‌بینی که وه‌کو نه‌خشی به‌جیماو و کوزاوه‌ی سه‌ر به‌ردی له‌سه‌ر هه‌وره‌کان هه‌لکه‌نرابوون... که من و دلّارام گه‌یشتینه ئێره‌ جه‌نگه‌لێک بوو تاکه‌ تاکه‌ عاشقانی دی تیا نیشته‌جی بوویوون، هه‌موو تازه‌بووین، هه‌موو لێره‌ نوێ بووین، پێده‌چوو ده‌یه‌ها سالی‌ش بیت که‌س پووی لێره‌ نه‌کردبیت، له‌ هه‌ندی جیگادا ئێسکی ئه‌و عاشقه‌ زۆر دیرینه‌مان دۆزیه‌وه‌ که‌ لێره‌ مردبوون و دوا‌ی خۆیان که‌سێ په‌یدا نه‌بوو بوو بیانشاریته‌وه‌، په‌که‌م هه‌فته‌ ده‌بایه‌ ئه‌و ئێسکانه‌مان بکردایه‌ به‌ژێر خاکه‌وه‌ تا بتوانین زینده‌گییه‌کی ئاسایی له‌م جه‌نگه‌له‌دا ده‌ستپێکه‌ین، چونکه‌ ده‌مانزانی شوێنیکی دیکه‌مان نییه‌ تیا‌برین».

گۆشه‌ند به‌رده‌وام به‌ گۆچانه‌کی ده‌ستی یاری به‌ ورده‌ به‌رده‌کانی به‌رده‌می خۆی ده‌کرد، یاری به‌ گه‌لا وه‌ریوه‌کان ده‌کرد و ده‌یگوت: «من که‌ په‌که‌مجار هاتمه‌ ئه‌م دارستانه‌، وامده‌زانی کوشتی چاره‌نوسی خۆم، شه‌وانیکی دوور و درێژ له‌و ئاسمانانه‌ پاده‌مام که‌ وه‌کی جۆره‌ ئابلقه‌یه‌کی ترسناکی گونا‌ه و بێکه‌سی ته‌ماشامده‌کرد. من و دلّارام پێکه‌وه‌ ده‌مانقیزاند، به‌لام ده‌نگی ئه‌و ئاوه‌ هه‌موو سه‌دایه‌کی ده‌کوشت، هیدی هیدی ده‌بوایه‌ ئه‌م جیهانه‌م دروستبکردایه‌ته‌وه‌، بیرم له‌ ناگر و پاو و چاندن و پاشه‌که‌وت بکردایه‌ته‌وه‌، بیرم له‌ په‌یوه‌ندییه‌کی تازه‌بکردایه‌ته‌وه‌ له‌گه‌ڵ ئه‌م سروشته‌دا که‌ تێینه‌ده‌گه‌یشتم و ئه‌ویش تێمه‌ده‌گه‌یشتم، ده‌بایه‌ پۆژانیکی زۆر له‌گه‌ڵ به‌رد و دره‌خت و بالنده‌کاندا قسه‌بکه‌م، ده‌بایه‌ له‌گه‌ڵ پۆخی ئه‌و ئاوانه‌دا بدویم، بیانپێتمه‌ زمان، تا پۆژیک هه‌ستمکرد ته‌نه‌انیم، هه‌ستمکرد ئه‌و مه‌ترسییه‌ گه‌ورانیه‌ی ده‌ره‌وه‌... ئه‌و جیهانه‌ ترسناکه‌ی شار و دێکان، جیهانی سیاسه‌ت و ئاین، پۆژ له‌ دوا‌ی پۆژ عاشقان زیاتر به‌ره‌و ئه‌م جه‌نگه‌له‌ راپێچده‌که‌ن. ئێستا له‌ قوولایی پۆحمدا هه‌ستده‌که‌م، ده‌کریت ئێره‌ شارێکی سه‌ربه‌خۆ و

جیاوازی لێ دروستبکریت، جوانتر و بەرینتر و نازادتر لە و جیهانە ی
 کە لێوەی هاتووین... ئێرە ولاتیکی عاسییە، دەکریت هەموو قەومێ،
 هەموو خێلێ بەشیوەی خۆی، شەریعەتی خۆی دامەزرێنیت... دەکریت
 ئێمەش شەریعەتی خۆمان هەبیت».

گۆفەند بەردەوام بە دەنگیکی هێمن، بە دەنگی پیاویک کە لە ژێر
 ئاسمانی ئەم جەنگە لەدا بیری لە حکمەتی ژیان کردۆتەو قسەیدەکرد،
 ناماژە ی بۆ ئەو لاکەرەندە بەرزانه دەکرد کە س ناتوانیت پیاواندا
 بێتە خوار، لە باکووریشەو ناماژە ی بۆ ئەو بەرزاییە ترسناکانە دەکرد
 کە دەمی نیمچە دەریاچە یە ک هەموو پێگاکانی تیا قوفلەکرد، لە هەندێ
 شویتیشدا ئاوەکان بووبوون بە تافگە یەکی بەخوێر کە زیندەوهرێک چیبە
 لێی دەرنەدەچوو، لە خواریشەو ئەو چەم و تافگانە شەتاویاندا دەایە و
 دەریاچە یەکی دیکە یان پێکدەهێنا، دیاریوو ئەو بەو چەند مانگە کون
 و قوزبندی ئەو جەنگە لە گەراوە، دەیزانی ئەوەی بێتە ئەم جەنگە،
 دەبیت تەنها لەسەرەوهرپا دابەزیت.

ئەو پۆژە تا خۆرئاوایوو، گۆفەند درەخت و چەم و بالنده و بەردەکانی
 نیشاندا... پێچاوپێچی جەنگە ل و ئاوەکانی بۆ پوونەکردنەو، هێمنی
 و گەشبینییە ک لە چاویدا بوو کە گەلێ بەو غەمە ئەزەلییە ی ناو پۆچی
 پەروانە غەریب بوو.

شەوی یە کەم لەو جەنگە لەدا، شەویکی سەیربوو، لای فەرەیدونی
 مەلەک وەکو دۆزینەوێ دۆنیایەکی تریوو، لای پەروانەش سەرسوپمان
 و ترس و تارمایی بوو.

لە یە کەم شەووە کاتێ هەموو عاشقان وەکو ئەلقە یەکی سێحراوی
 گەرە بە دەوری ئەو ئاگرەدا دانیشتن، پەروانە هەستیکرد ئەم جیهانە
 شتیکی ترسناکی تیا، کە سەیری ئەو سیما ماندوووانە ی دەکرد کە
 لە دەوری دەنگی پەر لە حکمەت و خەونی گۆفەند کۆبووبوونەو،

به‌رده‌وام ئه‌و پرسپاریه‌ی له‌خۆی ده‌کرد: «ئێتره‌ به‌هه‌شته‌ یان دۆزه‌خ؟». گۆشه‌ند به‌و سیما سه‌یر و سه‌یراوییه‌ی خۆی، توانای هه‌بوو عاشقه‌کانی تر مه‌ستبکات. ئه‌و هه‌موو شه‌وێ له‌به‌ر ئه‌و ئاگره‌دا داده‌نیشت و به‌و ده‌نگه‌ مه‌ست و نیمچه‌ گه‌رپی له‌و خه‌وانه‌ ده‌دا که ده‌ببینی، باسی ئه‌و دونیایه‌ی ده‌کرد که ده‌کریت دروست بکریت، نه‌خشه‌ی ئه‌و شاره‌ خه‌یالییانه‌ی داده‌نا که ده‌شیت بینه‌ به‌هه‌شت، باسی ئه‌و زه‌وییه‌ ئازادانه‌ی عه‌شقی ده‌کرد که ده‌شیت بدۆزینته‌وه، به‌لام «په‌روانه» جگه‌ له‌ زه‌وییه‌کی گۆشه‌گیر و تاریک و شتێدار هه‌چی دی نه‌ده‌بینی. په‌روانه جگه‌ له‌و سیما غه‌ریبانه‌ی ده‌روبه‌ری که به‌ غه‌ریبی سه‌یریانده‌کرد و به‌ غه‌ریبی سه‌یریده‌کردنه‌وه له‌م جه‌نگه‌له‌دا مژده‌یه‌کی لێ دیارنه‌بوو... سه‌یرترین شت بۆ په‌روانه‌ دیمه‌نی ئه‌و مندالانه‌ بوو که بیچووی حه‌رامزاده‌ی ئه‌و عاشقانه‌ بوون، که پێشتر له‌ ئه‌شکه‌وت و چیا و سه‌ر لوتکه‌ به‌رزه‌کاندا ژیا‌بوون و له‌ویادا خێزانیان دروستکردبوو... مندالانی له‌ ژێر بروسکه‌ و په‌هێله‌ و ترسدا گه‌وره‌بوویون، مندالانی‌ک هه‌ینده‌ی په‌یوه‌ندیان له‌گه‌ڵ با و شه‌و و دره‌خت و گیاکاندا هه‌بوو، پێنه‌ده‌چوو په‌یوه‌ندیان به‌ مرقه‌خانه‌وه هه‌بیت، گیانیان له‌ قورپی ئه‌و چه‌مانه‌ هه‌لکشابوو، به‌دریژی پۆزیش له‌ ناو گه‌لاکاندا یاریانکردبوو. په‌روانه سه‌یریده‌کردن و ده‌یگوت، ئه‌مانه‌ دوور له‌ جیهان، دوور له‌ شاره‌کان گه‌وره‌ده‌بن، ده‌بیت وه‌کو مندالی زه‌وییه‌کی نه‌فره‌ت لێکراو بژین، که سه‌ریشی به‌رزده‌کرده‌وه جگه‌ له‌ گه‌لا و لق و پۆپی دۆزه‌خیانه‌ی دره‌خته‌کان هه‌چی دیکه‌ی نه‌ده‌بینی. ئه‌و شه‌وه‌ که له‌ که‌په‌رێکی چکۆلانه‌دا خه‌وتن، فه‌ره‌یدون زوو به‌ئاسوده‌یی خه‌وی لێکه‌وت، به‌لام ده‌نگی سه‌یر و په‌ر له‌ هازه‌ و قه‌ریشکه‌ی ئه‌و چه‌مانه‌ نه‌یانپێشت په‌روانه‌ بخوایت، په‌روانه‌ له‌و شه‌وه‌وه ئه‌و میرووه‌ بالداره‌ زیویانانه‌ی ده‌بینی که وه‌کو چرا ده‌دره‌وشانه‌وه، ئه‌و کولله‌ گه‌ورانه‌ی ده‌بینی که به‌ پۆل

به ناو جهنگه لدا ده فرین و باله کانیان نوریکی مه یله وسوور و ناگراوی لئ هه لده ستا، ئه و بوونه وهره سه برانه ی ده بیینی که گه لا دروستیده کردن و سه رله نوئ تیکیده دانه وه، ئه و ئاوانه ی ده بیینی که وه ک پشکو داده گیرسان و ده کوژانه وه، چاوی لیکه نه و ئه و چیلکه و چلوچیانه ی ده بیینی که وه کو سحر بازیک کویان بکاته وه، کۆده بوونه وه و ده چوونه سه ریه ک و شیوه ی سه رسه بریان دروسته کرد، که چاویشی ده کرده وه ده بیینی بلاوده بیه وه و له یه کدی ده ترازین.

پۆژانی دواتر په روانه له نزیکه وه حه قیقه تی ئه و ژیانه ده بیینی، له نزیکه وه تیکه لای ئه و ژنه چکۆله و لاوازانه ده بییت که له ناو ئه و دارستان و جهنگه لدا، سه به ته ی چکۆله چکۆله دروسته که ن. له گه ل گۆفه ند و فره ریدوندا ده چیته ئه و وه رشه گه وره یه که له جیگایه کی چری دارستانه که دا دروستکراوه، له ویادا پیاوان له سروتیکی سه یردا په یکه ری دوو عاشق داده تاشن که به ئارامیه وه ئامیزیان کردوه به یه کدا. فره ریدون له و جیگایه دا، هه مو ئه و زانیاریانه ی، له شار له وه رشه که ی گۆفه نددا فیژیو بوو ده خاته وه کار و ده بیته په یکه رتاشیکی نوئ، مه ستانه گۆرانی ده لیت و ئیسه ده کات... هه ر له یه که م پۆژیشدا جاریکی تر سیامه ندی بالنده ده بیینیته وه، ئه و پیاوه ی هه رگیز له کۆبوونه وه شه وانه کانی گۆفه نددا ئاماده نابیت و به رده وام له سه ر دره خته کانه وه به جووتن چاوی دره و شاوه وه سه یری شه و و گوند و عاشقه کان ده کات. سیامه ند که عاشقه کانی دیکه به واشه و کۆلاره و داله شه پانییه کان ده یشو به یتن، ئیشی ئه وه یه دره خته کان بپریت و ئاماده بیکات بو په یکه رسازه کان. که یه که مجار فره ریدون به ته وریکه وه ده بیینی، ده یه ویت سلای لییکات، ده یه ویت یاده وه ری ئه و دوو شه وه ی به یینیته وه یاد که پیکه وه له وه رشه که ی گۆفه ند و له کیتلگی گوله به پۆژه کاندایه سه ریان بردبوو، به لام هینده ی فره ریدون لئی نزیکه بیته وه، ئه و

بێته‌وه‌ی هیچ مه‌لیک بۆ قسه‌کردن نیشانبه‌دات، پوو وه‌رده‌گیریت و ده‌چیته سه‌ریه‌کی له دره‌خته‌کان و له سه‌ره‌وه له ناو گه‌لاکاندا خۆی چه‌شارده‌دات... عاشقه‌کانی دیکه پێیانوایه، سیامه‌ند که‌مدوترین و ترسناکترین پیاوی ئه‌م دۆله‌یه، گوڤه‌ندیش ده‌لێت: «سیامه‌ند پێیوایه ئه‌م چه‌نگه‌ له نیشتمانی ئه‌وه و ئێمه زه‌وتمانکردوه».

فه‌ره‌یدون هه‌ر له‌و وه‌رشه‌یه‌دا عه‌زیزی تیرنه‌نداز ده‌ناسیت که تا که تهنه‌گچی چه‌نگه‌ له و خۆی به ده‌ست پاستترین پیاوی دونه‌یا ده‌زانیت. مه‌هدی گوڤه‌باخ ده‌ناسیت که ئیواران، دوا‌ی کار، گوڤه‌کتوییه‌کان کۆده‌کاته‌وه و له شوشه‌یه‌کی گه‌وره‌دا گولایان لێدروسده‌کات. «غه‌مگینی به‌خته‌وه‌ر» ده‌ناسیت که ژیا‌نی به‌شێوه‌یه‌کی سه‌یر له‌نیوان گریانی به‌کول و پێکه‌نیندا دابه‌شبووه. کلپه‌ ده‌ناسیت که ده‌توانیت به‌ فیکه هه‌موو گۆرانیه‌ به‌ناوبانگه‌کان و سه‌مقۆنیا گرنگه‌کان دووباره‌بکاته‌وه، ئه‌سه‌دی نامۆ که تهنه‌ا گیا ده‌خوات، تاهیری توتی که هێنده له‌و که‌ژ و چیا‌نه ژیا‌وه، به‌ئه‌سه‌تم هه‌ندێ وشه‌ی له‌بیرماوه و جگه له توانای دووباره‌کردنه‌وه‌ی هه‌ندێ ده‌نگ، به‌هه‌یه‌کی تری نییه ... چه‌نده‌ها پیاوی دیکه‌ش که له شویتنی جیاواز جیاوازه‌وه دابه‌زیبوونه ئه‌و چه‌نگه‌ له، هه‌مووش پێکه‌وه خه‌ریکی تاشینی ئه‌و په‌یکه‌ره چکۆلانه‌ی دوو عاشق بوون که ده‌لیله چاوشینه‌که دوا‌ی ئه‌وان هه‌لیده‌کێشایه سه‌رێ، له‌ته‌ک سه‌به‌ته‌ی چنراوی کچه‌کاندا باریده‌کرد و له‌گه‌ڵ خۆیدا ده‌بیرده‌ شاره‌ دووره‌کان، له‌وێ دوا‌ی گه‌شتیکی درێژ ده‌یفرۆشتن و عاشقه‌کان چیا‌ن بویستایه ده‌یکه‌ری و ده‌گه‌رایه‌وه بۆ دارستان.

گوڤه‌ند له یه‌که‌مین به‌یانیدا ده‌یگوت: «په‌روانه فه‌ره‌یدون، عه‌شق هه‌موو پیاوه ئاساییه‌کان ده‌گۆریت بۆ هونه‌رمه‌ند... ته‌ماشاکه ... بیه‌نه ... ئه‌م په‌یکه‌رانه له هه‌موو هه‌رێمه‌کانی ده‌وریه‌رمان ده‌فرۆشریت... به‌سه‌ر زه‌ویدا بلأوده‌بێته‌وه، ده‌چیته ماله‌کانه‌وه، ده‌چیته ژیا‌نی

پیاوه بچکۆله کانه وه». فەرهدون سهیری په یکه ره کانی ده کرد، سهیری وهر شه که ی ده کرد، سهیری جهنگه له کانی ده ورو بهری ده کرد له یه که م ساته وه ههستیده کرد که ئیره دوا نیشتمانی ئه وه، دوودل له نیتوان خه ونه کۆن و دیرینه کانی خۆیدا و ئه م جیهانه سهوز و چکۆلانه یه دا که مه یلانئیکی سهیری به لای سیبهر و تاریکی و ترسدا هه یه ده چوووه ژوورئ، سهیری شته کانی ده کرد، سهیری ئه و پینگا سهیر و پینچاوپینچ و تاریکه ی ده کرد که دنیای ئه و کۆلیته له بهره میدا ده یکاته وه، به گۆفنه ندی ده گوت: «لیره وه ده توانین به ره و هه موو دنیا سه فه ریکه یین... لیره وه ده توانین به بیده نگ بفرین». گۆفنه ند بیته وه ی گوئی لیدیته دهستی به رز کرده وه و به هه موو عاشقه کریکاره کانی ده گوت: «با ده ستپینکه یین... با ده ستپینکه یین...». خۆی له ناوه راستی هه موواندا گۆچانه که ی داده نا، قژی ده کرده دوو پرچ، چۆغه که ی داده کن و به هه بیته ی پیغه مبه ریکی سه رسامه وه دهستی به رز ده کرده وه و ده یگوت: «با پۆج بکه یین به بهر ئه م دارانه دا». له چهنده ساتیکی که مدا هه مووان ئاماده ی کار ده بوون، هه مووان به شی خۆیان له و کۆت ره دارانه هه لده گرت و ده که وتنه تاشین. گۆفنه ند یه که یه که به سه ریانه وه ده گه را، فیزیده کردن ده بیته چیبکه ن، هه میشه ش ئه و فه رمانه ته لیسماویبانه ی خۆی دووباره ده کرده وه : «پۆحی بکه به به ردا... تیبیگه... شه رمی بشکینه... بیلاوینه وه... خۆشتبویت... هتد». دوا چاریش، هینده ی بهره دهسته کان په یکه ریکی چکۆلانه یان ته واویکرد بایه، گۆفنه ند هه موو توانای خۆی ده خسته کار تا ده یگه یانده ناسکترین شیوه. هه میشه خۆی دوا هه مین ته له زمی ده تاشی، خۆی دوا هه مین نیگاری پتووشده کرد... دوا چاریش که ته واوده بوو له جهسته ی تیکه لاری ئه و دوو عاشقه پاده ما و په یکه رکه ی به رز ده کرده وه و ده یگوت: «سه یرکن، چ موعجیزه یه کی جوانه... چ شاکاریکی بچکۆلانه یه».

په‌روانه‌ش هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه، به‌ناو‌ئو‌كه‌پر و پڼگا و قه‌راغی چه‌مانه‌دا ده‌پږیشت و ده‌كه‌وته پشكینینی ئه‌و دونیایه‌ی ده‌وروبه‌ری، تیكه‌ل به‌جۆگه‌ی ئه‌و ژنانه‌ ده‌بوو كه له‌دوای سه‌به‌ته‌چین، له‌سه‌ر چه‌وی ئه‌و پڅخانه‌ ده‌كه‌وتن، ئیواران سه‌رنجی پیاوه‌كانی ده‌دا كه ده‌چوونه سه‌ر دره‌خته‌كان، گورانیمان ده‌گوت، خۆیان فریډه‌دایه‌ ئاوه‌كانه‌وه و مه‌له‌یانده‌كرد. عه‌زیزی تیره‌نداز به‌خۆی و ته‌نها ساچه‌زه‌نی ناو‌ئو‌ جه‌نگه‌له‌وه‌كۆتر و چۆله‌كه‌كانی پاوده‌كرد. تاهیری تووتی، له‌سه‌ر به‌ردیك ئه‌و ئاره‌زووه‌كوشنده‌یه‌ی خۆی بۆ لاسایی‌كردنه‌وه‌ی بولبول و كونه‌په‌پو و داركونكه‌ره‌كان تیډه‌كرد. ده‌سته‌یه‌کیان به‌كۆمه‌ل له‌ناو‌به‌شه‌تاریك و چه‌ره‌كانی ئه‌و دۆله‌دا به‌دوای كۆكردنه‌وه‌ی به‌لآلوكی كیوی و تووتڤکی چۆمه‌ل‌اندا ونده‌بیون. په‌روانه‌ ئاوږیده‌دایه‌وه و ئه‌و ژنه‌ مندا‌لدارانه‌شی ده‌بینی كه له‌ناو‌میشووله و گیزه‌گیزی میڤروه‌كانی جه‌نگه‌ل‌دا شیریان به‌ساواكانیان ده‌دا. په‌روانه له‌ژیر كه‌په‌ره‌كاندا مه‌عسومه‌ ده‌ناسیت كه به‌چاویكی پر له‌گومان و ترسه‌وه‌ ده‌لایت: «ئهم جه‌نگه‌له‌ گه‌وره‌ترین درۆیه، عه‌شق ئه‌زه‌لی نییه، دواچار كه‌عه‌شقیش نه‌ما ئیره‌ زیندان‌تیک‌ی تره‌». دلآرام ده‌ناسیت كه به‌ئه‌ندازه‌یه‌ك مه‌ستی ئه‌و ده‌نگه‌ سیحراوییه‌ی گوڤه‌ند بووه، پتیوايه‌ جارێكی ديكه‌ ناتوانیت له‌ده‌ره‌وه‌ی ئهم دارستانه‌ بزێ. «شه‌هلا‌ی خوداناس» ده‌ناسیت كه به‌قورئان‌تیکه‌وه‌ ناو‌جه‌نگه‌ل ده‌گه‌پیت، له‌نیوان مندا‌له‌ زۆله‌كانی خۆی و باوه‌پری بیسنووری به‌خودادا تووشی شیتی و وپینه‌یه‌کی گه‌وره‌ بووه، له‌یه‌كه‌م بینینیشیدا بۆ په‌روانه‌ پتیده‌لایت: «له‌داها‌توویه‌کی نزیکدا ئهم دارستانه‌ ده‌بیته‌ جه‌ه‌نم». «مروری گچكه‌له‌» ده‌ناسیت كه ته‌نها مه‌راقی وشك‌كردنه‌وه‌ی میوه‌كانه‌، چونكه‌ ترسیكی سامناکی له‌به‌فر و گه‌رده‌لوله‌كانی زستان هه‌یه.

له‌ناو‌ئو‌ دارستانه‌دا، كاتێ باكان دیت، گه‌رده‌لوله‌كان هه‌لده‌كات،

ئاوهکان توپە دەبن، بەلەندەکان دەقیژنن، پەروانە هەستدەکات هەموو ئەو دەنگانە وەحشەتییکی قوول لە پوچیدا دروستدەکن، هەستدەکات کە سیبەری سەنگین و بەرینی ئەم جەنگەلە، کچە عاشقەکانی گۆرپووتە سەر تارمایی پەنگ زەرد و بیمار، هەستدەکات کچەکان پوژ بە پوژ پەشتر و پەشتر دادەگەڕێن و پەنگی ئەو دارانە وەرەگرن، پەنگی ئەو بەردە بۆر و ئەسمەرانە وەرەگرن، کە لە کەندەلانی دوورەکانە وە بەربوونەتەو ئەو ئەم جەنگەلە . پوژیک لەبن بەردیکی عاسیدا هەموو ئەو خانمانە دەبینیت بە پووتی لە ناو ئەو چەمەدا خۆیان دەشۆن ... دەبینیت هەموو وەکو سیبەریکی تاریک و قەترانیان لێهاتوو، دەبینیت هیدی هیدی پوخساری خۆیان وندەکن و دەبنە تارمایی پەش . ماوەیەک پەروانە تیناگات، ئایا ئەو دیمەنە سەیرانەیی دەیانبینیت، مۆتەکی ناو خەیاڵەکانی خۆیتە یان حەقیقەت، بەلام کە بەرچاوی پوونەبیتەو، کە ئەو وپینە و خەیاڵانە بەریدەدەن، کە تەماشای ئەو ژنانە دەکات کە مندالەکانیان لە لیتاوی چەمەکاندا دەرەهێننەو، کەمیک ئارام دەبیتەو . بەلام دواجار دلنیا، ئەلقەیهکی سپی لە تەنهای بە دەوری مەخلوقەکانی ئەم جەنگەلەدا کێشراو، کە وەکو شەبەنگیکی بازەنەیی لە دەوری ژن و پیاووەکان دەبینیت . هەر لەو پوژانەدا میدیای غەمگین دەناسیت، کە کچیکە لە مندالییەو فیری قسە نەبوو و بەردەوام بە دەفتەر و پینووسیەکەو لەسەر بەردیکی گەورە خەریکی نوسینی میژووی ئەو شتە سەیرانەییە کە دەیانبینیت . میدیا لەسەر لاپە پەیهکی سپی بۆی دەنوسیت: «ئەمە جەنگەلی گۆشەگیرییە ... عەشق لێرەدا دەمریت». پەروانە بیباکانە خۆیدەداتە دەست ئەو با ساردەیی لە سکونتیکی لەناکاوی نێوان دارەکانەو دیت، لەسەر یەکیک لە بەردەکان بە خەلۆزکی جیماو لە ناگرکی کۆن دەنوسیت: «من دەمەوێت بپۆم بۆ جیگایەکی دیکە، گرنگ ئەوێهە لە شوێنیکدا نەوەستیت». میدیای

غه‌مگین ته‌ماشای نوسینه‌کانی په‌روانه ده‌کات، له‌پشت وشه‌کانیشیه‌وه خه‌وئیکى قوول و دیرین ده‌خوینیتته‌وه بۆ دۆزینه‌وه‌ی دنیا‌یه‌کی راسته‌قینه‌ی دیکه، تیده‌گات په‌روانه رقی له‌ جه‌نگه‌له. پۆزانی دواتریش په‌روانه له‌ هه‌موو جیگایه‌کدا ده‌که‌وئته نوسینی نه‌ و رسته سه‌یرانه‌ی که ده‌بنه جیهانیکی تایبه‌تی بۆ خۆی. میدیاش هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو له‌ ناو نه‌ و جه‌نگه‌له‌دا دای په‌روانه و وشه‌کانی ده‌که‌وئت که با له‌ هه‌مان پۆزا ده‌یانسرپیتته‌وه، له‌ شوینیکیشدا له‌ قوولایی جه‌نگه‌له‌دا پوو‌یه‌پوو به‌رامبه‌ری یه‌کدی ده‌وه‌ستن و تیده‌گه‌ن، که نه‌ و نوسینه سه‌یر و دووباره‌بووه‌وه‌ی سه‌ر ده‌فته‌ر و دیواره به‌ردینه‌کان، جگه له‌ حه‌قیقه‌تی قه‌تیسبوونیکى سامناک له‌ شوین و له‌ زه‌مان و له‌ عه‌ده‌مدا هه‌چی تر نییه .

ئەو ماوھەییەکی من لە مائەوھە ژیا، ژیا لە شاردا پۆژ لە دوا پۆژ
 شێوھەییەکی ترسناکتری وەرەگرت، شەپۆلی ئەو پیاو و ژنانەیی ولاتیان
 جێدەھێشت، تادەھات گەرەتردەبوو، خەڵکانیکی زۆر مائەکانیان لەسەر
 شۆستەکان ھەراجدەکرد، خەڵکانیکی یادگاری پشستە دوورەکانیان دەبردە
 مەزاتخانەکان و دەیانفرۆشت، بە ھەزارەھا لەبەردەم زەرپەنگەرەکاندا
 سەرھەیاندەگرت و زێر و سامانی خۆیان بەتالاندەدا، بێوژنەکان
 گەردانەکانی ملیان، کچانیش کچیتی خۆیان دەدایە قاچاغچییەکان
 تا لە سنوور بیانیپەریننەوھ. شار بوویووە ھەراجدەھەییەکی گەرە،
 ماوھەییەکی کەم بەر لە پۆیشتنی من، ئەو مەیدانی جەلەبەشیان کرد
 بە مەیدانیکی مەزاد، من لە بەلکۆنەکەدا دادەنیشتم و سەیری ئەو
 ھەزاران چرپا و سیسەمە گەرە و گرانبەھایانەیی خەوتنم دەکرد کە
 ژنان و پیاوان شەوانی خەوتنی خۆیان لەسەر مەزاددەکرد. سەیری ئەو
 پیاوانەم دەکرد کە پانکەیی بنمیچەکانی خۆیان، شوشەیی پەنجەرەکانیان،
 سەعاتەکانی دەستیان، جلی ژێرەوھەیی کچەکانیان ھەراجدەکرد. ئەو
 کچانەیی ئاویننە و سوڕاو و جوانی خۆیان دەخستە مەزادەوھ. مندالەم
 دەبینی دەستکێشەکانی رێگای قوتابخانە، کلاوھ فەرۆھەکانی خۆیان
 دەفرۆشن، ھەمووش دەیانویست خۆیان بگەیننە قافلەیی ئەو پیاوانەیی
 بە پێ لە دەشت و چیا و دەریاکان دەدن... من لە یەکی لە

نۆوارانەدا بوو، بېيارمدا ھەرگىز ئەم شارە بەجىتەھيتم و تا ھاھاھتايە لىترە بىمىتمەوہ .

لە يەكئ لەو نۆوارە سەيرانەدا بوو كە پورم دووبارە دەرکەوتەوہ و بە دەنگى بەرز نەفرەتى لە ھەموو ئەوانە کرد كە دىنى خۆيان دەفرۆشن و پوو لە ديارى گوناھباران دەكەن . دەرکەوتنەوہى پورم پەيوەندى بەو پڕۆژە گەورانەوہ ھەبوو كە پياوانى ئيماندار بۆ چاكردىنى پەوشت و پاستکردنەوہى ژيان و گرتنەوہى شىرازەگانى لەش و پۆخ نامادەياندەکرد . من ھەموو بەيانىيەك، كاتى خەرىكى شتن و پاكردنەوہى شتەكان بووم، كە سەرقالى كۆكردنەوہى كرمە وەريوہەگانى ژيەر دايكم بووم، لەو رادىقۆ كوردىيە بيماناىەوہ ھەوالى كۆبوونەوہى زانا پۆخانىيەكانم لەگەل پياوہ پاىەدارەگانى سوپادا دەبىست، دەبىست پۆژ لە دواى پۆژ ئەفسەرە بەرزەكان زياتر كاروبارى ئەخلاق، كاروبارى پاستکردنەوہى دىن و ژيان دەدەنە دەست ئەو پياوہ پۆخانىيە پاىەبەرزانەى مزگەوتەگانى خۆيان گۆرپىوہ سەر قوتابخانەيەكى نۆئ .

ئەو كاتەى كە پورم دەرکەوتەوہ، مالى ئىمەش وەكو ئەو جىهانەى دەرەوہ، بە ھىمنى لە ناو خۆيدا دابەشبووبوو . براكانم وەكو سەدەھا ھەزار پياوى تر خولىاي سەفەر و دۆزىنەوہى خاكىكى تر كەوتبووہ سەريان، ھەندىكيان لە شەوى دواى ھەلھاتنى پەرۋانەوہ تووشى شەرمەزارىيەك بووبوون، چىتر نەياندەتوانى سەرىەرزىكەنەوہ، ھەندىكىشيان دەيانويست بپۆن و بە ئازادى بژىن، بەلام باوكم بە پىچەوانەوہ پۆژ دواى پۆژ پتر دەخزايە كونجى ئەو مزگەوتە تارىكانە و لەگەل پياوہ چكۆلەگانى دىكەدا لە بەحرى پارانەوہ و زىكر و سەلاواتدا وندەبوو . جارجار بانگىدەكردم و دەيگوت: «بەرلەوہى كار لە كار بترازىت، دەبىت چارەيەك بۆ تۆ بدۆزىنەوہ...»، ئەو بە

جیدیہ تیکی زۆر قوولہوہ بیریده کردہوہ. دەزمانی ئوانە قسە ی خۆی نین، بەلکو خە یالی ئەو خوشکە دەفژەنە یەتی کە پۆژانە لە بازاری زەرەنگەرەکاندا باوکمی دەگرت و پێی دەگووت: «بیر لە چارەنوسی کچەکەت بکەرەو، واکە مەنی لە چوار دە سال بەرەو ژوورە، کە ئەویش پەدووی پیاویک کەوت، ئەو کات چۆن سەر بەرز دەکەیتەو، سەری لووتی خۆت بەرەو چ مەملەکە تێک پەش دەکەیت، لە پۆژی حەشردا چی وەلامی خودا دەدەیتەو؟». براکانم هیچیان نە دەگووت، من و براکانم هەرگیز پە یو دەندیمان نەبوو، من جگە لە ئیشکەریکی بچکۆلانە و بەر دەستیکی گوێراپەل هێچی تر نەبووم. زۆرجار وام دەزانی کە ناوم نازانن، زۆر بەی کات هەر بە «تۆ» بانگیان دەکردم، منیش جار جار بە ئەنقەست ناوەکانیانم یاد دەکرد، لە گەل یە کدی تێکە لاوم دەکردن، بەلام هەرگیز لێیان یاخی نەبووم، من وەکو پەروانە عە یار نەبووم. ئەو بە وریایەکی زۆرەو دە بیو غزاندن، ئازاری دەدان، لە ناویە کدا دەیدان بە شەپ، گۆرەویە کانی دەشار دنەو، جەلە کانیانی بە جگەرە ی یە کدی دەسووتان، کلیلە کانی وندە کردن، نەشیدە هێشت لە هیچ شتێکدا گونا هبار دەرچیت. من بە پێچەوانە ی پەروانە خۆم لە توورە بوونە ترسناکە یان دەپاراست، خۆم لە چاوانیان دەپاراست کە هەندێ جار هێندە سەیر سەیریان دەکردم، پێدە چوو تەماح لە شتێکم بکەن.

من «خەندانی چکۆلە»، عەسریکی فینک جیهانم لێ هەلگەراپەوہ... عەسریکی فینک بە پێچەوانە ی هەموو چاوەروانییە کانی منەو، باوکم زوو لە بازاری زەرەنگەرە یان گەراپەوہ و بە هێمنی پێی گووتم: «خۆت بگۆرە، کراسیکی پەشی درێژ لە بەرکە و لە چکێک بیەستە و بابڕۆین». ئەو یە کە مین جار و دوا هە مین جار بوو تەن ها لە گەل بابمدا بچمە دەری. ئیدی لەو ئیوارە یەوہ بابم و خێزانە کەم مینان دایە دەست ئەو تۆبە کارانە و بۆ هەتا هەتا یە دەست بەردارم بوون. هەر بە پێچاوپێچی

پێگاکاندا نینگه‌یشتم ئه‌و دووباره به‌ره‌و ئه‌و مزگه‌وته‌م ده‌باته‌وه که له شه‌وی گه‌پان به‌داوی په‌روانه‌دا له ژێر ستوونه‌کانیدا هه‌له‌رزیبووم. که‌چی کاتی‌ک له ده‌روازه‌ی ئه‌و مزگه‌وته‌ چووم به‌ویدیوا، هه‌ستمده‌کرد هه‌رگیز گومه‌زی له‌وجۆره و مناره‌ی له‌وشنۆه‌یه‌م نه‌بینیوه‌. ئێستا هه‌وشی مزگه‌وته‌که‌ گه‌وره‌تر ده‌هاته به‌رچاوم، زۆر له هه‌موو ئه‌و هه‌وشانه‌ گه‌وره‌تریو که له ژایاندا دیبووم. من له‌و له‌چکه‌ گه‌رم و جله‌ نه‌ستوو‌رانه‌دا هه‌تاوی دره‌نگ وه‌ختی ئێوارێ ده‌یسووتانم، به‌ شنۆه‌یه‌کی ترسناک عاره‌قمده‌کرد، هێنده عاره‌قمده‌کرد، ئاگام له‌و گولانه‌ نه‌مابوو که به‌ دره‌ختیکی ته‌نها و غه‌مگینی هه‌وشه‌که‌دا شو‌پبووبوونه‌وه، هه‌ر له ده‌رگای ده‌ره‌وه‌ی مزگه‌وته‌که‌وه سێبه‌ری هاتوچۆی ئه‌و ژنه‌ ده‌فه‌ژنه‌نانه‌م بینی که با‌ئنده بچوکه‌کانی هه‌وشی مزگه‌وتیان هه‌لده‌فرا‌ند. سێبه‌ری گومه‌زه‌کان به‌سه‌ر دوو چوارگۆشه‌ی گه‌وره‌دا بلا‌وبوو‌بوونه‌وه، ئه‌و دوو چوارگۆشه‌ جیا‌وازه‌ی که دوو جیهانی گه‌وره‌یان له یه‌کدی داده‌به‌ری جیهانی ئێمه و جیهانی ئه‌و پیاوانه‌ی که نه‌ده‌بایه هه‌رگیز تیکه‌لێبێت. له‌وه‌ی، له ناوه‌پراستی ئه‌و هه‌وشه‌یه‌دا، له نزیک ئه‌و ستوونه ئاسنینه به‌رزانه‌وه، له نزیک گۆپی هه‌زاره‌ها پیاوچا‌که‌وه، له ته‌نیشته ئه‌و قسنا‌نه‌وه که لاشه‌ی ئه‌و پیاوانه له‌پشت چه‌تره‌کانیا‌نه‌وه هه‌لگیرابوو که پۆژ دوا‌ی پۆژ، سا‌ل دوا‌ی سا‌ل، سه‌ده دوا‌ی سه‌ده ئه‌م شاره‌یان گه‌یاندبووه ئه‌و ئێواره ترسناکه... له‌ویدا، پورم پالێدابوو به‌ کۆله‌که‌یه‌کی گه‌وره‌وه و چاوه‌پوانیده‌کردم. پێده‌چوو له‌میزبێته‌ چاوه‌پوانمبکات. ده‌یه‌ها ژنی ده‌فبه‌ده‌ست له ناوه‌پراستی ئه‌و هه‌وشه‌یه‌دا، له ده‌وری ئه‌و وه‌ستابوون، هه‌موویانم ده‌ناسی، هه‌موویانم له پرسه و نه‌له‌قه‌کانی زی‌کرو شه‌وه په‌شه‌کانی ما‌لی پوردا بینیبوو. به‌ نی‌گاکانیا‌ندا دیاری‌بوو هه‌موو ئاگاداری ئه‌و په‌شه‌با ترسناکه‌ن که دوا‌جار مۆزه‌خانه‌ پێ‌وه‌که‌ی پورمی وێران‌کردبوو... له‌ چاوانیا‌ندا

شتیکی زیاترم لە کینه و تورپیی دەبینی، شتیکی، دەکریتی ناوی بنیم نەفرین. جگە لەو دەفبەدەستانە، دەیه‌ها کچی دیکەشم دەبینی، دەیه‌ها کیزی مندالکار، زۆریەیان بەتەمن لە من بچوکتەر دیاریبوون، بەلام هەموویان بە قەڵەفەت گەرەتر دەیاننواند، دەموچاویان هیشتا پەنگی ئەو سێبەرە قورسەیی مائیی بەسەرەوه‌بوو، پەنگی حەوشە تاریک و نسرەکان، کەسمان نەماندەزانی بۆ لێرەدا کۆیانکردوینەتەوه، هەموو لە حەوشی مزگەوتەکەدا و دوور لەیەک بە چاویکی غەمگین و پڕ لە گومانەوه سەیری یەکتەرمان دەکرد. ئەو ئیوارەیه باوکم پەلی منی بەرنەدا تا مەچەکمی دایەدەست پورم، ئەو ژنەیی کە وەک لە نەخشی سەر دیوارێک وردبێتەوه، لەو سیما زەرد و ترساوێی منی دەپوانی... سیمایەکی زەرد و ترساو، بەلام گەشاوه بە خەندەیه‌ک کە ئەو کچە چکۆلە و ترساوانەیی دیکە، ئەو باوکە شەرمن و پیرانەیی تر نەیاندەبینی، بەلام پورم بە پوونی لە چاواندا دەیخویندەوه.

باوکیشم پەرییەوه بۆ ئەوێر، چووێ ناو چوارگۆشەیی بارکە خەجالەتەکان. فریاکەوتم ئاوپێکی غەمگینی لێدەمەوه، فریاکەوتم کاتێ لە ناو حەشاماتی باوکە پیرەکانی دیکەدا وندەبیت نیگایەکی خێرای بکەم. ئەوه دواهەمین جارم بوو باوکم ببینم، ئیدی تا پۆژی مردنی یەکجاری دیکە لە ئیوارەیی پەروانەدا بینیمەوه.... پورم کاتێ ئەو ئاوپە غەمگینەیی منی دەبینی لە باوک، دەیگوت: «بپۆ و ئاوپەدەرەوه». ئەو پەلی کێشەکردم و بەسەر پلەیه‌کی بچکۆلانەدا بۆ ناو دنیا یەکی نوێ سەریدەخستم... دۆنیایەک، سالانێکی دوور و درێژ، پۆزانیک وەکو دیل و پۆزانیکیش بە ویستی خۆم تیا مامەوه... پەلی گرتم و بردمی بەرهو جیهانێکی سەیر، جیهانی خوشکە تۆبەکارەکان، جیهانی ئەو کێژە مندال و گەنجانەیی قەدەریان بوو گوناومی خوشکەکانیان هەلگرن و پاکیبکەنەوه، جیهانی ئەو کچانەیی

که ده‌بویه کپنووش‌بهرن و بخوینن و نووژیکه‌ن و وسلی پسیتییه‌ک
 ده‌ریکه‌ن هه‌رگیز له‌ جه‌سته‌یان نه‌ده‌بووه‌وه. باوکم له‌ هه‌شاماتی
 پیاوه‌کاندا ونبوو، منیش له‌ هه‌شاماتی ئه‌و کچه‌ ترساوانه‌دا که بۆنیک
 قورس و کوشنده‌یان لێده‌هات. ئه‌وان له‌ چوارگۆشه‌یه‌کدا و ئیمه‌ له‌
 چوارگۆشه‌یه‌کی دیکه‌دا، کچه‌کانی ده‌وربه‌رم بۆنی «مالیان» لێده‌هات،
 بۆنی ئه‌و قاپوقاچاغ و سفرانه‌یان لێده‌هات که ژانیان له‌نتویدا
 به‌سه‌ربردبوو، بۆنی پاشماوه‌ی ئه‌و قازانانه‌ی نیوه‌ریان لێ هه‌لده‌ستا
 که به‌ پسی له‌به‌ر به‌لۆعه‌کاندا جێیان‌هێشتبوو. من شه‌یتانیک له‌ ناو
 دلمدا پێیده‌گوتم: «ته‌ماشاییکه، ته‌ماشاییکه». من ته‌ماشای پورم
 ده‌کرد که له‌گه‌ڵ ژنه‌ ده‌فبه‌ده‌سته‌کاندا وه‌کو پوره‌یه‌ک هه‌نگی سه‌پی
 ده‌هاتن و ده‌چوون... ده‌پروانی و چرپه‌ و پیکه‌نینی نه‌پتی هه‌ندێ له‌
 کچه‌کانم ده‌بینی، ده‌مزانی هه‌ندیکیان، وه‌کو وازییه‌ک ته‌ماشای شته‌کان
 ده‌که‌ن. ئه‌وان زۆریه‌یان مه‌مله‌که‌تی ترسناکی ئه‌و ژنانه‌یان نه‌بینیوو...
 به‌لام من ده‌ترسام، سه‌رم به‌رزده‌کرده‌وه و بۆ چاوانی ده‌گه‌رام، ئه‌و
 چاوانه‌ی له‌ ناو ئه‌و هه‌شاماته‌دا ده‌مدۆزییه‌وه و ده‌مبینی بۆمه‌گه‌رپیت،
 تا ئه‌و زیاتر له‌ منی ده‌پروانی، پتر ئه‌و ته‌نه‌ایی و ترسه‌ی ناو
 پۆحم قوولتر و قوولترده‌بووه‌وه، پتر سیبه‌ری ئه‌و ئیواره‌یه‌ له‌سه‌ر
 هه‌ناسه‌م قورسترده‌بوو. ئیدی زۆری نه‌برد هه‌مووان ئاماده‌بوون...
 هه‌مووان له‌ مه‌یدانه‌ سامناکه‌دا خۆیان بۆ شتیک ته‌یارکردبوو، که
 ده‌فه‌کان ده‌ستیان به‌ کووتانکرد، بالنده‌کانی سه‌ر گومه‌زه‌که‌ پۆل پۆل
 هه‌لفرین، هه‌موو سه‌رمان دانه‌واند و ملکه‌چانه‌ گویمان له‌و سه‌لاواته
 درێژانه‌ی خانمه‌کان گرت که له‌ پشت ئیمه‌وه له‌ حه‌وشه‌که‌دا زیکرکی
 شیتانه‌یان ده‌ستپێکرد، مه‌لاکان له‌به‌رده‌ماندا هاتن و تپه‌پین، ئیمه‌
 له‌سه‌ر فه‌رشی باریک و بچکۆلانه‌ دانیشتبووین، من له‌ پیزی ئه‌و
 هه‌موو زانا ئاینیه‌دا ئه‌و پیاوه‌م ناسییه‌وه که له‌ شه‌وی هه‌له‌هاتنی

په روانه دا دهستبیردو منی له ناو گیزاوی چه شاماتیکی کوپردا ده رهینا .
 ههستنده کرد فهنتازیا په کی ترسناک به پتوهیه، ده مزانی ده فهکان
 بیده نگ ده بن و نهو پیاوانه دینه قسه . من له جیگای خومه وه بونی
 عاره قی جبه و فیست و فرمیسه که کانیا من ده کرد، له جیگای خومه وه
 گریان و پیکه نینی کوژراوی ناو دلانام ده بینی، ناگاداری نه و کچه
 چکولانانهش بووم که به دزییه وه سهیری یه کترین ده کرد و ده یانویست
 پیبکه نن . هه ندی له و کچانه ی به ته من گه وره تر ده یاننواند، به
 شهرم و ترسیکی زوره وه سهریان دانه واندیوو و نه یانده وپرا نیگا کانیا من
 به رزیکه نه وه . نهو نیواره یه من وه کو شهیتانیک به راوردی نیگاکانی
 نه وانم ده کرد و ترسیکی سهیر له پوحمدا گه وره ده بوو، هه موو کچه
 گه وره کان ترساوتر و په نگزه ردر دیا ریوون، تا گه وره تر ده ریکه و تنایه
 نیگاکانیا من شه رمنتر و ته ماویتر و کوژراوتر بوو . منداله کان به گشتی
 گه شتر و کراوه تر و بزوتیوون، من سهیری چواره وری خوم ده کرد
 و نه مده زانی له کوئی نهو دوو دهسته یه دام، سیمای گیژ و شین
 هه لگه پاوی کچه هه رزه کاره کان تو قانده بوومی . گوتم: «خوایه، هه موو
 گه وره بوونیک موسیبه ته» ... ماوه یه کی زور ته هلیله کان به رده و امبوون،
 هاواریا نده کرد: «مه ده د یا چه بیبی عالم»، «مه ده د یا شاهی بهر
 و به حر»، «مه ده د یا پیری پیران». ههستنده کرد پوچی هه ندی له
 کچه کان ورده ورده سپرده بیته، وه کو ته لیس میک رایانپچیت ده که و تنه
 ناو نهو بازته یه وه، به لام مه لاکان به رده و ام یارییا من به ته زیچه کانیا من
 ده کرد . سهیری نهو ده ست و په نجه وشکه لاتوانه م ده کرد، سهیری
 نهو ته زیچه کونانم ده کرد، نهو زه رده خه نه شه پانییه ی سهر سیماشم
 تا ده هات گه وره تر ده بوو . ته ماشامده کردن و نه مده توانی به سهر نهو
 خه نده یه دا زالبم، چیتر نهو خه نده یه خه نده ی من نه بوو، به لکو بو
 خوی له سهیر کردنی شته کانه وه، له دیمه نی عاجباتی مه خلوقاته کانه وه

هەڵدەقوولا، لەو سیبەرە سەیرەو هەڵدەقوولا کە دەمبینی دەگۆریت و لەگەڵشیدا پەنگی هەموو شتەکانی تریش دەگۆردران، نۆزبەمان سەرمان داخستبوو، بەلام من بە وردی تەماشای هەموو شتەکانم دەکرد، ئاگاداریبوم ژنە دەفبەدەستەکان زوو زوو تەماشایان دەکردم، ئاگاداریبوم مەلاکانیش سەرنجی ئێو خەندەییە من دەدەن. نیگاکانیان بەشیۆهێکی بازنەیی دەسوپانەو و دووبارە دەگەپانەو سەر پوختاری من، دەمبینی هەموو لەکاتی جیاواز جیاوازدا سەیری ئاسمانیان دەکرد، سەیری قوبەیی منارەکانیان دەکرد، سەیری میژوو لەکانی بەرپێتانیان دەکرد، دواجاریش دەگەپانەو و چاویکیان بەو سیما هیمن و لەسەرەخۆ و ئارامانەدا دەخشاند، بەلام لەناکاو وەک لە بەردێک هەلنوتین، دەوستان و سەیری ئێو خەندەییە منیان دەکرد. هیدی هیدی دنیا تاریک دادەهات، پورم بەردەوام چاوەدێری منی دەکرد، ئاشکرابوو دەترسیت لە ساتیکی غافلیدا ئێو خەندەییە بییتە قاقایەکی گەورە، بەلام من خۆم لە هەرکەسێ باشتر دەمزانی کە ئێو بزەییە لە گریانەو نزیکترە نەک لە پێکەنین.

گویم لیبوو دەفەکان بێدەنگ دەبن، سلاواتەکان بێدەنگ دەبن، منارەکان بە خۆیان و پاسارییە غەمگینەکانیانەو بێدەنگ دەبن، کۆترەکان لە دوورەو دەگەپنەو سەرگومەزەکان، پیرەمێردەکان هەموو لە جیگای خۆیان هەڵدەستان، تەزییحەکان بۆ ساتن ئارامدەبوو، ئێو قەترە ئاوه سپیانەیی کە فرمیسکی پیری بوو نەوێک غەم لە چاواندا دەوستان. «مەلا کەوسەری باغەوان» هەڵدەستا و بەرەو پیشی سەکۆییەکی بەرز دەپۆشت، هەمووان شیۆهێ دەریایەکی هیمن بێدەنگدەبوون، لە ناو ئێو سکونە ترسناکەدا دەفرەنێک دەستی بەرز دەکردەو و لەچکەکەیی خۆی توند دەکرد، سەرۆهێک هەڵدەکرد، گەلایەکی تەنھا بەسەر سەری بازنەیی باوکاندا دەفەری و لەبەردەم مندا

دەكەوتەو. مەلا كەوسەر دەگەيشتە بەردەم مینبەرێكى بچكۆلانە، چاویلکەكانى دەگوپى، بەلام بێشەوى هیچ كاغەزێك لە گیرفانى جەبە شینەكەى دەربەپۆنیت، دەستیدەكردە قسەكردن، خاتونە ئیماندار و سپیپۆشەكان، وەكو بت دەوستان. پورم بەردەوام سەیری ئەو خەندەبەى نێو نیگای منى دەكرد، خەيالى لای ئەو گەلا چكۆلەبە بوو كە من هەلمدەگرتەو و یاریم پێدەكرد، دیاریبوو لەو نەسیمە چكۆلانانە دەترسیت كە لەنێوان دارەكاندا تێدەپەرى، ئاشكرابوو باوەپێكى تەواوى بەو توانا شەیتانییەى من هەبە لەسەر خولقاندنى پەشەباكان، بەلام باوەپى بە خودا و بەو ئایەتە دوور و درێژانەى لە ژێر لێوى خۆبەو دەیخویندن بەهێزتر بوو. منیش جارجار ئەو گەلا بچكۆلانەبەم هەلدەگرت و لاسكەكەم دەسورپانەو و نیشانی ئەو ژنە ترساوانەم دەدا كە دیاریبوو ئیستا لە هەموو نەسیمێكى بچوك سەلدەكەنەو، دیاریبوو هەموو لەرینەو بەیهكى هەوا بەجۆرێك لە یاری شەیتانانەى من دەزانن... كەسیان نەیدەزانى من هەرگیز لەگەڵ باكاندا بەینم نەبوو و هەردەم كچی هێمنییەكان بووم.

«مەلا كەوسەرى باغەوان» بە پیاوێكانى دەگووت: «گوناھە هێندە زۆرپوووە شارەكان ناگیریت، دەشتە پان و بەرینەكان ناگیریت، بیابانەكان ناگیریت، بپوانن، گوناھە وەكو باران بەسەر سەرماندا دەباریت، گوناھە وەكو با بەسەر سەرماندا هەلدەكات، گوناھە وەكو بەفر لەسەر پۆخەكان نیشتوووە». سەیرێكى سیما بێدەنگ و ئەبەلقەكانى دەوربەرى خۆى دەكرد و لەسەرى دەپۆشیت: «لەنێوان هەموو گوناھبارێك و گوناھبارێكدا گوناھبارێك دانیشتوووە. لەنێوان هەموو خەتاكارێك و خەتاكارێكدا خەتاكارێك نێژراو، ژیان خۆى بۆتە گوناھ، هەوا پریوووە لە شەیتانەكان، ئاوپریوووە لە گومپایی، سامانەكان گلاویبوون، جەستەش گوللى و برین و هەلاھەلابوون چاوەپوانیدەكات،

پۆڅ... پۆڅ، جگه له ئاره‌زوویه‌کی چلێسانه هه‌چی تر نیه‌، له‌ش بووه به پارچه‌ گۆشتی‌کی سوکنا به خراپه... له‌به‌رئه‌وه من فرمانتان پێده‌ده‌م نیشی ئیمه‌یه‌، ئاسمان پاکبکه‌ینه‌وه، زه‌وی بگۆرین، له‌ کانی ئهم ئاوه‌ حه‌رامانه‌ نه‌خۆینه‌وه، پۆڅ چاکبکه‌ین، له‌ش ده‌سته‌مۆبکه‌ینه‌وه، ناوی خوا به‌ئینینه‌وه ناو دڵ و سه‌رزویان».

ئێستا له‌ قسه‌کانی ئه‌و پیاوه تێده‌گه‌یشتم، ده‌مزانسی ئه‌و پیاوانه هه‌موو می‌رد یان باوکی ئه‌و ئافه‌ره‌تانه‌ن که زینایان‌کردوه، په‌دووکه‌وتون، بیه‌ن کران، شاره و شار هه‌لگیراون، خراپه پیشه‌یان بووه. تێده‌گه‌یشتم ئهم کچه‌ ترساوه بچکۆلانه‌ی ده‌وربه‌رم، ئهم کێژه هه‌رزه‌کاره شه‌رمانه‌، هه‌موو خوشکی ئه‌و خاتوونه خراپه‌کارانه‌ن، کچی ئه‌و دایکه سه‌وزانیانه‌ن که به‌ لێشاو له‌و چه‌ند وه‌رزانه‌ی دواییدا دوا‌ی شه‌یتانی ئاره‌زووه‌کانی خۆیان که‌وتون، حه‌رام و حه‌لآیان له‌یاد خۆیان بردۆته‌وه. ئێستا ده‌مزانسی هه‌موومان سه‌ربه‌یه‌ک خه‌یزانین، هه‌موومان که‌سانی نزکی ئه‌و کچ و ژنانه‌ین که په‌یوه‌ندییان به‌ شه‌یتانه‌وه هه‌بووه. له‌ دلی خۆمدا هاوارمه‌کرد: «که‌واته ئیمه‌یان هه‌لبێژاردوه، ئیمه‌یان له‌و دونیایه جیا‌کردۆته‌وه». ده‌مویست له‌ شوینی خۆم هه‌ستم و ئه‌و مزگه‌وته و ئهم ئیواره‌یه و ژێر ئهم مه‌له‌کوته ساردانه جیه‌ئێلم، به‌لام ده‌نگیک له‌ قوولایی پۆحمدا پێیده‌گوتم: تۆ کوئ ده‌چیت، تۆ چیت سه‌ربه‌م جیه‌انه‌یت، تۆ چیت له‌م ئابلقه‌ گه‌ورانه‌دا ده‌ربازتکت نیه‌.

هیدی هیدی شه‌و داها‌ت، چراکان داگیرسان، هه‌ستمده‌کرد ئیدی لێدانی زه‌نگه‌کانی دلی من سوودیکی نیه‌. «مه‌لا که‌سه‌ری باغه‌وان» له‌ ژێر چراکاندا ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه و ده‌یگوت: «ئیه‌وه هه‌مووتان باوکانی کچی گوناها‌کن، خوشکی کچی ئه‌وتۆن که خه‌تایه‌کی هێنده سامناکیان کردوه زه‌وی و ئاسمان به‌سه‌ر یه‌کدا هه‌لده‌گیرۆته‌وه،

ئێوه لکه یه‌کی زۆر گه‌وره، گه‌وره‌تر له‌وه‌ی عه‌بدیکی بچوکی وه‌ک من بتوانیت باسیبکات به‌ ئابرووتانه‌وه‌یه، که ده‌پۆن به‌ گوناھیکه‌وه به‌سه‌ر زه‌ویدا ده‌پۆن، که منداڵتان ده‌بیت به‌ گوناھیکی تر و به‌ خه‌تایه‌کی زیاتره‌وه دیته‌ دونیا، که ده‌رده‌که‌ون، خراپه‌یه‌ک به‌بیر دله‌ ساده و پاکه‌کاندا ده‌هیننه‌وه، که خۆتان ده‌شارنه‌وه هه‌موو پۆحیکی سازگار و بێگه‌رد گومان له‌ ونبوون و نادیاریتان ده‌کات، که دینه‌ به‌رده‌می میحراب په‌له‌یه‌کی سیاه به‌ ناوچاوانتانه‌وه‌یه، که پشتده‌که‌نه میحراب نیازتان ناشکرا نییه، که‌س نازانیت چی له‌ حه‌وش و هه‌یوان و پشت هه‌یوانه‌کانی ئێوه‌دا پوویداوه؟ چی له‌ پیواق و سه‌رداب و هه‌وره‌بانه‌کانتاندا پوویداوه؟ تا کچه‌کانتان خراپه‌یه‌ک بکه‌ن فریشته‌کان و شه‌یتانه‌کانیش نه‌ژتویان له‌به‌رده‌میدا به‌رزیت، چی له‌ ژووری خه‌وتن و له‌ ژێر پێخه‌ف و له‌به‌رده‌رگا و سه‌ردابه‌کانتاندا پوویداوه، تا گوناھیکیان له‌ده‌ست بترانیت نه‌ستیره و ده‌ریا و په‌شه‌یاکان له‌به‌رده‌میدا به‌رزین».

من ده‌ترسام، ئه‌و کچانه‌ی چوارده‌ورم سه‌ریان داگرته‌بوو وه‌کو چهند بالنده‌یه‌کی په‌لشکاو گوێیان ده‌گرت، ئه‌و مه‌خلوقاتانه‌ له‌به‌رده‌م هه‌موو وشه‌یه‌کدا زیاتر و زیاتر بچوکه‌ده‌بوونه‌وه، زیاتر و زیاتر گومانیان له‌ خۆیان ده‌کرد، مه‌لا ده‌یگوت: «ئه‌وه‌ی که پوویداوه ... سامناکه، سامناکه، سامناک. هه‌ریه‌کی له‌ ئێوه کچیکتان گه‌وره‌کردوه، ئافره‌تیکتان گۆشکردوه، که ده‌کریت به‌ چهند خراپه‌کاریکی له‌و جوړه هه‌موو خه‌لیقه‌ت ته‌فروتونا بکریت، شاریک سه‌رله‌به‌ری بپیته‌ خۆله‌میش و ته‌پوتۆزی خراپه‌ نغروویبکات ... سه‌یرکه‌ن، کافران و بیئیمانان چۆن پوه‌و هۆردوی گونا و خه‌تا پێچکه‌یان به‌ستوه، چۆن به‌ره‌و و لاته‌کانی په‌زیله‌ت و خراپه‌ قه‌تاره‌یان گرتوه. بپوانن، جاهیلییه‌ت و وه‌حشییه‌ت ده‌گه‌رپێته‌وه ... وای ... بپوانن وه‌حشییه‌ت سه‌ری هه‌لداوه‌ته‌وه و ده‌رگای پێگرتووین ... سه‌رۆف به‌ره‌و ئه‌و پۆژانه‌ ده‌پواته‌وه که هیشتا ناوی

خودای نەدەناسى، لەفزی ئەو لەسەر زارى نەبوو، نوری ئەو دلالى پۆشن نەکردبوو، بەرەو ئەو سەردەمانە دەگەریتەوه که هیشتا بۆنى موبارەكى پێغەمبەران باغچەى ئینسانیان پەر لە عەتر نەکردبوو... وای لە من... وای... گوناھبارى یەكەمیش ئیوهن، خەتاكارى یەكەم ئیوهن، قوریانى یەكەم ئیوهن، ئەم وەحشییەتە لە حەوش و ھەیوانى مائەکانى ئیوهو ھاتوو». ئەو قسەیدەکرد و باوكان دەستیاندەکردە گریان، لە گەرمەى ئەو ھەناسە قوول و داد و بێدەدە گەرمانەدا بوو دەمبىنى ئەو كچە چكۆلە و بێگوناھانەى تەنیشتم ھەموو گیانیان دەلەرزیت و دەگرین، باوكان ھەندیکیان بە زۆر ددانیان بەخۆیاندا دەگرت، كچان بە ئەستەم دەیانتوانى لێشایى ئەو حەسرەتە بگرن که بەر گەرووی گرتبوون. منیش ترس و خەندە و شەرمەزارى بەجۆریكى سەیر لەسەر سیمام تیکە لاوبوبوو، بەلام نەدەگريام. لەوکاتەدا كچىكى بچكۆلانە لەتەنیشتمو ھە چرپە گووتى: «خەندان، خەندانى بچكۆلانە بگري... باشترە بگريت». من بە ئەسپایى وەلامدایەو ھە: «نامەوێت بگريم». ئەو گووتى: «لە ئیستاو ھەيكە بە عینادى، كەس نازانیت چى دەبیت و چى پوو دەت، تۆ لەمپۆو ھەوێتە سەرسەختى باش نییە، باو ھەرتبیت باش نییە». ئەو كچە «فەتانەى غەمگین» بوو كە دواچار پێكەو ھە پێگایەكى زۆر درێژمان بەرى. ئەو خانمە حكاى تەخوانە بوو كە سائەھى سائ شەپى لەگەلدا كردم، لەسەرئەو ھەى كە مافى ئەو ھە ئەم چیرۆكە بگێریتەو ھە. «ئەگەر پۆزىكیش ھات و ئەو چیرۆكى خۆى گێرپاھەو ھە، بزائەن كە ھەمان چیرۆكى كچىكە كە ھەك من بەناو بازەنە سامناكەكانى پۆزگارێكدا پابورد، كە ئەگەر لەم و لاتەدا نەژباپاھە، ئەم ھەلەكوتە تارىكانە راپێچیان نەكردباھە، دەكرا لە فەنتازیاكانى خۆیدا ونبیت و ئازادانە بژى و كەسیش سزای نەدات». ئەو شەو ھىچى دىكەى لەگەل مندا نەگووت، ھەستەدەكرد زۆر بەكوڵ دەگري، لە

کچه‌کانی دی زیاتر ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه، له‌گه‌ل‌ئه‌وه‌شدا من ده‌مزانى به‌درۆ ده‌گری، به‌درۆ و لا‌ق‌رتیبه‌وه کردویتییه ناله و فیغان، دو‌ات‌ریش به‌پیکه‌نینه‌وه پیتیگوتم، ئه‌گه‌ر خۆی نه‌یه‌ویت، هیچ هیزیک له‌ دو‌نیادا ناتوانیت بیخاته‌گریان.

ئه‌وه‌شه‌وه‌مه‌لا‌که‌وسه‌ری باغه‌وان، باوکه‌کانی خسته‌به‌رده‌م دو‌وپ‌یانیکی سامناک، ده‌بایه‌یان وه‌کو گونا‌ه‌کار و نه‌فره‌تلی‌ک‌راویک بمرن‌یان به‌قه‌د‌گه‌وره‌یی ئه‌و گونا‌ه‌ی هه‌لیان‌گرتووه‌خزمه‌ت به‌خودا بکه‌ن. ئه‌و ده‌یگوت: «کچه‌کانتان بکه‌نه‌قوربانی خودا... ئا، بیانکه‌نه‌قوربانی، بیانکه‌نه‌قوربانی، قوربانی، قوربانی». خودایه، به‌شیوه‌یه‌ک هاواریده‌کرد هه‌موو دره‌خت و گوم‌ز و ئاوه‌کان ده‌له‌رینه‌وه، ماسیه‌کانی ناو‌ئه‌وه‌زه‌گه‌وره‌یه‌ی پشتمان به‌جۆری پاده‌چله‌کین پوله‌که‌کانیان ده‌وه‌ری، کۆتره‌کان هه‌لده‌فپین و په‌ر و بالیان به‌سه‌ر سه‌رماندا ده‌هاته‌خوار، ئه‌و به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر‌دانی به‌وشه‌کاندا ده‌نا، هینه‌ش دو‌وباره‌یده‌کردنه‌وه‌ماندوو ده‌بوو، ده‌نگی ده‌نوسا، به‌سه‌ر مینه‌به‌که‌دا ده‌نووشتایه‌وه و به‌چاوه‌توره و هیلاکه‌کانی سه‌یریده‌کردین، دو‌وباره‌خۆی به‌رزده‌کرده‌وه، گه‌رووی پاکده‌کرده‌وه و به‌هیمنی ده‌یگوت: «ئا، بیانکه‌نه‌قوربانی، بیانکه‌نه‌فیدای خودا، ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌ویت گه‌ردنی خۆتان له‌و ته‌وقه‌ترسناکانه‌ی گونا‌ه‌پزگاریکه‌ن، ئه‌م زه‌عیفانه، ئه‌م مه‌خلوقه‌لاوازانه‌که‌خوینیان له‌هه‌مان خوینی دایک و خوشکه‌خه‌تا‌کاره‌کانیان له‌و گوماوه‌ی دنیا ده‌ریهینن، له‌و زه‌لکاوه‌ده‌ریانبه‌یتن که‌سه‌رچاوه‌ی هه‌موو شه‌هوه‌تیکه... پزگاریانکه‌ن، پزگاریانکه‌ن، هاوار... هاوار... پزگاریانکه‌ن». مه‌لا‌که‌وسه‌ر په‌ر به‌بلندگۆکه‌هاواریده‌کرد: «دنیا یانی شه‌هوت، ئه‌م قوتا‌بخانه‌نه‌گریسانه‌ی ئه‌م‌په‌رۆ یانی شه‌هوت، مه‌حه‌به‌تی به‌شه‌ر بۆ به‌شه‌ر و له‌یادکردنی خودا یانی شه‌هوت... یه‌ک په‌نگاش هه‌یه‌بۆ پزگاریبون، ئه‌ویش په‌نگای دا‌پ‌رانه‌

لەم بەحرى بە شەپۆلى خەتایانە، پێگای دابراڤانە لەم پێگای تاریکی گوناھە، ھەر ئەوەش ئەم گوناھبارە بەستەزمانانە پاکدەکاتەو، لە شەوقى چراكانى پەزىلەت و لەزەت دوریاندەخاتەو» .

«مەلا کەوسەز» بە درێژایى ھەموو قسەکانى، لەناکاو ھەلدەچوو و لەناکاویش ھێور دەبوو، دواچار پشت ملی دەسپى و نێوچاوانى پاکدەکردەو و دەیگوت: «نا من نەھاتووم وەعزیدەم، ھاتووم ئەم پۆحە خراپەکارانە پزگاریکەم، ئەمڕۆ ئیوارى پزگارییە، ئێمە بۆیە لێرە لە ژێر گومەزە پاکەکانى خودادا دانیشتوین، لە ژێر سیبەرى مەلەکوئى بەرىنى ئەودا وەستاوین، تا سەرلەنوێ لەسەر ئەم پۆحانە کاربکەینەو، لە گوناھ و خراپەکان پاکیانکەینەو، کۆمەلەیک لە داوینپاکانیان لیدروسستبکەین کە پێگای خراپەکارى نەگرن... پێگای خوشکە فاجیرەکانیان ھەلنەبژێرن... تا نەھێلین خراپە زەفەر بە لەشە بچکۆلەکانیان و عەرەتە عاسیەکانیان بەریت... من ھاتووم لە ژێر سیبەرى ئەم منارەدا دروستبوونى قوتابخانەیک پادەگەینەم بۆ ئەم کێژانەى ئێو، ئەو کێژانەى لە خێزانى خراپ، لە نامىزى دایكى خراپ، لە پال خوشكى شەھوەتبازا ژیاون و گەرەبوون، ھاتووم کۆمەلەیک ئاشکراکەم کە کۆمەلەى خوشکانى تۆبەکارە... کۆمەلەى ئەو ئافرەتانەیکە لە تەنیشت شەیتانەو ژیاون، لە تەنیشت شەیتانەو پۆحى خۆیان ناسیو، ھەر شەیتانیى یارى بە وەتەرەکانى دلایان و جەستەیان کردو» .

ئەو قسەیدەکرد و باوکان دەگریان، یەكە یەكە ھەلدەستان و بەسەر دەستیدا دەکەوتن، کچەکان ھەلدەستان و خۆیان دەدا بەسەر داوینیدا، ئەویش ھاواریدەکرد: «پزگارى ئێو بە دەست من نییە... بە دەست من نییە... ئەو گوناھە گەرەبەى ئێو بە شەفاعەتى عەبدىكى وەکو من ناسپردیتهو، من تەنھا دەتوانم پێگاتان نیشانبدەم، دەتوانم

ئەو خەلۆتە سازبگەم کە تیایدا پۆج خۆی لەگەڵ خۆدای خۆیدا
بپیاردهدا... پزگاری ئێو بە دەست خۆتانه».

ئەو ئیوارێیە کۆتایی پۆژە هیمن و سادە و فینکەکانی ژیانی من
بوو. لەو ئیوارەییەو من بووم بە یەکیک لەو خوشکە تۆبەکارانەی
ناویانگی تەقویان سالانیک دوور و درێژ ولاتی پێکرد، بووم بە یەکی
لەو کۆمەڵەیە سالی دوی سال کچانی خراپ و بەدپەوشتی کۆدەکردهوه
و دەیکردنە مۆفی ئیماندار، ئەو کچانەی کۆدەکردهوه کە وەکو ئیمە
سەرپەرشتکارێکیان نەبوو، ئەوانەیی دوی گومرایی، تۆبەیان هەلەبژارد.
هەندیکیان بە ئازادی خۆیان دەهاتن و هەندیکیشیان فشاری برا و باوک
پالیا پێوه دەنان. من خەندانێ بچکولانە سالانیک دوور و درێژ لەو
کۆمەڵەیەدا، لە گۆشەگیری قوتابخانە تاریکەکانیدا ژیا، چونکی لە دوی
مردنی باوکم و دایکم و سەفەری براکانم بۆ دەرەوهی ولات جیگایەکی
ترم نەبوو تیا بژیم، پاهاتنم لەگەڵ ئەو دونیایەشدا پاهاتنیک ئاسایی
نەبوو. لەوێ لە شەو تیکە لاوهکانی ئەو قوتابخانە ئاینییەدا خۆم و
حەقیقەتی خۆم ناسی، لە ناو ئەو ژوور و دیوارە داخراوانەدا گەورە
بووم، هەموو هەرزەکاریم لەوێ بردەسەر، لەوێ فێربووم کە هەموو
نارەزووەکانم بمرێنم، لەوێ فێربووم لە تەنهایی و خامۆشی و بێدەنگیدا
بژیم... لەوێ تیکە یەشم من جیهانیک خۆم نییە، من نەژیاوم و
ناژیم، لە شەو تاریکەکانی مەملەکەتی ئەو خوشکانەدا تیکە یەشم،
چارەنوسی منە دواچار حکایەتخوانی پۆزگارێک بێ کە من تەنها وەکو
سێبەرێکی بچوک لە تەنیششت کارەساتەکانییەو، لە پەراویزی هەموو
پەراویزەکانیدا فەرامۆشکرا بووم. ئا، من خەندانێ چکۆلە هیچ کات
لە ناوجەرگەیی دنیا و لە ناو شتەکاندا نەژیا بووم، من لە جیھانی
خانمە بپوادارەکاندا فامکردهوه، کە دواتریش لەگەڵ فەتانەیی غەمگین
و مەعسومدا لە قوتابخانەیی ئەو خوشکە تەنھایانە هاتینەدەری، من

جەستەم جەستەى ژنێكى كامڵ بوو، تێفكرىنى خۆشم هەبوو لەسەر
خودا و ژيان و ئازادى و جوانى، بەلام خەيالەم هێشتا هەر خەيالێى
مندالێك بوو. ئەمڕۆش كە ئەم چیرۆكە دەنوسمەوە، هێچ نيازێكى
دیکەم نییه جگە لەوەى كە پووداوەكانى پۆزگارێك پێكەوه بنێمەوه،
كە تيا ژيابووم و نەمبينيوو، تيا ژيابووم و لە نهينى و ئالۆزيبه كانى
نەگەيشتبووم. من خەندانى چكۆلە، كە تا ئەمڕۆ بۆ سيبه ره كانى
پەروانه دەگەرێم لە ژياندا، دەمەوێت تا ئەوسەر لەگەڵ سەربوردى
خۆم و خوشكێكدا بڕۆم كە شمشیرى عەشق و ئاين و خەيال لەيه كدى
جياكردينه وه. من خەندانى چكۆلە كە هەرگيز چاوه پوانم نەدەكرد بيمه
حكايه تيبزێكى تەنها، لە ناو مالىكى چۆل و خالىدا، مالىك كە جگە
لە تارمايى پۆزه سارد و بەباچووه كان هيجى ديكەى تيانيبه، ئەوانەش
كە سەردەمى ئاوه دانيانكردبووه وه، جارێكى دى ناگەرێنه وه و چاو بە
دالان و پارە وه و ژووره خالىيه كانيدا ناخشیننه وه.

ئەو زەمانەى كە عاشقان لەو چەم و لێرەوارەدا كە پريان دروستكردبوو، هەرزائیان بەرزكردبوو، زەمانى هەلەاتن بوو. ولات بە شێۆه يەكى سەير شيرازەكانى تىكچوبوو. دەولەت لە شەپكى كوشندە دابوو لەگەڵ دراوسێكاندا، سەربازەكان بە هەزارەها لە بەرەكانى جەنگ هەلەهاتن و لەو چيايانەدا حەشارگەيان دەدۆزيبوو، جەنگ هەزارەها گوندى كاولدەكرد و گوندنشینهكان لە ترسى سوپا دەكشانوو بۆ ئەو هەرمەمانەى دەولەت دەستى پياراناکات. پێشمەرگەكان لەو هەرد و كەژە تارىك و عاسيانەدا بنكەيان دادەنا، خێلە پەوهندەكانى باشووريش هەندىكيان بەرەو سەرەوه دەكشان، هەندى لە بەگ و شێخەكانيش لە دەولەت هەلەگەرەپانەوه و پوويان لەو شاخانە دەكرد... ئەو پۆزگارە زەمانىك بوو هەموو هەلەاتووەكان لەو عاسيانەدا قايمگە يەكيان چنگدەكەوت. ئەو زەويبە هەميشە خاكى ياخييان بوو و هەرواش دەمىنێتەوه، زەويەكى هيندە پڕ لە هەلبەز و دابەزىش بوو، شەيتانىش بە خۆى و لەشكرىكەوه دەيتوانى خۆى لە پىچاوپىچ و ناو دۆل و هەزاربەهەزارەكانيدا بشارىتەوه. نەسرهدينى بۆنخۆش دواى هەلەاتنى لە شار كە بۆ يەكەمجار لە ناو ئەو هەموو لوتكە و دۆل و چر و دارستانەدا چاويكردەوه تووشى سەرساميبەكى سەير هات، ئەو ویتەگرىكى بچكۆلانەى شار كە وەكو دۆستىكى غەمخۆرى عاشقان ناوبانگى دەركردبوو، بە تۆمەتى گۆرپنەوهى نامە

له‌نیوان جه‌نگاوه‌ره‌کانی کێو و خانمانی شاردا ده‌وله‌ت که‌وتبووه‌ دوی، له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌و سروشته‌ ته‌لیسماییه‌دا تووشی گێژی و سه‌رلێشێوانیکی گه‌وره‌ بوو... که‌ قه‌سابخانه‌کانی عه‌شق ده‌ستی پێکرد، نه‌سه‌رده‌ین له‌ چیاکانه‌وه‌ له‌ ژێر چادری ئه‌و پێشمه‌رگه‌ کێونشینانه‌وه‌ داده‌به‌زی و ژیانی خۆی ده‌خسته‌ سه‌ر ده‌ستی و په‌وی له‌ گوند و شارۆچکه‌کان ده‌کرد، به‌ درێژی پێگا‌کان به‌ناو گۆرستانه‌کاندا ده‌پۆیشت. ولات هه‌مووی پارچه‌یه‌ گۆرستانی گه‌وره‌ بوو، یان گۆپی تیکه‌لوی ئه‌و سه‌رباز و پێشمه‌رگانه‌ بوو که‌ جه‌نگ لاشه‌کانیانی له‌ ناو کێلگه‌ و باغ و شه‌قام و کۆلانه‌کاندا به‌جێده‌هێشت، یان گۆپی ئه‌و عاشقانه‌ بوو که‌ خه‌نجه‌ری برا و باوک و گروپه‌ ئاینیه‌کان و تایفه‌ شه‌رانییه‌کان سه‌ریانده‌به‌رین. نه‌سه‌رده‌ین ده‌پۆیشت و هه‌ردێ نا هه‌ردێ پێگای ده‌که‌وته‌ سه‌ر قه‌به‌رستانیکێ گه‌وره‌، هه‌ندێ جار به‌ درێژی پۆژه‌پێکه‌ک جگه‌ له‌ گۆر ئاوه‌دانییه‌کی لێ دیار نه‌بوو. ئه‌مڕۆ نه‌سه‌رده‌ینی بۆنخۆش کاتیک له‌و سته‌ودێۆ بچکۆلانه‌یه‌ی خۆیدا دووباره‌ سه‌ر به‌سه‌ر مێز و وێنه‌ و فلیمی پێزکراوی کامیرا‌کاندا شۆپده‌کاته‌وه‌، به‌ غه‌مه‌وه‌ ده‌لێت: «من زۆر دره‌نگ بیرم له‌ پێزگاکردنی ئه‌و عاشقانه‌ کرده‌وه‌... زۆر دره‌نگ».

من ده‌زانم، نه‌سه‌رده‌ین به‌ر له‌ وه‌رزێ په‌شه‌کوژی عاشقان، به‌لکو هه‌تا پێش سه‌ره‌تای وه‌رزێ خه‌یالاتیش بۆ ده‌ربازتک گه‌پابوو، هه‌رێم و هه‌رێم دیوه‌خانی ئاگا‌کان چووبوو، سه‌روزبانی سه‌رکرده‌ سیاسیه‌کان و پیاوانی پۆشنفیکری حیزبه‌کانی تاقیکردبووه‌وه‌، به‌لام هه‌چی چنگ نه‌که‌وتبوو، له‌گه‌ڵ جه‌نگاوه‌ره‌کانی هاوڕێیدا قسه‌یکردبوو، هه‌مووش له‌و باوه‌په‌دا بوون، عه‌شق له‌گه‌ڵ شه‌ره‌فی جه‌نگاوه‌راندان ناگونجێت... ئیستا هه‌ندێ جار به‌ توپه‌بیه‌وه‌... توپه‌بیه‌ک که‌ تالوی په‌شیمانیه‌کی سه‌یری تیایه‌، ده‌لێت: «پێزگاکردنی ئه‌وان، به‌ ته‌نها کاری من نه‌بوو، کاری هه‌موو به‌شه‌ریه‌ت بوو». به‌لام دوا‌جار ده‌داته‌ قاقای پێکه‌نین و ده‌لێت:

« درۆیهک بوو سه‌ری نه‌گرت، ناخر درۆکان با جوانیش بن، مه‌رج نییه هه‌موو جارێ سه‌ریگرن». من ئەمڕۆ هه‌ستده‌که‌م، نه‌سه‌رده‌ین له‌و پیاوه‌ی جارن ناچیت، ئەمڕۆ هینده‌ی سه‌رقالی سازکردنی په‌یوه‌ندی حه‌رامه له‌گه‌ڵ ئافه‌ته‌ عه‌یار و ئابرووبه‌ره‌کاندا، خه‌ریکی عه‌شق نییه. ئه‌و پۆژیک به‌ توپه‌یه‌وه‌ پێیگوتم: «تۆ هه‌میشه‌ باسی په‌روانه‌ ده‌که‌یت، په‌روانه ... په‌روانه ... په‌روانه ... بیریشت ناکه‌یته‌وه‌ که‌ په‌روانه‌ خۆی درۆیه‌کی جوان و نازک بوو. تۆ ده‌زانیت، ئه‌و له‌ چ سه‌رده‌میکدا ژیاوه؟ ده‌زانیت؟ تۆ هه‌یج نازانیت ... ناکریت له‌ ناو ئه‌و ده‌ریا بیسنوره‌ی یقدا هینده‌ لاوازییت، ناکریت ... من گوناهم نییه».

نه‌سه‌رده‌ین زۆر جار وا هه‌ستده‌کات، من چیڕۆکی گوناھی ئه‌و ده‌نوسمه‌وه، به‌ سه‌عات له‌ ستۆدیۆکه‌دا باسی یقی که‌له‌که‌بووی ئه‌و پۆژگاره‌ ده‌کات، ئه‌و وه‌کو که‌ پۆکیکی بێئارام به‌ ناو شار و گوند و کێوه‌کاندا که‌ پابوو هه‌موو شیوه‌کانی یقی بینیبوو، ده‌یگوت: «له‌و پۆژگاره‌دا دیانه‌ته‌کان به‌یه‌که‌وه‌ نه‌ده‌گونجان، میله‌ته‌کان یقیان له‌یه‌ک بوو، زۆرایه‌تییه‌کان که‌ مایه‌تییه‌کانیان قهرانده‌کرد، حه‌یزه‌کان له‌ حاله‌تی شه‌پنکی به‌رده‌وامدا بوون، ئەم خه‌یڵ له‌گه‌ڵ ئه‌وی تردا له‌ شه‌پی تۆله‌دا ده‌ژیا، دراووسی دۆزمنی دراووسی بوو، برا له‌ ناو مائدا برای ده‌دایه‌ به‌ر گولله ... ئاه پۆژگاریکی سه‌یر بوو». نه‌سه‌رده‌ین به‌ بێزاریه‌کی قووله‌وه‌ ده‌ستی پاده‌وه‌شاند و قسه‌یده‌کرد، ئاشکرابوو یادگاری ئه‌و ده‌مه‌ پۆخی ده‌گوشیت، زۆر جار په‌له‌په‌ل قسه‌یده‌کرد، وه‌کو ئه‌وه‌ی بیه‌ویت هه‌موو ئه‌و حکایه‌ته‌ له‌ چه‌ند دێرێکدا کورتبکاته‌وه‌، به‌لام بۆی نه‌کریت، ده‌یگوت: «ئه‌وانه‌ی که‌ دژی ئه‌وه‌ن دیانه‌ت له‌گه‌ڵ دیانه‌تدا بژی، میله‌ت به‌ نازادی له‌گه‌ڵ ئه‌ویتتردا بژی، خه‌لکانی که‌ نه‌چ که‌من به‌ نازادی پێکه‌وه‌ بژین، هه‌موو یه‌ک شتن ... یه‌ک گوون ... ئەم ولاته‌ هه‌میشه‌ ئه‌و گوانه‌ ده‌یه‌ن به‌رپۆه، ئه‌و گوانه‌ له‌ ئاوده‌ستخانه‌کان دینه‌ ده‌روه‌ و حوکمه‌که‌ن ...»

حوكمدهكەن و تەواو... خۆیان فرێدهدهنه سەر كورسیهكانی حوكم و پێوهی دەنوسێن، جبه له بەردهكەن و دەبنه نێمام، ئەستێره دهخهه سەرشانیان و دەبنه ئەفسەر، چاویلكه له چاوهكەن و دەبنه پروفیسۆر، له چك دەبەستن و دەبنه پەچەپۆشی نێماندار، قات و پالتۆ دەپۆشن و دەبنه سیاسی، قوونیان پووتدهكەن و دەبنه قەحیبه، بەلام هەموویان یهك گۆون».

من بزەیهکی غه مگینم دەهاتی و دەمگوت: «نەسره دین، ئەمڕۆ، نێمه له سەر خەراباتی ژانی خۆمان دانیشتوین، چ زیانیکی هیه وردتر سهیری ئەو وێرانیه بکەین؟». ئەو به غه مەوه سه ریدهخسته سەر مێزی ستۆدیۆکە و دهیگوت: «ژیانی ئەوهیه، که من ئیدی شهوان ناتوانم به ئارامی بخهوم، بەئێ زیانهکە ئەوهیه». من دەزانم ئەو دەبیست ئەو یادگارانه فه رامۆشبکات و بۆ وێنه ی ئەو کچانه بژی که له ئاههنگ و شاییهکانی شووکردن و فیستیفاله پۆزانهکاندا ده یانبینی. زۆر جار به شیوهیهکی سه یر هەندئ به شی تاریکی ئەم سه ربوردهی قفلده کرد، هەندئ نه ئینی به حه رام ده زانی، هەندئ جیگاش به مه تەل. گەر پۆزیک بی ئەو زه رده خه نه شه رمنه بمدیبايه، ده مزانی ئاره زووی یادکردنه وه ی هه چ غه میکی نییه، هەندئ کاتی دیکه ش، که خه نده کچانه گه شه که یم له سه ر لیوانی ده دیت، ته ماحم زیادیده کرد... ئەو له و ئیوارانه دا نه ئینی زۆرتری بۆ ئاشکراده کردم. پێکه وه داده نیشن و سه رنجمان له هه موو ورده کارییه کانی رابوردوو ده دایه وه، له سه ر له وحیکی بچکۆلانه یه که یه که ناوه کانمان داده نا، له چاره نوسیانه مان ده پوانی. نەسره دین ده لیت: «من هه ر له سه ره تاوه ئەو تیکه لاوبوونه سه یره ی عاشقانم به ناجۆر ده بینی، هەندیکیان کچ و کوپی ناسکی شاره گه وره کان بوون و هەندیکی دیکه شیان ئافرهت و پیاوی ناوچه شاخاوییه کان، هه ر یه که یان له بهر هۆیه ک هه له اتبوون، هەندئ له عاشقه کانی شار مه ترسی کوشتن

به دهستی دینداره توندپه وه کان به ره و ئه م شاخ و کێوانه ی هێنابوون، هه ندیکێ دیکه شیان له قه سابخانه گه وره کانی عه شق پریانکردبوو، له ژێر چه قۆی پیاوکوژه کان ده ربازبوویوون، هه ندیکیان به پشکوێ خزمه کانیان و هه ندیکیشیان به تێزابی کینه ی که سوکار سووتینرابوون، به لام دلداره گوندنشینه کان، پتر له داخی توڵه و کینه و نه فرینی تایه فه کانیان هه له اتبوون، هه ندیکیان پقی هه زار سال دوژمنایه تی خیزانه کێونشینه کانیان به دواوه بوو، هه ندیکیشیان خه نجه ری پورزا و ناموزاکانیا ن». نه سره دینی بوئخۆش له و پۆژانه دا ناگایه کی نه وتۆی له ژیا نی عاشقانی بێشه و لێره وه ره که نه مابوو، له دلێ خۆیدا ده یگوت: «کێ ده گاته بنی نه و هه زار به هه زاره، عاشقیکی مه ست یان پۆحانییه کی مه یزه ده ی نه فین نه بیته». نه و به خۆی و چه که که یه وه گوند و شاخه کان بو عاشقی ناکامی تر ده گه را، چیرۆکه کانی عه شقی کوژه کرده وه، ده چوو ه سه رگۆپی عاشقه کان، شوینه واری قه سابخانه کانی نه فینی ده دۆزییه وه، سه ربوردی دلداره کوژراوه کانی ده نوسییه وه، نه و سه رده مه نه و باکی به چاره نوسی نه وانه نه بوو که چیتر له و دارستانه دا نیشته جیبوویوون. ده یگوت، خۆیا ن نه و ده ليله دلخۆش و چاوشینه، ژیا نی خۆیا ن پلانه که ن... نه و بو عاشقانی تر ده سووتا، هه ر له و سه رده مانه دا خه ریکی کوژر نه وه ی هه موو تراژیدیا کانی نه فین بوو، خه ریکی نوسی نی نه و کتیبه گه وره یه بوو که به «که شکۆلی عاشقان» ناویده نا، کتیبیک هه موو تراژیدیا ی نه و پۆژگاران ه ی له خۆی گرتبوو، به سه رهاتی هه زاره ها عاشقی سووتینراو کوژراو و ده ربه ده رکراو بوو، دواتر سیاسیه کان و ناغاکان و سه روک عه شره ته کان و زانا پو حانییه کان، زه وی به دوا ی نه و کتیبه دا ته یده که ن، به قاموسی شه ره فه شکاوه کان و ئابپوو ه تکاوه کان ناویده به ن، به لام عاشقان و خوینده وه ره کانی شار ناویده نین «عه شقنامه». کتیبیک که دوا فه سلێ له ئیواریی په روانه دا داویدیت، دوا حکایه تیشی حکایه تی

په روانه‌یه، چونکه له دواى ئه‌و پۆژه‌وه نه‌سره‌دین ئه‌و چیا‌یانه جیده‌هێلئى و نا‌ئومید له دنیا، له مه‌خفه‌ریکی بچکۆلانه‌ی شارۆچکه‌یه‌کی دوردا، خۆی و که‌شکۆله‌که‌ی ته‌سلیم به ده‌ولت ده‌بیته‌وه و سالانئیکى دریز له بیابانه‌کان و زۆنگاوه‌کانی جه‌نگی که‌نداودا وه‌کو سه‌ربازیک له‌پیزی پیشه‌وه‌ی گوردانه شه‌پکه‌ره‌کاندا بو مردن ده‌گه‌ریت، له‌وئى ده‌بیته جه‌نگاوه‌ری گروپه‌ خۆبه‌خشه‌کان. تا ئه‌مڕۆ خه‌لکانئیکى زۆر، پیاوماقوولانى ده‌یه‌ها عه‌شره‌ت، باوه‌ گه‌وره‌کانی چه‌ندین خیزانی ناسراو، به‌دواى ئه‌و عه‌شقنامه‌یه‌دا ده‌گه‌رین... نه‌سره‌دین ده‌لئیت: «ئه‌و که‌شکۆله‌ گه‌وره‌یه، که‌ هه‌زاران لاپه‌ره‌ی دور و دریزبوو، ناو و سه‌ریورد و چاره‌نوسی یه‌ک سه‌ده له‌ عاشقانی تیا‌بوو، حکایه‌تی هه‌موو دلداره‌کانی کوردستانی له‌ دواى نيماره‌تی بابانه‌وه پاراستبوو، وئنه‌ی سه‌ده‌ها گۆره‌عاشق و مه‌زاری ئه‌فینى هه‌لگرتبوو، له‌ شیرین و فه‌ره‌اد و وه‌لى دیا‌نه و شه‌مه‌وه تا ده‌گه‌یشه‌ سه‌ر په‌روانه و فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک، وه‌سف و ته‌فسیری تیا‌بوو... هه‌مووی تۆپئیکى تۆپخانه‌کانی ئیران له‌ سه‌نگه‌ریکی بچکۆلانه‌ی ده‌وروپه‌ری «دیزفول» له‌ ناو جانتا‌که‌مدا سووتاندى».

ئه‌مڕۆ که‌س باوه‌ر به‌ نه‌سره‌دینی بۆنخۆش ناکات، منیش له‌ به‌ره‌وه‌یه‌کی نه‌زانراو باوه‌ری پیناکه‌م. هه‌موو ئه‌وانه‌ی که‌ چیرۆکی ئه‌و که‌شکۆله‌مان بیستوه، پیمان وایه، نه‌سره‌دین له‌ شوینئیکى قایم و له‌ حه‌شارگه‌یه‌کی دورده‌ستدا هه‌لگرتوه... هه‌موو ده‌لئین ئه‌و له‌ ترسی هه‌ره‌شه‌ی نا‌غا و ده‌سه‌لاتداره‌کان ئه‌و کتیبه‌ی کردوه به‌ژیر گله‌وه و پۆژیک له‌ پۆزان دووباره‌ ده‌ریده‌هێنئیه‌وه. به‌لام خۆی ده‌لئیت: «من چیتر په‌یوه‌ندیم به‌ عه‌شقه‌وه نه‌ماوه... عه‌شقیش وه‌کو هه‌مووشئیکى دیکه‌ پۆژ و قوناغ و میژووی خۆی هه‌یه، ئیستاش سه‌رده‌می قسه‌کردن له‌ سه‌ر عه‌شق به‌سه‌ر چوه». نه‌سره‌دینی بۆنخۆش که‌ به‌ گه‌نجی هاو‌پزی هه‌موو شاعیر و نیگارکێش و مۆسیقاره‌کان بوو، ئه‌مڕۆ جگه‌ له‌ گره‌وه‌کردن و شه‌ر و

دەمه قالی لەسەر یارییه کانی تۆپ و شارەزایی لە تپه کان و لە یاریزاناندا مەستی هیچی دیکه نییه، ئەمڕۆ بەجۆریکی دیکه بیر لە نافرەت و عەشق و شەرەف دەکاتەو، بەلام لەپشت هەموو ئەو گۆرپانانەشەو، هەستدەکەم بە ئەندازەیه سۆزی بۆ ژبانی ئەو سەردەمانەى خۆی هەیه، کە بلیت: «ئەو دەمانە، پۆزگاری راستەقینەى نەسرەدینی بۆنخۆش بوون، پۆزانی زێڕینی ئەو بوون. ئاخەر هەر پیاو و دیویکی قەلب و دیویکی پەسەنى هەیه، ئەو پۆزگارە نەسرەدینی بۆنخۆش، دیو پەسەنەکەى خۆی دەژیا».

من ئەمڕۆ وادەبینم کە نەسرەدینی بۆنخۆش بەشیوەیهکی زۆر یەکلایەنە و سادە سەیری حەقیقەتى کردو، ئەو هەموو فەلسەفەى خۆی بۆ عەشق و مەرۆف لەسەر ویسأل و بەیه کەگە یشتنى ئەفینداران پیکه وەنابوو، تەنها لە چاوی عاشقانەو سەیری دویای کردبوو، عاشقانیشى تەنها لە پۆزانی ناکامی و سووتاندا بینیبوو. گرفتى گەرەشى ئەو بوو کە نەیدەتوانی تیبگات چۆن عەشق لە ناو و دەمریت، چۆن عەشق لە ناو و دەکەوێتە ناکۆکی لەگەڵ خۆیدا. کە پیکیشەو بەسەر کۆی حکایەتەکاندا دەچووینەو، ئەو گومانى لە تەفسیرەکانى من دەکرد، پێیوابوو کە نەینیبیهکی قوول لە ژێر گەلاکان و وەرزه کانی ئەو جەنگەلەدا نێژراو و هەرگیزیش نادۆزیتەو، ئەو دەیکووت: «ئەم چیرۆکە، حیکمەتى ئەو وێرانەیه نادرکینیت».

من دەمگوت: «ئاه، نەسرەدینی بۆنخۆشى برام، من شیئى دۆزینەوێ حیکمەتەکانى وێرانبوون نیم، من گەرەکمە شتەکان، حەقیقەتە پارچە پارچەکان، وێنەکانى ئەو سەردەمە لەیه کترازاو بەیه کەو بنیمەو، تا بتوانم لە خۆم و لە مەرگی پەروانە تیبگەم، تا بتوانم نیگارێک وەکو ئەو نیگارنە دروستبکەمەو کە تۆ بە دیواری ئەم سێتۆدیۆیه دا هەلتواسیوون».

ئو به گومانی وێنه‌گرێکه‌وه، که له هیچ نیگارنکی نارێک و ته‌لخ پازی نییه، ده‌یگوت: «تازه هه‌ر وێنه‌یه‌ک دروستبکه‌ین، وێنه‌یه‌کی خه‌یالی خۆمانه، وێنه‌یه‌که‌ په‌یوه‌ندی به‌ فه‌نتازیاکانی من و تۆوه‌ هه‌یه ... به‌لام ئه‌و جیهانه‌ ئیستا هه‌مووی وه‌کو سه‌راب و تۆز وایه ... تێمگه‌ حه‌قیقه‌ت نازکه، که‌ بوو به‌ تۆز، به‌ غوبار، به‌ ته‌م، ئیدی کۆناکرێته‌وه». به‌لام ئه‌و ده‌یزانی که‌ هه‌رگیز ناتوانی‌ت په‌شیمانمبکاته‌وه. من وه‌کو شی‌ت، بیوه‌ستان، بیسه‌بر به‌دوای سه‌ربوردی په‌روانه‌دا ده‌رۆیستم.

«شه‌ه‌لای خوداناس» یه‌که‌مین که‌س بوو که‌ په‌روانه‌ی ناسی، که‌پر و ژووره‌که‌ی شه‌ه‌لا، ته‌نها چه‌ند مه‌ترێک له‌ که‌پره‌که‌ی په‌روانه‌وه‌ دووربوون، که‌ به‌یانیان کزه‌ی ساردی دارستان په‌روانه‌ی خه‌به‌رده‌کرده‌وه، یه‌که‌مین ده‌نگێک که‌ ده‌بییست، ده‌نگی شه‌ه‌لا بوو. ئه‌و له‌گه‌ڵ کازیوه‌دا، له‌سه‌ر به‌ردیکی گه‌وره‌ی پێشده‌می ئاوه‌کان له‌ خودا ده‌پاراپه‌وه، شه‌وانیش له‌ نابه‌ینی ده‌وه‌ن و بنچکه‌ کێوییه‌کاندا، له‌به‌ر قوتیله‌یه‌کدا به‌ ده‌نگی به‌رز قورئانی ده‌خویند، زوو زوو خۆی فرێده‌دایه‌ ئاوه‌کان و به‌دوای پاکبوونه‌وه‌یه‌کی ونبوودا ده‌گه‌را، شه‌ه‌لا به‌ جلّه‌ کوردییه‌ شوپه‌کان و فه‌قیانه‌ و پشتینه‌ شه‌له‌کانی که‌مه‌ریه‌وه، شی‌تانه‌ به‌ناو دره‌خته‌کاندا به‌ خۆی و قورئانه‌که‌یه‌وه‌ ده‌هات و ده‌چوو، په‌لی منداله‌کانی کێشده‌کرد و به‌سه‌ر چه‌و و به‌رد و زیخه‌لانه‌کاندا کێشیده‌کردن، بیسه‌ره‌وتییه‌کی ناوازه‌ و نااسایی له‌ هیمنی نێو دره‌خته‌کاندا دروستده‌کرد، هه‌ندێ شه‌و ئیجگار توپه‌ و هه‌ندێ شه‌ویش زۆر ئارام بوو، به‌لام هه‌ردوو منداله‌ ده‌رده‌داره‌که‌ی خۆی بپه‌رحمانه‌ نازارده‌دا ... شه‌ه‌لا که‌ له‌گه‌ڵ «عه‌زیز تیره‌ندان» دا هه‌له‌هاتبوو، کچی

شیخی شارۆچکە یەکی دوور بوو، شیخیکی زەنگین کە سنووری باغ و زەویەکانی بە جۆری بەرین بوو، شکۆی ئەمیرە کوردە کۆنەکانی دەهینایەوه یاد. عەزیز کە بە خۆی دەگووت: «پاوپییەکی ویل»، لە هەریمە دوورەکانی کوردستانەوه هاتبوو، خەلکی گوندیکی بچوکی سەر سنوورەکانی پۆزەلات بوو، بە دەم پراوکردنی بۆئەندەکانەوه هەرد بە هەرد هەموو ولاتی تەیکردبوو تا دواچار گەیشتیوو بە باغەکانی شیخی گەورە، لەوێ لەگەڵ پراوکردنی بۆئەندەکاندا عاشقی شەهلا بوویوو کە ئەو کات بە خۆی و قورئانە کە یەوه ئیواران لەبەر هەبیوانی بۆئەخانە کە ی باوکیدا دادەنیششت و لەنیوان هەموو سورەتیک و سورەتیک دیکەدا، بە غەمگینی گوێی لە یەکن لەو گۆرانییانە دەگرت کە ئەو کات ئیستگە کوردییە جۆرا و جۆرەکانی ئیتران پەخشیان دەکردهوه. شەهلا لە یەکەم نیگاوه بە ئارەزوویەکی کوشندەوه بۆ عەشق و بە ترسیکی قوولەوه لە خودا تەماشای ئەو پراوکەرە دەکات کە لە ژیا نیدا نیشانی لە نیچیریک نەگرتبوو، نەبیکیکت. عەزیزی تیرئەنداز لە ژوانی نیو شەوانی ئەو باغەدا، لە ژێردار هەناریکدا بە شەهلا دەئیت: «قەسەم بەم هەنارانە، خودا دژی عەشق و پەدوو کە وتن نییە». شەهلا کە بە کەوا یەکی بریقەدار و چەمک شۆرەوه، بە قورئانە کە ی دەستی یەوه کێواوکیو پەدووی عەزیزی تیرئەنداز دەکەویت، تەواو دوودلە بەرانبەر هەلوێستی خودا دەرەق بەو کارە ی کە لە دەستی قەوماوه. ئەو ماو یەکی درێژ لەو تروپک و بۆنداییە سارد و سەختانەدا بە خۆی و کتیبە کە یەوه لە ئەشکەوت و بن بەرد و حەشارگا شاخاویە کاندای دەژی، لەوێش ژیا نی لەنیوان قورئان و ترسدا بە جۆریکی سامناک دا بە شەدەبیت. بەلام تیبە پینی سالان و لەدایکبوونی دوو مندالی شیواو، یەکیکیان خیل و ئەوی دیکیان قەموور، دوورکەوتنەوه ی زیاتر و زیاتری عەزیزیش بەدوای بۆئەندەکاندا، لای شەهلا وەکو سزای گوناھیکی گەورە تەفسیر دەکریت، ئیدی هیدی

هیدی پتر خوئی به خه تاکار ده زانیت، به ناو چیا و نه شکوت و ده شته کانداه پروات و به رده وام له و قورئانهی دهستی ده خوینیت و داوای پاکبونه وه دهکات. عه زیزیش که شه هوه تی بۆ راو هه میشه له شه هوه تی بۆ نافرته به هیز تر بووه، پتر و پتر له شه هلا دورد که و یته وه که نیستا باس له خنکاندنی منداله کانی و کوشتنی عه زیزی تیره نداد و گه پانه وه دهکات بۆ شاروچکه که ی خوئی.

پهروانه هه ندی ئیواره له ژیر دره ختیکه وه سه رنجی شه هلا ده دا که له سه ر به ردیکی گه و ره دوو منداله که ی داده نا و ده که و ته پارانه وه له خودا و ده یگوت: «خودایه، با عاشقان تا مردن نه حه سینه وه، خودایه گیان، من ده زانم عه شق له ده ستکردی شه یتانه، به لام تو پیمبلئ، ئەم کویر و قه مووره به ره و کوئ به رم، له کوئ بیانشارمه وه، بیانکه م به ژیر چ گلئیکه وه؟». عه زیزی تیره نداد ئیواران ده گه رایه وه، به و ده مووچاوه گه نمره نگ و پوومه ته تیسکن و توو کاویانه وه، به و جامانه بچکولانه یه ی سه ریه وه به کاروانچیه کی گورجوگۆل ده چوو نه وه که به عاشق، ساچمه زه نه که ی به سه قفی که پره که دا هه لده واسی، کۆتریک یان مریشکه په شه یه کی کوزراوی ده خسته سه ر سه به ته یه که و به زه رده خه نه یه کی گه شه وه به ره و لیواری چۆمه که ده پویشته، که گوئی له سکالاکانی شه هلا ده بوو قاقا پیده که نی و ده یگوت: «له م بالنده یه بخویت، هه موو ئەم خه یاله خرابانه ی سه رت چاکده بیته وه، گۆشتی ته یروتیور باشترین ده رمانی و پینه و ماخۆلان و په رکه من... ئا، باشترین ده رمانن، تو له من بپرسه، نه نکم کاتی خوئی به ناویانگترین دارپوسازی سا بلاغ بووه». شه هلا که هه میشه قورئانه که ی له بنده ستدا بوو ده یگوت: «گۆشتی بالنده کانیش، کاتی راوچیه کی خودانه ناس و بیترحم و درۆزن و فریوده ر راویانبکات، حه رامن». پهروانه گوئی له قسه کانیان ده گرت و له هیه تینه ده گه یشت، ده یویست زیاتر له شه هلا

نزیکبیتتهوه، بهلام ئه و بهردهوام دور دهوهستا و دهیگوت: «برۆ... برۆ... خۆت پاکبکهوه، برۆ، بهرلهوهی زۆلیکت ببیت و گیرۆدهببیت تۆبهبکه».

پهروانه ئاوری له دهوریهیری خۆی دهادهوه و دنیایهکی سهیری دهبینی، ئه و به نیازی مانهوهیهکی دور و درێژ نههاتبوه ناو جهنگه، له هه ر له شارهوه به فهرهیدونی گوتبوو: «دهبیت بهردهوام بین له سهفر، مانهوه له یهک جیگادا زیان و پۆج و عهشق دهکوژیت». بهلام فهرهیدون له دواي کهوتنهخوارهوهی پهزای دلخۆش، کهمتر باسی له شاره فهنتازیاکان دهکرد، دواي تیریارانکردنی دوو مهقامبێژهکی هاورپیشی، به هیمنییهکهوه که پهروانه نهیتنییهکی قوولی تیا دهبینی دهیگوت: «خوایه، بۆ هینده پێگای جیاواز و شیوهی سهیر سهیر هیه بۆ سهفر؟». مردنی دوو مهقامبێژهکه چاری فهرهیدونیان لهسه سهفر به پێگای نوێ و دنیای تازهدا کردبووهوه، لهو دهمانهدا فهرهیدون له خهیاالی کۆچدا بوو به شیوهی سهیرتر و نهبینراوتر، کۆچیک سنورهکانی شوین و بهربهستهکانی سروشت و لهمهپههکانی زهمان نهیوهستین، بهلام پهروانه له شهوانی سهرهتاوه وهکو حکایهتی بۆ خۆی بگێریتتهوه لهسه ههرزالهکه پادهکشا و چاوی له تاریکستانه بێبهنهکانی شه و دهبری و دهیگوت: «سهفهردهکهین، بهرهو شوینی دیکه دهپۆین، درێژه به پێگاکان دهدهین، هه ر دهپۆین... هه ر دهپۆین... هه ر دهپۆین». فهرهیدون که له تهنیشتیهوه پالدهکهوت، به خهندهیهکی بچوکهوه دهیگوت: «من دهتوانم هه ر لێره، بێتهوهی له جیگای خۆم بجوێمهوه سهفهریکه، دهتوانم خاکی زۆر جوان بپرم، به زهوی ئهوتۆدا تپهپم ههچ گهپردهیهک پیا تیناپهپیت، ئاه، مهرج نییه جوانترین سهفر پابهندی گواستهوه بیت له شویندا... مهرج نییه شارهکان بپین، دهشتهکان تهبیکهین، بهسه کێوهکاندا سهریکهوین».

په‌روانه ده‌یویست بۆ: «فه‌ره‌یدون سه‌یری ئەم مه‌خلوقاته ماندوانه بکه له ده‌ورمان... سه‌یری ئەم هه‌موو ژن و پیاوه بيماره بکه». به‌لام بێته‌وه‌ی هه‌چ بۆیته‌ بێده‌نگ ده‌بوو.

ئه‌مڕۆ من دڵنیام که نا ئومێدی په‌روانه ته‌نها له سه‌روشته نازک و لاوازه‌که‌یه‌وه نه‌هاتوه، به‌لکو له‌و ده‌سته‌خه‌رۆبوونه‌وه هه‌لقوڵیوه که له‌گه‌ڵ ئەو لی‌ره‌واره و دارستان و چۆمه‌دا تووشی هاتوه. ئەو هه‌میشه شوێنه‌کانی به‌خه‌تبار ده‌زانی، زۆر جار له قوتابخانه پرکیده‌گرت له پۆلیکه‌وه بیکوازنه‌وه بۆ پۆلیکی تر، له‌سه‌ر کورسییه‌که‌وه بیه‌خه‌نه سه‌ر کورسییه‌کی تر، چونکی قوتابییه‌کی زیره‌کیش بوو هه‌موو داواکارییه‌کانی جێبه‌جێده‌کرا. زۆر جاریش به‌شێوه‌یه‌کی بێمانا هه‌موو بێزاری و ماندوویی خۆی ده‌خسته ملی مال، ده‌یخسته ملی شه‌قامه‌کان، ده‌یخسته ئه‌ستۆی ئەم شاره... دواجاریش باوه‌ری به‌بوونی خاکیکی خورافی هه‌بوو که ده‌توانیت له‌م شاره ده‌رچیت و بیدۆزیته‌وه، له‌و جه‌نگه‌له‌شدا، له‌ نزیک سی‌به‌ری ئەو کۆ و هه‌ل‌دێر و تافگانه‌وه ده‌یویست به‌ره‌و جێگایه‌کی دیکه بپروات... جێگایه‌ک نه‌یده‌زانی کۆییه، به‌لام راهاتبوو باسیبکات و بیری لێبکاته‌وه. په‌روانه، هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه هه‌سته‌یکرد که هه‌موو شته‌کان له‌و جه‌نگه‌له‌دا به‌جۆریکی سه‌یر پاره‌ستاوه، به‌لام سه‌یرترین و کوتوپرترین شت به‌لایه‌وه پاره‌ستانی فه‌ره‌یدون بوو له‌و دۆله‌دا... ئەو هه‌سته‌ش، ترسیکی گه‌وره‌ی به‌ کۆتایی دونه‌یا لا دروستکرد. شه‌ویک که هه‌موو ئەو خێلی عاشقانه له‌به‌رده‌م ناگرێکی گه‌وره‌دا کۆبوو بوونه‌وه، لێی پرسین: «ئایا ناگریت برۆین؟ ناگریت بۆ شوینی ئاوه‌دانتر و پوناکتر بگه‌ڕێین؟ ناگریت به‌سه‌ر زه‌ویدا بلأوبینه‌وه؟». به‌لام ئەو عاشقانه‌ی زۆریه‌یان له‌ مه‌رگ هه‌له‌هاتبوون و تفه‌نگی تۆله‌کاران له‌ دوايانه‌وه بوو، نه‌یانده‌ویست جاریکی دی له‌و حه‌شارگه‌یه ده‌رچن. گوته‌ند به‌ خۆی و داره درێژه‌که‌یه‌وه ده‌یگوت: «شوینه‌کان هه‌ر شوینن، ئەوه‌ی ده‌بیت

بگۆردریت مروفه‌کانن، بشزانه، ئەم دونیایه شارێکی پازاوه و ئاماده‌ی تێدا نییه ئیمه تییچیین و بەسەر فەر و بەره‌کەتی دره‌خته‌کانیدا بکه‌وین، تهنه‌ شارێک بتوانین پووی تێکه‌ین، ئەو شاره‌یه که خۆمان دروستیده‌که‌ین».

په‌روانه وه‌کو هه‌ر په‌پوله‌یه‌کی کالفام تینه‌ده‌گه‌یشت چۆن جیهانێک نییه بۆ خۆی هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه جوان بێت؟ چۆن شارێک نییه هه‌ر له‌سه‌ره‌تای خه‌لیقه‌ته‌وه به‌نازکی دروستبوویت؟ چۆن مروفه‌گه‌لیک نیین له‌ئه‌زله‌وه‌ نازادبن؟

به‌یانیان له‌کاتی چینی سەبەتە و پلۆپالێو و ئینجانەکاندا، بە دەم بادانی شولکی بییه‌کانه‌وه، له‌کچه‌کانی ده‌پرسی تا که‌ی لێره‌دا بمێنینه‌وه؟ شه‌ه‌لای خوداناس پێیده‌گوت: «من، جگه‌ له‌خودا به‌دوای هه‌یج شتێکی تردا ناگه‌رێم». دل‌ارام ده‌بچرپاند به‌گوتیدا: «ئێره‌ دواه‌مین شاری منه». میدیای غه‌مگینیش له‌سه‌ر لاپه‌ره‌ سپییه‌کانی ده‌فته‌ره‌که‌ی بۆیده‌نوسی: «من له‌قه‌سابخانه‌کان هه‌له‌هاتووم و ناتوانم بگه‌رێمه‌وه». مرواری چکۆله‌ش بێته‌وه‌ی وه‌لامییداته‌وه، ده‌یگوت: «ئاه، په‌روانه‌ خان، ئاه، بۆ هاوینێ، میوه‌کانی هه‌نده‌ زۆر بێت، شه‌قامه‌کان له‌به‌ر کاله‌ک و شه‌مام و به‌رچه‌کانی هه‌نجیر به‌ر پێداران نه‌که‌ون». نا، هه‌یج که‌سێ باسی له‌ شارێکی دیکه‌ نه‌ده‌کرد ئەو و گۆفه‌ند نه‌بن، به‌لام گۆفه‌ند ده‌یویست خۆی ئەو شاره‌ دروستبکات، په‌روانه‌ش ده‌یویست له‌ ناو جه‌رگه‌ی سروشت و ژبان خۆیه‌وه هه‌لبقوولێت و حازر و ئاماده وه‌کو هه‌ر جه‌نگه‌ل و چیایه‌کی دیکه له‌سه‌ر زه‌وی به‌رزبێته‌وه.

له‌ پۆزانی سه‌ره‌تاوه، په‌روانه به‌کاوه‌خۆ ده‌بێته مه‌خلوقێکی که‌مخه‌و، ئاره‌زووی سه‌فه‌ر و گواستنه‌وه‌ش له‌ پۆحیدا له‌بری هه‌یوربوونه‌وه، ده‌بێته جوڵه‌یه‌کی به‌رده‌وام له‌ ناو دونیای ئەو دۆله‌دا، ده‌بێته بروسکیکی قوول و بزوینه‌ر که له‌ نابه‌ینی دره‌خت و که‌پر و ماڵ و چه‌مه‌کاندا ده‌یه‌یتیت

و دەبیات، دەبیته جوڵە یەکی ناشارام و بیسروەت کە پەشیوییهکی پۆچی ترسناک دەردەخات، بەراپە یەک وای لیدیته پەروانە چیتەر شەوانە ناتوانیت بۆ خەوتنیش لە جیگاکی خۆیدا پاکشیت، دەبیته بەردەوام لە شوینیکە وە بروات بۆ شوینیکی تر، لە بن درەختیکە وە بگوازیتە وە بۆ بن درەختیکی تر، لە ماوە یەکی کەمدا چەندین جار شوینی کە پرە کەیان دەگۆرن، شوینی هەرزالە کانیان دەگۆرن، کە پالیشده کە ویت، بەردەوام لە مسەر وە سەر دەگۆریت بۆ ئوسەر، لە شوینی خۆیدا تلده دات، ئاراستە ی پێخە فەکی دەستکاریدە کات، چەندە ها شە و فەرەیدون لە ناو دارستان و قەراغ چۆمە کە دا دەیهیتیتە وە، بە لام هەندئ شە ویش هیندە خیرا دەروات، فەرەیدون ناتوانیت لە تاریکییە کانداییدۆزیتە وە .

لە و شەوانی وێلگە پریه پە شە دا، لە ناو دارە کاندای سیامەندی بالندە دەبینیت کە بە خۆی و چاوە بریسکە دارە کانییە وە، چاوی بالداریکی گۆشتخۆر، لە سەر درەختە کان تە ماشایدە کات، ئاگاداریوو، سیامەند هەندئ شە و مەسومە ناچار دە کات سەرکە ویتە سەر درەختە کان... بە زۆر سەریدە خاتە سەر لکە بەرزە کان. ئاگاداریوو سەختترین پێگا دەگریته بەر، بە و چرنوکە قولاپییانە ی بە ناو لقه کاندایایدە کیشیت، هەندئ شە و گوئی لە گریانیکی کپی مەسومە دەبوو کە تیکە ل بە دەنگی با و گە لا و ئاوە کان دەبوو، بە لام هیچی نە دەگوت. هەر لە و شەوانە دا جار جار گۆفەند دەبینیت کاتیک لە سەر پۆشنای چەندین چرا و قوتیلە و شاپلیتە ی چکۆلە چکۆلە، خەریکی هە لچنین و دروستکردنی پەیکەرە کانی خۆیە تی، کە هەمیشە پێشتر ئیواران لە ناو ئە و بەردە لانه بیبنە ی نزیک ئاوە کاندای بەردە کانی بۆ پەنگکردبوون... پەروانە سەرنجیدە دا کە گۆفەند تابیت پەیکەری گەورە تر و گەورە تر دروستدە کات، تا دەهاتیش پەنگی پەیکەرە کانی گەشتر دەیاننواند و گۆفەند خۆیشی گەشبینانە تر قسە ی لە سەر ژیان و عەشق دەکرد، بە

جۆرئ ورده ورده په روانه په یوه نندییه کی سهیری له نیوان گه شهبینییه کانی گوڤه‌ند و سیبهری شیتیبیه کی گه ورده ده بیینی، شیتیبیه ک شهوان له کاتی کارکردنیدا له سهر پۆحله به ره خورافی و خه یالئیه کان، له سیما و قز و جوئه و ده‌نگیدا ده‌بینرا. له یه‌کئ له و شهوانی جوئه و نه‌سره وتنه‌دا، له و شهوانه‌دا که په روانه هه‌ستیده کرد هیزکی گه‌وره به‌ره و پیری پوناکییه کی نادیار هه‌ئیده‌گریت، به بیه‌ویه کی دیاریکراو پرویکرده نه‌و وهرشه گه‌وره یه که پیاوان به پۆز په یکه‌ری عاشقه‌کانیان لیده‌تاشی و له بازایی نه‌نتیکه‌فرۆشه‌کانی دهره‌وه‌دا ده‌یانفرۆشت، نه‌و شه‌وه که دهرگای وهرشه‌که‌ی کرده‌وه و چوه ژوورئ، که‌وته ناو دهریای بیینی په یکه‌ره‌کانه‌وه، یه‌که‌یه‌که له سهر شه‌وقی فانتوسیکدا نه‌و په یکه‌رانه‌ی تاقیکرده‌وه، سه‌یریکردن، په یکه‌ری دوو مه‌خلوقی له یه‌کئ‌الو بوون، په روانه نه‌یده‌زانی نایا یه‌کیان له‌نامیز گرتوه یاخود په‌لاماری یه‌کدیان داوه؟ نایا له‌حاله‌تی ژواندان یان له‌حاله‌تی جه‌نگدان؟ نایا یه‌کتریان گرتوه، یان له‌نامیزی یه‌کدیدا مردوون؟ له و شه‌وه‌دا په روانه سه‌رنجیدا شیوه‌ی په یکه‌ره‌کان هینده‌ی ملکه‌چی که‌یف و هه‌وای په یکه‌رتاشه‌کانه، ملکه‌چی نه‌و شیوه نه‌فسانه‌یی و نازکه‌ی عه‌شوق نییه که گوڤه‌ند پیشتر له وهرشه‌که‌دا وینه‌ی بو کیشابوو... په یکه‌رتاشه‌کان بق و بی‌زاری و ناکامییه‌کانی خویان له‌سهر نه‌و ته‌خته‌یه تاشیبوو، په روانه سه‌یری په یکه‌ره‌کانی ده‌کرد و ده‌ترسا، هه‌ندی له په یکه‌رتاشه‌کان به جۆرئ وینه‌ی نه‌و دوو عاشقه‌یان دروستکردبوو هه‌وله‌کانی گوڤه‌ند بو پاستگردنه‌وه و جوانکردنیان هیچ دهره‌نجامیکی نه‌بوو. په روانه نه‌یده‌زانی بوچی نه‌و په یکه‌رانه له‌حاله‌تی ده‌عجانبووندا ده‌بینیت، چاوی ده‌گلۆفی و نه‌و عاشقه تیکه‌لاوانه‌ی وه‌کو چند رموزنیتیکی سامناک ده‌هاته‌به‌رچا، وه‌کو کۆمه‌لی جه‌سته‌ی تواوه به‌سهر یه‌کدا. په روانه له و شه‌وه‌دا په یکه‌ریکی بچکۆلانه هه‌لده‌گریت و دهرگای گه‌وره‌ی

نه و ورشه یه ده کاته وه و به تونیلای سیاھی هه موو شه و زه نگدا وه کو
 هه لهاتوو یه ک له با، له شهو، له ترس، به ناو دره خته کاندای ده گه پښته وه .
 نه و په یکه ره هه مان نه و په یکه ره یه که هه فته یه ک دواتر ناوی خوئی
 له بنیدا هه لده کوئی و به دهستی گه نجه چاوشینه که دای ده نیږیت بۆ من،
 نه و په یکه ره ی چیا به چیا دیت و سالل دواي سالل له کونچ و قوژینه کانی
 ماله وه دای ده مینیتته وه و به رگه ی هه موو گه رده لووله کان ده گریت ... من
 نه مړۆ تینا گه م په روانه مه بهستی چی بووه له و په یکه ره؟ نایا باسی
 نه به دیه تی عه شقی کرده، یان ویستویتی مردنی عه شقم نیشاندات؟ .
 فره دیدون نه و پیاوه ی که ده یگوت: «قه دهرمه هه موو شته کان
 ونبکه م». ده ترسا هیدی هیدی په روانه ش له ده سئبدات. له و شه وانده دای
 کاتیک په روانه، وه کو غه ریزه ی بالنده یه ک هه لیبگریت، وه کو په پوله یه ک
 به شه واره که وتبیت، به ره و ناو نه و چه نکه له ده رۆیشت، دواي په روانه
 ده که وت، له ناو نه و دار و ده وه نانه دای ده یگرت و ده یگوت: «په روانه،
 په روانه ی من بگه پښوه». په روانه هه ندی جبار سه ری ده خسته سه ر
 شانی و ده یگوت: «وه ره پښکه وه بگه پښین، وه ره پښکه وه تا به یانی
 له نابهینی نه م دره ختانه دای بیین و بچین». هه ندی شه و فره دیدون
 له گه لیدا ده رۆیشت، سه رنجی نه و نااوامی و نه سه ره وتنه قوولای
 په روانه ی ددای، سه رنجی نه و پاره ستانه سه یه ری ددای به دیار شه و و
 بیده نگی و گیا و بۆشاییه کانه وه، سه رنجی نه و هه لوه رینه سه یه ری ددای
 که دونیای چواره وری خوئی پرده کرد له بازنه ی ناوری شمین. هه ندی
 شه و فره دیدون بیته وه ی توانای به رده وامی هه بییت، به ناو شه وه زه نگ
 و تاریکی دای ده گه پرایه وه، به لام هیچ هیژیک نهیده توانی په روانه له و
 گه شته بیسه ره وتانه ی شه و په شیمانیکاته وه، هیچ هیژیک په روانه ی
 نه ده گپرایه وه ... نه هاواری جانه وه ره کان ... نه دپکی ریگا کان ... نه
 چواره گوشه ترسناکه کانی دوپشک ... نه ریگا باریکه کانی مار. په روانه

له هندی کاتدا وای ههستده کرد که نهو چیترا له سهر زهوی نییه، ههستیده کرد پوچیکسی گرگرتوو باله کانی خوئی داوه تی و ده فریته، بهلام هر له ناو نهو خه یالانه دا بوو، که شه ویک ههستیکرد یه کیک چاوه دیریده کات، ههستیکرد مه خلوقیک له نابهینی داره کاندایا به دوایدا دیت، دوور به دوور چاوی لی ناتروکینیت، په روانه چند شه ویک ههستی به نیگا کانی ده کرد و هیچی نه ده گووت، تا دوا جار نیوه شه ویک که زولمهت له شه وانی دیکه بیژه حمتر و سه نگیتر بوو هاواریکرد: «تۆ... هه رکه سیک ههیت، له پشت نهو دره ختانه وه وه ره ده ری... با بتینم». دوا جار میدیای غه مگین له پشت دره ختیکسی گه وره وه هاته ده ری، سه ره تا ته نها سیبهره ره شه که ی له ناو تاریکیدا دیار بوو، که هاته به تر فیه کان ده فتریکسی پیبوو به رگه که ی پرپوو له وینه ی سه ده ها مانگ، هر نهو شه وه میدیای غه مگین بۆ په روانه ی نوسی: «په روانه تۆ ده بیته تۆز... ده بیته گه رد. په لی ده ستگیرانه که ت بگره و برۆ... من چاوم لیته که ههوا، با، ههتاو، تو یخ له دوی تو یخ هه لته گرن و ده تبه ن».

پۆژیکی وای لیدیته هه موو پیوان و ژنانی نهو لیته واره، هه موو نه وانه ی به خو یان ده گووت: «قهره جه کانی عه شق»، هه ستیان به و په شه بای تۆز و گه رده ئاوریشمییه ی په روانه ده کرد، هه ندی شه و نهو تۆزه به نه ندازه یه که توفانی و زۆریوو هه موو پیان و ابوو هه زاره ها هه زار په پوله پیکه وه له ده وریان باله کانیان ده ته کینن. میدیا له یه کئ له و شه وانه دا له سهر ده فتره که ی نوسیویتی: «په روانه با ده بیات، گه ردی بریقه دار و ئاوریشمیینی له شی وا له سهر ده فتره که مه. شه و چند جار یک ده بیته نه م ده فتره به ته کینم... خودایه... نهو کچه ده بیته غوبار». له و شه وانه دا که په روانه له گه ل فهره دیدوندا ده خهوت، به یانیان فهره دیدونی مه له ک له خه وه لته ستا و هه موو قز و برۆ و گه ردن و سمیلی به و گه رده نازکه داپۆشرا بوو. تا په روانه زیاتریش هه لوه ربیایه فهره دیدون

توندتر و کۆیوانه‌تر له‌گه‌ڵیدا ده‌خه‌وت، به‌یانیانیش که به‌و گه‌رد و غوبار و تۆزه ئاوریشمییه‌وه هه‌ڵده‌ستایه سه‌رپێ و بۆ خۆشتن ده‌چوووه قه‌راغ ئه‌و چۆمه، نه‌شوه‌یه‌کی سه‌یر دایده‌گرت، نه‌شوه‌یه‌کی دل‌په‌ین، نه‌شوه‌ی هاتنه‌دی ئومیدیکێ دێرین، ئومیدی خه‌وتن له‌گه‌ڵ په‌پوله‌یه‌کدا. به‌لام فه‌ره‌یدون هه‌ستیده‌کرد هاتنه‌دی هه‌یج ئومیدیک، کۆتایی به‌و گه‌رانه نه‌ینیه‌ ناهه‌ینیت به‌دوای شتیکی نادیاردا، که له‌ منداڵیه‌وه له‌ ناخیدا گه‌وره‌بووبوو، ونبوون و دۆرانه گه‌وره‌کانی ژیانیشی ده‌یان جار ئه‌و ئاره‌زوویه‌یان تیا قوولتر و قوولتر کردبووه‌وه، به‌لام ئیستا هه‌ستیده‌کرد هه‌مووی په‌لکووتانیکێ بیته‌نجامه له‌ ناو سه‌راب و خه‌یاڵ و وهرینه‌دا.

هه‌له‌وه‌رینی زیاتر و زیاتری په‌روانه هه‌یج له‌وه ناگۆرپیت له‌ هه‌موو شوینیکدا، وه‌کو ستوونیکێ هه‌لآله ده‌ریکه‌وێت، به‌یانیان له‌ پیزی سه‌به‌ته‌چنه‌کاندا به‌ په‌نجه‌کانی ئه‌و شولکه ناسکانه بابدات و له‌یه‌کتریان هه‌لبکیشیت، به‌ ده‌نگیکێ غه‌مگین قسه له‌گه‌ڵ ئافره‌ته‌کاندا بکات، له‌گه‌ڵ میدیادا به‌ره‌و قوولایی دارستانه‌کان بپوات، له‌سه‌ر به‌رده‌کان، دیواری خه‌رنده‌کان پرسته سه‌یره‌کانی خۆی بنوسیت. میدیا له‌ سه‌ره‌تاوه بۆیده‌نوسیت: «به‌ هه‌یج ئومیدیک مه‌ژی. عه‌شقیک نییه له‌ دنیادا خۆی مردنی خۆی له‌ ناو خۆیدا هه‌لنه‌گرتبیت». په‌روانه له‌سه‌ر به‌رده‌کان بۆی ده‌نوسیته‌وه: «میدیای هاوڕیم. ته‌نیا خۆشه‌ویستی گوناها‌بار نییه، سه‌یرکه، جیهان له‌ چوارده‌ورمان هه‌مووی ماندووه، دره‌خته‌کان ماندوون، بالنده‌کان ماندوون، ئیمه‌ش به‌ وێرانی گه‌یشتووینه‌ته ئێره». په‌روانه ده‌نوسیت و با حه‌رفه‌کانی ده‌بات، ده‌نوسیت و له‌ چاوتروکانیکدا وشه‌کانی ده‌بن به‌ تۆز، هه‌ندێجار به‌دوای حه‌رفه‌کانی خۆیدا، دوای هه‌وا ده‌که‌وێت، به‌لام هه‌یج شتیکی سوودی نییه. میدیا له‌گه‌ڵیدا ناسمان و ناو سه‌یبه‌ره‌کان ده‌گه‌رپیت به‌لام ئه‌و شتانه‌ی که با ده‌یانبات هه‌رگیز ناگه‌رپینه‌وه. میدیاش تا زیاتر له‌و دنیایه‌ پاده‌مینیت، زیاتر و زیاتر

دهفته ره که ی به سنگییه وه دنوسیتنی و ده لیت: «عشق ده پروت، شهوی ده مینیتیه وه شه دهفته ریه». له قوولایی دارستاندا په روانه به و خاتوونه لاوازه ده لیت: «گه وره ترین به دبختی من شه وه یه که وشه کانم شه من، هه مووشتیکم له یاد ده چیتیه وه، یاد گاره کانم فراموشده کرین، عومرم ده بیتیه با، من مه خلوقیکی بچکولانه و نه گبه تم، به جورئ ناسایی و بچوکم به زحمهت به یادوه ریهه کانیه وه ده لیکیم، من وه کو هه موو مرؤفه په راویزییه کان له مردنه وه نزیکترم، ده مررم و کهس نازانیت که ژیاوم، کهس نازانیت به ژیاوی ده یه ها پیاو و گه نجدا راپوردووم... شاه، میدیای غه مگین، شاه... من له یاد ده چمه وه، وای له من، وای... من تیکه ل به نه بوون ده بوم و حه رفه کانیشم وه کو خۆم، وه کو خۆم تیکه ل به نه بوون ده بن». ترسی هه ره گه وره ی ژیاوی شه وه بوو له یاد بچیتیه وه، هه رواش بوو، شه مرؤ خزمه کانمان، کچانی گه رهک، شه کوپانه ی له زه مانای عاشقینی په روانه دا ده سته هه رزه کاری به جۆش بوون، به ده گمن وینه ی په روانه یان له بیرماوه، ته نها که سیک که هه میشه په روانه ی له یاده، په زای دلخۆشه، شه ده یگوت: «ئافره تیک بوو، نه ده بایه له و پۆزگاری شه پ و ناگربارانده له دایکبیت، شه له وه ناسکتربوو به رگه ی شه وه موو ناگر و پوناکی و په شه بایه بگریت، شه خۆی نه گرتبوو، مه خلوقیکی ده له مه بوو، له شه رابینک ده چوو به ر له واده ی خۆی تیکرابیت».

نه سره دین شه مرؤ به ستۆدیۆکه دا دیت و ده چیت و ده ست له گو له نایلۆنه کانی سه ر میزه که ده دات و ده لیت: «هه زاره ها شه وه. پشت له دوا ی پشت له ناو شه و چیا یانه دا له دایکبوون و مردوون و یادچوونه ته وه... کوردستان سه ر زه مینی سه دان هه زار گو نده که له پینچاوپینچه کانی نیو شه و سروشته دلپه قه دا ونبوون، ملیۆنه ها مرؤف له ویادا ژیاون، نیستا هیه یادگاریکیان جینه هیتستوه... من له و سالانه دا ده مگوت، ده ریا یه کی گه وره له پۆج و دهرونی زیندوو، ده ریا یه کی به رین له زینده گی، هه مووی

له‌م چیا و کێو و هه‌له‌مووتانه‌دا ژیاون و مردوون و زه‌وی قووتیداون، له‌ خۆم ده‌پرسی چی له‌ میژووی ئه‌م وڵاته‌دا شایسته‌ی پزگاکردنه‌؟ وه‌کو ته‌هر له‌سه‌ری کوردستانه‌وه‌ ده‌چووم بۆ ئه‌وسه‌ر، له‌گه‌ڵ دوژمنان و خێله‌ به‌کرێگه‌راوه‌کان و چلکاوخۆره‌کانی بێگانه‌دا تووشی شه‌پ ده‌هاتم... له‌و چیاپانه‌ هه‌موو سه‌رکرده‌ سیاسیه‌کانم ناسی، له‌ پێده‌شته‌کان، زه‌نۆیه‌ره‌کان، له‌ گه‌رمیان و له‌ کوێستان، ئاغا کورده‌کان و په‌نجبه‌ره‌کانیانم بینی... تا گه‌یشتمه‌ ئه‌و په‌روایه‌ی بلێم ئه‌م وڵاته‌ خالییه‌ له‌ به‌شه‌ریک بتوانیت خۆشتبویت، خالییه‌ له‌ به‌شه‌ریک بتوانیت، له‌ ژیر پێی ئه‌و دێوه‌ گه‌وره‌یه‌دا که‌ ناوی زه‌مه‌نه‌ به‌رگه‌ی مانه‌وه‌ بگریت، من له‌ ژیر که‌پر و ده‌وار و خێوه‌تی سه‌ده‌ها عه‌شره‌تا دانیشتم، پیاوماقوولانی هه‌موو ئه‌و عه‌شره‌تانه‌م بینی... ته‌نها خه‌لکیک له‌م وڵاته‌دا، له‌م بۆشخانه‌دا شایسته‌ی یادکردنه‌وه‌ بن عاشقه‌کان بوون، هه‌ریۆه‌ش پوژ و پوژگاریک نیشتمه‌ سه‌ر نوسینه‌وه‌ی میژووی عاشقان... به‌لام ئیستا ده‌لێم، له‌م وڵاته‌دا که‌ خۆی وڵاتیکی له‌بیرکراوه‌، له‌م زه‌وییه‌دا که‌ هه‌زاران ساڵه‌ یادوه‌ری چه‌ند مه‌زنه‌ پیاویکی هه‌لنه‌گرتوه‌وه‌، بیره‌وه‌ری دوو بلیمه‌تی نه‌پاراستوه‌وه‌، ده‌بیت بۆ سه‌یریته‌ گه‌ر ئه‌و عاشقانه‌ش وه‌کو ملیۆنه‌ها ملیۆن ئاده‌میزادی دیکه‌ به‌رۆن و یادبچنه‌وه‌؟ ده‌بیت بۆ سه‌یریته‌ که‌سێک په‌روانه‌ یان فه‌ره‌یدونی مه‌له‌کی یادنه‌میتیت؟ هه‌موو شته‌کانی ئه‌م وڵاته‌ سه‌رابه‌، میژووه‌که‌ی جگه‌ له‌ غوباریکی دوور هه‌چی تر نییه‌، خێله‌کانی جگه‌ له‌ سه‌راب هه‌چی تر نین، سنووره‌کانی له‌به‌ر خورافه‌ته‌کانی خۆی و خورافه‌تی دوژمنه‌کانی دیار نین، شوپشه‌کانی ده‌بن به‌ تۆز، راپه‌رینه‌کانی ده‌بن به‌ دوکه‌ل... ئیدی بۆ سه‌یره مه‌خلوقاته‌ بچوکه‌کانی به‌و جوژه‌ هه‌له‌وه‌رین؟».

من له‌ شه‌وه‌ درێژ و خالییه‌کانی مآلدا، هه‌لده‌ستام و وه‌کو شیته‌ به‌ناو ئه‌و ماله‌ چۆل و هۆله‌دا ده‌سوپامه‌وه‌، گویم له‌ ده‌نگی با و باران

دەگرت لە دەرەو، پەردەکانم لادەدا و لە تاریکی ورد دەبوومەو و بیرم لە قسەکانی نەسرەدینی بۆنخۆش دەکردەو، دەمگوت: «خودایە، یارمەتیمبە، پەروانە لە بەحرە ترسناکەکانی بێرچونەو دەربهێنم، خودایە یارمەتیمبە، زۆلمەتە بێبنەکانی ئەم یادچونەو یە بیرم و سەروردی مرقۆئیک پزگاریکەم». دەمگوت: «خودایە چارەنوسەکان چەندە دووبارە و سەدبارە و هەزاربارە بێنەو، دواجار چارەنوسی هەرکەس بە تەنها و بۆ خۆی، شتیکە، جوانییەکە، ئەنتیکە یەکە، دەبێت نەمریت... خودایە، یارمەتیمبە، من ژيانی راستەقینە ی عەبدیک لە عەبدە یاخییەکانی تۆ دەنوسمەو... ناخر هیچ شتێ لە چارەنوسی مرقۆئەکان، سەیرتر و فریودەرتر و دولبەرتر نییە». من دەگەپامەو سەتۆدیۆکە ی نەسرەدینی بۆنخۆش، جانتاکەم فرێدەدایە سەر کورسییەکە ی دەمگوت: «نەسرەدین، با، میژووی ئەم ولاتە بە درژایی یەک سەدە هەمووی تەپوتۆز و غوبار بێت، با شۆرشەکانی بێن بە خۆلەمیش، با مرقۆئەکان بێنە با، بەلام مانای ئەو نییە دەستنەبەین و لە ناو ئەو تاریکییەدا چیرۆکیک دەرنەهێنین، یادووری مەخلوقیک نەپارژیزین کە دەزانین ترسیکی گەورە ی لە لە یادچونەو هەبوو».

بەلام نەسرەدینی بۆنخۆش بە ترسیکەو چاوە ژنانەکانی دەتروکاند، بە ترسیکەو سەیری ئەو ناوئەمی دەکرد و دەگوت: «خەندان، خەندانی چکۆلە، من زۆر جار گومانم هە یە کە لەو جەنگە لەدا سەرۆکام لەگەڵ مرقۆئی راستەقینەدا بوویت، من ئیستاش دەپرسم، ئایا ناشیت ئەوان هەموو لە بنەپەتدا کۆمەڵی وەهەمین، کۆمەڵی خەیاڵین، دەستە یەک تارماییین... تۆ دلناییت کە پەروانە و فەرەیدونی مەلەک لەو شەویدا نەکوژان؟ دلناییت لەو شەوی مەحشەرەدا کە باسیدەکەیت لە ناو ئەو کتێبفرۆشییەدا نەسووتینران... دلناییت؟».

وێک شیت بە شەقامەکاندا دەپۆم، لە گێژاوی عەرەبانە دەستیەکان

دەردەچم، لە ھەرىمى پۆنفرۆشەکان دەپەرمەو، بە بازپى ھەلاچەکاندا گوزەردەگەم، گوزەرى ماستفرۆشەکان بەجیدەھیتلم و بىر لە ھەموو ئەم چىرۆکە دەگەمەو. بە پرتاوەگەمە مأل، دەست لەو پەیکەرە دەدەم، سەیرى ناوى ھەلکۆلراوى پەروانە دەگەمەو لە ژێرىدا، پەلامارى دەفتەرەکانى میدىيای غەمگین دەدەم، بىر لە قسەکانى مەعسومە دەگەمەو، بىر لە چىرۆکە درىژەکانى دەگەمەو لە شەوى قوتابخانەى خوشکە تۆبەکارەکاندا... بىر لە نۆوارەى پەروانە دەگەمەو، ھەموویان... ھەموویان، پاستى بوون... ناکریت ھەمووى ھەمى حکایەتخوانیک بوویت، ناکریت ھەمووى خەيالەکانى من و درۆکانى ژيان خولقاندبیتى. نەسەردىن کە گومانى لە ھەموو چىرۆکە دەکرد، نىستا لەو باوەرپەدا بوو ئەو پۆزگارە بۆ خۆيان پۆزگارى تەماوى بوون، ھەموو فریوہەکانى وینەگرىکى بەکار دەھیتا تا زیاتر و زیاتر من بەرەو پىواقى گومان رابکیشیت، دەگوت: «خەندان، ھەمووى... ھەمووى... زنجیرەيەک حکایەتە کە تۆ خۆت پیکەوہ گرێاندەدەیتەو... زنجیرەيە حکایەتى جىاواز جىاوازه، من ئەمپۆ وەکو ونبوویەک لە سەر ابدا سەیرى ئەو پۆزانەى خۆم دەگەم... کوا، کوا، ئەو جەنگە لە کویتە؟ وەرە با بۆى بگە پین... بزانین سالانى شەپ و کاولکارى گەلایەكى سەوزى بۆ جیھىشتوین، ئەى کوان ئەو خىلى عەشقە؟ ئەو شەو کە من لە بەردەم ئەو پەیزەیدا بەجیمھىشتن بۆ کوئى چوون؟ بەکویدا بلابوونەو، چ رەشەبايەک تەفروتونایکردن؟».

من دەمگوت: «تۆ لەو ویتوویت، تۆ لە ناو ئەو دارستانەدا بوویت، تۆ خۆت دۆزیتەو، خۆت ژيانى عاشقانت ریکخست، خۆت کەلوپەل و خواردن و جىگات بە بەستەى گەرە گەرە و بە گوريسى ئەستور بۆ شۆپکردنەو، خۆت لەو چىا و دەشت و سەرسنوورانە کۆتکردنەو، خۆت لە وەرزی قەسابخانەکانى ئەفیندا پاراستن، خۆت ئاگرت بۆ بردن،

هیوات خسته بهره‌میان، خۆت گۆڤه‌ندت کرده وه‌ستایان تا به هونه‌ر بژین». نه‌سره‌دین به‌و نیگایه‌ی ئیستایه‌وه به‌ قوولی سه‌یریده‌کردم و ده‌یگوت: «به‌لام من کیم... کیم، منیش وه‌کو هه‌موو مه‌خلوقیکی تری ئەم وڵاته نیوه‌م درێژکراوه‌ی خه‌یال و ته‌م و ته‌پوتۆزه‌کانه و نیوه‌م حه‌قیقه‌ته‌».

ئهو ده‌یگوت کاتی گێڕانه‌وه‌ی ئەم چیرۆکه‌ نه‌هاتووه، هه‌ر ساتی کۆی به‌سه‌رهاته‌کان له‌ گه‌رد و تاریکی پاکبوه‌وه ئه‌وسا تو ئەم چیرۆکه‌ بگێڕه‌وه. من ده‌مزانی ئەو سه‌رم لی تیکه‌ده‌ات، به‌ره‌و جیگای زۆر ته‌نگ و کۆلانی زۆر داخراوم ده‌بات، ده‌شمزانی حه‌قیقه‌ت سه‌فه‌ریکه‌ به‌ناو ئەو ته‌پوتۆز و خه‌یالانه‌دا که ئەو نه‌مپۆ لێی هه‌لده‌هات، ئەمپۆ ده‌یگوت: «منی وینه‌گر چ کارم به‌و هه‌موو نه‌خش و زه‌خره‌فه و ترسانه‌ی پۆحه‌وه هه‌بوو؟... چ کارم به‌ وینه‌ی شتیکه‌وه هه‌بوو که وینه‌ی ناگیریت؟... هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه وه‌کو پیاویکی ناکوک ژیاوم، من که ئیشم وینه‌گرتنی جه‌سته‌کان بوو، چی برده‌یه‌سه‌ر ئەو خه‌یاله‌ی، خۆم به‌ نازاره‌کانی پۆحه‌وه سه‌رقالبکه‌م؟».

له‌و پۆژه‌ درێژانه‌دا من زیاتر و زیاتر ناکوکی پۆحی ئەو پیاوه‌م ده‌بینی، که ئیستا جارێک ویزدانی نازاریده‌دا و جارێکیش به‌ خۆی ده‌گوت: «هه‌مووی خه‌یال و درۆ بوو... هه‌مووی چیرۆک و وه‌هم بوو» هه‌ندی جار منیشی له‌گه‌ڵ خۆیدا تووشی گێژاو و پڕیولکه‌کان ده‌کرد، منی ده‌خسته‌ ناو ئاوینه‌کانی بزۆکه‌یه‌کی ترسناکه‌وه، وای لێده‌کردم بلیتم: خودایه، من که‌وتووومه‌ته‌ ناو چ ویلگایه‌کی ترسناکه‌وه. ده‌ستم ده‌برد و ده‌فته‌ره‌کانی میدیای غه‌مگینم ده‌خوینده‌وه، په‌ر له‌ دوا‌ی په‌ر زیاتر ده‌گه‌یشتمه‌ یه‌قین، ده‌مگوت: «ناکریت درۆیت، ناکریت». حه‌قیقه‌تی ده‌فته‌ره‌کانی میدیا و چیرۆکه‌کانی مه‌عسوم به‌گشتی وه‌کو یه‌که، په‌روانه و میدیا و مه‌عسوم پتیکه‌وه له‌و جه‌نگه‌له‌دا بوونه‌ هاوپی،

ئه‌وان دوور له‌یه‌ک، جودا له‌یه‌ک، بیئاگا له‌یه‌ک، به‌سه‌رهاتی ئه‌و پۆژانه‌یان بو گێپابوومه‌وه. که له قوتابخانه‌ی خوشکه تۆبه‌کاره‌کان بووین مه‌عسومه نه‌یده‌زانی پۆژیک له‌پۆژان من ده‌فته‌ری یاداشته‌کانی میدیا ده‌خوینمه‌وه، له‌و باوه‌ره‌شدا نه‌بوو ئه‌و ده‌فته‌رانه مابیتن... هه‌لبه‌ت میدیاش، ناوی منی نه‌بیستبوو، چونکه پیناچیت په‌روانه هه‌رگیز باسی ئه‌و تاقه خوشکه‌ی کردبیت که دوا‌ی خۆی ژیا‌نی له کونجی تاریکی تۆبه‌خانه‌یه‌کی ژناندا برده‌سه‌ر... به‌لام چیرۆکه‌کان هه‌مان چیرۆک بوون، به‌سه‌رهاته‌کان هه‌مان به‌سه‌رهات بوون. ئه‌مرۆ، دوا‌ی ئه‌و هه‌موو سا‌له به‌ پوونی ئه‌و هیله‌ ته‌ریبه ده‌بینم که من و په‌روانه دوور به‌ دوور دروستمانده‌کرد، ئه‌و به‌ گه‌شته‌کانی له‌ شه‌وی دوور و درێژی دارستاندا و من به‌ سوپانه‌وه و نه‌سه‌ره‌وتنم له‌ تاریکی ئه‌و تۆبه‌خانه گه‌وره‌یه‌دا، ئه‌و به‌ مردنی و من به‌ نا‌ئومیدیم، ئه‌و به‌ یادچوونه‌وه‌ی و من به‌ یادکردنه‌وه‌ی، ئه‌و به‌ سه‌فه‌ری و من به‌ نیشته‌جیبوونم.

ئەو شەو دەوای تەواپوونی مەراسیمی دروستکردنی کۆمەڵەی خوشکە تۆبەکارەکان، من باوکم نەبینییەو، بەلکو سێ خاتوونی دیکە بە جۆری منیان ئابلۆقەدا، وەک ئەوێ جانەوهریکی ترسناکیان ئابلۆقەدابیت، هەر سێکیان منیان خستە نابەینی خۆیانەو و بەرەو مأل گەپاینەو. بەدریژایی رینگا هیچیان نەگوت، کە گەیشتینە مائیشەو بیتەوێ پشووبەن یان کەمێ بەوینەو یەکسەر بەر لە من دەگای ژوورەکە میان کردەو و چوونە ژوورێ، ئاگادار بووم یەکیکیان بە برا گەرەکەمی گووت: « بۆ کچیک لەم تەمەنەدا، هیچ شتیک لە ژووریکی تەنها ترسناکتر نییە». من لە سوچیکی تاریکدا وەستام و ئەوان یەکە یەکە دۆلابەکانیان کردەو، پارچە پارچە جەکانیان دەرھینام، تەنورە و کراسەکانی قوتابخانە، گۆرەوییە درێژەکانم، جەکانی ژێرەو، هەندێ ژێرکراسی پەنگاوپەنگ کە هەندیکیانم هەرگیز لە بەرنەکردبوو، چەند دەستەسپیکی بۆنخۆش، یەک دوو شوشە عەتری خالی و بچکۆلانە، جلی گەپانی ھاوینان، قاتە کوردییە پولهکەم، تی شێرتەکانم... ئەوانەیان هەموو خستە بوخچەیکە گەرەو، دواتریش هەموو کتیبەکانمیان ئاخنییە جانتایەکەو. هەر ئەو شەو پێیانگوتم: بوخچەکەت هەلگرە و با بپۆین. ئەو شەو من بوخچەیکە جەکانم و ئەوان جانتای کتیبەکانیان هەلگرت و پۆیشتین. من و سێ ژنی پەشپۆش بەناو کۆلانەکانی شەوئیکی

تاریکدا، من بێدەنگ دەپۆم و ئەوانیش جگە لە دەنگی پێ و خشەیی ئەو جلە درێژانەیان کە لە خۆل و بەرد و دیوارەکانی شەو دەخشێ، دەنگێکی تریان لێوہەنایەت، ئەوان تەماشای من ناکەن، منیش لەو پێلاوہ پەشە لاستیکانەی ئەوان زیاتر هیچی تر نابینم. ھەرگیز شەو و شەقامی بەجووڑە ھێمنم نەبینووە، سەیری ئاسمان دەکەم، ھەرگیزیش ئاسمان وا شەپۆلاویی و زەوی و ھاھا سفت نەبووہ. بەدیار چرای سەر کۆلانەکانی ئەو سەرەتای پایزەوہ ھەندێ میٹشوولەیی ھاوینەیی مەست بەجێماوہ، من لە نیوہی پێگادا ماندوودەبم، دەستدەگرم بە عەبای یەکیکیانەوہ و دەپرسم: «پورئ بۆ کوئ دەچین؟». یەکیکی دیکەیان دەلێت: «دەتەین بۆ بەھشت». ئەوی دیکەیان پەلم دەگرێت و دەست بۆ دیوار و بالەخانەکانی دەرووبەرمان درێژدەکات، دەلێت: «دەتەین بۆ دەروہی ئەم کافرستانییە». هیچ نالێم، شەو دەمانبات و ئێمە دەپۆین، سوار ماشینیکی دەبین و پاش ماوہیەک دادەبەزینەوہ. بەدرێژایی پێگا بۆ ئەوہی لەترسا نەمرم بێر لە پەروانە دەکەمەوہ، لەو ژنانە دەپرسم، ئەگەر تا دەمرم، عیبادەتیکەم، خوا لە پەروانە دەبوریت؟ ئەوان دەلێن: کەس لە پەروانە نابوریت، کەس. شار بە تەواوی لە پشتمانەوہ وندەبێت، ماشینیکی تر ماوہیەک دەمانبات و لە لاریگیەک دادەبەزین و بەناو خاکێکی بەیاری و پێر لە دێکدا دەپۆین، سەرۆیەک دێت و خۆلەمیشیکی نەرم لەگەڵ خۆیدا دەھێنێت، بەناو دەیہا کیلگەدا دەپۆین. مینگە لە خەوالوہەکانی شەو بەتەکماندا تێدەپەرن، زەوی بۆنی وەرزی خنکاوی لێدێت، گیای قەراغ پێگاکان لە قاچمەوہ دەنالێن، بەلام ئەو ژنانە وەکو خۆیان دەپۆن، من ھەستدەکەم گیاکان دەمگرن، ھەستدەکەم چەندەھا دەوہنی دێکاوی تێدەنالێت، بەلام ئەوان پامدەکیشن و منیش خۆم لە چنگی شەو و پێگا و گیاکان پادەپسکێنم و دەپۆم، ھەستدەکەم مەخلوقاتێ سەپی و بریندار بەتەکماندا و بەرەو جیگایەکی نادیاری ناو

سندووقه ته لیسماوییه کانی شه و ده پۆن، تا ئیمه زیاتریش بپۆین زیاتر له سپیده ی بهیان نزیکبینه وه، ئه و مه خلوقاته نا ئارام و غه مگینه نه زیاتر دوورده که ونه وه. ده مه و به بیان له دوور تارمایی ناوه دانیه کمان لیده رده که ویت، له بولیلی خۆله میشی پێش کارژیه دا، له به رده م دیوارێکی سپیدا ده وه ستین، له قه راغ شارۆچکه یه کی هێمندا. کۆتره کان به ر له هه رکه س پێشوازیمان لیده که ن، ژنیکی سپیپۆش ده رگایه کی ئاسنینه گه وره مان لیده کاته وه، ده چینه ناو حه وشێکی گه وره، چرایه کی کز له به ر هه یوانێکی خاویندا ده سووتیت، هه موو سه یری یه کتری ده که ین، ژنه عه بابه سه ره کان سه رتا پای عه باکانیان بووه به تۆز، که خۆیان ده ته کێنن هه موو ئه و ئاسمانه ی ده وریه رمان ده بیته ته پوتۆز، کۆتره کان ئه و ته پوتۆزه ده یانترسی نیت و ده فین، ده نگی باله فری یان ئه و که متیاره پیرانه ی ده شتاییه کانی ده وریه ر خه به رده کاته وه و به ره و دوور هه ل دین. ئه و ژنه ی که ده رگای لیکردینه وه، که مئ ئاومان ده داتئ و ده لیت: «ئێوه یه که م که سن... تا ئیستا که سی تر نه گه یشتوه». به لام هیدی هیدی ژنانی عه بابه سه ری دیکه و کچانی ته نه ای وه کو من له هه مان پێگاوه ده رده که ون، هه موو سه رو بوخچه یان به ده سه ته وه یه ... به رله وه ی خۆر به ته واوی هه ل بیت، ده بیته هه مووان له و پین.

من له ناوه پاستی ئه و حه وشه یه دا له سه ر بوخچه ی جله کانم دانیشتوم، هیدی هیدی چواره ورم قه ره بالغ ده بیته. سویح چه ند بۆ پێشه وه هه نگاو بنیت، هینده زیاتر کچی ترساو و ماندوو و خۆلای له و ده رگا ئاسنینه وه دین به م دیودا، هه مووانیش چه ند خاتوونیکیان له گه لدا یه، ژنه کان هه ندیکیان هه ر ئه و ژنه ده فبه ده ستانه ی ئیواری میزگه وه ته که ن و هه ندیکیشیان ژنانی دیکه ن... یه کێک له ناو ئه و بینا سپیه گه وره یه وه دیته ده ری و لیستیکی گه وره ی به ده سه ته وه یه، یه که یه که ناوه کانمان ده نوسیته و به و لیسته یه ی که لای خۆی هه یه به راوردیده کات... له گه ل

هه تاوکه و تندا، دواهه مین کچ ده گات و ژنه عه بابا سه سه ره کان دهسته دهسته دهگه پښه وه و ده رگا که داده خریت... دواهه مین کچ فه تانه ی غه مگینه که راسته و راست به ره ولای من دیت و بوخچه ی جله کانی داده نیت و له سه ری داده نیشیت. هه تاو که و تووه، به لام حه وشه که هیشتا سپه ریکی سارد و ئارام بالی به سه ردا کیشاوه. فه تانه به نه سپایی و بیته وه ی ته ماشامبکات ده لیت: «من نام فه تانه ی غه مگینه، ناوه که مت له یاد بییت، په نگه لیره ناوه کانیشمان بگوین، من و تو له یه ک قوتابخانه بووین، به لام من له پو لیک ی تر بووم». له نزیکه وه سه یریده که م، کچیکی نه سمه ر و بچکولانه و چاره شه ده بینم که موورویه کی شینی چاره زاری له ملدایه، سه یری کچه کانی چواره وری خو شم ده که م، چاو له و ده رگایه ده برم که چنده خاتوونیک ی پاک و پو شته و له چک به سه ر، لیوه ی دینه ده ری و ده چنه ژور ی، نه و جیگایه خانویه کی زدر گه وره یه، جگه له زه خره فه ی په نجه ره کانی هیچی دیکه ی له مزگه وت ناچیت. وه کو دوا یی ده رکه وت، نه و شوینه له بنه په تدا قوتابخانه یه کی ئاینی بووه که ده ولت له سه ر داوای گوندییه کانی نه و ناوچه یه دروستی کرده، دواتر له گه ل تی کچوونی بارودوخی ناوچه که دا دراو ته ده ست لی پر سراوانی نه وقاف تا به شیوه ی تاییه تی خو یان بیبه نبه پښه، نه وانیش له و ناوچه لاتهریک و دوورده سته دا کرد بوویانه ناوه ندی سازانده وه ی مندالی خیزانه بی شیرازه کان، به لام نه و ناوه ته نها پوه که شیک ی په سمییه، نه گینا ئیمه وه کو خوشکه توبه کاره کان ناویانگه رده که ین.

هیچ کچی به نه اندازه ی من شتی پتیییه، بوخچه یه کی گه وره ی جل و جانتایه ک پر له کتیب. «فه تانه ی غه مگین» سه یریکی جانتا که م ده گات و ده لیت: «کتیبه کانیشیان هیناوه؟ من به رله وه ی بیم کتیبه کانم هه مووی شارده وه، ده مزانی شتیکی وا به پښه یه». من لیم پرس ی: «ده زانیت، ئیره کو بییه؟ تا که ی لیره ده میتینه وه؟». به و ده نگه نازکه ی

خۆی گووتی: «نازانم، بەلام پێدەچیت ماوێهکی زۆر لێره بێنینهوه». فهتانه له چکێکی سپی ساده بەلام کهمیک چلکنی له سەردایه، سه بیریکی له چکه کهی من دهکات و ده لیت: «دهمیکه له چک ده بهستیت؟». گووتم: «له وکاته وهی په روانه ی خوشکم پۆشتوو». سه بیریکم دهکات و ده لیت: «خوشکه کهی تۆش خراب بوو؟». گووتم: «نازانم... باوه پناکه م... حه زێ له زۆر پیاو کوردبوو، به لام باوه پناکه م له گه ل هه موویاندا خه وتبیت». ئه و گووتی: «خوشکه کهی من سۆزانی نه بوو، ته نها حه زێ له یه ک کوپ کوردبوو، ناوی کلپه بوو، خوشکه که م لال بوو، قسه ی نه ده کرد، وه کو ماسی وابوو، به رده وام ده بنوسی، له ته مه نی چوار سالێیه وه فییری نوسین بوویوو، سالانیکی درێژ ئه و کوپه شه وان ده هاته به رده می ده رگا که مان و موسیقای جۆرا و جۆری لێده دا، هه لبه ته ته نها به ده م، میدیاش نامه ی درێژی بۆ ده نوسی و ده یخسته ناو قاوغه شقارته وه و بۆی فرێده دا، کلپه نه یده زانی میدیای خوشکم ناتوانیت قسه بکات. تا ئه و شه وهش که رایانکرد کلپه نه یده زانی میدیا له نوسین زیاتر هه چی تر نازانیت». من گووتم: «خوشکه کهی منیش له گه ل کوپێکدا هه له اتوو، ناوی فه ره یه ونی مه له که». ئه و چپاندى: «ده زانیت ئیستا له کوین؟» گووتم: «نا... نازانم... که س نازانیت».

له وکاته دا ژنیکی له چک به سه ر ده رکه وته وه و فه رمانی پێداین به خۆمان و جانتا کانه وه بۆ حه وشیکى دیکه له پشته وه دواى بکه وین، قوتابخانه که له وئ دیواریکى به رز و سپی و ئه ستووری هه بوو، حه وشه کهش حه وشیکى خۆلى گه وره بوو که پێدەچوو جارێک له جاره کان یه کن و سستیته ی هه ندئ گولی تیاچینیت، هه ندیک گول که هه رگیز سه وز نه بوویوو، پاش تۆزی هه مان ئه و ژنه په شه پۆشه گه رایه وه و هه ندئ خانمی دیکه هاتن، پێیانگووتین جانتا کانه مان هه لپێژین، یه که یه که چی له جانتا و بوخچه کانه ماندا بوو هه لمانرشت، کاتی که گه یشته ئه وه ی

من جل و کتیبە کانم هەلپژم، کۆمەڵە یەکی گەرە جل و کتیب بە شیۆه یەکی سەیر لە سەر یەک کەڵە کە بووبوون. هەموومان جانتا کانمان هەلته کاندا، دوا پارچە جلی خۆمان دەر هینتا و توپماندایە سەر ئەو تەبارە گەورانە، دواي ئەو ش هەموو بە ئەلقە یەکی گەرە لە دوری ئەو دیمەنە دانیشتین. فەتانه بەردەوام لە تەنیشتمەو بوو، ژنیکی بالابەرز و تۆکمە بە خۆی و مانتۆیەکی شین و لە چکیکی سەببیهو هاتە پێش، سەیری جل و کتیبەکانی کرد، سەیری هەموو کچەکانیشی کرد، لیستی ناوەکانی گرت بە دەستەو و گووتی: «ئێو ئەمرۆ ژیانکی تازه دەست پێدەکەن، چیتەر هیچ شتی بە کارنا هینن کە لە رابوردوودا بە کارتان هیناوه، هیچ شتی کە ئەو پۆژانە و ئەو یادگارانه و ئەو هەستانەتان وەبیربخاتەو، ئێو ئەمرۆ کچی دۆنیایەکی ترن، دۆنیایەکی پاک...». لە یەکەم پۆژووه فیژدە بین وشە ی سەرەکی لە ژیان و لە ئاین و لە ئیستا و لە داها تووماندا، پاکییە. هەمووشتەکان دەبیت پاکبن، دەستمان، دەر و نمان، لەشمان، نیکامان، زەر دەخەنەمان، نیازمان. فیژدە بین کە ئێرە قوتابخانە یە کە پاکژیمان پێدە بەخشیتەو، چونکی ئیمە مندالی کۆمەڵی خیزانین کە تاسەر ئیسک لە خراپەدا پۆچوون، ئیمە گوناھی شەهوێتی خوشکە کانمان پێیە، دەبیت خۆمان لە ناگری ئەو شەهوێتانه پاکبکەینەو. ئەو ژنە ی لەو بەیانییەدا قسە ی بۆ دەکردین «زەینە بی کویتستانی» بوو، ئەو سالانکی درێژ لە تەکیە ی شێخیکی گەرەدا لە چیا یەکی بە فراوی کویتستاندا ژیا بوو، حکایە تەکانیش دەیانگوت لە کە مەری بەرە و خوار یە ک پارچە سەهۆلە، هەر کە سیکیش لە نزیکییەو بوە ستابایە هەستی بەو ساردییە دەکرد کە لە چوار دەوری خۆی بلأویدە کردەو، بەلام فەتانه دە یگوت، هەمووی درۆیە ئەو ساردییەش کە باسیدە کەن پە یوهندی بە چاو و نیکا کردنییەو هە یە، ئەو سەرما یە سەرما ی سەیر کردنە کانتیتی، بەلام ئەوانی دی ئەفسانە یان لە سەر دەچنی و دەیانگوت هەموو ئەو پیاوانە ی

که لیتی نزیك كه وتونه ته وه ره قبوونه ته وه، هه موو ئه و بالندانه ی له نزیکیه وه نیشتونونه ته وه بوونه ته شهخته . ئه و له و به یانییه دا به هه موو شکوی خۆیه وه، ته ماشایده کردین، پییراگه یاندین که ئه و لئیرسراوی ئه م قوتا بخانه یه یه، کاتی بوخچه و جانتا کانمان خالییده کرده وه، هه ندی جار ده ستیده برد بۆ یه کئ له ته زیحه کانی سه ر سنگی و ده یگوت: باشترا پاینه کئین، جوان خالییکه نه وه . جار جار پشتیده کرده ئیمه و له سه ر ده فته ریکی بچکولانه شتیکی ده نوسی و جار جاریش به په نجه یان به چاو ئیشاره تی تاییه تی ده دا به ژنه هاوکاره کانی، من له وه و به ر ئه م ژنه م نه بینیبوو، ژنه هاوکاره کانیشی هه موویان بۆ من نه ناسراو بوون، خاتوونیکی سه پیکه لانه نه بییت که خالیکی ره شی زۆر گه وره له ژیر چه ناگه یدا بوو، هه ندی جار ئه وم له مه جلیس و شه وه تاریکه کانی مالی پوردا بینیبوو. ئه و ژنه له و به یانییه دا قاپی نه وتی چکۆله ی ده هینا و ده یدایه ده ست زه ینه بی کویتسانی، من دلنیانه بووم نایا ده مناسیت یاخود نه ؟ زه ینه بی کویتسانی پییده گوت: «که من نه وتی دیکه ش به یته، جله کان زۆرن». ئه و ده گه رایه وه و خانمی زه ینه ب خۆی به ده ستی خۆی نه وته که ی ده کرد به ته باری جل و کتیبه کاند، پییده گوتین که من دوورکه وینه وه، له جانتا بچکولانه که ی خۆشی شقارته یه کی ده رده هینا و ده یگوت: «ئیتستا کاتی ئه وه هاتوو به که م هه نگاو بنیین، بۆ پاکبوونه وه». له گه ل به رزیوونه وه ی ناگر و بۆسوی جله کاند، هه ستمکرد کۆتره سه پییه کان جاریکی دی ده فرنه وه، ناگره که له سه ره خۆ بلاوده بووه وه من له ناو ئه و دوکه ل و گه ره دا سوچی ده فته ری یادگاره کانم ده بینی ده سووتیت، به ئه سپایی به فه تانه م گوت: «سه یرکه ئه وه ده فته ری یادگاره کانم ده سووتیت». ئه و له ته نیشتمه وه به چرپه وه ده یگوت: «من له مندالییه وه له میدیای خوشکمه وه فیژیووم چۆن ده فته ره کانم بشارمه وه ... له جیگایه کدا شار دو مه ته وه که س ناتوانیت بیدۆزیته وه، له

ژڼر هه‌نجیری حه‌وشی مائی کچڼکی په‌فیعمدا». فه‌تانه زۆر قسه‌یده‌کرد، به‌رده‌وام قسه‌یده‌کرد، من نه‌مده‌توانی گوڼی لڼبگرم، ده‌مویست هه‌ستم و ده‌ستبهرم له‌ ناو نه‌و ناگره‌دا جله‌کانم و ده‌فته‌ره سووتاه‌کانم ده‌ره‌پڼمه‌وه، نه‌و جلانه‌ی ئیواران کاتڼ له‌گه‌ل په‌روانه‌دا ده‌چومه ده‌رڼ له‌به‌رمده‌کردن، نه‌و جلانه‌ی پیاسه‌م پڼوه ده‌کردن، هه‌موو ژبان و یادگاره‌کانم به‌و جلانه‌وه. بوو، به‌لام بۆسوکه تاده‌هات زیاده‌کرد، گرچه‌که تاده‌هات به‌رزده‌بووه‌وه و دوکه‌لڼکی په‌ش وه‌کو ستونڼکی گه‌وره ده‌چوو به‌ ناسماندا و نه‌سیمی هڼمنی به‌یانی به‌سه‌ر نه‌و شارۆچکه‌یه‌دا بلاییده‌کرده‌وه، به‌لام له‌بری تورپیی، له‌بری خۆمه‌لدانه ناو نه‌و ناگره‌وه ته‌نها خه‌نده‌یه‌کی بچکۆلانه و تال ده‌که‌وته سه‌رلڼوم. فه‌تانه‌ش وه‌کو من سه‌یری ناگره‌که‌ی ده‌کرد و ده‌په‌رپاند به‌گوڼمدا: «حه‌فیم له‌و کراسه ده‌یالینه شینه‌م دڼت، زۆر حه‌زم لڼی ده‌کرد».

من به‌رده‌وام سه‌یری ناگره‌که‌م ده‌کرد، ورده ورده دوکه‌له‌که کچه‌کانی ده‌هڼنایه‌ کۆکه و چاویان ناویده‌کرد، زه‌ینه‌ب به‌شڼوه‌یه‌کی سه‌یر خۆی له‌ ناگره‌که دورگرته‌بوو، من له‌ جڼگای خۆمه‌وه له‌پشت کلپه‌کانه‌وه ده‌مبڼی، نه‌و مه‌ستانه ته‌ماشایده‌کرد و له‌ نڼو نڼله‌نڼلی ناگره‌که‌وه ده‌یگوت: «نه‌وه‌ی ده‌سووتڼت کۆمه‌لڼ کتڼب و جل و سیپالی شرڼ نڼیه، به‌لکو دنیا‌یه‌که ئڼوه تڼایدا به‌ چه‌وتی گه‌وره‌بوون». کچه‌کان هڼدی هڼدی له‌ ناگره‌که دورکه‌وتنه‌وه، هه‌ستمده‌کرد من به‌ پڼچه‌وانه‌ی هه‌مووانه‌وه نه‌ ده‌کۆکم، نه‌ چاوانم ناوده‌کات به‌لکو تاده‌هات پتر له‌ ناو نه‌و ناگره‌دا په‌ره په‌ره و پارچه پارچه سووتانی کتڼبه‌کانم و جله‌کانم ده‌بڼی. حه‌سه‌ره‌تڼکی سه‌یر له‌ دل‌مدا دروستده‌بوو، یه‌که‌مجار بوو هه‌ست به‌ حه‌سه‌ره‌تی وه‌ها قوول بکه‌م، هه‌ستبکه‌م ته‌واو که‌وتومه‌ته ناو دنیا‌یه‌کی غه‌ریبه‌وه، له‌ سووتانی شته‌کانی خۆم و په‌روانه‌دا، سووتانی نه‌و ئولفه‌ت و گه‌رمی‌ه‌م ده‌بڼی که‌ من به‌ ژبان‌وه ده‌به‌ستڼته‌وه. له

ساتیکدا پوانیم و بینیم تەنھا من لە نزیک ئەو ئاگرەووە وەستاوم، تەنھا من بە قوولسی سەیری کلپەکان دەکەم، بە تەنھا من حەسرەتەکانم لە ترسم گەورەترن. سەرم هەلبەری ئەو خاتوونەم بینی لە ناو دوکەل و بۆسۆ و قرچەقرچی سووتانەکەدا لێم نزیکدەبێتەو و پێدەلێت: «دڵت بۆ شتەکانت دەسووتیت؟». من تەماشامکرد و هیچم نەگوت، بەلام ئەو سەراسیمە سەیریکردم و گوتی: «ئەو خەندەییە توو لە خەندەییەکی پاک ناچیت». لەهەمان کاتدا چەند ژنیکی یاوەر بە چەند دارێکی درێژ و گەورەووە جل و کتێبەکانیان هەلەدەگیرایەووە تا هەر جینگایەک ئاگر نەبیرتوووە بێگرت، تا ئەوێ نەسووتاووە بسووتیت. یەکن لەوانە بە دارێکی گراویبەووە لێم نزیکبوووەووە و گوتی: «بڕۆ دواوە... بڕۆ دواوە». فەتانەیی غەمگینیش رابکێشام و چرپاندی: «خەندان، شتیکی باش نییە سەرسەختیان لەگەڵدا بکەیت... شتیکی باش نییە لەمپووە سەرنجیکی خراپت لێ وەرێگرن». لەگەڵ فەتانەدا گەرامەووە ناو ئەو کچانەیی ئیستا هەموو لەپاڵ قوتابخانەکەدا و دوور لە دوکەلەکە ریزبوویوون، بە لەچکەکانیان دەم ولووت و چاویان گرتبوو، تا ئاگرەکەش بلیسەیی بسەندایە، نێلە نێلی پۆچی ئەو ژنەش زیاتر بەرزدەبوووەووە کە دەبگوت: «ئاگر گوناھەکان دەشواتەووە، خراپە پاکدەکاتەووە، بۆئەوێ خاویندیش ببەووە دەبیت نەفرەت لەو پۆژانە بکەن کە نیمچە پووت، بە کۆلان و شەقام و شاراندا هاتوچۆتانکردووە، حیکمەتی نوێی ئەم ژیانە لە شتیکی زۆر ساردەووە دەست پێدەکات، ئەویش جەلەکانتانە، ئەوێ دەبەووت تۆبەبکات و پاکبیتەووە دەبیت لە جەلەکانییەووە دەستپێبکات، بزەنن، هەموو ئەو ژیانەیی کە بەو جۆرە جلانەووە ژیاون، ژیاونکی ناسایی نەبوو، ژیاونی ناسایی ئەو ژیانەییە کە یادتانکردووە».

«زەینەبی کوێستانی» کەمیک دەووەستا، با سووتووی کتێب و جەلەکانی بە هەموولایەکدا بلۆدەکردووە، کەمیک خۆی لە دوکەلەکە

دورده خسته وه که ئیستا با به ئاره زووی خۆی به ملالوادا یاری پییده کرد... سه یریده کردینه وه و به شیوه یه کی جیدتر ده که وتوه قسه کردن و ده یگوت: «ئاینی ئیمه له و ئاینانه نییه به خه لکی و به ئومه تی ئیمانداران بلێت برۆن که یفتان به چیه بیکه ن... چی له بهرده که ن گرنه گ نییه، چی ده خۆن گرنه گ نییه... نا، ئاینه که ی ئیمه ئینسان له هه موو پوو یه که وه سازده دات، له هه موو پوو یه که وه بۆ خودا په رستی ئاماده یده کات، پوکنی سه ره کی و یه که م و گه وه ی ئه و سازدانه ش بۆ ئافره ت له جلوبه رگه وه ده سته پیده کات، به وه دا که ئافره ت له شی هه مووی له زه ته، جلوبه رگ بۆ ئافره ت نیوه ی ئیمانه، جلوبه رگ ته نها په وشتی به رز و نزم له یه که تر جیا ناکاته وه، به لکو ئه و نیازه ش ئاشکراده کات که تو له چ جیهانی کدا ده ته ویت بژیت، جلوبه رگ زمانه، زمانی له شه، زمانی پۆحه، زمانی ئاره زووه کانه، ئاره زووه کانی جه سه ته و ئاره زووه کانی عه قلیش. که له شی خۆت ده رده خه یت به ره سه سته یکی ئه ستوو و گرنه له به رده م شه یتاندا هه لده گریه تا بیته و ئاسانه تر ختوو که ی شه هوه ته کان بدات. جل په یوه ندیبه کی گرنه گی به شه یتانه وه هه یه، شه یتان به ر له هه ر شته یگ به رگه نده ز و به رگه دروه، ده بیته هه مووتان بزانه که شه یتان یه که مجار له شیوه ی قاتیگ جله دا خۆی بۆ ئافره ت ئاشکراده کات... شه یتان له وینه ی کراسه یکی کورته یان بریقه داردا ده رده که ویت، له وینه ی پانتۆلیکی ئاره زوو هه سته ین، یان سوخه مه یه کی کراوه ی شه هوه ت بزۆیندا دیته خه یالمان... ئاین له مندالییه وه پیمانه لیت: «له شتان داپۆشن». شه یتانیش له مندالییه وه پیمانه لیت: «له شتان پووتبکه ن، عه وه تته تان ده رخن، له پووتی مه ترسن». بۆیه ده بیته بزانه گۆرینی ئه م دونیا یه له گۆرینی جل و به رگه کانه وه ده سته پیده کات، بۆنه وه ی جیهان چاکبکه ین، ده بیته مرۆف چاکبکه ین، بۆنه وه ی مرۆفیش چاکبکه ین ده بیته جلیکی لایه قی له به ردا بیته... سه یری که ن، کچانی من، سه یری که ن

ئەو جلانە ھێندەى پارچەبەك لە سەنەتەى شەیتان بوون، جل نەبوون. ھێندەى ماىەى ئەو پۆژە پەشانەى ژيانى ئىتوہ بوون، جل نەبوون... ئەوہى دەسووتیت، جل نىبە بەلكو شەیتانە، شەیتانىكە ئىتوہ عومرىكى درىژ لەگەل خۆتاندا ھەلتانگرتووه، لەبەرتانگرتووه، ختوكەى پىستەكەى داون، لەشتانى بزواندووه... غەم بۆ ئەو شەیتانە مەخۆن... ئەمڕۆ لىرە، جلى نوئ و پاكتر وەردەگرن، جلىك كە لە ھەموو پىسى و خراپەبەك دەتانپارىژت، جلى ئىمان و بڕوا بە خودا بوون».

زەینەب وریایى ژنىكى گوندنشین و مامۆستایەكى خۆبەندەوارى شارى تىكەلكردبوو... دیاریوو ئەزمونیكى زۆرى لە ژيانى تەكۆ و خانەقاكاندا ھەبە، ھەرۆھا بىبەشیش نىبە لە ئەزمونی مەجلىسى ژنە شارىبەكان. بەر لە دروستبوونی یەكێتى ژنانى موسلمان، ئەو لە یەكێتیبەكانى دىكەى ژنان و ئافەرەتاندا ئەندام بووبوو، لەوێش وەكو خۆى دەىگوت ھەولیدابوو نرخە بەرز و پىرۆزەكانى ئاین بلامبكاتەو، دواتر بووبوو بە چاودىرى ئەو حوجرە ئاینىبە چكۆلانانەى كە ئەوقاف لە تەكیە جیاواز جیاوازهكانى ناو گوند و شارۆچكەكاندا سەرپەرشتىدەكردن، بەھۆى شارەزایى و ئىماندارى و بڕواى گەرەشى بە پاشەپۆژى ئاین، لە چاودىرىكى بچوكەوە كرىيان بە چاودىرى گشتى... ھەلبژاردنى لەلایەن مەجمەعى زانا ئاینىبەكانەو بۆ بەرپۆتەبردنى ئەم قوتابخانەى سازدانەوہیە، گەرچى ئەركىكى قورس بوو، بەلام رىژلىتانیكى گەرەبوو بۆ ئافەرەتێك تازە بەرەو سەرۆ چل ھەلدەكشا.

ئەو بەیانىبە كە زەینەبى كوێستانى قسەیدەكرد، گومانمەكرد ھەموو كچان لە قسەكانى تىبگەن، ھەندىكیان دیاریوو چەند سالىكى كەم قوتابخانەى سەرەتاییان خۆبەندبوو و ھەندىكیشیان ھەرگىز قوتابخانەیان نەبینىبوو، یەكێ لە ئەركەكانى ئەم قوتابخانەى ئەوہبوو كە ئەو كچانە فىرى خۆبەندن و نوسین بكات تا بتوانن قورئان بخویننەو و پىسى و پاكى

له‌یه‌كتر جیا‌بكه‌نه‌وه... ئه‌و به‌یانیه‌ خاتوونی كوێستانی زۆر قسه‌یه‌كرد، له‌گه‌ڵ قسه‌كردنه‌كانی ئه‌ویشدا چیت‌ر جگه‌ له‌ پاشماوه‌یه‌ك له‌ خۆله‌میش و سووتوو و نایلۆنی تهاوه‌ هیچی تر له‌ راپوردوومان نه‌ده‌مایه‌وه. دوا‌ی خامۆشبوونی ناگره‌كه‌، ریزیانكردین و به‌ره‌و به‌رده‌رگای مه‌خزه‌نێکی گه‌وره‌ بردیانین، مه‌خزه‌نه‌كه‌ ده‌كه‌وته‌ گۆشه‌ی باكووری بیناكه‌وه‌، له‌وێ جگه‌ له‌ دوو ده‌ست مانتۆی شین و چه‌ند له‌چكێك، هه‌ندی نوێن و متیل و بالیفی تازه‌شیان داینیت، دواتر به‌ دا‌لانیکی تاریك و درێژدا به‌ره‌و نهۆمی دووه‌می بیناكه‌ سه‌رکه‌وتین، فه‌تانه‌ی غه‌مگین به‌رده‌وام به‌دوامه‌وه‌ بوو، ده‌یگوت ده‌بی‌ت له‌ ژوورێكدا پێكه‌وه‌بین، چونكه‌ پتۆیستیمان به‌یه‌كتری ده‌بی‌ت، هه‌رواش بوو، دوا‌جار من و فه‌تانه‌ له‌گه‌ڵ دوو كچی دیکه‌دا ژوورێکی چواركه‌سیمان وه‌رگرت.

قوتابخانه‌كه‌ جگه‌ له‌ ژووره‌كانی خه‌وتن، چه‌ندین سا‌لۆنی گه‌وره‌ گه‌وره‌ی خویندنیشی هه‌بوو، ژێرزه‌مینێکی زۆر فراوان، چه‌ند ژوورێکی تایبته‌ بۆ مه‌خزه‌ن و سووته‌مندی و ئازووقه‌، چیشته‌خانه‌یه‌کی زۆر به‌رین، پریزێکی درێژ هه‌مامی داخراو و ده‌ستشۆری تایبته‌ بۆ ده‌ستشوێژ. ژووره‌كانی خه‌وتن هه‌روه‌ك ئه‌و ژوورانه‌ وه‌ها‌بوون كه‌ له‌ به‌شه‌ ناوخۆیه‌یه‌كانی دیکه‌دا بینبووتانه‌، دوو قه‌ره‌وێله‌ی دووقات و میزێکی خواردن و دوو لۆكه‌ری جلوبه‌رگ. ژووره‌كه‌ی من و فه‌تانه‌ چه‌ندین په‌نجه‌ره‌ی بچكۆلانه‌ی تێدا‌بوو، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا هه‌میشه‌ تاریك بوو. فه‌تانه‌ ده‌یگوت: «براكه‌م گووتویتی، له‌ چه‌ند سا‌لی داها‌توو هه‌موو و‌لات پرده‌بی‌ت له‌ قوتابخانه‌ و ئیسه‌لاحیاتی دینی، چونكه‌ تا مه‌ترسی له‌سه‌ر ئه‌خلاق گه‌وره‌تر بی‌ت، مرۆف پتۆیستی به‌مجۆره‌ قوتابخانه‌ زیاتر ده‌بی‌ت، براكه‌م ده‌یگوت تا پتر سوود له‌ جیگای دووره‌ شار و دووره‌ ده‌ست ببینریت باشته‌ره‌، چونكه‌ تا گۆشه‌گیری قوولتر بی‌ت، په‌یوه‌ندی مرۆف به‌ خوداوه‌ قوولتر ده‌بی‌ت، ئه‌مه‌ جگه‌ له‌وه‌ی كه‌ دووركه‌وتنه‌وه‌

له گوناوه و خراپه زامنتر و مسۆگرتره».

ئهو دوو كیزه‌ی دی كه له ژوره‌كه‌دا له‌گه‌لمان بوون، دوو خوشك بوون له یه‌كێ له هه‌ره‌هه‌ژارتیرین گه‌په‌كه‌كانی شاره‌وه‌هاتبوون، خوشكه‌گه‌وره‌كه‌یان له ژێر فشارێكی ده‌رونی سه‌ختدا ده‌ژیا، كه هاتنه‌ ژورێ، بینه‌وه‌ی هه‌یج بكه‌ن یان هه‌یج بلێن، ده‌ستیانكرد به‌ گریان. فه‌تانه‌ هۆی گریانه‌كه‌ی ده‌گه‌یژایه‌وه‌ بۆ تاریکی و قه‌بزی نێو دا‌آن و ژوره‌كان. به‌لام خوشكه‌كان ده‌یانگه‌وت دایكیان له‌گه‌ڵ زه‌په‌نگه‌رتكدا راپكردوه‌ و باوكه‌شیان سه‌ری خۆی هه‌لگرتوه‌وه‌ و كه‌س نازانیت له‌كوێ گه‌یساوه‌ته‌وه‌، ئه‌وانیش بۆ بێكه‌سی خۆیان ده‌گه‌ری. فه‌تانه‌ پێیده‌گه‌وتن: «ده‌مووچاوتان بشۆن، هه‌مووشتی چاكده‌بیت، ئێمه‌ لێره‌ پێكه‌وه‌ ده‌ژین... له‌ داها‌توودا له‌وانه‌یه‌ بیه‌ن به‌ مامۆستای ئاینیش». ئیواره‌ی رۆژی یه‌كه‌م، بۆ دلنه‌وا‌ییدانه‌وه‌ی ئه‌و كچانه‌، هه‌ر چوارمان پێكه‌وه‌ كه‌وتینه‌ گه‌ران به‌ناو قوتابخانه‌كه‌دا، ئه‌و كیزانه‌مان بیه‌نی، كه‌ هه‌یدی هه‌یدی كه‌وتبوونه‌ سه‌ر تا‌قیکردنه‌وه‌ی شوینه‌ تازه‌كه‌ی ژانیان، په‌رده‌یان به‌ په‌نجه‌ره‌كاندا هه‌لده‌واسی، مه‌تیلیان له‌ دۆشه‌كه‌كان ده‌گرت و لۆكه‌ره‌كانیان چاكده‌كرد، یه‌كه‌یه‌كه‌ به‌سه‌ر هه‌موو ژوره‌كاندا گه‌پاین، كچه‌كان هه‌ندێكیان بۆمان پێده‌كه‌نین و هه‌ندێكیان به‌ بێده‌نگ سه‌یریانده‌كردین، كه‌ دابه‌زینه‌ حه‌وشه‌كه‌وه‌، هه‌ستێكی مندالانه‌ به‌ غه‌م دلمانی ده‌گه‌وشی، هه‌ر چوارمان دلنیا‌بووین كه‌ دوا جیگا‌ بته‌وانین ئاسمان و هه‌تاوی تیا‌ بیه‌نین ئه‌و حه‌وشه‌یه‌یه‌ كه‌ دیواره‌ به‌رزه‌كانی بووبوون به‌ به‌ریه‌ستێكی گه‌وره‌ له‌نێوان ئێمه‌ و دونیادا، دوو خوشكه‌كه‌ كه‌م كه‌م پێكه‌نین كه‌وته‌وه‌ سه‌ر رۆخساریان، هه‌ندێ له‌ مامۆستا ژنه‌كان جارجار ده‌رده‌كه‌وتن و سه‌یری ئه‌و حه‌وشه‌ به‌ره‌وته‌یان ده‌كرد كه‌ ئێمه‌ له‌په‌ڵ سه‌یبه‌ری دیواره‌كه‌یدا دانیشته‌بووین و قسه‌مانده‌كرد. خوشكه‌ بچكۆلانه‌كه‌یان ناوی «مه‌هتاب» بوو زوو زوو ژێرچه‌نه‌ی خۆی ده‌خوړاند و ده‌یگه‌وت: «دایك‌م گونا‌ه‌بارنه‌بوو... دایك‌م

ئهو ئافرهته نهبوو كه ئه مانه باسیده كه ن». له یلای خوشكه گه و ره كه ی به تو په ییه وه سه یریده كرد و ده یگوت: «دایكم گونا هبار بوو، ئیمه ش گونا هبارین، هه موومان گونا هبارین و به هیچیش پاكتا بی نه وه». من له پۆزی یه كه مه وه نا ئازامییه کی قوولم له پۆحی له یلادا ده بینی، ئهو ئیواره یه كه له بهر سیته ره كه دا دانیش تبهوین به جۆرئ دهستی ده جولا ند هه ستم به شپه زه ییه کی زۆر قوول ده كرد، كچیکى چاو پچۆله بوو، بالای له هه رسیكمان به رزتر بوو و سینه شی له هه موومان گه و ره تر، به لام له په به ره كایه تییه کی شیتانه دا ده ژیا له گه ل ئهو خوشكه بچۆلانه ییدا كه باوه پى به هیچ شتیکى نه ده كرد، كاتئ ئه وان له گه ل یه كدا شه پیا نه كرد من و فه تانه گویمان ده گرت، له یلا ده یگوت: «مالئ ئیمه پریوه له شه ییتانه كان، شه ییتانی هه مه په رنگ، ئه وان ه دایك میان له خشته برد و تووشی ئهو چاره نوسه یان كرد». به لام مه هتاب كه دواتر به «كوپه» ناوبانگیده ركرد، ده یگوت: «مالئ ئیمه له هه مووشتنی خالیبوو، له نوین، له خواردن، له فهرش، له جل، له فریشته، له شه ییتان... بۆیه دایكم پاریكرد». مه هتاب كه به پێچه وان ه ی خوشكه كه یه وه، كچیکى خریله و كورت بوو، سیمای كونه په پویه کی غه مگینی هه بوو، ئهو ده یگوت: «دایكم گونا هبار نییه، هه ر كه سێكى دیکه ش بووا یه له شوینی ئهو، هه ر وا یده كرد». دیار بوو دوو خوشكه كه هه رگیز پێكه وه ناگونجین، به لام ئاشكراش بوو بئ یه كتری ناژین، هه میشه پێكه وه بوون و به رده و امیش ئازاری یه كیا نه دا. ئهو ئیواره یه مه هتاب به دزییه وه، جووتئ گواره ی زۆر قه شه نگی نیشاندام كه تاكه شتیک بوو توانی بووی له ماله وه ده ريكات و له ناو جله كانیدا بیشاریته وه، ئهو ده یگوت ئه وه دوا هه مین یادگاری دایكیتى و هه رگیز ده سته به رداری نابیت. ئهو پۆژه سه رنجماندا كه قوتابخانه كه له عه سرێكى زووه وه تاریكه بیته، هیمنییه کی سه پریش له هه موو ژووره كاندا به رقه رار بوو، من و فه تانه ئهو پۆژه چه نده ها

جار پیکه وه چووینه ده ری و به سالۆنه که دا گه پراین، له په نجه ره یه کی گه وره وه سهیری ده ره وه مان کرد، ئه و ماشینه گه وره یه مان بیسی که فهرش و کورسی و تهخته و که لوپه لی دیکه ی ده هیئا بۆ ژوو ره کانی خویندن و شوینی مامۆستاکان، فه تانه به چرپه وه ده یگوت: «خه ندانی چکۆله، هیشتا شته کان خۆیان نه گرتوه... له سه به ینیوه پۆزانی زۆر ناخۆش ده ستیپده کات». له بهر ده ستشۆره کاند، له و جیگایه دا که ده بایه ئاوینه یه ک هه لبا سراه، یه کی یک به خه تیکی گه وره نوسی بووی: «تاکه ئاوینه، ئاوینه ی پۆحه». فه تانه گووتی: «ئوه مانای ئه وه ی ئیدی ئیمه ئاوینه نابیننه وه». من له و کیژانه نه بووم که زۆر شه یدای ئاوینه ن، له بهر ئه وه سه یرم له فه تانه ده مات که له ته ئاوینه یه کی بچکۆلانه ی له گیرفانی جبه درێژه که ی ده ره یئا و گووتی: «پروانه خه ندان، ده بیئت ئه م پارچه ئاوینه یه بیاریژین، چونکه ئه وه ته نها شتی که له پێگایه وه خۆمان ببینین». ئه و کات من به خیلییه کی گه وره م به «مه هتاب» و «فه تانه» ده برد که نه یینییه کیان هه بوو بیپاریژین... که فه تانه ئاوینه که ی خسته وه گیرفانی گووتی: «به چاوی تو، ئه گه نه یینییه کم نه بیئت، ده مرم». پۆزانی داها توو پتر تیگه ی شتم که دروستکردنی نه یینی و زیان له ناو فه نتازیاکانی نه یینیدا، ئاره زوویه کی سه یری فه تانه و زۆر کیژی دیکه ی قوتا بخانه که یه... ئاره زوویه ک به سه ختی بهر شه ریه تی تۆبه کردن و یاساکانی ده که وت. شه وی یه که م به ئه ندازه یه کی سه یر ئارام و بیچپه بوو، له ئیواره ییه کی زووه وه چووینه ناو جیگا کانه وه. په نجه ره کانی قوتا بخانه هه مووی به جۆریکی سه یر گلۆمکرا بوون، ئه و شه وه به ئه سپایی په رده ی په نجه ره ی ئه و ژوروم لادا و سه یری ئاسمان کرد که هه زاره ها ئه ستیره تیایدا ده دره وشانه وه. فه تانه هه ر ئه و شه وه له غافلیدا ده ستیکرد به گێرانه وه ی حکایه ته کانی، هه مو له جیگا کانی خۆماندا بیده نگ راکشابووین و بیرمانده کرده وه، که له ناکاو فه تانه به

دهنگي حكاية تخوانتيك دهستيپيكرد و گوٽي: «ميدياي غه مگين حهزي له مانگ بوو، هيٺده حهزي له مانگ بوو پيٺه ده چوو بتوانيت به بي مانگ بڙي، ٺه شه وانهي كه مانگي نه ده بيني زور غه مگين ده بوو، شه ويكيان كه ميديا هيشتا منڊال بوو مانگي نه بيني، له مال چوو ده ري تا به دواي مانگدا بگه ري، له جياتي مانگ كتيبيكي كوني هيتايه وه بو مال، كتيبيك كه له بهر ده رگاي كوشكيكي كوندا دوزيبويه وه، كه باسي چونتي مردني شاعيريكي ده كرد، ميديا بهرله وهي كتيبه كه ته واويكات، تووشي نه خو شيبه كي كوشنده بوو». بهرله وهي فه تانه چيروكه كي ته واويكات، من به ده م سهيركردني ٺه ستيه ركه انه وه خه وم ليكه وت... ئيدي شه له دواي شه، سال له دواي سالانيش، له زير هه موو فشاره كاندا، له شه وه هه ره تاريك و سارد و ناخوشه كاندا، من له وي له سه ردهنگي حكاية ته كانسي فه تانه ده خه وتم... حكاية ته كانسي ٺه به چوري پاستي و درويان لا تيكه لكردم، كه تا ٺه مڙو گومان له چاره نوسه كانيش ده كه م. ٺه شه وه شه وي سه ره تاي دهستيپيكردي جيهاني حكاية ت و تبه و ترس و ده سته موبوون و ته نهايه قووله كانسي من بوو، شه ويك تا مردن به دوامه وه ده بيت، نه له ئيستاو نه له داهاتووشدا ده ربازيكم له ده ست سيه ره ره شه كانسي نيه... كه هه ميشه و هه ميشه بي ره حمانه له دوومه بين و سه رفرازم ناكه ن.

له یه کئی لهو شهوانه دا که په روانه له ناو دار و درهخته کاندای دریزه ی به کوچه خه یالئیه کانی خۆیده دا، میدیاش له دوا ی بینینی مانگ و گه پان به دوا ی تریفه کاندای دهاته جهنگه ل، مه عسومه لئیان نزیکبووه وه و خۆی کرده دهسته خوشکیان. به لام شته کان هه موو وه ها ساده و ئاسان به پێوه نه چوون، به لکو جیهانی ئه و دوو هاو پێیه که پێکه وه به ناو درهخت و پێگا و قه راغ چۆمه کاندای ده پویشن و به پێگای جۆرا و جۆر باسی عه شق و ژیان و یادگار ه کانیان بۆ یه کتر ده کرد، سه ره تا لای مه عسومه زۆر سه یر که وته وه، به لام ئه و مه حه به ته زۆره ی لای ئه وان بینیی، ئه و سۆز و گو یگرتنه ی له و دوو کچه دا هه سته پێکرد، بووه هۆی دلناییی و خۆشنوودی ئه و. مه عسومه له و شه وان ه ده ست سیامه ندی بالنده هه لده ات. په روانه پێشتر له گه شته شه وان ه کاندای سه رنجی ئه وه ی دابوو که سیامه ندی بالنده تابیت به شیوه یه کی درندانه تر و سه یرتر مه عسومه ئازارده دا، سه رنجی ئه وه ی دابوو که شه وان ناچاریده کات سه رکه و یته سه ر درهخته کان، ناچاریده کات وه کو بالنده له سه ر لقه به رزه کاندای هه لکو پمیت و له و لقه وه بجیت بۆ ئه و لق. هه ندی شه و په روانه له ناو درهخته کاندای ده وه ستا و گو یی له هاوار و قریشکه کانی مه عسومه ده گرت. سه ره تا ئه و زۆر به بێده نگ ده ینا لاند، به لام شه و له دوا ی شه و هاواره کانی زیاد یانده کرد. سیامه ند له و شه وان ه دا به مه عسومه ی ده گووت: «ئه گه ر

حەزت له بآلندهیهك كرده، ده بیټ ئاماده بیټ وهكو بآلندهیه كیش بژیټ». هندی شهو معسومه هه لدهات و له ناو تاریکی و درهخت و بهرد و ناو دهوه نه كاندا خۆی دهشاردهوه. معسومه له و شهوانه دا ده بایه تا ده مه و به بیان خۆی قایمبكات و دهر نه كه ویت، له گه ل خۆره لهاتندا هه موو شتی ئارام ده بووه و سیامه ند له گه ل پیاوه كانی دیکه دا ده چوو بۆ كار و ئه ویش ده چوو بۆ سه به ته چنن له ناو شوڤه بییه كاندا. سیامه ند هه میسه وانه بوو، هندی شهو ده بووه پیاویکی ئارام، ده هاته سه رزه وی و ده گه پرایه وه ژیر كه پره كه ی خۆیان، وهكو جارن به مه حه به ته وه سه یری معسومه ی ده كرد، هه تا هه ندیجار معسومه هه ستیده كرد كه سیامه ند ده گری، هه ستیده كرد فرمیسك له چاوانیدا ده بینیت، به لام ئه و به گشتی هه میسه ته نهابوو، هه تا جارێكیش كه نه سه ره دینی بۆنخۆش بۆ سه ردانی هاوړیكانی چوه ئه و جهنگه له، سه رنجی ئه و نامۆیه تییه قوول و ته نهاییه سه یره ی سیامه ندی دا كه دیاریوو له دونیای هه موو عاشقه كانی دیکه دابراوه. نه سه ره دین، له و باوه ردا نه بوو سیامه ند جارێکی دیکه بکه ویته وه ناو بازنه ی گوشه گیری و دووره په ریزی، ئه و په نجیکی زۆری له گه لدا دابوو، پیشیوابوو كه کردویتییه پیاویکی ئاسایی، به لام کاتێ له پرتگای عاشقه كانی تره وه زانی كه سیامه ند هه میسه ته نها، دوور له هه مووان ده ژێ، نا ئومیدانه و توڤه سه ركه وته سه ر درهختیک به رامبه ری و پیتیگوت: «من وامده زانی جارێکی تر ناگه پیتیته وه سه ر ئه م دارانه، وامده زانی عه شق ده تگۆرپیته سه ر مه خلوقیکی هیمن و ئاسایی...». ئه و پۆژه سیامه ند و نه سه ره دینی بۆنخۆش به رامبه ر به یهك، له سه ر دوو درهختی جیاواز تا شه ویکی درهنگ قسه یانکرد، به لام دوا جاریش نه سه ره دین نا ئومیدانه دابه زی و نه یتوانی سیامه ند له و دنیا دووره ده سته ی خۆی ده ریه یتیت، نه سه ره دین ئه مپۆ ده لیت: «پۆحی ئه و بآلنده کتویی و گوشه گیرانه ی له منداییه وه چوو بوونه پۆحییه وه به ئاسانی ریشه کیش نه ده کران».

ئەو پۆژە و پۆژانی دواتریش کەس نەیتوانی، سیامەند پەشیمانکاتەو، کەس نەیتوانی سیامەند لەو جیهانە دەربهیننیت، پێشەکانی ئەو گۆرشەگیرییەش دەگەراییەو بۆ ئەو ئیقاعە سەیرە سیامەندی بآئندە لە مندالییەو وەرێگرتبوو، نەسەرەدین پێشتر سیامەندی وەکو مەخلوقێکی کۆیوی و دەستەمۆنەکراو ناسیبوو، وەکو پۆحله بەرێکی نیمچەشاخاوی کە پەبۆهەندی بە جیهانی بآئندە و دارستانەکانەو بەهێزترە نەک بە مرفۆهەکانەو. لە سەرەتاو ژبانی بە رینگایەکی بونبەست و بیدەربەنددا تێپەربوو... یەکەمجار دارپێک لە زەمبیلەیهکی پوشدا بە چلی درەختیکەو لە سەرەپتی زەنۆیران دۆزیبویەو، تا تەمەنیشی بوویو بە دوو ساڵ، هەر ئەو دارپەرە پیرە لەگەڵ مندالەکانی خۆیدا بەخۆیوگریدبوو. دواى مردنی ئەو، ژنی ناوەنجی و وەجاغکویری یەکی لە بەگەکان سیامەند هەڵدەگریتەو، بەلام لەگەڵ گەورەبوونیدا لەو ژینگە سەختگیر و ناینییدە، هەر زوو دەکەوێتە ژێر باری سزا و ئەشکەنجە و توانجەو، ئەمە جگە لەوێ کە چنگە قولاییەکانی و بیلبیلە گەورە و ترسناکەکانی وینەى بآئندەیهکی کۆیوی پێدەبەخشن. سیامەند تا گەورەدەبوو زیاتر هەستیدەکرد ژنان و مندالانی گوند خۆیان لەو نیگایانەى دەپاریزن کە بە نیگایەکی پیس و شەیتانی و زیانبەخش لە قەڵەمیاندا، تا گەورە دەبوو زیاتر تێدەگەیشت ئەو جانەوهرێکی نامۆ و نەفرەتلیکراو و ئەو هۆردوو وەک تاعون سەیریدەکن، وەک ئافەتێکی کوشندە و بەلایەکی ترسناک لێی دەپوانن. ئەو هەموو فشار و نەفرینە زۆرەش زیاتر پالیان پێدەدەنا دووریکەوێتەو، بەلام جگە لەو کێوانە شوپینێکی دیکەى نەبوو پوویتییکات... لەبەرئەو ناچار پوویدەکرە چیاکان، پوویدەکرە دارستان و سەرتۆپکە عاسییەکان، دەچوو ئەشکەوتە نوورەکان، پتر لەسەر گوشتی بآئندە و میوێ کۆی و ماسی گۆمەکانی ئەو هەرئەمە دەژیا، بەلام جار جار ئارەزوویەکی قوولێ بۆ ژبان و تیکەلبوونەو لەگەڵ مرفۆهەکاندا لا دروستدەبوو، جارجار لە

ناكاو له‌به‌ر مزگه‌وتی گوند و له كوچه ته‌سكه‌كانیدا ده‌رده‌كه‌وت... زۆر جار پوویده‌كرده مائی به‌گ، پوویده‌كرده ئه‌و كۆشك و سه‌رايه‌ی مندالییه‌کی پر له شكست و شه‌رمی تیا بردبووه‌سه‌ر، به‌لام له‌وئ جگه‌ له نياگی كينه‌نامیزی زپخوشكان و زپرايان، هيجی ديكه‌ی نه‌ده‌بينی، كه‌ وه‌كو لکه‌یه‌کی شه‌رم و شه‌ره‌یی لێيان ده‌روانی. سیامه‌ند تا زیاتر له‌ كێوه‌كاندا بمایه‌ته‌وه، زیاتر كێویی ده‌بوو، زیاتر خه‌لكی ئه‌و گونده و گونده‌کانی ده‌وروهر لێی ده‌ترسان و ئه‌فسانه‌یان له‌سه‌ر ده‌هۆنیه‌وه. هه‌ندئ جار سیامه‌ند به‌دریژایی چه‌ند وه‌رزیک ونده‌بوو، هه‌ندئ جاریش له‌ناكاو چه‌ند هه‌فته‌یه‌ك ده‌گه‌رايه‌وه بۆ سنووری گوند و كێلگه‌کانی ده‌وروهری، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا له‌ ته‌مه‌نیکی دیاریكراوه‌هه‌ بیئه‌وه‌ی گوێداته هيج جنیو و نه‌فرین و توانجیک، هاوینان هه‌موو پۆژیک له‌ چیا داده‌به‌زیی و مه‌عه‌سه‌ری بالنده و جانه‌وه‌ره‌کانی جێده‌هێشت و پوویده‌كرده ئه‌و گونده، هۆكه‌شی گرگرتنی عه‌شقیکی كوتوپرپوو بۆ كچیک له‌ هه‌ره‌ نازكترین كچانی گوند. كه‌س نازانیت، سیامه‌ند چۆن مه‌عه‌سومه‌ی بینیبوو و چۆن خۆشیویستبوو. مه‌عه‌سومه‌ تاكه‌ كچیکي گوند و ئه‌و هه‌ریمان‌ه‌ش بوو كه‌ له‌ شار ده‌یخویند و ته‌نها هاوینان و پشوو‌ی نیوه‌ی سالان ده‌گه‌رايه‌وه بۆ گوند، مه‌عه‌سومه‌ له‌ گه‌شته‌كانیدا به‌ناو كێلگه‌ و بیستان و په‌ز و باغه‌كاندا، له‌ وێلگه‌رییه‌كانیدا به‌دوای پوهه‌كه‌ شاخاوییه‌كان و گۆله‌ ده‌گمه‌نه‌کانی چيادا، ئه‌و تازه هه‌رزه‌كاره‌ ترسناكه‌ ده‌بینیت كه‌ جووتی چنگی قولاسی و لووتیکی ده‌نووكئاسای كورت و قزێکی چپ و هه‌لچوو‌ی هه‌یه، نياگانیشی به‌ نياگی شه‌هینێکی برسی ده‌چن، مه‌عه‌سومه‌ كه‌ له‌ مندالییه‌وه گویی به‌و چیرۆكه‌ ترسناكانه‌ پرپوو‌بوو كه‌ ژنان له‌سه‌ر ئه‌م منداله‌ ده‌یانگێرايه‌وه، ئیستا نه‌وه‌كو ته‌نها ده‌رگای قسه‌ و سۆز و ئه‌فین له‌ سیامه‌ند داده‌خات، به‌لكو هه‌ر زووش له‌ ترسی ئه‌و عه‌شق و نياگ ترسناك و كێویانه‌ی، گوند جێده‌هێلێت و ده‌گه‌رێته‌وه بۆ شار. به‌لام تێپه‌رینی وه‌رزه‌كان و

ساله‌کان هیچ له عه‌شقی سیامه‌ند که مناکه‌نوه که ورده ورده عه‌شقه‌که‌ی ده‌بیته هیزتکی زیانبه‌خش و سوتینه‌ر و تیکده‌ر. تا زه‌مه‌نیش زیاتر بپروات سیامه‌ند دل‌په‌قتر و ترسناکتر و کوشنده‌تر ده‌رده‌که‌ویت، هر ئه و عه‌شقه ناکامه‌ش وای لیده‌کات باغه‌کان ناگرتیبه‌ریدا، ده‌غله‌کان بسووتینن، په‌زه‌کان ویزانبات و پابکاته‌وه سه‌ر لوتکه به‌رزه‌کان و شویتنه عاسییه‌کان. «سیامه‌ند» له گه‌رمه‌ی وه‌رزی ویزانکاریه‌کانیدا بوو که نه‌سره‌دینی بو‌نخۆش به‌بیه‌خۆشی و بیماری له ئه‌شکه‌وتیکدا دۆزییه‌وه، نه‌سره‌دین ئه‌و کات بو‌حه‌شارگه‌یه‌کی قایم ده‌گه‌را بو‌خۆی و پيشمه‌رگه‌کانی، پریگا‌کان به‌پریگه‌وت بردیانه هه‌مان ئه‌شکه‌وت... دیاریبوو هه‌ندئ له پيشمه‌رگه‌کان به‌سه‌رهاتی ئه‌م عاشقه ده‌زانن که له‌و کێوانه‌دا حکایه‌تی مه‌جنونیکێ ویزانکه‌ر و تیکده‌ری دووباره‌ده‌کرده‌وه، نه‌سره‌دین ئه‌گه‌رچی هه‌موو ژیا‌نی خۆی له‌گه‌ل سه‌ربوردی عاشقاندا برده‌بووه‌سه‌ر، به‌لام چیرۆکی وا سه‌یر و عاشقی له‌وجۆره‌ی نه‌بینیبوو. نه‌سره‌دین ده‌یگه‌وت: «ئه‌و بو‌من وه‌کو عاشقیك وه‌هابوو، له‌سه‌ری ئه‌وسه‌ری میژووه‌وه هاتیبیت، عاشقیك بو‌نی تیکه‌لا‌بوونی عه‌شقی لیده‌هات به‌هه‌موو ویسته سه‌ره‌تاییه‌کانی ئینسان... عاشقیكێ درنده‌بوو، عاشقیك که له‌ده‌ره‌وه‌ی یاسا و ده‌ستوره‌کانی ئیمه ده‌ژیا». ئه‌و ده‌یگه‌وت: «ده‌بایه‌ شتیك بکه‌م، ده‌بایه‌ ئه‌و مروفه‌ بیمار و نیمچه‌ شیته‌ بگێرمه‌وه بو‌ناو مه‌عشهری مروفه‌کان». له‌به‌رئه‌وه به‌دریژایی چه‌ند وه‌رزیك خۆی به‌ده‌ستی خۆی تیماریده‌کات و ده‌یگێریت و له‌گه‌لیدا ده‌چیته‌ ناو دارستان و سه‌ر چه‌مه‌کان، له‌و شه‌و و پۆزانه‌دا نه‌سره‌دین به‌سیامه‌ند ده‌لێت: «ئه‌م کێو و چیا و جه‌نگه‌لانه‌ تو‌یان کوشتووه، ده‌بیت دابه‌زیته‌ ناو ژیا‌نه‌وه، دابه‌زیته‌ ناو مروفه‌کانه‌وه، تو‌ تاکه‌ی وه‌کو بالنده‌یه‌ک به‌سه‌ر ئه‌و دره‌ختانه‌وه ده‌ژیت، گه‌ر نه‌بیته‌ مروفیکێ ئاسایی که‌س عاشقت نابیت». نه‌سره‌دین، سیامه‌ند له‌گه‌ل خۆیدا ده‌گێریت، ده‌بیاته‌ گونده‌ دووره‌کان، له‌دووره‌وه‌ شار و ده‌ریاچه‌کانی نیشاندده‌ا،

پێگا قیرتاوه‌کان، شارۆچکه‌ بچکۆلانه‌کان، فی‌ری مانا‌کانی ژیا‌نی ده‌کات، وانه‌ی عه‌شقی پێده‌لێت، له‌ سووتاندن و وێرانکردنی کێلگه‌ و باغه‌کان دووریده‌خاته‌وه‌، به‌لام له‌گه‌ڵ هه‌موو ئه‌و په‌نجه‌شدا، نه‌سه‌ره‌دین هه‌ست به‌ بوونی ئه‌و با‌لنده‌ کێوییه‌ ده‌کات له‌ پۆحیدا، با‌لنده‌یه‌کی گوشه‌گیر و سه‌رکێش و ده‌سته‌مۆنه‌کراو. ده‌ینیریته‌ شار، بۆلای گو‌شه‌ند و فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک، ده‌ینیریته‌ شارۆچکه‌کان بۆلای عاشقی تر، ده‌ینیریت بۆلای پیره‌مێردیکی شاعیر که‌ وه‌ستا‌یه‌کی گه‌وره‌ی چاک‌کردنه‌وه‌ی شیتیتیه‌کانی عه‌شقه‌، له‌ پیزی پێشمه‌رگه‌کانی خۆیدا ده‌ینوسیت، ده‌یکاته‌ ته‌ه‌ری پێگا دووره‌کان، له‌ و ماوه‌یه‌شدا سیامه‌ند به‌جۆرێ ده‌گۆریت، که‌س نایناسیته‌وه‌ که‌ پاش ماوه‌یه‌ک ده‌گه‌ریته‌وه‌ بۆ گوند و خه‌لکی به‌و جله‌ تازه‌ و پالتۆ درێژ و قژه‌ شانه‌کراو و چه‌که‌ بیه‌قوناغه‌وه‌ ده‌ببینن، زۆربه‌یان باوه‌رناکه‌ن که‌ ئه‌م گه‌نجه‌ به‌ هه‌بیه‌ته‌، که‌ سامی مرۆف و سامی با‌لنده‌کانی له‌ نیگای خۆیدا کۆکردۆته‌وه‌، هه‌ر ئه‌و منداله‌ شیت و کێوییه‌ بیت که‌ چه‌ند وه‌رزیک پێشتر ده‌غله‌کان و پاوه‌نه‌کانی گه‌رده‌دا. له‌ هه‌مان ئه‌و وه‌رزهدا که‌ تێیدا سیامه‌ند وه‌کو به‌گه‌زاده‌یه‌ک ده‌گه‌ریته‌وه‌، مه‌عسومه‌ وه‌کو کیزیکی نه‌خۆش و په‌که‌وته‌ له‌ پیکابێکی کۆندا له‌ شاره‌وه‌ ده‌به‌یننه‌وه‌، مه‌عسومه‌ دواتر گووتی: «ئه‌زمونه‌ تاله‌کانی عه‌شق له‌گه‌ڵ کۆپه‌ بێوه‌ فاکانی شارد، منیان گه‌یاندبووه‌ سه‌ره‌مه‌رگ، که‌ گه‌رامه‌وه‌ حا‌لم گه‌له‌ک خراب بوو... عه‌شق منی کوشتبوو». له‌و وه‌رزهدا سیامه‌ند به‌ قژه‌ کورته‌ شانه‌کراو و پالتۆ په‌ش و بووته‌ سه‌ربازییه‌ درێژه‌کانییه‌وه‌ له‌ ژیا‌نی مه‌عسومه‌دا ده‌رده‌که‌ویته‌وه‌. مه‌عسومه‌ که‌ له‌ بیه‌ینه‌وه‌ی شار بێزاره‌، له‌ گه‌رانه‌وه‌ بۆ ئه‌و ناماده‌یه‌یه‌ دا‌پوخاوه‌ی کشتوکا‌ل بێزاره‌، نایه‌و‌یت چیدی بچیته‌وه‌ بۆ ناو کۆپه‌ به‌ توانج و کیزه‌ به‌ هه‌واکانی ئه‌وی. پۆژیک له‌ نزیک ئاوا‌یی به‌ سیامه‌ند ده‌لێت: «جی‌گایه‌کی عاسی بدۆزه‌ره‌وه‌، که‌ که‌س نه‌ماندۆزیته‌وه‌، که‌ دووربیت له‌م لادییه‌ بپه‌رحم و شارییه‌ نه‌رمه‌لیقانه‌، شوینێ بدۆزه‌ره‌وه‌

دووردهست، پهنا، فهرامۆشکراو، نه کهس پښگای تیبکهوئیت و نه کهس پیا تیبه پښت. من له گه لندا دیم». سیامه ند کاتێ ئه و قسانه بۆ نه سره دینی بۆنخۆش ده گێریتته وه، نه سره دین به سه رسامی ده لئیت: «چه ند سه یره، ئه و کیزه ش وه کو من بیره کاته وه... کوتومت وه کو من بیره کاته وه». له و ساته وه ئیدی دۆزینه وه ی خاکیککی عاسی، دۆلئیککی چه په ک، لیره وارزیککی یادکراو، ده بیته خولیا ی یه که می سیامه ند و نه سره دینی بۆنخۆش... به لام که سیامه ند و مه عسومه یه که مجار له و په یزه یه وه داده به زن، ته نهایی و ترسیکی سه یره له گه ل خۆیاندا ده هینن، مه عسومه به نه سته م سیامه ند ده ناسیت، سیامه ندیش جگه له وینه یه کی خه یالسی که خۆی بۆ مه عسومه ی دروستکردوه هه چی دیکه ده یره ی ئه و کچه نازانیت، هه ر له یه که م شه وه وه مه عسومه تیده گات که ژبان له گه ل بالدارزیککی وه کو سیامه نددا چه ند نه سته مه، که هیدی هیدی عاشقه کانی دیکه ش داده به زنه جه نگه ل، مه عسومه به تو په ییه وه ده لئیت: «من داوای خاکیکم لیکردویت نه کهس پیا تیبه پښت و نه کهس پښگای تیبکهوئیت... تو مه رچی گه وری ئه ئه یه که مانته شکاند». سیامه ند هه ر له سه ره تا وه دژی هه موو ئه و پیاوا نه ده وه ستیتته وه که ورده قه راغ چۆم و بن دره خته کان دا گیرده که ن، به مه عسومه ده لئیت: «من و تو دوور له وان وه کو دوو بالنده ده ژین». به لام تا دیت درنده تر و کیویتر هه لسوکه و تده کات، تا دیت بپه رحمتتر و بیده نگتر و ویرانه کتر درده که وئیت، نه سره دین پۆژیک داده به زیتته دارستان و پبیده لئیت: «سیامه ند، ده بیته وه کو هه موو عاشقه کانی دیکه کاربکه یته، ده بیته له و وه رشه یه دا به رده ستیبکه یته». به وه شدا که سیامه ند ترس و مه حه به تیککی زۆری بۆ نه سره دین هه یه، گو پراپه لسی فه رمانه کانی ده بیته، به لام هه رگیز نابیت به یه کیک له و مه عشه ره، هه رگیز گوئ له وتاره دوور و دریزه کانی گۆفه ند ناگریت له سه ر پاستی و جوانی و ئیمپراتۆریه ته کانی عه شق و سووره ته کانی ئه ئه یه ن، هه رگیز له گه ل هه یه پیاوئیکدا دانا نشیت، تا که

مه‌خلوقێك كه په‌یوه‌ندی له‌گه‌ڵیدا ده‌بێت مه‌عسومه‌یه‌ كه له‌ هه‌ولێكی به‌رده‌وام و سه‌یردا ده‌بێت بۆ گۆرینی بۆ بالنده‌یه‌ك... مه‌عسومه‌ش له‌ شه‌وه‌ درێژ و ترسناكه‌كاندا هێنده‌ی بۆ ده‌كرێت له‌ ده‌ستی هه‌لبێت و بلێت، من ده‌ستگیرانی تۆ نیم، من خۆشه‌ویستی تۆ نیم، تۆ مه‌رجی گه‌وره‌ی نه‌ئینه‌كه‌مانت شكاند... هه‌یج شتێك من به‌ تۆوه‌ نابه‌ستێته‌وه‌. سیامه‌ند تا زیاتر گۆیی له‌ وهاوارانه‌ ده‌بێت، زیاتر شیتده‌بێت، زیاتر سروشته‌ ترسناك و وێرانكه‌ره‌كه‌ی بۆ ده‌گه‌رێته‌وه‌، وه‌حشیانه‌تر په‌لی مه‌عسومه‌ راده‌كێشیت بۆ سه‌ر دره‌خته‌كان و ئه‌ویش جگه‌ له‌ هه‌له‌هاتن هه‌یجی بۆ نامیڤێته‌وه‌، له‌و شه‌وانه‌دا مه‌عسومه‌ خۆی له‌ نابه‌ینی ئه‌و دوو كیژه‌دا قایمه‌ده‌كات، سیامه‌ندیش هه‌ركاتێك له‌گه‌ڵ ئه‌و دوو خانمه‌ی دیکه‌دا ده‌بیڤیڤیت، به‌ بێده‌نگ سه‌رده‌كه‌وێته‌وه‌ سه‌ر دره‌خته‌كان و هه‌یج نالێت.

مه‌عسومه‌ له‌و شه‌وانه‌ سه‌ر ده‌خاته سه‌ر سینه‌ی په‌روانه‌ و ده‌لێت: «هه‌رگیز سیامه‌ندم خۆشه‌ویستوه‌... هه‌رگیز». په‌روانه‌ ده‌ست به‌ قژیدا ده‌هێنیت و فرمیسه‌كه‌كاني بۆ ده‌سپێت و له‌ ژێر مانگه‌شه‌وه‌كه‌دا، له‌ ژێر بارانی تریفه‌كاندا، له‌ بێده‌نگی ترسناکی دارستاندا، ده‌ست ده‌خاته سه‌ر لێوی و ده‌لێت: «مه‌عسومه‌، ئێستا گۆی له‌ حكایه‌تی من بگه‌ر، حكایه‌تی منیش وه‌كو چیرۆكه‌كه‌ی تۆ له‌ گه‌ران به‌دوای عه‌ردێكی دیکه‌ و دنیایه‌كی دیکه‌وه‌ ده‌ست پێده‌كات».

شه‌وه‌های شه‌و ئه‌و سه‌ن كیژه‌، له‌ قوولایی دارستاندا، له‌ ژێر دره‌ختێكدا داده‌نیشتن و چیرۆکی ژبانی خۆیان ده‌گێڕایه‌وه‌، میدیا، له‌سه‌ر كاغه‌زه‌ سپییه‌كان و ئه‌وانیش به‌ زاره‌كی... شه‌وه‌های شه‌و، به‌ چه‌نده‌ها شیوه‌. له‌ ده‌یه‌ها گۆشه‌نیگای جیاوازه‌وه‌ تا به‌یانی سه‌ریوردی ژبانی خۆیان و یه‌كتریان تاووتوێده‌کرد... هه‌ر له‌و شه‌وانه‌شدا میدیا به‌ سه‌ره‌تیکه‌وه‌ نوسی: «كلێه هه‌رگیز منی وه‌كو خۆم، وه‌كو میدیای بێده‌نگ خۆشه‌ویستوه‌». په‌روانه‌ به‌ ترسیكی گه‌وره‌وه‌ ئه‌و رسته‌یه‌ی

دهخویندهوه و دهیگوت: «خودایه، ئەمه مانای چسی؟ مانای چسی؟... ده بییت هه موو عاشقه کانی ئەم دونیایه دهستخه روین و عشق تهها چهند ساتیکی کورتی وه هم و خه یال و وپینه بییت». په روانه وه کو شیت به ناو گیا و په رژین و هه ریزه کتوییه کانداهه لده هات، وه کو شیت له ناو با و تریفه کانی شه ودا تاکده بووه و دهیگوت: «واته هه موو خوومان له خسته ده بهین، خوومان فریوده دهین، کهس لی ره دا عاشقی کهس نییه». میدیا بۆی ده نویسی: «له و ساته وه کلپه ده زانیت من ناتوانم قسه بکه م، له وساته وهی که ده زانیت من تهها ده نویسم، رقی لی مه ... ئەو چیتر ئەو ناوازانهش لی نادات که من چه زیان پیده که م».

په روانه سه رنجیده دا، که میدیا و کلپه وه کو دوو گیانی نامۆ به به کتر ده ژین، شه وان کلپه له سه ره زانیکی تهها ده خه وت و میدیا ده که وته گه پان به دوای مانگدا... ئیوارانیس کلپه له سه ره بده ده کان موسیقیای لیده دا، شه ویش له و ئەلقه یه دا له ده وری گوڤه ند داده نیشت و پالیده دا به دره ختی که وه و به چاویکی خه والوو سه یری پیاوان و ژنانی جهنگه لی ده کرد، میدیا و کلپه هه ردووکیان له قه سابخانه کانی عشق هه له هات بوون، به کئی له گه چه ئیمانداره کان چه ندین کاغه زی میدیای له کونج و که له به ره کانی ده وری به ری مال له شقارته چکۆله کانداهه ره ئینا بوو و خسته بووه به ره دست ئەو پیاوهی چاوه دیتری په یوه ندییه چه رامه کان بوو له و ناوچه یه دا... که قه سابخانه کانی عشق ده سته پیکرد، میدیا و کلپه نه یانده زانی ناویان له ناو لیستی ئەو عاشقه خراپه کارانه دایه که ده بییت بکوژرین، ئەوان تا ئەو کات په و به پوو به کترین نه بینیبوو، راسته هه موو گه ره ک ده یانزای کلپه ئەو موسیقا قه شه نکه بۆ میدیا به ده م ده ژه نیست، موسیقایه ک له ئاوازی نامیره کان سازگارتر بوو، له که مان و چه لو و فلوته راسته قینه کان به نا هه نکتر بوو، به لام هه مووش ده یانزانی که میدیا له میژه له مال نه چۆته ده ری، ده یانزانی میدیا له و شه وه وهی که به دوای مانگدا هاته ده ری و

کتێبێکی دۆزییه‌وه و ئه‌و کتێبه نه‌خۆشی خست، ئیتر نه‌چۆته ده‌رێ و ته‌نها له سه‌ریانێ ماله‌وه بۆی هه‌بوو بۆ مانگ بگه‌رێت. که دوو کچیان له گه‌ره‌که‌که‌دا سه‌ربرێ، که‌س له‌و باوه‌ره‌دا نه‌بوو که سه‌ته‌مین عاشق که ده‌بیت بکوژرێت میدیای لاله، چهند سه‌عاتیک به‌ر له‌وه‌ی پیاو‌کوژه‌کان به‌خۆیان و چه‌قۆ و تیزابه‌کانیان‌وه چواره‌ده‌وری مال بگرن، هاورپیه‌کی دێزینی، کلپه له هه‌مووشتی ناگاداری‌کرده‌وه.

که ئه‌و شه‌وه کلپه، میدیای له‌تاک خۆیدا فراند نه‌یده‌زانی ناتوانیت قسه‌بکات، ئه‌و کوشته‌ی ئه‌و نامه دوور و درێژانه‌ی میدیا بوو که تیایدا به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر باسی شیعر و موسیقا و مانگی ده‌کرد، به‌لام که دلنیا‌بوو میدیا ناتوانیت قسه‌بکات، تووشی په‌شیمانیه‌کی ترسناک هات. هه‌ر هه‌مان شه‌و سه‌ری‌ده‌دا به‌ دیوار و زه‌وی به‌رده‌کانی ده‌ورو‌یه‌ری خۆیدا و ده‌یگوت: «که‌واته له‌به‌ر کچیکێ بێزمان خۆم تووشی گێژه‌نی مه‌رگ کردوه». ده‌تلايه‌وه و ده‌یگوت: «تا ده‌مرم ده‌بیت له‌پێگای پارچه کاغه‌زه‌کانه‌وه، قسه‌ت له‌گه‌لدا بکه‌م، تا ده‌مرم مه‌حکوم به‌ بێده‌نگی، من که‌ خه‌ونم به‌ ده‌نگته‌وه ده‌بینی، خه‌ونم ده‌بینی و له‌خه‌ونه‌کانمدا ئه‌و وشانه‌ی ناو نامه‌کانم به‌ ده‌نگت ده‌بیست، شه‌یدای ئه‌و ئاوازه‌ سیه‌راویانه‌ بووم که له‌خه‌یالی خۆمدا په‌سه‌م‌کردبوو، ئیستا ده‌بیت چیه‌که‌م... من سیه‌ری ونبووی ده‌نگی تۆم خۆشه‌ویست... سیه‌ری ونبووی ده‌نگت». به‌لام تازه هیه‌چ یه‌کێ له‌میدیا و کلپه‌ پێگای پاشه‌کشه‌یان نه‌بوو.

شه‌وی ئه‌و حکایه‌تانه بۆ په‌روانه ده‌بوو به‌ مۆته‌که‌ی ترسناک، ئه‌و به‌درێژایی شه‌و حکایه‌تی مردنی عه‌شقه‌کان و دیمه‌نی وێران‌بوونی سۆزه‌کانی ده‌بینی، ئاو‌پێ له‌ چاره‌نوسی مه‌خلوقه‌کانی تر ده‌دایه‌وه و هه‌مووشتی‌کیش له‌به‌رده‌یده‌دا په‌ش بوو. به‌یانیان که ده‌گه‌رایه‌وه بۆلای فه‌ره‌یدون پۆحیکێ سارد و سه‌ری هه‌بوو، هه‌ستیده‌کرد که ده‌ست و دلی و ده‌ماره‌کانی خالین له‌هه‌موو هه‌ستی، ده‌یزانی که ژیان و جه‌سته و سۆزه‌کانی به‌ر

له فەرەیدونی مەلەک بە دۆنیای دەیه‌ها پیاوی دیکەدا تێپەرپووه که هەموو ئیستا بوونەوه‌ری غەریب و دوور و بیسیما و بییادگارن، یادچوونەوه فراندوونی. دەشیزانی ئەو لەشە لاواز و ماندووی فەرەیدون که بە بیدەنگی لەپالیەوه راده‌کشیت و بیر لە شتە سەیر و نادیارەکانی ناو خەیاڵی خۆی دەکاتەوه، هەمان شیۆه، دڵ و جەستەیه‌که که دەیه‌ها جار عەشقی تەپوتۆزاوی کۆلانه‌کانی شاری تاقیکردۆته‌وه، که چی ئەمڕۆ سەر و غافل و شەکەت هەموو یادگارەکانی خۆی بێرچۆته‌وه... دەیزانی، ئەو بۆیه فەرەیدونی خۆشویستوو تا بەره‌و دنیایەکی دیکە بییات، دنیایەکی پڕییت له کێلگه، پڕییت له ئاوه‌دانی و ئازادی، دووربییت له سیبەری ئەم ئازاره قوول و کوشندانە‌ی مرۆف، دەشیزانی فەرەیدون بۆیه خۆشیدەوێت، چونکه له پەروانەکان دەچیت، چونکه بەشیکی سەر بە جنسی پەپوله‌کانه. ئەو بە هیمنی له‌تەنیشت فەرەیدونەوه راده‌کشا و سەیری ئەو نیگایانە‌ی دەکرد که بە هیمنی پێدەگوت: «پەروانه، تۆ له کویت، له کویت؟ تۆ گەلێک دووریت... من ناتبینم». پەروانه دەیزانی که ناتوانیت له‌وه زیاتر له‌یه‌کتیری نزیکبن، دەیزانی ئەو پوناکیه‌ تەلیسماییه‌ی شەوان بە شە‌واره‌یدەخات، جگه له شیۆه‌یه‌کی تری ئەو ویستە شە‌یتانییه‌ی ناو پۆچی خۆی زیاتر هیچی تر نییه، ویستی گۆرین، ویستی شە‌لقاندنی ژیان، ویستی تیکشکاندنی ئیقاعی له‌یه‌کچووی شوینەکان و کاتەکان، ویستی دۆزینەوه‌ی دۆنیایەکی دی له ژێر پوویشی ئەو بێزاریه‌وه، بە‌لام فەرەیدون پەروانە‌ی دەبینی دەروات، پەروانە‌ی دەبینی دەبیته‌ غوبار، دەبیته‌ ئەو تۆزه نەرمه و له هەوادا پەخشده‌بیته‌وه، تا زیاتر پەروانه دووریکەوتایە‌ته‌وه، تا زیاتر ببوایه‌ به‌ گەرد، فەرەیدون پتر لایەنی ئەفسانە‌یی و ناماقوولە‌کانی ئەو عەشقی بۆ دەرده‌کەوت که پۆژیک وه‌کو چاره‌یه‌ک بۆ هەموو پوویره خالی و پوچه‌کانی ژانی تەماشایکردبوو. فەرەیدون له‌ شە‌وه سەیره‌کانی دارستاندا، بیریده‌کرده‌وه و له‌واوه‌ره‌دابوو.

که نه‌گه‌یشتنی به هیچ له هه‌موو په‌یوه‌ندییه نڀسانیه‌کانی پښت‌تردا پالیپټوه‌ناوه به‌دوای په‌کڅکدا بگه‌رپټ له ناو بازنه‌کانی خه‌یالدا. دوای که‌وتنه خواره‌وه‌ی په‌زای دلخۆش، پرس‌سیاریک که لای فه‌ره‌یدون دروستبوو، نه‌وه‌بوو: «مرۆف نه‌گه‌ر بشفرپټ بۆ کوڅ ده‌چیت؟». شه‌وه درڅزه‌کانی مه‌ستی و مه‌یخواردنه‌وه و گۆرانیکووتنیش له‌گه‌ل نه‌و چهند مه‌قامبڅزه‌دا که دواجار فه‌ره‌یدونی گه‌یانده نه‌م دارستانه، فیریانکرد مرۆف له شته پچوک و ساده و ناساییه‌کان ده‌توانیت به‌ختیاری گه‌وره بسازینن، فیریانکرد به‌ختیاری ده‌شیت ته‌نها گۆرانیه‌ک بیټ، ده‌شیت ژبان بیټ دور له ترس، دور له هه‌ره‌شه به‌رده‌وامه‌کانی مه‌رگ، ده‌شیت به‌ختیاری شتیک بیټ ناساییتر له هه‌موو شته ناساییه‌کان، که هاتیشه نه‌و دارستانه بۆ نه‌و به‌ختیارییه ده‌گه‌را. نه‌و گوڅی له خه‌ونی زۆر گه‌وره گرتبوو، به‌لام فه‌ره‌یدون نیستا له‌پشت هه‌موو نه‌و خه‌ونه گه‌ورانه‌وه، له‌پشت نه‌و خه‌یاله بیسنورانه‌وه که خۆشی پۆژیک له پۆزان له تخوپه تاریکه‌کانیان نزیکبوو‌بووه هه‌میشه ده‌گه‌راپه‌وه بۆ مانای ژبان وه‌کو نزیکبوونه‌وه په‌کی هه‌میشه‌یی له‌گه‌ل شتیکدا که خۆشیده‌ویت. سه‌ره‌تا له‌ویاوه‌په‌دابوو که نه‌م جه‌نگه‌له ده‌رفه‌تی نه‌و پیکه‌وه‌ژبانه‌ی بۆ ده‌ره‌خسینن، له‌ویاوه‌په‌دابوو ده‌توانیت له‌گه‌ل په‌روانه‌دا به‌یه‌که‌وه‌بن. به‌لام په‌روانه ده‌پۆیشت، په‌روانه شه‌وان پوناکییه‌کی نه‌ینن به‌ره‌و قوولایی جه‌نگه‌ل ده‌یفراند، له‌وڅ له‌گه‌ل نه‌و خانمانه‌ی دیکه‌دا له ژبان و له چاره‌نوس و له عه‌شق ورده‌بوونه‌وه. په‌روانه هیدی هیدی ده‌بووه غوبار، ده‌بووه ته‌م، به‌یانیان که ده‌گه‌راپه‌وه فه‌ره‌یدون له‌ویاوه‌په‌دابوو که جگه له تارماییه‌کی ته‌نک هیچی تر نابینیت، جگه له ستوونیکي باریک و پوونی گه‌رد هیچی تر نابینیت، به‌له‌شیکي ماندوو و پۆحیکي سر و جووتن چاوی نیمچه خه‌والووه‌وه ده‌گه‌راپه‌وه، فه‌ره‌یدون پڅیده‌گووت: «په‌روانه تو له کویت؟». په‌روانه‌ش ماندویتییه‌کانی شه‌و و کارکردنی پۆژ و مه‌راقه قووله‌کانی کچانی جه‌نگه‌ل

لهگەڵ خۆیاندا دەیانبرد، ئەو بە هێمنی باوهشی بە فەرەیدوندا دەکرد و دەیکووت: «تۆ لەویاوه پەدایت، ژیانمان لێرەدا کۆتاییت...؟». فەرەیدون دەستی دەدایە دەست پەروانە، بەلام وای هەستە کرد دەستەداتە هەوا، دەستەداتە هەلمیکی سپی دەمەوبەیان. دەستی بە قژییدا دەهێنا و دەیکووت: «پەروانە جیهان هەمووی تەنراوه، سەر سنوورەکان یەک پارچە ناگرن، دەبێت چاوه پوانبین».

بەلام فەرەیدون شەو لە دواى شەو زیاتر هەستی بە جیاپونەوه و دوورکەوتنەوهی بێدەنگی پەروانە دەکرد. تا زیاتریش ئەو هەستە تیا بچەسپایە، زیاتر بیرى لە مانای پاستەقینەى پەيوەندى خۆى بە ئاڤرەت و جوانییەوه دەکردهوه، که لە ناو درەختەکاندا دەگەرا و تێدەفکری دەیبینی که ئەو لە مندالییەوه هەڵدەدات بە شۆیەیکى ئەیویانە، جوانی مرۆف، جوانی ئاڤرەت، جوانی ژیان پێکەوه کۆیکاتەوه... ئەو هەموو پەنج و جەنجالی و تەقلایەکی بوو ئەوه بوو، دەیزانی مرۆف جوانییەکی تاییەتی هەیە، لە هەموو ئەو جوانییانەش کاریگەرتر توانایەتی لەسەر بەختیاری، ئاڤرەتیش جوانییەکی قوولتر و سەیرترە. جوانی ئاڤرەت، جوانی ویسאלە لهگەڵ گەردوندا، جوانی ئامادەگی هەموو سێجری سروشتە لە ناوه پاستی ژیاندا. فەرەیدون بیریدهکردهوه و دەیزانی که خۆیندنهوهی شیعرەکانی کتێبفرۆشییەکه چەندە یارمەتیانداوه تا لەو شتانه تێیگات، بیریدهکردهوه که گۆران، ئا، گۆران، نەبزی هەموو نەینییەکانی ئەم گەردونەى لە ئاڤرەتدا بینیهوه، بەلام فەرەیدون دەیزانی که کاتیک دەمانەوێت بەو نەینییانە بگەین، ئاڤرەت ناتوانیت یارمەتیانبدات، ئاڤرەت مەخلوقیکی زیندوو ناتوانین یاری پێیکەین، فەنتازیای لەسەر بگەین... ئاڤرەت چەندە مەخلوقیکی فەنتازی بێت، ناتوانین فەنتازیای لەسەر بگەین، چونکه ئەو لەدەرەوهی ئێمە ژيانى خۆى دەژى، دواچاریش ئێمە چەندە ئاڤرەت بگەینە نمونەى بالای خۆمان، هیچ لەوه ناگۆریت که ئاڤرەت خۆى

ژيانێك و ئاره زوویهك و خه و نێكی دیکه ی ههیه كه ده شیت دژی هه موو
 فهنتازیاكان بیت. ههستیده کرد لاوازیوونی په یوهندی ئه و به پەروانه وه
 دهگه پیته وه بۆ ئه وهی كه ئه و پەروانه ی بهره وام له دیده خه یالییه كانی
 خۆیه وه بینیه وه، ئه و مه خلو قیكی تایبه تی فهنتازیا كرده ... فره دیدون
 له ویادا ده وه ستا و ده پیرسی كاهه یانه جوانی راسته قینه ی ژیان؟ جوانی
 پۆحله به ره فهنتازی و خه یالییه كان یا خود جوانی مرۆفه راسته قینه كان،
 ئه وانه ی ده مرن و ده ژاكین، ئه وانه ی لیمان بیزارده بن و فره امۆشمانده كن
 یان ئه وانه ی جاویدانه و نه گۆپن؟ فره دیدون وه لامی پیته بوو، به لام دلنیا بوو
 كه نوشوستی و ته نهاییه كانی خۆی پۆژیک بۆ دوور ده ییه ن، بۆ جیگایه ك
 ته نیا خۆی و خه یاله كانی ده میننه وه، ئیستا هه ستیده کرد سه ركه وتنی
 په پله ی ئه و به ژیاندا، گه شتی دووركه وتنه وه یه كی هیمنه له مرۆفه كانه وه
 به ره و خه یال، سه یریده کرد و پیتسه یریوو كه ئه و هر خۆی فره دیدونی
 مه له كه، هر خۆی یاریزان، مه له وان، چه قۆكیش، پاوكه ری په پوله كان،
 پاوكه ری كچه تۆزاوییه كانی قه راغشار بووه، هه ستیده کرد ئه و بۆ خاكیكی
 دیکه عه وداله، هه لبژاردنی بۆ پەروانه و نزیكبوونه وه ی له گۆفه ند هه مووی
 پینگای جیاوازیان بوون بۆ جیابوونه وه له جیهانی مرۆفه كان و سه ركه وتن
 به ره و مه له كوتی بیسنووری «خه یال»... تا پتریش له م جهنگه له وه
 ده ئالا، تا پتریش له ئالۆزییه كانی جیهان و سیاسه ت و هاو پیتی و عه شق
 نا ئومید ده بوو، بیری له وه ده كرده وه هیلێكی ئه ستوور له نیوان ژیان و
 خه یالدا بكیشیت و نه هیلێت تیکه لای یه كترین... خۆیشی به هه موو
 توانایه وه به ره و قوولایی ئه و خاكه ته ماویانه ی فهنتازیا سه رده كه وت...
 ئیدی پۆژ به پۆزیش گوشه گیرتر ده بوو، گوشه گیرییه ك كه پیتستر له ناو
 هه موو شته كاندا سه رنجیدا بوو.

كه نه سه ره دینی بۆنخۆش ده هات، ئه و هه موو شتیكی بۆ ده گتپایه وه،
 به لام نه سه ره دین باوه پی نه ده كرد، پۆژیک له پۆژان فره دیدون بخزیته

ئەو خەلۆتە بێبەنەو. دواتر مەعسومە لە شەوانی دوور و درێژی قوتابخانەی خوشکە تۆبەکارەکاندا بەمنی گووت: « ئەو وەرژە پۆژ و پۆژگاریکی سەیری لەگەڵ خۆیدا هێنا، هەموو وامان هەستدەکرد دونیا لە یەکتەری دەترانزیت، دونیا پارچە پارچە دەبیت و ئێمەش هەریەکەمان دەبینە دوورگەیی پەرتەوازه و گۆشەگیر. هەموو دەمانزانی ژانمان مانایەکی نییە، تا زیاتریش لە یەکتەر دووریکە و تینایەتەو، تا زیاتر پیاوێکەمان لە جیهانی خۆیان و ئێمەش لە جیهانی خۆماندا نوقمبووینایە، زیاتر شوو و پۆژەکانی ئەو دارستانە دەبوون بە مۆتەکە».

پۆژگاریک وای لێدیت پیاوان بۆ خۆیان لە دەوری ناگریکی گەورە دادەنیشن، قسەدەکان، گەمەدەکان، لەسەر پوقەییەکی بچکۆلانە لە شەترەنج و دامەکردنیکی بیکۆتاییدا وندەبن، هەموو دەکەونە شەپیی دۆپان و برانەو، دەکەونە پەقەبەری لێزانین و لێتەزانین. لەلایەکی دیکەشەو و ژنان لە جیهانی ژێرکەپر و قەراغ چۆمەکەدا شوو و پۆژە درێژەکانی خۆیان پێکەو دەبەنەسەر، میدیای غەمگین بەردەوام لە دەفتەرەکانی دەستیدا حکایەتی دوورکەوتنەوێ مەزقەکان دەنوسیتەو، حکایەتی ژانی پۆژانەیی ژنان و مندالان، حکایەتی گەشە و مردنی گۆلەکان، حکایەتی ئاوەکان و بالندەکان، لە جیگایەکی دەنوسیت: «هەمووشتی خێرا دەپوات، وەرژەکان کورت و خێرا دەپۆن، هاوین بەرەو کۆتایی دەپوات، من هەست بە بێدەنگی دونیا دەکەم، بێدەنگییەکی ترسناک، هەستدەکەم وەرژیکێ تر بەپێوێ».

دوای ئەو پۆژانە، دوای ئەو پێشبینییە تاریکەیی میدیاش زۆرنابات کە سەرەتای وەرژیکێ نوێ دەردەکەوێت، وەرژیک کە کەس چاوەپروانی نەکردو، وەرزی گۆشەگیری.

لە ئیوارەییەک لە ئیوارەکانی سەرەتای پاییزدا، ئەو گەنجە چاوشینە لە شارە دوورەکان گەپایەو و هەواییکی گەلێک خراپی پێبوو. ئەو هەموو

پیاوانی جهنگه‌لی کۆکرده‌وه و گووتی: «چیترا تاشینی په‌یکه‌ری نه‌و عاشقانه سوودی نییه، جهنگ له هه‌موو جیگایه‌کدا هه‌نگیرساوه، زه‌وی ناگریگرتوه، له جۆره زه‌مانیکی وادا که‌س ناماده نییه په‌یکه‌ری عاشقان بکپیت، من چه‌ندین پۆژه به‌و توره‌کانه‌وه ده‌گه‌پیم، کاتیکی نۆره‌شاره‌و شار ده‌که‌م، به‌لام چیترا که‌س سه‌یری نه‌م په‌یکه‌رانه‌ناکات». نه‌و دوا‌ی بیده‌نگیه‌کی کورت توره‌که‌کی دانا و به‌رده‌وامبوو له‌سه‌ر قسه‌کردن: «من پانزده پۆژی دیکه دووباره ده‌گه‌پیمه‌وه، له‌ماوه‌ی نه‌و پانزده پۆژه‌دا ده‌بیته‌ ئیوه بیرتان له شتیکی دیکه کردبیته‌وه، هه‌ر شتیکی دیکه بیته‌ بو‌من گرنگ نییه ... من خۆم هیچ گله‌ییم له‌که‌م‌الی نه‌و په‌یکه‌رانه‌ نییه، به‌لام پیناچیت خه‌لکی چیترا توانای ته‌ماشاکردنی دوو عاشقیان هه‌بیته‌».

گۆفه‌ند نه‌و پۆژه که‌ ناو‌می‌دی له‌ چاوانی پیاوانی جهنگه‌لدا ده‌خوینده‌وه، که‌ ده‌یزانی نه‌و هه‌والانه‌ی گه‌نجه‌ چاوشینه‌که‌ ترسیکی گه‌وره‌ی خستوته‌ دلی هه‌مووانه‌وه، که‌ پیدانوابوو له‌گه‌ل هاتنی زستاندا پیوستیان به‌ نازووقه‌ی نۆرترا، جلوه‌به‌رگی نه‌ستوورتر، مال و قۆخه‌له‌ی قایمتر هه‌یه‌. له‌به‌رده‌م هه‌موواندا سه‌یری ناسمانی ده‌کرد و ده‌سته‌کانی به‌رزده‌کرده‌وه و ده‌یگوت: «ده‌بیته‌ باوه‌پیمان به‌ عه‌شق به‌هیزیته‌». گۆفه‌ند، به‌نیو دره‌خته‌کاندا ده‌پۆشیت و ده‌یگوت: «ده‌بیته‌ ناو‌می‌د نه‌بین، پۆژی‌ک دیت هه‌موو میله‌ته‌کان له‌سه‌ر سفره‌ی عه‌شقی به‌کتری به‌کده‌گرنه‌وه، دیانه‌ته‌کان له‌سه‌ر خوانی مه‌حه‌به‌ت کۆده‌بنه‌وه، دوژمه‌کان له‌ باغی نه‌فیندا باوه‌ش به‌یه‌کدا ده‌که‌ن».

نه‌و ده‌پۆشیت و ده‌یگوت: «پۆژی‌ک ناسمان درزده‌بات و عه‌شق و مه‌حه‌به‌ت له‌ مه‌له‌کوته‌ دووره‌کانه‌وه ده‌پۆشیت. کیلگه‌ خۆی پاده‌وه‌شیته‌یت و له‌ لاسکی پوهه‌که‌ سه‌وزه‌کان شه‌ونمی نه‌فین ده‌باریت، زه‌وی عه‌شق دایده‌پۆشی، مۆف له‌ خۆشه‌ویستی زیاتر کاریکی دیکه‌ی نامیته‌یت، هه‌ر

ئینسانه و دیت و سۆز به سهر ئه ویتردا ده پزینیت، ههر عه شقه و گه و ره ده بیته ... به ئه اندازه یه ک ئیدی جگه له عه شق هیچ وشه یه کی دیکه نامینیت، مرۆف پتیویست ناکات زمان بزانیته، چونکه عه شق ده بیته ته نها زمان. مرۆف پتیویست ناکات هیچ به هره یه کی هه بیته، چونکه عه شق ده بیته ته نها به هره، مرۆف پتیویست ناکات کاربکات، چونکه عه شق ده بیته ته نها کار».

ئهو ئیواره یه گۆفه ند به ئه اندازه یه ک له گه ل ئومیده کانیدا ده پزیشته، هه مووان هه ستیان به گهرمی هه ناسه کانی ده کرد، هه ستیان به و عاره قه سارد و ناوه خته ده کرد له سهر نیوچاوانی، هه ستیان به و نیگا په ریشان و ده نگه گر و چاوه سوور هه لگه پراوانه ی ده کرد، له گه ل ئه وه شدا که س هیچی نه ده گووت. ئهو شه وه هه مووان زووتر له واده ی خۆیان بلآوه یان لیکرد، گۆفه ندیش زووتر پوو یکرده ئهو چۆمه لانه ی له ویدا بایه کی به هیز یاری به دره خته کانی ده کرد.

گۆفه ند ئهو شه وه چهند بیریده کرده وه نه یه زانی بۆ وه ها گه شبینه، ئهو له و پۆژه وه که بریاریدا بوو بیته په یکه رتاش به شیوه یه کی سه یر چاره نوسی خۆی به جوانیه وه گریدا بوو، به لام دوا ی ته واوکردنی خویندن و گه پانه وه ی بۆ شار، زیان له و ژینگه تاریک و دوکه لآویانه ی نه ویدا هه موو شته کانی لئ شیواندبوو، ئهو له وئ جوانی وه کو ژه هریک بینیبوو که دژ به وه پزیی ده یخواته وه. ئهو له مه یخانه کانی شاردا هاواریکردبوو: «جوانی به بی عه شق، ژه هریکی هیمن و له سه رخۆیه، به بیده نگ ده مانکوژیت».

دوا جار دوا ی سه فه ریکی درێژ له ناکامی که تیایدا هونه ر و شه راب و بیزار ی، گۆشه ئاوه دانه کانی زیانی ئهو بوون، عه شقی دلآرام له دۆزه خی ئهو هه موو مه ستیه پزگاریکردبوو. که هاتبوو شه دارستان سه ر له نوێ توانیبوو ی هه موو په یوه ندیه نه یینییه کانی عه شق و جوانی و برپا به جوړیکی سه یر پیکه وه گریدات. ئهو له شه وانی دوور و درێژی تیفکرین و تیپاماندا

گەشتبوو ئەو بپوایەکی کە عەشق دەبیئت پردیکی گەورەکی لە گەڵ ئیمانیشدا هەبیئت، ئیمان بە مەرۆف و بە مەزنییەکانی. ئەو لە ئیواری ئەو جەنگەدا بە پیاوێکی گوتبوو: «دەبیئت عەشق وەکو دیانەتیکی نوێ تەماشابکەین، جوانیش دەبیئت دەرکەوتە شکرکانی ئەفین بیئت، ئەوەک هەرمیککی دوور و جودا بۆ خۆشاردنەوه و هەڵهاتن... چونکە جوانی گەر پەيوەندییەکی قوولێ بە عەشقهوه نەبیئت، دەبیئتە یارییەکی کوشندە، یارییەکی کە گۆشەگیری و تەنهای مەرۆفەکان قوولدەکاتەوه». بەلام فەرەیدون لەو پۆژەوهی کە هاتبوو بە بنی ئەم هەڵدێرەوه، لە بەرامبەر ئەو گەشبینییەکی گۆشەندە ترسیکی گەورە لە پۆحیدا دروستبوویو، ئەو مندالی خەونە دوور و درێژ و ئالۆزەکانی جاران کە هەمیشە گۆشەندی بە مامۆستای خۆی دەزانی، لە کاتی کارکردنیشدا لە وەرشەکەدا خۆی وەکو سێبەریکی ئەو پیاوێ تەماشادەکرد، ئیستا سەیری لەوه دەهات بۆ ئەو پیاوێ ناتوانی ئەو دنیایەکی چواری خۆی ببینی ئەو؟ بەلام گۆشەند سەیری هەموو شتە لە یەكجۆهەکانی دەورەری خۆی دەکرد و گەشبینییەکی قوول و لەناکاو پۆحی دەگەشانەوه، ئەو کۆبوونەوهی عاشقانی بە سەرەتای دنیایەکی دیکە لە قەڵەمدەدا، سەرەتایەکی کە تیایدا عەشق دەبیئتە دەسەلات، دەبیئتە یەكخەر و پێکخەری مەرۆفەکان، دەبیئتە وزەییەکی خۆلقینەر بۆ مانەوه و شەپکردن. لە وەرشەکەدا دەوستا و دەیگوت: «پروان عەشق هەموومان دەگۆرپتە سەر یەك مەرۆف، یەك مەرۆفی مەزن و بەتوانا و گەورە، هەر خۆشی ئەو مەرۆفە گەورەییە دەگۆرپتە سەر هونەر مەندیکی داھینەر و بلیمەت». لەو ساتانەدا کە گۆشەند تەنیا دیوی لێکچووی مەرۆفەکان و شتەکانی دەبینی، فەرەیدون بە گومانیککی گەورەوه سەیری شتەکانی دەکرد، ئەو لە ناخەوه جیاوازییە کوشندەکان هەڵیان دەتەکاند، ئەو پێیوابوو کە گۆشەند دەیهوی ئەو قەوارە بە شەرییە بە جۆری بتاشیئت کە لە گەڵ خەیاڵەکانی خۆیدا بگونجیئت. وەلئ فەرەیدونی

مه‌لەك كه له و دنیایه‌دا پۆژ دواى پۆژ پتر هه‌ستى به‌نامۆیى ده‌كرد، پۆژ دواى پۆژ زیاتر نه‌گونجان و بیزاربوونی ئاده‌میزاده‌كانى له یه‌كتر ده‌بینى، شه‌ویك له شه‌وه‌كان به‌ گۆڤه‌ندى گووت: «من چهنده كوپى مه‌حه‌به‌تم، نه‌هنده‌ش كوپى كینه‌م، چهنده كوپى ناو قه‌ره‌بالغى و جه‌نجالى بازاره‌كانم، نه‌هنده‌ش كوپى ته‌نهاییم، چهنده كۆنه عاشقیكى تۆزاویم، هینده‌ش كۆنه چه‌قۆ وه‌شینیكى پیرم... ده‌توانم بق له قوولترین و تاریكترین شویندا ببینم». ئه‌و به جه‌نگه‌لدا ده‌گه‌را و ده‌بینى ئه‌و پیاوانه كه‌سیان له‌وى دیان ناچیت، كه‌سیان وه‌كو ئه‌وى تر سه‌یری ژیان ناكات، كه‌سیان ئاسمان وه‌كو ئه‌وى تر نابینیت، كه‌سیان وه‌كو ئه‌وى تر ناروانیته دارستان، كه‌سیان ئاو وه‌كو ئه‌وى دى ته‌ماشاناكات، كه‌سیان وه‌كو ئه‌وى تر له عه‌شق ناكات. ئه‌و هه‌ندێ شه‌وه‌چووه گه‌توگۆی درێژه‌وه له‌گه‌ل گۆڤه‌نددا، هه‌ندێ شه‌وه‌كه په‌روانه له ناو داره‌كاندا ونده‌بوو، وه‌كو جاران تاكه دلنه‌وایى خۆى لای گۆڤه‌ند ده‌دۆزییه‌وه، به‌لام شه‌وه‌ دواى شه‌وه‌ستیده‌كرد گه‌شبینیه‌كانى گۆڤه‌ند له‌سه‌ر خه‌ون بونیادنراوه، خه‌ونێك كه له خورافات‌وه نزیكه . فه‌ره‌یدون ئیستا له‌و باوه‌ره‌دابوو، هه‌ر كه‌ستێك بیه‌ویت خه‌ونه‌كانى خۆى به‌سه‌ر مرۆڤه‌كانى دیکه‌دا و به‌سه‌ر میژوودا بیه‌پینى، ترسناكه، چونكه خه‌ون ناوازه‌ترین و تاییه‌تیرین به‌ره‌مه‌ى ته‌نهایى مرۆڤه ... ئه‌و پێیوابوو ته‌نهایى و خه‌ون، ناوومیدی و خه‌ون، بونه‌ست و خه‌ون له‌یه‌كدى جیاناينه‌وه . به‌لكو هه‌تا عه‌شق و خه‌ونیش له‌یه‌كدى جیاناينیته‌وه و مرۆڤى هه‌میشه عاشقیش ئه‌و كه‌سه‌یه كه هه‌رگیز به‌ناگانایه‌ته‌وه . مرۆڤى عاشق ئه‌و كه‌سه‌یه كه خۆشه‌ویستی له‌پشت دیواره‌كانى خه‌ونه‌وه قايمده‌كات و له‌ده‌ست جیهان ده‌پیارژیت. فه‌ره‌یدون ده‌یگووت «گۆڤه‌ند، ئیتمه هه‌موومان وه‌كو تۆ پۆژگارێك وه‌رزێكى سه‌یرمان له ئومید و هیوا و خه‌ون بېرى، فه‌سلێكى درێژمان له خه‌یالاتدا ته‌یكرد، من له هه‌ر كه‌س زیاتر خه‌ونم به سه‌فه‌رێكه‌وه ده‌بینى له‌گه‌ل مه‌عشوقدا،

سه‌فه‌ریک به‌هه‌موو زه‌ویدا بمبات، سه‌فه‌ریک به‌ره‌و شارێ خه‌یالی هه‌لمگرت، ده‌مویست سنووره‌کان هه‌موو بېرم، سنووره‌کانی کۆمه‌ل و دیانه‌ت و سیاسه‌ت، سنووری شارستانیه‌ته‌کان، له‌گه‌ڵ په‌زای دڵخۆشدا چه‌نده‌ها وه‌رز ته‌نها به‌ غایله‌ی بېینی دونه‌ییه‌کی تر ده‌ژیاين. به‌لام که وه‌رزی ئه‌و خه‌یالاتانه به‌سه‌رچوو، تیگه‌یشتم که هه‌یزی خۆین و کینه‌ و جه‌نگ له‌ هه‌موو ئه‌و خه‌یالاته‌ پچوکانه به‌هه‌یتره‌، ئیدی ته‌نیا بېرم له‌ په‌زگارکردنی خۆم و په‌روانه ده‌کرده‌وه، په‌زگارکردنیک که ده‌شیت ئه‌ویش به‌شیکبیت له‌ پاشماوه‌ی په‌زگاری خه‌یالات». فه‌ره‌یدون، تا ده‌هات زیاتر تیده‌گه‌یشت که گوڤه‌ند کاتێ قسه‌ده‌کات باس له‌ خۆی ده‌کات، باس له‌ ئومید و خه‌وانه‌ ده‌کات که خۆی په‌یوستی په‌ییه‌تی... ئه‌و به‌و ده‌نگه‌ په‌یغه‌مبه‌رانه‌یه‌ی خۆیه‌وه، ده‌یه‌ویت هه‌موو ئه‌م خه‌لکانه‌ی ده‌وربه‌ری له‌سه‌ر ئاوازی خه‌ون و ئومیده‌کانی ئه‌و سه‌ماکه‌ن، ده‌یه‌ویت بېن به‌ پارچه‌یه‌ک له‌ هه‌رئمه‌ی ئه‌و خه‌ونی په‌یوه ده‌بېین. تا پتر سه‌یری ئه‌و مامۆستایه‌شی بکهدایه‌ به‌ دیویکی تر و به‌په‌نگایه‌کی تردا زیاتر ده‌گه‌پایه‌وه ناو خۆی. تا شه‌ویک له‌ شه‌وان هه‌ستیکرد به‌ جوړی له‌ تیگه‌یشتنیدا له‌ مامۆستاکی جو‌دابۆته‌وه، ئیدی لیکچوونیک له‌ نێوانیاندا نه‌ماوه. فه‌ره‌یدون که وێرانبوونی عه‌شقه‌کانی ده‌بېنی به‌ گوڤه‌ندی ده‌گوت: «مامۆستام گوناھی ئیمه‌ ئه‌وه‌یه که شتی زۆر له‌ عه‌شق داوا‌ده‌که‌ین، داوا‌ده‌که‌ین عه‌شق په‌ردی نێوان ئیمه‌ و خودا بێت، عه‌شق په‌ردی نێوان ئیمه‌ و نیشتمان بێت، عه‌شق په‌زگارکه‌ری ئیمه‌ بێت له‌ بېزاری شاره‌کان، له‌ ساردی ئاینه‌کان، له‌ ماندویتی ناو کێلگه‌ و کارگه‌کان، له‌ ده‌ریه‌ده‌ریبوونمان له‌ دونه‌یا، له‌ نامۆیمان و په‌راوێزیبوونمان له‌ جیهان... داوا‌ده‌که‌ین عه‌شق بالمان بدات، توانامان بدات، هه‌یزی داهه‌ینانمان بدات، به‌لام عه‌شق خۆی له‌ جیهانیکی وه‌کو ئه‌م جیهانه‌ی ئیمه‌دا، له‌ شاریکدا وه‌کو ئه‌و شاره‌ی که ئیمه‌ له‌ کوچه‌ و کۆلانه‌کانیدا گه‌وره‌بووین، جگه‌ له‌ دیلیکی بریندار هه‌چی تر نیه‌،

جگه له زامیکسی گه وره و شاردراره دا ههچی تر نییه که ههتا ناویریت خوینی خۆی نیشانبدات... له هه ر شوینیکه وه ده رکهوت ده پیکریت، به لام برهوانه دنیا به جوړی مه مخلوقاته کان و مروڤه کان و میلله ته کانی له یه کتر دابروه که عه شق ناتوانیت پیکه وه گرییان بدات، سهیرکه... سهیرکه، مامۆستام، هه ندی که س هه رگیز عاشق نه بوون، به لام پینانوايه عاشقن، ئه مه ش زیان ده گورپته سه ر جه هه نه م، هه ندیکیش ئومیدی وا گه وره به عه شق ده به ستن، که خۆیان و عه شقیشی پیوه ویرانده که ن».

ئهو پۆژه که ده لیله چاوشینه که هات و گووتی که په یکه ری عاشقه کان نافروشریت بۆ شه وه که ی فره ی دونی مه له ک، گوڤه ندی له ناو دره خته کاندا گرت و گووتی: «گوڤه ند، مامۆستام... عه شق ده مریت، عه شق له م دونیا به ی ئیمه دا ده مریت، هیدی هیدی ده بیته توحفه یه کی کۆن و بیمانا... تۆ هیوات به چیه؟». گوڤه ند ماته ده بوو و ده یگووت: «هیوام به عه شق و خۆشه ویستی خۆیه تی». فره ی دون وه کو شیتیک که له دوائ وه لآمی پرسیاریک بگه ریت، ده یگووت: «ئهی ئه م هه موو گوڤه گریبه چی؟ ئه م هه موو بیده نگی و ته نهاییه چی؟ سهیرکه گوڤه ند، سهیری گه وره یی ئه م ولاته بکه، سهیری گه وره یی ئه م عه رده بکه، سهیری مه زنی ئه م گه ردونه بکه، ئیمه چیده که ین له په راویزی ئه م وجوده دا، چیده که ین لیڤه دا؟ به لام برهوانه هیشتا هه ر ته نهاین، سهیرکه «په روانه» هه موو شه ویک ده روات. ئه م بیده نگیه، ئه و بازنه گه وره و خالیانیه ی ده وره به رمان، پوچی ئه و بۆشاییه سه وزانه ی له م دارستانه دا گه مارۆمانده دن، له یه کدیمان جیا ده که نه وه... مامۆستام، ئه وه تا هه ریه که مان ده بیته مروڤیک بۆ خۆی، به ته نها بۆ خۆی، مروڤیک که به ته نها بۆ ترس و دوودلی و پارایی و خولیا و مۆته که کانی خۆی ده ژی... مامۆستام، من ده مه ویت فریای خۆم بکه وم، ده مه ویت خۆمیکسی جوان دروستبکه م... ده مه ویت له زه تیک بۆ ته نهاییه کانم په یدا بکه م». گوڤه ند هه رگیز له وه و به ر فره ی دونی به و

جۆره نه بېنېبوو، قزى ته واو ئالۆزكاو و چاوانى ته واو مهست و جو له كانى ته واو پر ترس و گومان بوون. فەرەيدون هه مېشه گه نجىكى هيمن بوو، به لام له ناكاو وهكو بيه ويئت عاشقان له و مهترسيانه ئاگاداريكاتوه كه ده يانبينيئت، له و ته نهاييه ئاگاداريانېكاتوه كه هه ستي پېده كات، شپزه و نامۆ، به ترسيكى له ئەندازه به دەر وه له ناو داره كاندا ويئده بوو. ئەو شه وه دواى جيهيتستنى گوڤه ند به ناو جهنگه لدا ده پويشت و به عاشقه كانى ديكهى ده گوت: «هه ريه كه تان خوئى بو ته نهايى خوئى ئاماده بكات»، به سه ر كه پر و خانو و هه رزاله كاندا ده گه را و ده يگوت: «خۆتان بو ته نهايى و مردن ئاماده بكن...». خه وتوه كانى ئاگاداره كرده وه و ده يگوت: «گوشه گيرى به رپوه يه، گوشه گيرى كه ترسناك، گوشه گيرى كه جوان كه مرؤف ده بئيت لايه قى بئيت، هه ستن و پيشوازي لئيكه ن». به ناو جهنگه لدا ده پويشت و ده يگوت: «عشق مرد، ده رگاكتان له سه ر خۆتان دا بخه ن و درۆ له گه ل مه حه به تدا مه كه ن».

جهنگه ل هه مووى له خه و هه لده ستا و گوئى له هاوارة كانى فەرەيدونى مه له ك ده گرت، كه وه ك شيتيكت ده يكيشا به سه ر و سيني خويدا. كه س باوه رى نه ده كرد فەرەيدون به جو ريكى وه ها سه ير و له ناكاو، ئارامى و هيمنى خوئى له ده سته بات. هه موو عاشقه كان ده هاتنه ده رى و له و ئا ئاراميه ي فەرەيدونيان ده پوانى. پەروانه ده گه يشته لاي، ده ستي به قزىدا ده هينا، ده بويست ئاراميه كاته وه، فەرەيدون ده ستي راده پسكاند و ده يگوت: «پەروانه، تۆش خه يالئيك بوويت له خه يالە كان... واهيمه يه ك له واهيمه كانى من... هه له يه ك له هه له كانى من برۆ، برۆ گوشه گيريه كى جوان بژى، برۆ دريژه به سه فەريك بده كه هيج له ناموئى تۆ ناكوپيئت، دنيا هه مووى يه ك گوندى دو كه لاوئى دزئوه... تۆش ئەى پەروانه، ئەى واهيمه ي شيرينى من، برۆ دريژه به خه يالە شيرينه كانى خۆت بده... برۆ...».

ئەو شەووە فەرەیدونی مەلەک تا دەمەوبەیان ھاواریدەکرد، پۆژی دواییش زۆر درەنگ ھێوڕیووە و خەوی لێکەوت، پەروانە کە ئەو پەشۆکانە لەناکاوی فەرەیدون پەرتشانیکردبوو، بە ھێمنی لەتەنیشتییەووە خەوت، ئەگەرچی ئەو لە قوولایی دلێیەووە دانیابوو کە فەرەیدونی خۆشویستووە، بەلام ئیستا ھەستیدەکرد ئەم پیاووە زۆر نامۆیە بە پۆچی و ھەمیشەش بە غەریبی دەمینیتەووە، سەیری لێدەھات کە بۆ بەو شیوہ سەیر و کوتوپرە لە سروشت و ئەتواری خۆی چوو دەری، فەرەیدون ھەمیشە ئالۆزترین و سەختترین ھەلچوون و داچوونەکانی دەرونی خۆی دەخواردووە، بەردەوام بێدەنگییەکی بیسنوور و بیئەندازە لە چاوی و لە سیمایدا بوو، ھەتا ھەلچوونە پووکەشەکانیشی بێدەنگ و ھێمن بوون. نەسرەدین دەیگوت: «شەپەکانی فەرەیدون و توپەبوونەکانیشی بە ئارامییەکی بیمانا بەرپۆوەدەچوون». یەکی لە ھاوڕێکانی پۆژانی شەپەچەقۆی جارانی بۆ نەسرەدینی بۆنخۆشی گێراپووە کە ئەو لە خویناویترین شەپدا ئارامی و ویقاری خۆی لەدەستتەداووە. پەروانە دەپرسی: «نەینێ ئەم شەو، نەینێ ئەم ناھومیدی و توپەییە فەرەیدون، ئایا ماندووبوونی ناو ئەم جەنگەلە، یان گۆرانیکێ تەواوەتییە لە ژبانی ئەم پیاووەدا؟»، بەلام ھیچ وەلامیکێ پێنەبوو. گۆفەند، بۆ پۆژی دواتر کاتێ ئارامبوونەووە و ھێمنی فەرەیدونی مەلەکی بینی، ھەناسەییەکی دانیایی ھەلدەکێشا، بۆ ئیوارێ ھەموو عاشقەکانی بانگدەکرد تا تیکرا لەسەر دۆزینەووی چارەبەک قسەبکەن. گۆفەند دەیزانی چیتەر ناتوان لەسەر ئەو پەیکەرە دێزینەیی عەشق کاریکەن، دەبایە سەرچەم لەسەر شتیکێ ئوئی پێکبەون، شتیک لەیەککاتدا ھونەریش بێت و کالاش بێت و پەرماناش بێت. میدیا دەلێت کەس لەبیاووەدا نەبوو، ئەو دانیشتە بێتە سەرەتای وەرزی لێکجودابوونەووە گەورەکان. بێتە ئیوارە جیابوونەووە و پەرتەرتبوون. ھەر لە سەرەتاوە دیاریوو ئەو پیاوانە بە ھیچ ناگەن، ھەر لەگەڵ

ده‌ستپێکردنی قسه‌کردندا هه‌موو شه‌پانگیزی ئه‌وانه ده‌رکه‌وت که چیتێ نه‌یانده‌ویست گوێ له‌ ئه‌فسانه‌کانی گۆڤه‌ند بگرن. گۆڤه‌ند هه‌موو سێحری ده‌سه‌لاتی خۆی ده‌خسته‌کار، وه‌کو په‌وانه‌کراویکی ئاسمان قسه‌یده‌کرد، وه‌کو رزگارکه‌ریکی عه‌شق ده‌یگوت: «خه‌لکانی ولاتی ئیمه هه‌میشه و هه‌میشه عاشقبوون، بابه‌تی غه‌زه‌لیشیان دره‌خت و بالنده و گول بووه، من پێشنیاری داتاشینی دره‌خت و بالنده و گول ده‌که‌م، ده‌زانم کارێکی سه‌خته بۆ ئێوه، به‌لام گرنگ نییه، من سه‌رله‌نوێ فیژتانه‌که‌مه‌وه، سه‌رله‌نوێ له‌گه‌لتاندا ماندووده‌بم... سه‌رله‌نوێ ده‌ست پێده‌که‌ینه‌وه و بابه‌ته‌کانی غه‌زل ده‌که‌ین به‌ بابه‌تی کارکردنمان». به‌رله‌وه‌ی گۆڤه‌ند قسه‌کانی ته‌واوبکات، پیاوان توپه‌ ده‌بوون، ده‌نگیان به‌رزده‌کرده‌وه، یه‌کێک ده‌یگوت: «گول و بالنده نافرۆشتریت، ماندووده‌بین و هیچمان چنگ ناکه‌ویت، ئه‌مڕۆ پۆژی شه‌ره، پۆژی له‌یه‌کدانی چه‌نده‌ها گروپ و خێل و کۆمه‌له‌ی سیاسیه، باشترین شت ئه‌وه‌یه دروشمی ئه‌و جه‌نگاوه‌ر و هیزه شه‌رکه‌رانه داتاشین و بینێزینه سه‌رئ و داوای نرخێ زۆریش بکه‌ین». کلپه‌ له‌ ناو ریزه‌کان ده‌هاته‌ده‌رئ و ده‌یگوت: «ئه‌مه قسه‌یه‌کی پوچه، من له‌گه‌ل دروستکردنی شه‌تره‌نجام، من له‌گه‌ل دروستکردنی گه‌مه‌یه‌کدام خه‌لکی که‌میک سه‌رقالبکات و ئازاره‌کانیان له‌بیرباته‌وه...».

داتاشیک قسه‌کانی به‌ کلپه‌ ده‌بیری و ده‌یه‌یفاند: «کێ له‌ پۆژی وادا سه‌ری ده‌په‌رژێته سه‌ر شه‌تره‌نج؟ کێ خه‌یالده‌داته گول و بالنده؟ کێ پێویستی به‌ ئالا و دروشم هه‌یه؟ ده‌بیت ئیمه بیر له‌ شتی بکه‌ینه‌وه خه‌لکان پێویستیان پێبیت. من پێشنیاری دروستکردنی بیژه‌نگ و قه‌لبیر و بلوێری منداڵ و که‌وچکی ماستاو ده‌که‌م، که‌ که‌رسته‌ی ئه‌زهلین و هه‌میشه بازارپێکی باشیان هه‌یه». وه‌لێ عه‌زیزی تیره‌نداز پاده‌په‌ری و ده‌یگوت: «باشترین شت پاوکه‌ریکه به‌ تهنه‌که‌یه‌وه، ئه‌وه‌ته‌ی دونیا دونیایه کوردان هه‌ر پاوکه‌ریبوون و هه‌رواش ده‌مێننه‌وه...». له‌ ناو ئه‌و

دەنگە دەنگەدا، لە وچانئیکی ئیجگار کورتدا، فەرەیدونی مەلەک بە ھێمنی ھەلدەستا و سەیری ھەمووانی دەکرد و دەیگوت: «من تەنھا پەپولە دروستدەکەم، لە میژە بیرم لێکردۆتەو، لە پەپولەکان زیاتر ھیچی تر ناتاشم و کاریشم بەسەر کەسەو نییە».

میدیا لە دەفتەرە کەیدا نوسی: «لەو ئیوارە یەو وەرزێ گۆشەگیری دەستیپێکرد، وەرزێک کە یەکە یەکە لە پۆج و لە ژیانی ھەموو پیاوان و ژنان و منداڵانی ئەو چەر و زەبەندەدا دەرکەوتەو». ئەو ئیوارە یەش پیاوان بڵاویان لێکرد بێتەوێ بە ھیچ بگەن، ھەریەکە و کوتە دواي خەیاڵ و ھەتازیبەکانی خۆی، ھەریەکە و جیگایەک و وێنە یەکی بۆ خۆی ھەلبژارد و لەوانی دیکە جیا بوو، لەو ئیوارێتەو ھێندی وەرزێ وێران بوونی وەرشەکە و جەنگە لێش دەستی پێکرد. ئەو شەو فەرەیدون سەرسامانە سەیری دونیای دەورووبەری دەکرد و بیریدە کردو، بە ناو کە پرەکاندا بیدەنگ دەپۆشت و دەگە پرایەو، لە نزیک چۆمە کەو و دەردە کەوت و وندە بوو، چەند جارێک لەو پردە دارینە نزیکە بوو و دەردە کەوتەو، بە لام بیدەنگیەکی قوول بآلی بەسەر سیما و پەنگیدا کێشابوو. ئەو شەو لە یەکن لە پێچەکانی جەنگە لەو گۆفەند دەرکەوت و بە ھێمنی لە بەردەمی فەرەیدوندا وەستا، گۆفەند دەیگوت: «فەرەیدون، فەرەیدونی مەلەک، تۆ کە ی لە داوی ئەم پەپولانە پزگارتدە بیت؟ کە ی؟». فەرەیدون بە زەردە خەنە یەکی سەیرەو، بە بزە یەکی شەیتانییەو و ھەلامیدە دایەو: «ئاش گۆفەند، تۆ پیتەمبەلێ... چ دوو شتێک لەم دونیایەدا وەکو پەپولە و عەشق لە یە کدە چن، سەیری پەپولە بکە و بەراوردی بکە بە ئەفین، سەیری نازکی، تەمەنی کورتی، ھەلۆرین و سووتانی بکە... سەیرکە، چەند لە عەشق دە چیت... پەپولە وەکو عەشق دە پوات و کەس ھەنگاوەکانی نابینیت، لە کۆنەو و ابوو، سەیری شیعەرە کلاسیکیەکان بکە...». گۆفەند دەیگوت: «ئاش فەرەیدون، فەرەیدونی ھاو پێم، ئەو یە موسیبە تەکە، تۆ عەشق تەنھا وەکو

نازكى دەبينىت، بەلام عەشق جەنگە، عەشق وەكو هەموو جەنگىكى تر سەر دەست و ژۆر دەستى تىايە، براو و دۆپاوى تىايە، عەشق جەنگە، جەنگە لەگەڵ هەموو دىيادا». فەرەيدون دەيگوت: «نا گۆفەند... نا، عەشق ناتوانىت، جەنگاوەر بىت، عەشق پشووئەكى كورته، كورت، دىت و هەلەوهرىت... عەشق شتىكە هيندەى گرتت مردووه، هيندەى لەگەلدا ژايت ژەهراويدەكەيت، بەلام موسيبەتى من ئەوئە دەمەوىت بىگرم، دەمەوىت تا هەتاھەتا ئەو لەنىوان پەنجەكانى خۆمدا بىگرم و يارى پىكەم... چەندە دورىكەوتتەو مەن دەبىت رىگای دىكە بدۆزمەو تا بىگرم».

«گۆفەند» كە بە جۆرىكى تر بىرى لە خۆشەويستى دەكردەو، گۆچانەكەى دەدا بە زەوى كەپرەكەدا و دەيگوت: «عەشق دەبىت نەمرىت، دەبىت بىتتە مەبەستىكى ناوھكى جىهان، دەبىت بىتتە مەبەستى مەخلوقات و مرۆف و مىللەتەكان».

فەرەيدون كە ئىستا تەواو لەمجۆرە قسانەى گۆفەند بىزاربوو بو بە خەندەئەكى تارىكەو دەيگوت: «ئاه، عەشق تىكەلاو بە خورافەتەكانى ترى مرۆف مەكە، لىگەرئى با وەكو خۆى چۆنە لەدايكبىت و بمرىت... موسيبەتى ئىو ئەوئە كە هەمىشە دەست لە عەشق دەدەن، تىكەلاوى دونىاي دەكەن، تىكەلاوى دىنەت و شوپش و حوكم و كاركردى دەكەن، عەشق كە دەستت لىدا دەمرىت، كە لەو دەرچوو شتىك بىت لە دەرهوئەى قوولايىيە تارىكەكانى مرۆف دەمرىت... عەشق بەجۆرى بە تارىكستانى ناوھەمان گرئدراو كە ھاتە دەرى دەمرىت».

گۆفەند دەيگوت: «دەمزانى، دەمزانى... خويندەئەوئەى ئەو چەند كتیبە بىمانايەى ناو ئەو كتیبفرۆشيبە پەپووتەى شار، بەرەو شوئىنى ترسناك دەبات... موسيبەتە، مرۆف كتیبەكان بخوئىنتەو و خراپ تىيانبگات». فەرەيدون بە غەمىكەو سەبرى گۆفەندى دەكرد و دەيگوت: «ئاه».

گۆڤه‌ند، تۆ باسى چى ده‌كه‌يت؟ من هيج شتتېكم نه‌خويندۆته‌وه، من ئىستا له‌م جه‌نگه‌له‌دا له‌گه‌ل ئىتوه‌دام... به‌لام ده‌زانم عه‌شق به‌رگه‌ى ئه‌م سه‌فه‌ره‌ دوور و درىژانه‌ى پزگارىى ناگرىت. سه‌يركه ... سه‌يرى چوارده‌ورى خۆتبه‌كه، مرؤف له‌ جيهانئىكى وادا ناتوانىت پۆحيش و جه‌سته‌شى نازادبكات، خۆى و عه‌شقىش نازادبكات... ناتوانىت».

«گۆڤه‌ند» به‌ قوولى سه‌يرىده‌كرد و ده‌پىرسى: «فه‌ره‌يدون، فه‌ره‌يدونى مه‌له‌ك. ئه‌ى كه‌ عه‌شق مرد تۆ چى ده‌كه‌يت؟».

فه‌ره‌يدون ته‌ماشايه‌كى گۆڤه‌ندى ده‌كرد و ده‌يگوت: «له‌گه‌ل وه‌مه‌كانىدا ده‌ژىم، له‌گه‌ل سه‌يبه‌ره‌كانىدا... چونكه‌ هيج چارىكى ترم نيه‌».

ئو شه‌وه‌ گۆڤه‌ند و فه‌ره‌يدونى مه‌له‌ك بئنه‌وه‌ى بگه‌نه‌ هيج، له‌يه‌كدى جيابوونه‌وه، گۆڤه‌ند بۆ ناو جيهانى په‌يكه‌ره‌كانى خۆى و فه‌ره‌يدونىش بۆ ناو جه‌نگه‌ل، بۆ ناو ئه‌و شوپنايه‌ى كه‌ ئىدى له‌وئى به‌دواى خه‌ياالى په‌پوله‌كانى خۆيدا ده‌گه‌رپت. ئو شه‌وه‌ دواه‌مىن شه‌وى ناسوده‌ببىه‌ له‌ ژيانى فه‌ره‌يدوندا، ئىدى له‌و شه‌وه‌وه‌ به‌ ته‌نها له‌ ناو ئه‌و جه‌نگه‌له‌دا به‌دواى كه‌ره‌سته‌ى په‌پوله‌ خه‌ياالىيه‌كانى خۆيدا وئىلده‌بىت. ئو شه‌وه‌ سه‌ره‌تاي مالاواى فه‌ره‌يدونى مه‌له‌كه‌ له‌ هه‌موو ئه‌و شته‌ چچوكانه‌ى كه‌ كه‌م و زۆر له‌ نياز و خولياكانى مندالى دوورىان خستبووه‌وه. فه‌ره‌يدون له‌و پۆژه‌وه‌ كه‌وته‌ دروستكردنى شوراى مه‌له‌كه‌تى په‌روانه‌كان، ئو مه‌له‌كه‌ته‌ى چارىكى تر لىنى نايه‌ته‌ ده‌رئ.

له‌و به‌يانىيه‌وه‌ كه‌ فه‌ره‌يدون سه‌ر به‌سه‌ر دروستكردنى يه‌كه‌مىن په‌پوله‌دا شۆرپه‌كاته‌وه، ئىدى به‌ده‌گه‌من سه‌ر به‌رزده‌كاته‌وه، له‌ يه‌كه‌م ئىوارتوه‌ كه‌ پياوان ده‌گه‌رپنه‌وه‌ بۆ زۆر كه‌په‌ره‌كانى خۆيان، فه‌ره‌يدون ناگه‌رپته‌وه، كه‌سىش ناتوانىت دللى بۆ گه‌رانه‌وه‌ داينىت. شه‌و له‌گه‌ل داهاتنى تاريكىدا له‌سه‌ر شه‌وقى قوتيله‌يه‌كى بچكولانه‌ له‌ ناوه‌پاستى

ئەو وەرشیەدا، بەردەوام لەگەڵ پەپۆلە تەختەکانیدا دەمێنیتەوێ. لەگەڵ داھاتنی تاریکیدا پێروانی بێئارام، بەرەو ئەو وەرشیە دێت، لەبەر دەرگاکی و دەبێنیت، بێباکانە خەریکی پەنگردنی پەپۆلە خەیاڵییەکانی خۆیەتی. پێروانی سەرەتا وا تێدەگات نوقمبوونی فەرەیدون لە ناو پەپۆلەکانیدا، تەنھا پەتایەکی کوتوپر و تیپەر، بە درێژیی شەو تەکا لە فەرەیدون دەکات پێکەوێ بگەڕێتەوێ، بەلام تەکاکی سودیکیان نابێت. فەرەیدون نێمچە ناگا و نێمچە بێهۆش پێدەئێت: « ئەم کۆمەڵە پەپۆلانی تەواوەکەم و دێم... ئەمانە پەپۆلەکانی عەشقی ». بەلام دواى هەر پەپۆلەیک، بەرەو دروستکردنی یەکیکی دیکە دەڕوات، کە قەسەش دەکات هێندەى وەلامی دەنگیکی نێینی ناو پۆخی خۆی دەداتەوێ، وەلامی ئەو ناداتەوێ. ئەو شەو پێروانی، نامۆ، تەنھا، چاوبەگریان لە تەنیش تە فەرەیدونەوێ پادەکشیت، لە زۆمەتی ئەو وەرشیەدا تێدەگات کە ئێستا چەندێ لە یەکتەر دوورکەوتونەتەوێ، تێدەگات هەردووکیان وەکو دوو مەخلوقی تەنھا و گۆشەگیر ژیاون و ئێستا عەشق چیتەر ناتوانیت لە یەکیان نزیکیخاتەوێ، دەزانیت ئەفین تەنھا وەرزیکی کورتی ناو وەرزیەکانی خەیاڵات بوو، ئەفین سەرەتای شکاندنەوێ بوو بەرەو وەرزی ساردەکانی گۆشەگیری و غەم. ئەو وەرزی ئێستا لە هەموو لایەکی وێدی هێدی لەگەڵ گەلا و گیا و سەوزاییەکاندا گەورەدەبێت... لەگەڵ شەو و شەمەڵ و کزەى ساردی ئاوەکاندا هەلەدەکات.

ئەو شەو و شەوانی دواتریش ژیاوی پێروانی بەو جۆرە تێدەپەرێ، فەرەیدون هەر پۆرژە و ناویک لە پەپۆلەکان دەنیت، ئەو چیتەر ژیاون و تەنهایی و خەیاڵ و بێرکردنەوێ خۆی لە پێنگای ئەو پەپۆلانی وێدی، هەموو ئەو جوانی و ترس و نامۆییەى کە نەیدەتوانی تێیانبگات و بیانگریت دەیکردنە پەپۆلەى سەیر سەیر، پەپۆلەکانی شەویک پەپۆلەى ئازادین، شەویکی دی پەپۆلەى غوریەت، شەویک پەپۆلەى دۆزەخ و شەویکی دی پەپۆلەى

بههشت، شهویک پهپولهی شهیتان و شهویکی دی پهپولهی خودا...
گوفه‌ند که دنیای ئه و پهپولانه ده‌بینیت، ده‌لئیت: «ئو و بریاریداوه چیتەر
له‌گه‌ل سئیه‌ری حه‌قیقه‌ته‌کان و جوانیه‌کاندا بژی».

ئه و کاته په‌روانه شه‌وان ئۆربه‌ی کات له ته‌ک فه‌ره‌یدوندا ده‌مایه‌وه،
به‌یانیا نیک فه‌ره‌یدونی جیده‌هئیشته و گویی له و سروه ساردانه‌ی سه‌ره‌تای
پایز راده‌گرت، ئه و له هه‌موو جیگایه‌کدا ته‌نه‌ی ده‌بینی گه‌وره‌ده‌بیت،
ترسی ده‌بینی گه‌وره‌ده‌بیت، سامیکی قوولی له چاوی ئه و ئافره‌تانه‌دا
ده‌خوینده‌وه که ئیستا که‌متر قسه‌یان له‌گه‌ل یه‌کدا ده‌کرد، ئیستا
ده‌ستیان زیاتر له جاران ده‌له‌رزنی، زیاتر له سئیه‌ر و تارمایی ده‌چوون،
زیاتر په‌شیتی شه‌وه‌کان به له‌شیانه‌وه ده‌مایه‌وه. له و پۆژانه‌دا په‌روانه و
میدیاش که‌متر یه‌کتریان ده‌بینی، شه‌وان په‌روانه به ته‌نها له ناو جه‌نگه‌لدا
ده‌سو‌پایه‌وه، یان له سوچیکی وه‌رشه‌که‌دا به‌دیار فه‌ره‌یدونه‌وه ده‌وه‌ستا،
میدیاش هه‌میشه بو مانگ ده‌گه‌را... هه‌میشه له نابه‌ینی دره‌خت و په‌له
هه‌وره‌کانی پایزدا ئاسمانی بو مانگ ده‌پشکنی... له و شه‌وانه‌دا میدیا
ده‌یه‌ها لاپه‌ره له وه‌سفی تاریکی و له وه‌سفی ئه و پوحله‌به‌ره جیاوازانه‌دا
ده‌نوسیت که هه‌ریه‌که‌یان بایه‌کی ترسناک بو دوور ده‌یانزفینیت، که جاریکی
دیکه‌ش له ناو پئچاوپئچی دره‌خت و گیاکاندا به په‌روانه ده‌گاته‌وه، له
ژیر شه‌وقی مانگه‌شه‌وه‌که‌دا هئنده پیر و لاواز دیته پئشچاوی وه‌کو ئه‌وه‌ی
له زه‌ویه‌کی دیکه گه‌رابیتته‌وه و له زه‌مانیکی تره‌وه هه‌له‌هاتبیت. میدیای
غه‌مگین باوه‌ش به و خوشکه ته‌نه‌یایه‌یدا ده‌کات و ده‌گری، په‌روانه که به
وه‌سفی میدیا له حاله‌تی سه‌رلیش‌ئوانیکی کوشنده‌دایه، ناتوانیت خو‌ی
له زیندانه‌کانی خو‌ی نازادبکات و ناشتوانیت فه‌ره‌یدون له تاریکیه‌کانی
پۆچی ده‌ره‌بهنیت، شه‌و نوای شه‌ویش فه‌ره‌یدون بیده‌نگتر و گوشه‌گیرتر
ده‌رده‌که‌ویت، هئیدی هئیدی وای لئیدیت ئیدی په‌روانه نانا‌سیتته‌وه، به
ئه‌ندازه‌یه‌ک له جیهانی په‌پوله‌کانی خویدا نو‌قمده‌بیت گویی له هه‌چ

ده‌نگیک نامینیت، په‌روانه ه‌ندئ شو و پ‌ایده‌وه‌شینی و ده‌لیت: «من په‌روانه‌م»، به‌لام سوودی نییه، له‌سه‌ر دیواره‌کانی وهرشه‌که ده‌نوسیت: «من په‌روانه‌م»، به‌لام نو‌قمبونی فه‌ریدون له‌ توئی تاریکه‌کانی پ‌وچی خ‌ویدا به‌ نه‌دازه‌یه‌ک کوشنده‌یه هیچ ه‌یزیک ناتوانیت یارمه‌تیب‌دات، نه‌و به‌یه‌ک‌جار ده‌رگا‌کانی پ‌وچی خ‌وی داده‌خات و ئیتر نایه‌ته‌ده‌رئ، ده‌چپته مه‌مله‌که‌ته‌کانی خ‌یال و ئیتر له‌ جیهاندا پ‌یویستی به‌ جی‌گایه‌کی دیکه نامینیت.

په‌روانه له‌وه‌شوه ساردانه‌دا به‌ میدیا ده‌لیت: «ده‌بیټ... ده‌بیټ جیهانیک‌کی دیکه‌ی باشتر ه‌بیټ...»، به‌لام میدیا ده‌نوسیت: « دوو پ‌یگامان له‌به‌رده‌مدایه یان بگه‌پ‌یننه‌وه ب‌و شار و ه‌ه‌ول‌بده‌ین ه‌مووشته‌کان له‌وئ ده‌ستکاربیکه‌ین، یان وه‌کو فه‌ریدون تا نه‌وسه‌ر ب‌پ‌وین و ده‌رگا‌کانی پ‌وچی خ‌ۆمان له‌سه‌ر خ‌ۆمان دا‌بخه‌ین».

وه‌لئ په‌روانه ه‌ه‌ردوو چاره‌که به‌ کوشنده ده‌زانیت. ه‌فته‌کانی دواتر گه‌رده‌لوولی غه‌میک‌کی ترسناک دیته ناو‌ج‌ه‌نگه‌ل، وه‌رزیک‌کی په‌شی په‌زاره و غه‌م، که وه‌رزنی فرمیسک و گریانه‌کانی په‌روانه‌یه، که له‌ناکاو ده‌ستده‌کات به‌ گریانیک‌کی به‌ کو‌ل و بیک‌وتایی، به‌ شیوه‌نیک که وه‌کو گه‌رده‌لوول به‌ناو وجودی ه‌موو شته زیندوو و مردوو‌ه‌کاندا تیده‌په‌ریت. که ژتانی دارستان نه‌و ئازار و ته‌نهاییه له‌ په‌روانه ده‌بینن، وه‌کو له‌ ده‌وری ئازاریکی به‌رجه‌سته‌ی ناو پ‌وچی خ‌ویان ک‌ۆبینه‌وه، له‌ ده‌وری ک‌ۆده‌بنه‌وه. په‌روانه له‌سه‌ر به‌رده‌کان ده‌گری، له‌ قه‌راغ نه‌و ئاوانه به‌ ه‌یمنی ده‌گری، له‌ ژیر دره‌خته‌کاندا ده‌گری، به‌رده‌وامیش نه‌و ژنه ته‌نهایانه وه‌کو نه‌لقه‌یه‌کی گه‌وره له‌ ده‌وری ک‌ۆده‌بنه‌وه و ده‌گرین. ک‌ۆفه‌ند دوور به‌ دوور گوئ له‌ گریانه‌کان ده‌گریټ و نه‌و ک‌ۆپ‌ی شیوه‌نه گه‌ورانه به‌ گه‌پ‌انه‌وه‌ی ه‌سه‌ره‌ت ده‌زانیت ب‌و جی‌گایه‌ک که ده‌یویست بیکاته به‌ه‌شت. ده‌نگی گریانه‌کانی په‌روانه به‌سه‌ر ده‌نگی بالنده‌کاندا ز‌الده‌بیټ، به‌سه‌ر ده‌نگی ئاوه‌کاندا

زالدەبیّت، بەسەر بێدەنگی قوول و ترسناکی گولەکاندا زالدەبیّت. لە ناو شەپۆلی گریانە بەردەوامەکانی پەروانەشدا گۆشەگیری هەموو مەخلوقاتەکان چەندەها جار گەورەتر دەبیّت... پیاووەکان لە بەرامبەر نۆزەخی ئەو شیوەندەدا دێندانەتر دەردەکەون. «عەزیز تیرنەنداز» بە خۆی تەنگەکە یەو بە شیوەیەکی سەیرتر دەکەوێتە گیانی بەلندەکان، «مەهدی گولەباغ» زیاتر دەچێتە وێزە ی گوول و گیا و هەریزەکان، دوو عاشق کە پەرەکانیان دەسووتێنن و بە زەحمەت ئاگرەکان خامۆش دەکریّت. بەلام لە هەمووان ترسناکتر سیامەندی بەلندەییە کە لەو وەرزەدا بە شیوەیەکی سەیر دەکەوێتە ئازاردانی مەعسومە، مەعسومە پێ بەو جەنگە لە هاوار دەکات و کەس ناچێت بە دەنگییەو، خۆی لە عاسیترین شوێنی دارستاندا قایم دەکات، بەلام سیامەند بە پراکێشان دەبەینێتەو، ئەو بەردەوام هەلدیّت و سیامەند لە کون و قوژین و بن بەرد و کەندەلانیەکاندا دەیدۆزێتەو و بەناو بەرد و خۆل و لمی ئەو کە نار ئاوەدا پایدەکیشتیّت. بە دارەکانەو دەیبەستێتەو، فرییدەداتە ناو ئاوەکانەو و دەریدەهینێتەو. هەموو جەنگەلنشینانیش سەیری سیامەند دەکەن و کەس هیچ ناکات، پەروانە و میدیا دوور بە دوور ئەشکەنجەکانی مەعسومە دەبینن و بە بێدەنگ دەگەڕێنەو و بۆ ناو دۆنیای خۆیان. هەندێ جار «شەهلای خوداناس» بە خۆی و قورئانەکی دەستی یەو لە سیامەند نزیک دەبیّتەو و پێیدەلێت: «بیکوژە، ئەم سۆزانییە، بکوژە... ئەم خودانە ناسە بکوژە». هەمیشەش بە نیگایەکی پێ لە کینەو سەیری هەمووان دەکات. گۆفەندیش بەدوای شتەکاندا دەپوات و هیچ نالێت، تەماشای ئازارەکانی مەعسومە دەکات و سەر دادەنەوینێت و تێدەپەرێت. بەلام لە لایەکی ترەو غەمەکانی پەروانە درەختەکان زەرد دەکات، پەنگی ئەو چەو و لمە زۆرانەیی قەراغ ئاوەکان دەگۆرێت. هیلانە بە بەلندەکان دەگوازیتەو، گەلا وەریوەکان دەکاتە خۆلەمیشیکی نازک. تامیکی تال دەبەخشیتە میووەکان. میدیا هەندێ

چار دوور به دوور دواى ده‌که‌وښت و نښسکى ده‌گرښت، ناگادارښه په‌روانه به‌رده‌وام له نزىکى نه‌و بازنه سپى و بڼده‌نگانه‌ى جيهانى فه‌ره‌يدونه‌وه دښت و ده‌چښت، ناگاداره شه‌وان پر به‌و وه‌رشه‌يه هاوارده‌کات، به‌لام فه‌ره‌يدون گوښى لښيه . په‌پوله‌کان ده‌شکښت، به‌لام نايښت، ورده ورده فه‌ره‌يدون واى لښت له ده‌ورويهرى خوى ناگای له هيچ شتک نامښت. شه‌و دواى شه‌وښ په‌روانه ناوومښد و تښکشاو له‌و وه‌رشه‌يه دښته ده‌رځى و هه‌موو شه‌وښکښ پښتر و ماندووتر و نه‌نکتر له شه‌وه‌کانى دښکه دښته به‌رچاو... په‌روانه ناگادارى نه‌و پښښه ناوه‌خته‌ى خوىته‌ى و له‌سه‌ر به‌رده‌کان ده‌نوسښت: «زه‌مه‌ن به‌ خښراى ده‌روات». ده‌نوسښت: «هه‌فته‌کان وه‌کو تښپه‌رښى چه‌ند ده‌قښه‌يه‌ک گوزه‌رده‌که‌ن». ميديا پښده‌لښت: «نښمه‌ين به‌ خښراى ده‌رځښ... نښمه‌ين». په‌روانه بښه‌وه‌ى تښگات، چاوى لښکده‌نښت و ده‌نوسښت: «چه‌ند سه‌ير به‌ناو ژياندا تا نه‌وسه‌ر ده‌رځم». ميديا وه‌ک شښت په‌لى پاده‌کښت و له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌ى ده‌نوسښت: «نه‌و غه‌مه ترسناکه‌ى تو ده‌چښته ناو‌که‌لاکانه‌وه، ده‌چښته ناو هښلکه‌ى کوکوختښه‌کانه‌وه، ده‌چښته ناو پځى نه‌مامه‌کانه‌وه... تو ده‌بښت له‌و حوزنه بښته‌ده‌رځى». به‌لام په‌روانه له بازنه‌ى نه‌و غه‌مه ترسناکانه نايته‌ ده‌رځى. هه‌موو شته‌کانښ وه‌کو بازنه‌يه‌کى داخراو و چښرځکښى دووباره دښته پښشاو، تا له‌که‌رمه‌ى پځځک له‌و پځه‌ غه‌مگښ و ساردانه‌دا، مه‌عسومه‌ که‌ ترسى له‌ عه‌شق و بالنده‌کان ده‌گاته نه‌وپه‌رځى، که‌ چښتر ناتوانښت به‌رگه‌ى نه‌و هه‌موو برښ و ترس و هاوارانه‌ بگرښت، ده‌مه‌ويه‌يانځکى تاريخ، له‌ ساتځک له‌و ساته‌ که‌مانه‌ى که‌ سيامه‌ند تښايدا ده‌خه‌وښت... به‌و په‌يژه هه‌زار به‌هه‌زاره‌دا سه‌رده‌که‌وښته‌وه و به‌ له‌شځى ماندوو و برښداره‌وه به‌ره‌و کځلگه‌ دووره‌کان ده‌که‌وښته‌ پځ... له‌ سه‌فه‌رځکى سه‌يردا، که‌ دواتر ده‌لښت: «نه‌و سه‌فه‌ره‌، سه‌فه‌ر نه‌بوو، هښده‌ى سه‌ره‌تاي وښرانکردنى خوم و هه‌موو دونښا بوو».

زهینه بی کوێستانی ده یگروت:

«بۆ ئه وهی تۆبه بکهین، ده بیئت له تۆبه تی بکهین، بۆ ئه وهی له تۆبه ش تی بکهین، ده بیئت له پۆج و جهسته مانه وه ده ست پی بکهین. سه ره تای هه موو سه ره تاکان مرانندی جهسته یه، ئه وهی ناتوانی ت له شی خۆی زیندان بکات، ناتوانی ت تۆبه بکات. له ش وه کو ئه سپی کی ره ش وایه، ئه سپی کی ره ش که ده توانین یان له ته ویله یه کی له خۆی ره شتردا بی به ستینه وه به جوړی له زو لمه ته دا که س نه بی نی ت، یا خود ده کری ت وه کو ره شه با ئازادی بکهین، له گه ل ئازاد کردنی شی دا نه وه ک ته نها په یوه ندی مرۆف به خودا وه کو تای دی ت، به لکو په یوه ندی جهسته و پۆحیش ده چریت. سه فه ری کو شتنی ئه وه سه ته کو شن ده یه به له ش، سه فه ری کی دوور و درێژه، سه فه ری که به ره شه کی شکردنی فیتنه کانی جوانی ده ست پی ده کات، له و ساته وه که مرۆف بیر له جوانی خۆی ده کاته وه، جوانی خودا له یاده کات. جوانی ره گیای یه که مه وه به ره و له زه ت، ئه وه شی له زه تی له پاکی لا گرنگ تر بی ت، گونا هاره، له زه ت و پاکی دوو شتن پی که وه کو نابنه وه، مرۆف که بیر له جوانی ده کاته وه، یان شه ی دای خۆی ده بی ت، یان شه ی دای که سانی تر، که بیریش له له زه ت ده کاته وه ته نها بیر له ئاره زووه به ده کانی خۆی ده کاته وه،

هیچ شتێ بۆ ئافەرەتێکی ئیماندار لەووە گرنگتر نییە کە خۆی نەبینیت و تەنها چاوی لە ئاسمان بپریت، هیچ شتێ لەووە گرنگتر نییە کە پێویستی بە ئاوی نەبێت. تۆبەکار کە دەپروانیت دەبێت لەبری خۆی خودا ببینیت... بە پێچەوانەشەو، گەر وا نەبوو، ئەو تۆبەکار نییە». زەینەب لە یەکەم پۆژی ئەو سەفەری تۆبە و پاکبوونەوەیەدا بەو جۆرە قسەیدەکرد، دەنگی ساردییەکی سەیری تێدایوو، کە ژوورەکی کردبوو زەمەریر، ئێمە کە سمان نەدەجولاینەو، کە سیشمان لەو کچانەی دوینێ نەدەچووین، هەموو ئیستا جلە نوێکانمان لەبەردابوو، ئەو لەچکە پەشە قەترانییەمان بەستبوو، ئەو یەکەیکە بەسەرمانەو دەگەرا و دەیگوت: «بۆئەوێ دەست بەسەر جەستەماندا بگیرین، لە نیگاکانەو دەست پێدەکەین، پرسیارەکە ئەوێ، چۆن ئافەرەتێک سەیری دنیا دەکات بێئەوێ لە چاویدا عیاری و فیتنەیی دەرکەوێت. چۆن دەپروانیت و ناهێڵیت بە چاوی گوناوی بکات... ئافەرەت زۆریە شتەکانی بە نیگا دەلێت، بە نیگا عەشق دادەمەزرینیت، بە نیگا لەشی خۆی پێشکەش دەکات، بە نیگا هاوارەکانی لەشی دەگەیهنیت، پیاوانی خەتاکار یەکەمین جار سەیری چاوی ئافەرەت دەکەن. یەکەم پەیام و ترسناکترین پەیامی گوناوی لە چاوەوە دەستپێدەکات، ئێمە لێرە دەبیت سەیرکردنە کانتان لە هەموو شەهوەت و غەمزە و دەلالێک پاکبکەینەو. لە نیگا بترانیت بۆنی جەستەتان، شەیتان لە ئەزەلەو بۆنیکی سەیری داوێ بە جەستەمان، بۆنیکی دەمانخاتە بازنی گوناوە، ئێو ناییت بۆنیکتان لیبیت شەهوەت بزۆنیت، دەبیت بۆنی ئێو لە بۆنی گۆل و درەخت و مەخلوقاتە فیتنەبازەکانی سروشت نەچیت، دەبیت بۆنی ئێو خالیبیت لە هەر شتێ لە خالیقمان دوورباتەو و تیکەل بە مەخلوقمان بکات... بۆنی جەستەتان بکوژن، لە ژێر جلە کانتانەو

دیلبیکه ن.

به لام له نیگا و بۆن ترسناکتر، زمانه... ئا، هیچ شتی له زمان ترسناکتر نییه، به یهک وشه بیئیمان و ئیماندار له یهکتر جیاده بنه وه. وشه، ده توانییت له شهیتان به دتر و له تاریکی په شتر و له خوین سوورتر بییت، وشه یه سه ره ماندوو و لاوازه کان پرده کات له فیتنه و خه یال، به لام هر وشه شه، پیروژ و به شکۆ و به جه لاله. وشه یه نوری ئیمان ده خاته وه دل و دهرون، وشه یه که په یامی خودا به ئیمه ده گه یه نییت... ئاه، کچانم، کچانی ئازیز و به دبختم، ده بییت زۆر ئاگاتان له وشه بییت. وشه تۆپیکی کریستالی دوو دیوه، ئه گهر سه یری لایه کیتان کرد ده چنه جه هه نه م، ئه گهر سه یری لاکه ی دیکه شتان کرد ده چنه به هه شت... ده بییت زۆر ئاگادار بن، زۆر... وشه دونیای ئه وتۆ ده خولقینیی نابییت بخولقییت، نیگاری ئه وتۆ ده کیشیی نابییت بکیشرییت، له هیچ گونا هه دروسته کات، له هیچ له زهت ده خولقینیی... ئیوه ده بییت هینده وریابن فره هنگی خودا له فره هنگی شهیتان جیابکه نه وه... وای له و پۆزه ی ئه و دوو کتییبه تیگه لاوده که ن... وای له و ساته ی که ئه و مانا و پیت و دهنگانه تیگه لده که ن».

زهینه ب ووچانیکی کورتی ده گرت و به دهنگیکی غه مگین ده یگوت: «کچه کانم، جگه له وشه ش، ده بییت خهنده کانتان له فریوو و سه سه ختی و دزیوی پاکبکه نه وه، ده شییت خهنده شه مالی به هه شت بییت، وه کو چون ده شییت بانگه وازی فیتنه و له زه تیش بییت، ده شییت تاقیکردنه وه ی پۆج بییت بۆ پاکسی خۆی، ده شییت تاقیکردنه وه ی له شیش بییت بۆ فریوی خۆی. ده بییت له نیوان خهنده یه کدا که له پشتییبه وه ئاره زوو و ئالۆشی له ش، وه کو پوناکییه کی به د دیاره و له گه ل خهنده یه کدا که نوری ئیمان و چاکه ی لیه لده ستییت جیاوازیبکه یین، ده بییت بزانیین ئایا ئه وه ی

دهخه نیت ئالۆش و شه هوه ته یا خود ئیمان و بپوایه، من له چاوی هه ندیگتاندایه خه نده یه ک ده بینم جگه له خه نده ی چاوشه بوون و گو مپرای هیچی تر نییه، بزانه، ئازیزه به دبه خته کانم، بزانه، خودا چۆن کردار و قسه هه لده سه نگیتیت خه نده ش هه لده سه نگیتیت، چونکه هه ندیجار خه نده یه ک ده توانیت عه رشیک به رزینیت و هه ندیجاریش ده توانیت ده ریا یه کی تو ره ئارامبکاته وه. ئاه کیژه تۆبه کاره کانم، ئیوه که ئه مرۆ باوه شتان یۆ ئیمان کردۆته وه، بزانه که هه موو گیانتان ده شیت مایه ی خه تا بیت، هه موو گیانتان... هه تا جو له ی له شتان، له ره ی ده نگتان. بزانه ئه هریمه ن له هیج شوینیکدا وه کو له شی ئافره ت کاری نه کرده، ده بیت فیریین له هه ستان و دانیشتماندایه له شمان به ئه ندازه یه ک جله و بکه یه ن که به دنیا یه ک، پۆنیکه ریگ، سیانیشانه یه کی لیده ره نه چیت. له ره یه کی سینه هه ندیجار ده توانیت هه موو یاسا و حیکمه ته ئاسمانیه کان به رزینیت، شه پۆلیکی نازک له گوشتیکی شه هوه تبازه وه ده توانیت له گه رداویک ترسناکتر بیت. ئیوه ده بیت له بیریکه ن که له شتان هه یه، له بیریکه ن سینه تان هه یه. تۆبه کردن مانای به نجکردنی سه رچاوه گانی له زه ت، قوولبوونه وه له جله وکردنی هه موو تامه کاندایه، خنکاندنیه هه موو چیژه کان، چیژ ئه و پښگایه یه که قوول قوول به ره و ناوه پارستی جه هه نه متان ده بات، گه ر چیژه کانتان نه کوژن ناتوانن بینه تۆبه کار، نه شبن به تۆبه کار پاکنانه وه... وای له وه ی که چیژه گانی زیندوون... وای له وه ی که تامی دونیا ده کات و ئه به دییه ت فه رامۆشده کات، وای له وه ی که سفره ی دونیا ده کاته وه و سفره ی قیامه ت ده پێچیته وه».

هه ندیجار یه کیگ له و ژنه یاوه رانه ده هاته ژوورئ و سه بیریده کردین و ده پۆیشه ده رئ، پیده چوو ئه و خۆی فه رمانی کردبیت که س قسه ی پینه بریت، کاتیک له کو تایی نزیک بووه وه گووتی: «ئه مرۆ

پۆژی به کترناسینی تهواوه تیمانه، من لیره سزای کهس نادهم، ئیره قوتابخانهی سزا نییه، به لکو شوینی وریاکردنه وهی ویزدانه، ئه وهی ده بیئت ئازار بچیزیت پۆختانه، من ترسم له سزا ههیه، ترسم ههیه له قامچی و لیدانیش له زهت وه ریگرن... ترسم ههیه... به لام من له مپوه له گه لئاندام، هه میشه نریم لئانه وه... بویه ده بیئت یه که یه که بتاناسم، یه که یه که بزاسم ئه و ژیانه سهیره ی له ناو خه تادا ژیاون چون شیواندوونی، به لام دلنیا بن چهنده پینچاوپینچه کانی شهیتان ئالۆتر و شه پانگیزتر بیت، بو من کردنه وه یان و شکاندنیا و پیکهستنه وه یان گرنگتره. ئایین له جه وه ریدا پیکهستنه وه ی عه ییه سهخته کانی مپوه، توبه کردنیش راستکردنه وه ی خوارییه کانی تی، به لام بۆنه وه ی راستبینه وه ده بیئت خۆتان له قوولایی پۆختانه وه ئاماده بن... ده بیئت خۆتان ده ست بو هانا و یارمه تی درۆژیکه ن».

له و پۆژه وه ده بایه خۆی یه که یه که بمانینیت، ده بایه یه که یه که به سه رهاتی ژیانی خۆمان بگێرینه وه، حکایه تی دایکه ئه تککراو و خوشکه په دوکه وتوووه کانمان بخینه به رده ستی، هه رچییه کمان بینیه ئاشکراییکه یین. لئی ده پرسین: «ئهی پیاوان... تامی پیاوانتان کردوه، ئه و له زه ته شه ی تانییه تان چه ستوو؟». که هاته سه ر توبه تی من به سه رهاتی ئه و شه وه عاجباتییه ی مالی پورم بو گێرایه وه، نه شمه زانی من ته نها که سیک ده بيم که حقیقه تی گونا هیک ده درکینم که نابیت بدرکیتریت. ئه و به رده وام لئی ده پرسیم: «ئه و پیاوه راستی بوو یان خه یال، شه هوه تیکی پووت بوو که خه یالی خۆت دروستیکرد بوو یان هه ر زۆلمه ت بوو... زۆلمه ت؟». من ده مگووت: «نازانم، خانم، هه رسیکیان بوو زۆلمه ت بوو، شه هوه تی من بوو، له شیکی راسته قینه و به قه واره ش بوو... خانم، هه موو شته کان بوو

پێکهوه». که قسه مده کرد، ههستیده کرد که من پتر له وهی به پۆخی گونا هباریک و به ترس و سامی په شیمانیک بدویم، به دهنگی کچیک سهرکیش قسه ده کهم، هه می شهش ئه و خنده سهیره له سه ر لیوم بوو، ئه و خنده یی له به یانی سووتانی کتبخانه که وه چوو یوه سه ر سیمام. ئه و ده یگوت: «ئاه، خه ندانی چکۆله، دنیا له مندالییه وه تۆی شیواندوه... چاوانت پهرن له شه وقی سه یر، له ئاره زووی سه یر، به ئی چاوانت هیمن، له کاتی ئاساییدا تابلیتی هیمن دیارن، به لام من له هیچ شتیک ناترسم له چاوانی هیمن نه بیته، هه موو چاره هیمنه کان له راستیدا ترسناکن، تا ئیستا نیگایه کی ئارام و له سه ره خۆم نه بینیه وه ئه و دیوی گونا ه و خراپه نه بیته... زۆر جار هه ستده کهم ئه و هیمنییه، هیمنی ئاره زوویه که ده توانیت به و په ری حیکمه ته وه هه ول بۆ ئامانجی خۆی بدات، به و په ری ساردی و نه شه لانه وه کاریکات... ئاه، خه ندان، خه ندانه کانیشت به تر نین له وه هیمنییه ی ناو نیگات. خه ندانه که له پشتییه وه گالته چارییه کی قه ول ده بینم، گالته چارییه به جیهان، به مه خلوقات، به خودا. خه ندانه که له پۆحیکه وه دیت نایه ویت حورمه تی ئه م گهردونه و دروستکه ره که ی بگریته، حورمه تی ئاین و یاساکان بگریته. خه ندان، ده بیته سه ره تا له دهسته مۆکردنی خه ندانه کانه وه ده ست پێیکه ین، له کوشتنی ئه و خه ندانه وه ده ست پێیکه ین تا نه توانیت بۆنی پیاوان و وینه یان و بوونیان به یینتیه دونیای ئه م کیژه تۆبه کارانه وه». هه ر ئه و پۆژه و له سه ره ده فته ری ناوه کان، هه موومانی دهسته دهسته و به پیتی جۆری تۆبه کردنه کان دابه شکرد، ئه وانه ی ده بوویه نیگاکانیان له عیاری پاکبکه نه وه هه ندی کچی مندالبوون که له چاویاندا مه کریکی سه یر ده بینرا، ئه وانه ی ده بوویه بۆنی جهسته یان رکیفبکه ن له ته مه ندا گه وره تر دیاریبوون، به لام تا که که سیک خه ندانه کانی به جۆریکی ترسناک

زەهراویییوون، من بووم. هەموو کیزانی دیکە فریوی خەندەکانی خۆیان شارەدبوو، هەمووان خەندەیهکی پاک و ئاسایی و ئارامیان نیشاندابوو، خەندەیهکی کورت و پڕ لە شەرم. لەگەڵ ئەوەشدا من لە پووییهکی دیکەوه بەختیاربووم، من لەنێو هەموواندا تاکە کچیک بووم لەبەر چکۆلهیی و لاوازیی، پێویستیم بەوه نەبوو لەشم لە فیتنە زیادهکانی سووکبکەم. ئەو ئێوارەیه بۆ یەکەجار خۆشەوی وانهکانمان وەرگرت، یەکەم وانهش ژنیکی گەورە دەموچاو درێژ سەبارەت بە ژیانی «موسا» پێیگوتین، کە ئیدی تا چەندەها سەڵ دواتر، خۆی بە تەنها ژیانی پێغەمبەران و ئەسحابە و خەلیفەکانی پێدەگوتین. وانهکانی دیکەمان تێکەڵەیهکی سەیربوو لە میژووی مەزەبەکان و فتوحاتەکان، وانهیەکیان هەبوو لەسەر شیوێ دەرکەوتنەکانی شەیتان، وانهیەکیان لەسەر ژنە خۆفیداکارەکان، عیلمی کەلامان دەخویند، چەند پۆزیکیش لەسەر جیهانی ناو گۆر و وەسفی دۆزەخ ژنیکی چکۆله قسەیی بۆ دەکردین، خاتوونیکیش کە لووتیکی خوراوی هەبوو تەفسیری قورئان و دەستووری ئیرسی پێدەگوتین، پیرەکچیکێی پەنگزەردیش فەلسەفەیی زەکات و ئادابی سەر سفرە و چۆنیتی و سەڵدەرکردن و بیسمیلکردنی شتەکانی فێردەکردین. مامۆستاگانمان هەموو ئافەرەتی هێمن و لەسەرخوا بوون کە بە ئارامییەوه قسەیان لەگەڵ دەکردین، هەرگیز توپە نەدەبوون، ساردییەکی سەیر لە چاوی دەنگیاندا بوو، بەلام هەرگیز هەستم بە وشەیک یان لەرەیهکی پەحم و سۆز نەدەکرد، ئەوان هەموو شتەکانیان وەکو جۆریک یاسای ئەزەلی و نەگۆر دەبینی کە مەرۆف دەبیت بیزانیت و دواپیکەویت، لە پێگای بێدەنگی و تێفکرینیکی قوولەوه، بە نیگای زۆر سەیر و بە پستەیی زۆر لەسەرخوا ئێمەیان بەرەو ئەو شوێنانە پادەکێشا کە دەبایە بەزوترین کات بیگەین.

له شهوانی ههفتهی یهکه مه وه، له سالۆن و پارچه وهکانی قوتابخانه دا دهستهی تۆبه که رانی یه که م ده رکه وتن. دووباره بوونه وهی هه می شه یی ئه و وشه یه «پاکی... پاکی... پاکی» له پۆخی هه مووماندا هه سستیکی سه یری دروست کردبوو، هه مووان هه ستمان به پیستی ده کرد، هه ستمانه کرد هینده پیسین ده بیته به ناو ده یه ها پێگای ئالۆز و سروتی سه یردا تیببه پین تا پاکده بینه وه. یه که مجار ئه وه سه ته له «شنۆ» دا ده رکه وت که چه ند ژوو ریک دوور له ژوو ره که ی ئیمه ده ژیا، ئه و خوشکی یه کن له سۆزانییه به ناو بانگه کانی شار بوو، خۆیشی هه ستی ده کرد به ئه ندازه یه گلاره هه چ شتی پاکی ناکاته وه. شه وان له تاریکییه که دا کچانی قوتابخانه که لێی کۆده بوونه وه و ئه ویش به ده نگیکی نوزه ل ده یگوت: «هه چ شتی جگه له ناگر پاکمان ناکاته وه. من ده بیته خه یالێکی تر، پۆخیکی تر قه رزیکه م، ئیوه ش ده بیته له شیکی تر بۆ خۆتان دروست بکه ن، له شیکی پاک...». که مه که مه کچانی تر له ده وری شنۆ کۆده بوونه وه، به هیمنی و به ده نگیک که هه ر له سه ره تا وه هه ستمه کرد زۆر له ده نگی مامۆستا کان ده چیت، باسی پاکبوونه وه یان ده کرد. له ههفتهی یه که مه وه، شه وان هه شنۆ له دالانه که دا له سه ر به تانییه کی قه دکراو داده نیشت و به ده نگیکی ئارام قورئانی ده خویند، هیدی هیدی کچانی دیکه له ده وری ئه لقه یان ده به ست، زۆر جار به یانیان زوو هه لده ستام و ده مبینی شنۆ له هه مان جیگادا قورئان ده خوینیت، کچه کانی دیکه ده یانگوت هه ندێ شه و ناخه ویت، فه تانه به رده وام به چه وه ده یگوت: «درۆ ده کات، من ده زانم چ قه حبه یه که... ده یه ویت زوو له م قوتابخانه یه بچیته ده ری...». به لام بۆ من ئه وه سه یریوو که «له یلا» ش له و ئه لقه یه ی ده وری «شنۆ» دا ده رکه وت. شه ویک من و فه تانه له پیاسه یه کی کورت گه پاینه وه و گویمان لیبوو «له یلا»

دهیگوت: «لهشم بۆنیککی کوشندهی لیدیت، بههۆی ئه و بۆنه وه پیاوان
 هه میشه دوامکه وتون، خۆیان لیم نزیخستۆته وه، بۆنیک ئیتر تهحه مولی
 ناکه م». «فته تانه» ئه و شه وه دهستیگرتم و گووتی: «شتی زۆر خراب
 به پۆیه، با بپۆین، با دووریکه وینه وه...». له و شه وانده هه ستمان
 به ده رکه وتنی ئه و غه مه سهیر و ترسه بیئنه ندازانه کرد که وایده کرد
 کچه کان له ژوره کانی خۆیاندا ئۆقره نه گرن، له هه موو جیگایه کدا ئه و
 چپه ترسناکانهی «ئاگر»، «ئه هریمه ن»، «تۆبه» و «شه هوت» م
 ده هاته گوئ. فته تانه دهیگوت: «نابیت ئه م قسانه بمانترسیئیت،
 ئه گه ر بترسین، ده بیئت ورده له گه ل هه موو شته کاندایه پپۆین، هه زار
 سه له خه لک به بی تۆبه کردن ده ژین، به لام ئیستا ئیمه بووین به
 ته له که وه، له گه ل ئه وه شدا هیه شتیک له وه ئاسانتر نییه که ئیمه ش
 خۆمان وه کو تۆبه که ر نیشانیدهین، ئیمه ش ده بیئت وا ده ریکه وین که
 تۆبه مانکردوه». من گومانده کرده که بتوانم وه کو فته تانه بکه م، ده ترسام
 له ساتیکدا هه موو شته کانم له ده ست ده رچیت.

له کاتیکدا کچه کانی دیکه به گه رمی بیریان له لای خۆ پاکژکردنه وه یه کی
 مه زن بوو، من له و شه وانده سیپه ری ئه و پیاوه گه پایه وه بۆ ژیانم،
 خودایه... من له و شه وانده که دنیا تاریک تاریک ده بوو، که
 هه مووشته کان کپ و بیده نگ و خامۆش ده مانه وه که نوزه کانی «شنۆ»
 ده مرد، من له خه و پاده چله کیم و هه ستمده کرد ئه و پیاوه ی که شه ویک له
 تاریکییه کانی مائی پورمدا له گه لیدا خه و تپووم له گه لمدایه، هه ستمده کرد
 له تاریکی ئه و قوتابخانه یه دا چاوه پیمده کات. له و شه وانده هه سستیکی
 سهیر پۆحمی ده خسته چنگی خۆی، هه ستمده کرد له شم بیرده کاته وه،
 به ناگاده هاته وه و هه ستمده کرد جه ستم به جیا له خۆم خه یالده کات.
 سه ره تا تارماییه کی بچوکم له تاریکیدا ده بینی، له ژیر لیفه که مه وه سه رم

دەردەهیتنا و دەمپوانی و ئەو سێبەرەم دەبینی. سەر تاپای جەستە ی ڕەش بوو، قەوارە یەکی سەیر بوو لە زۆلمەت، لە گەڵ ئەو شدا من دەمتوانی ببینم و بیناسمەو، خۆی بوو، هەمان ئەو پیاو بوو کە پیشتر ناشنای بوو بووم... دەهات و یەکە یەکە تەماشای ژوورەکانی دەکرد، یەکە یەکە تەماشای کیژە خەوتوووەکانی سەر قەرەوێڵەکە ی دەکرد، دەستی لە جلەکانمان دەدا، دەستی لە کتێبەکانمان دەدا و دەپۆشیشت. بە جۆری بێدەنگ بوو چرپە ی لیوێنە دەهات، بە لām ئەو بۆن ڕیحانە یە ی لە دالان و ژوورەکاندا بلآو دەکردهو. هەندێ شەو من دوا ی ئەو بۆنە دەکەوتم، من لە تاریکییە کە دا هەل دەستام و دوا ی هەنگاوەکانی دەکەوتم، تا بزاتم لە کوێو هاتۆتە ژووری، بە لām بە جۆریک لە ناو تاریکییە کە دا وندەبوو وەکو ئەو ی لە ناو شەو دا توایبێتەو، بە سەر هەوا دا دابە شەبوویت. من دانیابووم کە بینوو، دانیابووم، لە سەر قەرەوێڵە کە م دەهاتمە خوار ی و دوا ی دەکەوتم، پارە وەکانم بە چاویکی خەوآوووە دەبیری و لە شەم دەلەرز ی، ئارەقێکی ساردم دەردەدا، لە سەر پتیلیکە کان دەوێستام هەندیک جار جورنە تەم دەایە خۆم و بە دوا ی دا دەپۆشیستم. ئەو دەچوو خوار ی بۆ ناو دەستشۆرە کان، بۆ ناو گەرماوێکان، بۆ ناو کلا سە خالییەکانی خۆیندن، بە لām من جگە لەو بۆن ڕیحانە یە هیچی ترم نە دەگرت، جگە لە هەناسە ی نێرینە یەکی خودای ی لە هەوا دا، هیچی دیکە م چنگ نە دەکەوت.

پۆژیک هەموو بە سەر هاتە کە م بۆ زەینە بی کوێستانی گێرایەو، پیمگوت: «شەوان پیاویک دیتە ناو ئەم قوتابخانە یەو، پیاویک من دەبینم... پیاویکە دیت و یەکە یەکە سەیری کچە کان دەکات، لە ئاوێکان دەخواتەو، لە بەر دەرگای ژوورەکاندا دەوێستیت، دەست لە کتێبە کان دەهات». زەینە ب سەیری چاوی دەکردم، سەیری ئەو دەستە

ساردانهی دهکردم، سهیری ئه و لاوازی و پچوکییه بیمانایه ی دهکردم و دهیگوت: «خهندان، خهندانی چکۆله، «تۆبه» ده بیئت له قوولایی قوولایی دلّوه بیئت، تۆ هیشتا وهسوهسهی گوناهاکان یاریت پیده کهن، تۆ هیشتا ئاره زووه کانت ده تجولینن».

کهس باوه پینه دهکرد، کهس وه کو من بۆنی ئه و پیاوه ی نه دهکرد، شه ویکیان به فهتانه م گووت: «ئه و پیاوه حهقیقه ته، ئه و پیاوه شتیکه من ههستی پیده کهم، هه ندیک شه و دیئت، خه برمه دکاته وه». فهتانه به زهرده خه نه یه که وه دهیگوت: «شه وان که ده خه ویت زۆر بیر له پیاو مه که ره وه، من که ده خه وم بیر له هیه چ ناکه مه وه». به لام زهینه ب هیوای وابوو مانه وه ی زۆر له و قوتابخانه یه دا، خویندنی به رده وام، نوێزکردنی به رده وام ئه و خولیا یانه له سه رمدا بسپرتته وه، به لام من هه سوو به یانییه ک ده مگووت: «ئه مشه ویش ئه و پیاوه م بینیه وه... ئه مشه ویش ئه و لیژه بوو... لیژه». تا زیاتریش وامیگوتایه ئه و پتر نوێژی پیده کردم، زیاتر دهیگوت: «شه پکردن له گه ل ئه و شه یتانه ی ناو پۆحی تۆدا ئاسان نییه، به لام دواچار ئه گه ر خۆت ناماده ییت تیدابیئت، ئه گه ر پۆحی خۆت خاوین بیئت، ئه و ئیمه سه رده که وین و شه یتانه کان ده به زینین».

هیدی هیدی هه ستمده کرد له کهچکانی دیکه م جیا ده کاته وه. ئه و پۆزه ش که زانی من ده ستوخه تم خۆشه، گووتی: «خهندان، تۆ له مرپۆه، ئیواره و شه وان له سه ر کارتۆنی گه وره ئایه ت و سوورته دنه نویسته وه و هه ر خۆشت له پاره و و ژوور و ناو پۆله کانداهه لیانده واسیت». هه ندی شه و تا دره نگ، تا ئه و کاته ی من ماندوو ده بووم به دیارمه وه ده وه ستا، خۆی یه که یه که ئایه ته کانی هه لده بژارد، خۆی پیده گوتم چۆن چۆنی بیاننوسم. دهیگوت: «هه ولّبده، نه ک ته نها به په نجه، به لکو به

پۆج بیاننوسیت، ههولبده وشهکان بچنه دلتوه، گوئی بۆ زرینگی
 حهرفهکان پابگره، پنگا به رهو خودا پنگایهکی پوناکه، پنگایه که گهر
 به هیمنی سهیری ناوهوهی خۆمان کرد، دهیدۆزینهوه».

ئهو وای دهگوت و بهو نیگا ساردانهی تهماشای چاوانی دهکردم.
 دهیگوت: «خهندان، ئهو خهندهیهی تۆ، دهسته پاچه مده کات، پهنگه ههر
 له بهر ئهو خهنده سهیر و پڕ له گوناوهی ناو چاوانیشته ناویانابیتیت
 خهندان، کئی دهلیت، بهمجۆره زهرده خه نه شهیتانییه وه له دایکنه بوویت.
 به لام خه ندانی چکۆله نه گهر خودات ناسی هه مووشته کان به جۆریکی
 تر دهگۆریت، ئهو کات زهرده خه نه کانت شیویهیهکی پاک و ناسمانی
 وهرده گرن، نیگا کانیشت پهنگیکی دیکه یان ده بیت».

شهوان دایده نام و پێیده گوتم: « بنوسه... بنوسه ». من یهک له سههر
 یهک ئهو زهخره فه ناینیانه م ده کیشا، شهو دواي شهو کارتونی گه وره
 گه وره م ده نوسی، دواتر به جووته ته پله کیکمان هه لده گرت و یه که یه که
 نایه ته کانمان هه لده واسی، که ته واو ده بووین من به نه ندازه یهک
 ماندووده بووم نه مده توانی خۆم به پێوه بگرم، ئهو سههر ما ترسناکه ش که
 له جهسته و پۆجی ئهو ژنه وه ده هات ده یته زاندم. که چی که ده خه وتم،
 نیوه شه وان تارمایی ترسناکی ئهو پیاوه له قوولایی تاریکییه کانه وه
 ده هات و سههر له نوئی خه به ریده کردمه وه، سههر له نوئی هه لده ستام،
 سههر له نوئی به ژوور و پارپه وه کاندای دایده که وتم، سییه ره که یم ده بینی
 له سههر دیواره کان، له سههر نوینه کان، له سههر قه ره ویله کان، له گه ل
 ئه وه شدا نه مده توانی بیگرم.

به یانیان لاواز و ناو مید به زهینه بی کویتانیم ده گوته وه که دووباره
 ئهو تارماییه م بینیوه، دووباره ئهو پۆجه تاریک و زولمه تبازه لیره دا
 ده رکه وتۆته وه. زهینه ب وای هه سته کرد من ده مه ویت ماندوو بیکه م، من

مه کرئکی له گه لدا ده نوینم، تا له ناو توږ و واھیمه و هیماکانیدا ونبیت، به زه رده خه نه په کی سهیره وه ده یگوت: «خه ندان، مه ترسه، مه ترسه، من نیشم گه لیک زوره بو تو».

پوژیکیان باریکی ئیجگار گه وره له کتیب له بهر ده رگای قوتابخانه که ماندا وه ستا. زهینه ب ده رگای سالوئیکي گه وره گه وره ی کرده وه که پیشتر که سمان پیمان تینه خستبوو، سالوئیکي گه وره ی پر له په فه و دۆلابی گه وره ی کتیب و میز و کورسی تاییه ت به خویندنه وه، به لام هه موو سه ره په فه و ناو دۆلابه کان خالیبوون. ئه و ئیواره یه هه موومان ی پرێکرد و پئیگوتین، سه فته سه فته کتیبه کان له بهر ده رگاوه به ره و ئه و سالوئنه هه لگړین که ده که وته ژیرزه مینی قوتابخانه که وه و پیشتر که سمان هه ستمان به بوونیشی نه کردبوو. که هه موو کتیبه کانمان گواسته وه، هه ر ئه و شه وه من و فه تانه و دووکیژی دیکه ی جیا کرده وه و که وتینه پرێخستنی کتیبه کان. بو پوژی دوا یی به من و فه تانه ی غه مگینی گووت، ده بیت شه وانه دابه زینه ئه و ژیرزه مینه وه و پیکه وه فه ره ست بو ئه م کتیبخانه گه وره یه بکه ین... شه وائیکي دوور و درێژ فه تانه ناوی کتیبه کانی ده خویندنه وه و من ده منوسی، که س نه بوو له قوتابخانه که دا به ئه ندازه ی من و فه تانه زمان و نویسی عه ره بی باش بزانیته، هه لبه ت فه تانه له و پوه وه زوړ له من زیره کتر بوو، ئه و هه موو ژانی له به رده م زنجیره ته له فزیۆنییه میسریه کاندا برده بووه سه ر، به هۆی ئه وه شه وه توانی له ته ک منه وه بیته ناو جیهانی سه یر و سه مه ره ی کتیبه کانه وه. سه یرترین شت ئه و په یوه ندییه سه یره بوو که ئیمه له گه ل ئه و کتیبانه دا دروستمان کرد. ئه و په یوه ندییه ی تا کاتیک له قوتابخانه ی خوشکه تۆبه کاره کان ده رچووین، ئیمه ی به و کتیبخانه یه وه گریدا. له وه بهر له جیهانی کدا نه ژیا بووم، کتیبی زوری تیا بیت، تاکه ئه زموونم له گه ل کتیبدا

ده‌گه‌پایه‌وه بو یادگاری نه‌و شه‌وانه‌ی په‌روانه له‌بری چه‌سره‌ت و گریان، کتیبی‌کی له‌جانتاکه‌ی دهرده‌هینا و ده‌یخوینده‌وه. له‌یه‌که‌م نځواره‌وه که ده‌ستم له‌و کتیبانه‌ دا هه‌ستم به‌ له‌زه‌تیکی سه‌یرکرد، له‌زه‌تیکی ده‌بایه‌ هه‌میشه‌ بې‌شارمه‌وه و ئاشکرای نه‌که‌م، دیمه‌نی نه‌و چه‌رفه‌ عه‌ره‌ببیه‌ قه‌شه‌نگانه‌ و نه‌و ناو‌نیشانه‌ سه‌یرانه‌، بو‌من له‌ دنیا‌یه‌کدا که گۆپان و خه‌یال و شادومانی تیانه‌بوو، ده‌روازه‌ی جوړه‌ فه‌نتازیا‌یه‌کی دیکه‌ بوو. به‌لام فه‌تانه‌ له‌یه‌که‌م نځواریدا گووتی: «من بیستومه‌ گۆشه‌گیری زۆر له‌گه‌ل کتیبه‌کاندا به‌ره‌و شه‌یتیمان ده‌بات». زه‌ینه‌بی کویتسانی پی‌یگوت: «کتیب هه‌یه‌ وه‌کو نه‌مانه‌ له‌ به‌ه‌شته‌وه دین، کتیبیش هه‌یه‌ شه‌یتان له‌ ژیر چه‌رفه‌کانیدا خه‌وتوو، هه‌ندئ جار نه‌هریمه‌ن به‌شه‌یوه‌یه‌کی سه‌یر ده‌چیته‌ ناو کتیبه‌کانه‌وه، ده‌چیته‌ ناو خویندنه‌وه‌کانه‌وه، ده‌چیته‌ ناو ته‌فسیره‌کانه‌وه، واته‌ ده‌کریت کتیبی‌ک به‌ه‌شتیانه‌ نوسراییت، به‌لام شه‌یتانیانه‌ ته‌فسیربکریت».

من شه‌ویک دوا‌ی نه‌و ماندوبونه‌ی ناو جیهانی کتیبه‌کان، له‌گه‌ل فه‌تانه‌دا له‌ ده‌ستشۆره‌کان له‌و ئاوینه‌ بچکولانه‌یه‌دا سه‌یری خو‌م کرد، ئاه‌ خودایه‌ هیشتا هه‌ر له‌ خه‌ندانی چکۆله‌ ده‌چووم... هه‌ر خه‌ندانی چکۆله‌ بووم... نه‌گه‌ر چی هه‌ستمه‌کرد هیدی هیدی به‌ره‌و دونیا‌یه‌کی تر ده‌پۆم و پوه‌و پۆحیکی دیکه‌ ده‌گوریم.

دهیسووتاند و به شهو سه‌رما و کزه سارده‌کانی پاییز تیکیانده‌شکاند، برسیتی چهنده‌ها پۆژ، پشونه‌دانی قوول له ترسی بالنده‌کان، برستیان لئ بریبوو. ده‌بایه به‌رده‌وام خۆی له قهره‌قوولی سوپاکان لایدا، خۆی له مه‌فره‌زی ئه‌و پیتشمه‌رگانه لابادات که به‌دهم گۆرانیکووتنه‌وه له نیوان گونده‌کان له‌پێگادا بوون. پۆژانیکی نۆر نه‌یده‌زانی به چ ئاراسته‌یه‌ک ده‌پروات، چ هه‌ریمیکی بریوه و به‌ره‌و کوئ ده‌چیت.

مه‌عسوم ده‌یگوت: «چاوه‌پوانم نه‌ده‌کرد سه‌فه‌ره‌که‌م له بیستانیکی کاله‌کدا دوابییت، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا دوائی ئه‌و سه‌فه‌ره‌ دوور و درێژه که چهنده‌ها شه‌و و پۆژی پر ترس و تاریکیم تیا ته‌یکردبوو، له بیستانی گوندیکی قه‌راغ شاردا گیرسامه‌وه».

ئه‌و شه‌ویک دوائی ئه‌وه‌ی تیر زرگه کاله‌کی سه‌وزی خوارد، ماندوو شه‌که‌ت له ناوه‌پاستی بیستانیکیدا خه‌وی لیکه‌وت، ئه‌و کات هه‌ستی به ئارامیه‌ک کردبوو، که‌متازۆر سه‌رنجیدا‌بوو که چیتر بالنده‌کان به‌نوايه‌وه‌نین، ونبوون و که‌مبوونه‌وه‌ی بالنده و میروو و جانه‌وه‌ره‌کانیش بۆ ئه‌و نیشانه‌یه‌کی باش بوو. ئه‌و ده‌یزانی که تا بالنده‌کان به‌سه‌رسه‌ریه‌وه‌ بن، مانای هیشتا له سنووری شاره‌گه‌وره‌کان و ناوه‌دانیه‌ پاسته‌قینه‌کان دووره. به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ دنیا هه‌مووی کپ بوو، خامۆشی و ئارامیه‌کی سه‌یر له‌و کێلگه‌گه‌وره و به‌رینانه‌دا سه‌ره‌ور بوو، هه‌ر ئه‌و ئارامیه‌ش به‌ره‌و قوولایی خه‌ویکی سه‌نگینی پاکیشا، خه‌ویک هه‌تاوی به‌یانیش نه‌یشکاند. مه‌عسوم ده‌یگوت: «به‌یانیه‌کی دره‌نگ به‌ناگاهاته‌مه‌وه ... که چاوم هه‌له‌ینا، کار له‌کار ترازابوو، تازه له‌وه دره‌نگتر بوو بتوانم هه‌چ بکه‌م یان به‌هه‌چ لایه‌کدا هه‌لبییم». ئه‌و که چاوی کردبووه‌وه ده‌یه‌ها ئافره‌ت و کچی جووتیاری بینیبوو، به‌کۆمه‌ڵ سه‌ریان به‌سه‌ردا شوپکردبووه‌وه، ده‌یه‌ها ژن و کیزانی گوندنشین که به‌سه‌رسامیه‌وه له‌و دیمه‌نه‌ شپه‌زه‌یه‌ی ئه‌و و له‌جلکه‌ دپاو و سیما په‌نگه‌زد و تۆزاییه‌ی رامابوون. که مه‌عسوم هه‌ستا‌بووه سه‌ری

و سهیری کێلگه‌کانی ده‌وریه‌ری خۆی کردبوو، چاوی به‌چه‌ندین پیاویش که‌وتبوو که‌ به‌ پاکردن به‌ره‌و لای ژنه‌کان ده‌هاتن، ژنه‌کان به‌ چاویکی پڕ گومان ته‌ماشایانده‌کرد، به‌کیکی ده‌موچاوخاڵ خاڵ و ده‌ستمال له‌ شانیان ده‌یگوت: «پێده‌چیت له‌ میرده‌که‌ی رایکردبیت». به‌کیکی دیکه‌یان که‌ مندالترا، به‌لام دل‌ره‌قتر و عه‌یارتر ده‌ینواند، ده‌یگوت: «دووڕ نییه‌ په‌دوو نه‌که‌وتبیت و عیشقه‌که‌ی لێرده‌دا جینه‌هیشتبیت». به‌کیکی دیکه‌ش که‌ خاتوونیکه‌ی ده‌م هه‌راش دیاریوو، به‌ خێرایه‌کی لکی کراسه‌که‌ی ده‌پێچایه‌وه‌ و ده‌یگوت: «نا، ده‌لێن، سۆزانی گه‌رۆک دروستبوونه‌، ئه‌مه‌ به‌کیکه‌ له‌وانه‌». خانمیکه‌ی که‌میک به‌ته‌مه‌نترا، به‌لام له‌وان شوختر و جوانتر پێیگوتن: «گومانی خراب مه‌که‌ن، کێ ده‌لێت به‌سته‌زمانیک نییه‌ و خوانه‌ناسیک خرابه‌ی ده‌ره‌ه‌ق نه‌کرده‌؟».

که‌ پیاوه‌کان گه‌یشتن هه‌مووان به‌ تیکرا ئابلقه‌یاندا و به‌ره‌و ناو ده‌ی بردیان، مه‌عسوم نه‌یده‌زانی له‌کوێیه‌ و ده‌بیت چیبکات... هه‌ندێ له‌ ژن و پیاوه‌کان ده‌یانویست په‌لاماریده‌ن، ده‌یانویست به‌رديارانیکه‌ن، ده‌یانگوت: «ژنیکه‌ی خرابمان له‌ بیستانی کاله‌که‌کاندا گرتوه‌». منداله‌کان له‌پیشیانوه‌ ده‌پوڤشتن و ده‌یانگوت: «ژنیکه‌ی خراب له‌ بیستانی کاله‌که‌کاندا گیراوه‌». ... هه‌موو گوند ده‌هاته‌ده‌ری. هه‌ندێ له‌ ئافره‌ته‌کان نه‌عل و پێلوه‌ لاستیکه‌کانیان ده‌گرته‌ مه‌عسوم، ئه‌ویش به‌ هێمنی له‌پیشیانوه‌ سه‌ری دانه‌واندبوو و ده‌پوڤشت. دواچار له‌ ناو پیزی ئه‌و گه‌نج و جاهیل و پیر و په‌که‌وتانه‌وه‌، ژنیکه‌ی ته‌مه‌ن ناوه‌ندی، کورته‌بالا، به‌لام به‌ده‌سه‌لات هاته‌پیش و گووتی: «که‌س په‌نجه‌ له‌و ژنه‌ نه‌دات، که‌س په‌نجه‌ی بۆ نه‌بات، ئیوه‌ چ جوړیکن له‌ به‌شه‌ر، سه‌گن یان ئاده‌میزاد؟ که‌س هه‌یه‌ غه‌ریبه‌یه‌کی لێقه‌وماو به‌و ده‌رده‌ بیات؟».

هه‌ندێ هاواریانده‌کرد: «دایه‌ ته‌لعه‌ت، تو‌ نازانی، ئه‌وه‌ قه‌ه‌به‌یه‌... قه‌ه‌به‌». ئه‌و، مندالان و جه‌هیلانی ده‌ته‌کانده‌وه‌ و ده‌یگوت: «هه‌ر زۆریش

بەد بێت بە قەد دایک و خوشک و پرکەکانی ئێو بە دە . هەر زۆر قەحەبە
بێت وەکو دایکتان وایە» .

ئەو ژنە چکۆلەییە دەستی مەعسومی گرت و بەرەو ناو مائیکی پازاوە
بردی . کە دوای دەرکەوت مائى مەلایەکی بەرەحم و دانایە . مەلا پیاویکی
ئارام و لەسەرەخۆ بوو بە هیمنی خەلکانی پەوانەى مائى خۆیان کردەووە
و پێیگوتن: «ئەم ئافرەتە گەر فریشتەیه یان شەیتان... گەر کۆترە
یان چەقەل... گەر پەپولەیه یان دوویشک، کەسى خۆی هەیه، خێزانی
خۆی هەیه، خودای خۆی هەیه کە حەشریدەکات . ئێمە دەبێت بە هیمنی
بیریکیەینەو، ئەوسا بریار بدەین . تا خۆمان تووشی گوناھ نەکەین...» .
کە ئەو هەراو هوریاوە نیشتهو، کە خەلکی بلأوهیان لێکرد، ئەو بە
هیمنی بە ژنەکەى گوت: «بیخەوینەو، بیخەوینە، نانی بدەرئ، جلی
پاکی بدەرئ... ئینجا دەربارەى حکایەتى خۆی پرسىاری لێبکە» .

لە نزیکى ئێوارێدا، مەعسوم، نانی خواردبوو، جلی نوێی لە بەرکردبوو،
پشوویداو، هەموو حکایەتى خۆشى بۆ ئەو ژنە چکۆلەییە گێژابوووە
کە بە دەم مەشکە ژەنین، چێشت لێنان، تەشیرپستەنەو گۆیى لێ گرتبوو
و سەرى بۆ لەقاندبوو و لە هەموو وچانیکیشدا بەرەحم و مەحەبەتییکی
زۆرەو پێیگوتبوو: «جا بەقوربانت بێ، بۆ واتکرد؟» ... «جا بەقوربانت
بێ، بۆ پۆشتیت؟» ... «جا بەقوربانت بێ، بۆ قبولت کرد؟» . مەعسوم
کە چیرۆکی خۆی گێژابوووە گوتبووی: «من کەسم نییە، لە هەرئیمکی
دوورەو هاتووم، نە دایکم هەیه، نە باوک، نە برا نە خزم، ناشمەوئیت
جاریکی تر بگەرێمەو بۆ ئەو هەرئیمە» .

مەلا کە حکایەتى مەعسوم و چیرۆکی ژبانی عاشقانی لەو جەنگەلەدا
بیست، سەرسام و دەستەپاچە شەویکی درێژ تا بەیانی نەخەوت... دەیزانی
کە ئەگەر خەلکی گوند بە چیرۆکی ئەم کچە بزانتن لەوانەیه بەزیندوئیتی
بیسووتینن، دەشیزانی بێدەنگی لە گوناھییکی وا چ خەتایەکی ترسناک و چ

بیتیمانیه کی گه وره یه . بۆ پۆژی دواپی بۆنه وهی ویزدانی خۆی له عاقیبهتی ترسناکی ئەم کچه بپاریزیت، هه موو پیاوانی گوندی کۆکرده وه و گووتی: «هه موو ده زانن ئافره تیککی غه ریب و سه رایشیواو پوو یکردۆته ئەم گونده، گومانی تیانییه خۆی ئافره تیککی گونا بهاره ... به لام ئەگه ر گوئی له من ده گرن به په وای نازانم شتی خراپی ده رهه ق بکه ن، به په واشی نازانم له ناو خۆماندا گلیده یه وه، به په واشی نازانم لێی بگه رپین به ره لا بیت و گونا و خراپه بکات و ئوباللی بچیته گه ردنی ئیته ... له به ره وه ده مه ویت هه مووتان له گه ل مندا بیر له چاره یه ک بکه نه وه». دواپی چه ندین سه عات قسه کردن، تاکه چاره یه ک که هه مووان په سه ندیانکرد، ئەو پێشنیاره بوو که کورپکی بچکۆلانه ی ریشنی ئیماندار پێشکه شیکرد، کورپکی مندالکار و نیگانه گۆپ و چاو بیته فسون بوو، په یوه ندیه کی سه یری به چه نده ها پیاوی دیکه وه هه بوو، که ئەوانیش به تیکپایی پیاوانی بچکۆلانه و ریشن و ئیماندار یوون . ئەو شه وه کورپه که ده رفه تیککی باشی بۆ په خسابوو قسه بکات، ده رفه تیک له میژبوو چاوه پوانیده کرد، دواپی وتاریکی درێژ سه به رته به ئیمان و ئەخلاق و به خشنده یی دین و دینداران، هاته سه ر به سه رهاتی ئەو کچه و گووتی: «ئەم کیژه خراپه کارانه، ئیستا وه کو جارن به ره لانا کرین، ئیستا بواریان پینادریت، هه روا سووک و سانا شاره و شار و گوندا و گوند بکه ن، ئەگه ر به ره لایبکه ین، بیگومان ... به لێ، بیگومان و سه د جاریش بیگومان، هه ر ده چیته وه سه ر پیشه کۆنه که ی خۆی و هه ر پێگای ... به لێ، هه ر پێگای، گومرایی ده گریت، بۆیه به ره لاکردنی گونا هیکه و ده که ویته ئەستۆمان، ئەمڕۆ له شکرپکی گه وره له پیاوانی خواناس و ژنانی ئیماندار باوه ش بۆ ئەم خه تاکاران هه که نه وه، که ده یانه ویت بیته سه ر پێگای راست و تۆبه بکه ن . من ده توانم، به لێ من ده توانم، له رپێگای ئەو خه لکه خودانا سانه وه، دالده و پشت و په نایه کی قایم بۆ ئەم زه عیفه یه بدۆزمه وه ... به مرجه ئا ده یگه یه نمه شوینی ئەمینی خۆی، دوو خانم له گه لدا بنیرن، به لێ

دوو، چونکه نامه ویت له گه ل ژنیکدا که ته نهاییه و به شهوه تیشه، به لسی شهوهت... زۆر بمیتمهوه و شهیتان له بهینماندا به زمی سازیکات».

ئهو چند پۆزه می معسوم لهو گونده دا میهوه بهردهوام له پهنجهری ژوره که می خۆبهوه چاوه دیری پنگاکانی ده کرد و خۆی لهو بالندانه ده دزییهوه که به پۆل له سه ر گوێسه بانه و له ناو حه وشه کاندایه نیشته وه، که دواجاریش له ماشینیکی شکاودا گه یشته شار، گه نجه پارسا و خوداناسه که پتیگوت: «لیره وه نیر پتیوسناکات له هیچ که سی بترسیت، ئیدی تو له بهردهست که سانیکی نه مین و خوداناسدایت». به که م پۆزی له شار، له مالی مه لایه کی لاواز و بیحه و سه له دا میهوه که بهردهوام به ده موچاویکی ماندوو و ترشاوه وه بیریده کرده وه و ده یگوت: «چی له م ئافره ته بکه ین، چی؟... نازانم؟... من وای به چاک ده زانم بیدهینه دهست ده ولت». کورپه ریشه که که له قسه کانی ئهو مه لایه نا ئومید بوو، هه زوو مه عسومی گواسته وه بۆ مالیکی دیکه و بۆ بهردهم مه لایه کی تر که به پیچه وانیه می مه لای پیشوه وه، پیاویکی ئارام و له سه رخۆ بوو، زووزوو فووی له سووتوی جگه ره که می ده کرد و دهستی به برۆیدا ده مینا و ده یگوت: «کورم، خه مت نه بیئت، تو خیریکی گه ورهت بۆ خۆت نوسیوه، من خۆم دواتر له گه ل مه لا که وسه ری باغه واندا قسه ده که م، مه لا که وسه ر له هه ر مه لایه کی تری ئه م شاره زیاتر به سه روکاری کاروباری تۆبه وه ده چیئت... له م پروه وه که س وه کو ئهو نییه... که س».

مه عسومه که له شه وانیه قوتابخانه که دا سه ربوردی خۆی بۆ ده گێرامه وه، هه میشه له و جینگایه دا ووچانیکی ده گرت و ده یگوت: «خه ندانی خوشکم، خه ندانی چکۆله، زۆری نه برد من خۆم له دنیای گروهی ژنه ده فزه نه کانی شاردا نۆزییه وه، ئهو دنیایه می که بۆ ماوه یه کی کورت تیایدا میوان بووم... چونکه ئه وان گونا هباریکی وه کو منیان بۆ زیکر و خه تم و دوعا کردن نه ده ویست، به لکو من به نه زانی خۆم، نه ئینی دنیایه کم بۆ ئاشکراده کردن،

ئەگەر نەشبایە ئهوان دەبوایە دروستتیکەن» .

مەعسومە کە ترسەکان وازیان لێنەدەهێنا، بۆئەوێ پشت و پەنایە کە دژ بەو هەموو لەرزین و داچڵەکاندنە گەورانەیی ناو پۆحی خۆی بدۆزیتەو، دەگەیشتە بەردەم هەر خانمێک و هەر مەلایە ک دەکەوتە گێرپانەوێ هەموو بەسەرھاتی خۆی .

مەلایە کەوسەری باغەوان کە یەکەمجار گوێی لە چیرۆکی ئهوان کەچە بوو، حەپەسان و سەراسیمەبوون و تێنەگەیشتنێکی لەناکاو بآلی بەسەر پۆحیدا گرت . چۆن دەشیت دەیهما ئن و پیاو بئ هیچ شەرع و هیچ پەیوەندییەکی ئاینی لەم سەر زەوییدەدا بژین و کەسێش پێیان نەزانیت؟ ئهوان چەندین جار چیرۆکی ئهوان دارستانەیی بە مەعسوم گێرپایەو، تا وایلیتە مەعسوم جار جار بە پۆحیکی ماندووتر و هەستتیکێ ترسناکتر و پەشیمانترەو بەسەری ئهوان دەکەرد . مەلایە کەوسەر کە پیاوێک بوو شەیدای بینینی هێزی ئیمانداران، شەیدای بەشداریکردن بوو لە فیستیقآل و کۆبونەو ئاینییە گەورەکاندا، لەزەتتیکێ گەورەیی دەبینی، کاتێک بروادارانێ دەبینی بە کۆمەلێ گەورە گەورە کۆدەبنەو، هەمووان پێکەو ناوی خودا دەلێنەو، دەنگیان تا عەرشە دوورەکان بلەند دەبیتەو، پێکەو داوای کۆمەک و پشتیوانی یەزدان دەکەن . ئهوان هەموو شەوێ خەونی بەو دەریا گەورەیی مرقۆفەو دەبینی کە ئالای سەوزەکانیان، شمشیرەکانیان، دەفەکانیان هەموو هاوکات و هاوناھەنگ شەپۆلێکی گەورە دروستدەکەن و بە زوویدا دەکشێن ... کە چیرۆکی مەعسومە و ئهوان جەنگەلەشی بیست، لە قوولایی پۆحی خۆیدا دەیکووت: «هێزتیکێ گەورە نەبیت، ئهوان گوناھانە ناسرپتەو ... هێزتیک وەکو یەک دەست، یەک پۆح، یەک چاوی کاربەکان» . خۆشی دەھاتە پێش چاوی کاتێ لەبەر مینبەرەکاندا دەووستیت و ئهوان پۆحە گەورەیی جۆشەدات، کاتێ ئهوان هێزە بە پارنەو

و دهنگ و وتاره‌کانی خۆی ده‌جولێنیت، هیزێک تا چاوپرکات مرۆف و نالا و شمشیره... تا چاوپرکات هاوار و پارانه‌وه و ترسه. ئه‌وه‌وه‌زانه‌ی دوایدا، ئاگاداری زۆر کرده و تۆله‌ی خواناسانه بوو، په‌یوه‌ندی به‌ زۆر له‌وه، گه‌نجان‌وه‌هه‌بوو که ده‌یانویست به‌ ده‌می شمشیر نه‌خلاق راستبکه‌نه‌وه، خۆی پیش‌په‌وایه‌تی زۆر کۆبوونه‌وه‌ی گه‌وره و زۆر چالاک‌ی ئه‌هلی ته‌قوای کردبوو، به‌لام تا ئه‌مرۆ هه‌یچ شتی وه‌کو ئه‌وه‌ حکایه‌ته‌ نه‌یترساندبوو.

مه‌لا که‌وسه‌ر ئه‌وه‌ شه‌وه‌ مه‌عسومه‌ی ده‌هینا، به‌ هه‌منی له‌سه‌ر کورسیه‌ک به‌رامبه‌ری داده‌نیشت و لێی ده‌پرسی: «کچم تۆ ده‌زانیت، تۆ چه‌ند گوناها‌باریت؟» مه‌عسومه‌ به‌ هه‌منی سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ده‌زانم». پێیده‌گوت: «ده‌زانیت پرنگای پاکبوونه‌وه‌ چه‌نده‌ قورسه‌؟». مه‌عسومه، به‌ نوزه‌یه‌کی پر له‌ شه‌رم و ترسه‌وه‌ ده‌یگوت: «ده‌زانم». ده‌یگوت: «ده‌زانیت، له‌وانه‌یه‌ سه‌له‌های سال‌ بخایه‌نیت تا تۆ ده‌بیت‌وه‌ به‌ مرۆفکی ئیماندار، له‌وانه‌یه‌ هه‌زاره‌ها هه‌زار شه‌وی پێچیت تا تۆ پاکده‌بیت‌وه‌؟»، مه‌عسومه‌ سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ده‌زانم». ده‌یگوت: «ده‌زانیت بۆنه‌وه‌ی پاکبیت‌وه‌ ده‌بیت قوربانی گه‌وره‌ ده‌یت؟». «ده‌زانم». «ده‌زانیت، ده‌بیت ئه‌م چیرۆکه‌ی تۆ به‌شاردراوه‌یی نه‌مێنیت‌وه‌، ده‌بیت ئه‌م به‌سه‌رهاته‌ بۆ جیهان ئاشکرا بکریت؟» «ده‌زانم». «ده‌زانیت که‌ پێویسته‌ له‌گه‌ڵ مندا ئه‌م ولاته‌ بگه‌ریت، له‌گه‌ڵ مندا، گه‌شتیکی دوور و درێژ بکه‌یت، راستیه‌کان بگه‌ریت‌وه‌، حکایه‌تی ئه‌وه‌ جه‌نگه‌له‌ بگه‌ریت‌وه‌؟»، ده‌یگوت: «ده‌زانم». «له‌ هه‌یچی تر ناترسیت؟» «نه‌، باوه‌ که‌وسه‌ر، له‌ هه‌یچ ناترسم». «له‌ قوولایی پو‌حیشه‌وه‌، تۆبه‌ده‌که‌یت و من هه‌رچۆنیک پێنوما‌مکردیت، به‌دوامدا دیت؟». «به‌ئێ، باوه‌ که‌وسه‌ر، هه‌میشه‌ به‌دواتدا دیم... هه‌میشه‌». «که‌واته‌ ئیستا برۆ و بخه‌وه‌، برۆ و به‌ قوولای و به‌ هه‌منی بخه‌وه‌، دۆعابه‌که‌ که‌ خودا ئارامی و دلناییه‌کی قوولت پێببه‌خشیت، خۆت ئاماده‌که‌ بۆ ئه‌وه‌ پۆزانه‌ی که‌ دادین».

ئەو شەو دەیه‌ها شەوگاری دیکەش مەعسوم نەخەوت، ھەرگیز تێنەگە پشت چ ترس و ئیفلجیبیەک بەو پێگا سەیرەدا بردی، تێنەگە پشت چ ھێزێک وا بە ئاسانی کڕنووشی پێبەرد.

شەوی دواتر، مەلا کەوسەر، یەکەمین کۆبوونەوێ بچکۆلانە ی خۆی سازکرد، ئەو شەو زمارەبەکی گەورە ی لە مەلاکانی شار کۆکردەو و ھەر خۆی مەعسومی بە لەچکێکەو ھینا و لە ناوھەراستیاندا وەستا و ھەر ھەمیشە چاویلکەکانی گۆپیی و بە دەنگێکی زۆلاڵ گوتی: «گۆییگرن، گۆی لەم بەسەرھاتە بگرن، بزانی، ئێمە لە چ پۆزگارێکی پڕ شۆرەیی و شەرمەزاریدا دەژین. بزانی، ئێمە کە لیژەدا ئاسودە دانیشتوین، لە تەنیشتمانەو چ وەحشستانتیک ھەستاوتە سەرپێ، گۆییگرن و نەگەر لەشتان لەشی لەخووانە ترسێک نییە با موچرکە ی ترس و شەرمەزاری پیاڤەت، لەکاتیگدا ئێمە چەند وەرزە دەمانەوێت ئەم شارە بکەینە گۆلستانی ئیمان، دەمانەوێت بیکەینە پەوزە ی پاکێ، ئەو تەبئیمانان لە ناومانان، ھەر پارچە عەردێ لەولاتر، ھەر تێمیک دوورتر، زەویەکی تر و ھەشارگەبەکی تریان کردۆتە نیشتەجێ... وای لە ئێمە و لە سزای خودا، وای لە ئێمە کە ھێندە عەبدی پچوکین و چاومان و پۆحمان ھێندە لە دیتنی خرابەدا لاواز و کز و نابینایە... وەرن خۆتان گۆی لەم مەخلوقە بچکۆلانە خەتاکارە بگرن با باسی ئەو خەتایانەتان بۆ بکات، با باسی ئەو گوناھە ترسناکانەتان بۆ بکات».

مەعسومە سەری دادەخست و لە ناوھەراستی بازنەبەکی سپیدا دەووستا، بە دەنگێکی شەرم و ترساو و دەکەوتە گێرانی و ھەموو چیرۆکەکە، کاتی باسی ھەلھاتنی کێژان و کورانی دەکرد بۆ ناو ئەو ھەلدێرە، کاتی باسی منداڵە زۆڵ و بیچارەنوسەکانی دەکرد، کاتی قسە ی لە وەحشەت و تەنھایی و خەمە دەکرد کە لەوێ بەرقەرارە، موچرکێکی ترسناک بە لەشی ھەموو پیاوان و ئیمانداراندا دەھات، بەرلەوێ ئەویش ھەموو

چیرۆکه که ته و اویکات، فرمیسه که کان، لیوگه ستنه کان، ته زووه سارده کان، دهست له رزینه کان له سه ره له ش و سیمای ناماده بیوان ده بینران ... مه لاکان هه موو به نا ئومیدییه وه هاواربانه کرد: «مه ده ده ئه ی باری گیوره، مه ده ده ئه ی خالیقی جوانی و دزئوی، ئه ی دانهری چاکه و خراپه». که س باوه پری نه ده کرد، هه موو به دهنگی به رز له خودا ده پارانه وه و ده یانگوت: «ناه، مرۆف که عه بدیکی یاخی و بیمانایه، ناه که مرۆف جانه وه ریگی دزئوه». «مه لاکه و سه ری باغه وان» دوویاره ده چووه به رده می هاو پیکانی و ده یگوت: «ئیه هه موو ده زانن، هیچ شتیگ له پاوکردنی شه یان سه ختتر نییه ... ترس و په شیمانی و ئیفلجی بوون، هه موویان ده ردی کوشنده ی پاوکه ره کانن ... له میژه ئیمه شه یان پاوه که یین، له میژه له ناو له ش و پۆح و ویزدانی ئاده مییه کان و په عیه ته کانماندا شوین پیکانی هه لده گرین، له میژه ده مانه و یت دنیا پرکه یین له داو و ته له ی ئه و توۆ که له گه ل ده رکه و تنیدا گه مارۆی بده یین، په لبه سستیبه کین ... به لام شه یان نیچیریگی دزئو و سه خته، له ناو گیان و شه هوه ته کانی مرۆفدا خۆی ده شارته وه. له ناو پۆح و بیرکردنه وه ی مرۆفدا سه نگر داده کو یتت. ئه وه تا، له و ساته دا که ئیمه پیمان وایه شه یانمان په لبه سترکروه، ئه و به نازادی له دارستان و کتیه کاندا مرۆفه کانی به ره و دامه زانندی دزئوتترین نیشته جی و دروستکردنی خراپترین مۆلگه پاکیشاوه ... ده بیته هه موو دایک و باوکانی ئه م و لاته ئه م چیرۆکه یان گوینییته، پتویسته هه موو ئه و پیاو و خیزانانه ی ئافره تیان هه لگیراوه و کچیان په دووکه و تووه و ئابرویان لکه دارکراوه، ئه م چیرۆکه بییستن، ده بیته گوند به گوند که ژاوه ی ئیمان ئه م و لاته بگه ریته و برواداران کو بکاته وه و به ره و ئه و جه نکه له بکه ونه پتی، پاوکردنی شه یان پتویستی به هیزی پۆح و هیزی ده رونی هه موومان هیه ... ده بیته له مرۆوه جیهادیگی گه وه بۆ پاوکردنی ئه و جانه وه ره تاریکه رابگه یه نین ... جیهاد بۆ پاوکردنی شه یان، ئه و شه یانیه ی له راستیدا له ده رونی مرۆفدایه و هه ر

ئەویشە پالسی پێوه دەنیت بۆ دروستکردنی لانکی بەد و مۆلگە ی دزیوی.»
 مەعسومە دەیگوت: «لەو شەو دا کە من لە دارستان هاتمە دەری،
 نەمدەزانی دەکەومە ناو جەنگیکی وەها خۆیتاویبەو لەگەڵ شەیتاندا،
 نەمدەزانی دەبم بە پیشەنگی کە ژاویەک هەموو ولات دەگەریت و لە
 هەموو جیگایەک دەیهەا خەلکی توپە، کە خۆیان بۆ جەنگ لەگەڵ
 شەیتاندا تەیار کردبوو، پەيوەندیم پێوه دەکن.» لەو شەوی کە «مەلا
 کەوسەری باغەوان»، پاوکردنی شەیتانی راگەیاندا، خوشکە دەفەبەدەستەکان
 مەعسومەیان برد و دەستێ جلی سەرتاپا سپییان لەبەرکرد و پێیانگوت:
 «ئەمشەو یەکەمین شەوی پاکبوونەوی تۆیه...». ئەو لەو شەووە تا
 پاش کۆتاییهاتنی هەموو شتیکیش شوینیک و نیشتهجێیک و مالتیکی
 نەبوو... لەو پۆژەو خوشکە دەفژەنەکان دەیانبردا فەستیفال و زیکر و
 نوێژە گەرەکانی هەینی، لەو پۆژەو بە دەستێ جلی سەرتاپا سپییەو
 لەسەر کورسیەک دادەنیشت و بە سەرپۆشیکی شوپ و ئاودامانەو لەبەر
 مینبەرەکاندا دەردەکەوت، دەبایە لەوێ بە هێمنی، بە دەنگیکی کز،
 دەنگی گوناھاریک کە بۆ تۆبە و پاکبوونەو دەگەریت، بەسەرھاتی خۆی
 بگێریتەو، باسی ئەو هەڵدێرە بکات کە ژنان و پیاوان تیایدا بە ئازادی
 پیکەو دەژین و دەخەون، باسی ئەو دارستانە بکات کە گەنجانی یاخی
 و عاشقانی هەڵهاتوو پووی تێدەکن، زەویبەک کە دەشیت لە داھاتوودا
 ببیتە شارێک، شارێک لە داھاتوودا ببیتە هەریمیک، هەریمیک کە دەشیت
 یاساکانی ببیتە یاسای هەموو ولات. لەو کۆبوونەو گەوراندا ترسی دایک
 و باوکان چەندین جار گەرەتر دەبوو، ترسی لەخواترسان لە پاشەرپۆژ
 دەگەیشتە سنوورێکی سەیر. ئەوانە ی کچ و خوشک و کەسیان ونبووو
 لەبەردەم مینبەرەکاندا سەرەیان دەگرت و لە مەعسومەیان دەپرسی،
 ئەوانەشی دەیانویست بچنە پریزی کە ژاوی ئیمان و گەشتی پاوکردنی شەیتان
 دەستپێکەن لە دەفترێکی گەرەدا ناوی خۆیان دەنوسی، مەعسومە بە

دریژایی ئه‌و ئاهه‌نگ و فیه‌ستی‌فاله‌ گه‌ورانه‌ به‌ خۆی و چارشێوه‌ که‌ به‌وه‌، به‌بێجیوه‌ له‌سه‌ر کورسییه‌ که‌ی داده‌نیشت و وه‌کو په‌یکه‌ریک نه‌ده‌جولایه‌وه‌، به‌لام له‌ ژێر چارشێوه‌ که‌وه‌ به‌رده‌وام سه‌یری ئه‌و بالنده‌یه‌ی ده‌کرد که‌ پتر له‌ مروفه‌کان لێیان ده‌ترسا. ئه‌مڕۆ له‌ مزگه‌وتیک قسه‌یده‌کرد و به‌یانی له‌ مزگه‌وتیکه‌ی دی، مه‌لا که‌سه‌ری باغه‌وان له‌ هه‌مووشوینیک له‌گه‌ڵیدا بوو، خۆی کۆبوونه‌وه‌کانی ده‌کرده‌وه‌، خۆی خوتبه‌کانی هه‌ینی داده‌مه‌زراند، خۆی ده‌یگوت که‌ سه‌فه‌ریکی نوێمان به‌ده‌سته‌وه‌یه‌، سه‌فه‌ریک که‌ ته‌نها ئیمانداره‌ راسته‌قینه‌کان ده‌بیت تیا به‌شداریه‌که‌ن، راویکی گه‌وره‌مان به‌ده‌سته‌وه‌یه‌ که‌ ئیدی به‌ نوێدین شه‌یتان له‌م زه‌وییه‌ ده‌رکه‌ین، ئه‌م هه‌رئیمانه‌ له‌ گوناهه‌کانی پاکبه‌ینه‌وه‌. «راوکردنی شه‌یتان»، وشه‌یه‌ک بوو سیحریکی سه‌یری له‌ ده‌رونی ئیمانداره‌کاندا جێده‌هێشت، که‌ ده‌سته‌ به‌ ده‌سته‌ ناوی خۆیان ده‌نوسی... مه‌لا که‌سه‌ر ده‌یگوت: «بیریکه‌نه‌وه‌، گه‌ر شته‌کان به‌مجۆره‌ به‌روات، ده‌گه‌ین به‌ کوێ؟ بیریکه‌نه‌وه‌ گه‌ر ئه‌و کیوه‌ عاسیانه‌ بینه‌ مه‌له‌به‌ندی خرابه‌کاران، حالمان به‌ چ پۆزیک ده‌گات، بیریکه‌نه‌وه‌ له‌و پۆزه‌ی که‌چه‌کانتان هه‌لدین و پشتیشیان به‌ شه‌سارگه‌یه‌کی گه‌وره‌ قایمه‌، له‌و پۆزه‌ی له‌شی ژن و خوشک و دایکه‌کانتان یاخود شه‌هوه‌تی کوپه‌ برا و باوکانتان هه‌لده‌چیت و ئیدی سنووریک و به‌ریه‌ستیک نابیت بیگرته‌وه‌... بیریکه‌نه‌وه‌ گه‌ر هه‌موو خه‌تاکاریک دله‌ناییت ده‌توانیت گوناه‌ و خرابه‌ بکات و له‌هه‌مان کاتیشدا به‌ ئاسوده‌ی بژی، چی پووده‌دات؟ بیریکه‌نه‌وه‌، چۆن یاساکانی ئه‌م نونیا به‌هه‌مووی له‌یه‌کدی ده‌پچریت. نا، نابیت له‌م زه‌ویه‌دا عاشقان و خودانه‌ناسان و خه‌یالبازان و شه‌رعنه‌ناسان جیگایه‌کیان هه‌بیت. درزیک له‌ دیواری ئیمانی ئه‌م ولاته‌دا، ده‌بیته‌ درز له‌ ئیمانی تاکه‌تاکه‌ی ئیمه‌دا. هه‌موو گه‌ردیک له‌سه‌ر شه‌ره‌فی ئه‌م عه‌رده‌، گه‌رده‌ له‌سه‌ر شه‌ره‌فی هه‌موومان. هه‌موو ئافره‌تیکی زیناکار، زینا ده‌ره‌ق به‌ هه‌موومان ده‌کات، هه‌موو پیاویکی هه‌رامزاده‌ کات له‌گه‌ڵ کچیکی

ئێرەدا دەخەوێت، وەکو ئەو وایە لە گەڵ هەموو کچ و ژنەکانی ئەم ولاتەدا خەوتبێت، هیچ شتێ وەکو پزێسکی گوناخ خێرا بۆتە ناسینێت... هیچ شتێ وەکو شەیتان توانای یاریکردنی نییە، شەهوەت و شەیتان ئەو دوو یاریبازەن کە دەبێت بەلبەستیانبکەین و لە دەرون و لە دنیا و لە دەوریبەرماندا پاواینبکەین، بەرەو پاو... بەرەو پاو... ئەو خوداناسان بەرەو پاو».

هەر پۆژێک «مەعسومە ی گوناھبار» قسەبیکردایە، دەفژەنەکان پۆژێک بپێشتر لە پرسەکانی ژنان و گۆرستانەکاندا، پیاوان لە کاتی نوێژی بەیانیدا، گەنجان و قوتابیان ی ئیماندار لە قوتابخانەکاندا هەواییان بلۆدەکردەو... بپێشتر هەموو شار ناوی مزگەوت و شەقام و گەرەکە کە ی دەزانی، بلندگۆی مزگەوتەکان جاپیاندا، بەر لە سەرکەوتنی مەعسومیش بۆسەر بلندگۆکان، حەشاماتەکان شەپۆلیاندا، هەزارەها هەزار گۆنگەر، پادەوستان و بە ملکەچییەو گۆییان لە وتارە سەیر و ناگرینەکانی باوە کەوسەر دەگرت، کە هێدی هێدی دەبوو پابە پۆکی پۆحی گەورە و پاستەقینە. هەركات قسەو وتارەکانی ئەو تەواو دەبوو، هەمووان تەزویەکی گەرمی توپەیی و پەشیمانی بە جەستەیاندا پادەبوورد، هەمووان هەستیاندەکرد دەبێت شتێک بکریت... سەدەها کەس، ناوی خۆیان لە کەژاوەی ئیماندا دەنوسی، دواي نوێژ و خوتبەش خانمە دەفبەدەستەکان لە زیکرێکی بەشکۆدا دەپژانە سەر شەقامەکان، بە گەرەکەکاندا دەپۆشستن و شار یە کپارچە دەهاتە جۆش و خرۆش.

پۆژێکیش مەلا کەوسەر و خوشکە دەفبەدەستەکان بپاریاندا ئەم کەرنەفاله ناینییە گەورانە بگۆیژنەو بۆ دەرەوێ شار، گوند بە گوند بپۆن و ئیمانداران بەرەو ئەو جەنگەلە بخەنەپۆ... لەپێشی ئەو کەژاوەیەشدا، هەمیشە باوە کەوسەر و مەعسومە لە ماشینیکی نویدا دەپۆشستن، کچان و کورانی گەنج و پیاوان و خانمانی پیریش بەنویاندا. هەمووانیش لە قوولایی

پۆحیاندا ئەو بانگەوازە سىحراوییهى راوکردنى شەیتان دەنگیدەدايهوه...
 ھەمیشە تارمايى شەیتانیكى قۆدریژ و درژو لەپیشدەمیاندا بوو، وھەمى
 مەخلوقىكى شىواو کە دەتوانیت لە پىستی ئادەمیزاد و لە ڕەنگى مرۆڤە
 ئاسايیەکاندا دەرکەوت، پۆحیانى گەمارۆدابوو... شەیتانى دوور و درىژ
 لەسەر پىڤگان دەمانەوه، لە قەرەغ شەقامەکاندا دەواریان ھەلەدەدا، لە
 ژىر ئەستىرە و شەو و کزە ساردەکانى پاییز و نەبارانە لەناکاوهکاندا
 دادەنیشن، نوێژیاندەکرد و دۆعیان دەخویند. مەعسوم لەو شەوانەشدا
 ترس لە بالەندەکان نەیدەھىشت بەھوتەوه، مەلا کەوسەر پىیدەگووت:
 «ئەوهى تۆ پىیدەلئیت بالەندە، خودى شەیتان خۆیتى... شەیتانە و لە
 شىوہى بالەندەدا دەرکەوتتەوه، شەیتانە و سىمايەكى نااسايى وەرگرتووه...
 ئەم ترسەى تۆ، ترسىکە بەرەو پاکبوونەوت دەبات».

مەعسومە دواتر دەیگووت: «کە گەیشتىنە جیھانى گوندەکان، کە ئەو
 پیاوانەم بىنى بە خۆیان و چەکەکانیانەوه دوامانکەوتن، کە ئەو ژنانەم
 بىنى دەیانگووت: «دەبیت ئەو دارستانە بسوتیت» زانیم ئەوه منم دەبە
 مايهى وێرانکردنى ئەو دنیاىە و ئەوه منم ئەم جەنگە دەخەمەوه».

سالانىكى دوور و درىژ، من و فەتانەى غەمگین وىستمان مەعسوم
 لەو راستیە تىبگات کە ئویش وەکو ھەر یەكێكى دیکە دەبايە لەسەر
 ئەو نەخشە ترسناک و سەيرانە پۆلێكى ھەبايە، دەبايە چارەنوسەکان
 بەجۆرىک لە جۆرەکان ئەو وازىبەیان پىسپاردایە... بەلام ئەو ھەرگیز لەو
 پەشیمانىیە ڕىگارى نەبوو، ئەو پىیوابوو، مردنى پەروانە لە ئەستۆى ئەوه،
 ھەر ئەوهش وای لە زەینەبى کویستانى کرد، ھەرگیز وەکو تۆبەکارىكى
 راستەقینە و باوھەپىکراو تەماشای نەکات... من ئەمرۆ دواى ئەو ھەموو
 سالە، دواى مردنى مەعسوم، دواى کۆچى دوايى مەلا کەوسەرى باغەوان،
 کاتى ئەم چىرۆکە دەنوسمەوه، دەتوانم بە دلنایىیەوه بلیم، کە ئەو لە
 لەدایکبوونیەوه تا مردن کچىكى بىگوناھ بوو.

دوای پاکردنی مه‌عسوم، ئیواره‌یه‌ک سیامه‌ندی بآئنده‌ش هه‌موو شته‌کانی پێچایه‌وه و بێته‌وه‌ی مائناوایی له‌که‌س بکات جه‌نگه‌ئێی به‌جیه‌ئیشته‌... ئیدی که‌سه‌یش دواتر، هه‌وآئیکێ راسته‌قینه‌ی ده‌رباره‌ی چاره‌نوسی نه‌بیست. سالانیک دره‌نگتر که‌ نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش به‌ زیندوویی له‌ جه‌نگ گه‌رایه‌وه، سێ چیرۆکی جیاوازی سه‌باره‌ت به‌و پیاوه‌ کۆییه‌ له‌به‌رده‌ستدایوو، به‌لام ده‌یگوت: «هیچ که‌س نازنیت، کامه‌ له‌و چیرۆکانه‌، به‌سه‌ره‌اتی راسته‌قینه‌ی مردنی ئه‌ون». چیرۆکی یه‌که‌م، ده‌یگوت: سیامه‌ند دوای هاتنه‌ ده‌ره‌وه‌ی له‌و هه‌لدیره‌، ده‌ست کۆمه‌ئێ ده‌روێشی گه‌پۆک که‌وتوو، که‌ له‌ تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی سه‌یردا، سه‌ریانپریوه‌ و دواتر چه‌ند ویستوویانه‌ زیندوویکه‌نه‌وه‌، بۆیان زیندوونه‌کراوه‌ته‌وه‌. چیرۆکی دووه‌میش، ده‌لێت: سیامه‌ند له‌ سه‌فه‌ریکی درێژدا به‌ره‌و گونده‌کانی باشوور پۆیشتوو و له‌وێ له‌ ناوچه‌یه‌کدا که‌وتۆته‌ ناو شالۆیکێ پاکسازی ده‌وله‌ته‌وه‌ که‌ ئه‌و کات به‌ په‌شبگیری گه‌وره‌، هه‌زاره‌ها هه‌زار جووتیاری ئه‌و هه‌رێمانه‌یان پروه‌و بیابانه‌کانی باشوور راپێچده‌کرد و له‌ ژێر له‌م‌کانه‌وه‌ به‌زیندوویی ده‌یانناشتن. چیرۆکی سه‌یه‌میش، ده‌گێرته‌وه‌: سیامه‌ند له‌ کاتی په‌رینه‌وه‌دا له‌سه‌ر سنوور که‌وتۆته‌ ناو کێلگه‌یه‌کی گه‌وره‌ی مینه‌وه‌ و ته‌قینه‌وه‌ی زنجیره‌یه‌کی

دریژ له فالمارا کوشنده‌کان، پارچه‌پارچه‌یانکردوه، دواتریش هیچ کهس نه‌یتوانیوه پارچه‌کانی له‌و کێلگه‌ دور و درێژه‌دا کۆبکاته‌وه و بینیزیت. میدیای غه‌مگین، ماوه‌یه‌ک دوا‌ی پۆیشتنی سیامه‌ندی، له‌ ده‌فته‌ره‌که‌یدا نوسیویتی: «و‌نبوونی مه‌عسوم و پۆیشتنی سیامه‌ندی بالنده، سه‌ره‌تای ده‌ره‌که‌وتنی ناپێکییه‌ گه‌وره‌کان بوون». نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش نه‌مپۆ، چه‌ند جارێک نه‌و دێپه‌ ده‌خوینیته‌وه و ده‌لێت: «ناپێکییه‌ گه‌وره‌کان... هم‌هم... ناپێکییه‌ گه‌وره‌کان، پاسته، نه‌و قسه‌یه‌ پاستی زۆر تیا‌یه، به‌لام به‌ شیوه‌یه‌کی وردتر بیرکه‌ینه‌وه تیده‌گه‌ین که ناپێکییه‌کان به‌ر له‌وانیش هه‌ر مه‌بوون... ناپێکییه‌کان له‌ بنه‌په‌تا هه‌ر هه‌ن، له‌ هه‌موو شوینێکدا هه‌ن، به‌لام زۆرجار ترس، لاوازی، تینه‌گه‌یشتن و بێئیراده‌یی مرۆف زیاتر به‌رجه‌سته‌یانده‌که‌ن و واده‌کات مرۆف وا تیانبگات که‌ه‌وتۆته‌ ناو ده‌ریایه‌کی ناپێکه‌وه، له‌کاتی‌که‌دا وانیه‌... سه‌یرکه، نه‌مپۆ دوا‌ی به‌سه‌رچوونی نه‌و هه‌موو سه‌له‌ش، دوا‌ی و‌نبوونی نه‌و عه‌رد و نه‌و زه‌مانه‌ش، جیهان هه‌ر وه‌کو خۆیه‌تی، پێکی و ناپێکی‌شی خه‌یاڵ و خولیا‌ی مرۆفه‌کان خۆیا‌نه».

هه‌رچۆنێک بێت په‌روانه له‌ سه‌ره‌تاوه‌ هه‌ستی‌کی سه‌یری به‌ ناپێکی نه‌و دنیا‌یه‌ لا دروستبوو... به‌لام له‌گه‌ل سه‌ره‌تای وه‌رزیی گوشه‌گیریی و له‌گه‌ل پۆیشتنی مه‌عسومه‌دا، هه‌ستی‌کی بێپه‌حمتر و وه‌سواسنا سه‌ره‌یه‌ی ناپێکی و شه‌په‌زه‌یی و هه‌له‌وه‌شاندنه‌وه‌ی دنیا داگیریکردبوو. په‌روانه له‌و پۆژانه‌دا بێهێوابوو. تێکچوونی هه‌ست و سۆز و توانا‌کان، تێکه‌لاه‌بوونی عه‌شق و کینه‌ نیشانه‌ی سه‌یری نه‌و گه‌پانه‌وه‌یه‌ی دنیا‌ی دارستان بوو به‌ره‌و ناپێکی، نه‌مه‌ له‌ حالێ‌که‌دا که‌ گۆفه‌ند شیتانه له‌ مه‌مله‌که‌ته‌ گه‌شینه‌کانی خۆیدا ده‌سو‌پایه‌وه، وه‌کو پێغه‌مبه‌ره‌کان ده‌یگوت: «هونه‌ر هێزێکی سێحراوی تیا‌یه، نه‌گه‌ر بتوانین کاری

پێیکەین، دەمانخاتە سەر شەقامەکانی عەشق و تەبایی». ئاشکرایە
 گۆفەند لەو پۆژانەدا هەمیشە بۆ پێشەوێ پوانیویستی، لەکاتیکیدا پەروانە،
 ترسیکی گەورەیی لە هەموو شوێنەکان و زەمانەکان هەبوو.

پەروانە کە لە دوورپانی کاتەکان و شوێنەکاندا سەری لێشێوایوو،
 لەسەر بەردیکی گەورە لە ناوەرستی دارستاندا، بۆ میدیای نوسیویوو:
 «میدیای غەمگین... ھاورپم، من نامەوێت بگەرێمەوێ بۆ دواوێ، ناگەرێمەوێ
 بۆ ئەو شارانەیی کە هەتاھەتایە ھەر بەو شێوێ دەمێننەوێ کە ھەن،
 ئەو شارانەیی جارێکی تر کەس ناتوانێت دەستکاری نەخشەکانیان بکات،
 ئەو شارانەیی گەر بوومە لەرزەش وێرانیان بکات، دووبارە لەسەر ھەمان
 شێوێ و لەسەر ھەمان نەخشە دروستدەکرێتەوێ، خاوەنمालەکانیان لە
 ھەمان جێگادا خانووەکانی خۆیان دروستدەکەنەوێ، دوکاندارەکان لەسەر
 ھەمان شەقام دوکانی خۆیان بونیاددەنێتەوێ، پۆلیسخانەکان دەچنەوێ
 ھەمان جێگا، گۆرستانەکانیش ھەر لە شوێنی خۆیان دەبن... میدیا...
 موسیبتی گەورە ئەوێ، ئەو دۆنیایە تازە شێوێ ئەبەدی خۆی
 وەرگرتووێ... موسیبتی گەورە ئەوێ من ناتوانم لەو شارانەدا و
 لەو دۆنیایانەدا بژیم کە شێوێ ئەبەدی خۆیان وەرگرتووێ... لەوێش
 موسیبتتر ئەوێ ئەم جەنگە، جەنگە لێکە ناتوانێت شێوێ بەکی
 ھەبێت... ھەستەکان، خەونەکان، پڕۆژەکان لێرەدا ھیدی ھیدی شێوێ
 خۆیان ووندەکەن... عاشقەکان لێرەدا نازانن چی لە عەشق بکەن،
 مرقۆشەکان نازانن چی لە خەیاڵەکانیان بکەن». پەروانە لەسەر ئەو
 تاشەبەردە گەورەیی دەینوسی و حەرفەکانی با دەبیردن، میدیای غەمگین
 چەند بیتوانیبایە خێراتر، ئەو پستە سەیرانەیی پەروانەیی دەخستە سەر
 دەفتەرەکانی خۆی و دەفتەرەکانیشی دەنا بە سنگییەوێ و لە ترسی ئەو
 ڕەشەبا غەمگین و ھەورە تاریکانەیی پایز بە جەنگەلدا رایدەکرد، میدیا

ئهو ماوه‌یه ته‌نها كاری بووبوو به گویگرتن له دهنگی سروشت و له دهنگی مه‌خلوقاتی ئهو نیشته‌جڼ چكۆله‌یه، ده‌فته‌ره‌كانی پهبوووبوو له هه‌زاره‌ها تیبینی ورد و تپه‌پ... یه‌كه‌یه‌كه‌یاسی له هه‌موو سه‌وزایی و دركه‌كان ده‌كرد، سه‌عات به سه‌عات باسی له گۆپانكاریه‌یه‌كانی ئاسمان ده‌كرد... هه‌میشه‌ش ئهو ده‌فته‌ره‌ی وه‌كو دوا جینگای حه‌قیقه‌ت ده‌نا به سینگییه‌وه و له سه‌عاته‌كانی باران و په‌شه‌بادا پرایده‌كرد، به‌لام ونبوونی مانگ و هاتنی په‌یتا په‌یتای هه‌وره‌كان، غه‌میکی سه‌یریان ده‌خسته‌ناو نوسینه‌كانی میدیاشه‌وه، هه‌میشه‌ش له ساته‌كانی بی‌تاقه‌تیدا ده‌ینوسی: «ئهی مانگ، تۆ له‌كویت؟».

ئهو پۆژانه دارستان به‌ره‌و مه‌رگ پۆیشتبوو، له‌ناكاو هه‌موو دره‌خته‌كان زه‌ردبووبوون. سه‌ر پینگا و ناو ئاو و ژیر كه‌پر و ناو ژووره‌كان پهبوووبوو له‌گه‌لا، له‌به‌ر ئهو هه‌موو گه‌لایه‌ی كه‌ به ملیۆنه‌ها له دره‌خته‌كانه‌وه ده‌وره‌ین، هه‌ندئ ئیوارئ كه‌س كه‌سی نه‌ده‌بینی... به‌لام هه‌تا له‌وپه‌ری ساته‌كانی گوشه‌گیریشدا هه‌مووان هه‌ستیان به‌وخه‌مه قوول و گریانه به‌كوئه‌ی په‌روانه ده‌كرد كه‌ شه‌وه‌كانی دارستانی تاریكتر ده‌كرد. میدیا و كڵپه له‌وه‌رزهدا وه‌كو دوو غه‌ریبه‌ مامه‌له‌یان له‌گه‌ل یه‌كتردا ده‌كرد، كڵپه بی‌یاكانه به‌لای میدیادا ده‌پۆیشت و ته‌ماشای نه‌ده‌كرد، بی‌یاكانه پتیده‌خسته‌ناو گه‌لا هه‌لوه‌ریوه‌كانه‌وه و مؤسیقای نه‌یه‌کی غه‌مگینی لیده‌دا، میدیا پۆژانه چه‌نده‌ها سه‌عات دوور به‌دوور گوئی له‌مؤسیقاكانی كڵپه ده‌گرت كه‌ تا ده‌هات غه‌مگینتر و غه‌مگینتر ده‌بوو... ئهو، سه‌رلێش‌تیوان و ته‌نه‌ایی خۆی و عاشقه‌كانی دیکه‌شی ده‌بینی. مه‌هدی گوله‌باخی ده‌بینی، شه‌و و پۆژ گه‌لا وشكه‌كانی لاده‌برد و له‌ناو دره‌خته‌كاندا بپه‌وده‌ بو گول ده‌گه‌پا، له‌هه‌موو شوینێكیشدا به‌سیمایه‌کی شه‌په‌زه و نه‌خۆشه‌وه ده‌رده‌كه‌وت و ده‌پرسی: «گوله‌كانتان

نه ببنیوه؟». تاهیری تووتی ده ببنی، هه موو ئیواره تیه که له سهر بهردیکی گه وره ی قه راغ چۆمه که دا ده رده که وت، به لام وه کو جارن نهیده توانی به رده وام لاسایی دهنگی بالنده و جانه وه ره کان بکاته وه، له وئی به هیمنی له سهر ئه و به رده داده نیشته و له جهنگه ل و ئیواری و خه زانه زه رده کانی دونیا وردده بووه وه، هه ندئ جار، وه کو قه له په شکه یه که ده یقاغانده، یاخود بۆ چه ند چرکه یه که وه کو کوکوختی ده یخوینده و ئیدی بۆ ماوه یه کی دریز کپ و هیمن ده که وت وه ناو به حری خه یالته ببنه کان. ئه و پۆژانه پاشماوه ی دوا کۆمه له په یکه ری عه شقیش به شکاوی و توپدراوی له هه موو کونج و که لیتنیک داریستاندا ده ببنرا. منداله کان په یکه ری بیبازاری ئه و عه شقه یان ده گرت و هه لیانده دایه بن ئاوه کان. له سهر زیخی که نار چۆمه که دا فریاند ده دا. په یکه ره کانیا ن به په تی باریک به دره خته کاندایه شوپده کرده وه ... په روانه شه وان به داریستاندا ده گه را و گوئی له دهنگی به ری که که وتنی ئه و په یکه رانه ده بوو که باکان «تاق... شراب... تراق» یاریان پیده کردن.

له و ماوه یه دا په روانه هه موو شه وئی ده چوو ئه و خه لوه ته قوولای فه ره یه دونه ی مه له که وه، که پۆژ دوا ی پۆژ لاوازتر ده بوو، هه موو شه وئی خۆی نانی له ته نووره چکۆله کانه وه هه لده گرت، خواردنی بۆ ده بیچایه وه و وه کو تارماییه کی تیشوو به ده ست، به ره و وه رشه که ده پویشته، له وئی هه موو شه ویک دوا ی چه ند چینیک گریان، له و سه عاته که مانه دا که که میک نارامی تیده گه رایه وه فرمیسه که کانی ده سپی، به رامبه ر فه ره یه دون داده نیشته و قسه یه که کرد، هه موو شه ویک له و وچانه دریزانه دا ده بایه قسه بۆ فه ره یه دون بکات، ئه ویش بیده نگ له دونیای خۆیدا خه ریکی تاشینی په پوله کان بوو، په روانه قسه یه که کرد و فه ره یه دونه ی مه له که بیته وه ی سهر به رزبکاته وه ئیشیده کرد... ئه و پۆژانه جوانی په پوله کانی

فەرەیدون، پەروانه‌ی سه‌رسامده‌کرد... ئەو ده‌یگوت: «ئەم پەپولانە
 دوا جوانین... لەوانه‌یه کۆتایی هه‌موو جوانیه‌کیش بێت... فەرەیدون
 من تێده‌گه‌م، من له تۆ تێده‌گه‌م، ده‌زانم له سه‌ره‌تاوه هه‌موو شته‌کان
 هه‌له‌بوون، من و تۆ پێکه‌وه له دونیایه‌ک هه‌له‌هاتین هه‌موو شته‌کانی
 پێشتر دیاریکراوون، دونیایه‌ک جه‌ه‌نم بوو، من هه‌ستمه‌کرد تیا
 ده‌خنکیم، تۆش لێی بێزار بوویت، جگه‌ له‌وه ده‌شترسایت بگیرییت
 و له‌سه‌ر چه‌ند گۆرانییه‌ک تیریارانکرییت... ئاه، ئەوی شارێک بوو،
 ده‌بوايه تێدا هه‌میشه له شه‌ردا بێت، منیش ده‌مویست به‌ خۆشه‌یستی
 یان جوژه‌ پە‌یوه‌ندیه‌ک که ئێمه‌ راهاتووین پێیبلێتین خۆشه‌یستی،
 ژیانم پرازینمه‌وه... به‌لێ خۆشه‌یستی... خۆشه‌یستی... هه‌میشه
 خۆشه‌یستی بێمانا و یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک. ده‌مویست به‌ ئەفینی پیاوان
 شه‌ر له‌گه‌ڵ ئەو بیابانه‌ گه‌ورانده‌ بکه‌م... له‌ پیاویکه‌وه بۆ پیاویکی
 تر... له‌ویشه‌وه بۆ یه‌کیکی تر... هه‌میشه‌ش پیاوانی بێمانا و ترسنۆک
 که نه‌یاندە‌ویست خانو و باغچه‌ و سه‌رکۆرسییه‌کانیان به‌جێبه‌ێڵن.
 پۆژێک که‌وتمه‌ سه‌ر خه‌ونی پۆیشتن... پۆیشتن بۆ دونیایه‌کی دیکه‌...
 به‌لام سه‌یرکه‌ فەرەیدون... ترسناکترین شتی ئەم سه‌فه‌ره‌ ئەوه‌یه‌ که
 هه‌سته‌کانمان هه‌موو مانا و په‌نگ و شیوه‌ی خۆی گۆپی... له‌ یه‌که‌م
 پۆژه‌وه‌ که‌ دابه‌زیمه‌ ئەم هه‌لدیره‌، مانای شه‌و و پۆژم ونکرد، نازادیی و
 ئاسوده‌ییم له‌بیرچووه‌وه... شه‌و و تاریکی یاری به‌ سۆزه‌کانم ده‌کرد،
 تۆ ده‌تویست لێره‌دا به‌ عه‌شق به‌ختیاربین و بلێتین: سوپاس بۆ خوا
 عاشقین و له‌م لێره‌وا په‌دا به‌ ئاسایش ده‌ژین... له‌بیرته‌ فەرەیدون که
 پۆژانی یه‌که‌م تۆ چه‌ند ئاسوده‌ بوویت، له‌بیرته‌، ده‌تگوت به‌ختیاری
 خه‌ویکی ساده‌یه‌، ئەگه‌ر منیش وه‌کو تۆ بیرمبکرا‌یه‌ته‌وه‌ له‌وانه‌بوو
 کامه‌رانتربم، به‌لام پێتده‌لێم ئەم جه‌نگه‌له‌ و ئەم خێلی عه‌شقه‌ له‌گه‌ڵ

خۆیدا بردمی... پێشتریش من هەر مه‌خلوقێکی خه‌مخۆر بوومه. تۆ خۆت
 باشده‌زانی، من له‌ سه‌ره‌تای قه‌سابخانه‌کانی عه‌شقه‌وه، چه‌نده‌ خه‌می
 ئه‌و مردووانه‌م ده‌خوارد، چه‌نده‌ خه‌می ئه‌و ئازار و ترسه‌م ده‌خوارد که
 ده‌بایه‌ عاشقان بپچێژن... چه‌نده‌ها شه‌و ده‌نووستم، هه‌میشه‌ ده‌گریام،
 ئا، فه‌ره‌یدون، ئه‌م گریانه‌ شتیکی تازه‌ نییه‌ له‌ گه‌لمدا... من لێره‌ش
 ئه‌و ژنانه‌م بینی له‌ ناو بازنه‌ی پوچی ئه‌م دارستانه‌دا پێسته‌که‌یان
 په‌شبوته‌وه، نه‌مه‌توانی ئاسوده‌بم، شه‌وانه‌ به‌ دارستاندا ونده‌بووم و
 له‌و بۆشاییه‌ گه‌وره‌یه‌ وردده‌بوومه‌وه، له‌و هه‌یجیه‌ قووله‌م ده‌پوانی که
 له‌ ده‌ورمانه، ده‌مگوت: چی پووده‌دات ئه‌گه‌ر هه‌موو خه‌لک، هه‌موو...
 هه‌موو خه‌لک بگه‌ڕینه‌وه‌ بۆ جینگایه‌کی وا؟ چی پووده‌دات ئه‌گه‌ر هه‌موو
 دونیا بگه‌ڕێته‌وه‌ و ژیان له‌ شوینێکی وادا بپیته‌ تێرامانیکی هه‌تا هه‌تایی
 له‌ زولمه‌تی بێین و بپه‌واره‌ی شه‌و، بپیته‌ چینی سه‌به‌ته‌ و خۆمه‌لخستن
 له‌سه‌ر زخی چۆمه‌لانیکی؟... من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ هه‌ستمه‌کرد که ده‌بیته
 زیاتر بپۆین... ده‌مگوت: ده‌بیته‌ زیاتر بپۆین، به‌لام بۆ کوێ؟ نه‌مه‌دزانی.
 ئا، فه‌ره‌یدون... ئا، تۆ بۆیه‌ منت خۆشوێست، چونکه‌ له‌ په‌روانه‌کان
 ده‌چووم، په‌روانه‌ش لای تۆ مانای جوانی و مردن له‌ عه‌شقا و چه‌ندین
 شتی دیکه‌، په‌روانه‌ یانی هه‌موو خورافه‌ته‌کانی خۆم و خۆت، خورافه‌ته
 ساده‌کانی خۆم و خۆت... نا پێویستناکات، پێتبلێم، ئه‌و خورافاته
 چیه‌، به‌لام که تۆ ده‌ستت له‌ دیواره‌کانی بپه‌وایی ئه‌م ژیانه‌ دا، که
 تیگه‌یشتیت مروف ته‌نها به‌ عه‌شق نازی، که عه‌شق له‌وه‌ لاوازتره
 شیوه‌یه‌ک بداته‌ ئه‌م گه‌ردونه‌، که تیگه‌یشتیت ناتوانیت له‌گه‌ل مندا
 دنیایه‌ک دروستبکه‌یت، ناتوانیت له‌گه‌ل په‌روانه‌یه‌کی زیندوودا که ده‌ژی،
 هه‌ستده‌کات، هه‌لدیت، ده‌گری، دنیایه‌کی ئارام دروستبکه‌یت، دنیایه‌کی
 هه‌من، به‌ره‌و دنیا‌ی په‌پوله‌ خه‌یالییه‌ په‌نگاوپه‌نگه‌کانت پۆیشتیت...

له‌ ناو توښدا به‌ شځک له‌ خه‌يال ټه‌يه که نامرښت، له‌ وکاته‌وه‌ى من تو ده‌ ناسم، خه‌يال ټکى که ورته‌ پښه‌، که چى له‌ پال ټه‌ خه‌يال که وره‌يه‌ دا، تو خه‌ونى زور ساده‌ ټه‌يه‌، ټا، تو خه‌ونى زور ساده‌ ټه‌يه‌ ... زور ... سه‌يرکه‌ فه‌ره‌يدونى مه‌ له‌ک موسيبه‌ ته‌ که ټه‌ويه‌ دواچار تو هر ده‌ بښت دونيا به‌ک بو خوت دروستبه‌کيت و تيا بښت، به‌ لام من ... منيش وه‌کو تو هه‌ميشه‌ خه‌ونم به‌ سه‌فه‌ر و عه‌شق و ټه‌مجوره‌ شتانه‌وه‌ بښوه‌، به‌ پښه‌وانه‌وه‌ ويستومه‌، ټه‌و دنيا به‌ دروستکه‌م . من شه‌ويکيان له‌ و جه‌نگه‌ له‌ دا به‌ خوم گووت: «که شوښه‌ جياواز جياوازه‌کان دواچار، وه‌کو به‌ک بن، هه‌مويان له‌ دواچاردا هر و لاسى مردن و سه‌رليشيوانبن، سه‌فه‌ره‌کانيش دواچار سه‌فه‌رين به‌ ناو ټازاردا، باشته‌ مرؤف هر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ و تا هه‌تا هه‌تايه‌ جيگايه‌کى نه‌ بښت». به‌ لام فه‌ره‌يدون ماناى چى، مرؤف جيگايه‌کى نه‌ بښت؟ ... سه‌يرکه‌، هه‌ندى جار هه‌سته‌که‌م من زور که مفیکر و بيخه‌ يالم ... هه‌ندى جار وا قسه‌ ده‌که‌م که من ټازادم و هه‌ لبراردنى پځگان و ژيانه‌کان به‌ ده‌ست خومه‌ ... من ټيستا ټيده‌گه‌م، ټه‌م دنيا به‌ پځگامان پښادات، جيگايه‌کمان نه‌ بښت ... که‌س ټازادښيه‌ له‌ وه‌دا شوښيکى نه‌ بښت، سه‌يرکه‌ توښ دواچار مالځکت بو خوت هه‌ لبراردوه‌ ... جيگايه‌کت ټوزيوه‌ ته‌ وه‌، که دووره‌ له‌ هه‌موومان ... ټه‌م شوښه‌ى تو، شځييه‌ يان جوانى؟ نازانم، به‌ پاستى ناتوانم هيچ بلځم، ټه‌وه‌نده‌ ده‌زانم که تو هه‌رگيز شځت نه‌ بوويت، ده‌زانم بيده‌نگيه‌کى قوول له‌ چاو و له‌ پوختدا به‌، به‌ لام هه‌ستم نه‌ کردوه‌ ټه‌وه‌ شځى بښت، پوخله‌ به‌رى جوړا و جوړ له‌ ده‌رونتدا بووه‌، به‌ لام هه‌ستم نه‌ کردوه‌ ټه‌وه‌ش شځى بښت، هه‌رچى په‌يوه‌ندى به‌م خه‌ لوه‌ ته‌ شه‌وه‌ هه‌يه‌ له‌ گه‌ل جوانيدا، مالځکى قه‌شه‌نگه‌ . مرؤف ده‌توانښت سه‌ر پاره‌ شوښيکى و بلځت، ټيچگار جوانه‌ ... ټيچگار پيروزه‌، به‌ لام جوانى ناکرښت بښت

به مائی هه موومان . کئ ده لئیت من ده توانم بیتمه مائی په پوله کانی تووه و تیا بهختیاربیم؟ ... دواچار هر که سه و مائی خوی هه یه، مائی جوانی وه کو مائی عه شق نییه، دوو پوچ له خوی بگریت ... نه مه جگه له وهی ژیان ... نه م ژیا نه ترسناکه جوانی وێرانده کات، جوانی یه که م سهنگره که ده پوختیت، هر مرؤف که وه جهنگه وه، یه که م جار ده بییت سهنگری جوانی چۆلبکات، کاتیکیش ده مانه ویت له بازنه ی هه موو جهنگه کان ده رچین، نه و کات ئاساییه بگه رتینه وه و بلتین ته نها له گه ل جوانیدا ده ژین، یان نه و کاته ی که ده مانه ویت بمرین ... نه و کاته ی خۆمان بۆ مردن ناماده ده که یین، له و کاته وه ده کړیت خه لوه تیکي پروت و قووت له گه ل جوانیدا سازیکه یین . هه رچییه ک بییت، بزانه که ژیا نی ئیمه نه وه نده خویناوییه، که س ناتوانیت له یاده وری خۆیدا جوانی بپاریزیت، ترسی گه وری من له جوانی و نازکی و بیهیزی نه وه یه که له یاده چنه وه ... تو به خته وه ریت شوینیکت بۆ خۆت دروستکرده و له له یاده چونه وه ش ناترسیت، به لام من ده زانم پوچی نه م دنیا یه ی ئیمه، پوچی نه م یاده ورییه بیمانایه نه وه یه که یادمانده کات ... من خه می گه ورم له یاده چونه وه یه . شه ویکیان گه یشته نه نجامیکي ترسناک، شه ویکیان له جهنگه لدا پیاسه مده کرد و له نا کاو وه ستام و سهیری چند گولیکي مردوم کرد و هاوارم کرد: خودایه، من بۆ کوئ هاتوم، نه م جهنگه له هر بۆ خوی له یاده چونه وه یه، خزانی عه شق بۆ ئیره، خوی له یاده چونه وه ی دنیا یه بۆ عه شق ... نه م گریانه ی من گریانی له یاده چونه وه ی مرؤف و گه ردون و دنیا یه بۆ ئیمه ... خزانه مانه بۆ ناو بۆشایی و هیچی ... فه ره یدون نه م جهنگه له ده مریت ... هه موو نه مانه ش که لیره دان له یاده چنه وه ... ده بنه سه راب ... ده بنه توژ ... توژیکي ورد و بیمانا ... ده بنه گه ردیک که که میک له سه ر به رده کان، له سه ر

درەختەکان، لەسەر پڕیگاگان دەمینیتهوه و دوایی بۆ هەتا هەتا یە و نده بیته .
 گەردێک کە ئۆتۆرییه ک دونهیا داگیرده کات و شهو با ده بیات، گەردێکە
 هیچ لە ویزدانی ئەم مەرفانە دا جینا هیلیت کە لە دونهیا پچکوکه کانی
 خۆیانەوه، خەریکی مەحکە مکردنی دیواری ژورده کانی خۆیانن ... خەریکی
 گەرمکردنی کونجه کانیانن، خەریکی پامکردنی لەش و پۆج و دەرونیانن تا
 لەگەڵ شوینەکاندا بسازیت .»

پەروانە شهوه های شهو لەو جوۆره قسانە ی بۆ فەرەیدونی مەلەک
 دەکرد، ئەویش بە درێزایی ئەو هەموو شهوگاره درێزانه هیچی نەده گروت
 ... لەگەڵ ئەوه شدا فەرەیدون گوئی بگرتبایە یاخود نا، ئاگاداریوایە
 یاخود نا، پەروانە بەر دەوام دەبوو لە قسه کردن، تا هییدی هییدی خەوی
 لێده کەوت یاخود شه پۆلیکی گەرمی حەسرهت بەرهو ناو درەختەکان
 هەلیانده گرت، پەروانە لە سهعاته کانی خەویشدا ئاسوده نەبوو. شهوانە
 جهنگەڵ پرده بوو لە دەنگی سهیر سهیر، سهو داسه رترین دەنگی ئەو
 شهوانە دەنگی شه هلا ی خوداناس بوو. دوای پاکردنی مەعسوم، ترسه کانی
 شه هلا لە گونا هەکانی خۆی دەیان جار گەوره تریوو، دەستپیکردنی پایز
 و هاتنی هەوره کان و دەنگی هەوره گرمه کان، ترسیکی گەوره و کوتوپریان
 دەریاره ی نزیکیوونه ی پۆژی سزا لە پۆجی شه هلا دا داگیرساندبوو.
 شهوان کە بروسکە و گرمه گرمی هەوره کان بەرزده بووه وه ئەو بە
 خۆیی و کتیبه کە یه وه، بەناو پاشماوه ی شیداریی گەلاکاندا هەلدهات،
 نهیده زانی خۆی لەکویدا بشاریته وه، لەبەر نەبارانه کاندای خیراخیرا
 قورئانه کە ی دەکرده وه و لەسەریه ک نایه تی جیاواز جیاوازی ده خویند،
 ترس وای لێده کرد منداله کانی فەرماؤش بکات. بەته نها و لە ژێر باران
 و با و سه رماکانی شه ودا بەجێده هیشتن. عەزیزی تیرئەنداز هەندیک
 شهو لە قوولایی دارستاندا، منداله کانی هەلده گرتوه و ده یگێرانه وه

بۆ مال. به لام وهرزه کانی گۆشه گیری و غم، ئه و پاوکهره شیان گۆرپیوو بۆ مروفیکی تر، ئه و غمه ی په روانه له دارستانه کاندا دروستیکردبوو، بالنده و ماسیه کانیشی ده کوشته. عه زیزی تیره نداد، ئه و پۆزانه به ده گمهن بالنده ی زیندووی ده دۆزیه وه، ئیواران کاتی له ناو بیشه و چپرستانه کاندا ونده بوو، جگه له بالنده ی مردوو، هیچی دیکه ی نه ده بینی... منداله پووته ل و سه رمابردوووه کانی جهنگه لیش به رده وام ئه و بالنده چکۆلانا نه یان کۆده کرده وه و یاریان پیده کردن. به دره خته کاندا له پال په یکه ره شکاوه کانی عه شقدا هه لیانده واسین. به کۆمه ل کۆیانده کردنه وه و ناگریان تیبهرده دان یان توپیانده دانه ناو ناوه کانه وه. مردنی به کۆمه لی بالنده کان و ماسیه کان، عه زیزی تیره نداد یان تووشی شپه زه بیه کی گه وه کردبوو، ئه و به دریزی ژیا نی له ناو سروشتدا ژیا بوو، شه ویک له وپه ی چه سره تدا له ناو دره خته کاندا په روانه ی گرت و پینگوت: «په روانه، تو به م شیوه نه ت، هه موو مه له که ته کانی من ویرانده که یه ت، بالنده کانم ده کۆزیت، دره خته کان ده کۆزیت». په روانه ده یگوت: «گۆیگره، عه زیزی تیره نداد... گۆیگره، من هیچ شتی کم نه کوشتوو، ئه م دنیا به خۆی له یاد ده چیته وه، ئه م جهنگه له خۆی ده بیته توۆ... ئه و شویتانه ی نابن به شوین و مه نزلگای پاسته قینه، ده بیته ئاسه وه ره له سه ر زه ویدا جینه هیئن».

عه زیزی تیره نداد، بیته وه ی له هیچ تیبگات، بیته وه ی له زمانی ئه م کچه شاریه حال بیته، که خۆی و دنیای ده ورو به ری خۆی گۆرپیوو بۆ مه ته لیکسی ره ش، چه سره تی ئه و سروشته مردوووه ی هه لده گرت و به ره و پیری هاواره کانی شه هلا ده چوو، که له خه لوه ته شه وانه که ی خۆیدا ده پاراپیه وه و ده یگوت: «خودایه، بمبوره، خودایه... خودای من... پاکی کوا... پاکی کوا؟... خودایه، مه مخه ره به رده ستی عه بده

گوناها‌به‌اره‌كانت... خودايه، مه‌مخه‌ره به‌رده‌ستی سزای ئینسان... خودايه،
با هه‌رچیه‌ك ده‌بی‌ت له‌نیوان خۆم و خۆتا بی‌ت، ته‌نیا خۆم و خۆت...
خۆم و خۆت و به‌س».

په‌روانه هه‌ندی‌ك شه‌و گۆی‌ی له‌و هاوارانه‌ی شه‌ه‌لا ده‌بوو، به‌
هه‌ردوو ده‌ست گۆی‌یده‌گرت و له‌ ناو گه‌لاكاندا خۆی گه‌رمۆله‌ ده‌كرد،
زۆرجار ده‌بایه‌ میدیا ده‌ستی بگه‌رت و له‌ گه‌لاكاندا ده‌ریبه‌یتیت، هه‌ندی
شه‌و كاتیک خۆیان له‌به‌رامبه‌ری دیواره‌ گه‌وره و بی‌نه‌ندازه‌كانی شه‌ودا
ده‌بینییه‌وه، كه‌ له‌به‌رامبه‌ری ئه‌و دووباره‌بوونه‌وه ترسناكه‌ی بۆشایی و
هیچیدا ده‌وه‌ستان، په‌روانه ده‌یگوت: «ده‌بی‌ت بپۆین، ده‌بی‌ت له‌م دنیا‌یه
بچینه‌ ده‌ری... ئه‌مه‌ چ هه‌له‌هاتنی‌ك بوو ئی‌مه‌ هه‌له‌هاتین، له‌ دونیا‌یه‌کی
ساده و ساردوسه‌ر و خنکی‌نه‌ره‌وه به‌ره‌و دنیا‌ی نا‌رێکی‌ه گه‌وره‌كان».

میدیای گه‌مگین هه‌چی نه‌ده‌گوت، به‌لكو ته‌نها ده‌ینوسی، پێ‌نه‌ده‌چوو
چیت‌ر چاره‌نوسی خۆی، وه‌كو چاره‌نوسی ده‌فته‌ره‌كانی به‌لاوه‌ گه‌رنگ
بی‌ت، ئه‌و بۆ په‌روانه‌ی ده‌نوسی: «هه‌مووشته‌كان به‌سه‌رده‌چن،
ده‌بی‌ت شاهیدی‌ك بمی‌نی‌ته‌وه، شاهیدی‌ك له‌ هه‌موو دونیا‌كان و وه‌رزه‌كان
به‌به‌ق‌اتری‌ت... په‌روانه، پۆژی حه‌شر ئه‌و پۆزه‌یه‌ كه‌ مرۆف نه‌توانی‌ت
بنوسی‌ت، پۆژی ئاخیره‌ت، ئه‌و پۆزه‌یه‌ كه‌ نوسین كۆتا‌یی‌دی‌ت، كه‌
ئیدی مرۆف ناتوانی‌ت شته‌كان ناوینی‌ت، دنیا وه‌س‌فبكات». په‌روانه
ده‌یگوت: «میدیای خوشم، تۆش خۆشه‌ختی‌ت، دنیا‌ی تۆ كۆمه‌لی‌ك
وشه‌یه، به‌لام پێ‌مبۆی له‌م وه‌رزی نا‌رێکی و تی‌كه‌لا‌وبوونه‌دا وشه‌كان چۆن
ده‌می‌ننه‌وه؟ گۆی‌ی‌گه‌ره، تۆ ده‌بی‌ت، ئه‌م ده‌فته‌رانه‌ پزگاری‌كه‌یت... ده‌بی‌ت
له‌م دارستانه‌ بپۆینه‌ده‌ره‌وه و ئه‌م ده‌فته‌رانه‌ پزگاری‌كه‌ین... میدیا، دوا
ئومی‌د له‌به‌رامبه‌ر ئه‌م یادچوونه‌وه و نه‌مان و ته‌فرووتوونا‌بوونه‌دا، ئه‌م
ده‌فته‌رانه‌یه... ده‌بی‌ت ئه‌م ده‌فته‌رانه‌ بگه‌نه‌ جی‌گایه‌کی دیکه، بگه‌نه‌

زه‌مانیکی تر و خاکیکی تر».

میدیا به ترسینکه‌وه ده‌فته‌ره‌کانی ده‌نا به سنگییه‌وه و دورده‌که‌وته‌وه، له‌و ساته‌دا میدیا نه‌یده‌ویست ده‌فته‌ره‌کانی خۆی بۆ هیچ که‌س و هیچ هێژیک به‌جیبه‌ئایت... له‌و دونیایه‌شدا برۆی ته‌واوی به‌یه‌کیک نه‌بوو ده‌فته‌ره‌کانی بداتن و به‌ره‌و زه‌مانیکی تر و عه‌ردیکی تر هه‌لیبگریت. به‌لام، ورده‌ ورده‌ له‌و تاریکستانه‌ی جه‌نگ‌لدا هه‌ردوو ئه‌و که‌چه‌ ته‌نهایه‌، هه‌ردوو ئه‌و که‌چه‌ی که‌ چه‌ند له‌یه‌کتر دووریکه‌وتنایه‌ته‌وه‌ دووباره‌ بازنه‌کانی دارستان، ده‌یخستنه‌وه‌ سه‌ر پێگای یه‌کتر، باوه‌ریانه‌ینا که‌ ده‌بیت برۆن و ئه‌م خاکه‌ جیبه‌ئیلن... له‌ هه‌موو ئه‌و شه‌واته‌دا که‌ په‌روانه‌ و میدیا، باسی جیبه‌ئیشتنی دارستانیان ده‌کرد، شه‌هلای خوداناس، وه‌کو شه‌یتانیک په‌جمبکات، له‌ نزکیانه‌وه‌ ده‌وستا و هه‌زاره‌ها هه‌زار جار له‌سه‌ریه‌ک ناوی «خودا»ی دووباره‌ده‌کرده‌وه... بۆ هه‌ر کوێیه‌ک ده‌چوون، هاواره‌کانی شه‌هلا، خودا... خودای ئه‌و به‌دوایانه‌وه‌ بوو: «خودا... خودا... خودا... خودا... خودا...». شه‌هلا ده‌پۆیشت و هه‌میشه‌ ئه‌و وشه‌یه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه. شه‌ویک په‌روانه‌ له‌نزیک ئاوه‌کانه‌وه‌ به‌ شه‌هلای گووت: «گوێبگره‌ شه‌هلا، من له‌ میژه‌ له‌ تۆ بی‌ده‌نگبووم، من سالانیکی زۆر له‌ پوریک هه‌له‌اتم که‌ ئه‌ویش جگه‌ له‌ گووتنه‌وه‌ی وشه‌ی خوا زیاتر هیچی تری نه‌ده‌زانسی... به‌لام تیگه‌، مرۆف ته‌نها به‌ برۆا ناژی، وه‌کو چۆن ته‌نها به‌ عه‌شقیش ناژی، مرۆف ته‌نها به‌ خه‌یال ناژی، وه‌کو چۆن ته‌نها به‌ حه‌قیقه‌تیش ناژی... دنیایه‌کیش که‌ هه‌موو سنووره‌کانی دیاریکراوه‌، وه‌کو دونیایه‌ک که‌ شیوه‌ی نییه‌، سامناکه‌».

شه‌هلا هاواریکرد: «خراپکاران، ئیوه‌ بی‌ده‌نگبن، گوێبه‌لخن، ئه‌وسا تیده‌گه‌ن چ غه‌زه‌بێک به‌پۆیه‌یه‌، ده‌زانم ئیوه‌ په‌شیمانن...»

که چیان ده‌وێت، به‌لام زوو وریاده‌بنه‌وه و تێده‌گه‌ن که ده‌بێت بۆچی هه‌ولێده‌ن، زۆر جار بره‌وایان به‌ عه‌شق و جوانی له‌ق ده‌بێت، به‌لام زوو ده‌گه‌رێنه‌وه و باوه‌ر به‌ مه‌زنی و گه‌وره‌یی خۆیان ده‌که‌ن».

پێناچێت ده‌لیله‌که‌ هه‌رگیز بره‌وای به‌و قسانه‌ هه‌ینابێت، ئه‌و ده‌یگه‌وت: «ئه‌و ساردی و مرده‌ی ڕه‌ویکردۆته‌ ئه‌م جه‌نگه‌ له‌، له‌وه گه‌وره‌تره‌ به‌م قسانه‌ ته‌فسیربکری‌ت... زۆر له‌وه گه‌وره‌تره‌». ئێواره‌ی ئه‌و ڕۆژه‌، له‌کاتێکدا ئه‌ویش وه‌کو ڕۆحیکێ وێڵ و سه‌رلێشێواو به‌ناو وێران‌ه‌ی دارستاندا ده‌سو‌رپایه‌وه‌، په‌روانه‌ له‌به‌رده‌میدا وه‌ستا و پێیگه‌وت: «زۆر له‌ ناو ئه‌م دره‌ختانه‌دا مه‌مێنه‌وه‌، زۆر لێره‌ ڕامه‌وه‌سته‌، زۆر به‌م دارستانه‌دا پیاسه‌مه‌که‌، چونکه‌ له‌وانه‌یه‌ غه‌میکێ ئه‌وتۆ بجێته‌ ڕۆخته‌وه‌ تا هه‌تا هه‌تایه‌ ده‌ربازت نه‌بێت. تۆ گه‌نجیکێ دل‌خۆشیت، هه‌یشتا به‌ختیاری و شادومانی زۆرت له‌ پێشده‌مه‌دایه‌، مه‌هێله‌ ئه‌م غه‌مه‌ بته‌کوژی‌ت... ڕه‌و و نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش، له‌ خه‌لوه‌ته‌کانی خۆی ده‌ره‌وێنه‌، با بێته‌ ئێره‌. تۆ نازانیت ئێمه‌ چه‌نده‌ پێویستمان پێیه‌تی، پێویستمان به‌و پیاوه‌یه‌، با به‌رله‌وه‌ی سی‌به‌ر و سه‌رما و ته‌نه‌یای بمانکوژی‌ت... بمانبێت».

گه‌نجه‌که‌، تا زیاتریش بمانبایه‌ته‌وه‌ ئه‌و خه‌نده‌ گه‌شه‌ی سه‌ر ڕه‌ومه‌ته‌کانی زیاتر و زیاتر ده‌ژا‌کا. لای ئێواره‌... له‌و پرده‌ دارینه‌ بچکۆلانه‌یه‌ ده‌په‌رپیه‌وه‌، سه‌یری ئه‌و ته‌مه‌ سه‌پی و له‌ناکاوه‌ی ده‌کرد که له‌ ئێواره‌ی ئه‌و دارستانه‌دا به‌رزده‌بووه‌وه‌... له‌ قه‌وڵایی خه‌یالی‌شیدا، خه‌یالی‌یک که‌ ڕه‌و له‌ شیعری کلاسیکی، خه‌یالی‌یک که‌ شیعری قانیدا‌بوو به‌ سه‌ره‌ته‌وه‌ ده‌یگه‌وت: «ئاخر ئه‌م دنیا‌یه‌ ئه‌م‌ری دێته‌ سه‌ر ئاخر بیه‌». که‌مێک ده‌وه‌ستا و به‌ خه‌مه‌وه‌ بیری له‌ به‌یتی دووه‌می شیعره‌که‌ ده‌کرده‌وه‌ و ده‌یگه‌وت: «یه‌عنی به‌س ئه‌ی فاحیشه‌ عاله‌م به‌قرده‌ یه‌ک به‌ یه‌ک».

به په‌یژه‌که‌دا سه‌رده‌که‌وته‌وه و له‌ویوه توژیکی نه‌رمی ده‌بینی، توژی ئاوابوونی دونیا‌یه‌ک که پوژیک له پوژان نه‌سه‌ره‌دینی بو‌نخو‌ش پی‌گی‌و‌ت‌بو ده‌بی‌ت به «جه‌نه‌تی عه‌شق». سه‌یریده‌کرد و غه‌میکی کپی له‌سه‌ر دره‌خته زه‌رده‌کان ده‌بینی، دوکه‌لی ئاوابوون و کوژانه‌وه‌ی ناگ‌ر‌یک‌یش له په‌نایه‌کی دار‌ستانه‌وه به‌زده‌بووه‌وه، هه‌ستیده‌کرد تا ئه‌م زیاتر به‌رزبیته‌وه، هه‌وره توپه‌کانی پاییز زیاتر نزمه‌بنه‌وه، تا ئه‌م به په‌یژه‌که‌دا سه‌ریکه‌و‌یت، هه‌وا و ئاسمان و کزه سارده دووره‌کان زیاتر داده‌به‌زن... ئیستا که له‌ویوه سه‌یری ئه‌و جه‌نگه‌له‌ی ده‌کرد، هینده‌ی له خاکیک ده‌چوو که ده‌بی‌ت له‌یاد‌یی‌کات، له خاکیک نه‌ده‌چوو که ده‌بی‌ت پاشه‌پوژی خو‌ی پیوه به‌ستیه‌وه و یاد‌گاره‌کانی هه‌لب‌گری‌ت.

هه موو به یانییهک ده بایه خه ونه کانی خۆمان بۆ زهینه بی کوێستانی بگێر ابایه ته وه، من هه میشه قسم له سه ر سیبهری ئه و پیاوه ده کرد، باسی ئه و تارماییه م ده کرد که هه ندئ شه و له پارپه و ژووره کانی قوتابخانه دا دوا ی ده که وتم. پۆزانی دوور و درێژی فه ره ستسازی بۆ کتێبه کان سوودیکی ئه و تو یان نه بوو، زۆریه ی دیواره کانی قوتابخانه که شمان پرکردبوو له سوورته و زه خره فه ی گه وره گه وره، به نه ندازه یه ک چیدی که جیگایه ک نه ما بوو بۆ هه لواسینی یه کێکی دیکه ... من ئیدی زوو زوو له و پارچه ناوێنه یه ی فه تانه ی غه مگیندا، سه یری خۆم ده کرد... من له و باوه ره دابووم که هیشتا هه ر له خه ندانی چکۆله ده چم، له گه ل فه تانه دا بریارماندا بوو به وردی ته ماشای یه کتری بکه ین، به وردی چاوه دێری شیوه و سیمای یه کتر بکه ین، فه تانه ش زووزو دلدنیا یده کردمه وه، که من هه ر له خۆم ده چم، من هه ر خه ندانی چکۆله م، به لام ئه وه ی منی ده ترسان، ئه و دلدنیا ییه ی زه ینه بی کوێستانی بوو. زه ینه ب نه گه رچی هه میشه گومانیکه ی قوولی به رابه رم هه بوو، به لام پێده چوو له تاریکیه دووره کانی ده رونمدا شتیک ببینیت، که من ناتوانم ببینم. ئه و هه موو به یانییه ک سه یری نیوچاوانی ده کردم و ده یگوت: «خه ندانی چکۆله، ئاره زووه کانت وه کو هه میشه به دواته وه ن، کچم، ئه و پیاوه جگه له سیبهری ویسته شه یتانییه کانی خۆت هیچی تر نییه». که قسه یده کرد

بەردەوام یاری بە تەزیحەکەیی سەر سنگی دەکرد، هەموو بەیانییەکیش سەیری چاومی دەکرد، من هەستم بە ماندووبوونێکی سەیردەکرد، ئەو هەموو جار، دەیگوت: «سەیرمکە با نیگاكانت ببینم». بە قوولی دەیپوانی و دەیگوت: «وێکو سەرەتا خراپ نییە، هێدی هێدی نیگاكانت ئەو نازەیی جارانی تیانامینت، بەلام تا ئیستا باوەرێم بەم زەردەخەنە سەیرت نییە، کە نازانم لە جبوولییەتی خۆتەو هەڵدەقوولێ یان عەدەتێکی بەدە و لەگەڵتدا گەرە بوو». خاتوو زەینەب بەو ئەمۆژگاریدەکردم کە خەلۆتەتی دوور و درێژ لەگەڵ خۆمدا سازیکەم، لەو خەلۆتەنەدا بۆی: «من خەتاکارم، خۆدایە فریامکەو... بیکەسم، حەبیبم تۆ کەسم بە... زەلیلە یارەب، هێمداد بە... لاوازم، ئەی باریی نەجاتمە... پیسە ئیلاهی، پاکم کەرەو».

دەبایە شەوان لە ژووری عیبادەتەکاندا، مۆمیک داگیرسێم و سەدەها جار ئەو پرستانە بۆیە. شەوانێک خۆی لەپشتەو هە تارکییە کەدا دەوستان و بێئەوی ببینم دەیگوت: «پووتەر و بە دەنگێکی بەرزتر بۆی: پیسە ئیلاهی پاکم بکەرەو... پیسە ئیلاهی پاکم بکەرەو... پیسە ئیلاهی پاکم بکەرەو». هەندێ جار سەعاتیک تێدەپەرسی کە من بەو ئیقاە خێرا و بەردەوام ئەو پرستەیم دەگووتەو، بەجۆرێ هەندێ جار کە مۆمە کەشم خامۆش دەکرد و ماندوو بە پارەو کەدا دەگەرەو بەردەوام هەر ئەو پرستەیم دووبارە دەکردەو، بە پلە کەکاندا سەردە کەوتم و هەر دەمگوت: «پیسە ئیلاهی پاکم بکەرەو... پیسە ئیلاهی پاکم بکەرەو». فەتانە کە دەببینم، پایدەو شاندەم و دەیگوت: «خەندان، خەندان، تەواو، چیدی کەس گوێی لێت نییە... تەواو».

بە تەنھا من نەبووم کە ئەو حالەتە سەیرانە دەژیام، هەندێ ئیواری کە لەگەڵ فەتانەدا بە پارەو کەندا دەسوراینەو، ئەو کچە بێهۆش و پەنگزەردانەمان دەبینی کە وێکو تارمایی ماندوو و سپی پەنگ،

بهلاماندا تێده پهرین و ههریه که یان له بهرخۆیه وه پسته یه کی دهگوته وه .
 ئه وه هسته که ئیمه کۆمه لێک پوخله بهری چه پهلین، هیدی هیدی
 دهچوو له ناو پۆحمانه وه، ته نهها فه تانه نه بیته که دهیتوانی له ناو هه موو
 که مه کانیشدا بیته و له ناویشیدا نه بیته ... ئه وه بهردهوام شهوان، یان
 له ئیوارانی کتێبخانه دا، حکایه ته کانی «سه نداد» ی بۆ دهکردم، ئه وه
 زنجیره ته له فزیۆنییه سهیرانه ی بۆ دهگێرپامه وه که من نه مدییوون، ژانی
 نه کتیره میسری و گۆرانییێژه ئێرانیه کانی بۆ باسده کردم، باسی زینده گی
 خێزانه کانی ناو که په که که یانی دهکرد. هه موو شه ویکیش ناچاریده کردم که
 له وه پارچه ئاوینه یه دا سهیری خۆم بکه مه وه . من زۆر شه وه دهگوت:
 «فه تانه، فه تانه ی نازیز، من گوپاوم ... سه یرکه له جاران لاوازترم ...
 په نگم زه رده تریبوه، په له یه کی په شی ماندویتی و بیخه وی له ده وری
 چاومه ». به لام فه تانه دلنیایده کردمه وه و دهیگوت: «نا، وانیه، تۆ
 هه ر له خه ندان دهچیت ... هه ر له خه ندان دهچیت». من له وه شه وانده دا
 زۆر بیرم له په روانه ده کرده وه ... بیرم له وه کێلگه و ناسمان و دره ختانه
 ده کرده وه که په روانه له ناویاندا دهژی.

زۆر شه وه من هیمدادم له په روانه دهخواست، بیته و یارمه تیمبدا.
 ده مزانی نه گه ر ئه وه له گه لمدابوایه زیاتر له م دونیا یه تێده گه یستم. هه ندی
 جار هه ستمده کرد که زه ینه بی کوستانی ده یه ویت بزانیته که نایا بیر
 له خوشکه که م ده که مه وه، من بیده نگ سه رم ده خسته ناو ده سته کانم
 و ده گوت: «مامۆستام، ناتوانم، ناتوانم، بیری لینه که مه وه». زه ینه ب
 هه ندی جار به هه ره شه وه پییده گووتم: «له یادیکه ... تا ئه وه خوشکه
 زینا بازانه تان له یاد نه کهن، پاکنا بنه وه». هه ندی جار یه به نارامی گوئی
 لیده گرتم و ده یگوت: «گه ر ناتوانیت فه رامۆشیکه یته، له خودا بپارێره وه
 بزگاریبکات، له خودا بپارێره وه، پاکی و هیدایه تی پیببه خشیته وه». من
 له وه ساتانه دا سیبهری پۆحیکی ترم له زه ینه بی کوستانی دا ده بینی،

هه‌ستمده‌کرد زه‌ینه‌ب نایه‌وښت نازارمانبدات، هه‌ستمده‌کرد له‌پال نه‌و جه‌سته سارد و زه‌مه‌ریریبییدا، گیانئیک‌ی گه‌رم و به‌سۆزی هه‌یه‌که زه‌ینه‌ب به‌زۆر ده‌یکۆزښت و به‌فشاریکی سه‌خت ده‌یشاریته‌وه... زۆر جار هه‌ستمده‌کرد نه‌و ئیمه‌ی خۆشده‌وښت، ئیمه‌یش نه‌ومان خۆشده‌وښت، به‌لام هه‌ریه‌که‌مان له‌به‌ر هۆی جیاواز و به‌شیوه‌ی جیاواز... نه‌و هه‌سته‌ش بۆ من دواتر سه‌ره‌تای نه‌و گۆرپانکارییه‌ قوولانه‌ بوو که سالانئیک‌ی درښت منی له‌و تۆبه‌خانه‌یدا هه‌یشه‌وه.

له‌و ماوه‌یه‌دا شه‌وانه‌ له‌یلا وه‌کو جارن ده‌چووه‌ ناو نه‌و کچانه‌ی له‌ده‌وری شنۆ کۆده‌بوونه‌وه، هه‌ندیک‌ شه‌و من له‌پاره‌وه‌که‌دا له‌نزیکیانه‌وه ده‌وه‌ستام و گویمده‌گرت، شنۆ زیاتر له‌سه‌ر نازاره‌کانی ناو گۆر ده‌دوا، له‌سه‌ر گۆره‌وشار و نه‌و فریشتانه‌ی که‌ نامه‌ی پاداشت و سزات بۆ ده‌خوښنه‌وه. له‌یلا خۆی ده‌دا به‌سه‌ر قه‌ره‌ویله‌که‌دا و ده‌یگوت: «مه‌گه‌ر دۆزه‌خ، ئه‌م له‌شه‌ گوناهاه‌بارم پاکبکاته‌وه». هه‌ندئ‌ جار هه‌لده‌ستا و به‌ناو ژووره‌که‌دا ده‌گه‌را و سه‌ری باده‌دا و وه‌ک هه‌میشه‌ ده‌یگوته‌وه: «هه‌یچ شتئ‌ پاکم ناکاته‌وه... هه‌یچ شتئ‌...». نه‌و ترسه‌ گه‌وره‌یه‌ له‌ پاکنه‌بوونه‌وه پۆژ دوا‌ی پۆژ گه‌وره‌تر ده‌بوو، هه‌ر شه‌وه‌ی کچیک‌ ده‌که‌وته هاوار و گریان و پاکردن به‌ ژوور و پاره‌وه‌کاندا، هه‌موو پیمان وابوو که شه‌یتانه‌کان به‌جۆرئیک‌ی سه‌یر ناب‌لۆقه‌یانداوین. شنۆ که‌ خۆی له‌ هه‌مووان زیاتر ده‌ترسا، ده‌یگوت: «بیرمه‌که‌نه‌وه، که‌ بیرتانکرده‌وه یادگاره‌کانتان زیندووده‌بښته‌وه». به‌لام که‌س نه‌یده‌توانی بیرنه‌کاته‌وه، که‌س نه‌یده‌توانی خه‌ون نه‌بښت و بیر له‌پابوردو نه‌کاته‌وه. هه‌ندئ‌ له‌ کچه‌کان هه‌یدی هه‌یدی سلیمان له‌ هه‌مووشتیک‌ ده‌کرده‌وه، له‌ هه‌وای شه‌وانی قوتابخانه‌ ده‌ترسان، هه‌ندیک‌ گه‌یشه‌تبوونه‌ نه‌و بپوایه‌ی که‌ جیگاکانیان گلۆن، دۆشه‌که‌کان بۆنی نه‌هریمه‌نی لښت، ده‌یانگوت: «په‌یخه‌ف‌ه‌کان په‌شته‌ر په‌یخه‌فی که‌سانی خراپه‌کار بوون». هه‌ندئ‌ له‌ کچه‌کان، ده‌یانگوت:

«خه‌ونه‌کانمان پڤه له گوناها». کاتیکیش له خه و راده‌چله‌کین، نه‌یاند‌ه‌و‌پ‌را بچنه‌وه ناو پ‌یخه‌فه‌کانیان و له‌سه‌ر زه‌وی ژووره‌کان ده‌خه‌وتن. هه‌ندی‌ک شه‌و له‌به‌ر قوول‌پ‌ی گریانی شه‌و ک‌یزانه‌ خه‌ومان ل‌ینه‌ده‌که‌وت که له شوینی جیا‌جیا‌وه ده‌ستیاند‌ه‌کرده‌ گریانی‌کی به‌کول. زه‌ینه‌ب به‌یانیان به‌ر له ده‌ستی‌کردنی وان‌ه‌کان ته‌ماشاید‌ه‌کردن و ده‌یگوت: «بگرین، تا قوول‌تر بگرین، شه‌وه‌ نیشانه‌ی شه‌وه‌یه که شه‌وه‌ پتر هه‌ست به‌ گونا‌ه‌کانی خۆتان ده‌که‌ن، تا قوول‌تر بگرین مانای زیات‌ر پیسی خۆتان ده‌بینن». دواجاریش وتاره‌ در‌یژه‌کانی له‌سه‌ر به‌دکاری، وان‌ه‌ قوول و سه‌یره‌کانی له‌سه‌ر و‌ینه‌ جو‌را و جو‌ره‌کانی شه‌یتان، تا‌قی‌کردنه‌وه‌کانی له‌سه‌ر نیشانه‌کانی پیسی، هه‌موو ژیانمانی به‌ره‌و پ‌یگایه‌کی داخراو برد، پ‌یگایه‌ک که پچوک‌ترین خه‌یال، تارمایی هه‌زاران جنۆکه و درنج و ده‌عجانی تیا دروست‌ه‌کردین. هه‌موومان شه‌و چی بگوت‌بایه‌ ده‌مان‌کرد، له‌شمان له شه‌یتانه‌کان بس‌میل‌ه‌کرد، شه‌و سو‌ره‌ته‌مان ده‌خو‌یند که شه‌ه‌ریمه‌نه‌کان ده‌رده‌کات. هه‌مووان تووشی شه‌و ده‌رده‌ ترسناکه‌ی بیسه‌میل‌کردنی خۆمان و شه‌ه‌کان و له‌شمان بو‌بو‌ویین، شه‌و په‌تای پا‌ک‌ژی‌وونه‌وه‌یه له‌ قوتا‌بخانه‌دا ه‌یدی ه‌یدی وه‌کو درمی‌کی کوشنده‌ بلا‌وده‌بو‌وه‌وه، خۆشتنی به‌رده‌وام، جلشتنی به‌رده‌وام، ده‌ست‌نو‌یژگرتنی یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک «چونکه شه‌یتانه‌کان له‌ وچانه‌کاندا زه‌فه‌ریان له‌ پا‌ک‌تی‌یمان ده‌ه‌ینا»، دوورنه‌که‌وتنه‌وه له‌سه‌ر به‌رماله‌کان، خۆ به‌دوورگرتن له‌به‌ریه‌که‌که‌وتن له‌گه‌ل هه‌موو مه‌خلوقات‌ه‌کانی تردا... شه‌وه‌ ژیان‌ی پ‌وژانه‌مان بو‌و، شه‌و کاتانه له‌یلاکه‌متر قسه‌ی له‌گه‌ل هه‌رسی‌کماندا ده‌کرد، له‌کاتی‌کدا مه‌هتاب به‌ جو‌ریکی شه‌واو جیا‌واز ده‌ژیا. مه‌هتاب وه‌کو هه‌موومان ده‌هاته‌ وان‌ه‌کان، به‌لام پ‌ینه‌ده‌چوو ه‌یچ شتی له‌ سه‌رجه‌می شه‌و یارییه‌ تی‌یگات. من له‌ هه‌فته‌کانی سه‌ره‌تاوه‌ سه‌رنجی شه‌و برس‌یتییه‌ سه‌یره‌مدا، که شه‌و کچه‌ی به‌ جو‌ریکی نا‌ناسایی به‌لای خواردندا ک‌ی‌شه‌ده‌کرد. مه‌هتاب، هه‌موو پاشما‌وه‌کانی شه‌م‌ه‌شی کۆده‌کرده‌وه،

ناوکی دەرکراو و توپدراوویی سه‌موونه‌کانیشی هه‌لده‌گرته‌وه، زۆریه‌ی کاتیش به‌ته‌ها له ژێر به‌تانییه‌که‌وه ده‌مایه‌وه و که‌م ده‌هاته‌ده‌ری، به‌یانیان به‌هێمنی به‌زه‌ینه‌بی کوێستانی ده‌گوت: «وازم لێهێنه، خه‌وم نه‌بینیوه». ئه‌ویش که‌ ئه‌و سیما بێباک و که‌مێک گێژۆکه‌یه‌ی مه‌هتابی ده‌بینی هه‌چی نه‌ده‌گوت و به‌ ئاماژه‌یه‌کی هه‌واش و له‌سه‌رخۆ له‌ ژووره‌که‌ ده‌یکرده‌ ده‌ری. ده‌بێت بڵێم که‌ مه‌هتاب ساڵه‌های ساڵ هه‌ر به‌و جۆره‌ مایه‌وه، هه‌تا دوا‌ی ئه‌و چاره‌نوسه‌ ترسناکه‌ی له‌یلا، مه‌هتاب بۆ چه‌ند مانگی‌ک نه‌خۆشکه‌وت و لێمان دوورکه‌وته‌وه، به‌لام دواتر که‌ گه‌رپایه‌وه بۆ قوتابخانه‌ی خوشکه‌ تۆبه‌کاره‌کان، هه‌ر هه‌مان کچی ته‌ها و بێحه‌وسه‌ له‌ بوو که‌ زیاتر له‌و کاتانه‌دا ده‌هاته‌ قسه‌ گه‌ر په‌کی‌ک له‌سه‌ر چاره‌نوسی دایکی بیدواندایه، هه‌رگیزیش وازی له‌و مه‌یله‌ نا‌ناساییه‌ نه‌هێنا به‌ره‌و خواردن و خه‌وتن، که‌ پۆژانێک بوو به‌ خولیای هه‌ره‌ گه‌وره‌ی ژیا‌نی.

له‌ شه‌وی‌ک له‌و شه‌ه‌وانه‌دا، زه‌ینه‌بی کوێستانی به‌جۆری‌کی چاوه‌پوان نه‌کراو منی بانگکرد و کردمی به‌ لێپرسراوی ئه‌و کتێبخانه‌ گه‌وره‌یه‌، تا ساڵانێکی دوور و درێژیش له‌و نه‌هێنییه‌ تێنه‌گه‌یشتم که‌ بۆ له‌ ناو ئه‌و هه‌موو کیزانه‌دا منی هه‌لبژارد، ئایا ده‌یویست زیاتر به‌ جیهانی ئه‌و تۆبه‌خانه‌یه‌وه‌م ببه‌ستیت؟ خه‌یراتر به‌مخاته‌ سه‌ر پێگای تۆبه‌کردن؟ نه‌مه‌زانی. به‌لام دواتر به‌رله‌وه‌ی له‌و قوتابخانه‌یه‌ بێمه‌ده‌ری، که‌ لێم پرسی: «خاتوونی من، بۆ ئه‌و کتێبخانه‌یه‌ت دایه‌ ده‌ستم و هه‌رگیزیش پاشکه‌ز نه‌بوویته‌وه، بۆ؟ ده‌زانی ئه‌گه‌ر نه‌چووبامایه‌ته‌ ئه‌و کتێبخانه‌یه‌وه‌ له‌وانه‌یه‌ به‌ختیارتر بم؟». ئه‌و گووتی: «گوێبگره‌، خه‌ندان، من ده‌مزانی تۆ تا‌که‌ که‌سه‌تی‌ک که‌ ته‌ها له‌ پێگای عه‌قلته‌وه، له‌ پێگای لێوردبوونه‌وه‌ و زانی‌نی زۆره‌وه‌ ده‌توانیت خودا بدۆزیته‌وه‌. من ساڵانی دوور و درێژی هه‌لسوکه‌وت له‌گه‌ڵ تۆبه‌کاراندا فێری‌کردبووم، که‌ هه‌ر که‌سه‌

و بە ڕێگای خۆی دەتوانی ت خۆدا بدۆزیتەوه، تۆش سیمای خۆیتەر و گوێگرێکی وریا له شیوه تدا بوو. من دەمزانی تۆ پۆحیکێ یاخیت ههیه، به لām زۆر بێرده کهیته وه. دەمزانی تهنها ئه و بێرکردنه وه يش ئه و یاخیبوونه ی ناو خه یال ت نارامده کاته وه ... دواچاریش تهنها ئه و کتیبانه دهسته مۆیان کردیت».

به لām سه ره تا په یوه ندی من به و کتیبخانه یه وه جوړیکێ تریوو. که یه که مجار وه کو لپرسراوی به خشین و وه رگرتنه وه ی کتیب له سه ر میزیکێ بچکۆلانه داده نیشتم، گهرمه ی پۆزانی ترس و خۆپاککردنه وه بوو. من ئیواران له دوا ی نوێژی عه سه ره وه، ده بایه ده رگای کتیبخانه که بکه مه وه و له وئ له به ر میزیکێ بچکۆلانه ی ره ش دانیشم. من هه رزوو ده رکم به و پاستییه کرد که ئه م کتیبخانه یه جیگایه کی سه رسوپه یته بو جیا بوونه وه م ... هه ر له یه که مین ئیوار یوه له زه تیکێ بیویته م له پیناوپینچه کانی ئه و سالۆنه دا بینی که دۆلبه کان چه نده ها پاره ویی دریز و ته ربیبان تیا دروست کردبوو، ده شمزانی دونیای ئه م کتیبانه ئیدی جیهانی من له جیهانی ئه و کچانه جیا ده کاته وه که سه فه ری تۆبه کردن کردبوونییه کۆمه لئ مه خلوقات ی زامدار، که له باسی ئاگر و گوپه وشار و قیامه ت زیاتر ه یچی دیکه یان نه ده زانی. فه تانه که مه کریکی ژیره وانکی و زیره کانه ی به کار ده هیئا، پاش چه ند هه فته یه ک، دوا ی یه ک دوو ته قه لای سه رنه که وتوو، توانی زه ینه بی کویستانی پارزیکات، ئیواران له گه ل مندا له کتیبخانه که دا کاریکات.

هاتنی فه تانه وایکرد که چیتر ئه و چه ند سه عاته، پپویستیمان به که س نه بییت. کتیبخانه که زۆریه ی کات چۆل بوو، سه ره تا پینکه وه له گه ل فه تانه دا بیرمان له خویندنه وه ی یه کی له کتیبه کان کرده وه، به لām نه مانده زانی له چ کتیبیکه وه ده ست پینکه یین. من دواتر زانیم که سه ختترین شت له ژیا نی مرقّدا، هه لپژاردنی کتیبیکه بو خویندنه وه.

من لە گەڵ فەتانەدا چەندەها جار، دەستماندەدایە کتیبیک و دواتر بە شیمان دەبووینەو. چەندەها لاپەرەمان هەڵدەدایەو و دواتر کتیبەمان دادەخست و دەگەوتینە قسەکردن، فەتانە دەیگوت: «گەرەترین لەزەتی ژیان، قسەکردنە نەوێکەو خۆیندەو». کە باسی میدیای خوشکی دەکرد دەیگوت: «ئەو هیچی دەربارەی، چێژی قسەکردن نەدەزانی». لەو ئیوارانەدا من و فەتانە دادەنیشتین و ئەو درێژە بە حکایەتەکانی خۆی دەدا، درێژە بە گێڕانەوی فلیم و زنجیرە تەلفزیۆنییەکان دەدا... تا پۆژیک شتیکی ئیجگار سەیر بوویدا.

پۆژیک کە کتیبخانەکە وەکو هەمیشە چۆڵ بوو، لە کاتی کەدا من بە شەوقەو گویم بۆ یەکێک لە حکایەتەکانی فەتانە گرتبوو، ئەویش بەو پەڕی خەون و خەیاڵەو قسەیدەکرد، لەناکاو وەستا و چاوی بریە جیگایەکی سەیر لە قوولایی کتیبخانەکەدا و بە دەنگێکی خۆشحال گوتی: «خەندانی چکۆلە... بەپۆلەیک لە کتیبخانەکەدایە... بەپۆلەیک لێرەیه».

من کە لە میژبوو بەپۆلەم نەبینیوو، گوتم: «فەتانە تۆ درۆدەکەیت... لەم پاییزەداو بەپۆلە، بەپۆلە چۆن دەگاتە ئێرە؟... تۆ درۆدەکەیت». بەلام فەتانە کە سەرنجی هەموو کون و کە لە بەرەکانی دونیای دەدا، لە درزێکی بچکۆلانەیی بنمیچی کتیبخانەکەدا بەپۆلەیک ئیجگار قەشەنگی بینیوو. من کە بەپۆلەکەم بینی، لە خۆشیدا هاوارمکرد: «نا، فەتانە... تۆ راستدەکەیت... راستدەکەیت، سەیرکە چ بەپۆلەیکە... سەیرکە چ نازکییەکە». ئەو پۆژە هەردوو کمان بە زەحمەت بەپۆلەکەمان هەلفراند، بەناو پێچاوپێچەکانی کتیبخانەکەدا دوایکەوتین. بەپۆلەکە لە ناو کتیبەکاندا دەفری، بەسەر چراکانەو دەنیشستەو. دەچوو سەر میزەکان. من و فەتانە بەردەوام بەدوایەو بووین، لە هەر جیگایەک بە شێن لە گەردە ناسکەکی خۆی دەوهراندا، تا دواجار لە سە

پرزیک کتیب گرتمان. فه تانه په پوله که ی خسته ناو په کئی له کتیبه کانی ته فسیره وه و کتیبه که ی له سر داخست و گووتی: «سبه یینی بیکه ره وه، نه وسا ده بینیت چنده قه شهنگه».

پوژانی دواتر راستییه کی سه یرمان دوزییه وه. نه و په پوله یه، تاکه په پوله یه ک نه بوو له و قوتابخانه یه دا... به لکو کون و که لینه کانی نه و خانوه گه وره یه پرپوو له په پوله، نه و په پولانه له کوپوه ده هاتن، چوڼ له م پایزه سارده دا دهرده که وتن، ته فسیرئیکمان بو ی نه بوو. به لام دواتر من و فه تانه هه موو په پوله کانمان له کتیبخانه که دا کوکرده وه، تا هیدی هیدی نه و په پولانه بوونه گه وره ترین نهینی ژیانمان. پاوکردنی نه و په پولانه ی که جگه له من و فه تانه هیچ که سیکی دیکه نه ییده بینین، جوړه له زه تیکی سه یری به خشی به هه موو نه و پوژانه ی له سر ته قومی ژیان ده که وتنه پیش ئیواره ی په روانه. هرگیز نهینی نه و په پولانه شمان له به رده م زه یه بی کوپستانیدا نه درکاند، به لکو هه موو نه و کتیبانه ش که نه وانمان تیا ه لده گرت، به جوړئ ده مانشاردنه وه که که س دهستی بیان ه گات.

له گه ل ده ستپیکردنی سه رمادا، ئیواران سو به که مان داده گیرساند و له گه رمی کتیبخانه که دا به نهینی سه یری په پوله کانمان ده کرد، به ده گه من په کیک به اتبایه ته کتیبخانه که، هه ندئ له ماموستاکان جار جار کتیبکیان ده برد و هه رزوو ده یان نه تیا یه وه. زه یه بی کوپستانی هه ر له په که م ئیواره وه کتیبکی هه لگرتبوو و هه رده م له تاقه که یدا له ته نیشته قورناتیکه وه به کراوه یی جییده هیشت. نه و ئیوارانه شادترین ئیواره کانی ژیانی من بوو، له و قوتابخانه یه دا، به لام هه میشه له یادمان بوو له کوپ ده ژیین، ده مانزانسی سه عاته کانی عیبادت و وانه کانی توبه ده ستیان پیکرد، ده بیته هه موو قسه و نه تیبیه کانی خو مان له یادبکه یین. فه تانه هه ندی جار به ترسه وه ده یگووت: «خه ندان بروانه، هه موومان پوژ دوا ی پوژ

سپیتز ده‌بین». من جگه لهو سپیتیه هه‌ستمه‌کرد ده‌موچاوه‌کانیش به‌شپۆه‌یه‌کی سه‌یر درژده‌بیت و چاوه‌کان به‌جۆرتکی بیمانا تروسکایی ژایانیان تیا ده‌کوژتیه‌وه، هه‌ستمه‌کرد مروّفه‌کان زیاتر و زیاتر په‌نگی مردوو ده‌گرن. به‌یانیان له‌به‌ر ده‌ستشۆره‌کاندا ئه‌و تارماییه‌ سپی و سه‌یرانه‌ کۆده‌بوونه‌وه، ئه‌و مه‌شقه‌ درژانه‌ی پۆیشتن و زه‌رده‌خه‌نه و نیگا‌کردن هه‌موومانی گۆرپبووه سه‌ر کۆمه‌لێک مه‌خلوقات که به‌ نیگایه‌کی سارد و سیمایه‌کی نه‌گۆره‌وه، به‌لای یه‌کدیدا تیده‌په‌رین. له‌و شه‌وه‌ درژانه‌دا، هه‌میشه‌ یه‌کێک له‌ناکاو ده‌یکرد به‌ هاوار هاوار، ده‌مانزانی که شه‌یتان هه‌ر لیّره‌یه و وازناهیینیت، به‌لام له‌به‌ر پۆشنایی چراکاندا ده‌مبینی چۆن ئه‌و کچانه، شانی یه‌کدی ده‌گرن و پێکه‌وه هاوار له‌ کیژه‌ ترساوه‌کان ده‌که‌ن: «بیسمیلا بکه‌ن... بیسمیلا بکه‌ن... بیسمیلا...». ده‌نگدانه‌وه‌ی ئه‌و هاواره سه‌یر و یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌که، خه‌وی لێ حه‌رامده‌کردم. «فه‌تانه» هه‌رگیز ئه‌و ناله‌ و گریانانه‌ خه‌به‌ریان نه‌ده‌کرده‌وه، به‌لام من فزولتکی شه‌یتانی پالی پێوده‌نام به‌ چرایه‌که‌وه بچمه‌ ده‌ری و سه‌یری ئه‌و ده‌موچاوانه‌ بکه‌م. دواتریش که شته‌کان ئارامده‌بووه‌وه، من به‌زه‌حمه‌ت ده‌متوانی بخه‌وم. زۆریه‌ی شه‌و له‌و ساته‌ ئارام و بیده‌نگ و ته‌لیسماوویانه‌دا، ئه‌و پیاوه‌ ده‌هاته‌ سوّراغم. له‌گه‌ڵ هاتنی شه‌وه‌ سارده‌کانی بارانی‌شدا، شه‌وقیکی سه‌یرم تیا دروستده‌بوو، بۆئه‌وه‌ی ئه‌و سه‌رمایه‌ لیّمبده‌ت، حه‌زتکی سه‌یری بیمانا بۆ ئه‌وه‌ی بپۆمه‌ ده‌ری و له‌و ده‌شتاییه‌ سه‌یرانه‌ی به‌رده‌می قوتابخانه‌که‌دا پیاسه‌بکه‌م. ده‌مزانێ ئه‌و ئاره‌زوانه‌ چهنده‌ کوشنده‌ن، ده‌مزانێ که چهنده‌ حه‌رامه‌ و چهنده‌ دژی یاساکانی ئه‌و تۆبه‌خانه‌یه‌ن، به‌لام نه‌مه‌توانی بیرمان لیّنه‌که‌مه‌وه. شه‌و له‌ دوا‌ی شه‌و من که‌متر و که‌متر ده‌خه‌وتم، هه‌تا له‌و ساتانه‌شدا که هه‌موو کچه‌ تۆبه‌کاره‌کان ده‌خه‌وتن هه‌ر ورپابووم، گویم له‌ ئیقاعی شه‌و ده‌گرت، له‌نیوان ژوور و پارپه‌وه‌کاندا، گویم له‌ قسه‌ی ئه‌و کچانه

دەگرت کە بە دەم خەووە قسە یان دەکرد، تارمایی ئەو کچانەم دەبینی کە بە دەم خەووە دەپۆشتن و دەگەرانی، هەر لەو شەوانەشدا راپلەکان و خورپە سەیرەکانی لە یلام بینی، لە یلا لە هەمووان خێراتر لاواز دەبوو، پەنگیشتی بە ئەندازە یەک بەرەو سپیستی دەچوو، چیتەر بە زەحمەت لە گەڵ سپیستی دیواریکاندا جیا دەکرایەو. بە یانیا نیش کە خەو نەکانی خۆمان بۆ زەینەب دەگێرایەو، لە یلا هەمیشە بە چاویکی فرمیسکاوییەو لەو ژورە دەهاتە دەری و دەیگوت: «هیچ شتیکی سودی نییە... سودی نییە».

نیو شەویکیان، لە ناکاو لە خەو راپلەکی، من ئەو کات لە ناو جینگاکە ی خۆمەو سەیرم دەکرد و سێبەرە کەیم بە پۆشنی دەبینی. شەویکی تاریک بوو، هەستا و لە سەر لیواری قەرەوێڵە کە ی خۆی دانیشت، لەو بەر نەمدیوو شەوان بەو جۆرە هەستیت، بەلام بە هێمنی هەستا و سەری خستە ناو دەستییهو و بە ئارامی دەستیکرد بە «گریان»، من لە تاریکییە کە دا بە دەنگیکی هێمن لێم پرسی: «لە یلا... بۆ دەگرت؟».

لە راستیدا چاوە پوان نەبووم و لە مەبداتەو، بەلام گووتی: «لە بەر ئەو ی سوودی نییە، من گوناھبارم و بە گوناھباری دەمێنمەو». من بە ئەسپایی گووتم: «تۆ لە خۆشکە تۆبە کارە باشە کەنیت». گووتی: «هەمووی درۆیە... درۆ... من هەموو شەوی خەوی ناخۆش دەبینم، هەموو شەوی هەموو شتەکانی رابوردوو دەبینمەو، من ناتوانم تۆبە بکەم». لە یلا بە راستی دەیویست تۆبە بکات، بەلام نەشیدەتوانی لە لەشی خۆی پزگاری بیست. ژمارە یەکی زۆری دیکەش لە کێژەکان دەیانویست تۆبە بکەن و هەموو شتیکی لەبیر خۆیان ببەنەو، وەلی کەس وەکو لە یلا نەبوو، ترس و پەشیمانییەکانی لە یلا لە «شێن» شی تێدەپەران کە ئەو کات لە هەمووان زیاتر لە ترس و ئەشکەنجەدا دەژیا. لە یلا لە دوا ی ئەو شەووەو حالەتی زۆر ترسناکی بەسەردەهات، تە ی زۆری لێدەهات، بە شێو یەکی سەیر لەرز دایە گرت، ئیدی بە یانیا ن نەیدەتوانی هەستیت، نەیدەتوانی

بێته پۆله‌كان، نه‌یده‌توانی خواردن وه‌ربگریت، پۆژیک زه‌ینه‌بی کویتسانی و مامۆستاكان هه‌موو هاتنه‌سه‌ری، من جورئه‌تمکرد و گووتم: «پێویسته بیریست بۆ نه‌خۆشخانه»، به‌لام زه‌ینه‌ب گووتی: «بپروا و گونا به‌ جوړیکی سامناک له‌ پۆحیدا له‌ شه‌پدان... لێی گه‌رین خۆی هیدی هیدی یه‌قین ده‌دۆزیته‌وه». له‌و شه‌وانه‌دا هه‌ندێ جار مه‌هتابی خوشکی هه‌لده‌ستا و ده‌ستی ده‌خسته‌ سه‌ر نێوچاوانی، به‌ بێده‌نگ عاره‌قه‌کانی بۆ وشکده‌کرده‌وه، به‌ بێده‌نگ دایده‌پۆشی، به‌ بێده‌نگ ئاوی ده‌کرد به‌ده‌مییه‌وه، بۆ تاکه‌ جاریکیش چیه‌، نه‌مدی پیکه‌وه قسه‌بکه‌ن، ئه‌و گونجان و خۆشه‌ویستییه‌یان بۆ یه‌کتر ته‌نها له‌ بێده‌نگیدا به‌رقه‌راره‌بوو، هه‌رکاتیک قسه‌یانبکردبایه‌ به‌شه‌رده‌هاتن. هه‌ندیک شه‌و ته‌نها من و له‌یلا ده‌ماینه‌وه، له‌و شه‌وانه‌دا که‌ دلنیا‌بوایه‌ هه‌مووان خه‌وتوون، یه‌که‌یه‌که‌ ده‌که‌وته‌ گێرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانی خۆی. ئه‌و خه‌ونی به‌ شاری سپیه‌وه ده‌بینی، شار که‌ سه‌رتاپای دره‌خت و مال و ئاده‌مییه‌کانی سپی بوون. خه‌ونی به‌ کۆمه‌لێ پیاوه‌وه‌ ده‌بینی که‌ چاویان ته‌نها سپینه‌ی هیه‌ و به‌س، سه‌رما له‌ خه‌ونه‌کانیدا له‌ هه‌ر شتیکی تر کوشنده‌تر بوو. هه‌میشه‌ له‌ خه‌ونه‌کانیدا گۆله‌کان له‌سه‌رما ده‌مردن، بالنده‌کان له‌سه‌رما ده‌مردن، گیانه‌وه‌ره‌ کێوییه‌کان له‌سه‌رما ده‌مردن. من سه‌رته‌ وامه‌ستده‌کرد که‌ په‌تای ئه‌و سه‌رما کوشنده‌یه‌ هه‌ر جه‌سته‌ی له‌یلای داگیرکردوه، به‌لام پۆژانی دواتر سه‌لماندی که‌ چه‌نده‌ها کێژی دیکه‌ش ئه‌و هه‌سته‌ سه‌یره‌یان به‌ ساردی لا دروستبووه. له‌ قاته‌کانی سه‌ره‌وه‌ش چه‌ندین کچ تووشی ئه‌و له‌رز و ساردبوونه‌وه‌ کوتوپره‌ هاتبوون، هه‌ندێ شه‌و هه‌موو به‌تانی و لێفه‌کانی خۆمان پیاده‌دا به‌لام ئه‌و هه‌ر ده‌له‌رزیی، گه‌ر تا به‌ر ده‌ستشۆره‌که‌ش له‌گه‌لیدا بچوواینايه‌، ده‌ستی به‌ جوړی ساردبوو سه‌رپه‌نجه‌کانمانی ده‌ته‌زاند. شه‌ویک به‌ منی گووت: «له‌و ئاگره‌دا نه‌بیت، ناتوانم بچه‌ویمه‌وه... له‌ ئاگره‌دا نه‌بیت نازیم». پۆژیکی

دیکەش بە زەینەبی کویتستانی گووت: «مەیلیکی نۆرم بۆ ناگر هەیه، تەنیا ناگر دەتوانیت چاکمباتەوه». من نازانم زەینەب چەند لەو دەرە سەیرە ی لەیلا تێدەگەیشت، بەلام دەمزانی ئەم قوتابخانە بەدە بەجۆریکی سەیر ساردە، بەجۆریکی سەیر بێدەنگە... نەخۆشکەوتنی لەیلاش بەشتۆهەکی بێمانا، ناوئۆمیدی و ترس و کپیەکانی قوتابخانە ی قوولکردبوو. فەتانە دەیگووت: «تاکە پێگایەک لە بەردەمماندا بێت ئەو یە بەپۆلە ی زیاتر بدۆزینەوه، تا زیاتر بەپۆلە بدۆزینەوه، زیاتر هەستدەکەین شتێکی خۆمان هەیه». من و فەتانە پۆزانە بە نەینێ کاتیکی نۆرمان لە گەراندە بەدوای بەپۆلەکاندا بەسەر دەبرد، ژمارە ی بەپۆلەکانیش لەو زیاتر بوو کە چاوەروانماندەکرد، فەتانە دەیگووت: «بەپۆلەکان هەمیشە تۆریوون. لەمەوبەر چاوی ئێمە نەیبینیوون، بەلام ئێستا دەتوانین بیانبینین». بەپۆلەکان لە هەموو شوێنێک بوون، لە پارەوهکاندا، بە بنمیچەکانەوه، لە ژێر میزەکاندا، لەسەر فەرشەکان، لەسەر لیواری پەنجەرەکان، بە بەردەکانەوه. من زۆر جار دەترسام یەکیک بەو پەپولانەوه بمانبینیت و لای زەینەبی کویتستانی شکاتمان لیبکات، چونکە تەواو نەمدەزانی ئایا کۆکردنەوه ی بەپۆلەکان دژی تۆبەیه، یاخود نا. فەتانەش دەیگووت: «نازانم، لەوانەیه قەدەغەبێت... وا هەستدەکەم قەدەغەبێت». بەلام فەتانە نەدەترسا و دەیگووت: «گرنگ ئەو یە شوێنێکمان هەیه بەپۆلەکانی تیا بشارینەوه».

ئێوارپێک کە بە نەینێ سەیری بەپۆلەکانمان دەکرد، فەتانە بە ئەسپایی گووتی: «لەوانەیه ببیننی ئەم میرووه قەشەنگانە، لەیلا چاکمباتەوه... کێن چۆزانیت، شتێکی جوان نابیت بە دەلیلی». پۆزێک لەسەر قسە ی فەتانە، چیرۆکی بەپۆلەکانمان بۆ لەیلا باسکرد، بە هیوای ئەو ی کە راوکردنی بەپۆلەکان کەمێک لەو جیهانە ساردە بیهێنیتە دەری، بەلام ئەو هەرگیز تێنەگەیشت، ئێمە باسی چی دەکەین.

چەندین نێوارە دەمانبەردە کتێبخانە کە و کتێب بە کتێب، گەنجینە ی پەپولە کانمان نیشان دەدا، پێمان دەگوت: «لە یلا، بڕوانە، ئەم پەپولانە، بڕوانە... لەوانە یە سەیرکردنی ئەم شتە قەشەنگ و پچوکانە، ئەو ترس و ساردییەت لەبیربەریتەوه». دەمانگوت: «ئەم پەپولانە نێمە ی لە دەریای گەورە ی ترس و وه پزێی دەرهینا». هەندیک جار کە مێک شادومان دەبوو، هەندیک جار بڕیسکە یەکی خۆشی و زەر دەخەنە یەکی پڕ نەینێ دەکەوتەوه سەر لێوی، بەلام دوا ی چەند ساتیک ئەو ترس و لەرز و ناو مێدییه سەر لە نوێ دەگاپایەوه سەر سیمای. کە سەریش دەکەوتەوه بۆ دنیای سالتۆنەکان، ترس و تەنهای و بیزاریی لە خۆی و لە دنیا زیادیدە کرد، بە جۆریک هەمیشە دوا ی سەردانی کتێبخانە کە، لە یلا حالی خراپتر دەبوو. دوا جار فەتانه گوتی: «مەرج نییه هەموو کەس لە پەپولەکان تێگات». ئەو تا دەهات سەرما زیاتر تەنگی پێهەڵدەچنی. من دەمگوت: «هەموو ئەوانە ی بەپاستی تۆبە دەکەن، لەشیان زیاتر و زیاتر سارد دەبێتەوه، زیاتر و زیاتر سەرما ئازاریان دەدا». بە فەتانه م دەگوت: «ئەو ساردییە ی لە جەستە ی زەینە بی کوێستانییەوه دیت، خورافەت نییه، درۆ نییه، ئەوه تەنیا ساردی پووت و قووتی نیگاکانی نییه، بەلکو ساردی لە شیکە تۆبە یکردوه».

شەویک لەو شەوانەدا، لەناکاو لە یلا هەستا و لە ژوورە کە ی چوو دەری. ئەو کات من لە ناوه پاستی پارپەوه کەدا سەیری تارمایی ئەو پیاووم دەکرد کە لە نزیک پلە کەکانەوه چاوه پوانیدە کرد، کە لە یلام بینی ئەو تارماییەم بەخشی بە شەو و دوا ی لە یلا کە وتم کە بە بێدەنگ بە پلە کەکاندا چوو خوار ی و منیش بە دوایدا. ئەو شەوه چەند سەیرم لێهات کە ئەوم بینی بە هیمنی چوو ناو مەخزەنی هەلگرتنی سووتە مەنییهکانی قوتابخانە، مەخزەنیکی چکۆلە بوو دەکەوتە پال چێشتخانە کەوه، ئەو بە ئەسپایی دەرگا کە یکردەوه و لە ناوه پاستی تەنە کە نەوتەکاندا وهستا،

و هكو نه وهی بۆ شتیك بگه پښت، چاوی به و دهووبه رهدا گپا و له ناو بهرمیل و ته نه كه و كه برگه گه و ره كاندا خۆی گرمۆله كرد و دانیششت. نه وه سه ره تای نه و شه وه سه یرانه بوو كه له یلا، له ناو نه و مه خزنه دا به نه پتی ده بیردنه سه ر. من نه و گات هۆیه كم شك نه برد نه و له زه ته ی لێزه وتبكه م، له به رنه وه به بیده نگه گه پامه وه بۆ ناو جیگا كه م و به تانییه كه م دایه وه به سه ر خۆمدا و خۆشبه ختانه تا كاتی نوێزی به یانی خه وتم.

نه و شه وانه ی كه له یلا له ژوره وه نه ده خه وت، من دوا ی نه وه ی كه گویم له چیرۆكه كانی فه تانه ده گرت، ده یراره ی په یوه ندییه سه یره كانی «میدیا» و «مانگ» باشتر ده خه وتم... بۆ ساتیكیش له و باوه رهدا نه بووم. چاره نوسیکی وا ترسناك چاوه پروانی له یلا بكات، نه و كاتانه ش بوو په كێ له مامۆستاكان به رده وام باسی سیفه ته گه رم و سارده كانی شه ی تانی ده كرد. هه ندێ شه و له ناو جیگا كه دا هه و لمده دا مانای نه و وانانه به زیانی خۆمه وه گرێبده م، هه و لمده دا له پښگای نه و دابه شكردنه وه وه له یلا تیبگه م... به لام هه ر زوو نه و شه وه ترسناكه هاته پښش، كه ئیستاش دوا ی ساڵه های ساڵ له به رچاومه و به رده وام ترسه كانی ده ژیم. له به دب ختیدا من نه و شه وه خه وتبووم و له سه ر دهنگی هاوار و پهنگی پوناکییه کی گه و ره به ناگهاته وه، هاوار و قیزه قیزی كچان پایچه كاندم، فه تانه به ر له من له ژوره كه چوو یوه ده ری. كه به پله كه كاندا چووینه خوارێ، هه موومان نه و مه خلوqe به سه ته زمانه مان بینسی به گه وه له ناوه راستی پاره وه كه دا، چه ند مه تریك دوور له ده رگای ژوره كه ی زه ی نه بی كوێستانییه وه وه ستابوو، نه هاواریده كرد، نه هه لده په پرسی، به لكو له ویدا وه ستابوو و ته ماشایده كردین، له یلا بوو، سه ره تا كه س نه یناسییه وه من نه بیته، هاوارم كرد: «له یلایه... له یلا». زه ی نه ب و مامۆستاكان هه موو به قزی ئالۆزكا وه وه و بیسه ره پۆش هاتبوونه ده ری و سه یری نه و پارچه گه ریه ان ده كرد كه هیمن لیمانزێكده بووه وه، گه ره كه به نه دازه یه ك كله یسه ندبوو،

که‌سمان نه‌مانده‌توانی لێی نزیک‌بینه‌وه، له‌سه‌رخۆ ده‌هاته پێش‌ئ و تا زیاتریش به‌اتبایه‌ته پێش‌ئ له‌ ناو کڵپه‌کاندا له‌یلام جوانتر ده‌بینی، هه‌مان شیوه‌ی هه‌بوو وه‌کو ئه‌و شیوه‌یه‌ی به‌که‌م پۆژ له‌به‌ر هه‌تاوی چه‌وشه‌که‌ی پشته‌وه‌دا بینیبووم، بۆ ساتیک له‌ ناو گره‌که‌دا ده‌ستبیرد بۆئه‌وه‌ی ده‌رگای به‌کێ له‌ ژووره‌کان به‌کاته‌وه، به‌لام وه‌کو ئه‌وه‌ی تینی ناگره‌که‌ سه‌ری لێشی‌واند‌بیت ده‌ستی کێشایه‌وه. له‌و کڵپانه‌دا فه‌تانه تاکه‌ که‌سه‌یک بوو هۆشی به‌وه‌بوو به‌تانییه‌کی ته‌ر به‌ینیت و به‌په‌رتاو هه‌والب‌دات بیدات به‌سه‌ر گره‌که‌کاندا. تاکه‌ که‌سه‌یک بوو له‌نیوانماندا دیمه‌نی ئه‌و ناگره‌ ئیقلیجی نه‌کردبوو، ده‌یقیژاند: «بیکوژینه‌وه... بیکوژینه‌وه».

به‌لام چیت‌ر له‌ ناو ئه‌و دوکه‌ل و بۆکه‌روزی سووتانه‌دا هه‌چ نه‌ده‌کرا. پاش ساتیک من ئیدی له‌یلام نه‌ده‌بینی، ته‌نها فه‌تانه‌م ده‌بینی که‌ هه‌لده‌په‌رسی و هاواریده‌کرد: «بیکوژینه‌وه...». یه‌ک له‌سه‌ر به‌کیش به‌تانی له‌ ژووره‌کان کێشده‌کرد و ده‌یدا به‌سه‌ر ناگره‌که‌دا، به‌لام پاش توژیک به‌تانییه‌کان ده‌سووتان و له‌ ژیره‌وه کڵپه‌کان هه‌لده‌ستانه‌وه. له‌یلا که‌ سه‌ره‌تا وه‌کو پارچه‌ به‌فریکی سه‌پی له‌ ناو ناگره‌که‌دا دیاریبوو، ورده ورده ونده‌بوو، ورده ورده بۆکه‌روژیکی کوشنده و ترسناک به‌ تۆبه‌خانه‌که‌دا بلاوده‌بووه‌وه. ئه‌وه‌ی به‌لای منه‌وه سه‌یریبوو، ئه‌و ترس و په‌شوکانه‌ی زه‌ینه‌ب و مامۆستا‌کان بوو، ئه‌و خۆ به‌دوورگرتن و شله‌ژانه سه‌یره‌بوو که‌ تووشیان هاتبوو... تا له‌یلاش له‌ ناو کڵپه‌کاندا توایه‌وه و بووه خۆله‌میشیکی ورد و په‌ش لێی نزیک نه‌که‌وتنه‌وه... به‌ دریزی ئه‌و کاته‌ش به‌کێک له‌ دواوه له‌ ناوقه‌د و که‌مه‌رمه‌وه منی گرتبوو، من هۆشی ئه‌وه‌م نه‌بوو بزانه‌م چیه‌ یان کتیه‌؟ دواتر که‌ ئاو‌په‌دايه‌وه بینیم «مه‌هتاب»ه، که‌ ته‌ماشای سووتانی خوشکه‌که‌ی ده‌کرد و ده‌له‌رزی، به‌ ددان لێوی خۆی ده‌کروشت و نه‌یده‌توانی هاواریکات، به‌جۆریک به‌ لێوی خۆیدا ده‌نووسا هه‌موو جله‌کانی من و خۆیشیشی خویناویکرد،

دوچار بهر له وهی من بتوانم دهستی بگرم و نارامیبکه مه وه بیهۆش له پێشدهمدا كهوت و به بوراوهی به لاداهاات.

خۆسووتانی لهیلا كه دواتر زهینه ب دهیگێرپایه وه بۆ ئه وه نهخۆشییه كوشندهیهی له ولاتدا بلاوبۆته وه، نهخۆشی خۆسووتانی كچان و ئافرهتان، تهنها غورویی زهینه بی لهقنه كرد، بهلكو وهكو ئاره زوویه کی نهینسی و مه یلیکی قوول به ره و مردن، له هه مووماندا دهركه وته وه. ئه وه به یانییه دواي ئه وهی پاشماوهی لاشه خه لوزینه كه ی له یلامان پاككرده وه، دواي ئه وهی چهند پۆلیسیکی بچكولانه كه هه موویان به شیویه کی سهیر كورته بالا و قه له و بوون پرسسیاریان له هه موومان كرد، من كه بۆنی سووتانی لهیلا هه میشه له هه ناسه مدا بوو، گێژ و ترساو له جیگا كه ی خۆمدا دهستمكرد به گریان، فه تانه به رده وام دهیگوت: «ئه گه ر یه كێکی دیکه م له گه لدا بوایه، نه مده هیشت بمریت... نه مده هیشت وا بسووتیت». ئه وه پۆژه هه موومان تا ئیوارێ ده گریاین، فه تانه نه بیته كه له سه ر جیگا كه ی خۆی دانیشتبوو و بیده نگ سه یریده كردین، مه هتاییان له ماشینی پۆلیسه كاندا برد بۆ خه سه ته خانه و تا چهند مانگیك نه گه پایه وه. نزیک نوێژی عه سر، زهینه ب كه مه كێ هاتبووه وه سه ر خۆی، كۆیكردینه وه و پێیگوتین: «سنووریک له نیوان تۆبه كردن و خۆوێرانكردندا هه یه، سنووریکي باریك و نه بینراو، سنووریکه ته نها پۆحیکي ئیمانداري پاسته قینه ده یدوژیتته وه... ئه وهی ئه وه سنووره ببیریت ده كه ویتته وه ناو كوفر... مه به ست له تۆبه كردن جله وكردنی پۆح و فیروونی ملكه چیبه، نه وه كو خۆفه وتاندن... هه ر خودا خۆشی، ته نها به ته نها بۆی هه یه ئه وه پۆحانه ی كه دروستیكردن، بیباته وه بۆ دیاری خۆی... خۆسووتاندن ئاره زوویه کی شه یتانییه، شه هه ته كان هه موو گه رمن، ئاره زووه كان هه موو گه رمن، به لام هه ندی جار ئاره زووه كان گه رمی خۆیان ده به خشن به شته كانی تر، هه تا تۆبه كردن ده به ستنه وه به گونا هه وه... مرۆف

نا‌توانیت به‌خۆ‌سووتان له‌ده‌ست شه‌هوه‌ته‌کانی پزگاریبیت، به‌لکو‌ته‌نها به‌زه‌لی‌کردنی له‌ش و پچوک‌کردنه‌وه و پام‌کردنی له‌عباده‌تدا، ده‌توانیت کاری وابکات».

من‌ئهو پۆژه‌نهم‌توانی تا‌سه‌ر گوئ له‌زه‌ینه‌بی کویتسانی بگرم، غه‌میک‌ی سه‌یر پۆحمی نازارده‌دا. فه‌تانه‌ پئیده‌گوتم: «خه‌ندان، خه‌ندانی چکۆله، غه‌مگین مه‌به... تۆبه‌کردن بریتیه‌ له‌وه‌ی ببین به‌ مرۆفیک‌ی غه‌مگین... بزانه‌ غه‌م یان به‌ره‌و مردنمان ده‌بات یان تۆبه‌کردن». من‌ئهو نڀواره‌یه‌ بیته‌وه‌ی هیچ‌ له‌ قسه‌کانی فه‌تانه‌ تڀگه‌م، پارچه‌ ئاوینه‌که‌م لیقه‌رزکرد و به‌له‌ پام‌کرده‌ ده‌ستشۆره‌کانه‌وه، له‌وئ له‌ ته‌والیتیک‌ی چکۆله‌دا سه‌یری خۆم‌کرد، ئهو زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌م نه‌بینی. دوا‌ی سووتانی له‌یلا ئیدی ئهو زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ له‌ ژیان و له‌ سیمامدا سراپه‌وه... ته‌نها سالانیتیک‌ی زۆر دره‌نگ و له‌ ژیر فشاری ئهو پۆحه‌ زیندووه‌ی فه‌تانه‌دا جاریک‌ی دی توانیم زه‌رده‌خه‌نه‌ بگرمه‌وه، له‌و نڀواریه‌وه خه‌نده‌کانم مردن، ئهو خه‌ندانه‌ی که‌ هه‌ندئ جار ده‌متوانی له‌ پڀگایانه‌وه ژیان وه‌کو گه‌مه‌یه‌ک ته‌ماشابگه‌م.

که نه سره دینی بۆنخۆش هه والی گه یشتنی که ژاوهی ئیمانی پیگه یشت، له گوندیکی بچکۆلانه دا له ناو چیا عاسییه کانی باکوردا، خاریکی رینگخستنی دواهه مین به شه کانی «که شکۆلی عاشقان» بوو... به نه ندازه یه ک بیخه م بوو، هه ندی پۆژ جگه له کارکردن و پیداجوونه وه به سه ر تراژیدیای عه شقه کۆنه کاندا، ئیشیکی دیکه ی نه بوو. کاتیکیش نه سره دینی بۆنخۆش پۆژه کانی له ناو به حری که شکۆله سهیره که یدا ده برده سه ر، که ژاوهی ئیمان به خۆی و سه ده ها له خوداترسی دلسۆزه وه، له کاروانیکی دریزدا گوند به گوند له باشووره وه به ره و ناوچه عاسی و شاخاوییه کان سه رده که وت، گوند دوا ی گوندیش نه و له شکره تاده هات گه وره تر و گه وره تر ده بوو. نه و کات مه لا که سه ری باغه وان هه موو هیز و توانای خۆی ده خسته گه پ تا پۆحیکی نوئ، هوشیاریه کی تازه له دلی نه و گوندنشینه نه دا دروستبکات، هه رچه نه ده نه و زه مانیک بوو له و باوه ره دابوو که ژبانی ناو سه روشت، که می خوینده واری، فه سادی تاقه سیاسییه کان، په وشتی نه م گوندنشینه نه یان شیواندوو ه. به لام له گه ل هه موو گومانه کانی مه لا که سه ریشدا، هه موو نه و تایه فه و خیلانه ی که کچیان تووشی گونا ه بوو بوو، به گه رمی پیشوازیی کاروانه که یان ده کرد. نه و پیشمه رگه یه ی که هه والی که ژاوهی ئیمانی بۆ نه سه ره دین هینا، به هه ماسیکی مندالانه وه باسی کچیکی سه پی پۆشیشی بۆ گێزایه وه

که له بهر مینه بهری مزگه وته کاندای، به هێمنی له سه ر کورسییه کی سپی داده نیشیت و به سه رهاتی دارستانی ک ده گێریتته وه که بۆته نیشته جیی عاشقانی یاحی. به وه دا که پێشمه رگه که ناوی ئه و کچه ی یادکردبوو، نه سه رده ی نه وه کو سه ره تا نه یده زانی، ده بیته کامه کیژ بیته هه له اتیته و دواتر بوو بیته به چاوساگی ئه و کاروانه ... هه مان شه و که بۆنخۆش به چیرۆکه که ی زانی، به فریکی قورس به سه ر هه موو هه ریمه که دا باری. به لام نه سه رده ی، بیته وه ی سلّ له و گه رده لولوله ساردانه بکاته وه که له خۆر هه لاته وه ده هاتن، پوزه وانه کانی هه لکیشا و دره نگه ختی گوندی جیهیشت و به ره و باشوور که وته پئی... ئه و کات توانایه کی سه یری بۆ به ناو به فردا پۆیشتن و شه و ته یکردن هه بوو. ئه و شه وه تا نیوه پۆی پۆزی داها تووش نه سه رده ی جگه له چه ند گوندیه ک که ئا فره تیکی نه خۆشیان ده برد بۆ شارۆچکه یه کی نزیک، هیچ که سی نه بینی، به لام که زیاتر به ره و خوار کشا، له ده می پێیواره کانه وه شوین و ئاراسته ی که ژاوه ی ئیمانی دۆزییه وه. نه سه رده ی ده مه و ئیواره گه یشته ئه و گونده ی که دوو پۆژ بوو ئیمانداران له هه موو لایه کی ئه و هه ریمه وه پۆل پۆل پوویان تیده کرد، تا له ئیواری مزگه وته سپیه گه وه که یدا، گوئی له وتاره به جۆشه کانی مه لا که وه سه ری باغه وان بگرن. له گه ل گه یشتنیدا به گونده که، له زاری چه نده ها که سه وه، به چه نده ها شیوه ی جیاواز، چیرۆکی ئه و که نیشکه ی بیسته وه که له «جه نگه لی شه هه وته کان» یان له «هه لدیری زینا» رایکردبوو... ئه و ده بایه چه ند سه عاتی ک له به ر دوکانۆچکه یه کی ته نه که دا چاوه پروان بکات تا کو بوونه وه که ده ستپیده کات، حه وشی مزگه وته که هه ر له زووه وه پرپووبوو له سه ده ها ژن و پیاو که زۆریان له گونده کانی دیکه وه هاتبوون، نه سه رده ی نیش وه کو هه ر غه ربیه یه کی تر شوینی گومان و پرسیا ری که س نه بوو، به تایبه تی به بیده نگ و بئ هیچ قسه یه ک که گومان بوو ژینیت ده بیرسی و

گوئیده گرت.

له گه ل دهستپێکردنی مه راسیمی وتاردا به ستن و زیکر گه رمکردندا، له ناو دهیه ها ژنی ده فبه ده ستدا که چه ندین پۆژ بوو هاو پرسی کاروانه که بوون، نه سره دینی بۆنخۆش، مه عسومه ی له جلیکی سپیدا بینیه وه . نه سره دین دواتر ده یگوت: له ژیانیدا که م له ساته کانی نا ئومیدی، به نه اندازه ی ئه و ساته ئازاریاندا وه . بینینی مه عسومه و دلنیا بوونی نه سره دینی بۆنخۆش له ئاشکرابوونی هه شارگه نه یئیه که ی عاشقان، جگه له نا ئومیدی، ترسیکی بیسنووریشی ده رباره ی چاره نویسی عاشقه کانی دی خسته دلیه وه . ئه و له دوینی شه وه وه ده یویست له ته واوی حکایه ته که بگات، ئیستاش خۆی له به رده م ئه م مزگه وته دا هه لی بۆ په خسابوو، به گوئی خۆی وتاره کانی مه لا که وسه ری باغه وان بیسیت، که ئه و عه شقستانه ی به شه ی تانستان ناوده نا، به گه روویه کی پر له سۆز باسی چاره نویسی په شی زیناکاران و به چه زۆله کانیانی ده کرد، باسی ژنانی ناشه رمی و په یوه ندییه هه رامه کانی ده کرد، هاواریده کرد: «وه رن ئه م باغی زۆمه ته گرتییه رده یین... وه رن خۆری گیراوی شه ره ف به ره لا که یین... وه رن گوڵستانی ئه خلاق ناویده یین». نه سره دین که ئه و جۆش و خروشه ی خه لکانیشی ده بینی، که چاوی به سه ده ها چه کبه ده ست ده که وت که هه ریه که یان له خیلکی جیاواز و هۆزکی جیاواز و عه شره تکی جیاوازه وه هاتبوون، که ئه و ژنانه ی ده بینی که هه ندیکیان له چیا به رزه کانی کوستان و هه ندیکیان له گونده کانی گه رمیانه وه خۆیان گه یانده بووه ئه م که ژاوه یه، ده یزانی که هیچ چاره یه کی نییه ئه وه نه بیته که به ر له خۆرنا وایوون بکه ویته وه پێگا و هه موو ئه و عاشقانه ده ربازیکات. نه سره دین ئیستاش به غه میکی گه وره وه ده لیت: «دوا هیوام ئه وه بوو پرگاریانکه م». ئه و ده یزانی که ژاوه که به هیمنی گونده کان ده بریت، له هه موو گوندیک وچانده دات،

چه کدار کۆده کاته وه، ئیماندارانی داخ له دل له گه ل خۆیدا ده بات، کیژ و کورانی گه نج له بانگه یشته شه ی تانییه کانی شه هوت ناگادارده کاته وه ... شه وهش هه مووی ماوه یه کی باش بوو، بۆ شه وهی شه و عاشقانه جه نگه ل چۆلبه کن، به لام به ره و کوئی؟ ... نه یده زانی. شه و ئیوارهی نه سره دین به ره وهی تا کۆتایی شه و مه راسیمه بوه سقیته، بریاریدا پیش گه رانه وهی گوندیه کانی دیکه بگه ویته پێگا و وهک پیاویکی نه ناسراو به دزییه وه شه و هه ریمه ته بیگات و بجیته عه شقستان.

پۆژی دوهم، نزکی نیوه پۆ له و په یژه هه زار به هه زاره دابه زی، به لام که هه ر له ملی هه ل دیره که وه ته ماشای شه و زه وییه ی کرد و شه و په نگه زه رد و ژاگاه ی بین ی که له هه ندی شویندا مه یله و خۆله میشی ده یروانی، نا ئومیدییه کی قوول و کوتوپر بهر سینه ی گرت، شه و هه رگیز شه و خاکه ی به و جۆره په شمورده و غه مگین نه بینیبوو، هه واش وه کو جار ان پر نه بوو له په نگ و نه خش و پاشماوه ی عاجباتی زه مانه به سه رچووه کان، به لکو شه وی پۆژ هه وایه کی سارد و بیژه حم له هه ر چواراوه هه لیده کرد و جار جار له هه ندی شوینیشدا ده بووه گه رده لولویکی گه وره، تا زیاتریش داده به زی و گوئی راده دیرا جگه له دهنگی توپه یی ناوه کان، نه دهنگی بالنده یهک، نه شوینه واری زینده وه ریک دیار نه بوو، هه تا بۆ ئیستیک نه سره دین وای خه یال کرد که ده شیته بهر له دابه زینی شه و، عاشقان جه نگه لیان چۆل کرد بیته، به لام هینده ی دابه زی و له و پرده دارینه بجکولانه یه په ربییه وه، دیه نی زه وییه کی غه مگین و خۆله میشی لیده رکه وت که په نگی فه نابوونیکی کوتوپری لینیشتبوو. پیاوان و ژنان و مندالانی شه و زه وییه له هه ر کاتیکی دیکه تر ساوتر و ته نه اتتر و که مدووتر ده هاتنه بهرچاو، هه ر له سه ره تاوه پچرپچر و تیکه لاه هه موو به سه ره اته کانی شه م چهنده مانگه ی دواییان بۆ گێزپایه وه ... چیرۆکی په یکه ری فه رامۆشکراوی

عاشقان، چيرۆكى شيوه نه كانى په روانه، چيرۆكى بيدهنگى فره يدون، مردنى بالنده كان، هه لهاتنى مه عسوم و پويشتنى سيامه ند... نه سره دين تا نه مپوش بيته وهى هيچ له و ويرانبون له ناكاهه تيباگات، هه ميشه سه ريه دات و ده لىت: «نه ده بيه حالى جه نته تى عاشقان به و جوړه بيت». كه يه كه مين جار په روانه ي بينى، نه و به نه دازه يه ك لاواز و خه فته بار بوو وه خته بوو نه يناسيته وه، دواتر يش ده يگوت: «په روانه، وه كو مه مخلوقىكى غوبار ناسا، وه كو كچىك كه تراويلكه كانى چاو دروستيان كرده بيت، له ناو دره خته كانه وه ده ركه وت». په روانه سه ريه تا پيوا بوو كه منداله چاوشينه كه، نه سره دينى به ره و نه م دۆله سارده په روانه كرده، به سه سره تىكى زوره وه چيرۆكى بيدهنگى فره يدون و غه مه بيسنوره كانى خو ي بۆ گيپايه وه، دواتر يش به ناو عه رديكدا كه پيده چوو هيدى هيدى شيببته وه، عه رديك كه ليتاوى به فرانبارى پيشوو دايپوشيبوو، به ره و وه رشه كه پويشتن. كاتيك نه سره دينى بونخوش فره يدونى له ناو په پوله چكوله كاندا بينيه وه، شته كانى وه كو نه فسانه يه كه هاته پيش چاو، نه فسانه يه كى بيما نا. تاما وه يه ك جگه له تيرامان له و په پولانه هيچى ديكه ي بونه كرا، په پوله كان هينده زوربوون نه سره دين نه يده توانى يه كه يه كه سه ير يانبات، هه نديكيان به پوحيكى هينده عاشقانه ره نگرابوون كه پيده چوو ته نها هه ناسه يه كيان پيويست بيت بونه وهى بينه مه مخلوقاتى زيندوو، به لام ديتنى فره يدون له و حاله دا به جوړى دلى نه سره دينى راجله كاندبوو كه سالانتيكى دواتر يش، كاتى وه سفى نه و ساته ي ده كرد، دلى پرده بوو له گريان. نه و پوزه چوار سه عاتى ره به ق له به رده ميده وه ستا، قسه ي بۆ كرد، رايوه شاندى، به سه ر شانيدا گريا، باسى يادگار هه اوبه شه كانى بۆ كرد، باسى نيوه روانى حه وزى مه له كه، نيوارانى به ر كتيبفروشيبه كه، مه سته بوونى سه ر كاريزه كان، سه يرانه كانى به هار، شه ره چه قوكانى

هەرزەکاری، فاقەنانەوێ دەشتەکان، لگاکردنی پۆژانی جەژن، دلدارییە تێپەرەکان، تێپەرەکانی دووگۆلی، یاریکەرەکانی برادەریمان... بەلام هیچی سوودی نەبوو، فەرەیدون هەتا بۆ جارێکیش سەری بەرزەکردووە بزانییت کێ قسەى بۆ دەکات. نۆوارەى کە دەنگ لە وەرشە کە هاتە دەری، نیمیچە گێژ، ناو میڤد، بیپرست، تیکشکاو، لە نزیک بەردیکی گەرەو، بەرامبەر پەروانە و میدیای غەمگین دانیشت، کە چەندین سەعات بوو لە دەرەوێ وەرشە کە چاوەروانیاندا کرد. نەسرەدین بە خەمەو گوتی: «هیچ شتێک سوودی نییە... من... من ئیستا کە لە خەیاڵی خۆمدا دەگەریم، پستەى کە گەلێک دوری فەرەیدونم دیتەوێ، پستەى کە لە دانیشتنێکی شەوێکی ستۆدیۆکەدا لە شار بە من و گۆفەندی گوت، کە سمان ئەو کات گویمان بەو جۆرە قسانە نەدەدا، بەلام ئەمڕۆ... تەنها ئەمڕۆ، تێدەگەم فەرەیدون مەبەستی چى بوو... ئەو ئەو کات گوتی: پۆژیک دیت، هەموو خۆشییە بچوکهکان جێدەهێلم و لەودیدو دیوارێکی ئەستورەوێ کە هێندە ئەستورە هیچ کەس ناتوانییت بیپریت، خۆم بۆ عیبادهتێکی تاییەت تەرخاندا کەم، بۆ ژیان لە گەل خەیاڵاتەکانمدا... ئاشکرایە ئەمڕۆ ئەو پۆژەى، ئیدی هیچ کەس، هیچ هێزێک ناتوانییت دەستی بگریت و لەودیدو ئەو دیوارانەو پاریکیشی تە دەرەو، لەبەرئەوێ هیچ کەس دەستی ناگاتە ناو ئەو جیهانەى ئەو تیا دەزێ... ئیمەش جگە لەوێ کە دەتوانین بۆی بگرین، هیچی دیکەمان پێناکریت». نەسرەدین ئەو نۆوارەى دانیابوو کە دەبییت ئەو جەنگە لە چۆلبکریت، دەشیزانی دواچار فەرەیدون بەتەنها لەو دارستانەدا دەمینیتەو. پەروانە پێیابوو دواى ئەو پشتههێکردنە سامناکەى فەرەیدون لە هەموو دنیا، ئەو لە ناو ئەم داروبەرە ترسناکەدا هیچی نەماوە بۆی بژێ، میدیاش لەسەر دەفتەرە سەپییەکانی دەنوسیت: «خۆشەویستی مرد، با بۆ شتێکی تر بگەرێین». لە پێگای گەرەوێدا نەسرەدینی بۆخۆش بەردەوام

ههسهه تبارانه بیریده کرده وه، په روانه دهیگوت: «نهسهه دینی بۆنخۆش، ژیان وه کو ناویک وایه، ههه د لۆپێک که له بهری ده پروات ده بیته د لۆپێکی دیکه جیگای بگریته وه، به لام له م دارستانه دا، ده قیقه کان ده پروات و هیچ شتی نایه ته وه جیگای... وه زرکان ده پۆن و بۆشاییه کی ترسناک له دوی خویان جیده هیلن، پۆخی ئیمه چین دوی چین ده پروات و سه پیتییه کی په ها جیگه ی ده گریته وه»

به ناو درهخت و جهنگه ل و که پره فه رامۆشکراو و تیکشکاوه کاندا ده پۆیشتن، به ناو ماله قورپن و تلیساوه کاندا تیده په رپن، په روانه دهیگوت: «ناسمان لیڤه دا قورسته، بروسکه کان لیڤه دا به شیوه یه کی ناسانتر ناسمان و زهوی و ئاوه کان دابه شده که ن، ژنان به هیمنی ده بن به په له یه کی په ش، هیچ شتیکیش لیڤه دا، له م عه رده دا خوی ناگریت، وشه کان با ده یانبات، په یوه ندییه کان با ده یانبات، خه ونه کان با ده یانبات... به لام بۆ کوئی؟ کهس نازانیت».

ئهو ئیواره یه نه سهه دین هه موو ئهو خێله کۆده کاته وه، ده یه ویت پاستییان پیتیلت، به لام سه ره تا تابلیتی ده سه ته پاچه یه، نازانیت له کوپوه ده سه تپبکات، هه موو هه ست به و غه مگینی و شه لانه ژانه قووله ی نه سهه دین ده که ن. ئهو به ئه سپایی باس له هه له اتنی مه عسوومه وه ده کات، ده نگیشی تابیت نا ئومیدتر و ترساوتر ده بیته، باس له گرتنی مه عسوم ده کات له لایه ن ئیمانداره کانه وه، باس له و که ژاوه گه وره یه ده کات که به پتوه یه، به هه موویان ده لیت: «قافله یه کی درێژ بۆ ویرانکردنی ئه م هه واره به پتگاوه یه» پتیانده لیت: «چهند پۆژیکی تر نابات له و په یژه یه وه و له چهنده ها په یژه ی تره وه پیاوانی چه ک به ده ست، ده رویشی شمشیروه شین و ژنانی ده فژهن دینه خواره وه، ئهو کات کاتتان نابیت منداله کاتتان به پرننه وه بۆ ئه و بهر ئاوه کان، کاتتان نابیت له و که مارویه ده رچن که به دلنیا ییه وه هه موو ئه م خاکه ده ته نیته وه،

ئهو کات وه‌کو نه‌تک‌راوی‌ک گوند به‌ گوند ده‌تانگێپن، تا ده‌تانگه‌یه‌ننه
 شماره‌گه‌وره‌کان، له‌ مردن و پرسیواییش زیاتر هه‌چ چاره‌نوسیکی دیکه
 چاوه‌پێتان ناکات. دلنیا‌بن کاتی‌کیش نه‌ماوه بۆ بیرکردنه‌وه، کاتی‌ک
 نه‌ماوه بۆ په‌شیماتی، بزانی ئه‌م عه‌رده‌ش بستیکی تیا نه‌ماوه، له‌ هه‌چ
 جی‌گایه‌کی دیکه دووباره‌ نی‌شته‌جییه‌کی تری له‌مجۆره‌ دروستبکه‌ین...
 ته‌نها چاره‌ په‌رته‌وازه‌بوونیکی خێرایه... په‌وینه‌وه‌یه‌که وه‌کو هه‌ور، وه‌ک
 په‌رشبوونه‌وه‌ی چنگێ لم له‌ زیخه‌لانی‌کدا. نه‌ کات هه‌یه، نه‌ زه‌وی...
 ئه‌مه‌ ئه‌و راستیه‌یه که ده‌بوویه زووتر به‌مانزانیایه، به‌لام ته‌واو...
 ئیستا که زه‌نگه‌کانی ترس لێده‌ده‌ن، با به‌پۆین. شته‌کان به‌پێچنه‌وه و با
 به‌پۆین، ئه‌وه‌ی هه‌لناگیریت فریبه‌ده‌نه‌ ئه‌و ئاوه‌وه، با ئه‌م چه‌مه‌ بیانبات
 بۆ جی‌گایه‌کی دوور، لینگه‌پێن با خانو و که‌په‌ره‌کان له‌ جی‌گای خۆیان
 بن، ته‌نها ژیا‌نی خۆتان به‌دن به‌ کۆلتاندا و سه‌رکه‌ون و بگه‌پینه‌وه بۆ
 ناو ئه‌و دونه‌یایه، با هه‌ریه‌که‌شتان ئاراسته‌یه‌ک بگریت... هه‌ریه‌که‌تان
 پێگایه‌ک بدۆزیته‌وه، ئه‌گه‌ر له‌ پێگا پرسیان بۆ کوێ ده‌چن، بلێن
 به‌ره‌و پووی ئه‌و کاروانه‌ ده‌چین که به‌ره‌و جه‌نگه‌لی زیناکه‌ران ده‌چیت.
 چونکه سه‌ر پێگا‌کان پهن له‌و خه‌لکانه‌ی دوا‌ی ئه‌و که‌ژاوه‌یه که‌وتون».
 قسه‌کانی نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش به‌ ئه‌ندازه‌یه‌ک هه‌مووانی شه‌ژاند که
 جیتر جه‌نگه‌ل به‌ قیامه‌ت ده‌چوو. یه‌که‌مین که‌س که لێی نزیکبووه‌وه
 گۆفه‌ند بوو، گۆفه‌ند ئیستا ته‌واو له‌ پیاویکی ناساغ ده‌چوو، چاوانی
 په‌ریو له‌ زه‌رده‌خه‌نه، به‌لام له‌هه‌مان کاتدا شیوه‌ی پۆجیکی نه‌خۆشی
 هه‌بوو... گۆفه‌ند به‌ جۆریکی سه‌یر ده‌ست و قز و بالای ده‌جولاند،
 هه‌ندێ سات به‌ پێغه‌مبه‌ریکی ده‌کرد و هه‌ندێ ساتیش به‌ پیاویکی
 سه‌رلێشی‌واو و نا‌ناسایی. گۆفه‌ند ده‌یگوت: «لینگه‌پێن با به‌مرین... با
 به‌مرین، من ئیتره‌ به‌جیناهێلم، ئیتره‌ دونه‌یایه‌کی تره‌... تۆ به‌پۆ... به‌پۆ،
 به‌ هه‌موویان بلێ ئیتره‌ سنووری خاکیکی دیکه‌یه، بۆیان نیه‌ پێی

تێبخەن».

نەسرەدینی لەووبەر گۆفەندی تەنھا لە حالەتی وێقاردا بینیبوو، هەتا تورەبوون و گریان و ناوئەندێیەکانی وێقاریان تیاوو، بەلام ئەمڕۆ گۆفەند بە جۆریکی سەیر قسەیدەکرد کە جگە لە سیبەری شیتتی و سەوداسەری هیچی دی تیانەبوو. نەسرەدین بە هێمنی دەستی دەخستە سەر شانی ھاوڕۆی پۆزانی شار و دەیگوت: «گۆفەند، ئەمە یەکەمجار نییە خەلکی ناچارین واز لە خەونەکانیان بەینن، ئێمە لە پۆزگاریکی ترسناکدا دەژین، کە مەرۆف دەبێت بتوانێت دەستبەرداری خەونەکانی بێت و بژی، دەبێت فیزیی زێانمان لە ناو ئەم ئاگرانەدا، بەرێست لە پشتی بەرێست، ئاودیوبکەین... کە خەونەکان دەکوژین، تەنھا شتێک کە مانای هەیە ژیان خۆیەتی، کەرامەتی تاییەتی ژیان و هەقی تاییەتی مەرۆفەکانە لەسەر زیندوویی... هەندێ قوناغ هەیە لە مێژووی ئەم ولاتەدا، زیندوویی تیایدا هەموو شتێک، گرنگ ئەوەیە بژیت... ئیستا و لێرەدا گرنگ ئەوەیە بژین... من هەمیشە بۆ عەشق سووتاوم، بەلام ئەو شەرفەیی کە مەرۆف زیندوویی، شەرفیکی کەم نییە...». گۆفەند لەو خێڵە ترساوە جیا دەبوو و بەرەو ناو دۆنیای پەیکەرەکانی خۆی دەپۆیشت، بەرەو ناو زیندەوەرە خورافییەکانی دەپۆیشت، نەسرەدینی بۆنخۆش و دلارامیش لە دوایەو بوون، ئەو دەستی لە کۆترە نارنجییەکانی دەدا و دەیگوت: «ژیان لە جوانی ئەم پەیکەرانی من گرنگتر نییە، ژیان لەم عەشقی گەرانی گەرتر نییە کە من دەبینم، ژیان لەو شارانە گەرتر نییە کە لە خەیاڵی مندا... نەسرەدینی بۆنخۆش، ھاوڕۆیم، راستی بڵێ، ژیان زۆر جار لە ئێمە بچوکتەر... راستی بڵێ، بڕۆ، بڕۆ و پێیانبێ: ژیان لە من بچوکتەر».

گۆفەند وەک شیت، دارەکی دەستی بەرزەکردووە و دەیگوت: «ژیان لە ئێمە بچوکتەر... ژیان لە من بچوکتەر...». بەناو جەنگەلدا

ده‌پۆی، خۆی له پێچاوپێچی په‌یکەر و دره‌خت و تاریکیه‌کاندا ونده‌کرد. زۆلمه‌تی سه‌ره‌تاکانی شه‌و دایده‌پۆشی، به‌رده‌وام باسی ئه‌و عه‌شقانه‌ی ده‌کرد که به‌هیچ شتێن فه‌نانابن، باسی ئه‌و سۆزه‌ قوولانه‌ی ده‌کرد که مرۆف له‌ پوچی و ناوهمیدی و په‌شبینی پزگاریه‌که‌ن، ده‌یگوت: «عه‌شقیکی ترسنۆک، عه‌شقیکی که‌ خه‌ون نه‌بینیت، عه‌شقیکی که‌ نازانیت چۆن بمریت، عه‌شقیکی مردووه‌. نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش تۆ بوویت ئه‌م خاکه‌ت دۆزییه‌وه، تۆ ئه‌م خه‌ونه‌ت له‌ مندا چاند که‌ به‌حرێک خه‌یالاتی لادروستکردم، ئیستا ده‌ته‌وینت کێ پزگاریه‌که‌یت... هاوپریم، وه‌رزیکێ درێژه، ئه‌م عاشقانه‌ی تۆ هه‌موو مردوون، برۆ... ئیستا برۆ لاشه‌ی مردووه‌کانت هه‌لبگره‌ و ئه‌م دارستانه‌ به‌جیبه‌یتله‌ و ده‌ست له‌ به‌رۆکی من به‌رده‌».

له‌ ناو کزه‌باکانی شه‌ودا، دلآرام ده‌یگوت: «گۆفه‌ند من تۆم خۆشه‌وینت، بۆ مه‌رگ، بۆ جه‌هه‌نم، بۆ عه‌ردی ئیبله‌سه‌کان له‌گه‌لتدا دیم». گۆفه‌ند قسه‌یده‌کرد و له‌نیوان وچانێک و وچانێکی دیکه‌دا دلآرام ده‌یگوت: «به‌ره‌و ناگر، به‌ره‌و زه‌وییه‌ک که‌ هه‌مووی درک بیت، تا ناو جه‌رگه‌ی فه‌نابوون، تا نه‌وسه‌ری دونیا، تا کۆتایی هه‌موو شته‌کان له‌گه‌لتدا ده‌میتمه‌وه».

له‌ پێچیکێ دارستانیشدا هه‌ردووکیان ده‌ستیان ده‌خسته‌ ناو ده‌ستی یه‌کتر و ده‌یانگوت: «مالاوا... مالاوا ئه‌ی هاوپریمان... مالاوا»، ئیدی چیدیکه‌ نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش که‌سیانی نه‌ده‌بینییه‌وه، ئه‌و به‌ته‌نها هه‌موو ئه‌و تووله‌پێ باریکانه‌ی دارستانی ده‌پشکنی و هیچ دیارنه‌بوو، کون و قوژبینه‌کانی ئه‌و چوارده‌وره‌ ده‌گه‌را به‌لام سوودی نه‌بوو، پر به‌ جه‌نگه‌ل هاواریده‌کرد: «گۆفه‌ند من نامه‌وینت بمرن، من نامه‌وینت گوناھی مردنی که‌س هه‌لبگرم... من په‌شیمانم... با پێکه‌وه‌ برۆینه‌ده‌ری». به‌لام جگه‌ له‌ کزه‌ ساره‌ده‌کانی شه‌و، جگه‌ له‌ قه‌لبه‌زه‌ی شه‌تاوه‌کان

هیچ وه لامیکی نه ده بیست، نه سره دین هینده هاواریکرد تا ماندووده بوو. تیده گیشته به تنها دهره قهتی ئه وه موو تاریکی و بیده نگیه نایهت، له گه ل پیاوه کانی دارستان به چنده ها چراوه، ده که وته دواى شوینپیکانی گوڤه ند و دلآرام، چه ندین ساعات به هه موو ئاراسته کانداهه گه پان... نه سره دین له هه موو جیگایه کیش پر به دارستان هاواریده کرد: «شهره فی زیندویتی، شتیکی ناچیز نییه، گوڤه ند وه ره ده ری». به لام گوڤه ند وه لامی هیچ هاواریک ناداته وه، ئه وه هاوارده کات و شه و و سه رما و ره شه باکان هاواره کانی ده بن... نه سره دین بو ئیستیک ده وه ستیت و هه سته کات چیدی هاواره کانی ناگه نه جی، دهنگی به شیوه یه کی سهیر په رته ده بیته وه، حه رفه کانی با ده یانبات. نه سره دین تا ئه مرۆ له ته لیسه کانی ئه وه شه وه تیناگات، له نهینیه قووله کانی ناو پۆحی ئه وه عاشقانه تیناگات، هه ندی جار ده لیت: «له وانیه هۆکه ی ئه وه بیت که من هه رگیز خۆم عاشق نه بووم.» هه ندی جاریش هه موو به سه ره اتی گوڤه ند به شیوه یه کی سهیر ته فسیره کات، هه ندی جار له گه رمای ستۆدیۆکه دا هه لده ستیت و ده لیت: «خه ندان، ئیستا که بیرده که مه وه، ده لیم گوڤه ند ده بایه وایبکر دایه، ئه وه بهرله وه ی بگاته ئه وه هه لدره، لیره، له م شارهدا پۆزانی نۆر رهش و بیئومید ژیا بوو... که ئومیدی ئه وه ولاته خه بالیه ی عه شقیش په رپیه سه ریه وه، ئیتر پیوابوو که بو هه تا هه تابه هیوایه کی نۆزیوه ته وه، ئاخه هه ندی هیوا هه ن، مرۆف چه ند پیرییت، چه نده وردبینترییت ناتوانیت ده سته بهرداریان بیت. هه ندی هیوا هه ن له تاعوون کوشنده ترن، من ئیستا ده لیم که گوڤه ند ده یزانی گه ر واز له و ئومیدانه بهنیت، ده بیت پووبه پرووی ئه وه سپیتی و پوچگه راییه بیته وه که ئه وه کات هه موو عاشقان تیا ده ژیان، پوچییه ک دلنایام گوڤه ند ئاماده بوو بهریت و پووبه پروو ته ماشای نه کات.»

ئیستاش کاتییک باسی ئه وه شه وه ده کات، به دلته نگی و

په شوکانیکه وه له سەر جینگاکه ی خۆی هه لده ستیت و ده لیت: «خه ندان، من چیم له ده ست هات کردم، نه مده ویست که س له ویدا به دیار مه رگه وه دابنیشیت، من گونا هیکم نه بوو، هه موو دارستان گه پام و دره خت به دره خت هاوارمگرد، به لام کات نه مابوو، شه و تا ده هات دره ننگتر و دره ننگتر ده بوو، سایه قه یه کی ترسنا کیش به پۆه بوو، ده مزانی گه ر پینگاکان ببه سه هۆل، شه و خێله به ئاسانی له پیچا و پیچی شه و چیا یانه ده ربازیان نابیت... نا خه ندان گونا هم نه بوو».

شه و شه وه جهنگه ل بوو به هه شرستانیکی چکۆله، هه موو شتیک توپردایه ناو شه و چه مه توپه یه وه، شه ویش له گه ل شه پۆل و قه لبه زه هاره کانی خۆیدا بردی. دایکه کان له پارچه قوماشی دپاو و بچکۆلانه خیرا به ره له بێنیان بۆ منداله کانیا ن دروستکرد و له شانی خۆیان به ست، دهنگی هاواری شه و پیاوانه ی که به هه سره ته وه خۆیان بۆ سه فه ریکی درێژ له ناو به فردا ئاماده کردبوو له هه موو لایه که وه ده نگیده دایه وه. شه ویکی ساردبوو، به لام تابلینی پوناک. په روانه سات دوا ی سات زیاتر هه ستیده کرد که ده بیته گه ریکی برۆنزی و دره وشانه وه یه کی زیوین له ده وری خۆی دروستده کات، شه و گه رده ی له جهسته ی شه و هه لده ستا، هه موو دره خت و به رد و مه خلوقاتی ده وروبه ری خۆی داپۆشیبوو، هیدی هیدیش شه و خێله شه لاه وه ده که وتنه پێ، نه سه ره دین یه که یه که به سه ره هه موواندا ده گه پرا، باوه شیده کرد به هاو پێکانیدا، پێیده گووتن که ده یاندۆزته وه و جاریکی دیکه یه کترده بیننه وه، هه ندیکیان له سه ر شانی یه کتری ده گریان و هه ندیکیشیان بپیاکانه و بپیاوردانه وه له هه موو شه و دارستانه له و پرده دارینه بچکۆلانه یه ده په رینه وه و به په یژه که دا سه رده که وتن. په روانه دواهه مین که س بوو که له جهنگه ل چوو ده ره ی، تا دواسات خه ریکی ئامیزکردن بوو به فه ره یه وندا، به لام سوودی نه بوو، دواهه مین جار له و نیوه شه وه سارده دا، دواهه مین ماچیکرد، ماچیک

پەشەباکان ئەفسوونەکیان دەفێراند و لە پێچاوپێچی بازنەکانی جەنگەدا دەیانشاردەووە. پەروانە ئیدی هیچی نەگوت، پەلسی میدیای گرت کە وەک شیت تەماشای مانگی دەکرد و خاریکی نوسینەوی هەموو شتەکان بوو، وەک شیت بەدوای تریفەکان و حەرفەکاندا پرایدەکرد، وەک شیت بەدوای هاوارەکان و دیمەنەکان و دەنگی پەشەباکاندا دەپۆشیشت. تا دوا دەقیقەش کە پەروانە پایکیشا و بەرەو قەرەغی هەلدێرە کە بردی، دەستی لە نوسین هەلنەگرت... میدیا لەو جەنجالییەدا، کۆپەیی لە ناو پیاوێکاندا دۆزییەو، ئەو دەیزانی ئەو دواھەمین شەوی یەکتەر بینینیانە، بەلام پێناچیت کۆپە بە درێژیایی ئەو شەو ترسناکە جارێکیش چیبە بیری لە میدیا کردبیتەو، ئەو بیئەوی بیر لە هیچ بکاتەو، بێدەنگ چاوەروانی سەرکەوتنی دەکرد. شەھلای خوداناسیش لە ناوھەراستی ئەو قیامەتەدا، بە خۆی و قوربانیەکیەو هەمیشە هاواری لە خودا دەکرد، یەکەیکە بەسەر عاشقەکانەو دەگەرا و دەیگوت: «ئەمشەو شەوی خودایە... شەوی زەبرە کوشندەکانی ئەو، تۆبەبکەن... دەبیت تۆبەبکەن... ئەمشەو شەوی دابەزینی نۆرە... شەوی تۆلەییە...».

پەروانە تا زیاتر گۆیی لەو هاوارانە دەبوو، زیاتر دەترسا و دەبوو گەرد، میدیاش زیاتر سەیری ئەو وەحشەتە لەناکاوەی چاوانی کۆپەیی دەکرد کە بەتەنھا سەیری ئاسمان و ئەستێرە و لیواری ئەو خەرەندەیی دەکرد، شەھلا تا سەردەکەوت، تا دەنگی لە ئاسمانی ئەو جەنگەدا ناوابوو، هەر ناوی خودای دەگوتەو، کۆپەش لە ئیستیکدا بیئەوی ناوێ لە هیچ بداتەو، بیئەوی دواجار هەتا وەکوە عەشقیکی مردووش تەماشای میدیا بکات، سەردەکەوتە سەر ئەو پەیزەییە و زۆلمەتی ئاسمانە بەرزەکان هەلیاندەکیشا و تا ئەبەد میدیای بە بۆشاییەکی سارد و تاریک دەسپارد. ئەوانەیی لەو شەو دا پێشتر بە پەیزەکەدا سەردەکەوتن و دەگەیشتنە سەرەو، بیئەوی چاوەروانی هیچ بکەن

پێگایه‌کیان هه‌ڵده‌بژارد و ده‌رۆیشتن. به‌جۆرێ که میدیا و په‌روانه و بۆنخۆش گه‌یشتنه‌ سه‌ره‌وه‌ که‌سیان نه‌بینی... میدیا تا ئه‌و کاته‌ش باوه‌ری و ابوو کۆپه‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ له‌ به‌رده‌م په‌یژه‌که‌دا چاوه‌پوانیده‌کات، به‌لام که سه‌رکه‌وتن که‌س له‌وێ نه‌بوو... بۆشاییه‌کی گه‌وره‌، بایه‌کی سارد که له‌و عه‌رد و پێده‌شت و چیا‌یانه‌ هه‌ڵیده‌کرد پێشوازیکردن، به‌هه‌موو لایه‌که‌دا پوانیان، به‌لام وه‌کو ئه‌وه‌ی شه‌و و سه‌رما و هه‌وره‌ سه‌پیه‌ له‌ناکاوه‌کان ئه‌و خێله‌یان قووتداییت، له‌ هه‌یج لایه‌که‌وه‌ نیشانه‌ و ئاسه‌واری مۆفێک دیارنه‌بوو. بێده‌نگیه‌کی سامناکیش بالی به‌سه‌ر ئه‌و چیا و خه‌ره‌ندانه‌دا کێشابوو، نه‌سه‌ره‌دین ده‌سته‌پاچه‌ به‌دیار ئه‌و دوو ئافه‌ته‌وه‌ وه‌ستا، یه‌کێکیان ته‌ماشای مانگی ده‌کرد و یه‌کێکیان به‌ئهن‌دازه‌یه‌ک هه‌یمن بوو، پێده‌چوو مرده‌ییت. نه‌سه‌ره‌دین ده‌یگوت: ده‌ییت هه‌موو شه‌و به‌پێ بڕۆین، ده‌ییت دۆعابه‌کین به‌ر له‌ خۆره‌له‌هاتن بگه‌ینه‌ ئاوه‌دانیه‌ک. په‌روانه‌ به‌ بێده‌نگ و بۆ دواچار له‌ لیواری ئه‌و هه‌ڵدێره‌دا ده‌وه‌ستا، سه‌یری ئه‌و تاریکیه‌ هه‌زار به‌ هه‌زاره‌ی ده‌کرد که‌ فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک له‌بنیدا، له‌ خاکه‌ به‌رین و بێکۆتاییه‌کانی کۆتاییدا، درێژه‌ی به‌ سه‌فه‌ره‌کانی خۆیده‌دا. دوا نیگای له‌و زۆلمه‌ته‌ قووله‌ ده‌گرت که هه‌یژکی وه‌ک گه‌یژهن به‌ره‌و ئه‌وێ راپیده‌کێشایه‌وه‌، به‌لام فه‌ریوی پێگاگان، زه‌نگی ته‌لیسه‌ دووره‌کانی ئه‌و چیا‌یانه‌، شه‌هوه‌تی گۆپینی شوین و کاته‌کان، سه‌رله‌نوێ په‌روانه‌یان ده‌فراند و ده‌یانخسته‌وه‌ سه‌ر پێگا. نه‌سه‌ره‌دین ده‌ترسا که هه‌یج یه‌ک له‌م دوو مه‌خلوقه‌ لاوازه‌ به‌رگه‌ی گه‌رده‌لولی ناو گه‌روی ده‌ربه‌نده‌کان و گه‌یژاوه‌ سارده‌کانی شه‌و نه‌گرن. له‌ پێگا به‌رده‌وام باسی مائی ئه‌و په‌یره‌مێرده‌ی بۆ ده‌کردن، که ئه‌گه‌ر خه‌یرا بڕۆن ده‌مه‌وه‌یه‌یان ده‌گه‌نه‌ به‌رقاپیان، ده‌یگوت: «په‌یره‌مێردێکی سه‌یره‌، خولیا‌ی ئه‌وه‌یه‌ خه‌لکانی هه‌له‌هاتوو داڵده‌بدات، ئیدی به‌لایه‌وه‌ گرنگ نییه‌ له‌به‌رچی هه‌له‌هاتوون، له‌به‌ر عه‌شق یان له‌به‌ر سیاسه‌ت، یان

له‌به‌ر گونا‌می دیکه». پینه‌ده‌چوو هیچ یه‌ک له‌و دوو کچه گو‌ییان له قسه‌کانی «بۆن‌خۆش» بێت، میدیا ده‌فته‌ره‌کانی خۆی له‌سه‌رپۆشیکی سه‌پیه‌وه پێچابوو و به‌شه‌رمه‌وه سه‌یری ئه‌و پیاوه‌ی ده‌کرد که له‌م شه‌وه‌دا به‌ناو جه‌نگه‌ل و کێلگه و تاریکی‌دا ده‌بیردن.

شه‌و بێشه‌رمانه درێژه‌ده‌بوه‌وه، پێگاگان به‌جۆریکی بێمانا بۆنی وه‌رزێکی نه‌ناسراویان لێده‌هات، کاتی ئه‌و سه‌ی غه‌ریبه‌یه‌ش به‌لای ڕووه‌که‌ خه‌وتوو‌ه‌کاندا تیده‌په‌رین، شتی مردنێکی کوتوپر له‌سه‌ر گه‌لا غه‌مگینه‌کانیان ده‌نیشته ... نه‌سه‌رده‌ین هه‌سته‌یده‌کرد هه‌ندێ جار په‌روانه ده‌گری و هه‌ندێ جار بیده‌نگ ده‌بیت، به‌لای کێلگه‌ی ئیجگار فراوان و کراوه‌دا ده‌پۆیشن ته‌ که جگه له‌هه‌سته‌ی سارد به‌مه‌ودا بێسنوو و به‌رینه‌کانی شه‌و، هیچ شتیکی دی له‌پۆحدا دروستنه‌ده‌کردن، به‌هه‌ورازی به‌رزدا سه‌رده‌که‌وتن که هێشتا نرکه‌ی ماندوویی هه‌موو پێواره‌کانی پێشتری هه‌لگرتبوو، له‌سه‌ر بێنداییه‌کانیش هه‌ستیان به‌قورسای ناسمان ده‌کرد له‌سه‌ر نه‌ستۆیان. ئه‌و دوو کچه به‌شێوه‌یه‌کی ترسناک له‌وه‌وا و ناسمان و پێگایانه‌ ده‌ترسان، هه‌رچه‌ند هه‌ردووکیان کچی شه‌و و شه‌ونخونیه‌ درێژه‌کان بوون، به‌لام ئیستا به‌و جیهانه نامۆبوون، بۆنی ئه‌و گه‌لایانه‌ی له‌نابه‌ینی به‌ردی چیاکاندا مردبوون، سه‌یبه‌ری له‌ناکاوی تاشه‌به‌رده سه‌راسیمه‌کان، پشوو کوشنده‌ی زۆمه‌ت له‌قه‌راغ گومیچه‌کانی پاییزدا، بۆ ئه‌وان کوشنده‌بوو. له‌ساتیکدا ئیدی ئولفه‌تی خۆیان له‌گه‌ل هه‌موو شته‌کاندا دۆراندبوو... سه‌رما و کزه‌ی باکانیش ئیدی ته‌حه‌مولنه‌ده‌کران.

په‌روانه هیچی نه‌ده‌گوت. نه‌سه‌رده‌ین که له‌هه‌مووان زیاتر ئه‌و پوچییه‌ی ده‌بینی که شه‌و هه‌نگاو به‌هه‌نگاو له‌گه‌ل خۆیدا ده‌یه‌ینا، وه‌کو ئه‌وان هه‌ستی به‌جووتبوونه‌وه‌ی جه‌مسه‌ره‌کانی سه‌فه‌ریکی نه‌ینی ده‌کرد له‌پۆحیدا، هه‌ستی به‌مردن و ساردبوونه‌وه‌ی ناگریکی گه‌وره

دەکرد لە دایدا، تا دەهاتیش ئاشکراکردنی زیاتر و زیاتری شەو بۆ
 فیتنەکانی لەشی خۆی، پۆحی نەسرەدینی پتر لە خۆلەمیشی ئو
 زەمانە ناگاداردەکردەووە کە هەمووان تیا دەخنکین. هەندئ جار بە
 خێرای گومان بەسەر بەردەلان و پێدەشت. و پێگا کوتراوەکانی زۆلمەتدا
 دەپۆشتن، هەندئ جاریش بە هێمنی مەرگ هەنگاویان دەنا. نەسرەدین
 تیشکێکی برونزی دەبینی لە پەروانە هەلدەستا، تیشکێکی مەیلەو
 زێرین، تیشکێک درەوشانەووەیەکی سەیری دەبەخشی بە پاشماوەی
 بەفری شەوکانی پیشوو... کەس هێچی نەدەگوت، نەسرەدین دەیزانی
 ئەمشەو شەوی گۆرانیکی گۆرەیه، لە قوولایی پۆحیدا تەنھا بییری
 لە چیرۆکی ئو وەرزانەئەوایی دەکردەووە، بییری لەو قەسابخانانە
 دەکردەووە کە بۆ عەشق دانرا، بییری لە خولیاکانی خۆی دەکردەووە بۆ
 ئاسانکردنی دەردەکانی ئەفین، لە قوولایی پۆحیدا دەنگێک پێدەگوت:
 «تۆ پۆحی خۆت بە هەندئ شتەو بەستەووە کە هەرگیز تێیان
 نەگەشتیت، هەرگیز...». ئاوپێ لەو دوو جەستە تێکشکاوەی دوا
 خۆی دەدایەووە و هەستیدەکرد هەردووکیان قوربانی یارییەکی سەین
 کە ئو لە ناو خەیاڵات و خولیاى خۆیدا دایمەزاندووە، ئو هەرگیز
 بییری لەووە نەکردبوووە کە دەرهنجامی ئو هیوایانەئەو خۆی بەو جۆرە
 ترسناک لەسەر چارەنوسی مۆفەکان بشکێتەووە... هەمان ئو دەنگەش
 پێدەگوت: «تۆ دەبایە بە قوولای لە دنیا تێبگەیت ئینجا خەون
 ببینیت».

نزیکی دەمەوبەیان دنیا هەمووی دەبوو بە سەهۆل، هەندئ جار
 میدیا بەستەئەدەقەرەکانی لێدەگوت، هەندئ جاریش پەروانە لەنیوان
 حەقیقەت و تارمایی بووندا وندەبوو. نەسرەدین هەستیدەکرد، هێزێک
 هاتنی بەرەبەیان دوا دەخات... ئو هەرئیمە سەیرانەش کە دەیانپێی
 پێدەچوو نوقمبوونێکی ئەزەلی لە شەودا نوقمبووبن، نەسرەدین ئەمۆ

دەلێت: «بەدرێژایی ئەو شەووە پەروانە تەنھا یەک پەرسیاڕیکرد، ئەویش ئەوەبوو: نەسەردینی بۆنخۆش، دەبێت زەویەکی باشتر هەبێت، ولاتیکی باشتر هەبێت ئێمە بۆی بچین؟...» نەسەردین، نەیدەزانی چی وەلامی پەروانە بداتەو. هەندێ جار بۆئەوێ بێدەنگی دوور و درێژی شەو و سروشت و زیندەوەرە خەوتووکانی گەردون بشکێنێت، دەیگوت: خێراکەن، بەرلەبەیان، دەبێت بگەینە جیگایەکی دی و شوێنیکتان بۆ بدۆزمەو. هەندێ جارێش بە غەمەو دەیگوت: موخابن کە ئەمشەو هیچ هەواریکمان نەبینی، ئەگەر هاوین بایە، لەوانەبوو چەندەها پەشمالی مألانی کۆچەر بگەوتباناوە سەر پێگامان. بەلام نەسەردین هەستیدەکرد قسەکانی بێدەنگی و تەنهای و گۆشەگیری خۆیی و ئەو کێژانەش قوولتردەکاتەو. خۆی خێراتر لەو دۆنیای دەوروپەری تێدەگەشت، کە قسەکانی چەند مایل بە مردن و پوچیین، کە پستەکانی چەندە زوو مانا و سەنگی خۆیان دەدۆڕێن. دواجار شەو بەرەو کۆتاییهاتن دەکشای، نەسەردین دەببینی کە کشانی شەو لەو خێراترە کە چاوەپوانیدەکرد، لەناکاو وەکو هەلبوونی چرایەک جیهان پوناکدەبوووە... پوناکیەک خەمی ناو پۆحی خۆیان و ناو سروشتی دەیان جار قوولتردەکردەو. بەر لە خۆرەلاتن گەشتنە ئاوەدانیهکی بچوک و دۆردەست لە ناو چیاکاندا، سێ کەسی نامۆبوون بەو هەرێمە، نەسەردین پێشتر چەند جارێک هاتبوووە ئەم گوندە، بەلام بۆ ماوەیەکی درێژ تیانە مابوووە، ئەو بەیانیهش دیمەنی ئەو پیاوێی کە بە تەنگێکی سەیر و زەردەخەنەیهکی ژنانەو لەو گوندەدا لەگەڵ دوو کێژی ماندوودا دەرکەوت، سەرنجی ئەو نوێژکەرانی پراکێشا، کە هەندیکیان هێشتا سەرمای حەوزەکانی و سڵدەرکردن لە لەشیاندا بوو، نەسەردین بێتەوێ سەیری کەس بکات، بێتەوێ لە کەس پەرسێت، بەرەو مألای پیر موسای خەزاناس پۆیشت، ئەو پیرەمێردە کە پێیان دەگوت: «دالەدەری شەیتانەکان». ئەو لە

کۆنه‌وه به‌وه ناسرابوو به‌رامبه‌ر پاره‌یه‌کی که‌م، خه‌ڵکانی هه‌لهاتوو و گومان لێکراو له‌ پشتیریکی چوارگۆشه‌دا هه‌شارده‌دات، به‌لام سالانیکی دوور و درێژیوو، به‌ هۆی ترس و وه‌حشه‌ته‌کانی دونه‌یاوه‌ وازی له‌و کاره هینابوو... له‌وکاته‌وه‌ی که‌ شه‌پی نێوان گروپه‌ سیاسیه‌کان بوویوو به‌ شه‌پی یه‌کدی قهرانکردن، گوردانه‌کانی سوپا بوویوون به‌ تیبی دپنده‌ی وێرانکردن و قه‌لاچۆکردنی مرۆف، دینه‌داره‌کان یاسا‌کانی شه‌ریعه‌تیان پراوپر به‌سه‌ر گونا‌ه‌باران و زیناکه‌راندا ده‌چه‌سه‌پاند، ئیدی پیرموسای خه‌زاناس، که‌سی له‌ خۆی نه‌ده‌گرت، به‌لام نه‌سه‌رده‌ین هه‌یشتا باوه‌پی زۆری به‌ دلگه‌وره‌یی ئه‌و پیره‌پیاوه‌ نورانییه‌ هه‌بوو. ئه‌وان ده‌من له‌مه‌وبه‌ر له‌ شار یه‌کتریان ناسیبوو، یه‌کترا‌سینه‌که‌شیان ده‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ ئه‌و پۆژه‌ی پیرموسا به‌ خۆی و که‌وا و سه‌له‌ته‌یه‌کی درێژه‌وه‌ خۆی کرد به‌ ستۆدیۆکه‌ی نه‌سه‌رده‌ینی بۆنخۆشدا. سه‌ردانیک وینه‌یه‌کی فۆتۆگرافی زۆر قه‌شه‌نگی لێکه‌وته‌وه‌، که‌ دواتر له‌پیش جامخانه‌ی ستۆدیۆکه‌دا جینگیریوو، وینه‌که‌ به‌ ئه‌ندازه‌یه‌ک هه‌بیه‌ت و سیحری ئه‌و پیره‌پیاوه‌ی ده‌رده‌خست، که‌ تا سالانیکی دوور و درێژ سه‌رنجی هه‌موو ئه‌و رێبواره‌نه‌ی پاده‌کێشا که‌ پۆزانه‌ به‌و شه‌قامه‌دا هاتوچۆیانده‌کرد. دواتریش هه‌ر ئه‌و وینه‌یه‌ پیرموسای گۆپی بۆ که‌سایه‌تییه‌کی ناسراو، پیرموسا له‌و کاته‌وه‌ هه‌ستی به‌ قه‌رزباریه‌یه‌کی قوولده‌کرد بۆ ئه‌و په‌سمجیه‌. کاتیکیش نه‌سه‌رده‌ین هاته‌ شاخ، هه‌ندێجار دوور به‌ دوور نامه‌یان ده‌گۆریه‌وه‌، نه‌سه‌رده‌ین له‌ سه‌فه‌ره‌ درێژه‌کانیشیدا به‌دوای عاشقان و حکایه‌ته‌کانیاندا چه‌ند جارێک و به‌ رێبوری چووبوو مائی خه‌زاناس، ئه‌و پیره‌مێرده‌ی له‌ پۆزانی هه‌رزه‌کاریدا جارێک له‌ جاران له‌ ناوه‌پاستی جوانترین به‌هاری ئه‌و زه‌مانه‌دا پێشبینی هاتنی پایزکی کوتوپری کردبوو، پایزیک که‌ له‌ناکاوه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌کی وه‌رزه‌کانی تیکدا‌بوو، هه‌ر له‌وه‌شه‌وه‌ نازناوی خه‌زاناسی پێب‌رابوو.

ئەو بەیانییە خەزائناس بە بۆنخۆشی گووت: «نەسرەدین، ئەو تەهی من لە دایکبووم، وەرزی وەک ئەم وەرزه ترسناک و پەشم نەبینیوه، بەلام بۆنخۆش هیندە قەرزاری باری تۆم ناتوانم هیچ داواوەکت بۆ جیبەجی نەکەم... ئەمە جگە لەوەی کە ئەم دوو زەعیفە دەبیت لە شوینتیکدا بچەوینەو... بەلام دلنیا بە، من لە گوندیکدا دەژیم پیاوانی پاک و دلگەورە تیا ناژی، مۆفەکان ئەمڕۆ لیبوردنی جارانیان نییە، زۆریشیان من وەک حەشاردەری دز و شیوعی و شەیتانەکان تەماشادەکن، لەبەرئەو گەر دەزانی مەترسی تیا بە، بەرلەوەی کار لە کار بترازیت، شوینتیک باشترین بۆ سۆراغیکە... ئیستاش من ئەو تەنھا ژوورە بچکۆلانەیم هەیه، بپۆن و بچەوینەو».

نەسرەدین ئەو پۆزە بە کەیفیکێ مندالانەو لەو ماله هاتەدەرێ، دواي ئەو شەو ترسناکە، ئیستا دلخۆش بوو کە پەناگایەکی بۆ ئەو دوو کچە تەنهایە پەیدا کردو، بپاریدابوو کە بگەریتەو و دواي چارەنوسی عاشقەکانی دیکە بکەوێت... بگەریتەو و گەر فریاکەوت سەرلەنوێ دابەزیتەو بۆ عەشقستان و هەولیکێ دیکە لەگەڵ گۆفەند و فەرەیدونی مەلەک بدات، بپوات و لەو گوندە بەرزەهی کە تیا دەژی کە شکۆلەکی هەلگرت... ئەو بەیانییە دەیزانی پێگایەکی زۆر درێژی لەبەردەمدایە، بەناو باغ و باغات و پەلە چنارە بەرزەکاندا تێپەری، لەویەری گوند نەخشەیی سەفەرێکی درێژی لە خەیاڵی خۆیدا کیشابوو... سەفەرێک چیا بە چیا، پەروانە و میدیا بەرەو ولاتیکێ دیکە بفرینیت و لەویە پەروانە کیشوهرێکی تر و دونیایەکی تریان بکات... نەخشەیهک هەرگیز سەریهگرت.

ئەو بەیانییەش پەروانە و میدیا، وەک دوو تارمایی، وەک دوو پۆخەبەر کە بۆنی شەو لە لەش و هەناسە و جلەکانیان هەلەدەستا، لەو ژوورەدا، بەرامبەر یەکتەری وەستان، میدیا بەستەیی دەفتهرەکانی خستە

تا قټکه‌وه، په‌روانه‌ش که گه‌رمای به‌یانی که‌مټک خاوی‌کردبووه‌وه، به نارامی له‌سه‌ر لبا‌دټکی درټز پاکشا... پاش که‌مټک له بټده‌نگی قوول، پاش که‌مټک له تټپامان له کول‌که گه‌وره‌کانی بنمټچه‌که، هه‌ردووکیان خه‌ویان لټکه‌وت... خه‌وټک که له خه‌ونی نه‌و که‌سانه ده‌چوو، که چاوه‌پوانی مه‌رگ ده‌کن... نارام و بټتروسکه و بټتومټد... له جټگایه‌کی سه‌پشه‌وه، له شه‌قامټکی دوورټشه‌وه، له قوولایی جه‌نگه‌ل و چیا‌کانه‌وه، له پاسته‌پټگای شاره‌کانه‌وه، مه‌رگ به هټمنټیه‌کی سه‌یر، به له‌سه‌ره‌خوټی شاعټرټک له‌نا‌به‌ینی باغه‌کاندا، به‌ره‌و نه‌و ژوو‌ره بچکولانه‌یه ده‌هات، هاتنټک هه‌موو ده‌یان‌بټنی، هه‌موو هه‌ستیان پټده‌کرد، هه‌موو گوټیان له چه‌کانی بوو، که‌سه‌یش هټچی له نټقاعی ژیانی خوټی نه‌گوټی، که‌سه‌یش پټټنه‌گووت: نه‌ی مه‌رگ، لټروه مه‌یه و له پټگایه‌کی دټکه‌وه به‌رؤ.

ئەو شەووە کە زەینەبێ کۆیستانی منی بانگکرد و دەربارە ی خەندەکانم پرسیاریکرد، گووتی: «مەرج نییه خەندەکانت بە حوکمی قوڵبوونەوێ هە ی ئیمانت، بە حوکمی ترس لە خودا بە حوکمی پێزلە شتە موبارە کە کان ونبووینت...». من دەمزانی کە غەم و تورپەیی خەندەکانمی کوشتوو، هەستەدەکرد بۆ یە کە مجارە لە ژیاندا بە و جۆرە تورپەم، لە گەڵ ئەو شدا کە زەینەب بانگیکردم و گومانی خۆی دەرەق بە و پوخسارە تازە یەم خستەپوو، هیچم نەدرکاند، هێندە نەبێت گووتم: «سووتانی لە یلا هەموومانی پەڕیشانکردووە... لە دوا ی ئەو شەووە، هەستەدەکەم هەموومان گۆراوین». دلنایام زەینەب خۆشی ئەو راستییە ی دەزانی، خۆیشی لە جاران نا ئارامتر و توندتریوو لە گەڵماندا، هەندێ جار کە قسە ی دەکرد دەستەکانی دە لەرزین، لیوانیشی پە شتیوی و نا ئارامییەکی سەیریان پێوە دیاریوو... زۆرە ی بە یانییەکان بەر لە هیچ قسە یە ک، هاواریدە کرد: «ئێو چین؟ چ جنۆکە یە ک لە سەرتاندا یە، چ ئییلیستیک رەگی لە دەرونتاندا دا کووتاوە؟». بە لām من قسەکانی زەینەب، ئازاریان نە دەدام، فەتانه ی ش وەکو هەمیشە هیچ هەرە شە یەکی ئەو نەیدە ترساند، ئەو بە ر دەوام بیری لە پێگای پێچاوپێچ دە کردو، بۆ خۆ لادان لە فەرمانەکانی زەینەب. لەو نێو نەدا هاوشان بە زیادبوونی ترس و تورپەییەکان، ئەو پە پوله راستی و خە یالیانە ی دەمانخستە ناو کتیبەکانە وە بە ر دەوام لە زیادبووندا بوون...

زۆر جار گەر په پولهی پاسته قینه مان نه دۆزیبایه ته وه، فه تانه توانای هه بوو که په پولهی خه یالی دروستبکات، په پولهی خه یالی که ته نها من و نه وه ده مانینی، نه وه ش ته نها تروسکایی ژانمان بوو. له ولاتره وه جگه له توپه بوون و هه لچوونه له نا کاوه کانی زهینه بی کوستانی، ژماره ی وانه کان و نه رکه سهخته کانی سه رشانمان به رده وام له زیاد بووندا بوون، پۆژانه جگه له فاسیله دوور و درێژه کانی عیبادت، ده بایه درێژه بده یین به خه تمکردنی ئایه ته کان و له بهرکردنی وته کانی پیغه مبه ر و خویندنه وه ی ژانی نه سحابه کان... وه سواسی خوشتن و ده ستنو یژگرتن و داوینپاکیش شه و دای شه و ده بووه ده ردیکی کوشنده تر و نااساییتر. من له هه ندیک له و شه وانهدا، زووتر له واده ی خو ی به فه تانه م ده گووت: «فه تانه، بۆنه وه ی هه مووشتن له یادکه م چیرۆکی میدیای غه مگین و مانگم بۆ بگێره وه». فه تانه به هه مان نه وه ده نگه سه راباوییه ی خو ی، ده یگووت: «میدیای غه مگین، له مندالییه وه، له و پۆژه ی که له دایکبوو، حه زی له مانگ بوو، هه ر شه ویک مانگ دیار بووایه، ده بایه میدیا بیبینیت، به جوړیکیش عاشقانه له مانگ وردده بووه وه، که دواتر پزیشکه کان به باوکمیان گووت: هۆی قسه نه کردنی ده گه پۆته وه بۆ نه وه ی که میدیا ده زانیت ناتوانیت له گه ل مانگدا قسه بکات، ده زانیت هه رگیز ده نگه ی به مانگ ناگات... له بهر نه وه به بیده نگه ی درێژه به عه شقی خو ی ده دا».

من هه موو شه ویک به رله وه ی فه تانه چیرۆکه که ی ته واویکات خه وم لیده که وت، فه تانه خو شی به ئارامی بیده نگه بوو و هیدی هیدی ده خه وت. به لام من شه وانه پاش چه ند سه عاتیک راده چله کیم و ترپه ی پتی نه و پیاوه نه بینراوه ی ناو تاریکی به ره و ده هلیزه بیده نگه کانی قوتا بخانه ی راده کیشام. له دای سووتانی له یلاوه هه ندی جار نه و پیاوه کامه رانی گه وره و هه ندی جاریش وه پزیه کی بیسنووری له پۆحمدا ده سازاند، هه ندی شه و ده پارامه وه که زووتر بگه مه ناو دونیای باغه په یحانه کانی نه و، که

له و زۆلمه ته دا ته نها بۆنه سىحرا و بيه كهى مه ستیده كردم، هه ندى شه و يش هه ستمده كرد، ئه و پياوه مايهى به دب ختييه كانى منه، له و شه وانه دا ده مگوت: «ئهى تارمايى به د، ئهى تارمايى بيئا و نيشان، برۆ و جار يكي تر مه گه پيوه ئه م قوتا بخانه يه، ئيره جيگاي تو نيه، تيده گه يت ئهى گه مژه، ئيره شويني تو نيه».

هه ر له و شه وانه دا، له و شه وانه دا كه هه ستمده كرد پۆحم له ناو چهنده ها هيز و چهنده ها خه ون و چهنده ها تر سدا دابه شبووه، ده نگيگ له پۆحمدا پييده گوتم كه ده بيت ليره به دواوه ئه و يار ييه بكم كه پيشتر هه موو موڤه كانى دى كرديانه، گه مه يه ك بكم تا پاشماوه كانى ئه و مه مخلوقه ي كه پييانده گوت خه ندان له به حرى ئه و هه موو ترس و خه وانه رزگار يكم، به لام پييده چوو زه ينه ب هه موو ئه و بير و تيفكرينه تازانه م بخويينيته وه. ئه و ده يزاني ئيستا له برى ئه و خه نده كوژراوانه ي سه رسيمام، توڤه بيه كي گه وڤه په ريوه ته ناو پۆحم، به لام له ترسى ئه و چاووه پرگومانانه ي ئه و يش ئارام نه بوو. تاده هات زياتر هه زم به خۆشاردنه وه ده كرد، پتر خولياي و نكردى روخسارى پاسته قينه ي خۆم ده كه و ته سه رم، كه ئه و كات لاي زه ينه بي كوستانى هيشتا روخساريكى شه يتانى بوو. شه وان له تاريكيه كه دا هه ولمده دا جوڤه نيگا و پوانينيكي ديكه بو خۆم داتاشم، ده مويست روخساريكى نوڤ دروستبكم، سيمايه ك هيند ساويلكانه نه بيت ته نها به نيگايه ك هه مووشتن ئاشكرا بكات. تا خواستى خۆشاردنه وم زياتر گه وڤه بووايه، زياتر ده ترسام، تا زياتر يش بترسامايه، زياتر توڤه ده بووم. ئه و پۆژانه فه تانه به رده وام ده چپاند به گويمدا كه توڤه بيه كانم ده رنه خه م، كه ده موچاوى پاسته قينه ي خۆم له ژيڤر نه ميكي سپى و ساردوسپدا داپۆشم، هه ر ئه و يش فير يكردم به وڤايسى و له سه ره خۆيى سه ردانه و ينم و برۆم، فير يكردم كه هه نگاهه كانم وادابنيم كه ترسى خودايان تيا ببينزيتته وه. پاش ماوه يه كي كم له

مه‌شق و خۆماندووکردن بۆ دووباره‌ی دروستکردنه‌وه‌ی خۆم به‌ جۆرێک بێم به‌ گیانئێکی دوو سیما و دوو په‌نگ، فێریووم پێک به‌پۆم و پێک بگه‌پمه‌وه، بێته‌وه‌ی ئه‌و فزۆله‌ پاسه‌ته‌قینه‌ی ناو پۆحم له‌ چاوانمدا ده‌ریکه‌وێت... ئه‌وه‌مه‌شقه‌ دوور و درێژانه‌ی به‌ر ئاوینه‌ چکۆله‌که‌ی فه‌تانه‌ فێریکردم، شیوه‌م له‌ پۆحم جیا بکه‌مه‌وه، به‌لام ده‌بایه‌ به‌ ده‌وری گومانه‌ کوشنده‌کانی زه‌ینه‌ب دا پێچبکه‌مه‌وه، که‌ پۆژانه‌ چهند سه‌عاتێک له‌سه‌ر هه‌یاوه‌ی شه‌هوه‌ته‌کانمان قسه‌یده‌کرد، له‌سه‌ر ده‌نگه‌ده‌نگی شه‌هوه‌ته‌کانمان له‌ قوبه‌ی به‌تالی جه‌سته‌ماندا ده‌دوا. من شه‌وانه‌ هه‌موو فه‌نتازیاکانی خۆم به‌کارده‌هێنا بۆئه‌وه‌ی خه‌ونی ئه‌وتۆ دروستبکه‌م که‌ چیدی زه‌ینه‌ب گومانی لێنه‌کات، سه‌ره‌تا خه‌ونه‌کانم ته‌واو خالیکرده‌وه‌ له‌ پیاوان، چهن‌دین پۆژ له‌سه‌ریه‌ک ده‌مگوت و ده‌مگوته‌وه، چیتروه‌ک جارێان خه‌ون به‌ پیاوانه‌وه‌ نابینم و له‌بری ئه‌وان که‌وتمه‌ دروستکردنی جانه‌وه‌ری خه‌یالی، که‌وتمه‌ گێڕانه‌وه‌ی خه‌ونی سه‌یر سه‌یر له‌سه‌ر پشیله‌ی فره‌سه‌ر، گوربه‌ی سوور و ئاگراوی، ئه‌ژدیه‌ی پێکه‌وه‌نوساو، بۆقی بالدار، پاساری گه‌وره‌ که‌ له‌سه‌ر سه‌ران هێلانه‌ ده‌که‌ن، به‌لام زه‌ینه‌ب به‌ گومانئێکی قوولتره‌وه‌ ده‌پروانی و ده‌یگوت: «زۆرجار شه‌هوه‌ته‌کان شیوه‌ی خۆیان ده‌گۆڕن بۆ شیوه‌ی جانه‌وه‌ر، موسیبه‌تی شه‌هوه‌ته‌کانی تۆش ئه‌وه‌یه‌ شیوه‌یه‌کی دیاریکراویان نییه‌، من دلنیا‌م ئه‌و جانه‌وه‌رانه‌ش جگه‌ له‌ جۆرئێکی تری شه‌هوه‌ته‌کانت، هیچی تر نین».

دواتر خه‌ونه‌کانم پرده‌کرد له‌ گۆل و باغ و سه‌وزی و دره‌خت و تافکه‌، به‌لام زه‌ینه‌ب به‌هه‌مان گومانه‌وه‌ سه‌یریده‌کردم و ده‌یگوت: «ئه‌م مه‌مله‌که‌ته‌ جوانانه‌ چیده‌که‌ن له‌ خه‌ونه‌کانتدا... پێمبێت تۆ تا ئیستا هیچ نرخیکێ تایبه‌ت بۆ جوانی داده‌نییت یان نه‌؟». ئه‌و کاتانه‌ سه‌رم لێده‌شێوا و نه‌مه‌دزانی چی بلێم... ده‌بایه‌ خه‌ونه‌کانم ئالۆزتر و تیکچرژاوتر بکه‌م، تا ئه‌و به‌ناسانی تێیان نه‌گات. فه‌تانه‌ یه‌که‌مین که‌س بوو ئه‌و

دهرگایه‌ی بۆ دۆزیمه‌وه که دواتر بووه مایه‌ی هه‌موو ئه‌و پروداوه سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ی پرۆیاندا. فه‌تانه ئیواره‌یه‌ک له‌به‌ر ده‌ستشۆره‌که‌دا گروتی: «باشترین شت ئه‌وه‌یه‌ خه‌ونی ئه‌وتۆ ببینین که ته‌فسیره‌که‌رت، خه‌ونیک که له‌ کتیبی ته‌فسیره‌کانی ئه‌ودا نه‌بیت». چه‌ندین پۆژ له‌ کتیبخانه‌که‌دا ئیواران که‌وتینه‌ ته‌ماشاکردنی هه‌موو ئه‌و کتیبانه‌ی له‌سه‌ر ته‌فسیری خه‌ون هه‌بوون، من ده‌مزانێ زه‌ینه‌ب هه‌ندێ له‌و کتیبانه‌ی له‌ ژووره‌که‌ی خۆیدا پاراستوه‌ و به‌رده‌وام ده‌یانخوینیته‌وه. من ئه‌و کات زۆر خراب و نیوه‌یی له‌و کتیبانه‌ تیده‌گه‌یشتم، به‌لام فه‌تانه هه‌میشه‌ یاری به‌ چه‌مکی له‌چه‌که‌ ره‌شه‌که‌ی ده‌کرد و ده‌یگوت: «خه‌ندان من له‌ هه‌مووی تیده‌گه‌م... له‌ هه‌مووی». فه‌تانه وه‌کو عاده‌تیکی به‌د و مندالانه‌ی خۆی به‌رده‌وام خه‌تی به‌ژێر ئه‌و دێرانه‌دا ده‌هێنا که به‌لایه‌وه‌ گرنگیون، ماوه‌یه‌ک دوا‌ی ئه‌وه فه‌تانه له‌ یه‌کێ له‌ به‌یانیه‌کاندا خه‌ونیکێ گێرپایه‌وه‌ که بۆ یه‌که‌مجار زه‌ینه‌بی تووشی گومانکرد... فه‌تانه به‌ ده‌نگیکێ ئه‌وتۆ که ئه‌فسون و سه‌رسامی بجولینیت، ده‌یگوت: «من خه‌ونم به‌ په‌تی سێداره‌یه‌که‌وه‌ بینیه‌وه، چه‌نده‌ها په‌پوله‌ی په‌نگاوپه‌نگ به‌سه‌ریه‌وه‌ نیشته‌ونه‌ته‌وه». ئه‌و پۆژه‌ زه‌ینه‌ب چه‌ندین جار ئه‌و خه‌ونه‌ی به‌ فه‌تانه گێرپایه‌وه‌، به‌وه‌دا که فه‌تانه له‌و کچانه‌ نه‌بوو به‌ئاسانی سه‌ری لێ تیکبجیت ده‌یتوانی که کۆی دیمه‌نه‌که‌ له‌شیوه‌ی خه‌ونیکدا بگیریته‌وه.... من چه‌ند پۆژیک دوا‌ی ئه‌وه‌ خه‌ونیکێ ترم بۆ گێرپایه‌وه‌ که پتر شه‌په‌زه‌یکرد، باسی فولکه‌یه‌کی خالیم بۆ کرد که به‌فر به‌سه‌ریدا ده‌باریت و دوا‌ی ئه‌وه‌ خۆر هه‌لده‌کات، به‌فر ده‌باریت و خۆر هه‌لده‌کاته‌وه‌، ده‌مگوت: له‌ناکا فولکه‌که‌ پرده‌بوو له‌ بالنده‌ و پێواران و له‌ناکا ده‌بوو به‌ چۆله‌وانیه‌کی گه‌وره‌. پێده‌چوو ئه‌و جووره‌ خه‌وانه‌ به‌ خه‌یاله‌کانی زه‌ینه‌ب سه‌یرییت که هه‌موو شته‌کانی به‌ دابه‌شکردنی سه‌یر له‌نیوان شه‌یتان و فریشه‌ یان شه‌هوه‌ت و پاکیدا دابه‌شکردبوو. لێی پرسیم: «ئه‌و فولکه‌یه‌ فواره‌ی تیا‌بوو؟». گوتم:

«نا، هه‌چى نىا نه‌بوو». ئه‌وه سه‌ره‌تای سه‌رله‌تتیکچونه گه‌وره‌کانى ئه‌و بوو که به ئاسانى قه‌بولى نه‌ده‌کرد، به‌وه‌دا ئه‌و له‌وه‌ويه‌ر له‌و جوړه خه‌وانه‌ی نه‌بينىبوو، به‌وه‌دا که ئه‌و باوه‌پى نه‌ده‌کرد مرؤف له‌مجوړه خه‌وانه‌ بېنيت، ليره‌وه گومانىکى گه‌وره‌ترى له‌ جاران ده‌ره‌ق به‌ من وه‌تانه لا دروستبوو. من له‌ يه‌که‌م پوژه‌وه به‌ فه‌تانه‌م گووت، چيتر زياتر نه‌پوين و ليره‌دا بوه‌ستين، به‌لام فه‌تانه که ياريه‌که به‌ جوړىکى سه‌ير مه‌ستیکردبوو ده‌چرياندا: «خودايه پيم نه‌گووتيت ئه‌و ناتوانيت ئه‌م خه‌وانه ته‌فسيرىکات، پيم نه‌گووتيت، ئه‌گه‌ر وريابين ده‌توانين له‌ به‌جرى گوماندا بيخنکيتين». به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ئه‌وه هه‌چى له‌وه نه‌ده‌گوړى که ئيستا وه‌سواسىکى کاريگه‌ر له‌ناخه‌وه زه‌ينه‌بى ده‌جولاند... ئه‌و ئيستا ده‌بويست بگاته سه‌رچاوه‌ی خه‌ونه‌کانمان. فه‌تانه پوژىکى دیکه ده‌يگووت: «خه‌ونم به‌ گورگىکه‌وه بينيوه که مانگ له‌ ژور سه‌ريه‌وه‌بوو، گورگىک به‌ناو په‌ز و باغ و بيستانه‌کاندا پايده‌کرد و مانگيش له‌ته‌کيه‌وه ده‌پويشت، گورگىک که به‌ چه‌مه‌کاندا ده‌په‌ريه‌وه و مانگيش به‌ نزمى به‌سه‌ر سه‌ريه‌وه‌بوو». منيش ده‌مگووت: «خه‌ونم به‌ کومه‌لى پىزى يه‌ک له‌ دواى يه‌کى جله‌وه بينيوه که به‌ ته‌نافه‌کانى حه‌وشىکى دريژدا هه‌لواسرون و سه‌ر ته‌نافه‌کانيش هه‌موو بالنده و پاسارى و په‌له‌وه‌رى جوړا و جوړ بووه». ده‌مگووت: «خه‌ونم به‌ په‌شه‌باوه بينيوه، په‌شه‌باى خالى له‌ هه‌چ شتيک، په‌شه‌با که به‌سه‌ر خاکه بوژ و به‌ياره‌کانى دونيادا هه‌ليک‌ردوه». ده‌مگووت: «خه‌ونم به‌ هه‌ناره‌وه بينيوه، هه‌نارى سوور وه‌کو خوين، له‌نابه‌ينى کيل و چه‌تر و گلکۆى گوپستانىکى سپييدا هه‌لپژاون». زه‌ينه‌ب تا ده‌مات له‌به‌رده‌م خه‌ونه‌کانماندا ده‌سته‌پاچه‌تر ده‌رده‌که‌وت، له‌کاتىکدا ئيمه له‌جاران زياتر خويمان وه‌کو دوو خوشكى توپه‌کار نيشانده‌دا، له‌چه‌که‌کانمان توندتر ده‌کرد، ده‌موچاومان باريکتر و په‌نگزه‌ردتر له‌ ده‌موچاوه‌کانى دى نيشانده‌دا، سووکتر به‌سه‌ر زه‌ويدا

ده‌پۆیشتین، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا هه‌ستمانده‌کرد مامۆستاكان و زه‌ینه‌ب زیاتر له‌ جاران چاوه‌دیریمانده‌کن، دوا‌ی وانه‌کانیش که ئیواران ده‌چووینه کتێبخانه‌که‌وه گه‌لیک وریابووین که‌س له‌و گه‌مه‌ سه‌یره‌مان له‌گه‌ڵ په‌پوله‌کاندا تینه‌گه‌یه‌نین، به‌لام فه‌تانه زۆرچار خۆی یاسا‌کانی سه‌لامه‌تی فه‌رامۆشده‌کرد... له‌ لایه‌کی دیکه‌ش‌وه فه‌تانه پۆژ به‌ پۆژ دانیاتر ده‌بوو که بێتوانایی زه‌ینه‌ب له‌ ته‌فسیرکردنی خه‌ونه‌کانماندا شه‌پانگیزتری ده‌کات، دانیابوو که زه‌ینه‌ب خه‌ونه‌کانمان ده‌نوسێته‌وه و مامۆستا‌کانی دیکه‌شی له‌ ناگادارده‌کاته‌وه، تا به‌یه‌که‌وه ته‌فسیریکی بۆ بدۆزنه‌وه. من ده‌مگوت: «ئێستا زه‌ینه‌ب به‌لایه‌وه گرنگ نییه‌ گه‌ر خه‌ونه‌کانمان خه‌ونی شه‌یقانی بن یا فریشته‌یی، به‌لکو ئه‌وه‌ی مه‌به‌سته، تیبگات ئایا خه‌ونه‌کانمان راستن یاخود درۆ؟». ئه‌وه‌ ده‌ترسا ئیمه‌ له‌نیوان کوفر و ئیماندا پێگایه‌کمان گرتبێت که تووله‌پێیه‌کی نه‌زانراو تاریک بێت و ئه‌و لیتی تینه‌گات، له‌وه‌ ده‌ترسا هه‌موو ئه‌و فه‌لسه‌فه‌ی نامۆزشی که خۆی باوه‌ری پێیه‌تی شتیکی دی بخولقینی جیاواز له‌وه‌ی که خۆی ده‌یه‌وێت. هه‌ر ئه‌و پۆژانه‌ش به‌رده‌وام فه‌تانه په‌پوله‌ی جۆرا و جۆر و سه‌یر سه‌یری ده‌دۆزیه‌وه و به‌پرتا‌و و به‌خۆشییه‌کی زۆره‌وه ده‌یه‌ینایه‌وه بۆ کتێبخانه، هه‌ندێجار هێنده‌ خۆش‌حاله‌ده‌بوو له‌ شادیدا له‌یادیده‌کرد که په‌پوله‌کانی خستۆته‌ نیوان چ کتیبیکه‌وه... من ده‌مگوت: «پۆژیک تووشی به‌لایه‌کی گه‌وره‌ ده‌بین». له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا گه‌رچی فه‌تانه هه‌موو مه‌ترسییه‌کانی ده‌زانی، به‌لام نه‌یده‌توانی به‌سه‌ر ساته‌کانی کامه‌رانی و خۆش‌حالی‌دا سه‌رکه‌وێت. که تازه‌ چووبووینه ئه‌و تۆبه‌خانه‌یه‌وه، به‌رده‌وام ئه‌و منی ناگادارده‌کرده‌وه که خۆم نه‌خه‌مه‌ پێش چاوی ئه‌و مامۆستا‌یانه، به‌لام له‌پاڵ هه‌موو مه‌کریازی خۆشیدا، هه‌ندێ سات به‌شیوه‌یه‌ک نوقمی خه‌یاڵ و خۆشییه‌ مندالانه‌کانی خۆی ده‌بوو، من ته‌وا‌و هه‌ستم به‌ مه‌ترسیده‌کرد، هه‌ستمده‌کرد گه‌ر له‌و ساتانه‌دا زه‌ینه‌ب ببینی‌ت، عاقیبه‌تیکی ترسناکی

دەبیت... تا جارێک لە جارهکان ئه و پێشها ته ترسناکه پوویدا و شتهکان هه مووی به شیوهیهکی بێمانا به سه ریه کدا قه لپبوونه وه .

ئێستاش بێرده که مه وه، بۆ ئه و پێشها ته سه یره، ته نها یه ک شه و به ر له نئوارەى پەروانه پوویدا؟ ئایا دەبیت له سه ره تا وه پوو دا وه کان به جو رێک هه لکه وتبن، تا به کۆ من به ره و لئوارى ئه و دوو که رت بوونه کوشنده یه به رن که تا نه مپۆ ناتوانم خو مى لى ئازاد بکه م. نئوارەیهکی زۆر سارد، دواى ته و او بوونی وانه کانمان، من و فه تانه بۆ ماوه یه ک له په نجه ره یه کی ناو پا ره وه که وه سه یری پرۆشه ی ئه و به فریارینه مان ده کرد، که با یه کی هێمن به سه ر حه وشى پشته وه ی قو تا بخانه که دا بلا ویده کرده وه، دواتر پێکه وه چووینه کتێبخانه که . هه موو شتی ئارام و له سه رخۆ ده ینواند، پا ره وه کان به ده گمەن یه کیکی پیدا ده پۆیشت، ده رگای ژوو ری مامۆستا کانیش هه موو دا خرابوون... من ده مگوت: «له وانه یه دواى ماندو ویتى ئه م پۆژه سارده هه موو پشوویهکی درێژ بدهن». فه تانه له پۆژانى سه رمادا که له ک که یفی به گه رمای ناو کتێبخانه که ده هات. که چووینه ناو کتێبخانه که وه، بۆ ماوه یه ک سه یری خه زنه ی په پوله کانی خو مانمان کرد. فه تانه ئه و پۆژه وه کو به ده م خه وه وه قسه بکات یه ک له دواى یه ک په پوله ی خه یالى بۆ دروست ده کردم، به خه یال په نگى باله کان و په نگى خاله پچو که کان و په نگى گه رده ناو ریشمیه کانی هه لده بژارد، تێکه ل به سه یری شه فه قی ده کردن، له شه ودا و له ژێر زیوی وه ریوی مانگه شه وه پا یزییه کاندایا نازادیده کردن. ده یگوت: «ئه م په پولانه بۆ پۆژگاره دێرینه خو شه کان جوانن، نه مانه ش بۆ نئوارى سارده کانی مردن». دوا جار من ده مگوت: «فه تانه، ئه م نئوارى ساردانه، نئوارى چیرۆکه، بۆ چیرۆکیکم له چیرۆکه کانی خو ت بۆ ناگێرپته وه». ئه و نئواریه فه تانه به پێچه وانەى ناساییه وه، به پێچه وانەى شیوازی خو ی له گێرانه وه ی حکایه ته کاندایا، کتێبێکی ته فسیری خه ونی گرتبوو به ده ستیه وه و له نابه ینى دۆلابه پر

له کتیبه کاندای ده سوپایه وه، حکایه تی نه و کچه پادشایه ی ده گپرایه وه که له نیوان که نیه که کانیدا کوپیک له جلی کچدا ده شارپته وه، تا شهوان له گه لیدا بخویت. فه تانه به جوژیک هه وای چیرۆکه که ده بیرد که چیتر نهها نه وه ی لا گرنگ بوو، بیگپرتته وه و بیگپرتته وه، له زه تی گپرانه وه سنووری هه موو مه ترسییه کانی له لا ده شکاند، ترس له به رده م عه شقی گپرانه وه دا مانای نه ده ما، له و ساتانه دا هیزی گپرانه وه له لای فه تانه له هیزی مردن گه ره تر و به توانا تریوو. من چه ندین جار، گووتم: «فه تانه به سووکی». به لام نه وه ده یگووت: «با یه کجار حکایه تیک به دهنگی به رز بگپرمه وه». له ناو کتیبه کاندای ده سوپایه وه و وه سفی جیهانی خه یالی نه و کچه میره ی ده کرد که توانیوتتی هه موو پادشا و میره کان بخه له تینیت، شوو به کوپی وه زیر و قه راله کان نه کات و له بری نه وه بۆ شه وه خووش و نازاد و نهینیه کانی خو ی بگپرت. له و ساته دا که نه وه ده یگووت: «کچی پادشا شه وه تاریکه کانی خو ی به عرشه زپینه کان نه ده گپریه وه، شه وه پر له نهینیه کانی به جاهوجه لالی مهمله که ته کان نه ده دا، نه و سیره ی که له له زه تی شاردراره و نهینیدا ده بیینی نه یده گپریه وه به هیچ له زه تیکی ناشکرا، چونکه ده یزانی نهیننی له زه ت و له زه تی نهیننی له هه موو له زه ته کانی تر گه وه ترن، ده یزانی شتیک نییه ناوی له زه تی ناشکرا یان له زه تی هه لال بیت». له و کاته دا وه کو هه وا ده لاقه ی تیکه وتبیت، و یه کیک له و ده لاقه یه وه ده رکه وتبیت، زهینه ب له به رده ممدای ده رکه وت. نه و هاواره خنکاوه ی له گه رومه وه به رزیوه وه به سبوو بۆنه وه ی فه تانه تیباگات شتیک گه وره پوویداوه، که فه تانه زهینه بی بیینی بیته وه ی خو ی تیکدات به زه رده خه نه یه که وه گووتی: «ناه، ماموستام چیرۆکی نه میره یه کی خیانه تکارم ده گپرایه وه...».

زهینه ب که پیده چوو هه موو چیرۆکه که ی گوئ لیبوو بیت به شیوه یه کی سهیر پهنگی سپی بوووو، من له وه وه به ر که سم نه بیینیوو هینده شیواو

و شپرزە و ترساو بیټ. له گەڵ دەرکه و تنی ئه ودا سه رمایه کی کوشنده هاته ژووری، سه رمایه ک که جهسته و گیان و هه ناسه کانیشی ده ته زانده، سه رمایه ک که نازانم و اهیمه یه کی من بوو یان حه قیقه ت بوو.

که زه یه نب تۆزیک هۆشی به خۆیدا هاته وه، به توپه ییه وه هاواری له هه موو مامۆستاکان کرد و نه وانیش له چاو تروکانیکدا له سه رمان حازیبوون... زه یه نب به ترسیکی زۆره وه هه موو ئه و قسانه ی گێپرایه وه که له ده می فه تانه بیستبووی، به ده م قسه کردنه وه به رده وام قۆلی فه تانه ی گرتبوو، وه کو ئه وه ی له هه له اتنی بترسیټ، موسیبه ته گه وه که ش ئه و کاته قه وما که زه یه نب ئه و کتیبی ته فسیری خه ونانه ی به ده سستی فه تانه وه بینی و له ده سستی سه ند و که وته هه له دانه وه ی په ره کانی... فه تانه پیده چوو هیشتا هه ر مه سستی مه مله که تی ئه و ئه میره یه بیټ، که شازاده و پادشاکانی به هیچ گرتبوو، ترسیکی ئه وتۆی پیوه دیارنه بوو، ئه و بیباکییه ی فه تانه زه یه نبی زیاتر ده ترساند... که زه یه نب یه که په ره ی کتیبی ته فسیره کانی هه له دایه وه و ئه و خه ته کیشراوانه ی له ژیر هه ندی برگه و جیگای گرنگدا بینی، توپه ییه که ی گۆردرا بو گومانیککی قوول. یه که مجار زه یه نب، به رله وه ی هیچ بلێت ده یویست بگاته سه رچاوه ی گومانه کانی خۆی، ده یویست بگاته دۆزینه وه ی درۆی خه ونه کان، تا زیاتر په ره کانیشی هه له دایه ته وه، زیاتر تووشی هیستریایه کی سه یر ده بوو، زیاتر تیده گه یشت که ئیمه له م کتیبخانه یه دا به دوای یاساکانی خه وندا گه راوین، به دوای پێچکردنه وه یه کی شه یتانیدا گه راوین له ته فسیره کان، ئه وه شی به گه مه یه کی هینده مه کریازانه ده زانی که ده یگووت: «باوه رم نه کردوه گیانیکی به مشیوه یه شه پانی و زیانه خش و گونا هبار له پشت ئه م سیما و نیگایانه وه بیټ که خۆیان وه کو تۆبه کار نیشانده دا». مامۆستاکانی دیکه، یه که یه که چی کتیبی ته فسیر هه بوو ده ریان هینا و که وته هه له دانه وه و پشکنینی، له

ھەموو جینگایە کیشدا ئەو خەتە کیشراوانەى فەتانەیان دەدۆزییەو، کە
 ھەندێجار ھەر بە خەیاڵەو ە بئى ھیچ مەبەستێک کیشابوو، یەکەمىن
 کەسێش کە یەکەم پەپولەى دۆزییەو، ئەو مامۆستا دەموچاو درێژە
 بوو کە ژيانى پێغەمبەرەکانى پێدەگووتىن. من خۆم یادم نییە پەپولەم
 خستبێتە نابەینى کتیبى تەفسیرەکانەو، فەتانەش دواتر دەیگوت کە
 ئەویش ھەرگیز پەپولەى لە ناو تەفسیرەکاندا ھەلنەگرتووە. سالانێکى
 دوور و درێژیش ھەموو شەویک من و فەتانە لە سەر ئەو دەمانکردە
 دەنگەدەنگ و قاو، من نێستاش سوورم کە فەتانە لە ساتەکانى خۆ
 فرامۆشکردندا ئەو پەپولەى خستۆتە نابەینى کتیبى خەونەکان و
 ئەویش سوورە کە من لە ئێوارێکانى توپەبیدا و بۆ نیشاندانى چاوەترسى
 ئەو پەپولەىم داناو. لەو ئێوارەیدا دۆزینەوێ ئەو پەپولەى بەسبوو
 بۆئەوێ ھەمووان شیتانە، یەکە بەیەکێ کتیبەکان بگەڕێن و پەپە
 بە پەپە ئەو جلدە ئەستورانەى حیکمەت و بڕوا ھەلنەکێتن و ھەموو
 پەپولەکانمان بدۆزنەو. زەینەب کە ئەو ھەموو پەپولانەشى بینى،
 ھیندەى تر توپەى و گومان و سەرسامییەکانى گەرەبوون، ئیدی من و
 فەتانەى لە کونجێکدا راگرت و لە دواى شتى خراپتر کەوتنە پشکنینى
 گیرفانەکانمان، ئەو کاتە بوو پارچە ئاوتنەکەشیان دۆزییەو. زەینەب
 ئیدی شیتانە و ئاشکرا و بە دەنگێکى سەیر باسى بەرجەستەبوونى
 شەیتانى دەکرد لە گیان و پوختسارماندا... بە دەنگێک کە ھەموو
 قوتابخانەکەى بەسەرماندا دەوروزاند باسى ئەو خەونانەى دەگێرپرایەو
 کە لە مانگەى دوایدا ھەلمانەستوون، باسى ئەو دەمامکى دۆیەى
 دەکرد کە کردومانەتە سەرمان، دەیگوت: «من فێرى ئیمانم کردون
 و ئەم دوو گوناھبارە، فێرى دەمامکسازى بوون... فێریوون دوو ژيان
 و دوو گیان و دوو دەموچاویان ھەبێت... دەمامکەکانیان نوێژیکردووە و
 عیبادەتى کردووە، بەلام پۆحیان لە ژێرەو ە بێخەوش سەرقالى ئارەزوو

شەيتانىيەكانى خۆى بوو، ئەمە ئەو شتەيە كە من لىى دەترسم... ئەمە ئەو شتەيە كە من ھەموو جەستم لە بەردەمىدا دەلەرزىت... چەند ترسناكە دەمامكەكانى مرۆ بىتتە خوداپەرسىت و جەوھەرىشى لەگەڵ ئەھرىمەنەكاندا لە وازى و گەمەدابىت... وای چەند ترسناكە...».

ئەو ساتەدا كە ئەو بەو دەنگە غەمگىن و ئىكشكاوھ قسەيەدەكرد، من ھەستمكرد زەينەب بەرلەوھى باس لە ئىمە بكات باس لە خۆى دەكات... باس لەو يارىيە سەيرەى دەمامكەكان دەكات كە دۆنباووم بەدرىزايى ھەموو ژيانى خۆى لىى ترساوھ... بەلام لەو ئىوارە ساردەدا كە ھەموو توپرەيى و پق و ناوئىدى ئەم دواھەمىن وەرزە سەختەى ژيانى بەسەر ئىمەدا دەپژاند، كچەكانى دى بىدەنگ و ترساو سەيرى ئەو پەلكىشكردنەى من و فەتانەيان دەكرد، سەيرى ھەلۆھەراندى پەپولەكانيان دەكرد لەلایەن مامۆستاكانەوھ... پەپولەكان ھەلۆھەرىنە سەر زەوييەكە و ھەموان پىيان پىادەنان. زەينەب ھاوارىدەكرد: «سەيرى كەرەستەى سىحر بكن، سەيرى جادوو و جادووبازى بكن لە تۆبەخانەى يەكەمى و لاتدا». ئاويئە چكۆلەكەى گرتبوو بە دەستىيەوھ و لە تۆبەتىكى ھەلچووندا دای بەقەد يەكئ لە ديوارەكاندا و پارچە پارچەيكرد. لە نىوان قسە و وھەز و توپرەبوونەكانىدا فەرمانىدا پىخەف و نوئىنەكانمان ھەموو داگرەخوارى، چونكە ھەموو بەجۆرىك شەيتانى بوون چىتر بەكەلكى خەوتن نايەن، فەرمانىدا جەلەكانمان لەبەر دامالئ، چونكە ئەو جلائە جگە لە جىبەى شەيتان ھىچى تر نىن و پەيوەندىيەكيان بە تۆبەوھ نەماوھ... دوو مامۆستا بەخىزايى پىخەفەكانيان راكىشايە خوارى، چەندىن مامۆستاي دىكەش، لەگەڵ چەند خوشكى تۆبەكاردا كە بەردەوام دەيانگوت: «استغفرالله العظيم، من كل ذنب عظيم» جەلەكانيان دامالين و نىمچە پووت بە سالىئەكەدا برديانين. من دەمويست ھاوارىكەم، دەمويست پىر بەدال پىبەكەنم يان بگريم، بەلام بە جۆرى سىرپووبووم ھىچم بۆ نەدەكرا،

ههستمده کرد فهتانه ورده ورده ئه و دلنیایی و ئارامییی به که مجاری له دستداوه و ترسیکی کوتوپر له عاقیبهت و کوتایی شته کان به ده موچاوییه وه دیاره ... که به لای خوشکه تۆبه کاره کان و مامۆستاکاندا تێده پهریم، گویم لیبوو ده یانگوت: «شهیتانه کان په لاماری قوتابخانه یان داوه». یان ده یانگوت: «مه سه له ی جادوو و جادوو یازی له گۆرپییه». به و ئیواره به فراوییه، مامۆستا و خوشکه تۆبه کاره کان ئیمه یان پراکتشایه حه وشه که وه، دۆشهک و بالیفه کان یان پراکتشاین، جله کانمانیان پراکتشا. زهینه ب به خیرایی به ناو قوتابیانی تۆبه خانه که دا ده مات و ده چوو، ده یگوت: «تا شهیتان زیاتر سه سه ختی بنوینیت، ده بییت ئیمه ش له گه لیدا توندترین ... ترسی ئه به دی من له ده مامکه گانه، من تۆبه کاریکی ده مامک له سه رم ناویت، تۆبه کاریکم ناویت وه کو یه ک پرگا به خودا و ئه هریمن بدات».

که گه یشته حه وشه که من و فهتانه ده بایه به پێخاوسی له سه ر به فره که بوه ستین، سه رمای ئیواره به جوړیکی کوشنده ده چوو ئیسکه کانمه وه، هه موو شته کان به خیراییه کی سه یر پووینده دا، من چیتر له سه رماندا توانام نه بوو گوئی له زهینه ب بگرم، که وهک هه میسه ئه و پستانه ی دوویاره ده کرده وه که له و سنی مانگه دا من چه ندین جار گویم لیبوو یوو ... ده مزانی وهک هه میسه په ناده باته به ر ناگر، ده مزانی وه کو یه که م به یانی هاتنمان بۆ قوتابخانه سه ره له نوئی هه مووشته کانمان ده سوتینیتته وه. هه موو کیژه حه په ساو و توپه و ترساوه کان له بازنه یه کی گه ورده ئه لقه یانگرت، من و فهتانه له ناوه راستدا له گه ل مامۆستاکاندا وه ستابووین، زهینه ب خۆی به دهستی خۆی نه وتی کرد به بالیف و جله کاندای، من ده موچاوم خستبووه ناو دهستمه وه و نه مده ویست ته ماشابکه م، فهتانه ش بیده نگ بیته وه ی هیه بلی یه که یه که سه یری کیژه کانی ده کرد، زهینه ب به جوړیکی سه یر و بیهۆشانه دوعای ده خوینده وه، قورئانیکی بچکۆلانه ی

له سنگیدا دهرده هیئا و نایه ته کانی توبه و لیبور دنی به دهنگیکی بهرز دهخوینده وه، دوعایده کرد خودا نیمه و هه موو کیژانی دیکه ش بخاته بهر په حمه تی خوئی. دوعایده کرد، خودا هیز و تینی پیببه خشیت، تا به سر نه و شهیتاندا سرکه ویت که چۆته دلمانه وه... شته کان ناگریان دهگرت، من که میک خو شحال بووم به و تین و کلپه یه که بۆ ماوه یه ک سه رمای کوشنده ی نه و نیواریه ی له ده ورم دهره وانده وه... من ده مزانی له و ساته وه نیتر وه کو دوو مه خلوقی گلاو و نه خو ش سه یرمانده کن، وه کو دوو پوخله بهری گومانلیکراو. هه ر نه و شه وه دوا ی نه وه ی که کیژه کانی دیکه یان گیزیاه وه بۆ سه روه، نیمه یان له ژووریک دیکه دا جیا کرده وه، ژووریک بوو ده که وته جیگایه کی په ناوه له ژیرزه مینیکدا و ته نها چند مه تریک له کتیبخانه که دووریوو، زه ینه ب ده یگوت: «له نیستادا ترسناکترین شت نه وه یه نه م دوو پوخله شکسته، تیکه لاو به و دهروانه بکه ینه وه که قوناغیکیان له پاکبوونه وه دا برپوه... ده بییت له گه ل نه م دووانه دا له سه ره تاوه ده ست پیبکه ینه وه». من و فه تانه نه مانده زانی سه ره تا کوئییه؟ سه ره تا که یه؟ من هه رگیز له ژیانمدا و توپه نه بوو بووم، فه تانه ش به رده وام ده یگوت: «خه ندان، له وانیه سه بی به ته واوه تی له یه کتریمان جیا بکه نه وه». من به دریزی شه و گینگلمده دا، فه تانه نارامیه کی په رهاقورس له سه ر سیمای نیشتبوو، به هیمنیه کی قوول، به لام بیمانا به ژووره که دا ده گه را و ده یگوت: «خه ندانی چکوله... چیه... نه خو شیت، سه رماته؟». پرسیار و قسه کانی زور بیمانا بوون بۆ من، ده مقیژاند: «نا، نه خو ش نیم، سه رمام نییه، هچم نییه». ده مزانی له شم و پوچیشم پیویستیان به هه وایه ک هه یه شته کان بیزینیت، هه وایه کی به هیز، هه وایه ک نه و فشاره سه یره ی شه و تاریکی ژووره که له سه ر پوچم هه لبرگیت. هه لده ستام هه موو هاوار و ده نگه ده نگه کانی نیواری له سه رمدا ده نگیانده دایه وه، هه ستمده کرد نه و ژووره له وه چکوله تره نه و

هه موو هاوارانه بگریت. یه که یه که دیه منی کچه تۆبه کاره کانم دههاته وه پیتشچاو، قسه کانی زهینه ب، په پوله هه لۆه ریوه کان. په روانم ده بینیه وه، په روانی هه موو پۆزه کان، په روانی شهوانی پیکه وه خه وتن له ژوریکسی بچکۆلانه دا، په روانی سهر شه قامه کان، په روانی دواهه مین بهیانی سه فه ر. له یلام ده بینیه وه له ناو گرپه که دا، خۆم ده بینیه وه له پارچه شکاوه کانی نه و ناوینه بچکۆلانه یه یه فه تانه دا، هه ستمده کرد هینه توپرم ده توانم هه موو شته کان ناوه ژوریکه مه وه... ده مقیزاند: «بۆ ده بیت لیره دا بزین... له چی تۆبه بکهین؟». فه تانه ده بینیه به ره و پووم دیت، به لام نه مه زانی ده لیت چی... فه تانه ده یگرتم و ده یویست ناراممبکاته وه، به لام هیزیکسی گه وه له ناوه وه پالیپتۆه ده نام، له گه ل فشاری نه و هیزه دا شته کان هه موویان ده جولان، ده مبینی په نجه ره چکۆله کانی نه و ژوره ده کریته وه، بایه کی به هیز ده رگا که ده دا به یه کدا، من له ژوره که دههاته ده ری و نه و بایه ش له گه لمد دههات، دههاته ده ری و فه تانه ش به دوامدا دههات، ده چوومه پاره وه که وه له دوامه وه جه نجاللی باکان ده کشا و له پیتشمه وه هه موو شتیک نارام بوو، هه موو نه و قوتابخانه یه له بیده نگیدا نو قمبوویوو، من دههاته ده ری و نه و بایه ش له گه لمد دههات، به ره و کتیبخانه که ده کشا، به ره و ناو پاره وه کان، به ره و ناو ژوره کان، من به و ده نگه خنکاوه ده مگوت: «زهینه ب، بۆ په پوله کانت برد... زهینه ب، وه ره ده ری، کوا په پوله کانم». من هه ستمده کرد ده نگم ده رنایهت، که چی له هه مان کاتدا گویم له سه دای حه رفه کانی خۆم بوو که له هه وا و په شه با و پاره وه کاند ده نگیده دایه وه، تا من زیاتر هاوارمبکر دایه په شه با که زیاتر هه لیده کرد و خیراتر و به هیزتر ده رگا و په نجه ره کانی ده دا به یه کدا، لره ی با که به نه اندازه یه ک ترسناک بوو، هه موو شته کانی له گه ل خۆیدا ده برد، کتیبه کان له قه فه زه کانیان ده که وتنه خوارئ و با به خیرایی به پاره و ژوره کان و دالانه کاند ده بیرفاندن، په رده کان با ده بیردن،

من له باکه‌دا ده‌مقیژاند: «زه‌ینه‌ب، په‌پوله‌کانم به‌ره‌وه». هه‌موو ئه‌و قوتابخانه‌یه‌ له‌سه‌ر لرفه‌ لرفی ئه‌و با ترسناکه‌ به‌ناگاده‌هاته‌وه. هیدی هیدی ئه‌و با ترسناکه‌ به‌ هه‌موو لایه‌ک‌دا بل‌اوده‌بووه‌وه، ده‌گه‌یشته‌ نه‌ۆمه‌کانی دیکه‌ی قوتابخانه‌، ده‌گه‌یشته‌ ژوره‌کانی سه‌ره‌وه، متیله‌کانی هه‌لده‌گرت و پیخه‌فه‌کانی به‌رزده‌کرده‌وه، کتیبه‌کانی ده‌دا به‌ دیواره‌که‌دا، په‌رداخ و قاپه‌کانی ده‌خسته‌خوارن، جله‌کانی ده‌فراند، من ده‌گه‌یشتمه‌ نه‌ۆمی یه‌که‌م و له‌ویدا له‌ ژێر شه‌وقی گلۆپیک‌ی زه‌رد و کزدا زه‌ینه‌ب به‌ ترسه‌وه له‌ ژوره‌که‌ی خۆی ده‌هاته‌ده‌رن، به‌ره‌و ده‌رگا‌کان پرایده‌کرد تا یه‌که‌یه‌که‌ کلیلیان بدات، پارچه‌ کارتۆنی نوسینه‌ دپاوه‌کان، به‌ سیمایه‌وه ده‌نوسان، کتیبه‌کان له‌پێشده‌میدا ده‌که‌وتن، متیله‌کان له‌ قاجی ده‌ئالان، ئه‌و هاواریده‌کرد: «بسم الله الرحمن الرحيم». من ده‌مقیژاند: «زه‌ینه‌ب په‌پوله‌کانم به‌ره‌وه». ئه‌و ده‌یفیژاند: «استغفر الله العظيم، لا اله الا انت سبحانک... لا اله الا انت سبحانک...». من ده‌مگوت: «زه‌ینه‌ب په‌پوله‌کانم... په‌پوله‌کانم». مامۆستا‌کان هه‌موو به‌ قژی بژوه له‌ ژوره‌کان ده‌هاته‌ده‌رن، با، ناواخنی دۆلاب و بوخچه‌کانیانی به‌تالده‌کرده‌وه و له‌گه‌ڵ خۆیدا له‌ هه‌وای قوتابخانه‌که‌دا گێژیده‌دان، په‌شه‌باکه‌ په‌فته‌ی کچه‌کانی ده‌فراند، په‌نجه‌ره‌ی هه‌موو نه‌ۆمه‌کانی ده‌شکاند. من له‌ویادا له‌سه‌ر پله‌که‌کاندا ده‌وه‌ستام، له‌و جیگایه‌وه ده‌مبینی چۆن باکه‌ یاری به‌ هه‌موو مه‌خلوقه‌کانی ئه‌و قوتابخانه‌یه‌ ده‌کات، چۆن گلۆپه‌کان ده‌شکینیت، چۆن هه‌ندێ له‌ پاخه‌ره‌کان لوله‌ده‌دات. کچه‌کان وه‌کو چه‌ند بوکه‌ شوشه‌یه‌ک، له‌نیوان دالان و ژوره‌کاندا با ده‌یه‌پنان و ده‌ییردن، زه‌ینه‌ب له‌سه‌ر عه‌ردی یه‌که‌مین نه‌ۆم له‌ متیله‌کانه‌وه ئالابوو، مامۆستا‌کان به‌ سامیک‌ی له‌پاده‌به‌ده‌ره‌وه ده‌یانویست کۆنترۆلی ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌کان بکه‌ن، که‌ هێنده‌ خیرا و به‌ته‌کان ده‌یاندا به‌یه‌ک‌دا، کێلون و شوشه‌کانیان پارچه‌پارچه‌ده‌بوو. ئیستا کچه‌کان و مامۆستا‌کان به‌ جۆریک ده‌یانقیژاند،

من گویم له دهنگی هاواره‌کانی خۆم نه‌بوو، هاواری من بۆ په‌پوله‌کان ... له ناو خودا خودای ئه‌واندا و له گه‌هی باکاندا ونبوو، من جگه له هاوار و توپه‌یی گریانیشم ده‌هات. که زه‌ینه‌بم ده‌بینی له نابه‌ینی متیل و کتیب و چه‌رچه‌فه‌کاندا ده‌تلێته‌وه، که مامۆستا‌کانم ده‌بینی ته‌زیحه‌کانیان له گه‌ردنیا نالآوه، که په‌فته‌ی کیزه‌کانم ده‌بینی به بنمیچه‌کان و به شیشی ناقاری په‌نچه‌ره‌کانه‌وه گیرساونه‌ته‌وه، گریانم ده‌هات ... به‌لام له‌گه‌ل شکانی گلۆپه‌کان و خه‌فه‌بوونی مۆمه‌کاندا، قوتابخانه تاریکتر ده‌بوو، تا زۆلمه‌ت زیاتریوایه من زیاتر ماندووده‌بووم، هه‌ستمه‌کرد ئه‌و با سارده عاره‌قیکی په‌شم پێده‌کاته‌وه، عاره‌قیک هه‌مووی تنۆکی تاریکیه ... من هاوارمه‌ده‌کرد و ده‌گریام، به‌لام سه‌رم به‌رزده‌کرده‌وه و هه‌ستمه‌کرد که هه‌مووان هاوارده‌که‌ن و ده‌گرین. ئیدی نه‌مه‌هزانی من گویم له ده‌نگدانه‌وه‌ی پۆحی خۆمه، یان من ته‌نها ده‌نگدانه‌وه‌یه‌کی کپی ئه‌و پۆحانه‌ی ترم که هاوارده‌که‌ن و ده‌گرین. من ده‌مقیژاند و هه‌نسکم هه‌لده‌دا، به‌لام نه‌مه‌هزانی ده‌لێم چی، ئه‌وه‌ی ده‌مبیس‌ت ته‌نها ده‌نگیکی خنکاوپوو، له گه‌رویه‌کی زامداره‌وه ده‌هاته‌ده‌ری. له‌گه‌ل هه‌موو قریشه‌که‌یه‌کیشدا لاوازتر و لاوازتر ده‌بووم، له‌گه‌ل هه‌موو فرمی‌سکی‌کدا که‌متر ده‌متوانی خۆم به‌پێوه پابگرم، تا منیش لاوازتریوومایه باکان ئارامتر ده‌بوونه‌وه، تا زیاتر خاوده‌بوومه‌وه، په‌شه‌باکان له‌گه‌لمدا زیاتر خاوده‌بوونه‌وه، سه‌رم به‌رزده‌کرده‌وه و هه‌ستم به‌و سستییه کوشنده‌یه ده‌کرد له جه‌سته‌مدا، هه‌ستمه‌کرد ده‌که‌وم و باکانیش له‌گه‌ل ئه‌ژنۆکانمدا ده‌که‌ون، من هه‌ره‌سده‌هێتم و باکانیش له‌گه‌ل ئه‌ژنۆکانی مندا هه‌ره‌سده‌هێتم، من ده‌که‌وتم و گویم له هاوار و ده‌نگه ده‌نگی خوشکه تۆبه‌کاره‌کان ده‌بوو به کۆمه‌ل به پله‌که‌کاندا ده‌هاتنه‌خواری، به‌سه‌ر له‌ش و سه‌ر و پۆحی سه‌رپووی مندا پایانده‌کرد. چاوم لێکده‌نا و ئه‌و تاریکیه گه‌وره و پر له ژانه‌م ده‌بینی که به لره‌فه‌یه‌کی ترسناک له‌گه‌ل خۆیدا

ده‌بیردم، شه‌وه‌زه‌نگێکی سه‌یرت‌ریش له‌ دوورتر بانگیده‌کردم، ده‌که‌وتمه‌ ناو په‌شیتیه‌کی گه‌وره‌وه‌، په‌شیتیه‌کی موته‌قه‌وه‌، په‌شیتی دونیا‌یه‌ک که نه‌ ئاراسته‌ی تیا‌بوو نه‌ پێگا، نه‌ بینینی تیا‌بوو نه‌ بیستن، نه‌ په‌پوله‌ی تیا‌بوو، نه‌ شه‌یتان.

من نازانم چۆن به‌ئاگاهاته‌وه‌، به‌لام که به‌ئاگاهاته‌وه‌ به‌یانیه‌کی سارد‌بوو، گویم له‌ ده‌نگی پورم و باوکم بوو، له‌ودیه‌و ده‌رگای ژووره‌که‌مه‌وه‌ له‌گه‌ڵ زه‌ینه‌بی کوێستانیدا قسه‌یانده‌کرد. گویم لێ‌بوو پورم ده‌یگوت: «خه‌ندان، خۆی کچیکی بچکۆلانه‌یه‌، به‌لام نیله‌امی ئه‌م هه‌موو سه‌رکیشیه‌ی له‌ په‌روانه‌وه‌ بۆ دیت، په‌روانه‌ش ده‌مریت... به‌لێ ئه‌مرۆ په‌روانه‌ ده‌مریت». من هێشتا به‌ ته‌واوه‌تی تینه‌ده‌گه‌یشتم «په‌روانه‌ ده‌مریت» یانی چی. سه‌رم به‌رزده‌کرده‌وه‌ و له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه‌ ده‌مروانی، به‌فرێکی زۆرم ده‌بینی له‌ حه‌وشه‌که‌دا که‌وتوو... خودایه‌، دوینێ شه‌و، له‌ دوا‌ی بیهۆشی‌بوونی من، به‌درێژایی شه‌و به‌قر باری بوو، که زیاتر لامده‌کرده‌وه‌ فه‌تانه‌م ده‌بینی به‌ جلی ته‌واوه‌تیه‌وه‌ له‌نیوان چه‌ند که‌سیکی غه‌ریبه‌دا له‌به‌رده‌رگای قوتابخانه‌ وه‌ستاوه‌. ده‌مگوت: «خودایه‌، ئه‌م فه‌تانه‌یه‌، چ کچیکی سه‌یره‌، به‌م به‌یانیه‌ سارده‌ چی ده‌کات له‌به‌رده‌رگا». له‌ هه‌مانکاتدا یه‌کێک ده‌رگای ژووره‌که‌ی ده‌کرده‌وه‌ و به‌ ده‌نگێکی که‌میک بیهۆز ده‌یگوت: «خه‌ندان... خه‌ندانی چکۆله‌... هه‌سته‌، من ده‌زانم به‌ئاگایه‌ت... هه‌سته‌... هه‌سته‌ و بابڕۆین».

له و کاته وهی دهستمان به سه‌هه‌ر کرد، به چهنده‌ها هه‌ریم و زه‌وی سه‌یردا پابوردین، خاکمان بپری سه‌رتاسه‌ری به‌ردبوو، زه‌ویمان بینیی له‌میزبوو خالی‌کرا بووه له‌ مرۆف، به‌ته‌نیشت کۆله‌که‌ی ناوه‌دانییه نغروکان و شارۆچکه‌ ویرانه‌کاندا پابوردین. ئه‌و پۆژه‌ من و فه‌تانه له‌ دوا‌ی ماشینه‌که‌وه سواربوو بووین، ئه‌و نامۆزا بچکۆلانه‌یه‌ی په‌روانه‌ش که‌ جینه‌که‌ی لێده‌خوپی له‌ته‌ک پورم و باوکمدا له‌پیشه‌وه به‌ بیده‌نگی ته‌ماشای ده‌ره‌وه‌یان ده‌کرد. هه‌ندیک‌ی زۆرنه‌بوو ده‌پۆشیتین، که‌ ورده‌ ورده‌ سه‌ره‌تای دارستانه‌ سووتاوه‌کان ده‌رکه‌وت، به‌ هه‌ریمیک‌دا تیبه‌رین که‌ شۆفیره‌ بچکۆلانه‌که‌ ده‌یگوت: «هه‌فته‌ی پێشوو گۆره‌پانی شه‌پنکی گه‌وره‌بووه، له‌نیوان چهنده‌ها سوپای جیاواز جیاوازا». من سه‌رنجمدا، ماوه‌یه‌کی درێژبوو ماشینه‌که‌مان ته‌نها به‌ناو خویندا ده‌پۆشیت... ژماره‌یه‌کی زۆر کوژراو له‌ قه‌دپال و نزاره‌کاندا که‌وتبوون، بیده‌چوو ئه‌و به‌فره‌ زۆره‌ی که‌ چهن‌دین جار به‌سه‌ر لاشه‌کاندا باریبوو، نه‌یتوانی بیت‌جۆگه‌له‌ی ئه‌و خوینانه‌ دابپۆشیت که‌ له‌ به‌رزاییه‌کانه‌وه ده‌هاتن و ده‌پزانه‌ سه‌ر شه‌قام و ناو کێلگه‌ ته‌خته‌کان، چهن‌د ساتنکی دوور و درێژ، من له‌ خوین زیا‌تر هه‌چی ترم نه‌ده‌بینی... خوین و به‌فر... هه‌تا بالنده‌ چکۆله‌کانیش که‌ داده‌به‌زین، له‌سه‌ر گومیچکه‌ خوینه‌کان ده‌وه‌ستان، دیمه‌نی ئه‌و هه‌موو خوینه‌ به‌شێوه‌یه‌کی سه‌یر منی به‌ره‌و

ئەو ئىوارە دوورەي سەرەتاي بەھار ئىكى بەھار ئىكى دى رادە كىشايەو، كە من و پەروانە بەناو خويىنى قوربانىيە كاندا پۆيشتىن و لە دەرگاي مالى قەرەيدونى مەلەكمان دا، ئەو ئىوارە يەي كە پەروانە ويستى خويىناويى نەبىت و بە پاكى بگە پۆتەو مالى.

شۆفۆرە كە بە خىرايە كى سەير بەناو گۆمىچكە كاندا لىي دەخوپى، پرىشكە خويىنە كانىش ھەندىجار دەگە يشتە بەنجەرە كانى ماشىنە كە. شۆفۆرە كە ناوى ژمارە يە كى گەورەي لە كوژراوە كان دەزانى و بە لەزەت ئىكى گەورەو دەيگوتنەو، ناوە كان تىكە لە يە كى سەير بوون لە ناوى كوردى و فارسى و ەرەبى، ھەرچەند سەد مەترىك و پەنجەي بۆ جىگايەك رادە كىشا و دەيگوت: «ئا لە ويادا ەقىد سەعيد كوژرا... ئا لە ويادا تابوورى پائىد مەحمود تەفروتوونابوو... لەبن ئەو بەردەدا سەرتىپ شىخۆ شەھىد بوو... لە ژىر ئەو درەختەدا سەرھەنگ ەلى ئابادىي خۆي كوشت...». گەنجە كە بە شىئو يە كى سەير لە ناو دونىاي خۆي و مردووە كانىدا دەژيا، دەبايە زۆر جار پورم يادىبەيىنئىتەو كە ئىمە بۆ كوئ دەچىن و دەبىت چ پىگايەك بگىرن. لاي نىوەر پۆ گە يشتىنە سەر كانىيە كى ساف لە نزىك كە لاوە كانى مزگەوت ئىكى كۆن و پوخواو كە تەنھا بەستى نوپۆز كەرنە كەي بە سافى لە شوئىنى خۆيدا مابوو. ھەموومان نوپۆزمان كەرد، سوپاسى خودامان كەرد بۆ نىعمەتە بىسنوورە كانى، پاش داكرماندى چەند سىوئىك و ھەلقوراندنى چەند چايەك، كەوتىنەو پىگا. لە پىگا چەندەھا جار وەستايىن، چەندەھا گۆپى چكۆلە چكۆلە مان پەجمەكرد كە گۆپى كافرانى زەمانە كانى دىكە و سەردەمە كانى دىكە بوون، پىدەچوو پورم شارەزاي ھەموو ئەم گۆرپانە بىت، دەيگوت: «ئەمە گۆپى «باو نوورى مردووخۆرە» كە گۆشتى گياندارى مردارەو بىووى خواردو. ئەمە گۆپى «نوورى بزەلە» كە لە سزاي خراپە كانىدا، ھەموو شەوئى لە دواي نوپۆزى شىوانەو بوو بە بەراز، ئەمە گۆپى

«وەیسی جنۆکه» یە که تاعوون و دەردی پەشی بلۆکردۆتەو». من و فەتانه لەوکاتەوێی ئەو بەر تۆبەخانەدا سواربوویویین هێچمان نەگوتبوو، بەردەوام لەبیری ئەو دوو خوشکەماندا بووین که دەبایە لە ئاھەنگی مردنیاندا ئامادەبیین. ترس و غەمبارییەکی قوول لەسەر دای من و فەتانه نیشتبوو که لەگەڵ ئەو ئاسودەییەدا نەدەگونجا که لەلای پورم و بابم و شۆفێرە که هەستم پێدەکرد. من وای بۆدەچووم که پێگاکە بەردەوام درێژدەبێتەو و ناگاتە کۆتایی... بە خاکێکدا تێپەڕین که تێیدا ئێسکی هەزارەها هەزار سەر ئازەل، لە قەرەغی شەقامەکوێ تا ئەوسەری ئەوسەری ئاسۆکان کە ئەو بووبوون، شۆفێرە که دەیگوت: «ئەم جەلەبە گەورانە لە زەھر بارانەکانی پاردا فەوتاون». لەو خاکە عاجباتیانەدا ئێسکی مرۆف و ئێسکی ئازەلەکان بەجۆریکی سەیر تیکەلای یەکتربوون، چاوم دەنوقاند و دەمگوت: «خودایە کە ی دیمنی ئەم هەموو مەرگە دواپێدیت؟ خودایە کە ی لەم دەریای ئێسک و لاشانە دەچینە دەری؟». لەگەڵ ئەو شەدا بەحری بێسنووری ئێسک و لاشەکان دواپی نەدەهات... دواجاریش که گەشتینە ئەو گوندە پێنەدەچوو لەو دەریایە هاتبێتە دەری، بەلکو دەنگێکی ترسناک لە ناوێوە پێدەگوتم: «ئێستا تۆ لە ناو مردندا وەستاویت».

چەندین پۆژ بوو گرتنەوێی ئەو عاشقانە کە لە عەشقیستان پایانکردبوو بووبوو بە پەتایەکی گەورە و ئەو هەریمانە، هەر لە ناو ئەو شەپۆلەشدا سووسەکران هەوایی نیشتەجیبوونی دوو کچی پەرتەوازیان لە مائی پیر موسای خەزاناس بە کەژاوە گەپۆکەکانی ئیمان پاگەیاندبوو «کە لەو هەفتەدا بەدوای شوپێنپێی عاشقاندا بەسەر چەند کەژاوەیەکی جیاوازیاندا دابەشبوویون». دواي چەند پۆژیک لەو بەیانییە ساردەوی کە نەسرەدینی بۆنخۆش، پەروانە و میدیای لە مائی خەزاناسی هاوڕێیدا بەجێهێشت، چەند پیاویکی دەفتر

به‌ده‌ست‌گه‌یشتنه‌ گوند و په‌روانه و میدیایان له ژورویکی بچکولانه‌دا ده‌ستبه‌سه‌رکرد، نڀواره‌ی هه‌مان پږویش به قاسیدیکی تایبه‌تیدا پورم و باوکی فه‌تانه‌یان له هه‌موو شتی ناگادارکرده‌وه... ئیمه نیوه‌پږویه‌کی دره‌نگ وه‌خت‌گه‌یشتینه‌ گونده‌که، که له ماشینه‌که دابه‌زیم و نه‌و قه‌ره‌بالغییه‌ گه‌وره‌یهم بینی، تیگه‌یستم که هالوویکی مه‌نگی مردن له هه‌موو شتیکی نه‌و گونده‌وه هه‌لده‌ستیت، من له‌گه‌ل دابه‌زینمدا مردنم وه‌کو بالنده‌یه‌کی په‌ش له‌سه‌ر گاشه‌به‌ردیکی زۆر گه‌وره‌ بینی، به فه‌تانه‌ گوت: «فه‌تانه‌ سه‌یرکه، نه‌و بالنده‌یه، بالنده‌ی مردنه». فه‌تانه‌ گوتی: «خندان نه‌م نڀواره‌یه، نڀواره‌ی چیرۆک نییه... نڀواره‌ی خه‌یال نییه». به‌لام من ترس ده‌یکوشتم. له‌گه‌ل دابه‌زینمدا له ماشینه‌که، ساردییه‌کی وه‌حشه‌تناک و ویرانکه‌ر، ساردییه‌ک له گیانکیشانی دوی پیکانیکی له‌ناکاوی خه‌نجه‌ر ده‌چوو، چوو‌پووه‌ گیانمه‌وه، ده‌مگوت: «فه‌تانه، من هیچ کات به‌نه‌ندازه‌ی ئیستا، پږویستیم به‌ خه‌یال نه‌پووه، هیچ کات به‌م شیویه‌ هه‌ستم نه‌کردوه که ناتوانم پووبه‌پوو سه‌یری دونیا بکه‌م، به‌لام بینیم بۆ مردن خه‌یال نییه، نه‌وه بالنده‌ی مردنه و هیچی تر...». من هه‌ستمده‌کرد که مردن له‌وییه، مردن له جیگایه‌کی زۆر نزیکه و له‌ته‌نیشتمانه‌وه پراوه‌ستاوه، ده‌متوانی به‌جۆریکی سه‌یر له هه‌وادا بۆنیبکه‌م، له پږویشتنمدا به‌ریبکه‌وم. که گه‌یستمه‌ ناوه‌پراستی گوند جه‌نجالییه‌کی بیسنوور ئاپۆره‌ی به‌ستبوو، به‌لام من جگه‌ له قه‌واره‌یه‌کی ترسناکی ده‌نگ و په‌نگ هیچی دیکه‌م بۆ جیانه‌ده‌کرایه‌وه. من له بیهۆشییه‌کی سه‌یردا بووم، هه‌تا کاتیکی پورم په‌لیگرتم و به‌ناو نه‌و جه‌نجالییه‌دا بردمی، نه‌مه‌زانی به‌ره‌و کوئی و به‌چ ئاراسته‌یه‌ک ده‌پۆین، نیوه‌ناگا و نیوه‌بیهۆش به‌هه‌موو توانام په‌لی فه‌تانه‌م گرت و له دوی خۆم کیشمکرد، که که‌می ده‌هاتمه‌وه سه‌رخۆم، ده‌مبینی پورم به‌هه‌موو هینزی خۆی به‌سه‌ر پږیگایه‌کی نیمچه‌هه‌ورازدا پامده‌کیشیت،

خەلکیکی جۆرا و جۆریشم دەبینی که هەندیکیان چەک و هەندیکیان دەفیان پێیوو، هەموو بە کۆمەڵ لەملاولای پێگا کەدا وەستا بوون. فەتانه دەیگوت: «خەندانی چکۆلە، بەرەلامکە، خۆم دەپۆم... خواپە، خۆم دەتوانم بپۆم». من دەمگوت: «فەتانه، ئەگەر دەست لەیە کدی بەریدەین، وندەبین، وندەبین، دەست لە دەستم بەرمە دە». پورم وەکو بایەک هەلیگرتبێت دەپۆیشتم و بە ئیمە ی دەگوت: «بێدەنگبن و سەرتان داخەن... سەیری کەس مەکن... ئاوپمە دەنەو». بەلام فەتانه بەردەوام دەیگوت: «ئەگەر لەسەرەخۆ نەپۆن، دەکەوم، من ناتوانم وەکو ئێو بەپۆم». پورم گوئی لە سکالاکانی فەتانه نە دەگرت، منیش بە نیگایەکی پەرتشان سەیری هەموو دیمەنەکانم دەکرد، دواجار پیاویکم دەبینی، هەموو گیانی لە فیشە کدا ئالتونی دەینواند، دەمگوت: «فەتانه سەیرکە ئێو مردنە، ئێو پیاوێ مردنە... ئەگەر ئێو بآلندە یە ی پیشوو مردن نەبوویت، ئێم پیاوێ مردنە».

لە بەردەم مآلیکی بچکۆلانە دا براکانم ببینیەو، هەموویان لە ریزی یە کدی وەستا بوون، بەلام وەکو ئێو هە ی شەیتانیک یاری بە دیمەنەکان بکات، وەکو یەکیک چەندین ئاوینە ی نەببیراوی داناییت، شتەکان دووبارە دەبوونەو و بە ناویە کدا دەچوون... سیماکان تیکە لآوی یە کتر دەبوون و بەسەر یە کدا دەشکانەو. من دەمپوانی و پزیتکی درێژم لە پیاوان دەبینی که هەموویان بە براکانم دەچوون، هەمان جلیان لە بەردابوو، هەمان نیگایان هەبوو... دەپۆیشتم و کۆلانە کانیش بە هەمان جۆر دووبارە دەبوونەو، بە گوزەری کدا پادە بوردین و پێچماندە کردەو و بۆ گوزەریکی تر، بەلام وەکو بە ناو شکانەو هە ی ئاوینە یە کدا رابوردیبتین دووبارە دەکەوتینەو هەمان شویتنی پیشوو، دەپۆیشتم و جارێکی دیش لە سەرەتای هەمان دیمەن و هەمان پێگادا خۆمان دەببینیەو، دەمانبینی چاوەکان هەموویان بە هەمان سەرنج و لۆمە و گومانەو

تەماشامان دەکەن. من دەمگوت: «فەتانە، سەیرکە، براکانم بۆنی مردنیان لیدیت». فەتانە بیئەوی وەلاممباتەو، دەچرپاند: «خەندان، من خەیاڵم لای شتێوی ئەم گوندەییە، خەیاڵم لای مالاکانە، دەلێم پەنجەرەکان بۆ وەها بچکۆلانەن، دەرگاگان بۆ بەو ئەندازەییە نزمەن، گۆیسه بانەکان بۆ بەو شتێویە نەوین». بیئەوی دەرەتی وەلامدانەو، بەدات، خۆی دەیگوت «خەندانی چکۆلە، نا، ئەم مالانە لە گۆر دەچیت... ئەم حەوشانە دیمەنی قەبرستانم دەهێننەو یاد». پورم کە دەیزانی ئێمە چرپەچرپمانە، خیراتر دەپۆیشت، توندتر و بیپەرمانەتر دەستی منی پادەکیشا، زیاتر و زیاتر بەناو دنیای شکاو و بەیەکداچووی پیاو و خەنجەر بە دەستەکاندا دەیسوراندینەو. من دەمگوت: «فەتانە ئەم پیاوانە وەکو ئەوی لە هەور یان لە غوبار، یان لە تۆزێکی پەش خولقابن، تێکە لاوی یەکتە دەبن... دەموچاویان لە ناویە کدا دەشکێتەو، لەشیان بە جۆریکی ناماقوول تێکە لاوی یەکتە دەبیت، سەیریانکە، ئەوان خۆیان نین، بەلام لەگەڵ ئەوەشدا جگە لە خۆیان کەسی دیکەش نین». فەتانە بە بیزارییە کەو دەیگوت: «خودایە، خودای میهرەبان، ئەم نۆوارەییە ئەم کچە بەم و پینانە دەمکوژیت. خودایە ئەمڕۆ فریامکەو، بە هیچ نەمرم بە بیستنی ئەم و پینانە دەمرم». پورم ئەمجارە دەقیقزان: «بێدەنگبن، ناتوانن بیۆن و قسەنەکەن... ناتوانن؟». من لە وەلامکەیی فەتانە و هاوارەکانی پورم کەمێک زویر دەبووم. فەتانە بە دەستووری خۆی، هەرکاتێک بیزانیا یە دلی یەکیکی ئازارداو، قسەکانی دەگۆری و بۆ و دەستەپینانەوی دلنەوایی هەندێ شتی نوێی دەگوت... فەتانە دەپۆیشت و دەیگوت: «خەندانی چکۆلە، تۆ زۆر قەرزاریاری منیت، تۆ بۆ بە منت نەگوت، دەتوانیت پەشەباکان دروستبکەیت... بۆ بە منت نەگوت؟ خودایە دوینێ شەو چ شەوێکی قەشەنگ بوو، وای چ شەوێکی قەشەنگ بوو... لەیادتە چۆن شتەکان تێکە لاوکرد،

چۆن سهرتا پای دونیات دا بهسهریه کدا، ئه وهی هه بوو و نه بوو خسته بهر گهرده لولویکی تاریک و گیتز... له یادته... ها، له یادته؟ ئاه، خه ندان، له وانیه ههر به کاری ئه و په شه بایه ی ناو سهرت بیئت، ده موچاره کان به و جۆره ده بینیت». من به تورپه ییه وه ده مگوت: «ئاه، فه تانه، من هیچ په یوه ندییه کم به په شه باکانه وه نییه». فه تانه ده یگوت: «خه ندان، نا، ناتوانیت، گالته م پیتکه یت، تۆ ئه و گهرده لولوله ت دروستکرد، هه موکه س ده زانیت، که تۆ گهرده لولوله که ت دروستکرد». پورم دووباره بییزه و بیبه زه یی سه یریده کردین و ده یگوت: «بیده نگین». من بیده نگه بووم و بیرم له پورم ده کرده وه، ده مزانی له جیهانی ئه ودا، له شه ریعه ته کانی ئه ودا، په حم و به زه یی جیگایان نابیته وه، ئه و لای وابوو مرۆف ده بیئت شه ریعه ته کان بچه سپیتیت و ئیدی خودا بۆ خۆی بریار له سهر شته کان ده دا، ئه و بریارده دا که کئ ده که ویته بهر نه فره ت و کئ ده که ویته بهر په حمه ت، به لام ئه و له بهر هۆیه کی نه زانراو پییوابوو که سزادانی په روانه و پاکیتی من په یوه ندییه کی قولیان به چاره نوس و ئیمانی ئه وه وه هیه، له و باوه په دابوو گهر په روانه به سزایه کی گه وره نه گات، پۆحی ئه و به فیرده وس و ئارامی شادنا بیئت. ئه و پاشنیوه پۆ سارده کاتیک به سهر به فری ئه و کوچه یه دا سه رده که وتین، دلنیا بووم ئه و به شیوه یه کی سه یر دوا ی خولیا ی به هه شت که وتوو. من له به یانییه وه سه یری چاویم ده کرد و ده مبینی، ته ماحه کانی بۆ به هه شت به پوونی له گلینه کانیدا ده بریسکینه وه، ده مبینی یه ک پارچه گپ و شه وقه بۆ جیبه جیکردنی په یامنیک که له دلله وه له گه ل خودادا به ستبووی. چه مکی ته پری جبه دریزه که ی بهرم هه لده کرد و ده پویشتم، کزه یه کی کوشنده ده یته زاندم، له گه ل ئه و کزه بایه دا تیده گه یشتم که ته ماح له به هه شت ده شیت هه لبگه ریته وه سهر خودانه ناسییه کی قول، ده شیت ئاره زووی چوونه به هه شت، بکه ویته درایه تی هه موو یاسا کانی مرۆف و خودا.

دواجار گه‌یشتینه مالمی پیر مووسای خه‌زاناس، به‌لام دواتر بۆمه‌ره‌که‌وت که هه‌موو مالیکى ئەم گونده به شتۆه‌یه‌کی بێمانا به ماله‌کانى دیکه‌وه گزیدراوه، به جۆریک له هه‌موو ژووریکه‌وه ده‌روازه هه‌یه بۆ ژووریکى دیکه و له‌و‌ی‌شه‌وه ده‌روازه هه‌یه بۆ هه‌موو جینگاکانى دیکه . له‌به‌رده‌م دیواره‌کانى ئەو ماله‌دا دووباره براکانم بینیه‌وه، به‌لام ئەمجاره له ناو چهنده‌ها چه‌کدار و چهنده‌ها مامۆستای ئاینیدا ونیویویون . فه‌تانه ده‌ستی بۆ ده‌رگایه‌ک درۆژکرد و چپاندی به گۆیمدا: «خه‌ندان، میدیا و په‌روانه له یه‌کى له‌و ژوورانه‌دان ... له‌وین». ده‌نگه ده‌نگیکى گه‌وره‌بوو، مامۆستا‌کان هه‌ندیکیان له ژیر لیویانه‌وه سلواتیان ده‌خویند، ته‌قه‌ی به‌ریه‌که‌ه‌وتنى چه‌که‌کان زۆرجار به‌سه‌ر ده‌نگه‌کاندا زالده‌بوون، له خه‌یالى منیشدا ده‌موچاوه‌کان به ئەندازه‌یه‌ک ئالۆژکابوون که چیدی به ئاسانى له‌یه‌کدی جیانه‌ده‌کرانه‌وه، من به قوولسى بیرم له‌و قسه‌یه‌ی فه‌تانه ده‌کرده‌وه و ده‌مگوت: «ئاخۆ به‌راست ده‌بیئت ئەو په‌شه‌بایه له هۆش و نیگامدا هه‌لیکردبیئت؟ خواى گه‌وره شتى وا ده‌بیئت ... شتى وا ده‌بیئت؟». ئەمه‌توانى له ده‌نگه‌کانیش تیبگه‌م، چه‌نده‌ها خاتوونى ده‌فرژن له‌پشت دیواریکى نزمه‌وه ده‌فیان لیده‌دا، من ده‌مپروانى و ده‌مپرسی: «خوایه، کامانه‌ن میوانه‌کان و کامانه‌ن دانیشتوانى گوندا؟». وه‌لام چنگ نه‌ده‌که‌وت، سیماکان هه‌موو نه‌بینراو و نه‌ناسراو‌بوون ... وا هاته‌ خه‌یالم که هه‌تا براکانیشم نانا‌سم و نه‌مبینیویون .

هه‌ر ده‌ستی‌کم ده‌بینى، ده‌مگوت: «ئمه‌ ده‌ستی مردنه». هه‌ر بۆنیکم ده‌کرد، ده‌مگوت: «ئمه‌ بۆنى مردنه». هه‌ر ده‌نگیکم ده‌بیست، ده‌مگوت: «ئمه‌ ده‌نگى مردنه». کاتیک هه‌ندى‌جار هه‌موو پیاوه‌کان به کۆمه‌ل ده‌جولانه‌وه، هه‌ستمه‌کرد، زه‌وى که‌م که‌م له ژیر پێیاندا ده‌خزیت . له‌ودیوه‌وه و له‌به‌ر خۆره‌تاویکی کزى ده‌مه‌وعه‌سردا که هه‌چی له کزه‌ی ئەو سه‌رمایه‌ که‌مه‌کرده‌وه . له‌حه‌وشیکى چکۆله‌دا، ژنان

بەدیار چەندەھا مەنجەلی گەرە گەرە وەرە دانیشتبوون. من لەو وەرە
 دیمەنی لەو شیوێهەم نەبینی بوو، بە فەتانەم گووت: «ئەو مەنجەلانی
 پەن لە خوێن...». فەتانە دەیگووت: «دروێه، وانیه... بییت و نەبییت،
 ئیماندارێکی پارەدار، مەسەرەفی هەموو ئەم مێوانانە ی کێشاوێه. ئەو
 مەنجەلانی پەن لە شلەیهک کە بە شلە ی مەولوو دەچیت». من وەک
 گەرەیهک کە نازانیت دەلیت چی، دەمپرسی: «نان دەخۆن، ئەوسا
 دەیانکوژن؟». فەتانە کە لە من پووتتر و سافتر شتەکانی دەبینی،
 دەیگووت: «لەوانە یه بیانکوژن، ئەوسا نان بخۆن، هەندیکیان لە برسی
 ناچن، بەلام هەندیکیان شەکەت و دەستەپاچە دیتە بەرچاو». من هەموو
 ترسیکم دەخستە لاوه و لە پورم دەمپرسی: «پەروانە لەکوێه؟».
 بۆ یەکەمجار پورم بە ئاشکرا وەلامیدەدامەوه و دەیگووت: «لەو
 ژوورە دەرگا سەوزەوه دەتوانی بچیتە لای...». دەمگووت: «دەتوانم
 ببینم؟». دەیگووت: «دەتوانیت ببینیت، بەلام ناتوانیت قسە ی
 لەگەڵدا بکەیت». پورم پەلیگرتین و بردینە ناو ژوورێکی گەرەوه
 کە پەروو لە ژنان، بەلام هەموویان خەوتبوون. کچیکی بچکۆلانی
 بەرەو پوومان هات و ئاگاداریکردینەوه: «ئەم خاتونانە بەدریژایی
 شەو بەرێگاوه بوون... ئیستا بریارە تا کاتی پێویست پشووبدەن،
 هەندیکیشیان گووتوویانە تا کاتی نانخواردن بەئاگیان نەهینینەوه».
 چوینە ژوورێکی دیکە ی پەر لە ژنی سەنگین و سەلار کە هەموویان
 لەبەر دەم چەندەھا ئاوینەدا قژیان شانەدەکرد، کچیکی بچکۆلانی، کە
 هەر بەو کچە ی پیشوو دەچوو، گووتی: «ئەم خاتونە بەرێزانە، خۆیان
 بۆ تۆلەسەندنەوه دەپازیننەوه». چوینە ژوورێکی تر، دوو تاقم ژنی
 سەرستی بەسەر دوو پارچە قوماشی سببیدا نووشتابوونەوه، خانمیکی
 گچکەلە خەبەری پێداین، کە ئەم پیرێژنانە، چەندەھا سەلە خەریکی
 ئامادەکردنی ئەم دوو کفەن بۆ ئەمرۆ. لە ژوورێکی تاریکتردا، چەندەھا

ژنمان بينى به ته زبڼحه كانيانه‌وه، به بڼدهنگى دؤعايان ده‌خويند و به چوارده‌ورى خؤيان و دونيادا كووفيانده‌كرد، به كڼك پڼيگوتين: «خانمانم، ئه‌مانه شه‌يتان له خؤمان و له گونده‌كه دوورده‌خه‌نه‌وه». دواجار گه‌يشتينه ژوورڼكى خالى، ته‌نها يه‌ك په‌نجره‌ى تيا‌بوو كه به‌سهر ژوورڼكى ديكه‌دا ده‌پروانى، خانمڼكى مامناوه‌ندى له ته‌مه‌ندا، به سه‌رولاگيره‌يه‌كى پازاوه‌وه، به جووتن چاوى په‌شكراوه‌وه، به هارپه‌ى هه‌ياسه‌يه‌كى برسكه‌داروه‌هات و گوتى: «ئو دوو كچه له و ژوورده‌دان، ده‌توانن له په‌نجره‌كه‌وه ته‌ماشايانكه‌ن». من و فه‌تانه دواى چه‌ندين مانگى دوور و دريژ له و ده‌لاقه‌يه‌وه خوشكه‌كانمان بينبڼيه‌وه، په‌روانه له‌وى له‌سهر به‌سستڼكى بچكؤلانه دانڼشتبوو و سه‌يرى په‌نجره‌كه‌ى ده‌كرد، چه‌ندين جار له جارن لاوازتر و برونزيتر بوو، نڼوچاوانى پوونتر و ئاوپتر ده‌ينواند به جؤرڼك وام هه‌سته‌كرد خه‌ونه‌كانى به‌ئاسانى له نڼوچاوانيه‌وه ديارن، ئو سه‌يرى په‌نجره‌كه‌ى ده‌كرد و هيچى نه‌ده‌گوت، له‌پښدا منى نه‌بينى، ياخود پڼده‌چوو ئه‌وښ له ناو ئه‌و هه‌موو ده‌موچاوانه‌دا كه له ماوه‌ى ئه‌و دوو پؤژه‌دا بينبڼيووى، به ئاسانى نه‌توانيت سيماكان له‌يه‌كدى جياباكاته‌وه، به‌لام كه تيرتر و پوونتر ته‌ماشايكردم، وه‌كو چه‌په‌ساويك هه‌ستا و له په‌نجره‌كه‌ نزيكبووه‌وه، بالآى وه‌كو هه‌ميشه به‌رز و نيگاكانى وه‌كو جارن پرپوون له جوانى و بؤشناخى، وه‌كو ئه‌وه‌ى بينبڼى من، شتڼكى يان يه‌كڼكى سه‌يرى بيرخستبڼته‌وه، يه‌كڼك كه له ميژه‌ نه‌بينيووه، سه‌رسام و ده‌سته‌پاچه هات و گوتى: «خه‌ندان، تؤش ليژه‌يت... چؤنيت... ها... خوشكى بچكؤلانه‌م تؤ چؤنيت؟». هه‌ردووكمان چاومان پرپوو له گريان، به‌لام من به ئه‌سپايى گوتم: «په‌روانه، باشم، من باشم... خراب نيم، له تۆبه‌خانه‌يه‌ك ده‌ژيم». نازانم گوڼى لڼم بوو ياخود نا، كه‌ميكى تر سه‌يرى يه‌كترمان كرد و ئه‌و ژنه‌ چاوپه‌شه‌ به‌ خؤى و هه‌ياسه‌كه‌يه‌وه

به نارامی شانی منی گرت و گووتی: «کچم، بهسه، ئیدی ته واو... با پوریشت چاویکی پیبکه ویت». من له و چند ساته کورته دا بۆ ئیستیکی زۆر کورتیش چبیه چاوم له په روانه نه تروکاند و به نیگایه کیش چبیه سهیری میدیای غه مگینم نه کرد.

سالانگی زۆر نه وه بوو به مهراقی فهتانه که بهردهوام ده یگوت: «من به مهحبهت و سۆزه وه سهیری په روانه شم کرد، من چۆن له خوشکه کهی خۆم پوانی به هه مان جۆر پوانیمه خوشکه کهی تۆش». من ئه و پۆژه که ده بایه له بهر ئه و په نجه ره یه دا ده رفه تبهیتم و سهیری میدیای غه مگینیش بکه م، که به دلنیا ییه وه له قوولایی دونیا بیده نگه کهی خۆیدا و بهر له مردن چاوه پوانی نیگایه کی که میک سۆزدار و مهحبه تاوی کرده، فهتانه هه میسه له سهعاته کانی زویری و توپه بیدا ده لیت: «ئه و چند پۆژه هه ر چبیه ک و هه ر که سیک ته ماشایکردون، به دلنیا ییه وه به چاوی بق و سوکایه تی سهیری کردون، ته نا من و تۆ... من و تۆ خوشکی ئه وان بووین و ده بایه به ره حم و به زه بیه وه نیگایانکه یین. تۆش ئه و نیگایه ت له خوشکه کهی من نه گرت». ئیستا هه سره تیکی زۆری ئه و پۆژه له دلما دیه، هه سره تی ئه وه ی نیگای میدیام نه کرد، نه متوانی چی له دلما دیه بۆ په روانه ی هه لپه ژم، نه متوانی باوه شی پیابکه م و پیبیلیم: ده مه ویت له گه لته دا بمرم. که پورم په نجه ره کهی جیهیشت، من سهیری چاویم کرد، ئه و نیگایه م بینی، نیگای دلنیا یی و ناسوده ییه کی قوول. ئه و به جۆریک ناسوده بوو، تا ماوه یه ک گوپی له هیه چ نه بوو، ته نا له ناسمانی ئه و ناسوده ییه پۆحیه ی خۆیدا ده سوپایه وه، من له و باوه په دانه بووم نافرته تیک له چه شنی ئه و، که ته نا له ساتی گرژی و کینه دا بینیبووم، به و جۆره خۆشیه کی هیمن و ساف پوو خساری بگه شینتته وه، ناشکرا بوو له زه تیکی قوولی ده چه شت، له زه تیک که وه کو له تروپکی خۆشیدا بیت

ده‌يشكوڤاند و زيندوویده‌کرده‌وه. که له ژوره‌که چووینه‌ده‌روه، من سه‌رنجدا، فه‌تانه‌ته‌واو په‌نگی زه‌رد بووبوو، خو‌ی به‌منه‌وه نووساند و گووتی: «هه‌ردووکیان ده‌ترسن، هه‌ردووکیان زۆر ده‌ترسن». به‌لام ئاشکرا‌بوو من و ئه‌و زیاتر ده‌ترسین. له‌ده‌رگایه‌کی زۆر نزمه‌وه چووینه‌ناو‌حه‌وشیکی دی که‌په‌ریو له‌قه‌ساب و بزنی سه‌رپا‌و، ده‌یه‌ها بزنی سه‌ره‌وخوار به‌چنده‌ها داردا هه‌لواسرا‌بوون، سه‌رتاپای‌حه‌وشه‌که بووبوو به‌خوین، قه‌سابه‌کان هه‌موو خه‌ریکی گوریین و دامالینی پێسته‌ی بزنه‌کان بوون، چنده‌ها که‌له‌سه‌ریش له‌ته‌شتیکی گه‌وره‌دا له‌سوچیکی‌حه‌وشه‌که‌دا دانرا‌بوون، هه‌ل‌ل‌وی گه‌رمی نه‌و خوینه‌له‌ده‌ست‌پولی نه‌و مند‌الانه‌هه‌لده‌ستا که‌به‌ده‌وری قه‌سابه‌کاندا ده‌سو‌رانه‌وه و به‌دیار ته‌شتی که‌له‌بزنه‌کانه‌وه دانیشته‌بوون و سه‌یری چاوی بزنه‌کانیان ده‌کرد.

له‌حه‌وشه‌که‌وه، نه‌سه‌په‌ژنیکی شو‌خ و به‌هه‌وا پێشمانکه‌وت، به‌پورمی گووت: «ئه‌م دوو کیژه‌ده‌به‌ینه‌به‌ر نه‌وه‌ه‌یوانه‌به‌رزه‌با له‌وئ پشوویده‌ن و ته‌ماشای دیمه‌نه‌کانیش بکه‌ن، پێم باشه‌تیکه‌ل‌ل‌وی که‌ژاوه‌که‌نه‌بن... من زۆر دل‌م به‌کچان ده‌سووتیت، به‌تایبه‌ت له‌مه‌نه‌دا».

گونده‌که‌بریتیبوو له‌زنجیره‌یه‌کی شیواو له‌مال و ژور و ده‌رگا و کۆلان، که‌به‌جۆریکی تیکه‌ل‌ل‌و به‌سه‌ریه‌کدا ده‌کرانه‌وه، هه‌موو شته‌کان به‌جۆریک پیکه‌وه‌گرێدرا‌بوو هه‌ستم نه‌ده‌کرد له‌جیگایه‌که‌وه ده‌چمه‌جیگایه‌کی دیکه، سه‌رجه‌می گونده‌که‌ش له‌په‌یوێکه‌یه‌ک ده‌چوو که‌دیواره‌کانی به‌فر و به‌رد و مرۆف دروستیانکرده‌بیت. له‌هه‌ندێ جیگادا هه‌ستمده‌کرد که‌مرۆفه‌کان له‌بری دیواره‌کان وه‌ستا‌ون، له‌هه‌ندێ شوینی تریشدا به‌پێچه‌وانه‌وه‌دیواره‌کان له‌بری مرۆفه‌کان ئاب‌ل‌وقیانده‌داین. من سه‌ره‌تا گونده‌که‌م وه‌کو کویره‌دێیه‌کی دوورده‌ست و بچکۆلانه‌هاته

پیشچاو، به لام ئیستا که ده رگاگان ده کرانه وه، هر ده رگایه ک ده چووهر
 سه ر پنگایه کی به ردین و هر پنگایه کیش به ناو چه نده ها مال و ژوور
 و گوزهر و دیوه خاندان تیده په پی. تا زیاتر سه رده که وتین، هه ستمده کرد
 نه م گونده زیاتر و زیاتر خۆیده کاته وه، به لام دیواره کان و ماله کان و
 کوچه کان هه موو خالیبوون، جگه له به فر هیچی دیکه دیار نه بوو...
 به فر و به رد... سه رنجام گه یشتینه مالتیکی بچکۆلانه، که له هه موو
 ماله کان خۆشتر بوو. مالتیک بوو به سه ر ده شتاییه کی گه ورده دا ده کرایه وه،
 ناشکرابوو نه وه دواهه مین مالتی گونده که یه و له پشتییه وه ئیدی کێلگه
 و له وه پگا و خاکه به یاره کان ده ست پێده که ن. به په یژه یه کدا که یه ک
 پارچه نه خش و نیگاری کۆن بوو سه رکه وتینه سه ر بۆ به ر به رۆچکه یه کی
 پازاوه، بۆ به رهه یوانتیک دیمه نی خانویییه کی شارستانی هه بوو، له وێشه وه
 هه موو نه و پنگایانه مان ده بیننی که پیا هاتووین و کۆی ئاسۆ نزیک
 و دووره کانیشمان چاولیبوو. له و به رهه یوانه دا هه ستم به بۆشاییه کی
 گه وره کرد، هه ستمده کرد من جگه له پۆحیکی رهش و خالی و بیقه رار
 زیاتر هیچی دیکه نیم، تازه به ئومیدی هه چ موعجیزه یه ک نه بووم، له
 دوور و نزیکه شه وه له سه پیتی به فر زیاتر هیچی دیکه م چاونه ده کرد،
 هه ستمده کرد جگه له سه رماش هیچی دیکه له دنیا دا نییه... سه رما
 و هیچی دیکه... هینده ی گه یشتینه به ر نه و به رهه رۆچکه سارده، پورم
 که شاهانه ترین ساته کانی ژیا نی ده ژیا، بۆنه وه ی خۆی له گوندا
 نیشانبدات و توانا و ده سه لاتنی خۆی ده ریخات، ئیمه ی به ته نها جیه پێشت
 و گه رایه وه. له و کاته شه وه که لای میدیا هاتبووینه ده رێ، فه تانه کزه له
 و مه لول ده ینواند، هه ردوو کمان هه ستمانده کرد، به شیوه یه کی توند
 فرێدراوینه ته ده ره وه ی کات و شوینه ئاساییه کان، بۆ یه که مجار دنیا مان
 به هه موو غوربه ته سارد و سه پی و بۆشه که یه وه ده بیننی، بۆ یه که مجار
 نه و په یوه ندییه سه یره مان له نیوان خوین و سه رمادا ده دۆزییه وه، تا

سالانیکی دواتریش به‌رده‌وام په‌نگی به‌فر به‌ره‌و په‌نگی خوین ده‌بیردم، به‌رده‌وام ئه‌و سه‌پیتییه دزیوه‌ی په‌نگه‌کانی ژبانی ده‌شارده‌وه، ئه‌و سه‌پیتییه‌ی که په‌نگه‌کانی سروشتی له‌یه‌ک وه‌همدا داده‌پۆشی، به‌ره‌و ئه‌و هه‌موو سوریتییه ترسناکه‌ی پارچه‌پارچه‌بوون و زامداریوونی مرو‌فی راده‌کیشام، هه‌ستمده‌کرد په‌روانه به‌هۆی ئه‌م به‌فره‌وه ده‌مریت و ئیمه به‌هۆی ئه‌م سه‌پیتییه بیته‌ندازه‌یه‌وه لیره‌ین. له‌و نێواره‌یه‌وه ئیدی رقم له‌هه‌موو شته سه‌پیه‌کان بوو، هه‌موو سه‌پیتییه‌کی سه‌رتاسه‌ریم به‌کوشنده ده‌زانی. من له‌ ناو به‌حری خولیاکانمدا بووم که له‌ دووره‌وه ئه‌و که‌ژاوه‌یه ده‌رکه‌وت. ئه‌و که‌ژاوه‌یه‌ی ژنه سه‌پی پۆشه‌کان به‌خوین و ده‌فه‌کانیان‌وه په‌شیکه‌وتبوون. که‌ فه‌تانه گوئی له‌ ده‌نگی ده‌فه‌کان بوو به‌ر له‌ من چوو به‌ر گوێسه‌بانه‌که و سه‌یری پێگا‌کانی کرد. فه‌تانه‌ش به‌ر له‌ من په‌روانه و میدیای له‌ ناو‌ه‌شاماته‌کاندا دۆزیه‌وه، هه‌ردووکیان به‌ ته‌وقیکی گه‌وره‌ی سه‌پی داپۆشرا‌بوون. هه‌ردووکیان به‌ ئارامی له‌ پشتی چه‌نده‌ها ده‌فه‌به‌ده‌ست و چه‌که‌به‌ده‌ست و خه‌لکی ئاساییه‌وه ده‌پۆشستن، له‌ دووره‌وه گویمان له‌ ده‌نگی به‌سۆزی ئه‌و سالوات خوینه زولآله‌ بوو که ده‌یگوت: «فقلع دابر القوم الذین لملوا و الحمد لله رب العالمین». چه‌نده‌ها ده‌نگی گه‌رمیش له‌ دوا‌یه‌وه ده‌یانگوت: «الحمد لله رب العالمین.» په‌روانه به‌ ئارامی ده‌پۆشست و سه‌یری که‌سی نه‌ده‌کرد، به‌ هیمنی ده‌ستی میدیای غه‌مگینی گرتبوو و پێکه‌وه هه‌نگاویانده‌نا. له‌ دوا‌ی ده‌فه‌نه‌کانه‌وه، پیزی یه‌که‌م هه‌موویان یه‌ک به‌ ته‌ک یه‌که‌وه باوک و برا‌کانی من و فه‌تانه‌ بوون، فه‌تانه به‌ نه‌سپایی و به‌ ترسیکی زۆره‌وه لیمزیکبووه‌وه و ده‌ستی گرتم، به‌ ده‌نگیکی بریندار ده‌یگوت: «ئه‌وه برا‌کامن». من ئه‌و کات پوونتر و تیزتر ده‌مه‌روانی، سه‌یری ئه‌و پیاوه توپانه‌م ده‌کرد که هه‌موو گیانیان له‌ فیشه‌کدا زه‌رد ده‌چوووه.

شه بهنگیکی گه ووه له گهردی ئاوریشمین، به دهوری په روانه وه بوو. که له و بهر به رۆچکه به ی ئیمه نزیکه بوونه وه، فه تانه توند دهستی گووشیم و گووتی: «خه ندانی چکۆله، سهیری ئه و په پولاته بکه له ده وریان، سهیری ئه و په روانه بکه». تا ئه وان زیاتر نزیکه بکه و تیانایه وه په پوله کان زیاتر ده بینران، هه ستمده کرد له گه ل تپه پینی که ژاوه که دا هه ندی له په روانه کان له هه وای سافی ئه و ئیواره یه دا ده مانه وه و به ره و لای ئیمه ده فرین... ئیمه له و بهر به رۆچکه یه دا و له حیجابه درێژه کانماندا و به و له چکه ره شان وه، جگه له په پوله کان سه رنجی که سی دیکه مان پانه ده کیشا، په روانه و میدیاش له پیش که ژاوه ی مردنی خویانه وه به ته کماندا رابوردن و ئیمه یان نه بیننی، من سه یرمه کرد و په روانه م وهک قۆزاخه یه کی نه رمی که تان ده هاته پیشچا و. من له ناو ئه و دونیا بیسنوو ره دا ده متوانی خۆنه گری و په رشبوونه وه ی ئه و ببینم، ده متوانی تیکه لآویوون و توانده وه ی ئه و ببینم له ناو ئه و مه خلوقانه دا، له ناو به فردا، له ناو چیا مه زن و هه کیم و سه بووره کانی ده وریه رد، بۆنی پیسته که یم ده کرد، ئه و پیسته نازکه ی سآله های سآل ده مبینی له نزیکه ئینجانه کانه وه گه ردیکی سیراوی جیده هیلیت... ده متوانی هه سته ژاکاوه کانی بخوینمه وه، ده متوانی پۆحه په شمورده که ی ببینم، هه ستمده کرد که داخ له دل نییه، توپه نییه، خه م له و مردنه ناوه خته ناخوات که به هیمنی له دوايه وه ده پوات، پۆیشتنه ئارام و خه یالیاوییه که ی ده یگوت: «بابرۆین»، من گویم له ده نگه قووله کانی ناو گیانی بوو که ده یگوت: «بابرۆین». پیده چوو خۆی ئه و خه لکه ی داوه تی مردنی خۆی کرد بییت، که میک په له ده هاته بهرچاوم، وه لئ هه رگیز هه له شه و نا ئارام دیار نه بوو، هه روه کو ئه و پۆژانه هه نگاویده نا که پیکه وه به شه قامی سه ره کی شاردا سه رده که وتین، ئه و پۆژانه ی هینده جوانییه کی دره وشه داری هه بوو به رده وام به و شه وق و په ونه قه

كچانه‌یه‌ی خۆی، كه‌ساسی و لاوازی منی داده‌پۆشی. من ده‌مپروانی و هه‌ستمده‌كرد ئیستاش وه‌كو ئه‌ و ئیواره‌ دورانه‌ی به‌هاری جاران به‌ جوانی خۆی هه‌موو ساردی و بیمانایی و دل‌په‌قی ئه‌م ئیواره‌یه‌ی داپۆشیوو.

له‌ساتیكدا ویستم هاواربكه‌م «مه‌يكوژن»، فه‌تانه‌ وه‌كو ناو پۆحم بخوینیته‌وه، جاریكی تر ده‌ستی گوشیم و گووتی: «خه‌ندانی چكۆله‌ بیده‌نگ به‌، تازه‌ هیچ سوودی نییه‌، ئاسوده‌یی مردنیان لی‌مه‌شیوتنه‌». دواتر من و فه‌تانه‌ پۆژه‌های پۆژ باسما‌ن له‌ ئاسوده‌یی ئه‌و مردنه‌ كرد، من هه‌میشه‌ ده‌مگوت: «په‌پوله‌كان نه‌بی‌ت هه‌مووشتیك ئاسوده‌بوون، به‌فری خه‌وتووی ناو كی‌لگه‌كان، پورم كه‌ له‌ ناوه‌پاستی ده‌فژه‌نه‌كاندا ده‌پۆیشت، باوكم كه‌ سه‌ری دانه‌واندبوو و به‌ ئارامی و ئاسوده‌یی هه‌نگاویده‌نا، سلالات خوینه‌كان، كورانی تینووی خوین، خزمه‌ داخ له‌دل‌ه‌كان، هه‌موویان ئاسوده‌بوون». كه‌ كه‌ژاوه‌ی مردنه‌كه‌ گه‌یشه‌ قه‌راغ گوند، چه‌ند سه‌د مه‌تریك به‌ر له‌ گه‌یشتن به‌ گۆپستانی ئاوابیه‌كه‌ وه‌ستا، فه‌تانه‌ به‌ ترسه‌وه‌ ده‌یگوت: «له‌ گۆپستانه‌كه‌دا نایانكوژن، یه‌كێك هه‌یه‌ كه‌ ناهیل‌یت له‌ گۆپستانه‌كه‌دا بیاننێژن، نه‌با مردوو‌ه‌كانی دیکه‌ پيسبكه‌ن». پاش ئیستیك هه‌مووان له‌بن دره‌ختیكی گه‌وره‌دا كه‌ له‌ ئی‌مه‌وه‌ زۆر دوور نه‌بوو وه‌ستان، من گووتم: «فه‌تانه‌ ئه‌وه‌ دره‌ختی مردنی په‌روانه‌یه‌». ئاشكرا‌بوو بریاریانداوه‌ له‌ ژیر ئه‌و دره‌خته‌دا بیانكوژن، فه‌تانه‌ سه‌یری شته‌كانی ده‌كرد و تا ده‌هات په‌نگی زیاتر زه‌رد هه‌لده‌گه‌پا، تا ده‌هات زیاتر ده‌له‌رزی، ماوه‌یه‌ك به‌ بیده‌نگی سه‌یری دیمه‌نه‌كانی كرد و ئینجا له‌سه‌ره‌خۆ گووتی: «به‌ئێ‌ خه‌ندان، ئه‌وه‌ دره‌ختی مردنیان... ئه‌وه‌ دره‌ختی مردنی خوشكه‌كانمانه‌». بینیمان، پورم و دوو خاتوونی دیکه‌ كه‌ ئاشكرا‌بوو له‌ ژنه‌ سه‌لاره‌كانی ئه‌م ناوچه‌یه‌ن، ده‌ستیان گرتن و به‌ره‌و ژیر دره‌خته‌كه‌ بردیان.

درهختیکی ئیجگار زه به لاج و ئیجگار پووتە ل بوو، به ئەندازە یەك به رزیوو، من ههستمده کرد هه ندی له چله کانی له ئاسمانه وه هاتوونه ته خوار، ههستمده کرد له شه به قه شینه کانی ئەو سایه قه سارده وه دابه زیوونه ته ئەو زهوییه سپییه، که سهیری قه د و بنکی ئەستووری ئەو درهخته شم ده کرد به پیچه وانه وه، دهستکردیکی گه وره ی زه مینم ده بینی، هونه ریکی ئەو خاکه سهیره م دهاته به رچاو که جهسته یه کی وه ها بلند، به لام ترسناکی دروستکردوه، وه کو تریش له و درهخته دا تیکه لاوبوونیکی گه وره و ئالۆز و ته لیسماوی زه وی و ئاسمانم ده بینی، دهست تیکه لاوکردنیککی ئەهریمه نانه ی به رزاییه بیسنووره کانی جیهان و قوولاییه تاریکه کانی خاکم ههست پیده کرد... سالانیک دواتریش زۆر بیرم له و درهخته ده کرده وه، زۆر شه و له خه وه ترسناک و پر مۆته که کانمدا ده مبینییه وه، زۆر جاریش له زینده خه وه کانمدا خۆم ده بینی له ژێردا ده مرم، ده مبینی له نابه بینی په لوپۆکانیدا ده خنکیم، له نیوان سه رکه وتن و دابه زیندا ویلده بم و خۆم بۆ نادۆزیته وه. ئەو ئیواره یه من له هه رکه س پتر سه رنجی ئەو درهخته م ده دا، که په روانه و میدیا له به رده میدا گه لیک بچکۆلانه و بیه یز ده رده که وتن، به لام پیده چوو په پوله کان له گه ل ئەو داره دا شه پیکن، په پوله کان تاده هات زیاتر و زیاتر کۆده بوونه وه، وادیاریوو هیچ کهس سه رنجی ئەو په پولانه نادات، بۆ ساتیک وا هاته خه یالم که په روانه و میدیاش له ژیر ئەو درهخته دا سهیری په پوله کان ده کهن، بینیم به شیوه یه کی سهیر سهریان به ره و ئەو په پولانه به رزکردۆته وه، به لام کهس سه رنجی ئەو پامانه له ناکاوه ی په روانه و میدیای نه ده دا له په پوله کان، کهس نه یه بینی چۆن چۆنی نیگا کانی ئیمه و ئەوان له ریگای ئەو گیانداره چکۆلانه وه یه له گیانی یه کتر ده روانن. خه لکی له و ساته دا هه موو سهیری ئەو گروهی تیربارانه یان ده کرد که که مه که مه خه لکه که یان

له درهخته که دوورده خسته وه و فاسيله به کیان له ناوه پراستی به که م
 ریزی بینه ران و خۆیاندا دروستده کرد، گروپی تیریاران که براکانی من و
 فهتانه و هه ندی دووره خزمی دیکه ی هه ردوو خیزانه که مان بوون، هه ندی
 که نجی نه ناسراو پهرته وازه ش به ناشکرا داوایانده کرد که به شداری بکه ن،
 دیاربوو هه ندی کیان له پتگای زۆر دور و له هه ریمی نه ناسراوه وه هاتوون
 تا له م مه راسیمه دا چالاکبن، ئیستاش به ئاسانی ئاماده نه بوون، ئه و
 ساته پیروژانه، ته نها وه کو بینه ریک بژین، به لام به کئ له مامۆستاکان
 هاته پیش و به چه ند فه رمانیک هه مووانی ئاگادار کرده وه که جگه له
 برا و که سی کیژه کان که سی دیکه هه قی به شداری کردنی نییه، هه ر ئه و
 مامۆستایه ش به هیمنی و دوا ی ئارامبوونه وه به کی ناوه خت ده ستیکرده
 خویندنه وه ی سوورده تیکی درێژ. که مامۆستا سوورده ته که ی خۆی
 ته واو کرد گه پایه وه جیگای خۆی و ئه وسا براکانم له گه ل سهرجه می
 گروپی تیریاران که دا چه که کانیا ن به رز کرده وه. له و ساته دا که پەروانه
 پوو به پوو ته ماشای مردنی ده کرد، که ئیواری مردنی ئه و له ئاسۆکانه وه
 هه لده هات، که هه مووان چاوه پروانی دهنگی ترسناکی تفه نگه کان بووین،
 بیده نگیه کی سه یر با لئ به سه ر دونه دا گرت. من هه ستمده کرد هه موو
 گه ردون چۆته دۆخی خاوبوونه وه به کی شاعیرانه وه، هه موو گه ردون
 وه ستاوه و به چاویکی خه و آلسوه وه ده پروانیت، دره خت و چیا و به فر
 له کونجی بیده نگی خۆیا نه وه سه یریا نده که ن، که دهنگی تفه نگه کان
 به رزیو وه، دونه له چاوتروکانیکدا پریوو له گه رد، من دلنیا بووم که
 پەروانه ده بیته گه رد، ده بیته ئه و تۆزه ئاوریشمییه بریقه دار و نه رمه،
 تفه نگه کان بیده نگ ده بوون و پەروانه هه ر به پێوه بوو، میدیا ده که وت
 و پەروانه به پێوه ده مایه وه، پینه ده چوو بکه ویت، به لام به شیوه به کی
 سه یر په خشده بووه وه ... ئه و گه رده ی پەروانه، له سه ر سیما و له ش و
 دره خته کان ده نیشته، له و ساته وه ی که پەروانه وه کو نه سیمیک به سه ر

هه‌موو وجوددا هه‌ئیده‌کرد، په‌پوله‌کان زیاتر ده‌بوون، هه‌ندیکیان له هه‌وادا دهرده‌که‌وتن و سوپێکیان ده‌خوارد و ده‌مردن، به‌لام هه‌ندیکیان زیاتر و زیاتر ده‌مانه‌وه و وه‌ک شاهیدیکی سیه‌راوی نه‌ینی ئه‌و ئیواره‌یه‌یان له قوولایی ژیانه ته‌لیسماویی و ئالۆزه‌که‌ی خۆیاندا هه‌لده‌گرت. په‌روانه ده‌که‌وت... من ده‌مبینی په‌روانه به‌هیمنی به‌چۆکدا دیت، به‌هیمنی ده‌نوشتیته‌وه، به‌هیمنی سه‌ر ده‌خاته سه‌ر زه‌ویه‌که و به‌لادا دیت، له‌گه‌ل که‌وتنی په‌روانه‌دا په‌پوله‌کان به‌شه‌پۆلێکی گه‌وره به‌ره‌و قوولایی ئاسمان به‌رزده‌بوونه‌وه، له‌گه‌ل ترسی په‌پوله‌کاندا، چه‌ندین پیریژن له په‌روانه و میدیا نزیکده‌بوونه‌وه و ده‌یانخستنه سه‌ر به‌تانییه‌کی سه‌وز، ئه‌و دوو کفنه سپییه‌یان تێوه‌ده‌پێچان که‌ پێشتر له بوخچه‌یه‌کی په‌شدا هه‌لیانگرتبوون، ئیمه له دووره‌وه هه‌موو دیمه‌نه‌کانمان ده‌بینی، تا چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌کیش ته‌واو حالێ نه‌ده‌بووین که‌ چی پووده‌دات، نه‌مانده‌توانی ئه‌و پراستییه به‌پوونی ببینین که‌ له‌به‌رچاوماندا بوو... ته‌نها دوا‌ی چه‌په‌سانتیکی درێژ، دوا‌ی تێرامانیکی قوول تێده‌گه‌یشتین که‌ ئه‌مه ته‌نها ئیواره‌ی مۆته‌که و ترس نییه، به‌لکو ئیواره‌ی پراسته‌قینه‌ی مردنی خوشکه‌کانمانه... له‌گه‌ل فه‌تانه‌دا ته‌ماشای په‌کدیمان ده‌کرد و تێده‌گه‌یشتین که‌ په‌روانه و میدیا مردوون... چاومانده‌تروکاند و ئه‌وان مردبوون، ده‌مانپوانی و مردنی ئه‌وانمان له ئاسمان و له به‌فر و له‌سه‌ر رێگا‌کان ده‌بینی، جیهان له دوا‌ی ئه‌و پێزانینه گه‌رمتر و داختر و دۆزه‌خیانه‌تر ده‌ینواند. ده‌مبینی گه‌رمای مردنی ئه‌و دوو گیانه له بازنه‌یه‌کی گه‌وره‌دا هه‌موو ئه‌و به‌فره سپییه ده‌توێنیته‌وه و په‌قهن و چلۆ چێوی ئه‌و س‌روشته ئاشکراده‌کات، په‌کێک له مامۆستا‌کان ده‌چوو سه‌ر دوو ته‌رمه کفن‌کراوه‌که و کۆمه‌لێ گه‌نجی پاده‌سپارد گۆریان بۆ ئاماده‌بکه‌ن، من له دل‌ه‌وه ده‌مویست بپۆم و سه‌یری ئه‌و گیانه په‌شمورده و ژا‌کاوه‌ی په‌روانه بکه‌م، دوا نیگا له ئارامگای ژیا‌نیک بگرم که‌ له‌و گه‌رده‌لوولانه‌دا که‌وتبوو. من که‌وتبوومه

بۆشاییه‌کی به‌رینه‌وه، بۆشاییه‌کی بیسنور، هه‌ستمه‌کرد ناو می‌دییه‌کی
 گه‌وره‌هه‌موو‌ئو‌توره‌یی و یاخییوونه‌ی ناو د‌لم ده‌کوژیت، ده‌مزان‌ی که
 ئیدی ده‌بیت ژیانکی بی‌ئله‌هام بژیم. فه‌تانه‌ به‌ قورگیکی پر له‌ گریان‌وه
 ده‌یگوت: «له‌ شه‌ودا بیان‌کوژت‌بایه‌ چاکتریو، له‌ شه‌ودا لایه‌نی که‌م،
 میدیا ده‌یتوانی ته‌ماشای مانگ بکات...» که‌ فه‌تانه‌ وای ده‌گوت، من
 به‌ جوژیکی سه‌یر باوه‌شم پیا‌ده‌کرد و ده‌گریان، هینده‌ توند باوه‌شم
 پیا‌ده‌کرد، هه‌ستمه‌کرد له‌ و ساته‌وه بۆ هه‌تاه‌تایه‌ خوشکایه‌تییه‌کی
 نه‌به‌دی به‌یه‌که‌وه‌ گزی‌داوین، پیموایو‌ئو‌ ساته‌ هه‌ردوو‌کمان‌ی کردوه
 به‌ شاهیدی ساتیک، که‌ ده‌شیت له‌ ناو‌ئو‌ئو‌ گزی‌ه‌لووکه‌یه‌دا که
 به‌سه‌ر ولات و سه‌روشت و گیانه‌به‌ره‌کاندا هه‌لیده‌کرد به‌که‌م بگری‌ت و
 له‌یادبچیت‌وه، یان ته‌نیا وه‌کو پوژی‌ک له‌ پوژه‌ ئاساییه‌کان تو‌ماربکری‌ت.
 من‌ئو‌ پوژه‌ تا شه‌ویکی دره‌نگ که‌ جارگی‌کی دی له‌به‌ر ده‌رگای
 تو‌به‌خانه‌که‌دا دا‌به‌زینه‌وه، ده‌ستی فه‌تانه‌م به‌رنه‌دا، پیکه‌وه‌ موچوپکه
 ساره‌کانی‌ئو‌ ئیواره‌یه‌ ژیا‌ین، پیکه‌وه‌ ته‌زوه‌کانی مردنمان به‌شکرد،
 پاچه‌نینه‌کانی هه‌ناومان به‌خشی به‌یه‌ک. ئو‌ گریان‌ به‌ کو‌له، زو‌ر شتی
 له‌کیسدا‌ین، ئو‌ بورانه‌وه‌ سه‌یره‌ له‌ ئامیزی یه‌کتردا له‌ به‌ربه‌رۆچکه‌یه‌کی
 دووری گوندیکدا نه‌یه‌شت ئو‌ ده‌ستانه‌ بینین که‌ په‌روانه‌ و میدیا‌یان
 وه‌کو دوو شه‌یتان فری‌دا‌یه‌ ناو چالی‌که‌وه‌ و گله‌بانیا‌نکردن. ئیمه‌ ده‌گریان
 و ئاگامان له‌ کات و شو‌ین نه‌ما‌بوو، به‌ جوژیکی‌ش باوه‌شمان به‌یه‌ک‌یدا
 کرد‌بوو له‌ یه‌کدی جو‌ینه‌ده‌کراینه‌وه، ئاگادارنه‌بووین ئه‌وان چیده‌که‌ن،
 ئاگادارنه‌بووین چو‌ن ئو‌ دره‌ختی مه‌رگه‌ جیده‌هیلن و ده‌گه‌پینه‌وه.
 کاتی‌ک وریا‌بووینه‌وه‌ پورم و چه‌ندین ژنی دیکه‌ به‌ هینجه‌تیکی زو‌ر
 ده‌یانویست له‌یه‌کمان جیا‌بکه‌نه‌وه، دوا‌ی هه‌ولگی‌کی زو‌ر توانیا‌ن له‌یه‌کمان
 دووریخه‌نه‌وه، به‌لام هه‌رگیز نه‌یا‌نتوانی ده‌ستمان له‌ ده‌ستی یه‌کتری
 ده‌ربه‌ینن. چو‌ن ئو‌ دوو مردووه‌ که‌وتبوونه‌ ئامیزی یه‌ک، ئیمه‌ش ئاوه‌ها

باوه شمان به یه کدا کردبوو. که له ناو فیغان و گریاندا ئیمه یان سوار ماشینه که کردهوه و ده رگا کانیان له سهر داخستین، بینیمان چۆن ئه وه گه وره یه له خه لکان و پیاوکوژان، له باوک و برای ده ست خۆیناوی ده گه پانه وه سهر چهند خوائیکی درێژ و پاراوه که له ده یه ها دیوه خانی گه وره گه وره دا پراخابوون. من و فه تانه به رده وام، وه کو دوو مندال ده گریان، جگه له ئیمه که سی دیکه نه ده گریا، جگه له هاواره کانی ئیمه دهنگی هاواریکی تر نه بوو، هه موو گوند بۆنی په زامه ندی ئه و پۆحانه ی لیده هات که فه رمانی خۆیان له به رده م خودادا ئه نجامدا بوو و ئیستاش به ده روئیکی ئاسوده وه ده پزانه سهر سفره کان. له و ئارامی و ئاسوده ییه دا، شیوه نی من و فه تانه، ئیقاعی ئه و خۆشبه ختیبه ی ده شیواند، که زانیشیان هه چ شتێ ئیمه ئارام ناکاته وه، یه کێ له مامۆستا کان گووتی: «بیانه نه وه ناو ماشینه که و ده رگا کانیان له سهر داخه ن...».

له په نجه ره ی ماشینه که وه، ئه و هه زاران هه زار په پوله یه مان بیننی ده فرین و ژیا نی خۆیان له سهر ئه و پویه ره بیکۆتایانه ی به فر ده وه راند، نه مانده زانی بۆ کوێ ده چن، به لام ئاشکرا بوو ئه و په پوله نی به جوړیکی سه یر سوپی ژیا نی خۆیان تیکدا بوو، به بێ ته فسیریکی شیاو، له و زستانه سارده دا ده رکه وتبوون... هاتبوون گیانی په روانه له مبه ره وه یری دوو ده ریای بیسنووری عه ده مدا به پرتنه وه. هاتبوون له گه ل په روانه دا بمرن. فه تانه دواتر بیریده کرده وه ده یگوت: «خه ندان، کێ ده لیت ئه و په پوله هه ر پۆحیا نه تی په روانه خۆی نه بوون؟ کێ ده لیت پۆحیا نه تی ئه و نه بوون که مردن گوړپویتی بۆ باغه یه کی گه وره گه وره ی په پوله، ئاه... خه ندان... هه چ که س... هه چ که س ناتوانیت وه لامی ئه و پرسیا ره بداته وه». ئه و شه وه تا دونیا ش بووه زو لمه ت و شه وه زه نگیکی بی مه ودا، من هه ر په پوله کانم ده بیننی ده فرین

و ده‌مردن... ده‌مبینی له ناو بازنه‌یه‌کی گه‌وره و ئالۆژدا ده‌سو‌پانه‌وه و ده‌که‌وتن. من تا سالانیکی دوور و درێژیش، تا له قوتابخانه‌ی خوشکه تۆبه‌کاره‌کانیش هاتمه‌ده‌ری، هه‌ر پێموابوو ئه‌و په‌پولانه، خه‌یال و خولیا‌ی من و فه‌تانه بوون... هه‌ر پێموابوو درێژ‌کراوه‌ی ئه‌و هه‌موو فه‌نتازیا کوژرا و کپ‌کراوه‌ی ناو گیانی ئێمه‌ بوون، به‌لام که دواتر سات به سات یاده‌وه‌ری ئه‌و پۆژه‌م زیندوو‌کرده‌وه، بیه‌نیم که ته‌نها ئێمه‌ نه‌بوین له‌و پۆژه‌ غه‌مگینه‌دا په‌پوله‌کانمان بیه‌نیوه... هه‌ر ئێمه‌ نه‌بوین له‌ نێواره‌ی په‌پوله‌ غه‌مگینه‌کاندا ئه‌و گه‌رده وه‌ریو و با‌چووه‌ی جوانیمان سه‌رنجدابوو، به‌لکو هه‌زاران کچ و کوپ‌ی دیکه، که نۆربه‌یان له ته‌مه‌نی ئێمه‌دا بوون، به‌جۆرێک له‌ جۆره‌کان ترس و ئه‌شکه‌نجی ئه‌و نێواره‌یه‌ ژیا‌بوون، ئه‌وانیش ئه‌و له‌شکری په‌پوله‌ ژاکاوانه‌یان بیه‌نی بوو. ئه‌و نێواره‌یه‌ په‌پوله‌کان له هه‌موو هه‌ریم و زه‌وییه‌کاندا، له هه‌موو شاره‌کاندا، به‌شێوه‌یه‌کی سه‌یر به‌سه‌ر هه‌وش و ما‌ل و پێگا و شه‌قامه‌کاندا باریه‌بوون... تا نیوه‌پۆی پۆزی دواتریش گه‌ردی په‌پوله‌کان دونیا‌ی گرتبوو، هه‌وشی هه‌موو قوتابخانه‌کان، ژووری هه‌موو به‌ندیخانه‌کان، قاووشی توتناوی کارگه‌کان، مه‌یدانه‌کانی پاس، فولکه غه‌مگینه‌کان، خه‌رند و لێره‌واپه‌ دووره‌کان، گۆرپه‌پانه‌ کپه‌کانی شه‌پ... هه‌موویان سه‌رتاپا گه‌ردی په‌پوله‌کان بوون، به‌لام له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا ته‌نها من و فه‌تانه، ئه‌و نێواره‌یه‌مان ناونا «نێواره‌ی په‌روانه». من و ئه‌و سه‌له‌های سا‌ل ئه‌و وشه‌یه‌مان وه‌کو شفره‌یه‌کی نه‌ینسی به‌کارده‌هێنا... شفره‌یه‌ک که ته‌نها ئێمه‌ له‌ مانا سامناکه‌کانی تێده‌گه‌یشتین، شفره‌یه‌ک بۆ قسه‌کردن له‌سه‌ر مه‌رگ و ناکامی، هه‌رکاتێک به‌مانوێستایه‌ باس له‌ دونیا‌یه‌ک بکه‌ین که سه‌رتاپای پێگا‌کانی گه‌راوه و سه‌رتاپای ده‌رگا‌کانی داخراوه، باس‌مان له‌ نێواره‌ی په‌روانه ده‌کرد، باس‌مان له‌ چیرۆکی ئه‌و په‌پولانه ده‌کرد که له‌ نێواره‌ی زستاندا، پێگا‌کانیان وێڵکرد و

بواریشیان بۆ جیهانیکی دیکه نه دۆزییه وه، هه رکاتیکی چیرۆکی نه و مهمله که تانه مان بگێرپایه ته وه که له ناو شورا داخراوه کانی خۆیاندا ژهنگده هیتن، چیرۆکی که پوی نه و شارانه مان باسبکردبایه که هه و ناگاته گۆره پانه غه مگینه کانیان، باسمان له و شوینانه بکردبایه که کهس ئاودیوی دیواره کانی نابیت، به سه رهاتی نه و ده ریاچانه مان بیژایه که خۆیان له ناو خۆیاندا لیخنده بن، به بیتهۆ، بیمه به ست، بیخواستی خۆمان ده گه پاینه وه سه ر ئیواره ی په روانه .

من و فه تانه سالانیکی دوور و درێژ، له گه ل جیهه جیکردنی فه رزه ئاینیه کاند، په راویزیکی گه وره مان بۆ دروستکردن و گێرانه وه ی حکایه ته کان ته رخانکرد، چیرۆکه کان ته نها ده رفه تی ئیمه بوون بۆ له یه کدی نزیکبونه وه، من و نه و په یتا په یتا چیرۆکی قه لای داخراومان داده تاشی، چیرۆکمان له سه ر نه و شارانه دروستکرد که زه مه ن تیایدا وه ستاوه، ده رباره ی نه و کێژانه ی که ویستوو یانه له په نجه ره ی به ندیخانه که یانه وه بفرین، نه و خاتوونانه ی خواستوو یانه له شه تاویکی گه وره بدن و نه یانتوانیوه، هه موو چیرۆکه کانی ش به پێگای جۆرا و جۆردا ده چوونه وه سه ر ئیواره ی په روانه . پاله وانه کانمان هه میشه نیوه یان مرۆف و نیوه یان گیانداریکی دیکه بوو. فه تانه که سیحریازترین حکایه تخوان بوو، مه خلوقاتی دروستده کرد نیوه یان له گو ل و نیوه یان ئینسان بوو، نیوه یان ماسی و نیوه یان ئاده می، نیوه یان کوکوختی و نیوه یان مرۆف، هه میشه ش ئیواره ی مه رگیانی ناوده نا ئیواره ی گو ل، یان ئیواره ی ماسیه کان، یاخود ئیواره ی کوکوختی، له کۆتایی هه موو چیرۆکیکیشدا من و فه تانه ده گریاین، ئیواره ی په روانه کلیلی ئیمه بوو بۆ دووباره بونیادنانه وه ی به سه رهاتی دنیا. هه لبه ت وه کو دوو عه قلی پچوک له سه ره تای سه ره تاوه له شته کان راده ماین، ده گه پاینه وه بۆ پۆزه کانی ده ستپیکردنی دنیا، بۆ مانای حکایه ته جۆرا و جۆره کانی

دروستېبوني گه‌ردون و مرؤف، هه‌ميشه‌ش چيرؤكه‌كانمان ده‌كه‌وته نيوان دوو دونيا، دونيايه‌ك كه ده‌وستتيت و بؤ هه‌تاهه‌تايه‌ خؤى دووباره‌ده‌كاتوه، دونيايه‌كيش مه‌خلوقاته‌كانى ده‌فړن و هه‌ريه‌كه‌يان له نڀواره‌يه‌كسى مردندا، به‌ر ئاسؤ ئاسنينه‌كانى كؤتايى خؤيان ده‌كه‌ون. من زؤرجار له شه‌وه دور و دريژه‌كانى ئه‌و تۆبه‌خانه‌يه‌دا له فه‌تانه‌م ده‌پرسى: «فه‌تانه‌ ئيمه‌ سه‌ر به‌ چ دونيايه‌كين، سه‌ر به‌ چ به‌شيكى ئه‌م گه‌ردونه‌ين، ئه‌و به‌شه‌ى كه ياساكانى بؤ هه‌تاهه‌تايه‌ دانراوه، يان ئه‌و به‌شه‌ى كه مرؤفه‌كانى پړن له خولياى شيتانه بؤ فړين...». فه‌تانه‌ دواى كه‌ميك بيركردنه‌وه ده‌يگوت: «ئيمه‌ له‌نيوان ئه‌و دوو جيهانه‌دا وه‌ستاوين و ده‌پوانين، چيرؤكه‌كان ده‌گيړينه‌وه، حكايه‌تخوانه‌كان سه‌ر به‌ هيچ دونيايه‌ك نين».

سالانتيكى دور و دريژ من و فه‌تانه، پيچكردنه‌وه‌يه‌كسى هيمن، به‌ ده‌ورى ترس و ته‌نھايى و تاريخيدا پيچمانده‌كردنه‌وه، ژيان و ئازادى خؤمان له چيرؤكدا ده‌ژباين، هه‌ر ئه‌و شه‌وه سه‌يرانه‌ش كه دريژكراوه‌يه‌كسى ناديارى نڀواره‌ى په‌روانه بوون، به‌ره‌و دووباره‌ خؤدزينه‌وه و خؤناسين و گه‌ردونناسين بردينى، به‌ره‌و خوئندنه‌وه‌ى قوول له كتيبخانه‌ى تۆبه‌خانه‌كه‌دا. من زؤر جار بيرمه‌ده‌كردنه‌وه و ده‌مگوت: «دورنبييه‌ كه نڀواره‌ى په‌روانه، ته‌نها نڀواره‌ى قه‌ده‌رى هه‌ندئ كه‌س بيت و هيچى تر... په‌نگه‌ پؤزگارئك بيت ژيان به‌و جوړه نه‌بيت، په‌نگه‌ سالانتيك به‌رپؤه‌بيت، له ته‌قويمه‌كانيدا نڀواره‌ى په‌روانه‌ى تيا نه‌بيت».

فه‌تانه‌ خؤى كه له‌زه‌تيكى سه‌يرى ده‌بينى له‌وه‌ى چيرؤكه‌كان به‌شيؤه‌ى جوړا و جوړ بگيړيته‌وه، يه‌ك پووداوى به‌ چهنده‌ها رڼگا و شيؤه‌ى هه‌مه‌په‌نگ ده‌ستكاريدنه‌كرد، گه‌ر ئه‌مشه‌و چيرؤكيكى بگيړايه‌وه، سبه‌ى شه‌و به‌شيؤه‌يه‌كى ديكه ده‌يگورې، شه‌وى دوا ئه‌وه‌ش به‌ په‌نگيكي تر وشه و حكايه‌ته‌كانى په‌نگه‌كرد، ده‌شيگوت: «له‌زه‌تى

حکایەت گێڕانەو، لەزەتیکە لە کتییی نوسراودا نییە، کە بەسەرھاتیک دەگێرێتەو، دەتوانیت بە ویستی خۆت دەستکاری ھەموو شتەکانی بکەیت، یێئەوێ ئاسەواری تاوانیک بە جیھێئلیت، کە سیش ناتوانیت بە بەلگە بیسەلمیئێ کە تۆ دەستکاری دونیات کردوہ...».

دوای ماوہیەک لە جیھێشتنی قوتابخانە ی خوشکە تۆبەکارەکان، ئیوارەیک ھاتم و گووتم: «فەتانە، دواجار بپارمداوہ، چیرۆکی خۆمان، چیرۆکی راستەقینە ی ئیوارە ی پەروانە بنوسمەوہ... بەبێدرۆ... بە بێخەیاڵ». فەتانە دەیگووت: «ئاش، خەندان، خەندان ی ھاوپیتم، دروستکردنی کتیییک مانای دروستکردنی دونیایەکی داخراو، دونیایەک کە کەس ناتوانیت شتیک ی لیبگورپیت... تۆ جاریک ی تر پەروانە دەبیتەوہ ناو شوینە داخراوہکان، دەبیتەوہ بۆ جیھانیک کە ئەو نایەویت تیا بژی... من دلنیام ھیچ مرۆفیک ی راستەقینە نایەویت لە ناو کتیییکدا بژی». من دەمگووت: «دروستکردنی کتیییک، مانای بە ئەبەدیکردن، مانای پزگارکردنی پەروانە لە کۆلانە بیکۆتاییەکانی مەرگ و پزگارکردنی لە شوینە تاریکەکان. فەتانە، من دەبیت پەروانە لە یادچوونەوہ و فەرامۆشی دەربھینم. دەبیت خۆشم لە زۆلمەتی ئەو ھەموو پوچیە بێمەدەرئ، دەبیت ئیلھامیک ی ترم بۆ ژیان ھەبیت و دووبارە ئەو کچە بدۆزمەوہ کە ناوی «خەندان» بوو... ئەو کچە ی لە سالانی دوور و دریزدی غەمخواردندا ونمکرد».

فەتانە خۆشی نەیدەزانی من لە دوای ئەو ئیوارەییەوہ چۆن دەژیم، چۆن لەبەردەم ھەموو پەپولەیکدا دەگریم، بە چ ھەسرەتیکەوہ لەبەردەم مەرگی پەروانەکاندا دەوہستم، دواجاریش ھەستمەکرد کە تەمەنم، خەیاڵەکانم، ترسەکانم... ھەموویان دریزکراوی ئەو ئیوارە سارد و بەفراویین. ھەرکاتیک شەرمیک ی ناوہخت دایدەگرتم، دەمگووت گوناھ ی مردنی پەروانەییە، ھیندە ی چاوتروکانی یادگاریکیش دەبخستمە

به‌حرى بېبىنى خه‌يال‌وه، ده‌مگوت گوناهى ئه‌و ئڀواره‌به‌يه، كاتڀكڀش
 ئاره‌زوه‌كانم ده‌بوون به‌ژڀر هه‌ره‌سى ئه‌و گيانه‌ خه‌جاله‌ته‌ى تۆبه‌كارڀكى
 پڀر گومانه‌وه، ديسانه‌وه ده‌مگوت: «ئاه... هه‌مووى گوناهى ئڀوه‌يه،
 ئه‌ى په‌پوله‌كان». ساله‌هاى سال، هه‌ر شتىك بۆنى ژيانى لڀبهاتايه،
 هه‌ر شتىك بۆنى ترسى لڀبهاتايه، منى به‌ره‌و ئڀواره‌ى په‌روانه‌ پاده‌كڀشا،
 من بۆ هه‌ر كوڀيەك ده‌چووم ده‌كه‌وتمه‌ ناو تۆپه‌كانى ئه‌و دونيايه‌وه،
 كه‌ هه‌رگيز له‌گه‌ل ئه‌و ژيانه‌ ناكۆكه‌مدا نه‌ده‌گونجا، كه‌ له‌ پۆزانى
 تۆبه‌خانه‌كه‌وه ژيا‌بووم... به‌لام دواچار له‌ پشت هه‌موو ترسه‌كانه‌وه،
 له‌ودىو فرمڀسكه‌كانمه‌وه، ده‌بووايه بۆ ده‌روازه‌يه‌ك بگه‌رڀم له‌رڀگايه‌وه
 دووباره‌ وڀنه‌ى ئه‌و دونيايه‌ دروستبگه‌مه‌وه كه‌ له‌ خه‌يال‌مدا پارچه‌پارچه
 بوو، شڀوه‌يه‌ك ببه‌خشمه‌وه به‌ گه‌ردوڀڀك كه‌ له‌ سالانى درڀژى
 مندالى و هه‌رزه‌كاريدا ته‌نها وه‌كو مه‌عمايه‌كى خۆله‌مڀشى بڀنبووم،
 هه‌ميشه‌ش له‌ پشت ئه‌و خه‌ونه‌وه بۆ ده‌ستى په‌روانه‌ ده‌گه‌پام...
 ده‌مويست ئه‌و له‌ ژڀر وڀرانه‌ و گلکۆى سه‌رده‌مه‌كانه‌وه پاكڀشم و دووباره
 هست به‌ ناماده‌بوونى بگه‌مه‌وه، ده‌مويست بگه‌مه‌ پۆڀڀك، جيهانڀك،
 پاستييه‌ك، كه‌ تيايدا خودا و په‌روانه‌كان ته‌بابن و دۆستبن، جيهانڀك
 ئه‌وان... به‌ مه‌حه‌به‌ته‌وه دان به‌ يه‌كدا بڀنن و به‌ سۆزه‌وه له‌ يه‌كتر
 بپوانن و نامڀز بۆ يه‌ك بگه‌نه‌وه.

کۆتایی

ههفتهیهک دواى «ئىوارهى پهروانه». «مه‌عسوم» به خۆى و له‌چکى پەش و مانتۆیه‌کى قاوه‌یى درێژه‌وه گە‌یشتە قوتابخانه. ئەو دواى گە‌یشتنى و تا چە‌ندین پۆ‌ژیش قسەى له‌گە‌ڵ کە‌س نه‌کرد، له‌ته‌نهاییه‌کى ته‌واوه‌تیدا ده‌ژیا، به‌لام دواتر له‌شه‌وه درێژه‌کانى ته‌نهایى و خه‌لوه‌تى ئەو تۆبه‌خانه‌یه‌دا، هێدى هێدى من و فه‌تانه لێى نزیکبووینه‌وه. ئەو پاستییەى که‌ ئێمه‌ خوشکى په‌روانه و میدیایین، مه‌عسومى تووشى ترس و سلۆکیه‌کى گه‌وره‌ کرد، هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ گومانێکى قوولێ به‌رابه‌رمان هه‌بوو، زۆر دره‌نگ توانیمان له‌و دوودلێ و ترسه‌ى خۆى پاکیکه‌ینه‌وه. به‌ ئاشکرا وه‌سواسێکى پەش بالێ به‌سه‌ر گیانیدا کێشابوو، له‌و باوه‌رده‌دا بوو که‌ ئێمه‌ ده‌مانه‌وێت تۆ‌لێ لێیکه‌ینه‌وه. زۆر شه‌و قوتابخانه‌ له‌سه‌ر هاوار و قریشکه‌کانى ئەو به‌ناگاده‌هاته‌وه. من و فه‌تانه له‌ سه‌ره‌تادا خۆشمانه‌ده‌ویست، به‌لام که‌ له‌گە‌ڵیدا که‌وتینه‌ دوان، که‌ گویمان له‌ حکایه‌ته‌ درێژ و نا‌ناساییه‌کانى گرت ده‌رباره‌ى شه‌و و پۆ‌ژه سه‌یره‌کانى «عه‌شقستان»، که‌ له‌ زارى ئەوه‌وه‌ چیرۆکى دواه‌مین هه‌فته‌کانى ژيانى په‌روانه و میدیایان بیست، که‌ فرمێسکه‌ پاستگۆکانى په‌شیمان و سه‌ره‌تمان بینى، لێوگه‌ستنه‌کانى نامورادییان بینى، هه‌چ له‌ دلماندا نه‌ما... به‌لام تا ئەو پۆ‌ژه‌ش که‌ مرد ده‌بایه‌ پێى بلێین: «تۆ که‌ست نه‌کوشتوه... تۆ بیگوناھى... تۆ خه‌تات نییه‌». بێته‌وه‌ى

هیچ هیژیک نه و په شیمانی و ههست به دهستخه رۆی و غه مگینییه ی ناو دلی بسرپته وه، گومانیک وایده کرد زهینه بی کویتسانی، باوهر به توبه و نوژکردنه کانی نه کات.

نه و شه وه دوی نیواری په روانه، که به ناو گهردی مردنی په پوله کاندایه پینه وه بو قوتابخانه، زهینه ب هیچی نه گووت، که من سهیری چاوه سوور هه لگراو و فرمیسه که به کوله کانی نیمه ی کرد و دووباره ده رگای ژووره که ی له سه ر خوی داخسته وه، تا چه ندین پوژ دوی نه وهش ناسه واری په شه باکان هه ر به قوتابخانه وه دیار بوو، من و فه تانه دوی گه پانه وه مان چووینه وه ژووره که ی خو مان، چه ند پوژیکیش نه چووینه وانه کانه وه، زهینه ب به هیمنی لیگه را نیمه پرسه ی خوشکه کانمان بژین، له وه زیاتریش، ده رفه تی به خشیه هه ندیک قوتابی، تا سه ره خو شسی خو یانمان پیلین، ئیدی دوی نه وه هیدی هیدی له گه ل تیپه رینی پوژه کان و هه فته کان و مانگه کاندایه ... هه مووشتی ناسایی بووه وه و ژیانمان له توبه خانه گه رایه وه دۆخی جارانی خوی.

چیرۆکی ژیانسی من له و ساله دوور و درژانه دا، به سه رهاتیکسی سه یر و سه ره خۆیه، حکایه تیکسی جودا و قول، که ده شیت پوژیک له پوژان له شوینیکسی دیکه دا بیگتپه وه ... له گه ل نه وه شدا به رله وه ی نه م دنیا به جیبه یلم، ده مه ویت ناوړیک له و گورپانکارییه سه یرانه ش بده مه وه که له و چه ند ساله دا به سه رمداهات، نه و سالانه ی که گه لیک دوور و درژتر و له سه ره خۆتر بوو له هه موو پوژه کانی دیکه ی ژیانم ... چه ند مانگی به که م دوی نیواری په روانه، پوژ دوی پوژ من بو شاییه ک و ترسیکی گه وره له گیاندا گه وره ده بوو، هه ر ده ره نجامی نه و بو شایی و سامکردنه ش بوو ملمدایه به ر نه و شاره زوو ه شیتانه یه ی فه تانه بو دروستکردن و گپانه وه ی حکایه ته کان، ماوه یه کی زور نه و چیرۆکانه ی که له سه ر دنیا و ژیان و مه خلوقات و شاره جوړا و جوړه کان دروستمانده کرد، به جوړیکسی

سەیر دەبیردین... بەلام هەموو شەویەک دواى کۆتایى چیرۆکەکانمان، من چەندین سەعات لەسەر جینگاکەم دەمامەوه و بیریمن لە دنیا دەکردهوه، ئەو بیریکردنەوانەش وای لێکردم لە جەوهەرى خودا پابمێنم، چەند مانگێکى پەبەق لە عیبادهت و دۆعا منیان بەرهو لاوازییهکی سەیر برد، بەلام هیچیان لە گومان و پرسیارهکانم نەگۆڕی، هەستەمەکرد سائە راستەقینەکانى عیبادهتى من ئەو کاتانەیه کە شەوان درەنگ بیری لە دنیا و جوانى و خولقاندن و نەهێنییهکانى مرۆف دەکەمەوه. بەلام هەمیشە لەنێوان راستى خودایەکدا کە دەمبینى هەموو ئالۆزییهکانى گەردونى پێکەوه گونجاندوووه و هەمەپەنگییهکانى خولقاندوووه و یەک لە تەک یەکەوه دایناون، لەگەڵ خودایەکدا کە سزایهکی خویناوى بۆ ئارەزووه پچوک و سادەکانى مرۆف ئاماده دەکات، سەرم لێدەشێوا. زۆر شەو گومان و دووداى دەیکوشتم، پێمابوو من لە زۆلمەتێکى بەریندا نوقم و لە هیچ تێناگەم، کە سیش نەبوو دووداىیهکانى خۆمى لا ناشکرابکەم. لەو پۆژه تالاندا فەتانە بیری لە هیچ نەدەکردهوه، خولیاى هەمیشەیی ئەو هەمەپەنگکردنى حکایەتەکان بوو، دەبووست هەموو راستییهکانى دنیا «کە بە راستى ژەهراوى و ناگرینی دەزانین» لە پێگای حکایەتى خەیاڵییهوه بگێرێتەوه. ماوهیهکی درێژ من بێهاوێرێ و هاو دەم، گومانەکان و پرسیارهکانى خۆم دەژیام، بەلام تا دەهات نیکەرانى و دلەپراوکێم گەورەتر و گەورەتر دەبوون، وەک نەخۆشێک لە شەوه درێژهکانى تۆبەخانەدا دەهاتم و دەچووم، وەک شیتێک بۆ شیتێک دەگەرام، بەتەنها نەدەگەیشتمە قوولاییهکەى... ئیدی چارهەم نەما، دەبایه شەویک ئەو هەموو پرسیارانه بخەمە بەردەستى ئەو، شەویک بچمە خەلۆهتى زەینەبى کویتستانى... ئەو هەر لە سەرەتاوه بەئارامى گوێى لێگرتم، من لەو شەوه درێژانەدا کە باسى خۆم و باسى پرسیارهکانم بۆ ئەو کرد پتر لەو ئافرهتە تیگەیشتم، هەستەمکرد ئەو ژنێکە گەر

خۆت نهینیه کانی دهرونتی بۆ بدرکینیت و تهلیسمی خۆتی له گه لدا به شبکهیت، به قوولی و ئارامی له گه لندا ده دویت، وهلی گهر بهاتبايه و خۆی نهو نهینیهانی ئاشکرابگردایه وهک شهیتان سه بیرده کردیت.

پرسیاره کانی من ده باره ی خودا و خهلیقهت و شه ریهت و یاسا کانی سروشت، زۆر جار له هه مان نهو وانانه وه وه رگیرابوون که مامۆستا کانمان پێیان ده گووتین، به لام من هه میسه به شیوه یه کی دی و به پێگایه کی دیدا ته فسیرمه کرد. زه یه نه ب زۆر جار ده یگووت: «نهو بۆشاییه گه وره یه ی مردنی په روانه له تۆدا خولقاندویتی، ته نها به وایه کی به هیز به خودا و پێغه مبه ران پریده کاته وه». نهو ده یزانی من وه کو بوونیککی پچوک ترس و پرسیری گه وره ده مه یتیت و ده مبات، هه ندی جار بۆ ماوه ی درێژ نه مه توانی قسه له گه ل که سدا بکه م، زۆر شه وه فه تانه درێژه یده دا به حکایه ته عاجباتیه کانی له سه ر نهو روجه به رانه ی نیوه یان مرۆفه و نیوه که ی دیان بایه یان هه ور، به لام من نه مه توانی گوئی لیبگرم. گویشم له گێرانه وه کانی مه عسومه نه ده گرت، بۆ نهو شه وه تاریکانه ی له گه ل په روانه دا ژابوو. وهک ده رویشیک زیکره قووله کان و پریان کردیت به تۆبه خانه که دا ده گه رام، زۆر جار زه یه نه ب به وردی چاوه دیری سوراندنه وه و په ریشانییه کانی منی ده کرد، به لام پۆزان تیده په پی و من سه و داسه ر و مه ستر و خه یالوو تر بیرم له خودا ده کرده وه، سالان ده رویشت و زیاتر و زیاتر ده گیشتمه بینینی یه زدان به و جوړه ی که له گه ل پاستی مرۆف و سروشتدا بگونجیت. من وه کو تۆبه کاره کانی دیکه ته نها له عیبادت و نوێژ و خویندنه وه و له به رکردنی ئایه ته کاندای بۆ خودا نه ده گه رام، من ده مو یست له جیگایه کی تر دا خوا بدۆزمه وه، خواستم بوو پێگایه کی قوولتر بگرم به ر به ره و نهو، ده مو یست به جوړیککی دیکه ببینم، هه رگیز له و نوسراو و تیکستانه دا خودام بۆ نه ده دۆزرایه وه، به لکو پیمابوو خوا له مانای کۆی گه ردوندا و له چه وه ری هه مه رهنگی نو نیادا خۆی

بەرجهسته دهکات، له شهوێک له شهوهکانی سکالا و گفتوگۆدا له گه‌ڵ زه‌ینه‌بی کۆیستانیدا، پێمگوت: «مامۆستا، شه‌ریعه‌تی خودا پێچه‌وانه و نوژمنی نه‌و جه‌وه‌ره نیه‌ که خودا وه‌کو یاسا له ناو گیان و ئاره‌زو و بیرکردنه‌وه و غه‌ریزه‌کانماندا جێده‌هێلێت... جه‌وه‌ری خودا له ناو نه‌و یاسا ژێره‌وانکی و نادیار و به‌هێزانه‌دایه که واده‌کات مه‌خلوقاته‌کان ژیا‌نیان خۆشبویت، هه‌ر شتی‌ک بمانباته‌وه سه‌ر خۆشه‌ویستی ژیا‌ن خودایه‌». هه‌ستمه‌کرد سالان ده‌روات و تێپامانی به‌رده‌وام، بیرکردنه‌وه‌ی زیاتر و زیاتر، تێفکری‌ی هه‌مه‌چه‌شن، ده‌مگۆرێت... هه‌ندی‌جار بیرکردنه‌وه‌کانم ده‌بیردم بۆ جیهانیکی نۆد دور له جیهانی زه‌ینه‌ب، که ورده ورده وه‌کو مامۆستایه‌کی توندوتیژ و په‌ق له‌گه‌لمدا مامه‌له‌ی نه‌ده‌کرد، زۆر‌جار به‌ پێزێکی قوول و گومانێکی راسته‌قینه‌وه له‌گه‌لمدا بیری‌ده‌کرده‌وه. هه‌ندێ شوه‌و که من له تێفکری‌ن ماندووده‌بووم، ده‌چومه پال فه‌تانه و ده‌مگوت: «فه‌تانه با حکایه‌تی ئیواره‌ی په‌روانه بگێرینه‌وه». نه‌و هه‌میشه له چیرۆکی عه‌سقی میدیای غه‌مگینه‌وه بۆ مانگ ده‌ستی پێ‌ده‌کرد، هه‌ندی‌جار له‌و سه‌ره‌تایه‌وه ده‌گه‌رایه‌وه بۆ پرسیارکردن له ئاده‌م و به‌سه‌رهاتی ده‌رکردنی له به‌هه‌شت، نه‌و هه‌میشه له «میدیا و مانگ» وه‌ ده‌گه‌رایه‌وه بۆ پرسیارکردن له خه‌لیقه‌ت، به‌لام شته‌کانی به‌ ساده‌بیه‌کی بی‌مانا وه‌رده‌گرت، من هه‌میشه قسه‌کانم له ده‌می ده‌سته‌ند و بۆ دورتر پامده‌کێشا. ده‌مگوت: «ئاده‌م و حه‌وا له به‌هه‌شت شتی‌ک فێربوون، دیوارێکیان شکاند، نه‌ینیه‌کیان دۆزیه‌وه، ده‌رکردنی ئاده‌م و حه‌وا له به‌هه‌شت نه‌فره‌ت لێ‌کردن نه‌بوو، به‌ نه‌حله‌ت‌کردن نه‌بوو، چونکه خودا هه‌رگیز مرۆفی وه‌کو شه‌یتان ته‌ماشانه‌کرده‌وه... سه‌یرکه، فه‌تانه، سه‌یری ئه‌م زه‌وییه‌ گه‌وره‌یه بکه، ئه‌م زه‌وییه بۆ ئاده‌م نه‌و جێگایه بوو که ده‌بایه‌ تیا‌یدا درێژه به‌ نه‌زمونه‌کانی خۆی بدات، درێژه به‌ دۆزینه‌وه‌کانی بدات، زه‌وی لای‌بۆرێکی گه‌وره‌یه، تیا‌یدا خودا توانا‌کانی مرۆف

له‌سه‌ر نه‌زمو‌ن‌کردن و دۆزینه‌وه‌ی تاقیده‌کاته‌وه، به‌هه‌شت نه‌و شوینه‌یه که وجود تیا‌یدا یه‌ک په‌نگ بووه، به‌لام زه‌وی شوینی تینویتییه، شوینی ئاره‌زوویه‌که مرۆف زیاتر و زیاتر به‌ره‌و پیشده‌بات، فه‌تانه، په‌روانه ... من ئیستا، دوا‌ی ئەم چه‌ند سا‌له‌ مردنی په‌روانه و میدیا وه‌کو مردنی که‌سانیک ده‌بینم که په‌نگایه‌کی دیکه‌یان تاقیده‌کرده‌وه، په‌نگایه‌ک له‌به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بی‌ت نه‌گه‌یشتۆته هیچ، به‌لام دلنیا‌م لای یه‌زدان نه‌وان درێژه‌یان به‌و ئاره‌زووه‌ په‌سه‌نه‌داوه که به‌ چه‌وه‌ر ئاده‌م له‌ به‌هه‌شته‌وه له‌گه‌ل خۆیدا هیناویتی. ئاه ... فه‌تانه، هاو‌په‌م، من واده‌بینم که خودا له‌و کاته‌وه‌ی مرۆفی دروست‌کرده‌وه، گیانی گه‌رانی بو‌ په‌نگایه‌کی تر، جیگایه‌کی تر، ژیا‌نیک‌کی تر تیا چاندووه ... ببینه، فه‌تانه، ببینه، من ئاره‌زووی فه‌رین، ئاره‌زووی ئازادی به‌ ویستیکی خودایانه ده‌بینم».

فه‌تانه هه‌ندێجار به‌ ترسه‌وه ده‌یگوت: «ئه‌مه مانای نه‌وه‌ی، هه‌زاران هه‌زار که‌س، هه‌زاران ئیماندار، نه‌یا‌نتوانیوه به‌ وردی له‌ چه‌وه‌ری خودا تییگه‌ن» من به‌ گه‌رمییه‌وه ده‌مگوت: «بێگومان ... بێگومان، ببینی چه‌وه‌ری خودا و مانا گه‌وره‌کانی، له‌ توانای مرۆفه‌ چه‌وکه‌کاندا نییه».

من زۆرجار هه‌موو نه‌و قسانه‌م بو‌ زه‌ینه‌بی کویتستانی دووباره‌ده‌کرده‌وه، هه‌ندێجار نه‌و خراپ ده‌شله‌ژا، به‌لام بێده‌هه‌شت به‌ هیچ شیوه‌یه‌ک نه‌ده‌درکاند. زه‌ینه‌ب جودا له‌ په‌شێویه‌ پۆحیه‌کانی خۆی که زۆرجار په‌رسیار و بیری‌کردنه‌وه‌کانی من ده‌یه‌ژاند، نه‌یده‌هه‌شت به‌ هیچ شیوه‌یه‌ک نه‌و ته‌فسیر و لێکدانه‌وانه‌ له‌گه‌ل کێژه‌کانی دیکه‌دا به‌خه‌مه‌ راوێژه‌وه.

شه‌ویک په‌یگوتم: «نه‌و په‌نگایه‌ی مرۆفیک به‌ره‌و خودا ده‌بات، له‌وانه‌یه به‌کێکی دی به‌ره‌و شه‌یتان به‌ریت».

شه‌ویکیان پێده‌چوو زۆر بیری‌کردبێته‌وه، هات و له‌سه‌ره‌خۆ بانگی‌کردم و گووتی: «خه‌ندان، خه‌ندانی چه‌کۆله، تۆ دووباره‌ ده‌بیت بگه‌ریتیه‌وه نه‌و کتێبخانه‌یه ... بگه‌ریتوه بو‌ نه‌وی». من هه‌رگیز زه‌ینه‌بم به‌و جو‌ره

نه بینیبوو، گهرم و گوپ و پر له تین و تاووی ژیان. ویستم تیگه م بو من په وانه ی ئه و کتیبخانه یه م ده کاته وه؟ تنها گووتی: «برۆ، برۆ و هیچی تر». پاش ماوه یه کی درێژ دووباره که وتمه وه ناو جیهانی کتیبه کان، به لام نه مجاره یان به گیانی خوینده واریکی پر له پرسیاره وه، هر له و پۆژانه شدا مامۆستایه کی بچکۆلانه و شهرمنی دیکه هاته قوتابخانه ناوی «شه وگار» بوو، چهنده ئی شهرمن بوو، هینده ش پر له نه ئینی و ته لیس م بوو، ئه ویش زۆریه ی کاته کانی له کتیبخانه ده برده سه ر. ئه و دواتر چهنده ها کتیبی جۆرا و جۆری بو هینام که له و کتیبخانه یه دا نه بوون، هه رکاتیک له سه فهر و مۆله ته کانی بگه راپایه ته وه به دزی زه یینه به وه به سه ته یه ک کتیبی نوپی ده هینا که تنها من و ئه و ده مانخوینده وه، که زانیشی من و فه تانه نوقمی ده ریای حکایه ته کانین، بو یه که مجار له ژیاندا چهنده ها کتیبی چیرۆکی بو هینام. من له و کتیبخانه یه دا درێژم به خولیا و بیرکردنه وه کانی خۆمه ده دا، هر له و کتیبخانه و له ناو دیری کتیبه کانداهه ستمکرد ورده ورده ده بمه شتیکی دیکه، هه ستمکرد سالانی ژیانی نیو تۆبه خانه له شی منی کوشتووه، ئاره زوووه کانم له ژیر خه فه ت و ترس و گوماندا مردوون، ئه و پیاوه ی که شه وان ده هات ئیدی که متر ده رده که وت، زۆر شه و ده مویست بانگی که م، ده مویست پێبلییم: «بو وه کو جازان ده رناکه ویت؟» به لام بیرکردنه وه ی زۆر له شی لاواز کردبووم، شه هوه ته کانی مراندبوو، گومان له خۆم و له جیهان و له خوادا، تینی بۆنکردن و خه یالاندنی ئه و پیاوه ی له ناومندا کوشتبوو. به لام به پێچه وانه شه وه هه ستمده کرد ئه و کتیبخانه یه شه هوه تیکی گه وره ی ترم تیا دروستده کات، شه هوه تی بینین و دۆزینه وه و بیرکردنه وه ی جیاوازا، خویندنه وه ی سه یر سه یر، تیرامانی بیسنور، ئه وانه هه موو منیان گه یانده هه نده ئی جیگای ترسناک، له گه ل شه وگاردا زۆر شه و پیاسه ی دوور و درێژم ده کرد، ده مگووت: «مامۆستا، مانای چی خودا که گه ردونی

به‌م هه‌مه‌رهنگييه دروستكردوه، هه‌مه‌رهنكي قبولنه‌كات؟ ماناي چى خودا
 خوى ئه‌و ئاره‌زوه مه‌زنه‌ى هه‌بووه بۆ خولقاندن، ئاره‌زوه‌ىك مليونه‌ها
 ئه‌ستيره و خورى ليكه‌وتوته‌وه، ئاره‌زوه‌ىك له‌ حيكه‌تى غونچه‌يه‌كه‌وه تا
 هه‌موو حيكه‌ته‌كانى ديكه‌ى گه‌ردونى له‌ خويدا كۆكردۆته‌وه، ئاره‌زوه‌ى
 خولقاندن و دۆزينه‌وه‌ى مرۆفى پيٽبول نه‌كرىت؟ ماناي چى، خودايه‌ك
 گه‌ردونى له‌ جوله‌ و نوڤيونه‌وه‌يه‌كى به‌رده‌وامدا دروستكردوه، دژى هيز
 و تواناي فرين و نوڤيونه‌وه‌ و گۆڤان بيٽ له‌ مرۆفدا؟ خودا كه‌ مافى
 به‌خشيوه‌ته هه‌موو شته‌كان بژين و شوڤنيان هه‌بيٽ و گه‌شه‌بكه‌ن، مافى
 به‌خشيوه‌ته دره‌خته‌كان جوانى خويان، گه‌شانه‌وه‌ى خويان، په‌رونه‌قى
 زيندوى خويان ئاشكرايه‌كه‌ن، مافى به‌خشيوه‌ته گيانداره‌كان، له‌ سنورى
 بوونى خوياندا ئازادبن، بۆ ده‌بيٽ ماف نه‌داته مرۆف كه‌ مه‌زنترين
 و قه‌شه‌نگترين داهيتنانى خويه‌تى، ياخود ماف نه‌به‌خشيته‌ عه‌قل كه‌
 سيجراويترين شتى ئه‌م گه‌ردونه‌يه، بيريكاته‌وه، شتى نوڤى ببينيٽ،
 گومانبكات، هه‌له‌بكات؟ ماناي چى، ئه‌وه‌ى ئه‌م هه‌موو شيوه‌ جياوازه‌ى
 بوونى خولقاندوه، ئه‌م هه‌موو مه‌خلوقاته دژ و جودايه‌ى له‌سه‌ر زه‌وى
 كۆكردۆته‌وه، هه‌رگيزيش نه‌يگوتوه شيريك له‌ كه‌نارييه‌ك پيرۆزتره،
 كه‌نارييه‌ك له‌ ميشه‌هنگيك مه‌زنتره، سوار نه‌دات ديانه‌ته‌كان پيگه‌وه
 بژين، عه‌بدايه‌تى قبولبكات، له‌سايه‌يدا ته‌فسيره جياوازه‌كانى دونيا وه‌كو
 يه‌ك مافى خويان وه‌رگرن، سه‌يركه‌ مامۆستام، من تا زياتر ده‌پوانم
 زياتر تيده‌گه‌م كه‌ گه‌وره‌ترين عاشقى جياوازي له‌م گه‌ردونه‌ گه‌وره‌يه‌دا
 خودا خويه‌تى... بۆ ئه‌وه‌ى ئه‌و جه‌وه‌ره‌ش ببينين، ده‌بيٽ سه‌يرى
 هه‌موو گه‌ردون بكه‌ين، بۆ ئه‌وه‌ى مه‌زنى خودا ببينين به‌سننیه‌ ته‌نها
 به‌ چه‌ند دڤړيكى ناو كتيبه‌كانيه‌وه بگيرسيينه‌وه، من ته‌نها يه‌ك كوفر
 ده‌بينم، ئه‌و كوفره‌ش پچوككردنه‌وه‌ى به‌زدانه بۆ يه‌ك واتا و يه‌ك وته و
 يه‌ك مانا، خوداپه‌رستى گه‌وره‌ش ئه‌و كه‌سه نيه‌يه كه‌ به‌سه‌ر كتيبه‌كاندا

ده‌که‌وێت، به‌لکو ئه‌و گیانه‌یه‌ که خودا له‌ گه‌وره‌ی و لایه‌نه‌ گه‌ردونی و موعجیزه‌ گشتیه‌کاندا ده‌بینیت، گیانی‌که‌ که‌ ته‌نها له‌ نێوان دێره‌کاندا بۆ خودا ناگه‌رێت، به‌لکو له‌ هه‌موو جیگایه‌کدا بۆ مانا و جه‌وه‌ری ئه‌و ده‌گه‌رێت».

دواجار ده‌مگوت: «خودا مرۆفی به‌ ملیۆنه‌ها شیۆه‌ بینیه‌ . ملیۆنه‌ها سیمای داوه‌تی... چۆن ده‌مانبوریت گه‌ر ته‌نها به‌ یه‌ک شیۆه‌ بیبینین، چۆن ده‌مانبوریت گه‌ر نێمه‌ ، ئه‌و وه‌کو حاکیکی بیرته‌سک ته‌ماشابه‌کین، که‌ کتیپکی له‌ به‌رده‌ستدایه‌ و په‌ره‌کانی هه‌لده‌داته‌وه‌ و به‌پێی ئه‌و کتیبه‌ حوکمه‌دات... مامۆستام ئه‌وه‌ سوکایه‌تییه‌کی گه‌وره‌یه‌، دابه‌زاندن و که‌مکردنه‌وه‌یه‌ له‌ هێزه‌ به‌رین و داهێنه‌ره‌کانی خودا».

پۆژ دوا‌ی پۆژ پتر تێده‌گه‌یشتم من خه‌تایه‌کم نه‌کردوه‌ شایسته‌ی ئه‌و تۆبه‌ دوور و درێژه‌ بیته‌، هه‌یج کچی له‌و قوتابخانه‌یه‌دا، جگه‌ له‌ گوناھیکی وه‌همی گوناھیکی تری نه‌کردوه‌، شه‌ویک به‌ توپه‌بیه‌وه‌ به‌ زه‌ینه‌بی کوێستانیم گوت، که‌ تا ده‌هات پیرتر و هه‌متر ده‌ینواند: «مامۆستام، ته‌نها که‌سانیک که‌ ده‌بیته‌ تۆبه‌بکه‌ن، ئه‌وانه‌ن که‌ خودا بۆ ئه‌زیه‌تکردن و به‌نه‌فره‌ت لێکردنی مرۆفه‌کانی دی به‌کارده‌هێنن، به‌ بێ جیهانی‌ک ناژین مرۆفه‌کانی دیکه‌یان تیا‌دا نه‌کردبیتته‌ کافر... هه‌موو شتی‌کیش ده‌که‌ن بۆنه‌وه‌ی ئه‌و دنیا‌یه‌ بخولقی‌نن و خودا بۆ سوکایه‌تیکردن و زه‌لیلکردنی که‌سانی دیکه‌ به‌کاربه‌هێنن، خودا به‌ جوړیک ته‌فسیره‌که‌ن تا بیکه‌نه‌ دوژمنی مرۆف... ته‌نها بێبڕوا ئه‌وانه‌ن که‌ پاکتی‌یه‌کی درۆ به‌ خۆیان ده‌به‌خشن و پسته‌تی‌یه‌ک ده‌به‌خشنه‌ ئه‌وانی دیکه‌، ئه‌وانه‌ن که‌ ناتوانن خودا له‌ ویدیو ئه‌و پاک‌ی و پسته‌ییه‌ وه‌همیه‌وه‌ ببینن که‌ هه‌ر خۆیان دایانتاشیه‌».

سالانیکی زۆر فه‌تانه‌ و مه‌عسوم شه‌وه‌های شه‌و گوێیان له‌ ته‌فسیره‌کانی من ده‌گرت و جاریکی دیکه‌ سه‌رسامانه‌ بیران له‌ جیهان

ده‌كرده‌وه، فه‌تانه ده‌یگوت: «من هه‌میشه دانیابووم كه بیخه‌تام... هه‌چ كات گومانم له بیخه‌تایی خۆم نه‌بووه». مه‌عسوم ژۆر شه‌و ده‌گه‌ریا و ده‌یگوت: «به‌لام ئه‌وه‌ی له‌به‌رده‌م مرۆفدا خه‌تاباریت، له‌به‌رده‌م خوداشدا خه‌تاباره». من ده‌مگوت: «خودا پێوانه‌ی خۆی هه‌یه، بۆ هه‌ر شتی‌كیش كێشانه‌یه‌كی هه‌یه وه‌كو كێشانه‌كانی تر نییه». ئه‌گه‌رچی من به‌ شیۆه‌یه‌كی تر سه‌یری خودام ده‌كرد، به‌لام هه‌یشتا وه‌كو مه‌عسوم ترسه‌كانم له‌ خودا وه‌ك خۆی بوو، هه‌ستیشه‌مه‌كرد ئه‌و پوانینه‌ سامداره بۆ خودا به‌ ئاسانی له‌ ده‌رونمدا پاك نابێته‌وه، به‌لام ده‌مگوت ئه‌و سامه له‌ خودا مرۆفه‌كان چاندوویانه و په‌یوه‌ندی به‌ چه‌وه‌ری خوداوه نییه. مه‌عسومه‌ش هه‌ینده‌ی بی‌ری له‌ سزا و دۆزه‌خ ده‌كرده‌وه، ترسه‌كانی ده‌یان جار گه‌وره‌تر ده‌بوون، به‌ جۆرێ به‌ هه‌چ شیۆه‌یه‌ك توانای نه‌بوو خودا، وه‌كو مه‌حه‌به‌ت و عه‌شق ببینیت. كه له‌ قوتابخانه‌ی خوشكه تۆبه‌كاره‌كانیش چوینه‌ ده‌ره‌وه، مه‌عسوم هه‌میشه ترسه‌ی گه‌وره‌ی به‌رامبه‌ر یه‌زدان هه‌بوو، یه‌زدانی وه‌كو چاوی‌كی به‌دنیاز سه‌یرده‌كرد كه به‌رده‌وام له‌ پشت‌وه‌ له‌ بۆسه‌یدایه، خودای وه‌كو پیاوی‌ك ده‌بینی كه قامچی كووتیده‌كات، وه‌ك پاسه‌وانی به‌ر به‌ردێك كه مرۆفه‌كان له‌سه‌ر سه‌نگه‌ سپییه‌كه‌ی سزاده‌درێن. تا ئه‌و پۆژه‌ش كه له‌سه‌ر جینگا‌كه‌ی خۆی پال‌كه‌وت، بێ هه‌چ نیشانه‌یه‌كی دیاری‌كراوی مردن، گیانی سپارد، ئه‌و ترسه له‌ خودا و له‌ بالنده‌كان هه‌ر له‌گه‌لیدا بوو.

ئه‌و سه‌له‌ دوور و درێژانه‌ی من له‌گه‌ل زه‌ینه‌بی كوێستانیدا ژيام، هه‌ستم نه‌كرد ئه‌و خاتوونه‌ جوورته‌تده‌كات په‌فتاری خۆی بگوریت، هه‌ر كێژێکی نوێ ده‌هاته تۆبه‌خانه‌وه ده‌بایه به‌ هه‌موو قوناغه‌كانی تۆبه و پام‌كردندا بپوات، به‌لام سه‌ل دوا‌ی سه‌ل ئه‌و دل‌په‌قی و توند‌په‌وییه‌ تیایدا كزتر و كزتر ده‌بوون، به‌رامبه‌ر منیش به‌په‌حمت‌تر و به‌په‌حمت‌تر ده‌ینواند، به‌لام ده‌شترسا شته‌كانی له‌ده‌ست ده‌ربچیت، ده‌ترسا ئه‌و پیاوانه‌ی

ئەوقاف کە وەرزى جارىک دەهاتن و بېروا و عەقیدەى ئىمەيان دەپشکنى، لىى پازىنەبن. دەترسا بە جۆرىكى دى بىر لە تۆبە بکاتەو، جىاواز لەو شىوہىەى لە دەفتەرى ئەو چەند بەرپۆوہ بەرەدايە کە لە وەزارەتى کاروبارى ئاينىوہ وە سەرپەرشتى دەرونى مەخلوقاتەکانيان دەکرد. دواچار هيج کات هيج گۆرانیکی گەورە لەو دنیایەدا پەوینەدا، هەندى شو و کە پیکەوہ پياسەماندەکرد، کە شەرمى نىوان مامۆستا و قوتابى لەنىوانماندا شکا، دەىگوت: «خەندان، مەن دەبىنم کە تۆ خودا دەبىنىت، خودا لە هەموو دەرکەوتەکانیدا، ئەوہش خۆشحالمدەکات، بەلام ئاين لە بەشىکی گەورەیدا تەنھا پەيوەندى مرۆف و خودا پیکناخات، بەلکو پەيوەندى خەلکىش پیکدەخات، پەيوەندى مرۆف بە مرۆفەو، ئەگەر ئەو هەمەرەنگىەى خودا خولقاندویتی بکەویتە ژيانەو، مرۆفەکان بىبىن و ئەزمونىبکەن، دەسەلاتدارەکان بىکەن بە پەیرەو، هەموو شىرازەکان دەشىویت، خەندان، دەبیت تۆ تىبگەیت کە «شىرازە» و دروستکردنى مرۆفى دەستمۆ و گوپاپەل، ئەوہ جەوہەرى ئەم قوتابخانەىە، ئیوہ بۆیە لىرەن تا شىرازەکانى دونیا تىکنەچیت، جلەوکردنى ئىنسان بۆ ئىنسان لەسەر پۆشنایى شەرىعەت، ئەوہ ئەرکى ئىمەیە، ئىمە ناتوانىن قولتەر بۆ خودا بېروانىن، قولتەر لەوہى ئەم وەزىفەىە بۆمان دیارىدەکات، لەبەرئەوہ گەر شتەکان لەیادبکەین و بە پىى ئەو سەیرکردنى تۆ کارىکەین، دەبیت ئەم قوتابخانەىە هەلۆەشىئىنەو، دەبیت زۆرشت لەم دونیاىە بگۆپىن، دەبیت دەرگاگانى ژيان بۆ زۆر شتى تازە بخەینە سەر پشت، کە لە توانای مندا نىیە قسەى لەسەر بکەم...».

مەن و زەینەبى کوستانى سالانىکی زۆر بەو جۆرە پیکەوہ ژيانى، بەلام زۆرەى کىژەکانى تۆبەخانە کە منیان وەکو کچىکی نەخۆش و وپىنەباز تەماشادەکرد. جگە لە مەعسوم و فەتانە کەسى دیکە بەپراستى گۆى بۆ نەگرتەم، مامۆستاکانىشم جگە لە شەوگار هيجيان دەرفەتى

نزىكبوونه‌وه‌يان پښه‌دام، هه‌مووشيان مه‌حه‌به‌ت و گوڼگرتنى زه‌ينه‌بيان
 بۆ من به‌ ناسايى وه‌رگرت، چونكه‌ شه‌و كاتىكى زۆرى له‌ گه‌ل زۆربه‌ى
 كيژه‌كاندا ده‌برده‌سه‌ر.

له‌و سالانه‌دا پورم و دايكم و بايم كۆچيانكرد و هه‌موو پرسه‌كانيش له‌
 مالى پورم سازدران... براكانيشم يه‌ك له‌ دواى يه‌ك له‌ بۆنه‌ى جياواز و
 به‌ شيوه‌ى جياواز و لاتيان به‌جيهيشت و گه‌يشته‌ خۆرئاوا، من هه‌رگيز
 ناوونيشانتيكم له‌وانه‌وه‌ بۆ نه‌هات، هه‌تا تاچه‌ نامه‌يه‌كيش چييه‌ به‌ده‌ستم
 نه‌گه‌يشت. دوا ديارى شه‌وان بۆ من برىكى زۆر پاره و پسوله‌يه‌كى بچوك و
 په‌شباوى تاپۆ بوو كه‌ هه‌موويان پيگه‌وه‌ ئيمزايانكردبوو و شه‌و خانوه‌يان
 وه‌كو دوا نيشته‌جئ بۆ به‌جيهيشتبووم. من له‌ ميژبوو بپارمه‌دابوو كه‌
 چيديكه‌ شه‌و تۆبه‌خانه‌يه‌ به‌جيهيئلم و بگه‌رپمه‌وه‌ و له‌و خانوه‌ خالى و
 تاريكه‌دا دريژه‌ به‌ ژيان بده‌م و شه‌و پاره‌يه‌ بۆ ژيان ته‌رخانبكم و خۆم
 بۆ گيژپانه‌وه‌ى شه‌م چيرۆكه‌ ئاماده‌بكم. له‌و كاتانه‌شدا له‌ناكاو ده‌وله‌ت
 له‌وپه‌رى هيژه‌وه‌ تووشى نشست و نوچدانتيكى گه‌وره‌ هات و هيدي هيدي
 شيرازه‌كاني تيگچوو، نه‌دارييه‌كى ترسناك پويكرده‌ و لات، چه‌نده‌ها هيژ
 و حيزب و كۆمه‌له‌ى سه‌ير سه‌ير له‌ ژيژر زه‌وييه‌وه‌ سه‌ريانده‌ره‌يتنا، من
 له‌ تۆبه‌خانه‌كه‌دا نه‌مه‌توانى و نه‌ ويستيشم هه‌بوو گوئى له‌ چيرۆكى
 شه‌و گورپانكارييه‌ سه‌ير و خيڙايانه‌ى و لات بگرم، ته‌نها په‌يوه‌نديم به‌و
 خه‌راباته‌وه‌ له‌ ريگاي كورژاندنه‌وه‌ به‌رده‌وامى كاره‌باى قوتابخانه‌كه‌وه‌ بوو.
 پۆڙيگ چه‌ندين مامۆستاي ئاينى هاتن و گووتيان كه‌ هه‌موو شه‌و كچانه‌ى
 ژيانى تۆبه‌كاريان ته‌واوكردوه‌ ده‌توانن بپۆن و له‌ شار و گونده‌كاندا دريژه
 به‌ په‌يامى خويان بده‌ن. نيوه‌پۆيه‌كى به‌هار من و فه‌تانه‌ و مه‌عسوم
 هه‌موو شته‌كانمان پيچايه‌وه‌ و بيته‌وه‌ى هيچ خه‌يالتيكمان ده‌رباره‌ى
 چاره‌نوسى داهاوو له‌به‌رچاوييت، له‌ جيبيكى بچكۆلانه‌دا گه‌راينه‌وه‌ بۆ

شار. له شاریش که وتینه وه ناو جیهانی سهیری نه وه موو گۆپانکارییه خیرایانهی که دوور له ئیمه و به بن ئیمه پوویندایوو، مه عسوم له شار هه مان نه و جلانهی له بهردایوو که به کۆمه ل له قوتابخانهی خوشکه تۆبه کاره کان ده مانپۆشی، من و هه تانه هیدی هیدی جلی دیکه و پهنگی دیکه شمان له بهرده کرد، من له و پۆزه وه ئیدی ئازادتر له گه ل په پوله کاندای ده ژیا م. له یه که م شه وه وه هه موو په نجه ره کانی ما لم کرده وه، نه و ما له خالییهی ته نها یه ک ئینجانهی به جیماری تیدابوو که له پشتییه وه نه و په یکه ره بچکولانه و تۆزایییهی عه شقم دۆزییه وه، نه و په یکه ره ی که چه ندین سا ل له وه و بهر په روانه له شه و یکی تاریکدا له وه رشه یه کی بیده نگی ناو دارستانیکی دووردا، ده رییه تیبوو و به دهستی گه نجیکی چاوشیندا په وانه یکردبوو. یه که م شه و بن راخهر و بن بالیف، له سه ر عه رده په قه که له ناو هه موو یادگاره کانی مندالی خۆم و په روانه دا خه وتم، له نیوه شه ودا هه ستم به هاتنی په روانه کان کرد. هه ستم به کۆبوونه وه و فرینی نه و گه رده نازکه یان کرد له هه وای کپ و بیده نگی نه و ما له دا. هه ستم کرد په پوله کان پیمده لێن ئیمه لیره ین و هه میسه ش لیره ده بین، ئیدی له و شه وه وه په پوله کان منیان جینه هیشته، نه وان هه میسه لیره ن... نزیکن له من، نزیکن له نوینه که م، نزیکن له و کورسی و میزه بچکولانه یه ی نه م چیرۆکه ی له سه ر ده نوسم، نزیکن له شوشه ی مه ره که به که م. له گه ل نه وه شدا نه و ژیا نه دوور و درێزه له شی به جۆریکی ترسناک خه فه کردبووم. من ده مگوت، تا نه و پۆزه ی که چیرۆکی په روانه ده گێرمه وه، خۆم به مردوو ده زانم، که ده ستیشم کرد به گه ران له دوا ی سه ره تا راسته قینه کانی نه م چیرۆکه، سه یرم له وه ده هات که چه نده خیرا هه موو نه و شوینه گرنگانه ی شانۆی پووداوه کانی نه و چیرۆکه بوون و یرانبوون و ناسه واریان نه ماوه. له دوا ی هاتنه ده ره وه ی ئیمه له قوتابخانهی خوشکه تۆبه کاره کان، ماوه یه کی زۆری نه برد له بهر که می